TRAGEDIA VEACURILOR
E.G.White

CUPRINS

0.INTRODUCERE
1.DISTRUGEREA IERUSALIMULUI
2.PERSECUŢIILE DIN PRIMELE SECOLE.
3.O EPOCA DE INTUNERIC SPIRITUAL.
4.VALDENZII
5.JOHN WYCLIFFE
6.HUSS ŞI IERONIM
7.DESPĂRŢIREA LUI LUTHER DE ROMA
8.LUTHER ÎNAINTEA DIETEI
9.REFORMATORUL ELVEŢIAN
10.PROGRESUL REFORMAŢIUNII ÎN GERMANIA
11.PROTESTUL PRINŢILOR
12.REFORMAŢIUNEA ÎN FRANŢA
13.ÎN ŢĂRILE DE JOS ŞI ÎN SCANDINAVIA
14.REFORMATORII ENGLEZI DE MAI TÂRZIU
15.BIBLIA ŞI REVOLUŢIA FRANCEZĂ
16.PĂRINŢII PEREGRINI
17.VESTITORII DIMINEŢII
18.UN REFORMATOR AMERICAN
19.LUMINĂ PRIN ÎNTUNERIC
20.O MARE REDEŞTEPTARE RELIGIOASĂ
21.AVERTIZAREA RESPINSĂ
22.PROFEŢII ÎMPLINITE
23.CE ESTE SANCTUARUL?
24.ÎN SFÂNTA SFINTELOR
25.LEGEA LUI DUMNEZEU DE NESCHIMBAT
26.O LUCRARE DE REFORMĂ
27.REDEŞTEPTĂRI MODERNE
28.ÎN FAŢA RAPORTULUI VIEŢII
29.ORIGINEA RĂULUI
30.VRĂJMĂŞIA DINTRE OM ŞI SATANA
31.LUCRAREA SPIRITELOR RELE
32.CURSELE LUI SATANA
33.PRIMA MARE AMĂGIRE
34.ESTE POSIBIL CA MORŢII SĂ VORBEASCĂ?
35.LIBERTATEA DE CONŞTIINŢĂ AMENINŢATĂ
36.CONFLICTUL IMINENT
37.SCRIPTURILE, APĂRAREA NOASTRĂ
38.ULTIMA AVERTIZARE
39.TIMPUL STRÂMTORĂRII
40.POPORUL LUI DUMNEZEU ELIBERAT
41.PUSTIIREA PĂMÂNTULUI
42.SFÂRŞITUL MARII LUPTE
43.APENDICE – NOTE GENERALE

Tragedia Veacurilor : Capitolul 0

Introducere

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Înainte de intrarea păcatului în lume, Adam se bucura de o comuniune directă cu Făcătorul său, dar de când omul s-a despărțit de Dumnezeu prin neascultare, neamul omenesc a pierdut acest înalt privilegiu. Prin Planul de
1 Mântuire însă a fost deschisă o cale prin care locuitorii pământului pot să aibă iarăşi legătură cu cerul. Dumnezeu a comunicat cu oamenii prin Duhul Său şi prin descoperirile date slujitorilor Săi aleşi a fost dată lumii lumină divină. "Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt." (2 Petru 1:21).

În timpul primilor 2500 de ani din istoria omenirii n-a existat nici o revelație scrisă. Aceia care fuseseră învățați de Dumnezeu au comunicat cunoştința lor altora şi aceasta a fost transmisă din tată în fiu, de-a lungul generațiilor.
2 Pregătirea Cuvântului scris a început pe timpul lui Moise. Descoperirile inspirate au fost apoi adunate într-o carte inspirată. Această lucrare a continuat de-a lungul unei perioade de o mie şase sute de ani-de la Moise, istoricul creațiunii şi al Legii, până la Ioan, raportorul celor mai sublime adevăruri ale Evangheliei.

Biblia arată că autorul ei este Dumnezeu, totuşi ea a fost scrisă de mâini omeneşti; în stilul variat al diferitelor ei cărți, ea prezintă particularitățile scriitorilor respectivi. Adevărurile descoperite sunt toate "insuflate de
3 Dumnezeu" (2 Tim. 3:16), totuşi sunt exprimate în cuvinte omeneşti. Cel Infinit a revărsat lumină, prin Duhul Său, în mințile şi inimile slujitorilor Săi. El a dat vise, viziuni, simboluri şi cifre; cei cărora le-a fost revelat adevărul în felul acesta au exprimat gândul în limbaj omenesc.

Cele Zece Porunci au fost rostite de Însuşi Dumnezeu şi au fost scrise cu propria Sa mână. Ele sunt de natură divină şi nu omenească. Biblia, exprimând adevărurile date de Dumnezeu în limbaj omenesc, prezintă o unire a
4 divinului cu omenescul. O asemenea unire a existat şi în natura lui Hristos, care a fost în acelaşi timp Fiul lui Dumnezeu şi Fiul omului. Astfel ceea ce a fost adevărat despre Hristos, este adevărat şi despre Biblie: "Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi". (Ioan 1:14).

Scrise în epoci diferite, de oameni care se deosebeau mult în ce priveşte rangul şi ocupația, înzestrarea intelectuală şi spirituală, cărțile Bibliei prezintă o mare varietate stilistică, precum şi o mare diversitate a naturii subiectelor descoperite. Diferiții ei scriitori au folosit diferite forme de exprimare; adesea, acelaşi adevăr este mai
5 clar prezentat de unul decât de altul. Deoarece autori diferiți prezintă acelaşi subiect sub aspecte şi raporturi variate, cititorului superficial, neatent sau cu prejudecăți, poate să-i pară o nepotrivire sau contradicție, acolo unde cercetătorul atent şi respectuos, cu o înțelegere mai clară, vede armonia care există în profunzime.

Întrucât adevărul este prezentat prin persoane diferite, el este dezvăluit în variatele lui aspecte. Un scriitor este mai puternic impresionat de o latură a subiectului; el sesizează acele puncte care sunt în armonie cu experiența lui sau cu puterea lui de înțelegere şi apreciere; altul sesizează o altă latură; şi fiecare, sub călăuzirea Duhului Sfânt,
6 prezintă ceea ce i-a impresionat mai puternic mintea-un aspect diferit al adevărului la fiecare scriitor, însă o armonie perfectă între toți. Adevărurile astfel revelate se unesc pentru a forma un tot desăvârşit, adaptat pentru a răspunde nevoilor oamenilor în toate împrejurările şi experiențele vieții.

Lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să comunice adevărul Său lumii prin unelte omeneşti şi El Însuşi a pregătit oameni prin Duhul Său cel Sfânt şi i-a împuternicit să facă lucrarea aceasta. El le-a călăuzit mințile să aleagă ce să
7 vorbească şi ce să scrie. Deşi comoara a fost încredințată unor vase de lut, totuşi ea îşi are originea în Ceruri. Deşi mărturia este transmisă prin exprimarea nedesăvârşită a limbii omeneşti, totuşi este mărturia lui Dumnezeu; iar copilul ascultător şi credincios al lui Dumnezeu vede în ea slava unei puteri divine, pline de har şi adevăr.

Dumnezeu, în Cuvîntul Său, încredințat oamenilor cunoştința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie acceptate ca o revelație infailibilă, autorizată a voinței Sale. Ele sunt standardul pentru caracter,
8 descoperitorul doctrinelor şi proba vieții practice. "Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună." (2 Tim. 3:16, 17).

Totuşi faptul că Dumnezeu a descoperit voia Sa oamenilor prin Cuvântul Său, n-a făcut inutilă prezența şi călăuzirea continuă a Duhului Sfânt. Dimpotrivă, Duhul a fost făgăduit de Mântuitorul nostru ca să descopere
9 Cuvântul slujitorilor Săi, să ilumineze şi să aplice învățăturile lui. Deoarece Duhul lui Dumnezeu a inspirat Biblia, este imposibil ca învățătura Duhului să fie vreodată contrară aceleia a Cuvântului.

Duhul n-a fost dat-nici nu va putea fi revărsat vreodată-ca să înlocuiască Biblia; căci Scripturile declară clar că standardul pentru verificarea tuturor învățăturilor şi practicilor este Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan
10 spune: "Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulți prooroci mincinoşi". (1 Ioan 4:1). Iar Isaia declară: "La lege şi la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta". (Is. 8:20).

11 O mare ocară este adusă asupra lucrării Duhului Sfânt prin rătăcirile unei clase de oameni, care pretinzând că sunt

iluminați de El, susțin că nu mai au nevoie de călăuzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt conduşi de impresii pe care le consideră vocea lui Dumnezeu în suflet. Dar duhul care îi conduce nu este Duhul lui Dumnezeu. Călăuzirea după impresii şi neglijarea Scripturilor duce numai la confuzie, amăgire şi ruină. Aceasta slujeşte numai la promovarea planurilor celui rău. Deoarece lucrarea Duhului Sfânt este de importanță vitală pentru biserica lui Hristos, unul din planurile Satanei este ca, prin rătăcirile extremiştilor şi fanaticilor, să arunce dispreț asupra lucrării Duhului şi să facă pe poporul lui Dumnezeu să neglijeze această sursă de putere, pe care Însuşi Domnul nostru a pus-o la dispoziție.

Duhul Sfânt urma să-Íi continue lucrarea în toată dispensațiunea Evangheliei, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. De-a lungul secolelor în care au fost date Scripturile Vechiului şi Noului Testament, Duhul Sfânt n-a încetat să transmită lumină unor persoane, pe lângă descoperirile care aveau să fie încorporate în Canonul sacru.

12 Însăşi Biblia ne descrie cum, prin Duhul Sfânt, oamenii au primit avertizări, mustrări, sfaturi şi îndrumări în probleme care nu aveau nici o legătură cu darea Scripturilor. Sunt menționați profeți din diferite epoci ale căror cuvinte n-au fost scrise niciodată. În acelaşi fel, după încheierea canonului Scripturii, Duhul Sfânt urma să-Íi continue lucrarea de iluminare, avertizare şi mângâiere a copiilor lui Dumnezeu.

Isus a făgăduit ucenicilor Săi: "Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu". "Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul;... şi vă va descoperi lucrurile viitoare." (Ioan 14:26; 16:13).

Scriptura învață clar că aceste făgăduințe, departe de a fi limitate la zilele apostolilor, se extind asupra bisericii lui

13 Hristos din toate timpurile. Mântuitorul a asigurat pe urmaşii Săi: "Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului". (Mat. 28:20). Iar Pavel declară că darurile şi manifestările Duhului au fost date bisericii "pentru desăvârşirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței şi a cunoştinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos". (Efes. 4:12, 13).

Pentru credincioşii din Efes apostolul Pavel se ruga astfel: "Íi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune şi de descoperire, în cunoaşterea Lui şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moştenirii Lui în sfinți şi care este

14 față de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui" (Efes. 1:17-19).

Binecuvântarea pe care Pavel o cerea insistent pentru biserica din Efes era lucrarea Duhului divin pentru iluminarea minții şi descoperirea lucrurilor adânci ale Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu înțelegerii credincioşilor.

După manifestarea minunată a Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii, Petru a îndemnat pe oameni să se pocăiască şi să se boteze în numele lui Hristos, pentru iertarea păcatelor, zicând: "Pocăiți-vă, şi fiecare din voi să fie botezat

15 în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru". (Fapte 2:38, 39).

În legătură directă cu scenele marii zile a lui Dumnezeu, Domnul a făgăduit, prin profetul Ioel, o manifestare deosebită a Duhului Său. (Ioel 2: 28). Această profeție s-a împlinit parțial prin revărsarea Duhului Sfânt în Ziua

16 Cincizecimii; dar va ajunge la împlinirea completă prin manifestarea harului divin care va însoți încheierea lucrării Evangheliei.

Marea luptă dintre bine şi rău va creşte în intensitate până la încheierea timpului. Mânia Satanei s-a manifestat împotriva bisericii lui Hristos în toate timpurile; dar Dumnezeu a revărsat harul şi Spiritul Său asupra copiilor Săi pentru a-i întări să reziste puterii celui rău. Când apostolii lui Hristos trebuiau să ducă lumii Evanghelia şi să o scrie pentru toate generațiile viitoare, ei au fost înzestrați cu lumină de la Duhul Sfânt. Pe măsură ce biserica se apropie de eliberarea ei finală, Satana va lucra cu putere mai mare. "Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puțină vreme". (Apoc. 12:12). El va lucra "cu tot felul de minuni, de semne şi

17 puteri mincinoase". (2 Tes. 2:9). Acel geniu, care odinioară fusese cel mai înălțat între îngerii lui Dumnezeu, s-a dedicat cu totul, de şase mii de ani, lucrării de amăgire şi ruină. Toate adâncimile abilității şi subtilității dobândite de Satana, toată cruzimea perfecționată în timpul acestor bătălii de secole, vor fi îndreptate împotriva poporului lui Dumnezeu în conflictul final. În acest timp de primejdie, urmaşii lui Hristos trebuie să avertizeze lumea despre a doua venire a Domnului; trebuie pregătit un popor care să stea în picioare înaintea Lui, "fără prihană, fără vină şi în pace", la venirea Sa. (2 Petru 3:14). În acest timp, biserica are nevoie să fie în mod special înzestrată cu har şi putere divină ca şi în zilele apostolilor.

Prin iluminarea Duhului Sfânt, scenele conflictului îndelungat dintre bine şi rău au fost descoperite scriitoarei acestor pagini. Din timp în timp, mi s-a îngăduit să privesc desfăşurarea în diferite epoci a marii lupte dintre

18 Hristos, Prințul vieții, Autorul mântuirii noastre şi Satana, prințul răului, autorul păcatului, primul călcător al sfintei Legi a lui Dumnezeu. Vrăjmăşia Satanei împotriva lui Hristos s-a manifestat şi împotriva urmaşilor Săi. În toată istoria trecutului se găsesc urmele aceleiaşi ure față de principiile Legii lui Dumnezeu, aceleiaşi metode de

amăgire, prin care eroarea este făcută să treacă drept adevăr, prin care Legea lui Dumnezeu este înlocuită de legi omeneşti şi oamenii sunt făcuţi să se închine creaturii în locul Creatorului. Eforturile Satanei de a reprezenta greşit caracterul lui Dumnezeu, de a face pe oameni să nutrească o concepţie falsă despre Creator şi de a-L privi mai degrabă cu teamă şi ură decât cu iubire; străduinţele lui de a îndepărta Legea divină, făcându-i pe oameni să se considere liberi de obligaţia de a asculta de cerinţele ei şi persecutarea acelora care au îndrăznit să se opună amăgirilor lui, au fost continuate cu fermitate în toate timpurile. Acestea pot fi găsite în istoria patriarhilor, profeţilor, apostolilor, martirilor şi reformatorilor.

19 În marele conflict final, Satana va folosi aceleaşi metode, va manifesta acelaşi spirit şi va urmări acelaşi scop ca şi în secolele precedente. Cele petrecute în trecut se vor repeta, cu deosebirea că lupta viitoare va fi caracterizată de o intensitate atât de grozavă, cum lumea n-a mai văzut niciodată. Amăgirile Satanei vor fi mai subtile, atacurile lui mai hotărâte. Dacă ar fi cu putinţă, ar amăgi chiar şi pe cei aleşi. (Marcu 13:22).

20 Când Duhul lui Dumnezeu mi-a descoperit marile adevăruri ale Cuvântului Său şi scenele trecutului şi ale viitorului, am fost îndemnată să fac cunoscut şi altora ceea ce îmi fusese descoperit şi anume, să redau istoria conflictului din secolele trecute şi să o prezint astfel încât să arunce lumină îndeosebi asupra luptei viitoare care se apropie cu grăbire. Pentru realizarea acestui scop, m-am străduit să selectez şi să grupez astfel evenimentele din istoria bisericii, încât să prezint marile adevăruri probatoare care au fost date lumii în diferite perioade şi care au provocat mânia Satanei şi vrăjmăşia unei biserici iubitoare de lume, dar care au fost apărate prin mărturia acelora care "nu şi-au iubit viaţa până la moarte".

21 În aceste relatări vedem o prefigurare a conflictului din faţa noastră. Privindu-le în lumina Cuvântului lui Dumnezeu şi prin iluminarea Duhului Său, vedem intenţiile celui rău demascate şi primejdiile pe care trebuie să le evite cei care vor fi găsiţi "fără vină" înaintea Domnului la venirea Sa.

22 Marile evenimente care au marcat progresul reformei în secolele trecute sunt fapte istorice bine cunoscute şi unanim recunoscute de lumea protestantă; sunt fapte pe care nimeni nu le poate contesta. În armonie cu scopul acestei cărţi şi cu concizia care era necesar să fie menţinută, am prezentat această istorie pe scurt, faptele fiind concentrate atât cât să permită o înţelegere corectă a însemnătăţii lor. În unele cazuri, în care istoricul a grupat evenimentele astfel, încât să permită o privire concisă şi cuprinzătoare asupra subiectului sau a rezumat amănuntele într-un mod convenabil, au fost citate cuvintele lui; dar în alte cazuri, numele autorului nu a fost menţionat, întrucât citatele nu sunt date cu scopul de a considera pe acel scriitor ca o autoritate, ci pentru că relatarea lui permite o prezentare simplă şi convingătoare a subiectului. Pentru relatarea experienţei şi concepţiilor acelora care promovează lucrarea de reformă din timpul nostru, au fost folosite, în acelaşi fel, lucrările publicate de ei.

23 Cartea aceasta nu are atât scopul să prezinte adevăruri noi despre luptele din trecut, cât să scoată în evidenţă faptele şi principiile care au legătură cu evenimentele viitoare. Totuşi, privite ca o parte a conflictului dintre forţele luminii şi ale întunericului, toate aceste rapoarte ale trecutului au o nouă semnificaţie; prin ele se proiectează o lumină asupra viitorului, luminând calea acelora care, asemenea reformatorilor din secolele trecute, vor fi chemaţi să mărturisească "pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Isus Hristos" cu riscul pierderii tuturor bunurilor pământeşti.

24 Scopul acestei cărţi este să dezvăluie scenele marii lupte dintre adevăr şi rătăcire; să descopere vicleniile Satanei şi mijloacele prin care i se poate rezista cu succes; să prezinte o soluţie satisfăcătoare marii probleme a răului, care aruncă o astfel de lumină asupra originii şi soartei finale a păcatului, încât scoate în evidenţă pe deplin dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu în procedeele cu creaturile Sale; precum şi să arate natura neschimbătoare şi sfântă a Legii Sale. Rugăciunea sinceră a scriitoarei este ca prin influenţa acestei cărţi, oamenii să fie eliberaţi de puterea întunericului şi să devină "părtaşi la moştenirea sfinţilor în lumină", pentru slava Aceluia care ne-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 1

Distrugerea Ierusalimului

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ţi dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanţuri, te vor împresura, şi te vor
1 strânge din toate părţile; te vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău; şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată." (Luca 19:42-44).

Isus privea asupra Ierusalimului de pe creasta Muntelui Măslinillor Scena care se desfăşura înaintea Lui era plăcută şi liniştită. Era timpul Paştelui şi copiii lui Iacob se adunaseră acolo din toate ţările pentru a participa la marea sărbătoare naţională. În mijlocul grădinilor, viilor şi coastelor înverzite presărate cu corturile pelerinilor, se înălţau colinele în terase, palatele impunătoare şi fortăreţele masive ale capitalei lui Israel. Fiica Sionului părea să spună în mândria ei: "Stau ca împărăteasă şi nu voi vedea nici o nenorocire". Era tot aşa de atrăgătoare şi se considera tot aşa de sigură de favoarea cerului, ca şi atunci când, cu secole în urmă, bardul regal cânta: "Frumoasă înălţime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului... cetatea Marelui împărat". (Ps. 48:2). În prim plan se aflau clădirile măreţe ale Templului. Razele soarelui care apunea luminau albul ca de zăpadă al zidurilor lui de
2 marmură şi se reflectau de pe poarta de aur, de pe turn şi de pe ornamentele acoperişului. "În frumuseţea lui desăvârşită", Templul stătea ca mândrie a naţiunii iudaice. Care copil al lui Israel putea să privească scena aceasta fără un simţământ de bucurie şi admiraţie? Dar cu totul alte gânduri ocupau mintea lui Isus. "Când S-a apropiat de cetate şi a văzut-o, Isus a plâns pentru ea." (Luca 19:41). În mijlocul bucuriei generale a intrării triumfale, în timp ce ramuri de palmier erau fluturate, în timp ce osanale vesele trezeau ecourile colinelor şi mii de glasuri îl declarau împărat, Răscumpărătorul lumii era copleşit de o tristeţe neaşteptată şi misterioasă. El, Fiul lui Dumnezeu, Cel făgăduit lui Israel, a cărui putere învinsese moartea şi chemase din mormânt pe prizonierii ei, era în lacrimi, nu din cauza unei întristări obişnuite, ci datorită unei agonii intense, nestăvilite.

Lacrimile Sale nu erau pentru Sine, deşi ştia bine încotro se îndreptau paşii Lui. Înaintea Sa era Ghetsemani, scena apropiatei Sale agonii. Se vedea şi poarta oilor, prin care timp de secole fuseseră conduse animalele pentru jertfă şi care urma să se deschidă pentru El când avea să fie şi el "ca un miel pe care-l duci la măcelărie". (Is. 53:7). Nu prea departe era Golgota, locul răstignirii. Pe cărarea pe care Hristos avea să calce curând urma să cadă
3 groaza unui întuneric des, în timp ce El trebuia să Se aducă pe Sine jertfă pentru păcat. Cu toate acestea nu reflectarea la aceste scene aruncau umbra asupra Lui în acest ceas de bucurie. Nu presimţirea propriului Său chin supraomenesc întuneca acest spirit neegoist. El plângea pentru miile de oameni din Ierusalim sortiţi pieirii - din cauza orbirii şi nepocăinţei acelora pe care venise să-i binecuvinteze şi să-i salveze.

În faţa ochilor lui Isus se desfăşura istoria de mai mult de o mie de ani a favoarei deosebite a lui Dumnezeu şi a grijii Sale ocrotitoare manifestate faţă de poporul ales. Acolo era muntele Moria, unde fiul făgăduinţei, o victimă care nu se împotrivise, fusese legat de altar, ca simbol al jertfirii Fiului lui Dumnezeu. Acolo a fost confirmat părintelui celor credincioşi legământul binecuvântării, glorioasa făgăduinţă mesianică. (Gen. 22:9, 16-18). Acolo, flăcările jertfei care s-au înălţat către cer din aria lui Ornan, îndepărtaseră sabia îngerului pierzător (1 Cron. 21)-simbol potrivit al jertfei Mântuitorului şi al mijlocirii Sale pentru oamenii vinovaţi. Ierusalimul fusese onorat de Dumnezeu mai presus de tot pământul. Domnul "a ales Sionul", El "l-a dorit ca locuinţă a Lui." (Ps. 132:13).
4 Acolo, timp de veacuri, sfinţii profeţi îşi rostiseră soliile lor de avertizare. Acolo preoţii îşi legănaseră cădelniţele, iar norul de tămâie împreună cu rugăciunile închinătorilor se înălţaseră înaintea lui Dumnezeu. Acolo sângele mieilor junghiaţi fusese oferit zilnic, arătând în viitor către Mielul lui Dumnezeu. Acolo Iehova îşi descoperise prezenţa în norul de slavă deasupra tronului milei. Acolo se sprijinise capătul acelei scări misterioase care unea pământul cu cerul (Gen. 28:12; Ioan 1:51) - acea scară pe care îngerii lui Dumnezeu coborau şi urcau şi care deschidea lumii calea către Locul prea Sfânt. Dacă Israel, ca popor, ar fi păstrat credincioşia lui faţă de cer, Ierusalimul ar fi rămas pentru totdeauna alesul Domnului. (Ier. 17:21-25). Dar istoria acestui popor favorizat n-a fost decât un raport al apostaziei şi răzvrătirii. Ei s-au împotrivit harului ceresc, au abuzat de privilegiile lor şi au dispreţuit ocaziile.

Deşi Israel şi-a "bătut joc de trimişii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele şi au râs de proorocii Lui" (2 Cron.
5 36:16), El totuşi S-a manifestat de bunătate şi credincioşie" (Exod 34:6); în ciuda respingerilor repetate, îndurarea Sa a continuat să stăruiască pe lângă ei. Cu o iubire mai compătimitoare decât a unui tată pentru fiul său,

Dumnezeu dăduse "din vreme trimişilor Săi însărcinarea să-i înştiinţeze, căci voia să cruţe pe poporul Său şi locaşul Său". (2 Cron. 36:15). Când mustrarea, implorarea şi certarea n-au mai avut efect, El le-a trimis cel mai bun dar al Cerului; mai mult chiar, El a revărsat tot cerul în acest singur Dar.
Ânsuşi Fiul lui Dumnezeu a fost trimis să mijlocească pentru cetatea nepocăită. Hristos adusese pe Israel ca pe o viţă aleasă din Egipt. (Ps. 80:8). Propria Sa mână alungase pe păgâni dinaintea lui. El o sădise "pe o câmpie foarte mănoasă". Grija Sa ocrotitoare o înconjurase de jur împrejur. Slujitorii Săi fuseseră trimişi să o cultive. "Ce aş
6 mai fi putut face viei Mele, exclamă El, şi n-am făcut" (Is. 5:1-4). Deşi, când aştepta să facă struguri buni, rodise struguri sălbatici, totuşi El a venit personal la via Sa cu dorinţa fierbinte de a găsi rod şi dacă va fi posibil să o salveze de distrugere. El Îi-a săpat via, a curăţit-o şi a îngrijit-o. A fost neobosit în străduinţele Sale de a salva via pe care El Însuşi o sădise.
Timp de trei ani Domnul luminii şi al slavei umblase în mijlocul poporului Său. El "umbla din loc în loc, făcea bine şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul", tămăduind inimile zdrobite, liberând pe captivi, redând
7 vederea orbilor, făcând pe ologi să meargă şi pe cei surzi să audă, curăţind pe leproşi, înviind pe morţi şi predicând săracilor Evanghelia. (Fapte 10:38; Luca 4:18; Matei 11:5). Chemarea plină de har a fost adresată deopotrivă tuturor claselor: "Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă". (Matei 11:28). Deşi au răsplătit binele cu rău, iar iubirea Sa cu ură (Ps. 109:5), El a urmărit neclintit misiunea Sa plină de îndurare. Cei care au căutat harul Său nu au fost respinşi niciodată. Călător fără cămin, având zilnic parte de
8 dispreţ şi lipsuri, El a trăit pentru a sluji nevoilor oamenilor şi a uşura durerile lor, invitându-i să primească darul vieţii. Valurile de îndurare, respinse de acele inimi îndărătnice, se reîntorceau la ei într-un curent mai puternic de iubire compătimitoare, fără seamă. Dar Israel a întors spatele celui mai bun Prieten şi singurului său Ajutor. Implorările iubirii Sale fuseseră disprețuite, sfaturile Sale fuseseră respinse, avertismentele Sale luate în râs.
Ora speranţei şi iertării trecea în grabă; cupa mâniei îndelung amânate a lui Dumnezeu era aproape plină. Norul care se adunase de-a lungul secolelor de apostazie şi răzvrătire, încărcat de nenorociri, era gata să se reverse peste un popor vinovat; iar Acela care singur putea să-i salveze de soarta lor inevitabilă fusese disprețuit, insultat, lepădat şi curând urma să fie răstignit. Când Hristos avea să atârne pe crucea Golgotei, timpul lui Israel ca popor
9 favorizat şi binecuvântat de Dumnezeu urma să se sfârşească. Pierderea chiar şi a unui singur suflet este o nenorocire care depăşeşte infinit de mult câştigurile şi comorile lumii întregi; dar când Hristos privea asupra Ierusalimului, înaintea Lui se afla soarta unei cetăţi întregi, a unei naţiuni întregi - acea cetate, acea naţiune care fusese odinioară aleasă de Dumnezeu, comoara Sa deosebită.
Profeţii plânseseră apostazia lui Israel şi pustiirile teribile prin care fuseseră pedepsite păcatele lor. Ieremia dorise ca ochii să-i fie un izvor de lacrimi ca să plângă zi şi noapte pe cei ucişi ai fiicei poporului său, pentru turma Domnului care era dusă în robie. (Ier. 9:1; 13:17). Cât de mare, deci era durerea Aceluia a cărui privire profetică cuprindea, nu ani, ci secole! El vedea pe îngerul pierzător cu sabia ridicată împotriva cetăţii care fusese aşa de mult timp locul reşedinţei lui Iehova. De pe culmea muntelui Măslinilor, chiar din locul ocupat mai târziu de
10 Titus şi armata sa, El privea dincolo de vale la curţile şi porticurile sfinte şi cu ochii întunecaţi de lacrimi, vedea într-o perspectivă înspăimântătoare, zidurile înconjurate de oştile străine. Auzea zgomotul paşilor armatelor mărşăluind la război. Auzea glasul mamelor şi copiilor strigând după pâine în cetatea asediată. Vedea Casa ei sfântă şi frumoasă, palatele şi turnurile ei predate flăcărilor şi în locul în care stăteau ele odinioară, doar un morman de ruine fumegânde.
Privind de-a lungul secolelor, vedea poporul legământului împrăştiat în toate ţările, "ca nişte naufragiaţi pe un ţărm pustiu". În pedeapsa temporară, gata să cadă peste locuitorii Ierusalimului, El vedea doar prima înghiţitură din cupa mâniei pe care trebuiau să o bea până la fund la judecata finală. Mila divină, iubirea fierbinte şi-au găsit expresia în cuvintele îndurerate: "Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la
11 tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut!" O, dacă tu, popor favorizat mai presus de oricare altul, ai fi cunoscut timpul cercetării tale şi lucrurile care puteau să-ţi dea pacea! Am oprit îngerul dreptăţii, te-am chemat la pocăinţă, dar zadarnic. Tu n-ai refuzat şi respins doar pe slujitori, pe trimişi şi profeţi, ci pe Sfântul lui Israel, Răscumpărătorul tău. Dacă eşti distrus, tu singur porţi răspunderea. "Îi nu vreţi să veniţi la Mine ca să aveţi viaţa!" (Matei 23:37; Ioan 5:40).
Hristos vedea în Ierusalim un simbol al unei lumi împietrite în necredinţă şi răzvrătire şi grăbindu-se să primească judecăţile răsplătitoare ale lui Dumnezeu. Nenorocirile neamului omenesc căzut, apăsând sufletul Său, au smuls de pe buzele Sale acel strigăt nespus de amar. El vedea istoria păcatului scrisă în mizeria omenească, în lacrimi şi
12 sânge; inima Sa era mişcată de milă infinită pentru cei nenorociţi şi îndureraţi de pe pământ; El ardea de dorinţa să-i despovăreze pe toţi. Dar nici chiar mâna Sa nu putea să întoarcă valul nenorocirilor omeneşti; numai puţini urmau să caute singurul Izvor de ajutor. El era gata să-Îi dea sufletul la moarte pentru a aduce mântuirea la îndemâna lor, dar puţini urmau să vină la El ca să aibă viaţă.
13 Maiestatea cerului în lacrimi! Fiul Dumnezeului nemărginit, tulburat în duhul Său, încovoiat de chin sufletesc!

Scena a umplut tot cerul de uimire. Acea scenă ne descoperă păcătoşenia nespus de mare a păcatului; ne arată cât de greu este chiar pentru Puterea Infinită să scape pe cel vinovat de urmările călcării Legii lui Dumnezeu. Privind către generaţia din urmă, Isus a văzut lumea cuprinsă de o amăgire asemănătoare cu aceea care a dus la distrugerea Ierusalimului. Marele păcat al iudeilor a fost lepădarea lui Hristos; marele păcat al lumii creştine va fi lepădarea Legii lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în cer şi pe pământ. Preceptele lui Iehova vor fi dispreţuite şi nesocotite. Milioane de oameni în robia păcatului, sclavi ai Satanei, condamnaţi să sufere moartea a doua, vor refuza să asculte de cuvintele adevărului în ziua cercetării lor. Teribilă orbire! Ciudată rătăcire!

14 Cu două zile înainte de Paşti, când Hristos plecase pentru ultima oară din Templu, după ce denunţase făţărnicia conducătorilor iudei, a ieşit din nou cu ucenicii Săi pe muntele Măslinilor şi S-a aşezat cu ei pe coasta înverzită care avea vedere spre cetate. El S-a uitat încă odată lung la zidurile, turnurile şi palatele ei. El a privit încă odată Templul în splendoarea lui orbitoare, o diademă a frumuseţii care încorona muntele cel sfânt.

15 Cu o mie de ani înainte, psalmistul preamărise îndurarea lui Dumnezeu faţă de Israel, care făcuse din Casa lui sfântă locuinţa Sa: "Cortul Lui este în Salem şi locuinţa Lui în Sion". El "a ales seminţia lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubeşte. Íi-a zidit sfântul locaş ca cerurile de înalt". (Ps. 76:2; 78:68-69).

16 Primul Templu fusese înălţat în perioada cea mai prosperă a istoriei lui Israel. Împăratul David strânsese vaste comori pentru scopul acesta, iar planurile pentru construcţie au fost făcute prin inspiraţie divină. (1 Cron. 28:12, 19). Solomon, cel mai înţelept dintre monarhii lui Israel, completase lucrarea. Templul acesta era cea mai măreaţă clădire pe care o văzuse lumea vreodată. Cu toate acestea Domnul declarase prin profetul Hagai cu privire la cel de al doilea Templu: "Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi". "Voi clătina toate neamurile şi Dorinţa tuturor popoarelor va veni; şi voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oştirilor." (Hagai 2:9, 7 trd. eng.).

17 După distrugerea Templului de către Nebucadneţar, el a fost reconstruit cu aproape cinci sute de ani înainte de naşterea lui Hristos, de către un popor care se întorsese dintr-o robie de o viaţă întreagă într-o ţară pustiită şi aproape nelocuită. Între ei se aflau bătrâni care văzuseră slava Templului lui Solomon şi care plângeau la punerea temeliei noii clădiri, deoarece ea urma să fie mult inferioară celei dintâi. Simţământul care predomina este descris, cu intensitate de profet: "Cine a mai rămas între voi din cei ce au văzut Casa aceasta în slava ei dintâi? Íi cum o vedeţi acum? Aşa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voştri?" (Hagai 2:3; Ezra 3:12). Atunci s-a dat făgăduinţa că slava acestei Case de pe urmă trebuia să fie mai mare decât a celei dintâi.

18 Al doilea Templu însă nu a egalat pe primul în măreţie; nici nu a fost sfinţit prin acele semne vizibile ale prezenţei divine care s-au manifestat la primul Templu. Nu a fost nici o manifestare de putere supranaturală pentru a marca consacrarea lui. Nici un nor de slavă nu s-a văzut umplând sanctuarul nou înălţat. Nici foc din cer n-a coborât pentru a mistui jertfa de pe altar. Íechina nu mai exista între heruvimi în Locul prea sfânt; chivotul, scaunul harului şi tablele mărturiei nu se mai găseau acolo. Nici o voce nu s-a auzit din cer ca să facă cunoscut preotului voia lui Iehova.

19 Iudeii se străduiseră zadarnic timp de secole să arate modul în care s-a împlinit făgăduinţa lui Dumnezeu dată prin Hagai; dar mândria şi necredinţa le-a orbit mintea faţă de adevăratul înţeles al cuvintelor profetului. Templul al doilea nu a fost onorat cu norul slavei lui Iehova, ci cu prezenţa vie a Aceluia în care locuia trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii - care era Dumnezeu Însuşi manifestat în trup. "Dorinţa tuturor popoarelor" venise în adevăr în Templul Său, când Omul din Nazaret învăţa şi vindeca în curţile sfinte. Prin prezenţa lui Hristos şi numai prin aceasta, întrecea al doilea Templu în slavă pe primul. Dar Israel respinsese darul oferit de cer. Slava s-a depărtat pentru totdeauna de Templu în ziua în care umilul Învăţător a ieşit prin poarta lui de aur. Deja, cuvintele Mântuitorului: "Iată vi se lasă casa pustie", se împliniseră. (Matei 23:38).

20 Prezicerea lui Hristos cu privire la distrugerea Templului umpluse de teamă şi uimire pe ucenici şi ei doreau să înţeleagă mai deplin sensul cuvintelor Sale. Bogăţie, muncă şi iscusinţă arhitectonică fuseseră cheltuite timp de peste patruzeci de ani pentru a spori splendorile lui. Irod cel Mare dăruise pentru el atât bogăţii romane cât şi comori iudaice şi chiar împăratul lumii îl îmbogăţise cu darurile sale. Blocuri masive de marmoră albă, de dimensiuni aproape fabuloase trimise de la Roma pentru acest scop, formau o parte din structura lui; în legătură cu acestea au atras ucenicii atenţia Domnului lor, zicând: "Uită-Te ce pietre şi ce zidiri!" (Marcu 13:1).

21 La aceste cuvinte, Isus le-a dat răspunsul solemn şi surprinzător: "Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată". (Matei 24:2).

22 Ucenicii asociau distrugerea Ierusalimului cu evenimentele venirii personale a lui Hristos într-o slavă vremelnică pentru a lua tronul imperiului universal, pentru a pedepsi pe iudeii nepocăiţi şi pentru a elibera naţiunea de jugul roman. Domnul le spusese că va veni a doua oară. De aceea la amintirea judecăţilor asupra Ierusalimului, minţile lor s-au îndreptat la venirea aceea; iar când s-au adunat în jurul Mântuitorului pe muntele Măslinilor, au întrebat: "Când se vor întâmpla aceste lucruri? Íi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?" (vers. 3).

Viitorul a fost în mod îndurător ascuns față de ucenici. Dacă ei ar fi înțeles pe deplin, în timpul acela, cele două evenimente înspăimântătoare -- suferințele şi moartea Mântuitorului şi distrugerea cetății şi Templului lor, ei ar fi
23 fost copleşiți de spaimă. Hristos le-a dat o schiță a evenimentelor mai importante care urmau să aibă loc înainte de încheierea timpului. Cuvintele Sale n-au fost atunci pe deplin înțelese; însă înțelesul lor urma să fie descoperit pe măsură ce poporul Său avea nevoie de învățătura dată în ele. Profeția pe care El a rostit-o avea un înțeles dublu; în timp ce prevestea distrugerea Ierusalimului, ea prefigura de asemenea grozăviile zilei celei mari de pe urmă.
Isus a descoperit ucenicilor atenți judecățile care urmau să cadă asupra Israelului apostaziat şi în deosebi pedeapsa cuvenită care va veni peste el din cauza lepădării şi răstignirii lui Mesia. Semne evidente vor preceda apogeul înfricoşător. Ora îngrozitoare va veni pe neaşteptate şi repede. Mântuitorul a avertizat pe urmaşii Săi: "De aceea, când veți vedea "urâciunea pustiirii", despre care a vorbit proorocul Daniel, "aşezată în Locul sfânt" - cine citeşte să înțeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți". (Mat. 24:15, 16; Luca 21:20, 21). Când steagurile idolatre ale romanilor aveau să fie înălțate pe pământul sfânt, care se întindea câteva sute de metri în afara
24 zidurilor cetății, atunci urmaşii lui Hristos trebuiau să-şi găsească scăparea fugind. Când semnalul de avertizare avea să fie văzut, aceia care doreau să scape nu trebuiau să mai întârzie. În toată țara Iudeii, ca şi în Ierusalim, semnalul pentru fugă trebuia să fie ascultat imediat. Acela care se întâmpla să fie pe acoperişul casei, nu trebuia să mai coboare în casă, nici chiar pentru a-şi salva cele mai valoroase comori. Cei care lucrau la câmp sau la vie nu trebuiau să se întoarcă să-şi ia hainele dezbrăcate în timp ce lucrau în arşița zilei. Ei nu trebuiau să ezite nici un moment, ca nu cumva să fie prinşi de distrugerea generală.
În timpul domniei lui Irod, Ierusalimul, nu numai că fusese mult înfrumusețat, dar prin înălțarea de turnuri, ziduri şi fortărețe, care se adăugau la rezistența naturală dată de poziția lui, fusese făcut, în aparență, de neînvins. Cel care ar fi prezis în mod public în acel timp distrugerea lui, ar fi fost considerat, ca şi Noe în timpul lui, un alarmist
25 nebun. Insă Isus Hristos spusese: "Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece." (Matei 24:35). Mânia lui Dumnezeu contra Ierusalimului fusese profetizată din cauza păcatelor lui şi necredința lui îndărătnică i-a adus un sfârşit sigur.
Domnul declarase prin profetul Mica: "Ascultați dar lucrul acesta, căpetenii ale casei lui Iacob şi mai mari ai casei lui Israel, voi, cărora vă este scârbă de dreptate, şi care suciți tot ce este drept; voi care zidiți Sionul cu sânge şi
26 Ierusalimul cu nelegiuire! Căpeteniile cetății judecă pentru daruri, preoții lui învață pe popor pentru plată şi proorocii lui proorocesc pentru bani; şi mai îndrăznesc apoi să se bizuie pe Domnul şi zic: "Oare nu este Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nici o nenorocire!" (Mica 3:9-11).
Aceste cuvinte descriau cu fidelitate pe locuitorii corupți şi plini de îndreptățire de sine ai Ierusalimului. În timp ce pretindeau că păzesc cu strictețe preceptele Legii lui Dumnezeu, ei călcau toate principiile ei. Ei urau pe Hristos deoarece curăția şi sfințenia Sa descopereau nelegiuirea lor; ei Îl acuzau pe El ca fiind cauza tuturor necazurilor care veniseră asupra lor ca urmare a păcatelor lor. Deşi recunoşteau că El era fără păcat totuşi au
27 declarat că moartea Lui era necesară pentru siguranța lor ca națiune: "Dacă-L lăsăm aşa, spuneau conducătorii iudei, toți vor crede în El şi vor veni Romanii şi ne vor nimici şi locul nostru şi neamul". (Ioan 11:48). Dacă Hristos ar fi fost sacrificat, ei ar fi putut să devină încă odată un popor puternic şi unit. Raționând astfel, ei împărtăşeau hotărârea marelui lor preot, că ar fi mai bine să moară un om decât să piară întreaga națiune.
Astfel conducătorii iudei clădiseră "Sionul cu sânge şi Ierusalimul cu nelegiuire". (Mica 3:10). Íi totuşi, în timp ce ucideau pe Mântuitorul pentru că le mustra păcatele, îndreptățirea lor de sine era atât de mare încât se considerau
28 poporul favorizat al lui Dumnezeu şi aşteptau ca Domnul să-i elibereze de vrăjmaşii lor. "De aceea, continuă profetul, din pricina voastră, Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre şi muntele Templului o înălțime acoperită de păduri". (vers. 12).
Domnul a amânat judecățile Sale asupra cetății şi națiunii aproape 40 de ani după ce sentința asupra Ierusalimului fusese pronunțată de El Însuşi. Minunată a fost îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de aceia care au lepădat Evanghelia Sa şi față de ucigaşii Fiului Său. Parabola pomului neroditor reprezenta procedeele lui Dumnezeu cu națiunea iudeilor. Porunca se dăduse: "Taie-l, la ce să mai cuprindă pământul degeaba!" (Luca 13:7), dar mila divină îl cruțase pentru încă puțină vreme. Printre iudei erau mulți care nu cunoscuseră caracterul şi lucrarea lui
29 Hristos. Iar copiii nu se bucuraseră de ocaziile, nici nu primiseră lumina pe care părinții lor o disprețuiseră. Prin predicarea apostolilor şi a colaboratorilor lor, Dumnezeu a făcut ca lumina să se reverse şi asupra copiilor; lor urma să li se îngăduie să vadă cum s-a împlinit profeția nu numai la naşterea şi în viața lui Hristos, ci şi în moartea şi învierea Sa. Copiii nu au fost condamnați pentru păcatele părinților lor; dar când, cunoscând toată lumina dată părinților lor, ei au respins lumina mai mare revărsată asupra lor, copiii au devenit părtaşi la păcatele părinților lor şi au umplut măsura nelegiuirii lor.
Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să întărească pe iudei în nepocăința lor
30 încăpățânată. În ura şi cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au respins ultima ofertă de îndurare. Atunci Dumnezeu Íi-a retras ocrotirea de la ei şi puterea Sa care înfrâna pe Satana şi pe îngerii lui, iar națiunea a fost

lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care şi l-a ales. Copiii ei au disprețuit harul lui Hristos, care i-ar fi făcut în stare să-şi învingă pornirile rele, dar acum i-au învins ele. Satana a trezit pasiunile cele mai cumplite şi mai josnice ale sufletului. Oamenii nu mai judecau; erau fără rațiune -- stăpâniți de impuls şi furie oarbă. În cruzimea lor au devenit satanici. În familie şi în societate, între clasele de sus ca şi între cele de jos, exista bănuială, gelozie, ură, luptă, răzvrătire, crimă. Nicăieri nu era siguranță. Prietenii şi rudele se trădau unii pe alții. Părinții îşi ucideau copiii şi copiii pe părinții lor. Conducătorii poporului nu aveau putere să se conducă pe ei înşişi. Pasiuni nestăpânite îi făcuseră tirani. Iudeii primiseră o mărturie falsă pentru a condamna pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu. Acum acuzații false făceau ca propriile lor vieți să fie în nesiguranță. Prin acțiunile lor ei spuneau de mult: "Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel". (Is. 30:11). Acum dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la cârma națiunii şi cele mai înalte autorități civile şi religioase se găseau sub stăpânirea lui.

Conducătorii grupurilor rivale se uneau uneori pentru a prăda şi a tortura victimele lor nenorocite, pentru ca apoi, din nou să se arunce unii împotriva altora şi să se ucidă fără milă. Nici chiar sfințenia Templului nu putea înfrâna cruzimea lor groaznică. Închinătorii erau loviți chiar în fața altarului, iar sanctuarul era profanat cu trupurile celor ucişi. Cu toate acestea, în încumetarea lor oarbă şi hulitoare, instigatorii acestei lucrări diavoleşti, declarau public că nu se temeau că Ierusalimul avea să fie distrus, deoarece era însăşi cetatea lui Dumnezeu. Pentru a-şi întări
31 puterea şi mai mult, ei mituiau prooroci mincinoşi să vestească, chiar în timp ce legiunile romane asediau Templul, că poporul trebuie să aştepte eliberarea de la Dumnezeu. Mulțimile s-au prins până în ultimul moment de credința că Cel Prea Înalt va interveni pentru înfrângerea adversarilor lor. Dar Israel disprețuise ocrotirea divină şi acum nu mai avea nici o apărare. Nefericit Ierusalim! Sfâşiat de neînțelegeri interne, cu străzile înroşite de sângele copiilor lui care se ucideau unii pe alții, în timp ce armatele străine îi distrugeau fortificațiile şi-i ucideau oamenii de război!

Toate prezicerile făcute de Hristos cu privire la distrugerea Ierusalimului s-au împlinit la literă. Iudeii au simțit
32 realitatea cuvintelor Sale de avertizare: "Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura". (Mat. 7:2).

Au apărut semne şi minuni care prevesteau dezastrul şi moartea. La miezul nopții o lumină nenaturală strălucea deasupra Templului şi altarului. La apus, pe norii cerului, se arătau care şi oameni de război adunându-se pentru bătălie. Preoții care slujeau noaptea în sanctuar erau îngroziți de nişte sunete misterioase; pământul se cutremura
33 şi mulțimi de glasuri erau auzite strigând: "Să fugim de aici". Poarta mare dinspre răsărit, care era atât de grea încât abia putea fi închisă de douăzeci de oameni şi care era zăvorâtă cu bare imense de fier prinse adânc în caldarâmul de piatră tare, s-a deschis singură la miezul nopții. (Milman, The History of the Jews, book 13).

Timp de şapte ani un bărbat a colindat străzile Ierusalimului, anunțând nenorocirile care aveau să vină peste cetate. Zi şi noapte el repeta cântecul straniu de jale: "Glas de la răsărit; glas de la apus; glas din cele patru vânturi; glas împotriva Ierusalimului şi împotriva Templului; glas împotriva mirilor şi a mireselor; glas împotriva
34 întregului popor!" (Idem). Acest bărbat ciudat a fost întemnițat şi biciuit, dar nici o plângere nu s-a auzit de pe buzele lui. Singurul lui răspuns la insultă şi maltratare era: "Nenorocire, nenorocire pentru Ierusalim! Nenorocire, nenorocire pentru locuitorii lui!" Strigătul lui de avertizare n-a încetat până când a fost ucis în asediul pe care-l prevestise.

La distrugerea Ierusalimului n-a pierit nici un creştin. Hristos dăduse ucenicilor Săi avertizarea şi toți cei care au crezut cuvintele Sale, au aşteptat semnul făgăduit. "Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oşti, a spus Isus, să ştiți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci, cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el". (Luca 21:20, 21). După ce romanii sub conducerea lui Cestius au înconjurat cetatea, pe neaşteptate au părăsit asediul, tocmai atunci când totul părea favorabil unui atac imediat. Asediații, pierzându-şi
35 speranța de a rezista cu succes, erau pe punctul de a se preda, când generalul roman şi-a retras forțele în aparență fără niciun motiv. Dar providența îndurătoare a lui Dumnezeu dirija evenimentele pentru binele poporului Său. Semnul făgăduit fusese dat creştinilor care aşteptau, iar acum a fost oferită ocazia, ca toți cei care doreau, să asculte de avertizarea Mântuitorului. Evenimentele au fost în aşa fel conduse încât nici iudeii şi nici romanii nu au împiedicat fuga creştinilor.

La retragerea lui Cestius, iudeii, ieşind din Ierusalim, au urmărit armata care se depărta; în timp ce ambele forțe erau astfel cu totul angajate în luptă, creştinii au avut ocazia să părăsească cetatea. În acelaşi timp țara fusese de
36 asemenea liberată de duşmanii care ar fi încercat să-i oprească. În timpul asediului iudeii erau adunați la Ierusalim pentru Sărbătoarea Corturilor şi astfel creştinii din toată țara puteau să scape fără să fie hărțuiți. Ei au fugit fără întârziere spre un loc sigur -- cetatea Pella, din ținutul Perea, dincolo de Iordan.

Forțele iudaice urmărind pe Cestius şi oştirea lui, au atacat ariergarda cu aşa cruzime încât îi amenința o distrugere totală. Romanii au reuşit să se retragă cu mare greutate. Iudeii au scăpat aproape fără pierderi şi s-au
37 întors cu prăzile în triumf la Ierusalim. Dar acest succes aparent le-a făcut numai rău. El le-a inspirat un spirit de rezistență încăpățânată față de romani, care a adus curând asupra cetății condamnate nenorociri de nedescris.

Teribile au fost calamitățile care au căzut peste Ierusalim când asediul a fost reluat de către Titus. Oraşul era împodobit pentru Paşte, când milioane de iudei erau adunați înăuntrul zidurilor lui. Depozitele de alimente, care, dacă ar fi fost păstrate cu grijă, ar fi aprovizionat pe locuitorii lui timp de mulți ani, fuseseră distruse mai înainte datorită invidiei şi răzbunării grupărilor care luptau între ele şi acum au suferit toate ororile înfometării. O măsură
38 de grâu se vindea cu un talant. Atât de teribile erau chinurile foamei încât oamenii rodeau pielea cingătorilor, sandalelor şi a scuturilor. Un mare număr de oameni se furişau în timpul nopții să adune plante sălbatice care creşteau în afara zidurilor cetății, cu toate că mulți erau prinşi şi condamnați la moarte în chinuri groaznice şi deseori, cei care se întorceau în siguranță erau jefuiți de ceea ce culeseseră cu un risc atât de mare.
Torturile cele mai neomeneşti erau aplicate de cei care deținеau puterea pentru a stoarce de la poporul lovit de
39 sărăcie, ultimele resturi pe care le putuseră ascunde. Íi aceste cruzimi erau deseori practicate de oameni bine hrăniți, care doreau numai să-şi asigure rezerve pentru viitor.
Mii au pierit de foame şi ciumă. Sentimentele naturale păreau să fi fost nimicite. Soții îşi jefuiau soțiile, iar soțiile pe soții lor. Copiii puteau fi văzuți smulgând hrana din gura părinților lor bătrâni. Întrebarea proorocului: "Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează?" şi-a primit răspunsul înăuntrul zidurilor cetății condamnate. "Femeile, cu toată mila lor, îşi fierb copiii, care le slujesc ca hrană, în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu". (Is. 49:15;
40 Plâng. 4:10). Din nou s-a împlinit profeția avertizatoare dată cu patrusprezece secole mai înainte: "Femeia cea mai gingaşă şi cea mai miloasă dintre voi, care, de gingaşă şi miloasă ce era, nu ştia cum să calce mai uşor cu piciorul pe pământ, va privi fără milă pe bărbatul care se odihneşte la sânul ei, pe fiul şi pe fiica ei: ...şi din copiii pe care îi va naşte, căci, ducând lipsă de toate, îi va mânca în ascuns, din pricina strâmtorării şi necazului în care te va aduce vrăjmaşul tău în cetățile tale". (Deut. 28:56, 57).
Conducătorii romani s-au străduit să arunce groaza în iudei pentru ca astfel să-i determine să se predea. Prizonierii care se împotriveau când erau luați, erau biciuiți, torturați şi răstigniți în fața zidurilor cetății. Sute de oameni erau zilnic executați în felul acesta şi lucrarea aceasta înspăimântătoare a continuat până când, de-a lungul văii lui
41 Iosafat şi pe Golgota, crucile înălțate erau în număr atât de mare, încât abia mai era loc de trecere printre ele. Atât de teribil s-a împlinit blestemul acela îngrozitor rostit în fața scaunului de judecată al lui Pilat: "Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri". (Matei 27:25).
Titus ar fi dorit să pună capăt acestei scene îngrozitoare şi să scutească astfel Ierusalimul de măsura deplină a pedepsei lui. El s-a umplut de groază la vederea cadavrelor care zăceau în grămezi pe văi. Ca fermecat a privit de pe vârful muntelui Măslinilor Templul măreț şi a dat ordin ca nici o piatră să nu fie atinsă. Înainte de a fi încercat să cucerească această fortăreață a făcut un apel stăruitor către conducătorii iudei să nu-l oblige să pângărească locul sfânt cu sânge. Dacă ei ar fi ieşit să lupte în altă parte, nici un roman n-ar fi profanat sfințenia Templului.
42 Însuşi Iosif Flaviu i-a implorat prin cel mai elocvent apel să se predea, pentru a se salva pe ei, cetatea şi locul de închinare. Dar cuvintele lui au fost întâmpinate cu blesteme caustice. Au aruncat săgeți împotriva lui, ultimul lor mijlocitor omenesc, în timp ce stăruia de ei. Iudeii respinseseră îndemnurile Fiului lui Dumnezeu, iar acum mustrarea şi implorarea i-au făcut şi mai hotărâți să reziste până la ultimul. Zadarnice au fost eforturile lui Titus de a salva Templul; Cineva mai mare decât el declarase că nu va rămâne piatră pe piatră.
Încăpățânarea oarbă a conducătorilor iudei şi crimele detestabile săvârşite în cetatea asediată, provocau oroarea şi indignarea romanilor şi în cele din urmă, Titus s-a decis să ia Templul cu asalt. El s-a hotărât totuşi, ca dacă va fi posibil să fie salvat de la distrugere. Dar ordinele lui au fost ignorate. După ce se retrăsese în cortul său pentru noapte, iudeii ieşind din Templu, au atacat pe soldați prin surprindere. În timpul luptei, o torță aprinsă a fost aruncată de un soldat printr-o deschizătură în portic şi încăperile căptuşite cu lemn de cedru din jurul locului sfânt
43 au fost cuprinse imediat de flăcări. Titus a alergat la fața locului, urmat de generalii şi legionarii săi şi a poruncit soldaților să stingă focul. Cuvintele lui n-au fost luate în seamă. În furia lor, soldații au aruncat torțe aprinse în încăperile alăturate Templului şi după aceea au ucis cu săbiile un mare număr dintre cei care-şi găsiseră adăpost acolo. Sângele curgea ca apa pe treptele Templului. Mii şi mii de iudei au pierit. Pe deasupra zgomotului luptei, se auzeau glasuri strigând: "Icabod!" - s-a dus slava.
"Titus şi-a dat seama că este imposibil să potolească furia soldaților; a intrat împreună cu ofițerii săi şi a cercetat interiorul edificiului sacru. Splendoarea i-a umplut de uimire; şi întrucât flăcările nu pătrunseseră încă în locul sfânt, a făcut un ultim efort pentru a-l salva şi repezindu-se înainte, a îndemnat din nou pe soldați să oprească înaintarea incendiului. Centurionul Liberalis s-a străduit să impună ascultarea ordinului prin autoritatea lui; însă
44 nici respectul față de împărat nu a putut opri duşmănia furioasă contra iudeilor, agitația fioroasă a luptei şi dorința nesățioasă de pradă. Soldații au văzut totul în jurul lor radiind de aurul care strălucea orbitor în lumina ciudată a flăcărilor; ei au presupus că în sanctuar erau depuse comori incalculabile. Fără să fie observat, un soldat a aruncat o torță aprinsă printre balamalele uşii şi într-o clipă, toată clădirea era în flăcări. Fumul orbitor şi flăcările au silit pe ofițeri să se retragă şi nobilul edificiu a fost lăsat în voia soartei."
45 "Pentru romani a fost o privelişte înspăimântătoare - cum va fi fost ea pentru iudei? Tot vârful dealului, care

domina cetatea, ardea ca un vulcan. Clădirile se prăbuşeau una după alta cu un troznet îngrozitor şi erau înghițite
într-un abis de foc. Acoperişurile de cedru erau ca o mare de flăcări; turnulețele aurite străluceau ca nişte limbi de
foc, iar turnurile porților aruncau coloane înalte de flăcări şi fum. Colinele învecinate erau luminate; grupuri
mohorâte de oameni erau văzute privind cu îngrijorare înspăimântătoare înaintarea distrugerii; zidurile şi
înălțimile din partea de sus a cetății erau pline de fețe de oameni, unele palide de agonia disperării, altele
amenințând cu o răzbunare neputincioasă. Strigătele soldaților romani care alergau în toate direcțiile şi urletele
răsculaților care piereau în flăcări se amestecau cu mugetul incendiului şi cu zgomotul puternic al grinzilor care se
prăbuşeau. Ecourile munților repetau țipetele oamenilor de pe înălțimi; de-a lungul zidurilor răsunau țipete şi
tânguiri; oamenii care piereau de foame îşi strângeau ultimile puteri pentru a rosti un strigăt de chin şi disperare."
"Masacrul dinăuntru a fost şi mai groaznic decât spectacolul de afară. Bărbați şi femei, bătrâni şi tineri, răsculați
46 şi preoți, cei care luptau ca şi cei care cereau îndurare, au fost masacrați fără deosebire. Numărul celor ucişi
întrecea pe acela al ucigătorilor. Ostaşii au trebuit să se cațere pe grămezi de morți pentru a aduce la îndeplinire
lucrarea de exterminare." (Milman, The History of the Jews, book 16).
După distrugerea Templului, întreaga cetate a căzut repede în mâinile romanilor. Conducătorii iudeilor au
abandonat turnurile lor învincibile, iar Titus le-a găsit pustii. El a privit la ele cu uimire şi a declarat că Dumnezeu
le dăduse în mâinile lui, deoarece nici o maşină de război, oricât ar fi fost de puternică, n-ar fi reuşit să învingă
47 acele bastioane formidabile. Atât cetatea cât şi Templul au fost rase din temelii, iar locul pe care fusese sfântul
locaş "a fost arat ca un ogor". (Ier. 26:18). În asediul şi măcelul care a urmat, au pierit peste un milion de oameni;
supraviețuitorii au fost luați prizonieri, vânduți ca sclavi, târâți la Roma pentru a împodobi triumful
învingătorului, dați fiarelor sălbatice în amfiteatre sau împrăştiați ca peregrini fără patrie pe tot pământul.
Iudeii îşi făuriseră singuri cătuşele; ei îşi umpluseră singuri cupa răzbunării. În distrugerea completă care a venit
peste ei ca națiune şi în toate nenorocirile care i-au urmărit în locurile unde au fost împrăştiați, ei n-au cules decât
recolta pe care au semănat-o propriile lor mâini. Profetul spune: "Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva...
Celui ce te putea ajuta"; "căci ai căzut prin nelegiuirea ta". (Osea 13:9; 14:1). Suferințele lor sunt adesea
48 prezentate ca o pedeapsă venită asupra lor direct prin decret divin. Astfel caută marele amăgitor să-şi ascundă
propria lui lucrare. Printr-o respingere încăpățânată a iubirii şi îndurării divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui
Dumnezeu să le fie retrasă şi astfel lui Satana i-a fost îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care
au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrare a puterii răzbunătoare a Satanei asupra acelora care se
supun stăpânirii lui.
Noi nu ştim cât de mult datorăm lui Hristos pentru pacea şi ocrotirea de care ne bucurăm. Numai puterea
restrângătoare a lui Dumnezeu fereşte omenirea de a cădea cu totul sub stăpânirea Satanei. Cei neascultători şi
nemulțumitori au motive temeinice să manifeste recunoştință pentru îndurarea şi îndelunga răbdare a lui
Dumnezeu, fiindcă ține în frâu puterea crudă şi perfidă a celui rău. Dar când oamenii trec peste limitele răbdării
divine, această restricție este îndepărtată. Dumnezeu nu ia față de păcătos poziția unui executor al sentinței
împotriva nelegiuirii, ci lasă pe cei ce resping îndurarea Sa să secere ceea ce au semănat. Orice rază de lumină
49 respinsă, orice avertizare disprețuită sau neluată în seamă, orice patimă îngăduită, orice călcare a Legii lui
Dumnezeu, este o sămânță semănată care-şi va aduce negreşit recolta. Duhul lui Dumnezeu, care a fost respins cu
îndărătnicie, este în cele din urmă retras de la păcătos şi atunci nu mai rămâne nici o putere care să țină în frâu
pornirile rele ale sufletului şi nici o ocrotire față de răutatea şi vrăjmăşia Satanei. Distrugerea Ierusalimului este o
avertizare înfricoşătoare şi solemnă pentru toți aceia care tratează cu uşurătate ofertele harului divin şi se
împotrivesc chemărilor îndurării divine. Niciodată n-a fost dată o mărturie mai hotărâtă despre ura lui Dumnezeu
față de păcat şi despre pedeapsa sigură care va cădea peste cei vinovați.
Profeția Mântuitorului privind venirea judecăților lui Dumnezeu asupra Ierusalimului urmează să aibă şi o altă
împlinire, față de care acea pustiire teribilă a fost doar o umbră slabă. În soarta cetății alese putem vedea soarta
unei lumi care a respins îndurarea lui Dumnezeu şi a călcat în picioare Legea Sa. Întunecate sunt rapoartele
suferinței omeneşti, la care a fost martor pământul în timpul îndelungatelor secole de nelegiuire. Inima se
dezgustă şi mintea refuză să gândească în fața acestor scene. Teribile au fost consecințele respingerii autorității
50 Cerului. Însă o scenă şi mai întunecată este prezentată în descoperirile referitoare la viitor. Rapoartele trecutului, -
procesiunea interminabilă a agitațiilor, conflictelor şi revoluțiilor, "învălmăşeala luptei şi orice haină de război
tăvălită în sânge" (Is. 9:5), -- ce sunt toate acestea în contrast cu grozăviile acelei zile, când Duhul restrângător al
lui Dumnezeu va fi retras cu totul de la cei nelegiuiți şi nu va mai ține în frâu izbucnirea patimilor omeneşti şi
furia satanică! Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, consecințele guvernării Satanei.
Dar în ziua aceea, ca şi în zilele distrugerii Ierusalimului, poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, "oricine va fi scris
51 printre cei vii". (Is. 4:3). Hristos a declarat că va veni a doua oară pentru a strânge la Sine pe credincioşii Lui:
"Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul
omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare şi

vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă". (Matei 24:30, 31). Atunci cei care nu au ascultat de Evanghelie vor fi nimiciți cu suflarea gurii Sale şi vor fi prăpădiți de arătarea venirii Sale. (2 Tes. 2:8). Ca şi Israelul din vechime, cei nelegiuiți se distrug singuri; ei cad prin nelegiuirea lor. Printr-o viață de păcat au ajuns într-un aşa de mare dezacord cu Dumnezeu, natura lor a devenit atât de degradată de păcat, încât manifestarea slavei Sale este pentru ei un foc mistuitor.

Oamenii să fie atenți ca nu cumva să neglijeze lecția transmisă prin cuvintele lui Hristos. După cum El a avertizat pe ucenicii Săi despre distrugerea Ierusalimului, dându-le un semn al apropierii ruinei, ca să poată să scape, tot astfel El a avertizat lumea cu privire la ziua distrugerii finale şi i-a dat semne ale apropierii ei, încât toți cei care vor, să poată să fugă de mânia viitoare. Isus declară: "Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Íi pe pământ va fi
52 strâmtorare printre neamuri". (Luca 21:25; Matei 24:29; Marcu 13:24-26; Apoc. 6:12-17). Cei care văd aceste semne prevestitoare ale venirii Sale, trebuie să ştie "că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi". (Matei 24:33). "Vegheați dar", sunt cuvintele Sale de îndemn. (Marcu 13:35). Aceia care iau seama la avertizare nu vor fi lăsați în întuneric, pentru ca ziua aceea să-i surprindă nepregătiți. Dar peste cei care nu vor veghea, "ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea". (1 Tes. 5:2-5).

Lumea nu este mai dispusă să creadă solia pentru acest timp, decât au fost iudeii să primească avertizarea Mântuitorului cu privire la Ierusalim. Vină oricând, ziua Domnului va veni pe neaşteptate asupra celor neevlavioşi. În timp ce viața îşi continuă cursul ei neschimbat, când oamenii sunt absorbiți de plăceri, de afaceri,
53 de călătorii, de câştigarea de bani; când conducătorii religioşi preamăresc progresul şi cultura lumii, iar oamenii sunt legănați într-o siguranță falsă - atunci, aşa cum hoțul jefuieşte la miezul nopții locuința nepăzită, tot aşa o prăpădenie neaşteptată va veni peste cei nepăsători şi neevlavioşi, "şi nu va fi chip de scăpare". (1 Tes. 5:3).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 2

Persecuţiile din primele secole

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Când Isus a descoperit ucenicilor Săi soarta Ierusalimului şi scenele celei de a doua veniri, El a prezis şi experienţa poporului Său de la data când urma să fie luat de la ei, până la revenirea Sa cu putere şi slavă pentru eliberarea lor. De pe Muntele Măslinilor, Mântuitorul privea furtunile care erau gata să cadă peste biserica apostolică şi pătrunzând mai adânc în viitor, ochiul Său a distins uraganele fioroase şi devastatoare care urmau să
1 se abată asupra urmaşilor Săi în secolele următoare de întuneric şi persecuţie. El a prezis felul în care conducătorii lumii acesteia vor trata biserica lui Dumnezeu, în câteva declaraţii scurte de o însemnătate înfricoşătoare. (Matei 24:9, 21, 22). Urmaşii lui Hristos trebuie să calce pe aceeaşi cărare a umilirii, dispreţului şi suferinţei pe care a mers Domnul lor. Vrăjmăşia care a izbucnit împotriva Mântuitorului lumii va fi manifestată ^mpotriva tuturor acelora care vor crede în numele Său.

Istoria bisericii primare a fost martoră împlinirii cuvintelor Mântuitorului. Puterile pământului şi ale iadului s-au aliniat împotriva lui Hristos în persoana urmaşilor Săi. Păgânismul a înţeles că dacă Evanghelia va triumfa, templele şi altarele lui vor fi nimicite, de aceea şi-a concentrat forţele pentru a distruge creştinismul. Au fost
2 aprinse focurile persecuţiei. Creştinii au fost deposedaţi de averi şi alungaţi din casele lor, "au dus o mare luptă de suferinţe." (Evrei 10:32). "Au suferit batjocuri, bătăi, lanţuri şi închisoare." (Evrei 11:36). Un mare număr dintre ei şi-au pecetluit mărturia cu sângele lor. Nobili şi sclavi, bogaţi şi săraci, învăţaţi şi neînvăţaţi au fost ucişi deopotrivă, fără milă.

Aceste persecuţii, care au început sub domnia lui Nero cam în timpul martiriului lui Pavel, au continuat timp de secole cu o furie mai mare sau mai mică. Creştinii erau acuzaţi în mod fals de crimele cele mai odioase erau declaraţi în mod greşit cauza unor mari calamităţi - foamete, epidemii şi cutremure. Deoarece deveniseră obiectul urii şi suspiciunii generale, informatori erau gata, pentru câştig, să trădeze pe cei nevinovaţi. Au fost condamnaţi
3 ca răzvrătiţi împotriva imperiului, ca duşmani ai religiei şi plagă pentru societate. Mulţi au fost aruncaţi fiarelor sau arşi de vii în amfiteatre. Unii au fost răstigniţi, alţii au fost îmbrăcaţi în piei de animale sălbatice şi aruncaţi în arene pentru a fi sfâşiaţi de câini. Pedeapsa lor era adesea distracţia de căpetenie la serbările publice. Mari mulţimi se adunau pentru a se veseli de privelişte şi salutau moartea şi agonia lor cu râsete şi aplauze.

Oriunde căutau adăpost, urmaşii lui Hristos, erau vânaţi ca fiarele de pradă. Erau constrânşi să caute adăpost în locuri singuratice şi pustii. "Lipsiţi de toate, prigoniţi, munciţi, ei (de care lumea nu era vrednică) - au rătăcit prin pustiuri, prin munţi, prin peşteri şi prin crăpăturile pământului." (Evrei 11: 37, 38). Catacombele au oferit adăpost
4 pentru mii dintre ei. Pe sub dealurile din afara cetăţii Romei, fuseseră săpate galerii lungi prin pământ şi stâncă; reţeaua întunecoasă şi complicată de tunele se întindea pe distanţe de kilometri întregi dincolo de zidurile cetăţii. În aceste refugii subterane urmaşii lui Hristos îşi înmormântau morţii; şi tot aici îşi găseau locuinţa când bănuiţi şi alungaţi. Când Dătătorul vieţii va trezi pe aceia care au luptat lupta cea bună, mulţi martiri pentru cauza lui Hristos vor ieşi din aceste catacombe întunecoase.

Aceşti martori ai lui Hristos şi-au păstrat credinţa neîntinată sub cea mai fioroasă persecuţie. Deşi au fost privaţi de orice confort, lipsiţi de lumina soarelui, făcîndu-şi căminul în sânul întunecos şi prietenos al pământului, ei
5 n-au scos nici un cuvânt de nemulţumire. Ei se încurajau unii pe alţii cu cuvinte pline de credinţă, răbdare şi speranţă, pentru a rezista lipsei şi necazului. Pierderea tuturor binecuvântărilor pământeşti nu i-a putut sili să renunţe la credinţa lor în Hristos. Încercările şi persecuţia erau doar paşi care-i aduceau mai aproape de odihna şi răsplata lor.

Ca şi slujitorii lui Dumnezeu din vechime mulţi, "ca să dobândească o înviere mai bună n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, şi au fost chinuiţi". (Evrei 11:35). Ei ^şi aminteau cuvintele Domnului lor, că atunci când urmau să fie persecutaţi pentru numele lui Hristos, să se bucure şi să se veselească pentru că răsplata lor va fi mare în ceruri; căci tot aşa au fost persecutaţi şi profeţii care au fost înainte de ei. Ei se bucurau că erau socotiţi
6 vrednici să sufere pentru adevăr şi din mijlocul trosnetului flăcărilor înălţau cântări de biruinţă. Privind prin credinţă în sus, ei vedeau pe Hristos şi pe îngeri aplecându-se peste crestele zidurilor cerului, urmărindu-i cu cel mai adânc interes şi privind cu aprobare statornicia lor. Un glas de la tronul lui Dumnezeu venea până la ei: "Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii". (Apoc. 2:10).

Zadarnice au fost străduinţele Satanei să distrugă biserica lui Hristos prin violenţă. Marea luptă ^n care ucenicii lui Isus şi-au dat viaţa n-a încetat nici atunci cînd aceşti credincioşi purtători de steag au căzut la posturile lor. Ei
7 au biruit chiar prin înfrângere. Lucrătorii lui Dumnezeu erau ucişi, dar lucrarea Sa a mers ferm înainte. Evanghelia a continuat să se răspândească, iar numărul adepţilor ei să crească. Ea a pătruns în regiuni care erau

inaccesibile chiar şi vulturilor Romei. Un creştin mustrând pe conducătorii păgâni care susţineau persecuţia, spunea: "Ne puteţi ucide, tortura, condamna... Nedreptatea voastră este dovada că suntem nevinovaţi... Nici cruzimea voastră... nu vă este de folos". Aceasta era numai o invitaţie mai puternică pentru a aduce şi pe alţii la convingerea lor. "Cu cât suntem cosiţi mai des, cu atât mai mult creştem la număr; sângele creştinilor este o sămânţă." (Tertullian, Apology, par. 50).

Mii au fost întemniţaţi şi ucişi, dar răsăreau alţii pentru a le lua locul. Iar aceia care au fost martirizaţi pentru credinţa lor erau în siguranţă în Hristos şi socotiţi de El biruitori. Ei luptaseră lupta cea bună şi urmau să primească cununa slavei la venirea lui Hristos. Suferinţele pe care le-au îndurat au adus pe creştini mai aproape
8 unul de altul şi de Răscumpăratorul lor. Exemplul vieţuirii şi mărturia morţii lor erau o dovadă permanentă în favoarea adevărului şi acolo unde se aştepta mai puţin, supuşii lui Satana părăseau serviciul lui pentru a se înrola sub steagul lui Hristos.

De aceea Satana şi-a făcut planul să lupte cu mai mult succes împotriva guvernării lui Dumnezeu, înfingându-şi
9 steagul în biserica creştină. Dacă urmaşii lui Hristos puteau să fie amăgiţi şi făcuţi să fie neplăcuţi lui Dumnezeu, atunci puterea, tăria şi hotărârea lor ar slăbi şi ei ar deveni o pradă uşoară.

Marele adversar s-a străduit acum, să câştige prin şiretenie ceea ce nu reuşise prin forţă. Persecuţia a încetat şi locul ei a fost luat de ademenirile primejdioase ale prosperităţii vremelnice şi ale onoarei lumeşti. Idolatrii au fost făcuţi să primească o parte din credinţa creştină, în timp ce lepădau alte adevăruri esenţiale. Ei mărturiseau că
10 primesc pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu şi cred în moartea şi învierea Sa, dar nu aveau nici o convingere despre păcat şi nu simţeau nevoia de pocăinţă sau de schimbare a inimii. Făcând unele concesii din partea lor, ei au propus ca şi creştinii să vină cu concesii pentru ca să poată să se unească toţi pe platforma credinţei în Hristos.

Acum biserica se găsea într-o primejdie înfricoşătoare. Închisoarea, tortura, focul şi sabia fuseseră binecuvântări în comparaţie cu aceasta. Unii dintre creştini au rămas statornici, declarând că nu puteau să facă nici un compromis. Alţii au fost în favoarea cedării sau modificării unor părţi ale credinţei lor şi a unirii cu aceia care
11 primiseră o parte a creştinismului, susţinând că acesta ar putea să fie mijlocul pentru deplina lor convertire.

Acesta a fost un timp de adânc chin pentru urmaşii credincioşi ai lui Hristos. Sub mantia unui pretins creştinism, Satana însuşi s-a strecurat în biserică pentru a corupe credinţa şi a întoarce minţile oamenilor de la Cuvântul adevărului.

Majoritatea creştinilor au consimţit, în cele din urmă, să coboare standardele şi astfel s-a format o unire între creştinism şi păgânism. Deşi închinătorii la idoli mărturiseau că sunt convertiţi şi uniţi cu biserica, ei nu renunţaseră încă la idolatria lor, ei au schimbat numai obiectele închinării lor cu chipul lui Isus, al Mariei şi al sfinţilor. Aluatul dezgustător al idolatriei, adus în felul acesta în biserică, şi-a continuat lucrarea lui dăunătoare.
12 Învăţături eronate, ritualuri superstiţioase şi ceremonii idolatre au fost incluse în credinţă şi serviciul de închinare.

Când urmaşii lui Hristos s-au unit cu închinătorii la idoli, religia creştină s-a corupt, iar biserica şi-a pierdut curăţia şi puterea. Au fost unii totuşi care n-au fost înşelaţi de aceste amăgiri. Ei şi-au păstrat credincioşia faţă de Autorul adevărului şi s-au închinat numai lui Dumnezeu.

Totdeauna au fost două clase printre cei care mărturisesc că sunt urmaşii lui Hristos. În timp ce o clasă studiază viaţa Mântuitorului şi caută cu stăruinţă să-şi corecteze defectele pentru a se conforma Modelului, cealaltă clasă ocoleşte adevărurile clare, practice care le descoperă rătăcirile. Chiar şi în cea mai bună stare a ei, biserica n-a fost formată numai din credincioşi adevăraţi, curaţi şi sinceri. Mântuitorul ne-a învăţat că cei care trăiesc în mod voit în păcat nu trebuie primiţi în biserică; cu toate acestea El Însuşi S-a asociat cu bărbaţi care aveau defecte de caracter şi le-a oferit avantajele învăţăturilor şi exemplului Său, pentru ca să aibă ocazia să-şi vadă greşelile şi să le îndrepte. Între cei doisprezece apostoli a fost un trădător. Iuda a fost primit, nu pentru defectele lui de caracter, ci în ciuda lor. El a fost acceptat împreună cu ucenicii pentru ca prin ^nvăţătura şi exemplul lui Hristos să poată
13 înţelege în ce constă un caracter creştin şi astfel să fie adus să-şi vadă greşelile, să se pocăiască şi cu ajutorul harului divin să-şi curăţească sufletul "prin ascultare de adevăr". Dar Iuda n-a umblat în lumina lăsată atât de îndurător să strălucească asupra lui. Prin îngăduirea păcatului, a invitat ispitele Satanei. Trăsăturile lui rele de caracter au devenit predominante. El şi-a predat mintea sub controlul puterilor întunericului şi se supăra atunci când greşelile îi erau mustrate şi astfel a ajuns să săvârşească crima teribilă de trădare a Domnului său. Tot astfel toţi cei care nutresc păcatul sub o formă de evlavie urăsc pe aceia care le tulbură pacea, condamnând cursul păcătos al vieţii lor. Când se iveşte o ocazie favorabilă, ei vor trăda ca şi Iuda, pe aceia care au căutat să-i mustre spre binele lor.

Apostolii au înfruntat în biserică pe cei care mărturiseau că sunt evlavioşi în timp ce în ascuns nutreau nelegiuirea. Anania şi Safira au procedat ca nişte înşelători pretinzând că aduc o jertfă completă pentru
14 Dumnezeu, în timp ce au reţinut cu lăcomie o parte pentru ei înşişi. Duhul adevărului a descoperit apostolilor adevăratul caracter al acestor creştini prefăcuţi, iar judecăţile lui Dumnezeu au scăpat biserica de această pată ruşinoasă asupra curăţiei ei. Această dovadă evidentă a Duhului lui Hristos care cerceta biserica a fost o groază

pentru făţarnici şi făcătorii de rele. Ei n-au mai putut să rămână în legătură cu aceia care erau, în obiceiuri şi înclinaţii, reprezentanţi permanenţi ai lui Hristos; iar când încercările şi persecuţia au venit asupra urmaşilor Săi, numai aceia care erau gata să părăsească totul pentru adevăr au dorit să devină ucenici ai Săi. Astfel, atît timp cât a continuat persecuţia, biserica a rămas relativ curată. Dar când aceasta a încetat, s-au adăugat convertiţi care erau mai puţin sinceri şi devotaţi şi s-a deschis astfel o uşă pentru ca Satana să pună piciorul în biserică.

Nu există însă nici o legătură între Prinţul luminii şi prinţul întunericului şi nu poate nici între urmaşii lor să existe vreo legătură. Când creştinii au consimţit să se unească cu aceia care erau doar pe jumătate convertiţi de la păgânism, au păşit pe o cale care i-a dus din ce în ce mai departe de adevăr. Satana a tresăltat pentru că reuşise să amăgească un număr atât de mare dintre urmaşii lui Hrstos. Atunci el şi-a exercitat mai pe deplin puterea asupra
15 acestora şi i-a inspirat să persecute pe aceia care rămâneau credincioşi lui Dumnezeu. Nimeni nu ştia atât de bine cum să se împotrivească adevăratei credinţe creştine ca aceia care odinioară fuseseră apărătorii ei; şi aceşti creştini apostaziaţi, unindu-se cu tovarăşii lor pe jumătate păgâni, au început războiul contra celor mai esenţiale trăsături ale învăţăturilor lui Hristos.

S-a cerut o luptă disperată din partea acelora care au stat cu fermitate contra amăgirilor şi urâciunilor care erau
16 ascunse în haine sacerdotale şi erau introduse în biserică. Biblia nu era acceptată ca măsură a credinţei. Doctrina libertăţii religioase a fost considerată erezie, iar susţinătorii ei au fost urâţi şi proscrişi.

După o luptă lungă şi aprigă, cei puţini rămaşi credincioşi s-au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostaziată, dacă ea încă refuza să se elibereze de rătăcire şi idolatrie. Ei au înţeles că despărţirea era o necesitate absolută, dacă doreau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu şi-au permis să tolereze rătăciri fatale pentru
17 propriile lor suflete şi să dea un exemplu care ar primejdui credinţa copiilor şi a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura unitatea şi pacea erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credincioşia faţă de Dumnezeu, dar simţeau că chiar pacea ar fi fost prea scump câştigată cu jertfirea principiilor. Dacă unitatea se putea asigura numai prin compromiterea adevărului şi dreptăţii, atunci preferau să fie deosebire şi chiar război.

Bine ar fi pentru biserică şi pentru lume dacă principiile care au animat acele suflete statornice ar fi reînviate în inimile acelora care se numesc poporul lui Dumnezeu. Există o indiferenţă alarmantă faţă de ^nvăţăturile care sunt stâlpii credinţei creştine. Părerea că, în fond, ele nu sunt de importanţă vitală, câştigă teren. Această
18 degenerare întăreşte mâinile uneltelor lui Satana, aşa încât teoriile false şi amăgirile fatale, pentru care credincioşii secolelor trecute şi-au pus ^n pericol vieţile spre a li se opune şi demasca, sunt privite astăzi favorabil de către mii care pretind a fi urmaşii lui Hristos.

Primii creştini au fost, în adevăr, un popor deosebit. Comportamentul lor fără pată şi credinţa lor neclintită erau o mustrare continuă care tulbura pacea păcătoşilor. Deşi puţini la număr, fără avere, poziţie sau titluri, ei erau o groază pentru răufăcători, oriunde se afla despre caracterul şi învăţăturile lor. De aceea erau urâţi de cei nelegiuiţi, tot aşa cum şi Abel a fost urât de Cain cel neevlavios. Pentru acelaşi motiv pentru care Cain a omorât pe Abel, au
19 ucis pe poporul lui Dumnezeu aceia care au căutat să respingă restricţiile puse de Duhul Sfânt. Pentru acelaşi motiv iudeii au respins şi au răstignit pe Mântuitorul - deoarece curăţia şi sfinţenia caracterului Său erau o mustrare continuă pentru egoismul şi corupţia lor. Din zilele lui Hristos şi până astăzi ucenicii Săi credincioşi au provocat ura şi împotrivirea acelora care iubesc şi urmează căile păcatului.

Cum poate atunci să fie numită Evanghelia o solie a păcii? Când Isaia a prezis naşterea lui Mesia, i-a dat titlul de "Domn al păcii". Când îngerii au vestit păstorilor că S-a născut Hristos, ei au cântat deasupra câmpiilor Betleemului: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui". (Luca 2:14). Există o contradicţie aparentă între aceste declaraţii profetice şi cuvintele lui Hristos: "N-am venit să aduc pacea, ci sabia". (Matei 10:34). Dar înţelese bine, amândouă sunt într-o armonie desăvârşită. Evanghelia este o solie a păcii. Creştinismul este un sistem care, dacă este primit şi ascultat, va răspândi pace, armonie şi fericire
20 peste tot pământul. Religia lui Hristos va uni într-o frăţie strânsă pe toţi aceia care primesc învăţăturile ei.

Misiunea lui Hristos a fost să împace pe oameni cu Dumnezeu şi astfel pe unul cu altul. Dar majoritatea omenirii este sub stăpânirea Satanei, cel mai crud vrăjmaş al lui Hristos. Evanghelia prezintă oamenilor principiile vieţii, care se deosebesc fundamental de obiceiurile şi dorinţele lor şi din cauza aceasta ei se răzvrătesc împotriva ei. Ei urăsc curăţia care descoperă şi condamnă păcatele lor, persecută şi distrug pe aceia care susţin cerinţele ei sfinte şi drepte. În sensul acesta - deoarece adevărurile înalte pe care ea le aduce, provoacă ură şi luptă - Evanghelia este numită o sabie.

Providenţa neînţeleasă care îngăduie ca cel drept să sufere persecuţia din mâna celor răi a fost o cauză de mare nedumerire pentru mulţi care sunt slabi în credinţă. Unii sunt gata să abandoneze chiar încrederea lor în Dumnezeu, deoarece El îngăduie celor mai josnici oameni să prospere, în timp ce cei buni şi curaţi sunt apăsaţi şi
21 chinuiţi de puterea lor crudă." Cum, întreabă ei, poate Acela care este drept şi îndurător şi care este de asemenea nemărginit în putere, să tolereze o aşa nedreptate şi apăsare? Aceasta este o întrebare cu care noi nu avem nimic a face. Dumnezeu ne-a dat dovezi îndestulătoare despre iubirea Sa şi nu trebuie să ne îndoim de bunătatea Sa, din

cauză că nu putem înțelege lucrările providenței Sale. Prevăzând îndoielile care urmau să apese sufletele lor în zilele de încercare şi întuneric, Mântuitorul spunea ucenicilor Săi: "Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: "Robul nu este mai mare decât stăpânul său". Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni". (Ioan 15:20). Isus a suferit pentru noi mai mult decât poate fi făcut să sufere oricare dintre urmaşii Săi datorită cruzimii oamenilor nelegiuiți. Aceia care sunt chemați să sufere chinul şi martirajul nu fac decât să calce pe urmele scumpului Fiu al lui Dumnezeu.

"Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui." (2 Petru 3:9). El nu uită şi nici nu neglijează pe copiii Săi; dar îngăduie celor nelegiuiți să descopere adevăratul lor caracter, pentru ca niciunul din aceia care doresc să facă voia
22 Sa să nu fie amăgit cu privire la ei. Pe lângă aceasta, cei drepți sunt puşi în cuptorul necazurilor ca ei înşişi să fie curățiți; ca exemplul lor să convingă pe alții de realitatea credinței şi evlaviei; şi ca de asemenea purtarea lor statornică să condamne pe cei netemători de Dumnezeu.

Dumnezeu îngăduie celor nelegiuiți să prospere şi să-şi descopere vrăjmăşia împotriva Lui pentru ca atunci când vor fi umplut măsura nelegiuirii lor, toți să vadă dreptatea şi îndurarea Sa în distrugerea lor deplină. Ziua
23 răzbunării Sale se grăbeşte, când toți cei care au călcat Legea Sa şi au oprimat pe poporul Său vor primi o răsplată dreaptă a faptelor lor; când orice faptă de cruzime sau nedreptate față de credincioşii lui Dumnezeu va fi pedepsită ca şi când ar fi fost făcută față de Hristos Însuşi.

Mai este încă o problemă şi mai importantă care trebuie să rețină atenția bisericilor de astăzi. Apostolul Pavel spune că "toți cei care vor să trăiască cu evlavie în Isus Hristos vor fi prigoniți". (2 Tim. 3:12). De ce atunci, pare
24 că persecuția a slăbit într-o mare măsură? Singurul motiv este că biserica s-a conformat standardelor lumii şi nu mai trezeşte nici o opoziție.

Religia care se practică în zilele noastre nu are caracterul curat şi sfânt prin care se remarca credința creştină din zilele lui Hristos şi ale apostolilor Săi. Creştinismul pare atât de popular în lume numai din cauza spiritului de
25 compromis cu păcatul, din cauză că marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt privite cu atâta indiferență, din cauză că este atât de puțină evlavie adevărată în biserică. Să aibă loc o redeşteptare a credinței şi puterii din prima biserică şi atunci spiritul persecuției va fi reînviat, iar flăcările persecuției vor fi reaprinse.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 3

O epocă de întuneric spiritual

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Apostolul Pavel în a doua sa epistolă către Tesaloniceni, a prezis marea apostazie care va avea ca rezultat întemeierea puterii papale. El a declarat că ziua revenirii lui Hristos nu va veni "... înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se
1 numește "Dumnezeu" sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu". Mai mult, apostolul a avertizat pe frații săi că: "taina fărădelegii a și început să lucreze". (2 Tes. 2:3, 4, 7);. Chiar la acea dată timpurie el a văzut strecurându-se în biserică erori, care vor pregăti calea pentru dezvoltarea papalității.

Puțin câte puțin, la început pe neobservate și în liniște, apoi mult mai pe față pe măsură ce a crescut în putere și a câștigat controlul asupra minților oamenilor, "taina fărădelegii" și-a continuat lucrarea ei amăgitoare și blasfematoare. În mod aproape imperceptibil obiceiurile păgânismului și-au croit drumul în biserica creștină. Spiritul de compromis și de conformare cu păgânismul a fost ținut în frâu pentru un timp de persecuțiile crude pe care le-a suferit biserica sub păgânism. Dar când persecuția a încetat și creștinismul a intrat în curțile și palatele
2 împărații, el a părăsit simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui în schimbul pompei și mândriei preoților și conducătorilor păgâni; el a înlocuit cerințele lui Dumnezeu cu teoriile și tradițiile omenești. Convertirea cu numele a lui Constantin, în prima parte a secolului al IV-lea, a produs o mare bucurie; și lumea, îmbrăcată cu o formă a neprihănirii, a intrat în biserică. Din acel moment lucrarea de corupție a progresat repede. Deși părea înfrânt, păgânismul biruise. Spiritul lui stăpânea biserica. Doctrinele, ceremoniile și superstițiile lui au fost incluse în credința și în serviciile de închinare ale pretinșilor urmași ai lui Hristos.

Acest compromis între păgânism și creștinism a avut ca rezultat apariția "omului fărădelegii", prezis în profeție ca
3 împotrivindu-se și înălțându-se mai presus de Dumnezeu. Acel sistem uriaș de religie falsă este capodopera puterii lui Satana - un monument al eforturilor lui de a se așeza pe tron pentru a guverna pământul după voia lui. Satana a căutat odată să ajungă la un compromis cu Hristos. El a venit la Fiul lui Dumnezeu în pustia ispitei și arătându-I toate împărățiile lumii și slava lor, s-a oferit să le dea pe toate în mâinile Sale, cu condiția ca El să recunoască supremația prințului întunericului. Hristos a mustrat pe ispititorul semeț și l-a obligat să plece. Dar
4 Satana are succes mai mare prezentând aceeași ispită omului. Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost tentată să caute favoarea și sprijinul oamenilor mari ai pământului; lepădând astfel pe Hristos, ea a consimțit să accepte supunere față de reprezentantul Satanei - episcopul Romei.

Una dintre doctrinele principale ale Romanismului susține că papa este capul vizibil al bisericii universale a lui Hristos, investit cu autoritate supremă peste episcopii și preoții din toate părțile lumii. Mai mult decât atât, papei
5 i-au fost atribuite chiar titlurile Dumnezeirii. A fost numit "Domnul Dumnezeu Papa" (vezi apendicele) și a fost declarat infailibil. El pretinde închinarea tuturor oamenilor. Aceeași pretenție ridicată de Satana în pustia ispitei este încă impusă de el prin biserica Romei și mulțimi imense sunt gata să-i aducă închinare.

Dar aceia care se tem de Dumnezeu și-L respectă, întâmpină această încumetare strigătoare la cer așa cum a întâmpinat și Hristos pretențiile vrăjmașului viclean: "Să te închini Domnului, Dumnezeului tău și numai Lui să-I
6 slujești". (Luca 4:8);. Dumnezeu niciodată n-a lăsat să se înțeleagă în Cuvântul Său că El a desemnat vreun om să fie capul bisericii. Doctrina despre supremația papală se opune direct învățăturilor Scripturii. Papa nu poate avea nici o putere peste biserica lui Hristos decât prin uzurpare.

Romaniștii au scuzat insistent pe protestanți de erezie și de despărțire voită de adevărata biserică. Dar aceste
7 acuzații li se aplică mai degrabă lor. Ei sunt aceia care au abandonat steagul lui Hristos și s-au depărtat de "credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna". (Iuda 3).

Satana știa bine că Sfintele Scripturi vor face pe oameni în stare să discearnă amăgirile lui și să reziste puterii lui. Însuși Mântuitorul lumii a rezistat atacului lui prin Cuvânt. La orice asalt, Hristos prezenta scutul adevărului veșnic, spunând: "Stă scris." La orice sugestie a adversarului El opunea înțelepciunea și puterea Cuvântului. Pentru ca Satana să-și poată menține dominația asupra oamenilor și pentru a consolida autoritatea uzurpatorului
8 papal, trebuia să-i împiedice să cunoască Scripturile. Biblia ar fi înălțat pe Dumnezeu și ar fi așezat pe oamenii mărginiți în adevărata lor poziție; de aceea adevărurile ei sfinte trebuiau ascunse și suprimate. Această logică a fost adoptată de Biserica Romană. Timp de sute de ani răspândirea Bibliei a fost interzisă. Oamenilor le-a fost interzis să o citească sau să o aibă în casele lor și preoți și prelați neprincipiali interpretau învățăturile ei pentru a susține pretențiile lor. Astfel papa a ajuns să fie aproape universal recunoscut ca vicerege al lui Dumnezeu pe

pământ, înzestrat cu autoritate peste biserică şi stat.
Odată detectorul de erori îndepărtat, Satana a lucrat potrivit voiei lui. Profeția afirmase că papalitatea "se va încumeta să schimbe vremile şi legea". (Dan. 7:25). Această lucrare a fost începută fără întârziere. Pentru a oferi convertiților de la păgânism un înlocuitor pentru închinarea la idoli, şi a-i încuraja astfel să accepte de formă
9 creştinismul, în serviciul creştin de închinare a fost introdusă treptat închinarea la icoane şi relicve. Decretul unui conciliu general (vezi apendicele), a statornicit în cele din urmă acest sistem de idolatrie. Pentru a completa lucrarea profanatoare, Roma s-a încumetat să scoată din Legea lui Dumnezeu porunca a doua, care interzice închinarea la chipuri şi să împartă porunca a zecea în două, pentru a păstra numărul.
Spiritul de concesie față de păgânism a deschis calea pentru o altă desconsiderare a autorității cerului. Satana, lucrând prin conducătorii neconsacrați ai bisericii, a falsificat şi porunca a patra şi a încercat să dea deoparte vechiul Sabat, ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o şi a sfințit-o (Gen. 2:2, 3), iar în locul lui să înalțe sărbătoarea păzită de păgâni ca "venerabila zi a soarelui". Această schimbare nu s-a făcut la început pe față. În
10 primele secole adevăratul Sabat fusese ținut de toți creştinii. Ei erau geloşi pentru onoarea lui Dumnezeu şi crezând că Legea Sa este de neschimbat, au păzit cu râvnă sfințenia preceptelor ei. Dar Satana, pentru a-şi atinge scopul, a lucrat cu mare subtilitate prin agenții lui. Pentru ca atenția poporului să poată fi atrasă asupra duminicii, aceasta a fost declarată ca sărbătoare în cinstea învierii lui Hristos. Deşi se țineau servicii religioase duminica, era privită totuşi ca o zi de recreare, în timp ce Sabatul încă era păzit cu sfințenie.
Spre a pregăti calea pentru lucrarea pe care plănuise să o îndeplinească, Satana făcuse pe iudei, înainte de venirea lui Hrisots, să împovăreze Sabatul cu cele mai exagerate cerințe, făcând din păzirea lui o povară. Acum, folosind
11 lumina falsă în care reuşise să-l facă să fie privit, a aruncat ocară asupra lui ca fiind o instituție evreiască. În timp ce creştinii, în general, continuau să păzească duminica drept o sărbătoare a bucuriei, Satana i-a condus să facă din Sabat o zi de post, o zi de amărăciune şi tristețe, pentru a-şi arăta ura față de iudaism.
În prima parte a secolului al patrulea, împăratul Constantin a emis un decret care făcea din duminică o sărbătoare publică în întreg imperiul roman (Vezi apendicele). Ziua soarelui era venerată de către supuşii lui păgâni şi era onorată de creştini; politica împăratului era să unească interesele contradictorii ale creştinismului şi păgânismului.
12 El a fost îndemnat să facă acest lucru de episcopii bisericii care, inspirați de ambiție şi însetați de putere, au înțeles că dacă ar fi păzită aceeaşi zi, atât de creştini cât şi de păgâni, aceasta va favoriza primirea de formă a creştinismului de către păgâni şi astfel puterea şi gloria bisericii vor creşte. Dar în timp ce mulți creştini temători de Dumnezeu au fost conduşi treptat să considere duminica ca având un anumit grad de sfințenie, ei încă țineau adevăratul Sabat ca ziua sfântă a Domnului şi-l păzeau în ascultare de porunca a patra.
Arhiamăgitorul nu-şi terminase lucrarea. El era hotărât să adune lumea creştină sub steagul său şi să-şi exercite puterea prin viceregele lui, pontiful cel mândru care pretindea că este reprezentantul lui Hristos. El şi-a atins scopul prin păgânii pe jumătate convertiți, prin prelații ambițioşi şi prin membrii iubitori de lume ai bisericii. Din
13 timp în timp, au fost ținute mari concilii, în care erau convocați demnitari ai bisericii din toată lumea. Aproape în fiecare conciliu Sabatul, pe care Dumnezeu îl instituise, era coborât din ce în ce mai mult, în timp ce duminica era în aceeaşi măsură înălțată. Astfel sărbătoarea păgână a ajuns în cele din urmă să fie onorată ca o instituție divină, în timp ce Sabatul biblic a fost declarat o relicvă a iudaismului, iar păzitorii lui au fost declarați blestemați.
Marele apostat reuşise să se înalțe "mai presus de ce se numeşte Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare". (2 Tes. 2:4). El îndrăznise să shimbe singurul precept al Legii divine care îndreaptă, fără greş, toată omenirea către viul şi adevăratul Dumnezeu. În porunca a patra, Dumnezeu este descoperit ca fiind Creatorul cerurilor şi al
14 pământului şi prin aceasta se deosebeşte de toți zeii falşi. Ziua a şaptea a fost sfințită ca zi de odihnă pentru om fiindcă este monumentul lucrării de creațiune. Ea a fost destinată să păstreze pentru totdeauna în mințile oamenilor pe viul Dumnezeu, ca izvor al existenței şi ca obiect al adorării şi închinării. Satana se luptă să întoarcă pe oameni de la credincioşia față de Dumnezeu şi de la ascultarea de Legea Sa; de aceea îşi îndreaptă eforturile în deosebi împotriva acelei porunci care prezintă pe Dumnezeu drept Creator.
Protestanții susțin în prezent că învierea lui Hristos în ziua duminicii a făcut din ea Sabatul creştin. Dar dovada nu se găseşte în Scriptură. Hristos sau apostolii Săi n-au dat o asemenea onoare acestei zile. Păzirea duminicii ca
15 instituție creştină şi-a avut originea în acea "taină a fărădelegii" (2 Tes. 2:7) care şi-a început lucrarea chiar în zilele lui Pavel. Unde şi când a adoptat Domnul acest prunc al papalității? Ce motiv temeinic poate să fie dat pentru o shimbare pe care Scripturile nu o aprobă?
În secolul al şaselea papalitatea ajunsese puternic consolidată. Scaunul puterii ei a fost stabilit în cetatea imperială, iar episcopul Romei a fost declarat cap peste întreaga biserică. Păgânismul cedase locul papalității.
16 Balaurul dăduse fiarei "puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare". (Apoc. 13:2). Atunci au început cei 1260 de ani de persecuție papală prezişi în profețiile lui Daniel şi Apocalipsei. (Daniel 7:25; Apoc. 13:5-7). (Vezi apendicele). Creştinii au fost obligați să aleagă, fie să-şi părăsească integritatea şi să primească ceremoniile şi închinarea papală, fie să-şi petreacă viața în temnițe sau să sufere moartea pe roată, pe rug sau de securea

călăului.
Atunci s-au împlinit cuvintele lui Isus: "Veţi fi daţi în mâinile lor până şi de părinţii, fraţii, rudele şi prietenii voştri; şi vor omorâ pe mulţi dintre voi. Veţi fi urâţi de toţi din pricina Numelui Meu". (Luca 21:16, 17).
17 Persecuţia s-a dezlănţuit asupra celor credincioşi cu o mai mare furie decât oricând mai înainte, iar lumea a devenit un imens câmp de luptă. Pentru sute de ani biserica lui Hristos şi-a găsit scăpare în singurătate şi întuneric. Profetul zice astfel: "Íi femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şasezeci de zile". (Apoc. 12:6).
Ridicarea la putere a bisericii Romei a marcat începutul Evului Întunecat. Pe măsură ce puterea ei creştea, întunericul se adâncea. Credinţa a fost transferată de la Hristos, adevărata temelie, asupra papei de la Roma. În loc să se încreadă în Fiul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor şi pentru mântuirea veşnică, oamenii priveau la papa, la preoţii şi prelaţii cărora el le dăduse autoritatea. Ei erau învăţaţi că papa era mijlocitorul lor pământesc şi că nimeni nu se putea apropia de Dumnezeu decât prin el; şi mai mult, că el stătea în locul lui Dumnezeu pentru ei şi de aceea trebuia în mod implicit să i se dea ascultare. O abatere de la cerinţele lui constituia un motiv suficient
18 pentru ca cea mai aspră pedeapsă să vină asupra trupurilor şi sufletelor ofensatorilor. Astfel minţile oamenilor erau întoarse de la Dumnezeu către oameni supuşi greşelilor, rătăciţi şi cruzi, ba mai mult, către prinţul întunericului, care-şi exercita puterea prin ei. Păcatul era mascat într-un veşmânt de sfinţenie. Când Scripturile sunt suprimate, iar omul ajunge să se considere suveran, trebuie să ne aştempăm numai la înşelătorie, amăgire şi nelegiuire josnică. Odată cu înălţarea legilor şi tradiţiilor omeneşti a apărut corupţia care rezultă totdeauna din îndepărtarea Legii lui Dumnezeu.
Acelea au fost zile primejdioase pentru biserica lui Hristos. Purtătorii de steag credincioşi erau, în adevăr, puţini. Deşi adevărul n-a fost lăsat fără martori, uneori se părea totuşi că rătăcirea şi superstiţia vor predomina pe deplin,
19 iar adevărata religie va fi alungată de pe pământ. Evanghelia a fost pierdută din vedere, în schimb formele religioase deveneau mai numeroase şi oamenii erau împovăraţi cu obligaţii riguroase.
Oamenii nu numai că erau învăţaţi să privească la papa ca mijlocitor al lor, dar şi să-şi pună încrederea în propriile lor fapte ca ispăşire pentru păcat. Pelerinaje lungi, fapte de penitenţă, închinarea la relicve, înălţarea de
20 biserici, altare şi morminte sfinte, plătirea unor sume mari bisericii - toate acestea şi multe alte fapte asemănătoare erau impuse pentru a potoli mânia lui Dumnezeu sau pentru a asigura favoarea Sa; ca şi când Dumnezeu ar fi ca oamenii, ca să se mânie pentru lucruri de nimic sau ar fi fost împăcat prin daruri sau fapte de penitenţă!
Cu toate că viciul domina, chiar şi printre conducătorii Bisericii Romane, totuşi influenţa ei părea să crească continuu. Către sfârşitul secolului al optulea, papistaşii au ridicat pretenţia că în primele secole ale bisericii, episcopii Romei avuseseră aceeaşi putere spirituală pe care şi-o asumaseră acum. Pentru a întări această pretenţie,
21 au trebuit să fie folosite unele mijloace ca să-i confere o înfăţişare de autoritate; şi acestea au fost sugerate prompt de către tatăl minciunii. Scrieri vechi au fost plăsmuite de călugări. Au fost descoperite hotărâri ale unor concilii, despre care nu se auzise mai înainte, care stabileau supremaţia universală a papei din perioada cea mai timpurie. Íi astfel o biserică în care fusese lepădat adevărul, a primit cu lăcomie aceste amăgiri (Vezi apendicele).
Puţinii credincioşi care clădeau pe adevărata temelie (1 Cor. 3:10, 11) au fost nedumeriţi şi stânjeniţi când gunoiul doctrinei false a împiedicat lucrarea. Ca şi constructorii de pe zidurile Ierusalimului din zilele lui Neemia, unii erau gata să spună: "Puterile celor ce duc poverile slăbesc şi dărâmăturile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul". (Neem. 4:10). Obosiţi de lupta continuă contra persecuţiei, a înşelăciunii, a nelegiuirii şi a tuturor
22 celorlalte piedici pe care Satana le-a născocit pentru a opri înaintarea lor, unii care fuseseră clăditori credincioşi s-au descurajat; şi de dragul păcii şi al siguranţei pentru averile şi vieţile lor, au părăsit temelia cea adevărată. Alţii, neînfricaţi de împotrivirea vrăjmaşilor lor, au declarat fără teamă: "Nu vă temeţi de ei! Aduceţi-vă aminte de Domnul, cel mare şi înfricoşat" (vers. 14); şi au continuat lucrul, fiecare cu sabia încinsă. (Efes. 6:17).
Acelaşi spirit de ură şi împotrivire faţă de adevăr a inspirat pe vrăjmaşii lui Dumnezeu din fiecare veac şi aceeaşi
23 veghere şi credincioşie s-au cerut de la slujitorii Săi. Cuvintele lui Hristos spuse primilor ucenici se aplică şi urmaşilor Săi de la încheierea timpului: "Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheaţi!". (Marcu 13:37).
Întunericul părea să se îndesească. Închinarea la chipuri a devenit aproape generală. Lumânări ardeau în faţa icoanelor şi rugăciuni erau rostite înaintea lor. Predominau obiceiurile cele mai absurde şi superstiţioase. Minţile
24 oamenilor erau atât de cu totul stăpânite de superstiţie încât judecata părea că-şi pierduse puterea. În timp ce preoţii şi episcopii erau iubitori de plăceri, senzuali şi corupţi, nu se putea aştepta decât ca poporul care privea la ei pentru călăuzire să fie scufundat în ignoranţă şi viciu.
Un alt pas spre supremaţia papală a fost făcut când, în secolul al unsprezecelea, papa Grigore VII a proclamat perfecţiunea Bisericii Romane. Printre afirmaţiile pe care le susţinea era una care declara că biserica n-a greşit
25 niciodată, nici nu va greşi vreodată, potrivit Scripturilor. Dar această pretenţie nu era însoţită de dovezi din Scriptură. Orgoliosul pontif mai pretindea puterea de a detrona pe împăraţi şi declara că nici o hotărâre pe care o pronunţa el nu putea să fie răsturnată de nimeni, ci că era prerogativa lui de a răsturna hotărârile tuturor celorlalţi.

(Vezi apendicele).
O ilustrație izbitoare a caracterului tiranic al acestui apărător al infailibilității a fost dată în felul cum l-a tratat pe împăratul german Henric al IV-lea. Pentru încumetarea de a ignora autoritatea papei, acest monarh a fost excomunicat şi detronat. Îngrozit de părăsirea şi amenințările prinților lui care erau încurajați la răzvrătire împotriva lui de mandatul papei, Henric s-a simțit constrâns să facă pace cu Roma. A trecut Alpii în miezul iernii împreună cu soția şi un servitor credincios, ca să se umilească înaintea papei. După sosirea la castelul în care se
26 retrăsese papa Grigore, el a fost condus, fără garda lui, într-o curte exterioară şi acolo, în frigul aspru al iernii, cu capul descoperit şi picioarele goale, într-o îmbrăcăminte mizerabilă, a aşteptat permisiunea papei de a apărea în fața lui. Pontiful nu s-a îndurat să-i acorde iertare până când n-a petrecut trei zile în post şi mărturisire. Chiar şi atunci, iertarea a fost dată numai cu condiția ca împăratul să aştepte decretul papei înainte de a-şi relua emblema sau de a exercita puterea regală. Grigore, îmbătat de triumf, se lăuda că era datoria lui să umilească mândria regilor.
Cât de izbitor este contrastul între mândria arogantă a acestui pontif trufaş şi blândețea şi amabilitatea lui Hristos
27 care se înfățişează pe Sine Însuşi stând la uşa inimii şi cerând voie să intre pentru a aduce iertare şi pace, şi care a învățat pe ucenici Săi: "Oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob". (Matei 20:27).
Secolele care au urmat au fost martore la o creştere continuă a rătăcirii în doctrinele enunțate de Roma. Chiar şi înainte de înființarea papalității, se acordase atenție învățăturilor filozofilor păgâni şi ele îşi exercitau influența în biserică. Mulți care mărturiseau că sunt convertiți se țineau încă de învățăturile filozofiei lor păgâne şi nu numai
28 că ei continuau să le studieze, dar le recomandau şi altora ca mijloace de a-şi extinde influența printre păgâni. Rătăciri serioase au fost introduse, în felul acesta, în credința creştină. Între acestea era proeminentă credința în nemurirea naturală şi starea conştientă a omului în moarte. Această doctrină a pus temelia pe care Roma a instituit închinarea la sfinți şi adorarea fecioarei Maria. Din aceasta a izvorât de asemenea erezia chinului veşnic pentru cei care rămân nepocăiți până la urmă, care a fost încorporată de timpuriu în doctrina papală.
Apoi a fost pregătită calea pentru introducerea unei alte invenții a păgânismului, pe care Roma a numit-o
29 purgatoriu şi a folosit-o pentru a îngrozi mulțimile credule şi superstițioase. Prin această erezie se afirma existența unui loc de tortură, în care sufletele acelora care n-au meritat condamnarea veşnică trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele lor şi din care, după ce sunt eliberate de necurăție, sunt primite în ceruri (Vezi apendicele).
Pentru a face Roma în stare să profite de pe urma temerilor şi viciilor adepților ei, a fost necesară o altă plăsmuire. Aceasta a fost realizată prin doctrina indulgențelor. Iertarea tuturor păcatelor trecute, prezente şi viitoare şi eliberarea de toate durerile şi pedepsele ce decurgeau din ele, erau făgăduite tuturor acelora care se înscriau în războaiele pontifului pentru a-şi extinde stăpânirea vremelnică, pentru a-şi pedepsi vrăjmaşii sau pentru a
30 extermina pe aceia care îndrăzneau să-i conteste supremația spirituală. Oamenii erau de asemenea învățați că prin oferirea de bani bisericii ar putea să se libereze de popriile păcate şi de asemenea să scape sufletele prietenilor lor decedați care erau predate flăcărilor chinuitoare. Prin asemenea mijloace, Roma şi-a umplut tezaurele, şi-a susținut măreția, luxul şi viciul pretinşilor reprezentanți ai Aceluia care nu avusese unde să-şi plece capul. (Vezi apendicele).
Rânduiala biblică a Cinei Domnului fusese înlocuită cu jertfa idolatră a liturghiei. Preoții papali pretindeau că prin ritualul lor ridicol şi lipsit de sens transformă, de fapt, pâinea simplă şi vinul în "trupul şi sângele lui Hristos", (Cardinalul Wiseman, Prezența reală a trupului şi sângelui Domnului nostru Isus Hristos în Împărtăşania
31 binecuvântată, dovedită din Scriptură, lect. 8, sect. 3, par. 26). Cu o încumetare hulitoare, ei pretindeau pe față că au puterea de a crea pe Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Creştinilor li s-a cerut, sub pedeapsa cu moartea, să-şi mărturisească credința în această grozavă erezie ofensatoare a Cerului. Mulțimi de oameni care au refuzat au fost dați flăcărilor. (Vezi apendicele).
În secolul al XIII-lea a fost înființat cel mai teribil din toate instrumentele papalității-inchiziția. Prințul întunericului lucra împreună cu conducătorii ierarhiei papale. În conciliile lor secrete, Satana şi îngerii lui
32 stăpâneau mințile oamenilor răi, în timp ce nevăzut în mijlocul lor stătea un înger al lui Dumnezeu, notând raportul înfricoşător al decretelor lor nelegiuite şi scriind istoria faptelor prea îngrozitoare pentru a fi văzute de ochiul omenesc. "Babilonul cel mare s-a îmbătat cu sângele sfinților." Trupurile mutilate ale milioanelor de martiri strigau la Dumnezeu cerând răzbunare asupra acelei puteri apostate.
Papalitatea devenise despotul lumii. Regi şi împărați se plecau în fața decretelor pontifului roman. Destinele oamenilor, pentru prezent şi veşnicie, păreau a fi sub stăpânirea lui. Timp de sute de ani învățăturile Romei
33 fuseseră primite pe scară largă şi fără rezervă, riturile ei fuseseră aduse la îndeplinire cu respect, sărbătorile ei fuseseră păzite peste tot. Clerul ei era onorat şi susținut generos. Niciodată de atunci nu a atins Biserica Romană o demnitate, măreție sau putere mai mare.
Dar "miezul zilei papalității a fost miezul nopții lumii". (J.A. Wylie - The History of Protestantism, b.1, ch. 4).
34 Sfintele Scripturi erau aproape necunoscute, nu numai poporului, ci şi preoților. Ca şi fariseii din vechime,

conducătorii papali urau lumina care le descoperea păcatele. Legea lui Dumnezeu ca măsura dreptății, fiind îndepărtată, ei exercitau o putere nelimitată şi practicau viciul fără reținere. Înşelătoria, avariția şi desfrâul domneau. Oamenii nu se dădeau înapoi de la nici o crimă prin care puteau să câştige avere sau poziție. Palatele papilor şi ale prelaților erau scenele celor mai detestabile dezmățuri. Unii dintre pontifii care domneau erau vinovați de crime atât de revoltătoare, încât conducătorii pământeşti s-au străduit să detroneze pe aceşti demnitari ai bisericii ca fiind monştri prea josnici pentru a mai fi toleraţi. Timp de secole Europa n-a făcut nici un progres în ştiință, arte sau civilizație. O paralizie morală şi intelectuală căzuse peste creştinătate.

Starea lumii sub puterea romană prezenta o împlinire teribilă şi izbitoare a cuvintelor profetului Osea: "Poporul Meu piere din lipsă de cunoştință. Fiindcă ai lepădat cunoştința şi Eu te voi lepăda... Fiindcă ai uitat Legea
35 Dumnezeului tău, voi uita şi Eu pe copiii tăi!... nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoştință de Dumnezeu în țară. Fiecare jură strâmb şi minte, ucide, fură şi preacurveşte; năpăstuieşte şi face omoruri după omoruri". (Osea 4:6, 1, 2).

36 Acestea au fost rezultatele înlăturării Cuvântului lui Dumnezeu.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 4

Valdenzii

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

În mijlocul întunericului care se lăsase pe pământ, în timpul îndelungatei perioade a supremației papale, lumina adevărului n-a putut fi stinsă cu totul. În toate timpurile au existat martori pentru Dumnezeu, bărbați care au cultivat credința în Hristos ca singurul Mijlocitor între Dumnezeu şi om, care au considerat Biblia ca singura
1 regulă de viață şi care au sfințit adevăratul Sabat. Posteritatea nu va şti niciodată cât de mult datorează lumea acestor bărbați. Au fost stigmatizați ca eretici, motivele lor au fost atacate, caracterele lor au fost calomniate, scrierile lor au fost interzise, greşit interpretate sau mutilate. Totuşi ei au rămas hotărâți şi şi-au păstrat credința în curăția ei de la un secol la altul ca o moştenire sacră pentru generațiile viitoare.

Istoria poporului lui Dumnezeu din timpul secolelor de întuneric ale supremației Romei, este scrisă în ceruri, dar în rapoartele omeneşti ocupă puțin loc. În afara acuzațiilor persecutorilor lor se găsesc prea puține urme despre existența lor. Politica Romei era de a şterge orice urmă de dezacord față de învățăturile sau decretele ei. Ea a căutat să distrugă tot ce era eretic, fie persoane, fie scrieri. Expresii de îndoială sau întrebări cu privire la
2 autoritatea dogmelor papale, erau suficiente pentru a pierde viața bogatului sau săracului, a celui de sus sau de jos. Roma s-a străduit de asemenea să distrugă orice raport al cruzimii ei față de dizidenți. Conciliile papale au decretat ca acele cărți sau scrieri care conțineau asemenea rapoarte să fie încredințate flăcărilor. Înainte de inventarea tiparului, cărțile erau puține la număr şi într-o formă nepotrivită pentru a fi păstrate; de aceea romaniştii nu au putut fi împiedicați să-şi aducă la îndeplinire scopul.

Nici o biserică aflată în interiorul jurisdicției Romei n-a fost lăsată prea mult mult timp netulburată să se bucure
3 de libertatea de conştiință. Îndată ce a obținut puterea, papalitatea a şi întins brațele pentru a zdrobi pe toți cei care refuzau să recunoască dominația ei şi una după alta bisericile s-au supus stăpânirii ei.

În Marea Britanie, creştinismul primar prinsese rădăcini foarte de timpuriu. Evanghelia primită de britoni în primele veacuri era necoruptă de apostazia romană. Persecuția din partea împăraților păgâni, care se întinsese
4 tocmai până la aceste tărâmuri îndepărtate, a fost singurul dar pe care primele biserici din Britania l-au primit din partea Romei. Mulți creştini din Anglia care au fugit de persecuție, au găsit refugiu în Scoția; de aici adevărul a fost dus în Irlanda şi în toate țările acestea a fost primit cu bucurie.

Când saxonii au invadat Britania, păgânismul a câştigat stăpânire. Cuceritorii au considerat un lucru nedemn să fie învățați de sclavii lor şi creştinii au fost constrânşi să se retragă în munți şi în mlaştinile sălbatice. Totuşi, lumina ascunsă pentru un timp, a continuat să ardă. În Scoția, un secol mai târziu, ea lumina cu o strălucire care s-a întins până în țări îndepărtate. Din Irlanda a venit credinciosul Columba şi colaboratorii lui care, adunând în
5 jurul lor pe credincioşii împrăştiați pe insula singuratică Iona, au făcut din ea centrul lucrării lor misionare. Printre aceşti evanghelişti se găsea şi un păzitor al Sabatului biblic şi astfel acest adevăr a fost introdus între oameni. La Iona a fost întemeiată o şcoală din care au plecat misionari nu numai în Scoția şi Anglia, ci şi în Germania, Elveția şi chiar în Italia.

Dar Roma îşi ațintise privirile asupra Britaniei şi s-a hotărât să o aducă sub stăpânirea ei. În secolul al şaselea, misionarii ei au întreprins convertirea saxonilor păgâni. Ei au fost primiți cu bunăvoință de către barbarii mândri şi au convins multe mii dintre ei să recunoască credința romană. Pe măsură ce lucrarea înainta, conducătorii papali şi convertiții lor s-au întâlnit cu creştinii primari. Între ei era un contrast izbitor. Cei din urmă erau simpli, umili şi conform Scripturilor în caracter, doctrină şi obiceiuri, în timp ce primii dădeau pe față superstiția, pompa şi aroganța papilor. Emisarul Romei a cerut ca aceste biserici creştine să recunoască supremația suveranului pontif. Britonii au răspuns cu blândețe că doreau să iubească pe toți oamenii, dar că papa nu are dreptul de
6 supremație în biserică şi ei îi puteau da numai supunerea datorată oricărui urmaş al lui Hristos. Au fost făcute încercări repetate pentru a câştiga supunerea lor față de Roma; dar aceşti creştini umili, uimiți de mândria manifestată de către emisarii ei, au răspuns categoric că nu cunosc alt stăpân decât pe Hristos. Acum s-a descoperit adevăratul spirit al papalității. Conducătorul roman le-a spus: "Dacă nu vreți să primiți pe frații care vă aduc pacea, veți primi duşmanii care vă vor aduce războiul. Dacă nu vă uniți cu noi pentru a arăta Saxonilor calea vieții, veți primi de la ei lovitura de moarte". - (J.H. Merle D'Aubigné, History of the Reformation of the Sixteenth Century, b. 17, ch. 2). Acestea nu erau simple amenințări. Războiul, intriga şi înşelăciunea au fost folosite împotriva acestor martori ai credinței biblice, până când bisericile din Britania au fost distruse sau obligate să se supună autorității papei.

7 În țările din afara jurisdicției Romei au existat timp de multe secole grupe de creştini care au rămas aproape cu

totul libere de corupția papală. Ele erau înconjurate de păgânism şi în decursul secolelor au fost contaminate de rătăcirile lui; dar au continuat să privească Biblia ca singura regulă de credință şi au aderat la multe din adevărurile ei. Aceşti creştini credeau în perpetuitatea Legii lui Dumnezeu şi păzeau Sabatul poruncii a patra. Biserici care au ținut la această credință şi practică au existat în Africa Centrală şi printre armenii din Asia.
Dar printre cei care au rezistat abuzurilor puterii papale, cei mai remarcabili au fost valdenzii. Chiar în țara în care papalitatea îşi stabilise scaunul, acolo s-a rezistat cel mai hotărât înşelăciunii şi corupției ei. Timp de secole bisericile Piemontului şi-au păstrat independența; dar în cele din urmă a sosit timpul când Roma a insistat să se supună. După lupte fără rezultat contra tiraniei ei, conducătorii acestor biserici au recunoscut, împotriva voii lor,
8 supremația puterii căreia se părea că întreaga lume îi aduce omagiu. Au fost unii însă care au refuzat să se supună autorității papei sau prelatului. Ei erau hotărâți să-şi păstreze credincioşia față de Dumnezeu şi să mențină curăția şi simplitatea credinței lor. A avut loc o separare. Aceia care au aderat la vechea credință s-au retras; unii, părăsind Alpii natali, au ridicat steagul adevărului în țări străine; alții s-au retras în văile izolate şi în fortărețele stâncoase ale munților şi acolo şi-au păstrat libertatea de a se închina lui Dumnezeu.
Credința care timp de secole a fost ținută şi învățată de către creştinii valdenzi era în contrast evident cu doctrinele false susținute de Roma. Credința lor religioasă era întemeiată pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu, adevăratul sistem al creştinismului. Dar țăranii aceia umili, în ascunzătorile lor neştiute, izolați de lume şi legați de truda zilnică în mijlocul turmelor şi a viilor lor, n-au ajuns prin ei înşişi să cunoască adevărul în opoziție cu dogmele şi
9 ereziile bisericii apostaziate. Credința lor nu era primită de curând. Credința lor religioasă era o moştenire de la părinții lor. Ei se luptau pentru credința bisericii apostolice - "credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna". (Iuda 3). "Biserica din pustie" şi nu ierarhia mândră întronată în marea capitală a lumii, era adevărata biserică a lui Hristos, păzitoarea comorilor adevărului pe care Dumnezeu îl încredințase poporului Său pentru a fi dat lumii.
Printre cauzele principale care au dus la despărțirea bisericii adevărate de Roma a fost ura acesteia din urmă față de Sabatul biblic. Aşa cum era prezis în profeție, puterea papală a aruncat adevărul la pământ. Legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare, în timp ce au fost înălțate tradițiile şi obiceiurile oamenilor. Bisericile care erau sub conducerea papalității au fost constrânse de timpuriu să onoreze ca zi sfântă duminica. În mijlocul
10 rătăcirii şi superstiției predominante, mulți, chiar din poporul adevărat al lui Dumnezeu, au ajuns atât de dezorientați încât, în timp ce păzeau Sabatul, se rețineau de la muncă şi duminica. Dar aceasta nu a mulțumit pe conducătorii papali. Ei au cerut nu numai ca duminica să fie sfințită, ci şi ca Sabatul să fie profanat; şi au acuzat cu cele mai vehemente cuvinte pe aceia care îndrăzneau să-l onoreze. Numai fugind de puterea Romei putea cineva să asculte în pace de Legea lui Dumnezeu. (Vezi apendicele).
Valdenzii au fost printre primele popoare din Europa care au obținut o traducere a Sfintelor Scripturi. (Vezi apendicele). Cu sute de ani înainte de Reformațiune ei aveau Biblia în manuscris în limba lor maternă. Ei aveau adevărul curat şi aceasta a făcut din ei ținta deosebită a urei şi persecuției. Ei declarau că biserica Romei este Babilonul apostaziat din Apocalips şi cu primejdia vieții lor s-au împotrivit stricăciunilor ei. În timp ce, sub
11 presiunea unei persecuții îndelungate, unii şi-au compromis credința, cedând puțin câte puțin la principiile ei distincte, alții au ținut cu tărie la adevăr. Prin secolele de întunecime şi apostazie au fost valdenzi care n-au recunoscut supremația Romei, au respins închinarea la chipuri ca fiind idolatrie şi au păzit adevăratul Sabat. Ei şi-au păstrat credința sub cele mai fioroase furtuni ale opoziției. Deşi măcelăriți de lăncile ducilor de Savoia şi arşi pe rugurile Romei, ei au stat neclintiți pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru onoarea Sa.
Valdenzii şi-au găsit ascunzătoarea în spatele fortărețelor înalte ale munților - refugiul celor persecutați şi
12 oprimați din toate timpurile. Aici a continuat lumina adevărului să ardă în mijlocul întunericului Evului Mediu. Aici au păstrat martorii adevărului vechea credință timp de o mie de ani.
Dumnezeu a pregătit pentru poporul Său un sanctuar de o grandoare impunătoare, potrivit cu marile adevăruri încredințate lor. Pentru acei exilați credincioşi, munții erau un simbol al dreptății de neschimbat a lui Iehova. Ei îndreptau atenția copiilor lor către crestele care se înălțau deasupra lor într-o maiestate neschimbătoare şi le vorbeau despre Acela în care nu este shimbare, nici umbră de mutare, al cărui cuvânt este tot atât de dăinuitor ca şi munții cei veşnici. Dumnezeu a creat munții maiestoşi şi i-a încins cu tărie; nici o altă mână decât aceea a
13 Puterii infinite nu-i putea mişca din locul lor. În acelaşi fel Îi-a stabilit El Legea, temelia guvernării Sale în cer şi pe pământ. Brațul omului poate să se atingă de semenii lui şi să le ia viața; dar acel braț ar putea mai uşor să dezrădăcineze munții din temeliile lor şi să-i arunce în mare, decât să schimbe un singur precept din Legea lui Iehova sau să şteargă una din făgăduințele Sale față de aceia care împlinesc voia Sa. În credincioşia lor față de Legea Sa, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie tot atât de neclintiți ca şi munții cei veşnici.
Munții care înconjurau văile lor joase erau o mărturie continuă a puterii creatoare a lui Dumnezeu şi o asigurare
14 permanentă a grijii Sale protectoare. Acei peregrini au învățat să iubească simbolurile tăcute ale prezenței lui Iehova. Ei nu murmurau din cauza vitregiei soartei lor; ei nu se simțeau singuri în mijlocul pustietății munților.

Mulțumeau lui Dumnezeu care le pregătise un adăpost de mânia şi cruzimea oamenilor. Ei se bucurau de libertatea de a se închina înaintea Lui. Adesea când erau urmăriți de duşmanii lor, tăria munților se dovedea o apărare sigură. De pe stâncile înalte ei cântau laude lui Dumnezeu şi armatele Romei n-au putut să aducă la tăcere cântările lor de mulțumire.

Evlavia acestor urmaşi ai lui Hristos era curată, simplă şi arzătoare. Ei prețuiau principiile adevărului mai presus de case şi țarini, prieteni, rude şi chiar viața lor. Ei au căutat cu seriozitate să imprime aceste principii în inimile celor tineri. Tinerii erau instruiți din Scripturi din fragedă copilărie şi erau învățați să privească cu sfințenie
15 cerințele Legii lui Dumnezeu. Exemplare ale Bibliei erau rare; de aceea cuvintele ei prețioase erau încredințate memoriei. Mulți dintre ei erau în stare să redea părți întregi, atât din Noul cât şi din Vechiul Testament. Gândurile despre Dumnezeu erau asociate cu scenele sublime din natură şi cu binecuvântările umile ale vieții de fiecare zi. Copilaşii învățau să privească cu recunoştință spre Dumnezeu ca dătător al oricărui har şi oricărei mângâieri. Părinții, oricât de atenți şi afectuoşi ar fi fost, îşi iubeau copiii cu prea multă înțelepciune pentru a-i obişnui cu îngăduința de sine. Înaintea lor era o viață de încercări şi greutăți, poate moartea de martir. Erau educați din copilărie să suporte greutățile, să se supună disciplinei şi totuşi să gândească şi să acționeze pe cont propriu.
16 Foarte de timpuriu erau învățați să poarte răspunderi, să fie atenți la vorbire şi să cunoască înțelepciunea tăcerii. Un cuvânt neatent, lăsat să cadă în urechea vrăjmaşilor lor, putea pune în pericol nu numai viața celui care-l rostise, ci şi viața a sute dintre frații lui; căci duşmanii adevărului urmăreau ca lupii care-şi vânează prada pe aceia care îndrăzneau să pretindă libertatea credinței religioase.

Valdenzii au sacrificat prosperitatea materială de dragul adevărului şi cu răbdare stăruitoare trudeau pentru pâinea lor. Orice petic de pământ arabil din munți era cultivat cu grijă; văile şi coastele mai puțin fertile erau făcute să aducă rod. Economia şi o aspră renunțare de sine formau o parte din educația pe care copiii o primeau ca singura lor moştenire. Ei erau învățați că Dumnezeu intenționează ca viața să fie o şcoală şi că dorințele lor puteau fi
17 împlinite numai prin efort personal, prevedere, grijă şi credință. Procesul era anevoios şi obositor, dar era folositor, exact ceea ce trebuie omului în starea lui căzută, şcoala pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru educarea şi dezvoltarea lui. În timp ce tineretul era deprins cu truda şi greutățile, nu era neglijată nici cultura intelectuală. Ei erau învățați că toate puterile lor aparțineau lui Dumnezeu şi că toate trebuiau cultivate şi dezvoltate pentru serviciul Său.

Bisericile valdenzilor, în curăția şi simplitatea lor, se asemănau cu biserica din timpurile apostolice. Respingând supremația papilor şi a prelaților, ele considerau Biblia singura autoritate supremă, infailibilă. Pastorii lor, în contrast cu preoții îngâmfați ai Romei, urmau exemplul Domnului lor care "a venit nu ca să I se slujească, ci ca să slujească". Ei hrăneau turma lui Dumnezeu, conducând-o la păşunile verzi şi la apele de odihnă ale sfântului Său Cuvânt. Departe de monumentele pompei şi mândriei omeneşti, oamenii se adunau nu în biserici somptuoase sau
18 în catedrale grandioase, pentru a asculta cuvintele adevărului de la slujitorii lui Hristos, ci sub umbrele munților din văile Alpilor sau, în timp de primejdie, în fortărețele stâncilor. Pastorii nu predicau numai Evanghelia, ci vizitau pe bolnavi, catehizau pe copii, mustrau pe cei greşiți şi se străduiau să aplaneze conflictele şi să promoveze armonia şi dragostea frățească. În timp de pace erau susținuți prin darurile benevole ale oamenilor; dar, ca şi Pavel, făcătorul de corturi, fiecare învăța o meserie sau profesie prin care, dacă era necesar, să se întrețină singuri.

Tinerii primeau educație de la pastorii lor. În timp ce se dădea atenție ramurilor de cultură generală, Biblia era studiul de căpetenie. Evangheliile lui Matei şi ale lui Ioan erau memorizate ca şi multe din epistole. Ei erau
19 folosiți de asemenea la copierea Scripturilor. Unele manuscrise cuprindeau Biblia întreagă, altele numai părți scurte din ea, la care erau adăugate unele explicații clare ale textului de către cei ce erau în stare să comenteze Scripturile. Astfel erau aduse la lumină comorile adevărului, ascunse timp îndelungat de cei care căutau să se înalțe mai presus de Dumnezeu.

Prin muncă răbdătoare şi neobosită, uneori în peşterile adânci şi întunecate ale pământului, la lumina torțelor, Sfintele Scripturi erau scrise verset cu verset şi capitol cu capitol. Astfel înainta lucrarea şi voința descoperită a lui
20 Dumnezeu strălucea ca aurul curat; numai cei angajați în această lucrare puteau să-şi dea seama cu cât era mai strălucitoare, mai clară şi mai puternică din cauza încercărilor suferite pentru ea. Îngerii din cer înconjurau pe aceşti lucrători credincioşi.

Satana îndemnase pe preoții şi prelații papali să îngroape Cuvântul adevărului sub gunoiul rătăcirii, ereziei şi superstiției, dar a fost păstrat nealterat în modul cel mai minunat de-a lungul secolelor de întuneric. El nu purta amprenta omului, ci sigiliul lui Dumnezeu. Oamenii au fost neobosiți în eforturile lor de a întuneca înțelesul clar
21 şi simplu al Scripturilor şi a le face să-şi contrazică propria lor mărturie, dar ca şi corabia pe oceanul înfuriat, Cuvântul lui Dumnezeu a rezistat furtunilor care îl amenințau cu distrugerea. După cum mina are filoane bogate de aur şi argint ascunse în adâncime, aşa că toți care vor să-i descopere rezervele prețioase trebuie să sape, tot aşa Sfintele Scripturi au comori de adevăr care sunt descoperite numai cercetătorului serios, umil şi care se roagă.

Dumnezeu a intenționat ca Biblia să fie un manual pentru toată omenirea, în copilărie, tinerețe și maturitate care să fie studiat în toate timpurile. El a dat Cuvântul Său oamenilor ca o descoperire a Lui Însuși. Orice adevăr nou descoperit este o dezvăluire proaspătă a caracterului Autorului lui. Studiul Scripturilor este mijlocul divin rânduit să aducă pe oameni într-o legătură mai strânsă cu Creatorul lor și să le dea o cunoaștere mai clară a voii Sale. Ele sunt mijlocul de comunicare dintre Dumnezeu și om.

În timp ce valdenzii priveau temerea de Dumnezeu ca început al înțelepciunii, ei nu erau orbi față de importanța contactului cu lumea, a cunoașterii oamenilor și a vieții active, pentru dezvoltarea minții și ascuțirea simțurilor. De la școlile lor din munți, unii tineri erau trimiși la instituții de învățământ din orașele Franței sau Italiei, unde se
22 găsea un câmp mai întins pentru studiu, cugetare și observație decât în Alpii lor natali. Tinerii astfel trimiși erau expuși ispitei, vedeau viciul, întâlneau agenții vicleni ai Satanei, care le strecurau cele mai subtile erezii și cele mai primejdioase amăgiri. Dar educația lor din copilărie fusese de o așa manieră încât îi pregătise pentru toate acestea.

În școlile în care mergeau, ei nu trebuiau să-și facă confidenți din nimeni. Veșmintele lor erau astfel pregătite încât să ascundă cea mai mare comoară a lor - manuscrisele prețioase ale Scripturilor. Acestea, rodul lunilor și anilor de trudă, erau purtate cu ei și oriunde puteau s-o facă fără să trezească bănuială, așezau cu grijă unele părți din ele pe calea acelora ale căror inimi păreau deschise să primească adevărul. Încă de pe genunchii mamelor lor,
23 tinerii valdenzi fuseseră pregătiți în vederea acestui scop; ei înțelegeau lucrarea și o îndeplineau cu credincioșie. În aceste instituții de învățământ erau câștigați adepți la adevărata credință și deseori principiile ei se răspândeau în toată școala; totuși conducătorii papali nu puteau, prin cercetarea cea mai minuțioasă, să urmărească până la sursă acea, așa numită, erezie stricăcioasă.

Spiritul lui Hristos este un spirit misionar. Primul impuls al unei inimi renăscute este să aducă și pe alții la Mântuitorul. Acesta era spiritul creștinilor valdenzi. Ei considerau că Dumnezeu cerea de la ei mai mult decât numai să păstreze adevărul în curăția lui în propriile lor biserici; că asupra lor apăsa răspunderea solemnă de a lăsa lumina lor să strălucească pentru aceia care se găseau în întuneric. Prin puterea cea mare a Cuvântului lui Dumnezeu ei au căutat să rupă sclavia pe care Roma o impusese. Pastorii valdenzi erau pregătiți ca misionari; fiecăruia care dorea să intre în lucrare i se cerea mai întâi să câștige experiență ca evanghelist. Înainte de a primi răspunderea unei biserici din patrie, un pastor trebuia să slujească trei ani într-un câmp misionar. Acest serviciu
24 care cerea de la început lepădare de sine și sacrificiu, era un început potrivit pentru viața pastorilor din acele timpuri care încercau sufletele oamenilor. Tinerii care primeau hirotonisirea pentru slujba sfântă, nu aveau în față perspectiva bogăției și slavei pământești, ci o viață de trudă și primejdie și posibil soarta de martir. Misionarii plecau doi câte doi, așa cum a trimis și Isus pe ucenicii Săi. Cu fiecare tânăr era de obicei asociat un om în vârstă și cu experiență, tânărul fiind sub călăuzirea tovarășului lui, care răspundea de educația lui și de ale cărui indicații trebuia să țină seama. Acești colaboratori nu erau totdeauna împreună, dar se întâlneau adesea pentru rugăciune și sfat, întărindu-se astfel unul pe altul în credință.

Dacă ar fi făcut cunoscut scopul misiunii lor, ar fi însemnat zădărnicirea ei; de aceea își ascundeau cu grijă adevărata lor identitate. Fiecare pastor cunoștea o meserie sau profesie și misionarii își îndeplineau lucrarea la adăpostul unei îndeletniciri obișnuite. De obicei o alegeau pe aceea de comerciant sau vânzător ambulant. "Duceau mătăsuri, bijuterii și alte articole, care nu se puteau procura ușor în timpul acela decât de la târguri
25 îndepărtate; ei erau bine primiți ca negustori acolo unde ar fi fost disprețuiți ca misionari". - (Wylie, b. 1, ch. 7). În tot timpul inimile lor erau înălțate către Dumnezeu pentru înțelepciunea de a oferi o comoară mai prețioasă decât aurul sau pietrele prețioase. Ei purtau în ascuns exemplare întregi sau părți din Biblie; și oricând se prezenta o ocazie, atrăgeau atenția clienților lor la aceste manuscrise. Adesea se trezea astfel interesul de a citi Cuvântul lui Dumnezeu și unele părți din el erau lăsate cu bucurie acelora care doreau să-l primească.

Lucrarea acestor misionari a început pe câmpiile și văile de la poalele munților lor, dar s-a extins cu mult peste aceste hotare. Cu picioarele goale și în veșminte aspre și prăfuite de călătorie, ca și ale Maestrului lor, ei străbăteau marile orașe și pătrundeau în țări îndepărtate. Pretutindeni răspândeau sămânța prețioasă. În urma lor
26 răsăreau biserici, iar sângele martirilor mărturisea în favoarea adevărului. Ziua lui Dumnezeu va descoperi un seceriș bogat de suflete strânse în grânar prin lucrarea acestor oameni credincioși. Tainic și tăcut, Cuvântul lui Dumnezeu își făcea drum prin creștinătate și era primit cu bucurie în căminurile și inimile oamenilor.

Pentru valdenzi Scripturile nu erau numai un raport al procedeelor lui Dumnezeu cu oamenii din vechime și o descoperire a răspunderilor și datoriilor prezentului, ci și o dezvăluire a pericolelor și slavei viitoare. Ei credeau că sfârșitul tuturor lucrurilor nu era prea departe și când studiau Biblia cu rugăciune și lacrimi, erau și mai adânc
27 impresionați de declarațiile ei prețioase și de datoria lor de a face cunoscut altora adevărurile ei mântuitoare. Ei vedeau Planul Mântuirii clar descoperit în paginile sfinte și găseau mângâiere, speranță și pace crezând în Isus. Pe măsură ce lumina ilumina priceperea lor și le umplea inimile de bucurie, ei doreau să reverse razele ei asupra acelora care erau în întunericul rătăcirii papale.

Ei vedeau că sub călăuzirea papei şi a preoţilor, mulţimile se străduiau zadarnic să obţină iertarea, chinuindu-şi trupurile pentru păcatele sufletelor lor. Învăţaţi să se încreadă în faptele lor bune pentru a-i mântui, oamenii priveau continuu asupra lor, minţile lor preocupându-se de starea lor păcătoasă, văzându-se expuşi mâniei lui Dumnezeu, chinuindu-şi sufletul şi trupul, şi totuşi negăsind nici o uşurare. Astfel erau legate sufletele conştiinciose de doctrinele Romei. Mii îşi părăseau prietenii şi rudele şi-şi petreceau viaţa în celulele mânăstirilor.
28 Prin posturi des repetate şi biciuiri crude, prin vegheri de noapte, stând prosternaţi ore istovitoare pe pietrele reci şi umede ale locuinţei lor mohorâte, prin pelerinaje lungi, prin penitenţe umilitoare şi torturi înfricoşătoare, mii de oameni căutau în zadar să obţină pacea conştiinţei. Apăsaţi de simţul păcatului şi urmăriţi de frica mâniei răzbunătoare a lui Dumnezeu, mulţi continuau să sufere până când natura istovită ceda şi se coborau în mormânt fără nici o rază de lumină sau speranţă.

Valdenzii doreau să frângă pâinea vieţii acestor suflete înfometate, să le prezinte soliile de pace din făgăduinţele lui Dumnezeu şi să le îndrepte spre Hristos ca singura lor speranţă de mântuire. Ei susţineau că doctrina conform căreia faptele bune pot să facă ispăşire pentru călcarea Legii lui Dumnezeu se bazează pe rătăcire. Bizuirea pe
29 meritele omeneşti împiedică recunoaşterea iubirii infinite a lui Hristos. Isus a murit ca jertfă pentru om deoarece neamul omenesc căzut nu poate face nimic ca să-l recomande lui Dumnezeu. Meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat sunt temelia credinţei creştine. Dependenţa sufletului de Hristos este tot atât de reală şi legătura lui cu El trebuie să fie tot atât de strânsă ca şi a braţului cu corpul sau ca a unei mlădiţe cu viţa.

Învăţăturile papilor şi preoţilor conduseseră pe oameni să privească caracterul lui Dumnezeu şi chiar al lui Hristos ca fiind aspru, întunecat şi ameninţător. Mântuitorul era reprezentat atât de lipsit de simpatie faţă de starea decăzută a omului încât trebuia să fie invocată mijlocirea preoţilor şi a sfinţilor. Aceia ale căror minţi fuseseră
30 iluminate de Cuvântul lui Dumnezeu, doreau să îndrumeze aceste suflete la Hristos, Mântuitorul lor compătimitor şi iubitor, care stătea cu braţele deschise şi invita pe toţi să vină la El cu povara păcatului, a grijii şi a oboselii lor. Ei doreau să îndepărteze piedicile pe care Satana le îngrămădise pentru ca oamenii să nu poată vedea făgăduinţele şi să vină direct la Dumnezeu, mărturisindu-şi păcatele şi primind iertare şi pace.

Misionarul valdenz descoperea cu zel adevărurile preţioase ale Evangheliei minţii interesate. El prezenta cu prudenţă porţiunile scrise cu grijă din Sfintele Scripturi. Cea mai mare bucurie a lui era să dea speranţă sufletului cinstit, lovit de păcat, care vedea numai un Dumnezeu al răzbunării aşteptând să execute dreptatea. Cu buze tremurânde şi cu ochii în lacrimi, adesea plecat pe genunchi, prezenta fraţilor lui făgăduinţele preţioase care descopereau unica speranţă a păcătosului. Astfel lumina adevărului pătrundea în multe minţi întunecate
31 îndepărtând norul întunecos, până când Soarele neprihănirii lumina inimile cu razele lui vindecătoare. Adesea era cazul ca unele pasaje ale Scripturii să fie citite iar şi iar, ascultătorul dorind să-i fie repetate ca şi când ar fi vrut să se asigure că auzise corect. Era dorită cu însetare în deosebi repetarea acestor cuvinte: "Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat". (1 Ioan 1:7). "Îi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică." (Ioan 3:14, 15).

Mulţi erau eliberaţi de amăgirile pretenţiilor Romei. Ei vedeau cât de zadarnică este mijlocirea oamenilor sau a îngerilor în favoarea păcătosului. Când lumina adevărată răsărea în mintea lor ei exclamau cu bucurie: "Hristos este preotul meu; sângele Lui este jertfa mea; altarul Său este locul unde îmi mărturisesc păcatele". Ei se
32 încredeau cu totul în meritele lui Isus, repetând cuvintele: "Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu". (Evrei 11:6). "Nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiţi". (Fapte 4:12).

Asigurarea iubirii unui Mântuitor părea prea greu de crezut pentru unele din aceste sărmane suflete lovite de furtună. Atât de mare era uşurarea pe care o aducea, aşa un potop de lumină se revărsa asupra lor, încât păreau
33 transportaţi în ceruri. Mâinile lor erau aşezate cu încredere în mâna lui Hristos; picioarele lor se sprijineau pe Stânca Veacurilor. Orice teamă de moarte era alungată. Acum puteau să râvnească temniţa şi rugul, dacă prin acestea puteau onora numele Răscumpărătorului lor.

Cuvântul lui Dumnezeu era adus astfel în locuri retrase şi citit uneori unui singur suflet, alteori unor grupe mici care tânjeau după lumină şi adevăr. Adesea toată noaptea era petrecută în felul acesta. Atât de mare era uimirea şi admiraţia ascultătorilor, încât solul îndurării era deseori obligat să-şi întrerupă citirea până când mintea putea să
34 înţeleagă vestea mântuirii. Deseori erau rostite cuvinte ca acestea: "Va primi oare Dumnezeu jertfa mea? Mă va primi El cu bunăvoinţă? Mă va ierta El, oare?" Atunci era citit răspunsul: "Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă". (Matei 11:28).

Credinţa prindea făgăduinţa şi se auzea răspunsul plin de bucurie: "Nu mai trebuie făcute pelerinaje lungi, nici
35 călătorii obositoare la locurile sfinte. Pot să vin la Isus chiar aşa cum sunt, păcătos şi nesfânt şi El nu va respinge rugăciunea pocăinţei mele. "Iertate îţi sunt păcatele." Ale mele, chiar ale mele pot fi iertate!"

Un val de bucurie sfântă inunda inima, iar numele lui Isus era preamărit prin cuvinte de laudă şi mulţumire. Acele
36 suflete fericite se reîntorceau la căminurile lor pentru a răspândi lumina, pentru a repeta şi altora, cât puteau mai

bine, noua lor experiență; că ei descoperiseră Calea cea vie şi adevărată. Era o putere uimitoare şi solemnă în cuvintele Scripturii care vorbeau direct inimilor acelora care tânjeau după adevăr. Acesta era glasul lui Dumnezeu şi el aducea convingere acelora care îl auzeau.

Solul adevărului pleca mai departe; dar înfățişarea lui umilă, sinceritatea lui, seriozitatea şi ardoarea lui adâncă, erau subiecte des amintite. În multe cazuri, ascultătorii nici nu-l întrebau de unde venea sau încotro mergea.

37 Fuseseră atât de copleşiți, la început de surpriză, iar după aceea de recunoştință şi bucurie, încât nu se gândiseră să-l întrebe. Când îl rugaseră să-i însoțească în căminurile lor, el le răspunsese că trebuie să viziteze oile pierdute ale turmei. Să fi fost un înger din ceruri? se întrebau ei.

38 În multe cazuri solul adevărului nu mai era văzut. El plecase spre alte țări sau îşi consuma viața în vreo temniță necunoscută, sau poate oasele lui albeau pe locul unde mărturisise pentru adevăr. Dar cuvintele pe care le lăsase în urmă nu puteau fi distruse. Ele îşi făceau lucrarea în inimile oamenilor; rezultatele lor binecuvântate vor fi cunoscute pe deplin numai la judecată.

Misionarii valdenzi au invadat împărăția Satanei şi puterile întunericului s-au trezit la o veghere mai atentă. Toate străduințele pentru înaintarea adevărului, erau supraveghiate de prințul răului şi el trezea temerile agenților lui.

39 Conducătorii papali au văzut un semnal de primejdie pentru cauza lor în activitatea acestor misionari umili. Dacă lumina adevărului ar fi fost lăsată să strălucească neîmpiedicată, ea ar fi alungat norii grei de rătăcire care învăluiau pe oameni. Ea ar fi îndreptat mintea oamenilor numai spre Dumnezeu şi până la urmă ar fi distrus supremația Romei.

Chiar existența acestui popor, care ținea credința bisericii din vechime, era o mărturie permanentă pentru apostazia Romei şi de aceea provoca cea mai amară ură şi persecuție. Refuzul lor de a renunța la Scripturi era o

40 ofensă pe care Roma nu putea să o tolereze. Ea a hotărât să-i şteargă de pe pământ. Acum au început cele mai teribile cruciade împotriva poporului lui Dumnezeu refugiat în munți. Inchizitorii au fost puşi pe urmele lor şi scena nevinovatului Abel, căzând înaintea ucigaşului Cain, se repeta deseori.

Mereu şi mereu țarinele lor fertile erau pustiite, locuințele şi bisericile lor erau nimicite, astfel că acolo unde odinioară fuseseră câmpuri înfloritoare şi căminurile unui popor nevinovat şi harnic, rămânea doar un pustiu. Aşa

41 cum fiara de pradă devine mai furioasă la gustul sângelui, tot aşa furia papistaşilor s-a aprins cu o mai mare intensitate la vederea suferințelor victimelor lor. Mulți dintre aceşti martori ai credinței curate erau urmăriți peste munți şi vânați în văile în care erau ascunşi, înconjurați de păduri mari şi de culmi stâncoase.

Nici o acuzație nu putea să fie adusă împotriva caracterului moral al acestei clase proscrise. Chiar vrăjmaşii lor declarau că ei erau un popor paşnic, liniştit, evlavios. Marea lor vină era că nu se închinau lui Dumnezeu conform

42 voinței papei. Pentru această crimă, asupra lor au fost îngrămădite toate umilințele, insultele şi torturile pe care oamenii sau demonii au putut să le născocească.

Odată când Roma a hotărât să extermine secta urâtă, papa a emis o bulă, condamnându-i ca eretici şi predându-i măcelului. (Vezi apendicele). Nu erau acuzați ca leneşi, necinstiți sau tulburători ai ordinei, ci se declara că aveau o aparență de evlavie şi sfințenie care amăgea "oile turmei adevărate". De aceea papa a poruncit ca "acea sectă rău

43 voitoare şi respingătoare de oameni perfizi, să fie strivită ca şerpii veninoşi, dacă refuză să retracteze". (Wylie, b. 16, ch. 1). Se aştepta acest potentat orgolios să întâlnească din nou acele cuvinte? Ítia el că erau înregistrate în cărțile cerului pentru a fi confruntat cu ele la judecată? "Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, a spus Isus, Mie Mi le-ați făcut". (Mat. 25:40).

Această bulă chema pe toți membrii bisericii să participe la cruciada contra ereticilor. Ca stimulent pentru a se angaja în această lucrare crudă, ea "scutea de toate pedepsele şi penitențele eclesiastice, generale şi personale; ea libera pe toți cei care participau la cruciadă de toate jurămintele pe care le-ar fi făcut; ea legaliza dreptul lor asupra oricărei proprietăți pe care ar fi dobândit-o ilegal şi făgăduia iertarea tuturor păcatelor acelora care ar fi

44 omorât vreun eretic. Ea anula toate contractele făcute în favoarea valdenzilor, poruncea tuturor slujitorilor lor să-i părăsească, interzicea tuturor persoanelor să le dea vreun ajutor de orice fel şi împuternicea pe toți să le ia în stăpânire proprietățile". - (Wylie, b. 16, ch. 1). Acest document descoperă clar spiritul care conducea din spatele scenei. În acest document se aude răcnetul balaurului, nu glasul lui Hristos.

Conducătorii papali n-au vrut să-şi modeleze caracterele după marele standard al Legii lui Dumnezeu, ci şi-au înălțat un standard care să li se potrivească şi s-au hotărât să constrângă pe toți să se conformeze lui, pentru că aşa voia Roma. Au fost legiferate cele mai îngrozitoare tragedii. Preoți şi papi corupți şi hulitori făceau lucrarea pe

45 care le-o încredințase Satana. Îndurarea nu avea loc în firea lor. Acelaşi spirit care a răstignit pe Hristos şi a ucis pe apostoli, care l-a condus pe sângerosul Nero împotriva credincioşilor din timpul său, era la lucru pentru a extermina de pe pământ pe aceia care erau iubiți de Dumnezeu.

Persecuțiile care s-au abătut timp de multe secole peste acest popor temător de Dumnezeu, au fost suportate cu o

46 răbdare şi hotărâre care au onorat pe Răscumpărătorul lor. În ciuda cruciadelor contra lor şi a măcelului inuman la care au fost supuşi, ei au continuat să-şi trimită misionarii pentru a răspândi adevărul prețios. Erau vânați şi

omorâți, dar sângele lor uda sămânța semănată, care nu înceta să aducă roade. Astfel au depus valdenzii mărturie pentru Dumnezeu cu secole înainte de nașterea lui Luther. Împrăștiați prin multe țări, ei au semănat semințele Reformațiunii care a început în timpul lui Wycliffe, s-a lărgit şi s-a adâncit în zilele lui Luther şi trebuie să fie dusă mai departe până la încheierea timpului de către aceia care sunt de asemenea gata să sufere totul pentru "Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Isus Hristos". (Apoc. 1:9).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 5

JOHN WYCLIFFE

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Înainte de Reformațiune au fost timpuri când existau doar foarte puține exemplare ale Bibliei, însă Dumnezeu n-a îngăduit ca să fie complet nimicit Cuvântul Său. Adevărurile lui nu aveau să rămână ascunse pentru totdeauna. El ar fi putut să descătuşeze cuvintele vieții tot aşa de uşor cum a putut să deschidă uşile închisorilor şi să descuie porțile de fier pentru a elibera pe slujitorii Săi. În diferite țări din Europa, bărbați au fost mânați de Duhul lui
1 Dumnezeu să caute adevărul ca pe o comoară ascunsă. Călăuziți în mod providențial către Sfintele Scripturi, au studiat paginile sfinte cu un deosebit interes. Ei au fost dispuşi să accepte lumina cu orice preț. Deşi nu vedeau clar toate lucrurile ei au fost totuşi în stare să înțeleagă multe adevăruri de mult îngropate. Ca soli trimişi de Cer, ei mergeau rupând lanțurile rătăcirii şi superstiției, chemând pe aceia care fuseseră atât de mult timp robiți, să se ridice şi să-şi ceară libertatea.

Cu excepția valdenzilor, Cuvântul lui Dumnezeu fusese timp de secole zăvorât în limbi cunoscute numai de cei
2 învățați; dar venise timpul ca Scripturile să fie traduse şi date oamenilor din diferite țări în limba lor maternă. Lumea trecuse de miezul nopții ei. Ceasurile de întuneric trecuseră şi în multe țări au apărut semne ale apropierii zorilor.

În secolul al XIV-lea s-a ridicat în Anglia "luceafărul Reformațiunii". John Wycliffe a fost vestitorul reformei nu
3 numai pentru Anglia, ci şi pentru toată creştinătatea. Marele protest care i-a fost îngăduit să-l pronunțe împotriva Romei, n-a putut să mai fie adus la tăcere niciodată. Acel protest a deschis lupta care urma să rezulte în emanciparea indivizilor, a bisericilor şi a popoarelor.

Wycliffe primise o educație cu vederi largi şi pentru el temerea de Dumnezeu era începutul înțelepciunii. El a fost remarcat în colegiu atât pentru evlavia lui arzătoare, cât şi pentru talentele lui deosebite şi erudiția lui temeinică. În setea lui de cunoştințe a căutat să-şi însuşească toate disciplinele de învățătură. Era educat în filozofie scolastică, în canoanele bisericii şi în legea civilă, în deosebi aceea a țării lui. În lucrările lui de mai târziu s-a văzut valoarea acestei instruiri timpurii. O cunoaştere temeinică a filozofiei speculative a timpului său l-a făcut în
4 stare să-i demaşte erorile; şi prin studiul legilor eclesiastice şi naționale s-a pregătit să se angajeze în marea luptă pentru libertate civilă şi religioasă. În timp ce putea să mânuiască armele obținute din Cuvântul lui Dumnezeu, el îşi însuşise disciplina intelectuală din şcoli şi înțelegea metodele învățaților. Puterea geniului împreună cu temeinicia şi întinderea cunoştințelor lui impunea respect atât prietenilor cât şi duşmanilor. Adepții lui vedeau cu satisfacție cum conducătorul lor era în fruntea minților luminate ale națiunii, iar duşmanii nu puteau să arunce dispreț asupra cauzei reformei acuzând pe susținătorul ei de ignoranță sau slăbiciune.

Wycliffe a început studiul Scripturilor pe când era încă în colegiu. În timpurile acelea îndepărtate, când Biblia exista numai în limbile antice, doar învățații puteau să afle calea către izvorul adevărului care era închis pentru
5 clasele neinstruite. Astfel calea fusese deja pregătită pentru lucrarea viitoare de reformator a lui Wycliffe. Oameni învățați studiaseră Cuvântul lui Dumnezeu şi descoperiseră marele adevăr cu privire la harul Său fără plată descoperit în el. În învățăturile lor ei răspândiseră cunoştința despre acest adevăr şi conduseseră şi pe alții să se întoarcă spre Cuvântul vieții.

Când atenția lui Wycliffe a fost îndreptată către Scripturi, el s-a angajat în cercetarea lor cu aceeaşi temeinicie care-l făcuse în stare să-şi însuşească învățătura scolastică. P^nă atunci el simțise o mare lipsă, pe care nici
6 studiile sale scolastice, nici învățătura bisericii nu o putuseră satisface. În Cuvântul lui Dumnezeu a găsit ceea ce căutase mai înainte în zadar. Aici a văzut planul de mântuire descoperit şi pe Hristos proclamat ca singurul Apărător al omului. S-a predat în slujba lui Hristos şi s-a hotărât să vestească adevărurile pe care le descoperise. Asemenea reformatorilor de mai târziu, Wycliffe n-a prevăzut de la începutul lucrării lui unde va ajunge. El nu a intenționat să se opună Romei. Dar devotamentul lui față de adevăr nu putea decât să-l aducă în conflict cu falsitatea. Cu cât vedea mai clar rătăcirile papalității, cu atât mai serios prezenta învățătura Bibliei. El a văzut că Roma părăsise Cuvântul lui Dumnezeu în schimbul tradiției omeneşti; el acuza neînfricat preoțimea de a fi
7 înlăturat Scripturile şi cerea ca Biblia să fie redată poporului şi ca autoritatea ei să fie restabilită în biserică. El era un învățător capabil şi serios şi un predicator elocvent, iar viața lui zilnică era o demonstrare a adevărurilor pe care le predica. Cunoştințele lui din Scripturi, puterea raționamentului lui, curăția vieții lui împreună cu integritatea şi curajul lui neînduplecat i-au câştigat o încredere şi un respect unanim. Mulți oameni erau nesatisfăcuți cu credința lor de mai înainte când vedeau nelegiuirea care predomina în Biserica Romană şi au

salutat cu o bucurie netăinuită adevărurile scoase la iveală de Wycliffe; dar conducătorii papali s-au umplut de furie când şi-au dat seama că acest reformator câştiga o influenţă mai mare decât a lor.
Wycliffe era un descoperitor ager al rătăcirii şi lovea neînfricat împotriva multor abuzuri aprobate de autoritatea Romei. În timp ce era capelan al regelui, a luat o atitudine îndrăzneaţă împotriva plătirii tributului pretins de papă de la monarhul englez şi a arătat că arogarea din partea papei a autorităţii peste conducătorii pământeşti era în
8 contradicţie atât cu raţiunea cât şi cu revelaţia. Pretenţiile papei provocaseră mare indignare, iar învăţăturile lui Wycliffe ^şi exercitaseră influenţa asupra oamenilor de frunte ai naţiunii. Regele şi nobilii s-au unit să respingă pretenţia pontifului la autoritate pământească şi să refuze plătirea tributului. Astfel a fost dată o adevărată lovitură supremaţiei papale in Anglia.
Un alt rău împotriva căruia reformatorul a purtat un război lung şi hotărât a fost instituţia ordinului călugărilor cerşetori. Aceşti călugări roiau în Anglia, fiind o năpastă pentru măreţia şi prosperitatea naţiunii. Hărnicia, educaţia, morala, toate acestea resimţeau influenţa lor distrugătoare. Viaţa de lenevie şi cerşetorie a călugărilor era nu numai o povară grea pe veniturile poporului, dar aducea şi dispreţ asupra muncii folositoare. Tineretul era demoralizat şi corupt. Prin influenţa călugărilor, mulţi erau determinaţi să intre într-o mânăstire şi să se consacre vieţii călugăreşti; aceasta, nu numai fără consimţământul părinţilor lor, ci chiar fără ştirea lor şi ^mpotriva
9 poruncilor lor. Unul dintre părinţii timpurii ai Bisericii Romane, înălţând pretenţiile monahismului mai presus de obligaţiile datoriei şi dragostei filiale, declarase: "Chiar dacă tatăl tău ar zăcea în faţa uşii plângând şi văitându-se, iar mama ta ţi-ar arăta trupul care te-a purtat şi sânul care te-a hrănit, să-i calci în picioare şi să mergi drept înainte spre Hristos". Prin această "neomenie monstruoasă", aşa cum a calificat-o Luther mai târziu, "semănând mai mult a lup şi a tiran decât a creştin şi om", inimile copiilor erau împietrite faţă de părinţii lor. - (Barnas Sears, The Life of Luther, pag. 70, 69). - Astfel conducătorii papali, ca şi Fariseii din vechime, făceau porunca lui Dumnezeu fără efect, prin tradiţia lor. În felul acesta căminurile erau pustiite, iar părinţii erau lipsiţi de societatea fiilor şi fiicelor lor.
Chiar şi studenţii din universităţi erau înşelaţi de interpretările false ale călugărilor şi ademeniţi să intre în ordinele lor. După aceea mulţi regretau pasul acesta văzând că îşi distruseseră propriile lor vieţi şi că aduseseră
10 durere părinţilor; dar odată prinşi în cursă le era imposibil să-şi recapete libertatea. Mulţi părinţi, temându-se de influenţa călugărilor, refuzau să-şi trimită copiii în universităţi. A avut loc o scădere substanţială a numărului studenţilor care frecventau marile centre universitare. Ícolile lâncezeau, iar ignoranţa predomina.
Papa conferise acestor călugări puterea de a primi mărturisirea păcatelor şi de a acorda iertare. Aceasta a devenit sursa unui mare rău. Hotărâţi să-şi mărească câştigurile, călugării erau atât de dispuşi să acorde iertare, încât criminali de toate felurile apelau la ei şi ca urmare, viciile cele mai josnice s-au înmulţit cu repeziciune. Bolnavul şi săracul erau lăsaţi să sufere, în timp ce darurile care ar fi trebuit să-i ajute în nevoile lor mergeau la călugări, care pretindeau milostenii de la oameni sub ameninţări, denunţând ca nelegiuiţi pe aceia care ar fi reţinut darurile pretinse de ordinele lor. În ciuda mărturisirilor lor de sărăcie, bogăţia călugărilor creştea continuu, iar edificiile lor
11 măreţe şi mesele lor somptuoase scoteau şi mai mult în evidenţă sărăcia crescândă a naţiunii. În timp ce-şi petreceau timpul în belşug şi plăceri, trimiteau în locul lor oameni ignoranţi, care puteau doar să spună poveşti miraculoase, legende şi anecdote pentru a distra oamenii şi a face din ei mai complet victimele călugărilor. Astfel călugării au continuat să-şi menţină controlul peste mulţimile superstiţioase şi să le facă să creadă că toată datoria religioasă se cuprindea în recunoaşterea supremaţiei papei, în adorarea sfinţilor şi în facerea de daruri călugărilor şi că acestea erau suficiente pentru a le asigura un loc în cer.
Oameni învăţaţi şi evlavioşi se străduiseră zadarnic să aducă o schimbare în aceste ordine călugăreşti; dar Wycliffe, cu o pătrundere mai clară, a lovit la rădăcina răului, declar^nd că însuşi sistemul era fals şi că trebuia desfiinţat. Au luat naştere discuţii şi întrebări. În timp ce călugării străbăteau ţara, comercializând indulgenţele papei, mulţi au început să se îndoiască de posibilitatea cumpărării iertării cu bani şi se întrebau dacă nu ar trebui să caute iertare mai degrabă la Dumnezeu decât la pontiful Romei. (Vezi apendicele). Nu puţini erau alarmaţi de rapacitatea călugărilor, a căror lăcomie părea că nu poate fi satisfăcută niciodată. "Călugării şi preoţii Romei,
12 spuneau ei, ne devorează ca un cancer. Dumnezeu trebuie să ne elibereze, altfel poporul va pieri". (D'Aubigné, b. 17, ch. 7). Pentru a-şi ascunde avariţia, aceşti călugări cerşetori pretindeau că urmează exemplul Mântuitorului, declarând că Isus şi ucenicii Săi fuseseră susţinuţi din milosteniile poporului. Această susţinere a avut ca rezultat păgubirea cauzei lor, căci ea ducea pe mulţi la Biblie pentru a înţelege personal adevărul - un rezultat pe care Roma l-a dorit mai puţin decât orice. Minţile oamenilor erau îndreptate către Izvorul adevărului, pe care Roma dorea să-l ascundă.
Wycliffe a început să scrie şi să publice broşuri împotriva călugărilor, căutând totuşi nu atât de mult să intre în
13 dispută cu ei, cât să atragă atenţia oamenilor către învăţăturile Bibliei şi Autorul ei. El declara că puterea de a ierta sau de a excomunica aparţinea papei în aceeaşi măsură ca şi preoţilor obişnuiţi şi că nici un om nu poate fi în adevăr excomunicat, decât numai dacă el însuşi a adus, mai întâi, asupra lui condamnarea lui Dumnezeu. Nu

putea fi o altă cale mai eficace de a întreprinde răsturnarea acelui edificiu uriaş de dominare spirituală şi vremelnică pe care papa îl înălţase şi în care sufletele şi trupurile a milioane de oameni erau ţinute în robie. Wycliffe a fost chemat din nou să apere drepturile coroanei engleze împotriva abuzurilor Romei şi fiind numit ambasador regal, a petrecut doi ani în Ţările de Jos, în dezbateri cu trimişii papei. Aici a venit în legătură cu eclesiasticii din Franţa, Italia şi Spania şi a avut ocazia să vadă în spatele cortinei şi să capete o înţelegere a multor
14 lucruri care ar fi rămas ascunse pentru el în Anglia. A înţeles multe aspecte care urmau să-i dea subiecte pentru lucrările lui de mai târziu. În aceşti reprezentanţi de la curtea papală el a citit caracterul adevărat şi scopurile acestei ierarhii. S-a întors în Anglia pentru a repeta învăţăturile lui de mai înainte mai pe faţă şi cu un zel mai mare, declarând că lăcomia, mândria şi înşelăciunea erau idolii Romei.

Într-una din broşurile lui, vorbind despre papa şi despre perceptorii lui, spunea: "Ei scot din ţara noastră hrana săracilor şi multe mii de mărci pe an din banii regelui pentru sacramente şi lucruri spirituale, ceea ce este erezia blestemată a simoniei şi fac toată creştinătatea să consimtă şi să menţină această erezie. Íi cu siguranţa că, dacă
15 ţara noastră ar avea un deal imens de aur şi nici un alt om n-ar lua niciodată din el, decât numai perceptorul acestui mândru pontif lumesc, cu trecerea timpului acest deal s-ar termina; căci el totdeauna ia banii din ţara noastră şi nu ne trimite nimic altceva decât blestemul lui Dumnezeu pentru simonia lui". (John Lews, History of the Life and Sufferings of J. Wycliffe, pag. 37).

Curând după întoarcerea în Anglia, Wycliffe a fost numit de rege preot la Lutterworth. Aceasta era o asigurare că
16 cel puţin monarhului nu-i displăcuse vorbirea lui deschisă. Influenţa lui Wycliffe se simţea atât în orientarea acţiunilor curţii regale, cât şi în modelarea credinţei naţiunii.

Tunetele papale au fost aruncate curând contra lui. Trei bule au fost trimise în Anglia, - universităţii, regelui şi prelaţilor, - toate poruncind măsuri imediate şi hotărâte pentru a aduce la tăcere pe învăţătorul ereziei. (Augustus Neander, General History of the Christian Religion and Church, period 6, sec. 2, part. 1, par. 8. Vezi şi apendicele). Totuşi, înainte de sosirea bulelor, episcopii, în zelul lor, l-au convocat pe Wycliffe să apară în faţa lor
17 pentru judecată. Doi dintre cei mai puternici prinţi ai regatului l-au însoţit înaintea tribunalului; iar poporul înconjurând clădirea şi pătrunzând în ea, a intimidat atât de mult pe judecători, încât pentru un timp, procedura juridică a fost suspendată şi i s-a îngăduit să plece în pace. Puţin mai târziu, Edward al III-lea, pe care la vârsta lui înaintată prelaţii căutau să-l influenţeze împotriva reformatorului, a murit şi fostul protector al lui Wycliffe a devenit regentul regatului.

Sosirea bulelor papale a impus aplicarea în întreaga Anglie a unui ordin categoric pentru arestarea şi întemniţarea ereticului. Aceste măsuri arătau direct către rug. Apărea clar că Wycliffe trebuia să cadă cur^nd pradă răzbunării
18 Romei. Dar Acela care spusese unui patriarh din vechime: "Nu te teme... Eu sunt scutul tău" (Gen. 15:1), Íi-a întins din nou m^na să ocrotească pe slujitorul Său. Moartea a venit, dar nu pentru reformator, ci pentru pontiful care decretase nimicirea lui. Grigore al XI-lea a murit, iar eclesiasticii care se adunaseră pentru judecarea lui Wycliffe s-au împrăştiat.

Providenţa lui Dumnezeu conducea mai departe evenimentele pentru a da ocazie Reformaţiunii să se dezvolte. Moartea papei Grigore a fost urmată de alegerea a doi papi rivali. Două puteri adversare, fiecare declarându-se infailibilă, pretindeau acum ascultare. (Vezi apendicele). Fiecare din papi apela la credincioşi să-l ajute să facă război contra celuilalt, impunându-şi cerinţele cu anateme teribile împotriva adversarilor săi şi cu făgăduinţe de
19 răsplătiri în ceruri pentru susţinătorii săi. Această circumstanţă a slăbit mult puterea papalităţii. Taberele rivale făceau tot ce puteau pentru a se ataca una pe alta, iar Wycliffe a avut odihnă pentru un timp. Anatemele şi acuzaţiile zburau de la un papă la celălalt şi s-au vărsat şiroaie de sânge pentru a susţine pretenţiile lor contradictorii. Crimele şi scandalurile au inundat biserica. Între timp reformatorul, în singurătatea liniştită a parohiei lui din Lutterworth, lucra cu stăruinţă pentru a atrage atenţia oamenilor de la papii care se luptau, la Isus Prinţul păcii.

Schisma, cu toată lupta şi corupţia pe care le-a provocat, a pregătit calea pentru Reformaţiune, făcând pe oameni în stare să vadă ce era în realitate papalitatea. Într-o broşură pe care a publicat-o, "On the Schism of the Popes", (Despre schisma papilor), Wycliffe apela la oameni să aprecieze dacă nu cumva aceşti doi pontifi spuneau
20 adevărul când se acuzau unul pe altul ca fiind antichrist. "Dumnezeu, spunea el, n-a mai suportat ca diavolul să domnească numai ^n unul din papi, ci... a făcut desbinare între cei doi, astfel ca oamenii, în numele lui Hristos să-i biruiască mai uşor pe amândoi". (R. Vaughan, Life and Opinions of John de Wycliffe, vol. 2,pag. 6).

Wycliffe, asemenea Domnului său, predica Evanghelia celor săraci. Nesatisfăcut să răspândească lumina numai în casele lor umile din parohia sa din Lutterworth, el a hotărât ca ea să fie dusă în toate părţile Angliei. Pentru a realiza aceasta, el a organizat un grup de predicatori, oameni simpli şi devotaţi, care iubeau adevărul şi nu doreau
21 nimic mai mult decât să-l răspândească. Aceşti oameni mergeau pretutindeni, învăţând în pieţe, pe străzile marilor oraşe şi pe drumurile de ţară. Ei căutau pe bătrâni, pe bolnavi, pe săraci şi le descopereau vestea bună a harului lui Dumnezeu.

Ca profesor de teologie la Oxford, Wycliffe predica Cuvântul lui Dumnezeu în sălile universității. El prezenta adevărurile cu atâta credincioşie studenților care participau la cursurile lui, încât a primit titlul de "doctorul Evangheliei". Dar cea mai mare lucrare a vieții lui urma să fie traducerea Scripturilor în limba engleză. Într-o
22 lucrare, "On the Truth and Meaning of Scripture", (Cu privire la adevărul şi însemnătatea Scripturii), el şi-a exprimat intenția de a traduce Biblia, astfel încât orice om din Anglia să poată să citească lucrările minunate ale lui Dumnezeu în limba maternă.

Deodată lucrările lui au fost oprite. Deşi nu avea nici 60 de ani, munca neîncetată, studiul şi asalturile duşmanilor şi-au spus cuvântul asupra puterii lui şi l-au îmbătrânit înainte de vreme. A fost atacat de o boală primejdioasă. Vestea a adus mare bucurie călugărilor. Acum, au gândit ei, se va pocăi cu amar de răul pe care l-a făcut bisericii şi au alergat în camera lui pentru a-i asculta spovedania. Reprezentanți din patru ordine călugăreşti, împreună cu patru funcționari civili s-au adunat în jurul presupusului muribund. "Ai moartea pe buze, i-au spus ei, regretă-ți
23 greşelile şi retractează în fața noastră toate ofensele aduse". Reformatorul a ascultat în tăcere; apoi a rugat pe slujitorul lui să-l ridice pe pat şi fixându-i stăruitor cu privirea, în timp ce ei aşteptau retractarea lui, a spus cu glasul hotărât şi puternic, care îi făcuse atât de des să tremure: "Nu voi muri, ci voi trăi; şi voi demasca mai departe faptele rele ale călugărilor". (D'Aubigné, b. 17, ch. 7). Uluiți şi ruşinați, călugării au părăsit camera în grabă.

Cuvintele lui Wycliffe s-au împlinit. El a trăit ca să pună în m^inile concetățenilor lui cea mai puternică dintre toate armele împotriva Romei - să le dea Biblia, mijlocul rânduit de Cer pentru a libera, a lumina şi a evangheliza pe oameni. Pentru a îndeplini această lucrare a trebuit să învingă multe obstacole mari. Wycliffe era împovărat de slăbiciuni fizice; el ştia că-i mai rămăseseră doar câțiva ani de lucru; a văzut opoziția pe care trebuia să o
24 întâmpine, dar încurajat de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, a mers înainte neînfricat de nimic. În deplină vigoare a capacității intelectuale, bogat în experiență, el a fost păstrat şi pregătit de providența deosebită a lui Dumnezeu pentru cea mai mare dintre lucrările lui. În timp ce toată creştinătatea era în frământare, reformatorul în parohia de la Lutterworth, neținând seama de furtuna care vuia afară, s-a dedicat lucrării lui alese.

În cele din urmă lucrarea a fost terminată - prima traducere a Bibliei în limba engleză făcută vreodată. Cuvântul lui Dumnezeu a fost deschis Angliei. Reformatorul nu se mai temea acum de închisoare sau de rug. El pusese în
25 mâinile poporului englez o lumină care nu putea fi stinsă niciodată. D^nd Biblia concetățenilor lui, el făcuse mai mult pentru a rupe cătuşele ignoranței şi viciului, mai mult pentru a libera şi a înălța patria lui, decât fusese realizat vreodată prin cele mai strălucite biruințe pe câmpurile de luptă.

Nefiind cunoscută încă arta tiparului, Biblia a putut fi multiplicată numai prin muncă migăloasă şi istovitoare. Atât de mare era interesul pentru a primi Cartea, încât mulți se angajau voluntar în lucrarea de transcriere a ei, dar
26 copiştii făceau cu greu față cererilor. Unii dintre cumpărătorii mai bogați doreu întreaga Biblie, alții cumpărau numai o parte din ea. În multe cazuri se asociau c^teva familii ca să cumpere un exemplar. Astfel Biblia lui Wycliffe şi-a găsit repede drum spre căminurile oamenilor.

Apelul făcut la rațiunea oamenilor i-a trezit din supunerea pasivă față de dogmele papale. Wycliffe vestea acum doctrinele distincte ale Protestantismului - mântuirea prin credința în Hristos şi infailibilitatea unică a Scripturilor.
27 Predicatorii pe care el îi trimisese au răspândit Biblia împreună cu scrierile reformatorului cu un aşa succes, încât credința cea nouă a fost primită de aproape jumătate din populația Angliei.

Apariția Scripturilor a provocat consternarea autorităților bisericii. Ele trebuiau să facă față acum unei înfluențe mai puternice decât Wycliffe - un mijloc împotriva căruia armele lor erau neputincioase. La data aceea nu exista
28 în Anglia nici o lege care să interzică Biblia, deoarece niciodată până atunci nu fusese publicată în limba poporului. Asemenea legi au fost emise mai târziu şi au fost aplicate cu strictețe. Între timp, în ciuda eforturilor preoților, a fost posibil să se răspândească, pentru o perioadă, Cuvântul lui Dumnezeu.

Conducătorii papali au complotat din nou să aducă la tăcere glasul reformatorului. A fost somat să apară, ^n mod succesiv, înaintea a trei tribunale pentru a fi judecat, dar fără nici un rezultat. Mai întâi un sinod de episcopi a
29 declarat scrierile lui eretice şi câştigând pe tânărul rege Richard al II-lea de partea lor, au obținut un decret regal care trimitea la închisoare pe toți aceia care vor susține doctrinele condamnate.

Wycliffe a cerut transferarea cazului său de la sinod la Parlament; el a acuzat fără teamă ierarhia papală înaintea consiliului național şi a cerut o reformă a abuzurilor enorme aprobate de biserică. El a descris cu putere convingătoare abuzurile şi corupțiile scaunului papal. Vrăjmaşii lui au fost puşi în încurcătură. Prietenii şi
30 susținătorii lui Wycliffe fuseseră constrânşi să cedeze şi anticipau cu încredere că însuşi reformatorul, la vârsta lui înaintată, singur şi fără prieteni, să se plece în fața autorității unite a coroanei şi a mitrei. Dar în loc de aceasta, papistaşii s-au văzut înfrânți. Parlamentul, trezit de apelurile mişcătoare ale lui Wycliffe, a revocat edictul persecutor şi reformatorul a fost pus iarăşi în libertate.

Pentru a treia oară a fost adus la judecată şi de data aceasta înaintea celui mai înalt tribunal eclesiastic al regatului.
31 Aici nu trebuia să se facă nici o concesie ereziei. În cele din urmă, Roma va triumfa aici şi lucrarea reformatorului

va fi oprită. Aşa gândeau papistaşii. Dacă ei şi-ar fi putut împlini scopul, Wycliffe ar fi fost constrâns să-şi retracteze învăţăturile sau să părăsească tribunalul numai pentru a merge la flăcări.
Dar Wycliffe n-a retractat; el n-a vrut să se prefacă. El şi-a menţinut fără teamă învăţăturile şi a respins acuzaţiile persecutorilor lui. Pierzându-se din vedere pe sine, poziţia lui, ocazia, el a convocat pe ascultătorii săi în faţa tribunalului divin şi a cântărit sofismele şi înşelăciunile lor în balanţa adevărului veşnic. Puterea Duhului Sfânt a
32 fost simţită în sala de judecată. O influenţă divină era asupra ascultătorilor. Părea că nu aveau nici o putere să părăsească locul. Cuvintele reformatorului le străpungea inimile ca nişte săgeţi din tolba lui Dumnezeu. Acuzaţia de erezie pe care ei o aduseseră ^mpotriva lui, el a întors-o cu putere convingătoare împotriva lor. "De ce, întreba el, îndrăznesc ei să-şi propage rătăcirile?... De dragul câştigului, pentru a face negustorie cu harul lui Dumnezeu?"
"Cu cine credeţi voi că vă luptaţi, a spus el în cele din urmă, cu un bătrân pe marginea mormântului? Nu! Cu
33 Adevărul --- Adevărul care este mai puternic decât voi şi care vă va învinge". (Wylie, b.2, ch. 13). Spunând acestea, s-a retras din adunare şi niciunul dintre vrăjmaşii lui n-a încercat să-l oprească.
Lucrarea lui Wycliffe era aproape terminată; stindardul adevărului pe care el ^l purtase atât de mult timp, urma să-i cadă în curând din mâini; dar el trebuia să mai dea încă o mărturie pentru Evanghelie. Adevărul trebuia vestit chiar din citadela împărăţiei rătăcirii. Wycliffe a fost somat pentru judecată înaintea tribunalului papal din Roma,
34 care deseori vărsase sângele sfinţilor. El nu era orb faţă de primejdia care-l ameninţa, totuşi ar fi răspuns somaţiei dacă un atac de paralizie nu i-ar fi făcut călătoria imposibilă. Cu toate că glasul lui nu putea să fie auzit la Roma, putea totuşi să vorbească prin scris şi s-a hotărât să facă lucrul acesta. Din parohia lui, reformatorul a trimis papei o scrisoare care, deşi respectuoasă în ton şi creştinească în spirit, a fost o mustrare tăioasă pentru pompa şi mândria scaunului papal.
"Mă bucur în adevăr, spunea el, să descopăr şi să fac cunoscut oricărui om credinţa pe care o am şi îndeosebi
35 episcopului de Roma, care dacă este, după cum o consider eu sănătoasă şi adevărată, mi-o va confirma cu multă bunăvoinţă sau dacă este greşită, o va corecta.
"Mai întâi, socotesc că Evanghelia lui Hristos este întruparea deplină a Legii lui Dumnezeu ... Eu sunt încredinţat şi susţin că episcopul de Roma, întrucât este locţiitorul lui Hristos aici pe pământ,este legat mai mult decât toţi ceilalţi oameni, de această lege a Evangheliei. Căci mărirea printre ucenicii lui Hristos n-a constat în demnitate
36 sau în onoruri lumeşti, ci în urmarea îndeaproape şi exactă a lui Hristos în viaţa şi în purtarea Sa... Hristos, în timpul peregrinării Sale aici, a fost omul cel mai sărac, refuzând şi renunţând la orice autoritate şi onoare lumească...
"Nici un om credincios n-ar trebui să urmeze nici pe însuşi papa şi nici pe vreunul din sfinţi, decât numai în acele
37 puncte în care el a urmat pe Domnul Isus Hristos; căci Petru şi fiii lui Zebedei, dorind onoare lumească, contrar umblării pe urmele lui Hristos, au greşit şi de aceea ei nu trebuie urmaţi în acele greşeli...
"Papa ar trebui să lase pe seama puterii civile, toată stăpânirea şi conducerea vremelnică şi în această direcţie să îndrume şi să îndemne întregul său cler; căci aşa a făcut Hristos şi îndeosebi prin apostolii Săi. De aceea, dacă am greşit în vreunul din aceste puncte, mă voi supune corectării în modul cel mai smerit, chiar prin moarte, dacă
38 nevoia o cere; şi dacă aş putea să lucrez potrivit voinţei şi dorinţei mele, eu însumi m-aş prezenta cu siguranţă înaintea episcopului Romei; dar Domnul m-a cercetat şi m-a învăţat să ascult mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni."
În încheiere a spus: "Să ne rugăm Dumnezeului nostru ca El să mişte pe al nostru papă Urban al VI-lea, aşa cum a început, ca el împreună cu clerul lui să urmeze pe Domnul Isus Hristos în viaţă şi în obiceiuri; şi ca ei să înveţe pe
39 oameni cu folos, pentru ca şi ei de asemenea să-i urmeze cu credincioşie." (John Foxe, Acts and Monuments, vol. 3, pag. 49, 50).
40 Astfel Wycliffe a prezentat papei şi cardinalilor lui blândeţea şi smerenia lui Hristos, expunându-le nu numai lor, ci întregii creştinătăţi contrastul dintre ei şi Domnul ai cărui reprezentanţi pretindeau că sunt.
Wycliffe se aştepta ca viaţa să fie preţul credincioşiei lui. Regele, papa şi episcopii s-au unit ca să-l distrugă şi părea sigur că în cel mult câteva luni va ajunge la rug. Dar curajul lui era neclintit. "De ce spuneţi că trebuie
41 căutată departe coroana de martir", spunea el. "Predică Evanghelia lui Hristos prelaţilor trufaşi şi moartea de martir nu va ^nt^rzia. Adică, ce, să trăiesc şi să tac?... Niciodată! Să cadă lovitura, îi aştept venirea." (D'Aubigné, b. 17, ch. 8).
Dar providenţa divină încă ocrotea pe slujitorul Său. Omul care toată viaţa rezistase cu curaj pentru apărarea adevărului, cu primejdia zilnică a vieţii, nu trebuia să cadă pradă urii duşmanilor lui. Wycliffe nu căutase
42 niciodată să se apere singur însă Domnul fusese ocrotitorul lui; iar acum, c^nd vrăjmaşii lui se simţeau siguri de prada lor, mâna lui Dumnezeu l-a scos de sub puterea lor. În biserica sa din Lutterworth, pe când era gata să împartă cina Domnului, a căzut lovit de paralizie şi după un scurt timp s-a stins din viaţă.
43 Dumnezeu rânduise lui Wycliffe lucrarea lui. El îi pusese cuvântul adevărului în gură şi a aşezat o gardă în jurul lui pentru ca acest cuvânt să ajungă la oameni. Viaţa i-a fost ocrotită şi activitatea prelungită, până când s-a aşezat

o temelie pentru marea lucrare a Reformațiunii.
Wycliffe venea din Întunericul Evului Mediu. Înaintea lui nu mai fusese nimeni după a cărui lucrare să-şi poată modela sistemul lui de reformă. Ridicat, asemenea lui Ioan Botezătorul, pentru a îndeplini o misiune deosebită, el a fost crainicul unei ere noi. Mai mult, în sistemul adevărului, pe care l-a prezentat el, era o unitate şi o
44 desăvârşire pe care reformatorii care l-au urmat nu au depăşit-o, iar alții n-au atins-o nici măcar la o sută de ani după aceea. Atât de larg şi adânc fusese aşezată temelia, atât de trainică şi de corectă era structura, înc^t n-a mai fost necesar să fie refăcute de aceia care au venit după el.
Marea mişcare pe care a inaugurat-o Wycliffe, care trebuia să libereze conştiința şi mintea şi să pună în libertate națiunile care timp îndelungat au fost legate la carul triumfal al Romei, şi-a avut izvorul în Biblie. Aceasta a fost sursa acelui torent de binecuvântări care, ca şi apa vieții a curs de-a lungul veacurilor începând cu secolul al XIV-lea. Wycliffe a primit Sfintele Scripturi cu încrederea deplină că ele sunt descoperirea inspirată a voinței lui Dumnezeu, regula îndestulătoare pentru credință şi practică. El fusese instruit să considere biserica Romei ca o autoritate divină, infailibilă şi să accepte cu respect incontestabil învățăturile şi obiceiurile stabilite timp de o mie
45 de ani; dar s-a îndepărtat de toate acestea pentru a asculta de Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Aceasta era autoritatea pe care el îndemna poporul să o recunoască. În locul bisericii care vorbea prin papa, el declara că singura autoritate reală este glasul lui Dumnezeu care vorbeşte prin Cuvântul Său. El învăța nu numai că Biblia este o descoperire desăv^rşită a voinței lui Dumnezeu, dar şi că Duhul Sfânt este singurul ei interpret şi că orice om trebuie să învețe, prin studiul învățăturilor ei, datoria lui însuşi. Astfel el întorcea mințile oamenilor de la papa şi de la biserica Romei la Cuvântul lui Dumnezeu.
Wycliffe a fost unul dintre cei mai mari reformatori. În lărgimea intelectului său, în claritatea gândirii, în fermitatea de a păstra adevărul şi în îndrăzneala de a-l apăra, a fost egalat de puțini din cei care au venit după el.
46 Curăția vieții, sârguința neobosită în studiu şi în muncă, integritatea incoruptibilă, iubirea şi credincioşia creştină în lucrarea lui, au caracterizat pe primul dintre reformatori. Îi aceasta în ciuda întunericului intelectual şi corupției morale a epocii din care s-a ridicat.
Caracterul lui Wycliffe este o mărturie a puterii transformatoare şi educative a Sfintelor Scripturi. Biblia l-a făcut ceea ce era. Efortul de a înțelege marile adevăruri ale revelației dă prospețime şi vigoare tuturor capacităților. Ea dezvoltă mintea, ascute înțelegerea şi maturizează judecata. Studiul Bibliei va înnobila orice gând, sentiment şi aspirație aşa cum nici un alt studiu nu poate să o facă. Ea dă stabilitate scopului, răbdare, curaj şi tărie; ea înalță
47 caracterul şi sfinţeşte sufletul. Un studiu perseverent şi cu evlavie al Scripturilor, care aduce mintea cercetătorului în legătură directă cu Mintea Infinită, ar da lumii oameni cu un intelect mai puternic şi mai activ, precum şi cu principii mai nobile decât au provenit vreodată din instruirea cea mai competentă pe care o poate oferi filozofia omenească. "Descoperirea cuvintelor Tale, spune psalmistul, dă lumină, dă pricepere". (Ps. 119:130).
Învățăturile care fuseseră predicate de Wycliffe au continuat pentru un timp să se răspândească; urmaşii lui, cunoscuți sub numele de lolarzi şi wycliffiți, n-au străbătut numai Anglia, ci s-au răspândit şi în alte țări, ducând cunoştința Evangheliei. Acum când conducătorul lor îi părăsise, predicatorii lucrau cu o râvnă şi mai mare decât înainte, iar mulțimile se adunau să asculte învățăturile lor. Unii dintre nobili şi chiar soția regelui se găseau printre convertiți. În multe locuri s-a văzut o reformă remarcabilă în obiceiurile oamenilor, iar simbolurile idolatre ale Romanismului au fost îndepărtate din biserici. Curând însă furtuna nemiloasă a persecuției a izbucnit peste cei
48 care îndrăzniseră să primească Biblia drept călăuză. Monarhii englezi, dornici să-şi întărească puterea prin asigurarea sprijinului Romei, n-au ezitat să sacrifice pe reformatori. Pentru prima dată în istoria Angliei s-a decretat arderea pe rug a ucenicilor Evangheliei. Martirajele au urmat unul după altul. Apărătorii adevărului, proscrişi şi torturați, puteau să-şi înalțe strigătele numai la urechile Domnului Sabaot. Vânați ca duşmani ai bisericii şi ca trădători de țară, ei au continuat să predice în locuri ascunse, găsind adăpost cât puteau mai bine în casele umile ale săracilor şi adesea ascunzându-se chiar şi în peşteri sau în gropi.
În ciuda furiei persecuției, un protest liniştit, sincer, serios şi răbdător a continuat să fie exprimat timp de secole împotriva corupției care domina în credința religioasă. Creştinii acelor zile de început, aveau numai o cunoaştere parțială a adevărului, dar ei învățaseră să iubească şi să asculte Cuvântul lui Dumnezeu şi sufereau cu răbdare din cauza lui. Ca şi ucenicii din zilele apostolice, mulți şi-au jertfit bunurile pământeşti pentru cauza lui Hristos.
49 Aceia cărora li se îngăduise să locuiască în casele lor adăposteau cu bucurie pe frații lor surghiuniți, iar când şi ei erau alungați împărtăşeau cu voioşie soarta celor proscrişi. Este adevărat că mii, îngroziți de furia persecutorilor şi-au cumpărat libertatea cu jertfirea credinței lor şi au ieşit din închisori îmbrăcați cu haine de penitenți, pentru a face publică renegarea lor. Dar n-au fost puțini la număr - şi printre ei erau bărbați de origine nobilă ca şi oameni umili şi modeşti - care au dat mărturie neînfricată pentru adevăr în celulele închisorii, în "turnurile lolarzilor" şi în mijlocul torturii şi flăcărilor, bucurându-se că au fost găsiți vrednici să cunoască "părtăşia suferințelor Lui".
50 Papistaşii n-au reuşit să-şi împlinească dorința lor cu Wycliffe în timpul vieții lui, dar ura lor nu a putut să fie satisfăcută atâta timp cât corpul lui se odihnea liniştit în morm^nt. Printr-un decret al Conciliului de la Constanța,

după mai mult de 40 ani de la moartea lui, oasele i-au fost dezgropate şi arse în public, iar cenuşa a fost aruncată într-un pâr^u din apropiere. "Acest pârâu, spune un vechi scriitor, a transportat cenuşa lui în Avon, Avonul în Severn, Severnul în mare şi de acolo în ocean. Íi astfel cenuşa lui Wycliffe este un simbol al învăţăturii lui, care acum este răspândită în toată lumea." (T. Fuller, Church History of Britain, b. 4, sec. 2, par. 54). Prea puţin şi-au dat seama duşmanii lui de însemnătatea faptei lor pline de răutate.

Prin scrierile lui Wycliffe, Ioan Huss din Boemia a fost condus să renunţe la multe din rătăcirile Romanismului şi să înceapă lucrarea de reformă. Astfel, în cele două ţări, atât de depărtate una de alta, a fost semănată sămânţa adevărului. Din Boemia lucrarea s-a întins în alte ţări. Minţile oamenilor au fost îndreptate către Cuvântul lui Dumnezeu, uitat de multă vreme. O mână divină pregătea calea pentru Marea Reformaţiune.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 6

Huss şi Ieronim.

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Evanghelia fusese sădită în Boemia încă din secolul al IX-lea. Biblia fusese tradusă şi serviciile divine publice erau ţinute în limba poporului. Dar pe măsură ce puterea papei creştea, Cuvântul lui Dumnezeu era mai puţin cunoscut. Grigore al VII-lea, care-şi asumase dreptul de a umili mândria regilor, nu era mai puţin dornic să subjuge poporul şi ca urmare, a fost emisă o bulă care interzicea oficierea slujbelor religioase publice în limba boemă. Papa declara că "era plăcut Celui Atotputernic ca slujba închinată Lui să fie oficiată într-o limbă
1 necunoscută şi că multe rele şi rătăciri se iviseră din cauză că nu se respectase această regulă". (Wylie, b. 3, ch. 1). Astfel Roma a decretat ca lumina Cuvântului lui Dumnezeu să fie stinsă şi poporul să fie ţinut în întuneric. Dar Cerul prevăzuse alte mijloace pentru păstrarea bisericii. Mulţi dintre valdenzii şi albigenzii alungaţi de persecuţie din căminurile lor din Franţa şi Italia, au venit în Boemia. Deşi n-au îndrăznit să înveţe pe faţă, ei au lucrat cu zel în ascuns. Astfel credinţa adevărată a fost păstrată de la un secol la altul.

Înainte de zilele lui Huss, au existat în Boemia bărbaţi care s-au ridicat să condamne deschis corupţia din biserică şi desfrâul poporului. Activitatea lor a trezit un interes mare. Temerile ierarhiei papale au fost trezite şi s-a dezlănţuit persecuţia împotriva discipolilor Evangheliei. Constrânşi să se închine în păduri şi în munţi, erau vânaţi de soldaţi şi mulţi au fost omorâţi. După un timp s-a decretat ca toţi aceia care s-au depărtat de modul de închinare al Romei să fie arşi. În timp ce îşi dădeau vieţile, creştinii priveau în viitor la triumful cauzei lor. Unul din cei care
2 "predicase că mântuirea putea să fie obţinută numai prin credinţa în Mântuitorul răstignit", a declarat în timp ce murea: "Furia duşmanilor adevărului triumfă acum asupra noastră, dar nu va fi pentru totdeauna aşa; se va ridica cineva dintre oamenii de rând, fără sabie sau autoritate şi pe care nu-l vor putea învinge". (Idem, b. 3, ch. 1). Vremea lui Luther era încă departe; dar deja se ridica cineva a cărui mărturie împotriva Romei urma să trezească naţiunile.

Ioan Huss era de origine umilă şi a rămas orfan de timpuriu prin moartea tatălui său. Mama lui evlaviosă, considerând educaţia şi temerea de Dumnezeu ca cele mai preţioase comori, a căutat să asigure fiului ei această moştenire. Huss a studiat la şcoala provincială şi după aceea s-a dus la universitatea din Praga, unde a fost admis
3 ca student bursier. În călătoria spre Praga a fost însoţit de mama lui; văduvă şi săracă, ea nu avea daruri şi bogăţie lumească să dea fiului ei, dar când s-au apropiat de marele oraş, ea a îngenunchiat lângă tânărul orfan şi a cerut asupra lui binecuvântarea Tatălui lor ceresc. Puţin îşi dădea acea mamă seama cum urma să se răspundă rugăciunii ei.

La universitate Huss s-a distins repede prin străduinţă neobosită şi înaintare rapidă, în timp ce viaţa lui fără reproş şi purtarea lui amabilă şi atrăgătoare i-au câştigat un respect unanim. El era un adept sincer al Bisericii Catolice şi un cercetător sârguincios după binecuvântările spirituale pe care ea pretindea că le revarsă. Cu ocazia unui jubileu a mers să se spovedească, a dăruit cei din urmă bănuţi din punga sa săracă şi s-a unit în procesiunile religioase
4 pentru a se putea împărtăşi de iertarea făgăduită. După terminarea cursurilor colegiului a intrat în preoţie şi ajungând repede renumit, a fost chemat la curtea regelui. A fost de asemenea numit profesor şi mai târziu rector al universităţii în care se instruise. În câţiva ani, umilul student bursier a devenit mândria ţării sale şi numele lui era cunoscut în Europa întreagă.

Huss şi-a început lucrarea de reformă în alt domeniu. La câţiva ani după ce a primit titlul de preot, a fost numit predicator al capelei Betleem. Fondatorul acestei capele susţinuse, ca un lucru de mare importanţă, predicarea Scripturilor în limba poporului. În ciuda împotrivirii Romei faţă de practica aceasta, ea nu fusese cu totul
5 întreruptă în Boemia. Dar era o mare necunoaştere a Bibliei şi printre oamenii din toate clasele dominau cele mai rele vicii. Huss a condamnat aceste vicii fără cruţare, apelând la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a da tărie principiilor adevărului şi curăţiei pe care el le susţinea.

Un cetăţean din Praga, cu numele Ieronim, care mai târziu a devenit foarte strâns unit cu Huss, întorcându-se din Anglia, a adus cu el scrierile lui Wycliffe. Regina Angliei care fusese convertită la învăţăturile lui Wycliffe era o
6 prinţesă originară din Boemia şi prin influenţa ei, lucrările reformatorului erau larg răspândite în ţara ei. Huss a citit aceste lucrări cu interes; el credea că autorul lor era un creştin sincer şi era înclinat să privească favorabil reformele pe care acesta le susţinea. Fără să-şi dea seama, Huss intrase deja pe calea care avea să-l ducă departe

de Roma.
Cam în acelaşi timp au sosit la Praga doi străini din Anglia, bărbaţi de cultură, care primiseră lumina şi veniseră
să o răspândească în această ţară îndepărtată. Deoarece au început cu un atac deschis contra supremaţiei papei, au
fost aduşi la tăcere curând de autorităţi; dar nevoind să renunţe la scopul lor, au recurs la alte mijloace. Fiind atât
pictori cât şi predicatori, şi-au folosit talentul lor. Într-un loc deschis pentru public, au expus două tablouri. Unul
7 reprezenta intrarea lui Isus în Ierusalim, "blând şi călare pe un asin" (Matei 21:5), urmat fiind de ucenicii Săi
îmbrăcaţi în haine uzate de călătorie şi desculţi. Celălalt tablou prezenta o procesiune pontificală, papa purtând
hainele lui bogate şi întreita sa coroană, călare pe un cal măreţ împodobit, precedat de trompetişti şi urmat de
cardinali şi prelaţi în veşminte strălucitoare.
Aceasta a fost o predică care a atras atenţia tuturor claselor de oameni. Mulţimile veneau să privească picturile.
Nu era unul care să nu priceapă morala şi mulţi au fost profund impresionaţi de contrastul dintre blândeţea şi
umilinţa lui Hristos, Domnul şi mândria şi aroganţa papei, pretinsul Său slujitor. S-a produs o mare tulburare în
Praga, iar cei doi străini, după un timp, au considerat necesar, pentru propria lor siguranţă, să plece. Dar lecţia pe
8 care ei o predicaseră n-a fost uitată. Tablourile au făcut o impresie profundă asupra minţii lui Huss şi l-au condus
la un studiu mai atent al Bibliei şi al scrierilor lui Wycliffe. Cu toate că nu era pregătit încă să primească toate
reformele susţinute de Wycliffe, a văzut mai clar caracterul adevărat al papalităţii şi cu un zel mai mare a denunţat
mândria, ambiţia şi corupţia ierarhiei papale.
Din Boemia, lumina s-a răspândit în Germania, pentru că tulburările de la universitatea din Praga au provocat
9 retragerea a sute de studenţi germani. Mulţi dintre ei primiseră de la Huss primele lor cunoştinţe despre Biblie şi
la întoarcere au răspândit Evanghelia în patria lor.
Veştile despre lucrarea din Praga au fost duse la Roma şi Huss a fost curând somat să se prezinte înaintea papei.
Dacă ar fi ascultat, ar fi însemnat să se expună la o moarte sigură. Regele şi regina Boemiei, universitatea,
10membrii nobilimii şi slujbaşii guvernului s-au unit să ceară suveranului pontif să îngăduie ca Huss să rămână la
Praga şi să dea răspuns Romei printr-un delegat. În loc să aprobe această cerere, papa a procedat la judecarea şi
condamnarea lui Huss şi apoi a declarat oraşul Praga sub interdicţie.
În acea epocă, oricând era pronunţată o astfel de sentinţă, crea groază pretutindeni. Ceremoniile de care era
însoţită erau astfel adaptate încât să umple de teroare un popor care privea pe papa ca reprezentant al lui
Dumnezeu Însuşi, ţinând cheile cerului şi ale iadului şi având puterea de a pronunţa judecăţi atât vremelnice, cât
şi spirituale. Se credea că porţile cerului erau închise pentru regiunea lovită de interdicţie; că până când papa va
11binevoi să ridice anatema, morţii erau împiedicaţi să intre în sălaşurile fericirii. Ca semn al acestei calamităţi
îngrozitoare, toate slujbele religioase erau suspendate. Bisericile erau închise. Căsătoriile erau oficiate în curtea
bisericii. Morţii, a căror înmormântare în pământ consacrat era interzisă, erau îngropaţi fără ceremonie de
înmormântare, în şanţuri sau pe câmp. Astfel, prin măsuri care se adresau imaginaţiei, încerca Roma să
stăpânească conştiinţele oamenilor.
Oraşul Praga era plin de tulburări. Un mare număr de oameni acuza pe Huss ca fiind cauza tuturor nenorocirilor
lor şi cereau să fie predat răzbunării Romei. Pentru a linişti furtuna, reformatorul s-a retras pentru un timp în satul
lui natal. Scriind prietenilor pe care-i lăsase în Praga, zicea: "Dacă m-am retras din mijlocul vostru, am făcut-o
pentru a urma învăţătura şi exemplul lui Isus Hristos, ca să nu dau ocazie celor cu gânduri rele să-şi atragă o
condamnare veşnică şi ca să nu fiu pentru cei evlavioşi un motiv de amărăciune şi persecuţie. M-am retras de
12asemenea şi pentru că mi-am dat seama că preoţii nelegiuiţi ar putea continua să interzică pentru un timp
îndelungat predicarea Cuvântului lui Dumnezeu în mijlocul vostru; dar nu v-am părăsit pentru a lepăda adevărul
divin, pentru care, cu ajutorul lui Dumnezeu sunt gata să mor". (Bonnechose, The Reformers Before the
Reformation, vol. 1, pag. 87). Huss nu şi-a încetat activitatea, ci călătorea prin regiunile învecinate, predicând
mulţimilor doritoare. Astfel măsurile la care a recurs papa pentru a suprima Evanghelia, făceau ca ea să fie şi mai
mult răspândită. "Nu putem să facem nimic împotriva adevărului, ci pentru adevăr." (2 Cor. 13:8).
"Mintea lui Huss, în această etapă a carierei sale părea să fi fost scena unui conflict dureros. Cu toate că biserica
urmărea să-l copleşească cu trăsnetele ei, el nu renunţase la autoritatea ei. Biserica Romană era încă pentru el
mireasa lui Hristos, iar papa era reprezentantul şi vicarul lui Dumnezeu. Huss se lupta împotriva abuzului de
autoritate şi nu împotriva principiului în sine. Acest fapt a produs un conflict teribil între convingerile raţiunii lui
şi pretenţiile conştiinţei lui. Dacă autoritatea era dreaptă şi infailibilă, aşa cum o considera că este, cum se făcea că
13el se simţea constrâns să nu o asculte? Să asculte vedea că este un păcat; dar cum putea ca ascultarea de o biserică
infailibilă să-l ducă într-o astfel de situaţie? Aceasta era problema pe care el nu putea să o rezolve; aceasta era
îndoiala care-l chinuia ceas de ceas. Cea mai apropiată soluţie la care a fost în stare să ajungă, era că se repeta
situaţia care mai avusese loc şi în zilele Mântuitorului, când preoţii deveniseră nelegiuiţi şi foloseau autoritatea lor
legală în scopuri ilegale. Aceasta l-a condus să adopte pentru propria sa călăuzire, cât şi să predice altora, maxima
că învăţăturile Scripturii adresate înţelegerii trebuie să guverneze conştiinţa; cu alte cuvinte, că Dumnezeu care

vorbeşte prin Biblie este singurul ghid infailibil şi nu biserica, care vorbeşte prin preoţime." (Wylie, b. 3, cap. 2).
Când agitaţia din Praga s-a potolit, Huss s-a reîntors la capela Betleem, pentru a continua cu zel şi curaj mai mare predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Vrăjmaşii lui erau activi şi puternici, dar regina şi mulţi nobili erau prietenii
14 lui şi poporul în mare număr era de partea lui. Comparând învăţăturile lui curate şi înălţătoare şi viaţa lui sfântă cu dogmele degradante pe care le predicau romaniştii şi cu avariţia şi desfrâul pe care le practicau, mulţi considerau o adevărată onoare să fie de partea lui.
Până acum Huss fusese singur în activitatea lui; dar acum Ieronim, care acceptase învăţăturile lui Wycliffe pe când era în Anglia, s-a unit cu el în lucrarea de reformă. Cei doi urmau să fie de acum înainte uniţi în viaţa lor şi nici moartea n-avea să-i despartă. Strălucirea geniului, elocvenţa şi cultura - daruri care câştigă favoarea populară
15 - erau posedate în cel mai înalt grad de Ieronim; dar în acele calităţi, care constituie adevărata tărie de caracter, Huss era mai mare. Judecata lui calmă slujea ca o frână asupra spiritului impulsiv al lui Ieronim, care cu o adevărată umilinţă, îşi dădea seama de valoarea lui şi se supunea sfaturilor lui. Sub efortul lor unit, reforma s-a întins mai repede.
Dumnezeu a îngăduit ca o mare lumină să strălucească asupra minţilor acestor bărbaţi aleşi, descoperindu-le multe din rătăcirile Romei, dar ei n-au primit toată lumina care trebuia dată lumii. Prin aceşti slujitori ai Săi, Dumnezeu a scos poporul din întunericul romanismului, dar mai existau obstacole mari şi multe pe care ei urmau să le întâmpine şi El i-a condus înainte pas cu pas, pe măsură ce ei puteau să le suporte. Ei nu erau pregătiţi să
16 primească dintr-o dată toată lumina. Dacă lumina ar fi fost prezentată ca strălucirea deplină a soarelui de amiază acelora care au stat îndelung în întuneric, i-ar fi făcut să se îndepărteze de ea. De aceea El le-a descoperit-o conducătorilor puţin câte puţin, în măsura în care putea să fie primită de oameni. De la un secol la altul, alţi lucrători credincioşi aveau să urmeze, pentru a conduce pe oameni mai departe pe calea reformei.
Schisma din biserică continua încă. Trei papi se luptau acum pentru supremaţie şi lupta lor umplea creştinătatea de crimă şi tulburare. Nemulţumiţi cu aruncarea anatemelor, ei au recurs la arme vremelnice. Fiecare dintre ei s-a grăbit să-şi procure arme şi să obţină soldaţi. Desigur că erau necesari bani; şi pentru a-i procura, darurile, slujbele
17 şi binecuvântările bisericii erau oferite spre vânzare. (Vezi apendicele). Preoţii la rândul lor, imitând pe superiori, au recurs la simonie şi război pentru a-şi umili rivalii şi pentru a-şi întări puterea. Cu o îndrăzneală zilnic crescândă, Huss tuna împotriva urâciunilor care erau tolerate în numele religiei; iar poporul acuza pe faţă pe conducătorii Romei ca fiind cauza nenorocirilor care copleşiseră creştinătatea.
Oraşul Praga părea că se află din nou pe marginea unui conflict sângeros. Ca şi în secolele trecute, slujitorul lui Dumnezeu a fost acuzat că el era "acela care nenoroceşte pe Israel". (1 Regi 18:17). Oraşul a fost pus din nou sub
18 interdicţie, iar Huss s-a retras în satul său natal. Mărturia dată cu atâta credincioşie din iubita lui capelă Betleem se încheiase. El urma să vorbească de la o tribună mai înaltă, întregii creştinătăţi, înainte de a-şi depune viaţa ca mărturie pentru adevăr.
Pentru a remedia relele care tulburau Europa, a fost convocat un conciliu general la Constanţa. Conciliul a fost convocat la cererea împăratului Sigismund, de către unul din cei trei papi rivali, Ioan al XXIII-lea. Cererea pentru
19 convocarea unui conciliu era departe de a-i conveni papei Ioan, al cărui caracter şi purtări cu greu puteau suporta cercetările, chiar ale acelor prelaţi decăzuţi, aşa cum erau clericii acelor timpuri. Însă el n-a îndrăznit să se împotrivească voinţei lui Sigismund (Vezi apendicele).
Principalele obiective care trebuiau să fie rezolvate de acest conciliu erau: să se pună capăt schismei din biserică şi să se dezrădăcineze erezia. Ca urmare, cei doi antipapi au fost somaţi să apară înaintea conciliului, ca şi propagatorul principal al ideilor noi, Ioan Huss. Cei dintâi, având grijă de propria lor siguranţă, n-au participat în persoană, ci au fost reprezentaţi prin delegaţii lor. Papa Ioan, cel care de fapt convocase conciliul, a venit cu multe presimţiri rele bănuind planul ascuns al împăratului de a-l demite şi temându-se că va trebui să dea socoteală
20 pentru viciile care profanaseră tiara, ca şi pentru crimele cu ajutorul cărora şi-o câştigase. Cu toate acestea şi-a făcut intrarea în oraşul Constanţa cu mare pompă, însoţit de eclesiasticii cu cel mai înalt rang şi urmat de o suită de curteni. Tot clerul şi demnitarii oraşului împreună cu o mulţime imensă de cetăţeni au ieşit să-i spună bun venit. Deasupra capului avea un baldachin de aur purtat de patru şefi magistraţi. Înaintea lui era ostia, iar veşmintele bogate ale cardinalilor şi ale nobililor ofereau o priveliişte impunătoare.
În acelaşi timp se apropia de Constanţa un alt călător. Huss era conştient de primejdiile care-l ameninţau. El s-a despărţit de prieteni ca şi când nu i-ar mai întâlni niciodată şi a pornit în călătorie având simţământul că ea îl va
21 duce la rug. Cu toate că obţinuse un bilet de liberă trecere de la regele Boemiei şi altul de la împăratul Sigismund în timpul călătoriei, el şi-a făcut toate aranjamentele în vederea probabilităţii morţii.
Într-o scrisoare adresată prietenilor din Praga, spunea: "Fraţii mei... plec cu un bilet de liberă trecere de la rege pentru a mă întâlni cu numeroşii mei vrăjmaşi de moarte... mă încred însă în Atotputernicul Dumnezeu, în
22 Mântuitorul meu; cred că El va asculta rugăciunile voastre fierbinţi, că va pune înţelepciunea şi prevederea Sa în gura mea, pentru ca să pot să mă împotrivesc lor; şi că îmi va acorda Duhul Său cel Sfânt ca să mă întărească în

adevărul Său, astfel ca să pot să fac față cu curaj ispitelor, închisorii și dacă va fi necesar unei morți crude. Isus Hristos a suferit pentru cei iubiți ai Lui; prin urmare, ar trebui să ne mirăm că ne-a lăsat exemplul Său ca să suferim și noi cu răbdare toate lucrurile pentru mântuirea noastră? El este Dumnezeu, iar noi suntem creaturile Sale; El este Domnul, iar noi suntem slujitorii Săi; El este Stăpânul lumii, iar noi suntem muritori vrednici de dispreț - și cu toate acestea El a suferit! De ce atunci să nu suferim și noi, îndeosebi atunci când suferința este pentru curățirea noastră? De aceea, dragii mei, dacă moartea mea ar putea contribui la slava Sa, rugați-vă ca ea să vină cât mai repede și pe mine să mă facă în stare să suport toate nenorocirile cu statornicie. Dar dacă este mai bine să mă reîntorc între voi să ne rugăm lui Dumnezeu să mă întorc fără pată - adică, să nu retrag nici o iotă din adevărul Evangheliei, pentru a lăsa fraților mei un exemplu desăvârșit de urmat. S-ar putea deci să nu-mi mai vedeți fața la Praga niciodată; dar dacă voia lui Dumnezeu cel Atotputernic va găsi de cuviință să mă redea vouă, atunci să mergem înainte cu o inimă mai hotărâtă în cunoașterea și în dragostea Legii Sale". (Bonnechose, vol. 1, pag. 147, 148).

Într-o altă scrisoare, către un preot care devenise ucenicul Evangheliei, Huss vorbea cu adâncă smerenie despre greșelile lui proprii acuzându-se "de a fi simțit plăcere în purtarea de haine bogate și de a fi risipit ceasuri în ocupații ușuratice". Apoi a adăugat aceste sfaturi mișcătoare: "Fie ca slava lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor să-ți ocupe mintea și nu posedarea de bunuri și averi. Fereşte-te să-ți împodobeşti casa mai mult decât sufletul; şi, mai presus de orice, dă toată atenția clădirii spirituale. Fii evlavios și smerit cu cei săraci și nu-ți folosi averea în
23 petreceri. Dacă nu-ți vei îndrepta viața și nu te vei înfrâna de la excese, mă tem că vei fi aspru pedepsit, așa cum sunt și eu... Tu cunoşti învățătura mea, căci ai primit îndemnurile mele din copilăria ta; de aceea nu este de folos să-ți scriu mai mult; dar te conjur, prin îndurarea Domnului nostru, să nu mă imiți în nici una din deșertăciunile în care m-ai văzut căzând". Pe plicul scrisorii a adăugat: "Te conjur, prietenul meu, să nu rupi acest sigiliu până când nu vei fi primit certitudinea că sunt mort". (Idem, vol. 1, pag. 148).

24 În timpul călătoriei, Huss vedea pretutindeni semne ale răspândirii învățăturilor sale și a bunăvoinței cu care era privită cauza lui. Oamenii se înghesuiau să-l întâlnească și în câteva orașe magistrații l-au însoțit pe străzile lor. La sosirea în Constanța lui Huss i s-a dat deplină libertate. Biletului de liberă trecere al împăratului i s-a adăugat o asigurare personală de ocrotire din partea papei. Dar încălcând toate aceste declarații solemne și repetate, reformatorul a fost curând arestat din ordinul papei și al cardinalilor și aruncat într-o temniță dezgustătoare. Mai târziu a fost transferat într-un castel întărit, dincolo de Rin și închis ca deținut. Papa n-a folosit mult din această
25 perfidie, deoarece curând a fost și el trimis în aceeași închisoare. (Idem, vol. 1, pag. 247). El a fost dovedit înaintea conciliului vinovat de cele mai josnice crime, pe lângă ucidere, simonie și adulter, de "păcate care nu se pot numi". Așa a declarat însuși conciliul și în cele din urmă el a fost deposedat de tiară și aruncat în închisoare. Cei doi antipapi au fost de asemenea destituiți și a fost ales un nou pontif.

Deși papa însuși fusese vinovat de crime mai mari decât acelea de care Huss îi acuzase totdeauna pe preoți și pentru care el ceruse o reformă, totuși același conciliu care l-a destituit pe pontif a pornit să zdrobească pe reformator. Întemnițarea lui Huss a provocat o mare indignare în Boemia. Nobili puternici au adresat conciliului proteste energice contra acestui abuz. Împăratul care nu voia să permită violarea unui bilet de liberă trecere, s-a
26 opus procedeelor folosite contra lui. Dar dușmanii reformatorului erau plini de răutate și hotărâți. Ei au făcut apel la prejudecățile împăratului, la temerile lui, la râvna lui pentru biserică. Ei au adus argumente suplimentare pentru a dovedi că "nu trebuie păstrată credință față de eretici și nici față de persoanele suspectate de erezie, chiar dacă sunt înzestrate cu bilete de liberă trecere din partea împăratului și a regilor". (Jacques Lenfant, History of the Council of Constance, vol. 1, pag. 516). Astfel ei au câștigat.

Slăbit de boală și întemnițare, - căci umezeala și aerul viciat al temniței i-au provocat o febră care era aproape să-i pună capăt vieții, - Huss a fost în cele din urmă adus înaintea conciliului. El a stat legat cu lanțuri în fața împăratului, a cărui onoare și bună credință fuseseră angajate să-l protejeze. În timpul procesului lui îndelungat, el
27 a susținut cu hotărâre adevărul și în fața demnitarilor bisericii și ai statului întruniți el a rostit un protest solemn și credincios împotriva corupției ierarhiei papale. Când i s-a cerut să aleagă între a-și renega învățăturile sau să sufere mortea, el a ales martiriul.

Harul lui Dumnezeu l-a susținut. În timpul săptămânilor de suferință dinaintea sentinței finale, pacea cerului i-a umplut sufletul. "Scriu această scrisoare, spunea el unui prieten,"din închisoare, cu mâna încătușată, așteptând
28 mâine sentința de moarte... Când, cu ajutorul lui Isus Hristos, ne vom întâlni iarăși în pacea cea dulce a vieții viitoare, vei afla cât de îndurător S-a arătat Dumnezeu față de mine, cât de evident m-a susținut în mijlocul ispitelor și încercărilor". (Bonnechose, vol. 2, pag. 67).

În întunericul închisorii el a prevăzut triumful credinței adevărate. reîntorcându-se în visurile sale la capela din Praga, în care predicase Evanghelia, el a văzut pe papa și pe episcopii lui ștergând tablourile lui Hristos pe care el
29 le pictase pe pereții ei. "Această viziune l-a întristat, dar în ziua următoare a visat mulți pictori ocupați cu restaurarea acestor tablouri, în număr mai mare și în culori mai strălucitoare. De îndată ce lucrul lor a fost

terminat, pictorii, care erau înconjurați de o mulțime imensă au exclamat: "Să vină acum papii şi episcopii; ei nu le vor mai putea şterge niciodată!" Când şi-a povestit visul, reformatorul a spus: "'Susțin cu certitudine, că chipul lui Hristos nu va mai fi şters niciodată. Ei au dorit să-l distrugă, dar el va fi pictat din nou în toate inimile de predicatori mult mai buni decât mine". (D'Aubigné, vol. 1, ch. 6).

Huss a fost adus pentru ultima dată în fața conciliului. Era o adunare mare şi strălucită alcătuită din împărat, prinții imperiului, delegații regali, cardinalii, episcopii, preoții şi o mulțime imensă de oameni care veniseră ca
30 spectatori ai evenimentelor zilei. Din toate părțile creştinătății fuseseră adunați martorii acestei prime mari jertfe din lupta îndelungată în care urma să fie dobândită libertatea de conştiință.

Fiind somat să-şi spună ultima hotărâre, Huss a refuzat să abjure şi, ațintindu-şi privirea pătrunzătoare asupra monarhului, al cărui cuvânt de onoare fusese atât de ruşinos călcat, a declarat: "M-am hotărât, de bună voie, să
31 apar în fața acestui conciliu, având protecția publică şi garanția împăratului care este de față". (Bonnechose, vol. 2, pag. 84). O roşeață profundă a îmbujorat fața lui Sigismund când privirile întregii adunări s-au îndreptat către el.

Sentința fiind pronunțată, a început ceremonia degradării. Episcopii l-au îmbrăcat pe deținut în veşminte sacerdotale şi când a îmbrăcat haina preoțească a spus: "Domnul nostru Isus Hristos a fost îmbrăcat cu o haină albă, în semn de batjocură, când Irod L-a dus înaintea lui Pilat". (Idem, vol. 2, pag. 86). Fiind din nou îndemnat să retracteze, el a răspuns îndreptându-se către popor: "Cu ce față aş mai privi atunci cerul? Cum aş mai putea privi acele mulțimi de oameni cărora le-am predicat Evanghelia curată? Nu, prețuiesc mântuirea lor mai mult decât
32 acest sărman trup, dat acum morții". Veşmintele au fost scoase unul după altul, fiecare episcop pronunțând un blestem când îşi îndeplinea partea de ceremonie. În cele din urmă i-au pus pe cap o mitră din hârtie în formă piramidală pe care erau pictate chipuri îngrozitoare de demoni împreună cu cuvântul "arhiereticul", scris vizibil în față. "Cu cea mai mare bucurie, a spus Huss, vreau să port această coroană a ruşinii pentru Numele Tău, O, Isuse, care ai purtat pentru mine o coroană de spini".

După ce a fost împodobit în felul acesta, prelații au spus: "Acum predăm sufletul tău diavolului." "Íi eu, a spus
33 Ioan Huss, ridicându-şi ochii spre ceruri, îmi încredințez duhul în mâinile Tale, O, Doamne, Isuse, căci Tu m-ai răscumpărat". (Wylie, b. 3, ch. 7).

A fost predat apoi autorităților civile şi condus la locul de execuție. O procesiune imensă îl urma, sute de bărbati înarmați, preoți şi episcopi în veşmintele lor scumpe şi locuitori ai Constanței. Când a fost legat de rug şi totul era gata pentru ca focul să fie aprins, martirul a fost îndemnat încă odată să se salveze renunțând la rătăcirile lui. "La ce rătăciri, a spus Huss, să renunț? Nu mă ştiu vinovat de nici una. Chem pe Dumnezeu ca martor că tot ce am
34 scris şi am predicat a fost cu scopul salvării sufletelor din păcat şi de la pierzare; şi de aceea, cu cea mai mare bucurie voi întări prin sângele meu adevărul pe care l-am scris şi predicat". (Idem, b. 3, ch. 7). Când flăcările s-au aprins în jurul lui, a început să cânte: "Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine", şi a continuat aşa până când glasul i-a fost adus la tăcere pentru totdeauna.

Chiar şi duşmanii lui au fost impresionați de acest comportament eroic. Un papistaş zelos, descriind martiriul lui Huss şi Ieronim, care a murit curând după aceea, a spus: "Amândoi şi-au păstrat o atitudine statornică când li s-a
35 apropiat ceasul din urmă. Ei s-au pregătit pentru foc ca şi când ar fi mers la un ospăț de nuntă. N-au scos nici un strigăt de durere. Când flăcările s-au ridicat, ei au început să cânte imnuri; şi furia flăcărilor le-a oprit cu greu cântarea". (Idem, b. 3, ch. 7).

Când trupul lui Huss a fost ars complet, cenuşa cu pământul de sub ea au fost adunate şi aruncate în Rin şi astfel purtate mai departe până la ocean. Persecutorii lui şi-au imaginat în zadar că au dezrădăcinat adevărurile predicate de el. Nici nu visau ei că cenuşa dusă în ziua aceea la mare urma să fie ca sămânța împrăştiată în toate țările pământului; că în ținuturi încă necunoscute va aduce roade îmbelşugate în martori pentru adevăr. Glasul care a
36 vorbit în sala conciliului din Constanța a trezit ecouri care vor fi auzite în toate secolele următoare. Huss nu mai era, dar adevărurile pentru care murise, nu aveau să piară niciodată. Exemplul lui de credincioşie şi statornicie avea să încurajeze mulțimi de oameni să stea hotărâți pentru adevăr, în fața torturii şi morții. Executarea lui a dovedit lumii întregi cruzimea perfidă a Romei. Duşmanii adevărului, fără să-şi dea seama, au ajutat la înaintarea cauzei pe care căutau în zadar să o distrugă.

Încă un rug urma să fie înălțat la Constanța. Sângele unui alt martor trebuia să mărturisească pentru adevăr. Ieronim, luându-şi rămas bun de la Huss care pleca spre conciliu, îl îndemnase la curaj şi statornicie, declarând că dacă avea să cadă în vreo primejdie, el însuşi se va grăbi să-i vină în ajutor. Când a auzit de întemnițarea reformatorului, ucenicul credincios s-a pregătit imediat să-şi împlinească făgăduința. A plecat fără bilet de liberă
37 trecere, cu un singur însoțitor până la Constanța. Ajungând acolo s-a convins că nu făcuse decât să se expună pericolului, fără posibilitatea de a face ceva pentru eliberarea lui Huss. A fugit din oraş, dar a fost arestat în călătoria spre casă şi adus înapoi, legat cu cătuşe şi pus sub supravegherea unui grup de soldați. La prima înfățişare înaintea conciliului, încercările lui de a răspunde acuzațiilor aduse împotriva lui au fost întâmpinate cu

strigătele: "La flăcări cu el! La flăcări !" (Bonnechose, vol. 1, pag. 234). A fost aruncat într-o temniță, legat cu lanțuri într-o poziție care-i producea suferințe mari și hrănit cu pâine și apă. După câteva luni, cruzimile întemnițării i-au provocat o boală care-i amenința viața, iar dușmanii temându-se că le-ar putea scăpa, l-au tratat cu mai puțină asprime, deși a mai rămas în închisoare timp de un an.
Moartea lui Huss n-a produs rezultatele pe care le-au sperat papistașii. Nerespectarea biletului de liberă trecere ridicase o furtună de indignare și, ca o cale mai sigură, conciliul s-a hotărât, ca în loc să ardă pe Ieronim, să-l forțeze, dacă era posibil, să retracteze. A fost adus în fața adunării și i s-a oferit alternativa de a retracta sau de a muri pe rug. La începutul întemnițării sale moartea ar fi fost mai de dorit, în comparație cu suferințele teribile la
38 care fusese supus; dar acum, slăbit de boală, de severitatea închisorii, de tortura nesiguranței și a frământării, despărțit de prieteni și descurajat de moartea lui Huss, statornicia lui Ieronim a cedat și a consimțit să se supună conciliului. S-a angajat să adere la credința catolică și a acceptat acțiunea conciliului de condamnare a învățăturilor lui Wycliffe și Huss, exceptând totuși "adevărurile sfinte" pe care ei le predicaseră. (Idem, vol. 2, pag. 141).
Prin acest procedeu, Ieronim a încercat să aducă la tăcere glasul conștiinței și să scape de moarte. Dar în singurătatea temniței el a văzut mai clar ce făcuse. S-a gândit la curajul și credincioșia lui Huss, punându-le în contrast cu lepădarea sa de adevăr. A cugetat la Maestrul divin pe care se angajase să-L slujească și care suferise
39 pentru el moartea pe cruce. Înainte de retractare, el găsise mângâiere în mijlocul atâtor suferințe, în asigurarea aprobării lui Dumnezeu; dar acum remușcarea și îndoielile îi chinuiau sufletul. Ítia că va trebui să facă și alte retractări înainte de a avea pace cu Roma. Calea pe care intrase nu se putea încheia decât într-o apostazie totală. Hotărârea a fost luată; nu se va lepăda de Domnul său pentru a scăpa de un scurt timp de suferință.
Curând a fost adus din nou înaintea conciliului. Supunerea lui nu satisfăcuse pe judecători. Setea lor de sânge,
40 aţâţată de moartea lui Huss, pretindea noi victime. Ieronim ar fi putut să-și păstreze viața numai printr-o renunțare completă la adevăr. Dar el se hotărâse să-și mărturisească credința și să urmeze pe fratele lui martir în flăcări. El și-a retras retractarea anterioară și ca un condamnat la moarte, a cerut cu solemnitate dreptul de a se apăra. Temându-se de efectele cuvintelor lui, prelații au însistat că el trebuie doar să susțină sau să nege adevărul acuzațiilor aduse împotriva lui. Ieronim a protestat împotriva unei astfel de cruzimi și nedreptăți. "M-ați ținut
41 închis trei sute patruzeci de zile într-o închisoare îngrozitoare, a spus el, în murdărie, infecție, putoare și într-o completă lipsă de toate; apoi m-ați adus înaintea voastră și plecând urechea la dușmanii mei de moarte, refuzați să mă ascultați... Dacă sunteți în adevăr înțelepți și lumină a lumii, aveți grijă să nu păcătuiți împotriva dreptății. În ceea ce mă privește, eu sunt un muritor neînsemnat, viața mea este de mică importanță; și când vă îndemn să nu dați o sentință nedreaptă, vorbesc mai puțin pentru mine decât pentru voi". (Idem, vol. 2, pag. 146, 147).
Cererea i-a fost în cele din urmă aprobată. În prezența judecătorilor lui, Ieronim a îngenunchiat și s-a rugat ca Duhul divin să-i conducă gândurile și cuvintele, ca nu cumva să vorbească ceva nepotrivit cu adevărul sau nedemn de Domnul lui. În ziua aceea, față de el s-a împlinit făgăduința lui Dumnezeu dată primilor ucenici: "Din
42 pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea Neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi." (Matei 10:18-20).
Cuvintele lui Ieronim au produs uimire și admirație chiar și dușmanilor lui. Timp de un an întreg fusese închis într-o temniță, neavând posibilitatea să citească sau să vadă, în mari suferințe fizice și nelinişte sufletească. Cu toate acestea, el și-a prezentat argumentele cu o limpezime și putere atât de mare ca și când ar fi avut ocazia
43 netulburată de a studia. A îndreptat atenția ascultătorilor lui la șirul lung de bărbați sfinți care fuseseră condamnați de judecători nedrepți. Aproape în fiecare generație au fost bărbați care, căutând să ridice poporul din vremea lor, au fost defăimați și lepădați, dar care mai târziu s-a dovedit că au fost vrednici de onoare. Hristos Însuși a fost condamnat ca răufăcător de către un tribunal nedrept.
Cu ocazia retractării, Ieronim consimțise la justețea sentinței de condamnare a lui Huss; acum și-a declarat pocăința și a dat mărturie în favoarea nevinovăției și a sfinteniei martirului. "L-am cunoscut din copilăria sa", a spus el. "A fost un bărbat excelent, drept și sfânt; a fost condamnat în ciuda nevinovăției lui... Eu de asemenea
44 sunt gata să mor; nu mă voi da înapoi din fața chinurilor pregătite pentru mine de dușmanii mei și de martori mincinoși, care într-o zi vor da socoteală de înșelătoriile lor înaintea Dumnezeului celui mare pe care nimic nu-L poate înșela." (Bonnechose, vol. 2, pag. 151).
Reproșându-și pentru propria sa negare a adevărului, Ieronim a continuat: "Dintre toate păcatele pe care le-am săvârșit din tinerețea mea, nici unul nu-mi apasă atât de greu conștiința și nu-mi produce remușcări atât de
45 sfâșietoare, ca acela pe care l-am săvârșit în acest loc fatal când am aprobat sentința nelegiuită dată împotriva lui Wycliffe și împotriva sfântului martir Ioan Huss, maestrul și prietenul meu. Da, îl mărturisesc din toată inima și declar cu groază că m-am lepădat în mod ruşinos când, de teama morții, am condamnat învățăturile lor. De aceea

rog pe Dumnezeul cel Atotputernic să Se îndure, să-mi ierte păcatele şi în mod deosebit pe acesta, cel mai odios dintre toate". Arătând către judecători a spus cu hotărâre: "Ați condamnat pe Wycliffe şi pe Ioan Huss, nu pentru că au zdruncinat doctrina bisericii, ci pur şi simplu pentru că au stigmatizat cu tărie scandalurile provenite din rândurile clerului - pompa, mândria şi toate viciile prelaților şi ale preoților. Lucrurile pe care ei le-au susținut şi care sunt de necontestat, le cred şi le susțin ca şi ei".

46 Cuvintele i-au fost întrerupte. Prelații, tremurând de furie au strigat: "Ce nevoie mai este de altă dovadă? Vedem cu ochii noştri pe cel mai încăpățânat dintre eretici!"

Neintimidat de furtună, Ieronim a exclamat: "Ce, credeți că mi-e teamă de moarte? M-ați ținut un an întreg într-o temniță înfricoşătoare, mai oribilă decât însăşi moartea. M-ați tratat cu mai multă cruzime decât pe un turc, pe un

47 evreu sau pe un păgân, iar carnea, literalmente mi-a putrezit de vie pe oase; şi cu toate acestea nu mă plâng, căci lamentarea nu-i stă bine unui om de inimă şi spirit; dar nu pot să nu-mi exprim uimirea pentru o aşa mare barbarie față de un creştin". (Idem, vol. 2, pag. 151- 153).

Din nou a izbucnit furtuna mâniei, iar Ieronim, a fost dus în grabă înapoi la închisoare. Cu toate acestea, în adunare au fost unii asupra cărora cuvintele lui au făcut o impresie adâncă şi care doreau să-i scape viața. A fost

48 vizitat de către demnitarii bisericii şi îndemnat să se supună conciliului. I-au fost prezentate perspectivele cele mai strălucite ca răsplată pentru renunțarea la opoziția față de Roma. Dar ca şi Maestrul său, când i s-a oferit slava lumii, Ieronim a rămas statornic.

49 "Dovediți-mi din Sfintele Scripturi că sunt greşit, a spus el, şi voi retracta."

50 "Sfintele Scripturi!, a exclamat unul dintre ispititorii lui, toate trebuie deci judecate prin ele? Cine le poate înțelege până când biserica nu le interpretează?"

51 "Sunt tradițiile oamenilor mai demne de crezut decât Evanghelia Mântuitorului nostru?" a răspuns Ieronim. "Pavel nu îndemna pe aceia cărora le scria să asculte de tradițiile oamenilor, ci le zicea: "Cercetați Scripturile!"

52 "Ereticule!, i s-a răspuns, îmi pare rău că am insistat atât de mult de tine. Văd că eşti mânat de diavolul". (Wylie, b. 3, cap. 10).

Sentința de condamnare a fost pronunțată îndată împotriva lui. A fost condus în acelaşi loc în care Huss îşi dăduse

53 viața. A mers cântând pe drum, cu fața luminată de bucurie şi pace. Privirea îi era ațintită către Hristos şi moartea nu-l mai îngrozea. Când executorul a trecut în spatele lui ca să aprindă rugul, martirul a exclamat: "Vino în față cu curaj; aprinde focul în fața mea. Dacă m-aş fi temut, n-aş fi aici".

Ultimele sale cuvinte, rostite în timp ce flăcările îl învăluiau au fost o rugăciune: "Doamne, Părinte Atotputernic, ai milă de mine şi iartă-mi păcatele; căci Tu ştii că totdeauna am iubit adevărul Tău". (Bonnechose, vol. 2, pag.

54 168). Glasul i-a încetat, dar buzele au continuat să se mişte în rugăciune. După ce focul şi-a făcut lucrarea, cenuşa martirului cu pământul de sub ea au fost adunate, ca şi la Huss, şi aruncate în Rin.

Aşa s-au stins purtătorii credincioşi de lumină ai lui Dumnezeu. Dar lumina adevărurilor pe care le-au vestit ei,

55 lumina exemplului lor eroic nu a putut să fie stinsă. Oamenii ar fi putut mai degrabă să încerce să întoarcă soarele înapoi din drumul său, decât să oprească zorii acelei zile care erau gata să se reverse asupra lumii.

Executarea lui Huss a aprins un foc de indignare şi groază în Boemia. Întreaga națiune simțea că el căzuse victimă răutății preoților şi trădării împăratului. Se considera că el fusese un învățător credincios al adevărului, iar

56 conciliul care l-a condamnat la moarte a fost acuzat de crimă. Învățăturile lui atrăgeau acum o atenție mai mare decât oricând mai înainte. Prin edictele papale, scrierile lui Wycliffe fuseseră condamnate la flăcări, dar acelea care au scăpat de distrugere au fost acum scoase din ascunzători şi studiate în legătură cu Biblia sau cu acele părți din ea pe care poporul le putea procura şi mulți au fost conduşi astfel să primească credința reformată.

57 Ucigaşii lui Huss n-au asistat în linişte la triumful cauzei lui. Papa şi împăratul s-au unit să zdrobească mişcarea şi armatele lui Sigismund s-au năpustit asupra Boemiei.

Dar s-a ridicat un liberator. Conducătorul boemilor a fost Ziska, unul dintre cei mai capabili generali ai timpului său, care curând după începerea războiului a orbit complet. Încrezându-se în ajutorul lui Dumnezeu şi în dreptatea cauzei lor, acel popor a rezistat armatelor celor mai puternice care au putut fi aduse împotriva lor. Mereu şi mereu

58 împăratul, aducând armate proaspete, invada Boemia, numai pentru a fi respins în mod ruşinos. Husiții se ridicaseră mai presus de teama de moarte şi nimeni nu li se putea împotrivi. La câțiva ani după începerea războiului, viteazul Ziska a murit; locul lui a fost ocupat de Procopius care era un general la fel de viteaz şi iscusit şi în unele privințe un conducător mai destoinic.

Vrăjmaşii boemilor, aflând că luptătorul orb a murit, au socotit ocazia favorabilă de a recâştiga tot ce pierduseră. Papa a organizat o cruciadă împotriva husiților şi din nou o armată imensă s-a năpustit asupra Boemiei, numai

59 pentru a suferi o înfrângere teribilă. A fost organizată o altă cruciadă. Au fost adunați oameni, bani şi arme din toate țările papale ale Europei. Mulțimile s-au adunat sub steagul papei, convinse că în sfârşit se va pune capăt ereticilor husiți. Vasta armată a intrat în Boemia plină de încredere în victorie. Poporul boem s-a unit pentru a o respinge. Cele două armate s-au apropiat una de cealaltă până când îi mai despărțea doar un râu. "Cruciații erau cu

mult superiori numeric, dar în loc să se repeadă peste râu, şi să se angajeze în luptă cu husiţii pe care veniseră aşa de departe să-i înfrunte, stăteau privind în tăcere la acei luptători." (Wylie, b. 3, ch. 17). Apoi deodată o groază misterioasă a căzut peste armată. Fără să înceapă lupta, puternica armată a rupt rândurile şi s-a împrăştiat ca şi cum ar fi fost risipită de o putere nevăzută. Un mare număr dintre ei au fost măcelăriţi de către armata husită, care a urmărit pe fugari şi o pradă imensă a căzut în mâinile biruitorilor, astfel că războiul în loc să-i sărăcească, a îmbogăţit pe boemi.

După câţiva ani, sub un nou papă, a fost pornită o altă cruciadă. Ca şi mai înainte, au fost adunaţi oameni şi mijloace din toate ţările papale ale Europei. Acelora care se angajau în această întreprindere primejdioasă li se ofereau perspective atrăgătoare. Fiecărui cruciat i se asigura iertarea deplină a celor mai odioase crime. Tuturor care mureau în război le era făgăduită o răsplată bogată în ceruri şi aceia care supraviţuiau aveau să culeagă onoare şi bogăţii pe câmpul de luptă. Din nou a fost adunată o armată mare care a trecut graniţa, pătrunzând în Boemia. Forţele husite s-au retras dinaintea lor, atrăgând în felul acesta pe invadatori din ce în ce mai departe în
60 interiorul ţării, făcându-i să creadă că victoria fusese deja câştigată. În cele din urmă armata lui Procopius a opus rezistenţă şi întorcându-se împotriva duşmanului, a înaintat pentru bătălie. Cruciaţii, descoperind acum greşeala lor, stăteau în tabăra lor aşteptând atacul. În timp ce se auzea zgomotul apropierii armatelor, chiar înainte ca husiţii să fie văzuţi, panica a cuprins din nou pe cruciaţi. Prinţi, generali şi soldaţi de rând, aruncându-şi armurile, au fugit în toate părţile. În zadar s-a străduit legatul papal, care era conducătorul invaziei, să adune armatele sale îngrozite şi dezorganizate. În ciuda celor mai disperate încercări şi el a fost prins în valul fugarilor. Înfrângerea a fost completă şi din nou o pradă de război imensă a căzut în mâinile învingătorilor.

Astfel a fugit şi cea de a doua mare armată trimisă de cele mai puternice naţiuni ale Europei, o oştire de războinici viteji, instruiţi şi echipaţi de luptă, fără a purta nici o bătălie, dinaintea apărătorilor unei naţiuni mici şi până atunci slabe. Aici a fost o manifestare a puterii divine. Invadatorii au fost loviţi de o groază supranaturală. Acela care a
61 nimicit oştile lui faraon în Marea Roşie, care a pus pe fugă armatele Madianului dinaintea lui Ghedeon şi a celor trei sute de oameni ai săi, care într-o singură noapte a umilit armatele asirianului îngâmfat, Îi-a întins iarăşi mâna pentru a nimici puterea opresorului. "Atunci vor tremura de spaimă, fără să fie vreo pricină de spaimă; Dumnezeu va risipi oasele celor ce tăbărăsc împotriva ta, îi vei face de ruşine, căci Dumnezeu i-a lepădat." (Ps. 53:5).

Conducătorii papali, pierzând orice speranţă de a învinge prin forţă, au recurs în cele din urmă la diplomaţie. S-a ajuns la un compromis prin care în timp ce se pretindea acordarea libertăţii de conştiinţă boemilor, în realitate îi preda puterii Romei. Boemii au pus patru condiţii pentru împăcarea cu Roma: predicarea liberă a Bibliei, dreptul întregii biserici la pâine şi vin cu ocazia cinei Domnului şi folosirea limbii materne la slujbele religioase; excluderea clerului din toate funcţiile de conducere civilă; şi în caz de infracţiune trebuia aplicată în mod egal
62 pentru preoţi şi laici jurisdicţia tribunalelor civile. În cele din urmă, autorităţile papale, "au fost de acord ca cele patru puncte ale husiţilor să fie acceptate, dar că dreptul de a le explica, adică de a hotărâ interpretarea lor precisă, să aparţină conciliului, cu alte cuvinte papei şi împăratului". (Wylie, b. 3, ch. 18). Pe această bază s-a încheiat un tratat şi Roma a câştigat prin prefăcătorie şi înşelăciune ceea ce nu câştigase prin luptă; căci aplicând propria ei interpretare condiţiilor husite, ca şi Bibliei, ea le putea perverti înţelesul pentru a se potrivi propriilor ei scopuri.

O mare clasă de oameni din Boemia n-a fost de acord cu tratatul, înţelegând că acesta le trădase interesele. S-au
63 produs disensiuni şi dezbinări, care au dus la lupte şi vărsare de sânge în mijlocul lor. În aceste lupte a căzut şi nobilul Procopius, iar libertăţile din Boemia au dispărut.

Sigismund, trădătorul lui Huss şi Ieronim, a devenit rege al Boemiei şi neţinând seama de jurământul de a susţine drepturile boemilor, a procedat la întărirea papalităţii. Dar prin supunerea lui faţă de Roma el n-a câştigat mai
64 nimic. Timp de douăzeci de ani viaţa îi fusese plină de trudă şi primejdii. Armatele i-au fost devastate şi tezaurul secătuit de o luptă îndelungată şi inutilă; iar acum, după o domnie de un an, a murit lăsând regatul pe marginea unui război civil şi ca moştenire posterităţii un nume stigmatizat de infamie.

Frământările, luptele şi vărsările de sânge au continuat. Din nou armatele străine au invadat Boemia, iar
65 neînţelegerile interne au continuat să tulbure naţiunea. Aceia care au rămas credincioşi Evangheliei au fost supuşi unei persecuţii sângeroase.

În timp ce fraţii lor de odinioară care au acceptat tratatul cu Roma au asimilat rătăcirile ei, aceia care au aderat la vechea credinţă s-au organizat într-o biserică deosebită luând numele de "Fraţii uniţi". Această acţiune a atras
66 asupra lor blesteme din partea tuturor claselor. Cu toate acestea, hotărârea lor a rămas nezdruncinată. Obligaţi să-şi caute adăpostul în păduri şi peşteri, ei încă se adunau pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a se închina împreună.

Prin soli trimişi în mod secret în diferite ţări, au aflat că ici şi colo se aflau "mărturisitori izolaţi ai adevărului, câţiva într-un oraş şi câţiva în altul, ca şi ei, obiect al persecuţiei; şi că în Munţii Alpi, era o biserică veche stând
67 pe temelia Scripturii şi protestând împotriva corupţiilor idolatre ale Romei". (Wylie, b. 3, ch. 19). Această informaţie a fost primită cu bucurie mare şi s-a legat o corespondenţă cu creştinii valdenzi.

Statornici Evangheliei, boemii au aşteptat prin noaptea persecuţiei lor, în cea mai întunecată oră îndreptându-şi totuşi privirea către orizont, ca nişte oameni care aşteaptă venirea dimineţii. "Soarta lor a fost hărăzită să treacă prin zile grele, dar... şi-au amintit de cuvintele rostite mai întâi de Huss şi repetate de Ieronim, că trebuie să mai treacă un secol înainte de a se crăpa de ziuă. Acestea au fost pentru taboriţi (husiţi) ceea ce au fost cuvintele lui Iosif pentru seminţiile lui Israel din casa robiei: "Eu voi muri, dar Domnul vă va cerceta şi vă va scoate de aici". (Idem, b. 3, ch. 19). "Ultima parte a secolului al XV-lea a fost martoră la creşterea înceată, dar sigură a bisericilor Fraţilor. Deşi departe de a fi lipsiţi de hărţuieli, ei s-au bucurat totuşi de o linişte relativă. La începutul secolului al XVI-lea bisericile lor erau în număr de 200 în Boemia şi Moravia." (Ezra Hall Gillett, Life and Times of John Huss, vol. 2, pag. 570). "Aşa de mare a fost rămăşiţa, care scăpând de furia distrugătoare a focului şi a săbiei, i s-a îngăduit să vadă zorii acelei zile pe care o prezisese Huss." (Wylie, b. 3, ch. 19).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 7

Despărțirea lui Luther de Roma

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Cel mai remarcabil dintre cei chemați să conducă biserica din întunericul papalității la lumina unei credințe mai curate, a fost Martin Luther. Zelos, înflăcărat şi devotat, necunoscând altă temere decât temerea de Dumnezeu şi
1 nerecunoscând nici o altă temelie pentru credința religioasă decât Sfintele Scripturi, Luther a fost omul timpului lui; prin el Dumnezeu a îndeplinit o lucrare mare pentru reformarea bisericii şi pentru luminarea lumii.

Asemenea primilor vestitori ai Evangheliei, Luther s-a ridicat din rândurile celor săraci. Primii lui ani au fost petrecuți în căminul umil al unui țăran german. Prin truda zilnică de minier a câştigat tatăl său mijloacele necesare
2 pentru educația lui. Intenționa să-l facă jurist, dar Dumnezeu a plănuit să-l facă constructor în marele templu care se înălța încet peste veacuri. Asprimea, lipsurile şi o disciplină severă au fost şcoala în care Înțelepciunea Infinită a pregătit pe Luther pentru importanta misiune a vieții lui.

Tatăl lui Luther era un bărbat cu o inteligență puternică şi activă şi cu o mare forță de caracter, cinstit, hotărât şi deschis. Era loial convingerilor sale față de datorie, oricare ar fi fost consecințele. Bunul lui simț sănătos l-a făcut
3 să privească sistemul monahal cu neîncredere. A fost foarte nemulțumit când Luther, fără consimțământul său, a intrat într-o mănăstire; au trebuit să treacă doi ani înainte ca tatăl să se împace cu fiul şi chiar şi atunci convingerile i-au rămas aceleaşi.

Părinții lui Luther manifestau mare grijă pentru educarea şi instruirea copiilor lor. Ei se străduiau să-i instruiască în cunoaşterea lui Dumnezeu şi în practicarea virtuților creştine. Rugăciunea tatălui se înălța adesea în auzul fiului său cerând ca acest copil să-şi amintească de numele Domnului şi într-o zi să ajute la înaintarea adevărului Său.
4 Orice ocazie de dezvoltare morală sau intelectuală de care viața lor de trudă le îngăduia să se bucure, era folosită cu zel de aceşti părinți. Eforturile lor erau serioase şi stăruitoare pentru a-şi pregăti copiii pentru o viață evlavioasă şi folositoare. Cu fermitatea şi tăria lor de caracter, uneori exercitau o severitate prea mare; dar însuşi reformatorul, deşi conştient că în unele privințe greşeau, găsea totuşi în disciplina lor mai multe lucruri de aprobat decât de condamnat.

În şcoala la care a fost trimis la o vârstă destul de fragedă, Luther a fost tratat cu asprime şi chiar cu violență. Sărăcia părinților lui era aşa de mare, încât când a plecat de acasă la şcoală în alt oraş, a fost obligat pentru un timp să-şi câştige pâinea cântând din poartă în poartă şi deseori suferea de foame. Ideile întunecate şi
5 superstițioase ale religiei dominante îl umpleau de teamă. Se culca seara cu o inimă întristată, aşteptând cu cutremur un viitor întunecat şi într-o groază continuă la gândul că Dumnezeu este un judecător sever, necruțător, un tiran crud mai degrabă decât un Tată ceresc plin de bunătate.

Deşi apăsat de multe şi mari dezamăgiri, Luther înainta hotărât spre ținta înaltă a desăvârşirii intelectuale şi
6 morale către care se simțea atras. El înseta după cunoştință, iar caracterul său serios şi practic l-a condus să dorească ceea ce era mai degrabă statornic şi folositor decât ce era arătos şi superficial.

La vârsta de optsprezece ani când a intrat la Universitatea din Erfurt, situația lui era mai favorabilă şi perspectivele mai strălucitoare decât în anii anteriori. Părinții lui, dobândind prin economie şi hărnicie o situație materială bună, erau acum în stare să-i dea tot ajutorul necesar. În acelaşi timp, influența prietenilor serioşi au ameliorat cumva efectele sumbre ale educației lui anterioare. S-a dedicat studiului celor mai buni autori,
7 acumulând cu sârguință cele mai importante idei ale lor şi însuşindu-şi înțelepciunea înțelepților. Chiar sub disciplina aspră a primilor săi dascăli, promitea de timpuriu că se va distinge şi sub influențele favorabile de acum mintea i s-a dezvoltat repede. O memorie ageră, o imaginație vie, puterea de judecată viguroasă şi o silință neobosită, l-au situat curând în fruntea colegilor săi. Disciplina intelectuală i-a maturizat înțelegerea şi a trezit o putere a minții şi o subtilitate a perceperii care l-au pregătit pentru luptele vieții.

În inima lui Luther sălăşluia temerea de Domnul, făcându-l în stare să mențină fermitatea scopului şi conducându-l la o adâncă umilință înaintea lui Dumnezeu. Avea un simțământ statornic al dependenței de ajutorul
8 divin şi nu neglija să înceapă fiecare zi cu rugăciune, în timp ce inima i se înălța continuu în cereri pentru călăuzire şi sprijin. "A te ruga bine, zicea el, înseamnă mai mult decât jumătate din studiu". (D'Aubigné, b. 2, ch. 2).

Într-o zi pe când cerceta cărțile din biblioteca universității, Luther a descoperit o Biblie latină. Niciodată nu văzuse o asemenea carte. Nici măcar nu ştia de existența ei. Auzise părți din Evanghelii şi din Epistole care erau
9 citite poporului la slujbele religioase publice şi crezuse că acelea formau toată Biblia. Acum vedea pentru prima dată Cuvântul lui Dumnezeu întreg. Cu venerație şi uimire întorcea paginile sfinte; cu pulsul accelerat şi inima

bătând de emoție citea cuvintele vieții, oprindu-se din când în când pentru a exclama: "O, dacă mi-ar da Dumnezeu o astfel de carte!" (Idem, b 2, ch. 2). Îngeri din cer erau alături de el şi raze de lumină de la tronul lui Dumnezeu descopereau înțelegerii lui comorile adevărului. Totdeauna se temuse să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, dar acum a pus stăpânire pe el o adâncă convingere a stării lui de om păcătos, ca niciodată mai înainte.

O dorință sinceră de a fi liberat de păcat şi de a găsi pace cu Dumnezeu l-a determinat în cele din urmă să intre într-o mânăstire şi să se consacre vieții monahale. Aici i s-a cerut să îndeplinească corvezile cele mai umile şi să
10 cerşească din casă în casă. Era la o vârstă când respectul şi aprecierea sunt râvnite cu pasiune, iar aceste servicii umilitoare înăbuşeau profund simțămintele lui naturale; dar a suferit cu răbdare această umilință, crezând că era necesară din cauza păcatelor lui.

Fiecare clipă care putea fi economisită de la datoriile zilnice o folosea pentru studiu, lipsindu-se de somn şi părându-i rău chiar şi de timpul petrecut cu mesele lui sărăcăcioase. Mai presus de orice se desfăta în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Descoperise o Biblie legată cu lanț de peretele mânăstirii şi deseori se retrăgea acolo. Pe măsură ce i se adâncea convingerea despre păcat, căuta să obțină iertare şi pace prin propriile lui fapte. El ducea o viață foarte severă, străduindu-se să supună relele firii lui, de care viața monahală nu-i adusese nici o eliberare, prin post, priveghiuri şi biciuiri. Nu se dădea înapoi de la nici un sacrificiu prin care ar fi putut să ajungă
11 la acea curăție de inimă care să-l facă în stare să fie aprobat de Dumnezeu. "Am fost, în adevăr, un călugăr pios, spunea el mai târziu, şi am urmat regulile ordinului meu mai strict decât pot să mă exprim. Dacă vreun călugăr ar fi putut obține vreodată cerul prin eforturi călugăreşti, cu siguranță că eu aş fi fost îndreptățit la aceasta... Dacă ar fi durat mai mult, aş fi ajuns cu chinurile mele până la moarte". (Idem, b. 2, ch. 3). Ca urmare a acestei discipline dureroase şi-a şubrezit sănătatea şi suferea de crize de leşin, de ale căror urmări nu şi-a revenit niciodată pe deplin. Dar cu toate eforturile, sufletul lui împovărat n-a găsit uşurare. A ajuns în cele din urmă în pragul disperării.

Când Luther credea că totul este pierdut, Dumnezeu i-a trimis un prieten şi ajutor. Piosul Staupitz, a luminat mintea lui Luther pentru înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu şi l-a îndemnat să-şi întoarcă privirea de la el însuşi, să înceteze să se gândească la pedeapsa veşnică pentru călcarea Legii lui Dumnezeu şi să privească la Isus, Mântuitorul lui iertător de păcate. "În loc să te chinuieşti din cauza păcatelor tale, aruncă-te în brațele
12 Răscumpărătorului. Încrede-te în El, în neprihănirea vieții Lui, în ispăşirea prin moartea Lui... Ascultă de Fiul lui Dumnezeu. El S-a făcut om ca să-ți asigure favoarea divină". "Iubeşte-L pe El care te-a iubit mai întâi." (Idem, b. 2, ch. 4). Astfel i-a vorbit acest sol al îndurării. Cuvintele lui au făcut o impresie adâncă asupra minții lui Luther. După multe lupte cu rătăciri îndelung cultivate, a ajuns în stare să înțeleagă adevărul şi pacea a venit peste sufletul lui tulburat.

Luther a fost hirotonit ca preot şi mutat de la mânăstire la Universitatea din Wittenberg ca profesor. Aici s-a dedicat studiului Scripturilor în limbile originale. A început să țină prelegeri din Biblie; cartea Psalmilor, Evangheliile şi Epistolele erau deschise înțelegerii mulțimilor de ascultători încântați. Staupitz, prietenul şi
13 superiorul lui, l-a îndemnat să se urce la amvon şi să predice Cuvântul lui Dumnezeu. Luther a ezitat, simțindu-se nevrednic să vorbească oamenilor în locul lui Hristos. Numai după o luptă îndelungată a cedat stăruințelor prietenilor lui. Era deja tare în Scripturi şi harul lui Dumnezeu se odihnea asupra lui. Elocvența lui captiva pe ascultători, claritatea şi puterea cu care prezenta adevărul le convingea mintea, iar zelul lui le mişca inimile. Luther era încă un fiu devotat al bisericii papale şi n-avea nici o intenție să ajungă vreodată altceva. Dumnezeu, în providența Sa, l-a condus să viziteze Roma. A făcut călătoria pe jos, găzduind la mânăstirile din drumul său. La o mânăstire din Italia s-a umplut de uimire la vederea bogăției, măreției şi luxului. Înzestrați cu venituri princiare,
14 călugării locuiau în apartamente splendide, se îmbrăcau în robele cele mai bogate şi mai costisitoare şi se ospătau la mese somptuoase. Cu o nelinişte dureroasă, Luther a comparat această scenă cu renunțările şi greutățile propriei sale vieți. Mintea i-a fost cuprinsă de nedumerire.

În cele din urmă a zărit în depărtare cetatea celor şapte coline. Cu o emoție adâncă s-a aruncat la pământ exclamând: "Sfântă Romă, te salut!" (Idem, b. 2, ch. 6). A intrat în oraş, a vizitat bisericile, a ascultat povestirile miraculoase repetate de preoți şi călugări şi a îndeplinit toate ceremoniile cerute. Pretutindeni privea scene care-l umpleau de uimire şi oroare. A văzut că nelegiuirea se găsea în toate clasele clerului. A auzit glume indecente din
15 gura prelaților şi a fost umplut de dezgust la vederea nelegiuirii lor îngrozitoare, chiar în timpul liturghiei. Pe când se amesteca printre călugări şi cetățeni a întâlnit risipă şi destrăbălare. Oriunde se întorcea, în locul sfințeniei găsea profanare. "Nimeni nu-şi poate închipui, scria el, ce păcate şi fapte infame sunt comise la Roma; trebuie să fie văzute şi auzite pentru a fi crezute. Astfel este obiceiul să se spună: "Dacă există un iad, Roma este clădită pe el; ea este un abis de unde ies tot felul de păcate". (Idem, b. 2, ch. 6).

Printr-o hotărâre recentă, papa făgăduise o indulgență tuturor acelora care vor urca în genunchi "scara lui Pilat",
16 pe care se spunea că a coborât Mântuitorul nostru când a părăsit sala de judecată romană şi care fusese adusă în

mod miraculos de la Ierusalim la Roma. Într-o zi Luther urca cu evlavie aceste trepte, când deodată un glas ca de tunet părea că-i spune: "Cel neprihănit va trăi prin credință". (Rom. 1:17). A sărit în picioare şi s-a grăbit să părăsească acel loc, cuprins de ruşine şi oroare. Textul acesta nu şi-a pierdut niciodată influența asupra sufletului lui. Din acel moment a văzut mai clar decât oricând mai înainte eroarea de a te încrede în fapte omeneşti pentru obținerea mântuirii şi a înțeles nevoia unei credințe statornice în meritele lui Hristos. Ochii îi fuseseră deschişi şi nu aveau să mai fie închişi niciodată față de amăgirile papalității. Când şi-a întors fața de la Roma el s-a întors şi cu inima şi din acel moment separarea s-a mărit până când a rupt toate legăturile cu biserica papală.

După întoarcerea de la Roma, Luther a primit din partea Universității din Wittenberg titlul de doctor în teologie. Acum avea libertatea de a se consacra, ca niciodată mai înainte, studiului Scripturilor pe care le iubea. El a făcut un vot solemn să studieze cu grijă şi să predice cu credincioşie în toate zilele vieții lui Cuvântul lui Dumnezeu şi
17 nu părerile şi doctrinele papilor. El nu mai era doar călugăr sau profesor, ci un crainic autorizat al Bibliei. Fusese chemat ca păstor să hrănească turma lui Dumnezeu care flămânzea şi înseta după adevăr. El declara hotărât despre creştini că nu trebuie să primească alte doctrine decât acelea care se întemeiază pe autoritatea Sfintelor Scripturi. Aceste cuvinte loveau chiar la temelia supremației papale. Ele cuprindeau principiul vital al Reformațiunii.

Luther a văzut primejdia de a înălța teoriile omeneşti mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. A atacat fără teamă necredința speculativă a scolasticilor şi s-a împotrivit filozofiei şi teologiei care timp îndelungat avuseseră o
18 influență covârşitoare asupra oamenilor. A denunțat asemenea studii ca fiind nu numai fără valoare, dar şi dăunătoare şi a căutat să întoarcă mințile ascultătorilor săi de la sofismele filozofilor şi teologilor la adevărurile veşnice proclamate de profeți şi apostoli.

Prețioasă era solia pe care el o aducea mulțimilor dornice care sorbeau cuvintele lui. Asemenea învățături nu ajunseseră niciodată la urechile lor. Vestea bună despre iubirea unui Mântuitor, asigurarea iertării şi a păcii prin
19 sângele Său ispăşitor le înveselea inimile şi le inspira o speranță nepieritoare. La Wittenberg a fost aprinsă o lumină ale cărei raze trebuiau să pătrundă până în cele mai îndepărtate locuri ale pământului şi care urma să crească în strălucire până la sfârşitul timpului.

Lumina şi întunericul însă nu pot să stea împreună. Între adevăr şi rătăcire este un conflict de neîmpăcat. A susține şi a apăra pe unul înseamnă a ataca şi a nimici pe celălalt. Însuşi Mântuitorul nostru a declarat: "N-am venit să aduc pacea, ci sabia". (Matei 10:34). Luther spunea la câțiva ani după începutul Reformațiunii:
20 "Dumnezeu nu numai că mă conduce, El mă împinge înainte. El mă trage după Sine. Eu nu sunt stăpân pe mine. Doresc să trăiesc în linişte, dar sunt aruncat în mijlocul frământărilor şi revoluțiilor". (D'Aubigné, b. 5, ch. 2). Acum era constrâns să intre în luptă.

Biserica Romană făcuse o marfă din harul lui Dumnezeu. Mesele schimbătorilor de bani (Matei 21:12) erau aşezate lângă altarele ei şi atmosfera răsuna de strigătele cumpărătorilor şi ale vânzătorilor. Sub pretextul strângerii de fonduri pentru construirea bisericii Sf. Petru din Roma, se vindeau în public, cu autorizarea papei, indulgențe pentru iertarea păcatelor. Cu prețul nelegiuirii urma să se construiască un templu pentru închinarea la
21 Dumnezeu -- piatra din capul unghiului fiind pusă cu plata fărădelegii! Dar chiar mijloacele adoptate de Roma, pentru înălțarea ei, au provocat cea mai teribilă lovitură puterii şi măreției ei. Acest comerț a ridicat pe cel mai hotărât şi cel mai eficient dintre adversarii papalității şi a dus la bătălia care a zguduit tronul papal şi a clătinat coroana întreită de pe capul pontifului.

Delegatul numit să conducă vânzarea indulgențelor în Germania - pe nume Tetzel - fusese condamnat pentru cele mai josnice delicte împotriva societății şi împotriva Legii lui Dumnezeu; dar scăpând de pedeapsa cuvenită pentru infracțiunile lui, a fost folosit pentru promovarea planurilor mercantile şi fără scrupule ale papei. El repeta cu
22 mare neruşinare cele mai vădite minciuni şi relata poveşti miraculoase pentru a înşela un popor ignorant, credul şi superstițios. Dacă oamenii ar fi avut Cuvântul lui Dumnezeu, n-ar fi fost amăgiți astfel. Biblia le fusese interzisă pentru ca să fie ținuți sub stăpânirea papalității, cu scopul de a mări puterea şi bogăția conducătorilor ei ambițioşi. (vezi John C. L. Gieseler, A Compendium of Ecclesiastical History, p. 4, sec. I, par. 5).

Când Tetzel intra într-un oraş, un sol mergea înaintea lui anunțând: "Harul lui Dumnezeu şi al Sfântului părinte este la porțile voastre". (D'Aubigné, b. 3, ch. 1). Poporul saluta pe pretendentul hulitor ca şi când el ar fi fost Însuşi Dumnezeu coborât din ceruri la ei. Traficul infam a fost instaurat în biserică şi Tetzel, urcând la amvon, proslăvea indulgențele ca pe cel mai prețios dar al lui Dumnezeu. El declara că în virtutea certificatelor sale de
23 iertare, toate păcatele pe care cumpărătorul ar dori să le facă după aceea, îi vor fi iertate, şi că "nici pocăința nu mai era necesară". (Idem, b. 3, ch. 1). Mai mult decât atât, el asigura pe ascultători că indulgențele aveau putere să mântuiască nu numai pe cei vii, ci şi pe cei morți; că chiar în clipa când banii sunau în fundul lăzii, sufletul în favoarea căruia fusese plătit, scăpa din purgatoriu şi pleca spre ceruri. (vezi K. R. Hagenbach, History of the Reformation, vol. 1, pag. 96).

Când Simon magul s-a oferit să cumpere de la apostoli puterea de a face minuni, Petru i-a răspuns: "Banii tăi să
24 piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea cumpăra cu bani!" (Fapte 8:20). Însă

oferta lui Tetzel era primită cu bucurie de mii de oameni. Aurul şi argintul curgeau în tezaurul lui. O mântuire care putea fi cumpărată cu bani era mai uşor de obţinut decât aceea care cere pocăinţă, credinţă şi efort perseverent pentru a rezista şi a învinge păcatul. (Vezi apendicele).

Contra doctrinei indulgenţelor s-au ridicat oameni învăţaţi şi evlavioşi din Biserica Romană şi erau mulţi care nu
25 credeau în pretenţii care se opuneau aşa de mult, atât raţiunii, cât şi revelaţiei. Nici un prelat n-a îndrăznit să-şi ridice glasul împotriva acestui trafic nelegiuit; totuşi minţile oamenilor se tulburau, se nelinişteau şi mulţi se întrebau cu sinceritate dacă Dumnezeu nu va lucra prin vreun mijloc la purificarea bisericii Sale.

Deşi Luther era încă un foarte zelos partizan al papei, a fost umplut de oroare faţă de pretenţiile blasfematoare ale vânzătorilor de indulgenţe. Mulţi dintre enoriaşii săi cumpăraseră certificate de iertare şi curând au început să vină la duhovnicul lor, mărturisindu-şi diferitele păcate şi aşteptând iertarea, nu pentru că erau pocăiţi şi doreau să se schimbe, ci pe temeiul indulgenţei. Luther le-a refuzat iertarea şi i-a avertizat că dacă nu se pocăiesc şi nu-şi
26 schimbă vieţile, vor pieri în păcatele lor. În marea lor nedumerire s-au întors la Tetzel cu plângerea că duhovnicul lor le-a refuzat certificatele; şi unii au cerut cu îndrăzneală să li se restituie banii. Călugărul s-a umplut de furie. El a rostit cele mai groaznice blesteme, a poruncit să fie aprinse focuri în pieţele publice şi a declarat că "primise ordin de la papa să ardă pe toţi ereticii care s-ar încumeta să se opună prea sfintelor lui indulgenţe". (D'Aubigné, b. 3, ch. 4).

Acum Luther a intrat cu îndrăzneală în lucrarea lui de apărător al adevărului. Vocea lui a fost auzită de la amvon, dând o avertizare serioasă şi solemnă. El a descoperit înaintea oamenilor caracterul ofensator al păcatului şi îi învăţa că este imposibil omului ca prin propriile lui fapte să-i micşoreze vina sau să scape de pedeapsa lui. Nimic altceva nu poate să mântuiască pe păcătos decât pocăinţa înaintea lui Dumnezeu şi credinţa în Hristos. Harul lui
27 Hristos nu poate fi cumpărat; el este un dar. El sfătuia pe oameni să nu cumpere indulgenţe, ci să privească în credinţă la Răscumpărătorul răstignit. Le-a povestit experienţa lui chinuitoare, când căuta zadarnic să obţină mântuirea prin umilire şi penitenţe şi-i asigura pe ascultători că a găsit pacea şi bucuria întorcându-şi privirea de la el însuşi şi crezând în Hristos.

Deoarece Tetzel îşi continua traficul şi pretenţiile nelegiuite, Luther s-a hotărât să protesteze mai energic împotriva acestor abuzuri strigătoare la cer. Curând i s-a prezentat ocazia. Biserica castelului Wittenberg poseda multe relicve care, la anumite sărbători, erau expuse înaintea oamenilor şi se acorda iertare deplină de păcate tuturor acelora care vizitau atunci biserica şi-şi mărturiseau păcatele. În consecinţă, în acele zile, oamenii se
28 duceau acolo în mare număr. Una dintre cele mai importante ocazii, Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor, se apropia. Cu o zi înainte, Luther, alăturându-se mulţimii care se îndrepta spre biserică, a afişat pe uşa ei o listă care conţinea 95 de teze împotriva doctrinei indulgenţelor. El s-a declarat gata să apere aceste teze în ziua următoare la universitate, contra tuturor care s-ar considera în stare să le atace.

Tezele au atras atenţia generală. Ele erau citite, recitite şi repetate în toate părţile. O mare agitaţie s-a creat la universitate şi în tot oraşul. Prin aceste teze se arăta că puterea de a acorda iertare de păcat şi de a îndepărta pedeapsa lui, n-a fost niciodată încredinţată papei şi nici unui alt om. Întreg planul acesta era o farsă -- o născocire
29 pentru a stoarce bani, profitând de superstiţiile oamenilor -- un plan al Satanei de a distruge sufletele tuturor acelora care se încredeau în pretenţiile lui mincinoase. Se arăta de asemenea clar că Evanghelia lui Hristos este cea mai preţioasă comoară a bisericii şi că harul lui Dumnezeu, descoperit în ea, este revărsat fără plată peste toţi aceia care-l caută prin pocăinţă şi credinţă.

Tezele lui Luther provocau la discuţie, dar nimeni n-a îndrăznit să primească provocarea. Problemele pe care el le-a ridicat s-au răspândit în câteva zile în toată Germania şi în câteva săptămâni au fost cunoscute de întreaga creştinătate. Mulţi catolici devotaţi, care văzuseră şi deplânseseră nelegiuirea teribilă care domnea în biserică, dar
30 care nu ştiuseră cum să oprească înaintarea ei, citeau tezele cu mare bucurie, recunoscând în ele glasul lui Dumnezeu. Ei simţeau că Domnul Îi-a întins îndurător mâna ca să oprească valul corupţiei care creştea repede şi care izvora din scaunul Romei. Prinţi şi magistraţi se bucurau în ascuns că urma să se pună un control asupra puterii arogante care nega dreptul de a protesta împotriva hotărârilor ei.

Dar mulţimile iubitoare de păcat şi superstiţioase se îngrozeau când sofismele care le liniştise temerile erau nimicite. Eclesiastici vicleni, întrerupţi în lucrarea lor de încuviinţare a nelegiuirii, văzându-şi primejduite câştigurile, s-au înfuriat şi s-au unit să-şi susţină pretenţiile. Reformatorul urma să întâmpine acuzatori înverşunaţi. Unii îl acuzau că lucrează pripit şi din impuls. Alţii îl acuzau de încumetare, declarând că nu era
31 condus de Dumnezeu, ci lucra din mândrie şi din exces de zel. "Cine nu ştie, răspundea el, că un om rareori susţine o idee nouă fără să aibă vreo aparenţă de mândrie şi fără să fie acuzat că provoacă certuri? De ce au fost omorâţi Hristos şi toţi martirii? Deoarece ei păreau a fi nişte dispreţuitori mândri ai înţelepciunii timpului lor şi pentru că susţineau adevăruri noi, fără să ceară mai întâi, cu umilinţă, sfatul oracolelor vechilor păreri".

Apoi susţinea: "Tot ce fac eu, nu va fi îndeplinit prin înţelepciune omenească, ci prin sfatul lui Dumnezeu. Dacă
32 lucrarea aceasta este de la Dumnezeu, cine o va putea opri? Dar dacă nu este de la Dumnezeu, cine poate să o facă

să meargă înainte? Nu voia mea, nici a lor, nici a noastră să se facă; ci voia Ta, Sfinte Tată, care eşti în ceruri". (Idem, b. 3, ch. 6).

Deşi Luther fusese mânat de Duhul lui Dumnezeu să-şi înceapă lucrarea, nu urma să o ducă mai departe fără lupte grele. Reproşurile vrăjmaşilor lui, prezentările denaturate ale scopurilor lui şi insinuările lor nedrepte şi răutăcioase cu privire la caracterul şi motivele lui, au venit peste el ca un torent copleşitor şi ele n-au rămas fără efect. El avusese încredere că fruntaşii poporului, atât din biserică cât şi din şcoli, se vor uni bucuroşi cu el în eforturile pentru reformă. Cuvintele de încurajare din partea celor din poziţii înalte îl inspiraseră cu bucurie şi cu speranţă. El anticipase deja o zi mai strălucitoare ivindu-se pentru biserică. Dar încurajarea se schimbase în reproş
33 şi condamnare. Mulţi demnitari, atât ai bisericii cât şi ai statului, erau convinşi de adevărul tezelor sale dar au înţeles îndată că acceptarea acestor adevăruri va implica schimbări mari. A lumina şi reforma pe oameni ar fi însemnat, de fapt, să se submineze autoritatea Romei, să se oprească mii de şuvoaie care acum curgeau în tezaurul ei şi astfel să se restrângă, în mare măsură extravaganţa şi luxul conducătorilor papali. Mai mult decât atât, a învăţa pe oameni să gândească şi să acţioneze ca fiinţe responsabile, privind numai la Hristos pentru mântuire, ar fi răsturnat tronul pontifului şi în cele din urmă ar fi distrus propria lor autoritate. Pentru motivul acesta ei au refuzat cunoştinţa oferită de Dumnezeu şi prin opoziţia faţă de omul pe care El îl trimisese, ei s-au aliniat împotriva lui Hristos şi a adevărului.

Luther tremura când privea la sine -- un singur om împotriva celor mai mari puteri ale lumii. Uneori se îndoia dacă fusese, în adevăr, condus de Dumnezeu să se ridice împotriva autorităţii bisericii. "Cine eram eu, scria el, să mă împotrivesc maiestăţii papei înaintea căruia... tremurau regii pământului şi întreaga lume?... Nimeni nu ştie cât
34 a suferit inima mea în aceşti doi ani de început şi în ce mâhnire, aş putea spune în ce disperare m-am scufundat". (Idem, b. 3, ch. 6). Dar n-a fost lăsat să ajungă complet descurajat. Când sprijinul omenesc l-a părăsit, a privit numai la Dumnezeu şi a înţeles că putea să se sprijine în siguranţă desăvârşită pe acel braţ atotputernic.

Luther scria către un prieten al Reformaţiunii: "Nu putem să ajungem la înţelegerea Scripturilor, nici prin studiu, nici prin inteligenţă. Prima ta datorie este să începi cu rugăciune. Roagă pe Domnul să-ţi acorde, din marea Sa îndurare, adevărata înţelegere a Cuvântului Său. Nu există alt interpret al Cuvântului lui Dumnezeu decât Autorul acestui Cuvânt, aşa cum El Însuşi a spus: "Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu". Nu spera nimic de la eforturile tale,
35 de la propria ta înţelegere; încrede-te numai în Dumnezeu şi în influenţa Duhului Său. Crede aceasta pe temeiul cuvântului unui om care a făcut experienţă. (Idem, b. 3, ch. 7). Aici este o lecţie de o importanţă vitală pentru aceia care simt că Dumnezeu i-a chemat să prezinte altora adevărurile solemne pentru timpul acesta. Aceste adevăruri vor trezi vrăjmăşia Satanei şi a oamenilor cărora le plac fabulele pe care el le-a inventat. În conflictul cu puterile răului este nevoie de ceva mai mult decât putere intelectuală şi înţelepciune omenească.

Când duşmanii au apelat la datină şi la tradiţie sau la afirmaţiile şi autoritatea papei, Luther i-a întâmpinat cu Biblia şi numai cu Biblia. Acolo se găseau argumente cărora ei nu puteau să le răspundă; de aceea sclavii formalismului şi superstiţiei cereau sângele lui, aşa cum iudeii ceruseră sângele lui Hristos. "Este un eretic", strigau adepţii fanatici ai Romei. "A permite unui eretic atât de oribil să mai trăiască o oră, înseamnă înaltă trădare
36 împotriva bisericii. Să fie înălţat imediat eşafodul pentru el!" (Idem, b. 3, ch. 9). Dar Luther n-a căzut pradă furiei lor. Dumnezeu avea pentru el o lucrare de îndeplinit şi îngerii cerului au fost trimişi să-l ocrotească. Mulţi totuşi care primiseră de la Luther lumina preţioasă au devenit obiectul mâniei Satanei şi au suferit fără teamă tortura şi moartea pentru cauza adevărului.

Învăţăturile lui Luther au atras atenţia minţilor profunde din toată Germania. Din predicile şi din scrierile lui izvorau raze de lumină care trezeau şi iluminau mii de oameni. O credinţă vie lua locul formalismului mort în care îi ţinuse biserica timp îndelungat. Oamenii îşi pierdeau zilnic încrederea în superstiţiile romanismului. Barierele prejudecăţii se prăbuşeau. Cuvântul lui Dumnezeu, prin care Luther verifica orice doctrină şi orice pretenţie, era
37 ca o sabie cu două tăişuri, croindu-şi drum spre inimile oamenilor. Pretutindeni se vedea o trezire a dorinţei după creştere spirituală. Pretutindeni era asemenea foame şi sete după neprihănire cum nu mai fuseseră văzute de secole. Ochii oamenilor, îndreptaţi timp atât de îndelungat către rituri omeneşti şi mijlocitori pământeşti, se întorceau acum în pocăinţă şi credinţă, către Hristos şi către El răstignit.

Interesul larg răspândit a făcut să crească şi mai mult temerile autorităţilor papale. Luther a primit somaţia să apară la Roma pentru a răspunde acuzaţiei de erezie. Porunca a umplut pe prietenii lui de groază. Ei cunoşteau
38 prea bine primejdia care-l ameninţa în acel oraş corupt, care era deja îmbătat de sângele martirilor lui Isus. Ei au protestat împotriva mergerii lui la Roma şi au cerut să fie cercetat în Germania.

În cele din urmă a fost făcut acest aranjament şi legatul papei a fost numit să cerceteze cazul. În instrucţiunile date de pontif acestui delegat, se susţinea că Luther fusese deja declarat eretic. Legatul era de aceea însărcinat "să-l
39 judece şi să-l constrângă fără întârziere." Dacă va rămâne statornic şi legatul nu va putea să pună mâna pe persoana lui, era împuternicit "să-l proscrie în toate părţile Germaniei; să exileze, să blesteme şi să excomunice pe toţi aceia care îi sunt ataşaţi" (Idem, b. 4, ch. 2). Mai departe, în scopul de a dezrădăcina complet erezia cea

otrăvitoare, papa dădea directive legatului său să excomunice pe toți, de orice rang în biserică sau stat, cu excepția împăratului, care vor neglija să aresteze pe Luther şi pe adepții lui şi nu-i vor preda răzbunării Romei.
Aici este expus adevăratul spirit al papalității. Nici o urmă de principiu creştin sau chiar de dreptate elementară nu se vedea în tot acest document. Luther se găsea la o mare depărtare de Roma; el nu avusese ocazia să explice sau
40 să-şi apere poziția; cu toate acestea, înainte de a fi fost cercetat cazul său, a şi fost declarat eretic şi în aceeaşi zi avertizat, acuzat, judecat şi condamnat; şi toate acestea din partea aceluia care pretindea că este sfântul părinte, singura autoritate supremă şi infailibilă în biserică sau stat!
În acest timp, când Luther avea atât de mare nevoie de împreună simțire şi sfatul unui prieten adevărat, providența lui Dumnezeu i-a trimis pe Melanchton la Wittenberg. Tânăr, modest şi rezervat în maniere, judecata sănătoasă a lui Melanchton, cunoştințele lui vaste şi o elocvență care câştiga, unite cu curăția şi cinstea caracterului lui, au
41 câştigat admirația şi respectul general. Strălucirea talentelor sale nu era totuşi mai presus de amabilitatea lui. Curând a devenit un ucenic zelos al Evangheliei şi prietenul cel mai de încredere şi susținătorul cel mai prețuit al lui Luther; amabilitatea, prudența şi precizia serveau ca o completare la curajul şi energia lui Luther. Unirea lor în lucrare a adăugat tărie Reformațiunii şi a fost o sursă de mare încurajare pentru Luther.
Oraşul Augsburg fusese stabilit ca loc al procesului şi reformatorul a pornit să străbată drumul pe jos până acolo. Temeri serioase erau nutrite pentru el. S-au făcut amenințări pe față că va fi prins şi ucis pe cale şi prietenii l-au implorat să nu se expună. Ei au stăruit de el să părăsească Wittenbergul pentru un timp şi să-şi găsească siguranța la aceia care l-ar fi ocrotit cu bucurie. Dar el nu-şi va părăsi locul in care îl aşezase Dumnezeu. El trebuie să
42 continue să susțină adevărul cu credincioşie, în ciuda furtunilor care-l loveau. Vorbirea lui era: "Sunt ca Ieremia, un om al luptei şi al discordiei; dar cu cât amenințările lor cresc, cu atât îmi sporeşte bucuria... Ei mi-au distrus deja onoarea şi reputația. Rămâne un singur lucru: trupul meu ticălos. Să-l ia! Astfel îmi vor scurta viața cu câteva ore. Dar cât priveşte sufletul meu, ei nu mi-l pot lua. Acela care doreşte să predice Cuvântul lui Hristos lumii, trebuie să se aştepte la moarte în orice clipă". (Idem, b. 4, ch. 4).
Vestea sosirii lui Luther la Augsburg a dat o mare satisfacție legatului papal. Ereticul turbulent care atrăgea atenția lumii întregi părea a fi acum în puterea Romei şi legatul se hotărâse să nu-i scape. Reformatorul nu-şi procurase un bilet de liberă trecere. Prietenii l-au sfătuit să nu apară înaintea legatului fără el şi ei înşişi s-au angajat să i-l procure de la împărat. Legatul intenționa să constrângă pe Luther, dacă era posibil, să retracteze sau,
43 dacă nu reuşea, să facă să fie transportat la Roma pentru a împărtăşi soarta lui Huss şi a lui Ieronim. De aceea, prin agenții lui s-a străduit să-l convingă pe Luther să apară fără bilet de liberă trecere, încredințându-se îndurării lui. Reformatorul a refuzat categoric să facă acest lucru. Până când n-a primit documentul care-i garanta protecția împăratului, n-a apărut în fața ambasadorului papal.
Din motive diplomatice, romaniştii au hotărât să încerce să câştige pe Luther printr-o aparentă amabilitate. Legatul, în întrevederile cu el, manifesta o mare prietenie, însă a cerut ca Luther să se supună necondiționat autorității bisericii şi să renunțe la toate punctele fără argumentare sau discuție. El nu apreciase corect caracterul
44 omului cu care avea de a face. În răspunsul lui, Luther şi-a exprimat respectul față de biserică, dorința lui după adevăr, bunăvoința de a răspunde tuturor obiecțiunilor referitoare la ceea ce predicase şi de a supune doctrinele lui deciziei anumitor universități renumite. În acelaşi timp însă a protestat împotriva procedeului cardinalului de a-i cere să retracteze fără să-i fi dovedit că era greşit.
Singurul răspuns a fost: "Retractează, retractează!" Reformatorul a arătat că poziția lui era susținută de Scripturi şi a declarat ferm că nu poate să renunțe la adevăr. Legatul, nefiind în stare să răspundă argumentelor lui Luther, l-a
45 copleşit cu o furtună de reproşuri, batjocuri şi linguşiri, presărate cu citate din tradiție şi din declarațiile Sfinților Părinți, neacordându-i reformatorului nici o ocazie să vorbească. Văzând că întrevederea, continuată astfel, va fi cu totul inutilă, Luther a obținut în cele din urmă, nu fără opoziție, aprobarea să-şi prezinte răspunsul în scris.
"Făcând astfel, scria el unui prieten, cel oprimat are un dublu câştig: mai înâi, ceea ce este scris poate fi supus şi judecății altora; în al doilea rând, el are o ocazie mai bună de a acționa asupra temerilor, dacă nu chiar a
46 conştiinței unui despot arogant şi fanfaron care altfel ar domina prin vorbirea lui tiranică". (Martyn, The Life and Times of Luther, pag. 271, 272).
La întrevederea următoare, Luther a prezentat o expunere clară, concisă şi convingătoare a concepțiilor sale, pe deplin susținută cu multe citate din Scriptură. După ce a citit această expunere cu voce tare, a înmânat-o
47 cardinalului care însă a aruncat-o cu dispreț deoparte, declarând că este o grămadă de cuvinte fără rost şi de citate inaplicabile. Luther, profund indignat, a întâmpinat acum pe înfumuratul prelat pe propriul lui teren -- tradițiile şi învățăturile bisericii -- şi i-a răsturnat complet susținerile.
Când prelatul a văzut că nu se poate răspunde raționamentelor lui Luther, şi-a pierdut complet stăpânirea de sine şi plin de mânie a strigat: "Retractează, sau te trimit la Roma ca să apari înaintea judecătorilor care au fost numiți
48 să ia cunoştință de cazul tău. Te voi excomunica pe tine, pe toți partizanii tăi şi pe toți aceia care te vor sprijini vreodată îi voi arunca afară din biserică". Íi în cele din urmă a declarat pe un ton îngâmfat şi plin de mânie:

"Retractează, sau nu te mai întorci acasă". (D'Aubigné, London ed., b. 4, ch. 8).
Reformatorul s-a retras imediat împreună cu prietenii lui, declarând astfel clar că nu se putea aştepta de la el nici o retractare. Nu aceasta intenționase cardinalul. El se măgulise cu ideea că prin violență ar putea să-l înspăimânte pe
49 Luther să se supună. Acum, rămas singur cu susținătorii lui, privea de la unul la altul plin de ciudă de neaşteptatul eşec al planurilor lui.
Eforturile lui Luther cu această ocazie n-au rămas fără rezultate bune. Marea adunare prezentă a avut ocazia să compare pe cei doi bărbați şi să-i judece după spiritul manifestat de ei, ca şi după tăria şi veracitatea pozițiilor lor.
50 Ce contrast izbitor! Reformatorul, simplu, umil, hotărât, stătea în puterea lui Dumnezeu, având adevărul de partea lui; reprezentantul papei, plin de sine, arogant, înfumurat şi nerațional, fără nici un argument din Scripturi, totuşi strigând cu vehemență: "Retractează, sau vei fi trimis la Roma pentru pedeapsă".
Deşi Luther obținuse un bilet de liberă trecere, romaniştii complotau să-l prindă şi să-l întemnițeze. Prietenii l-au sfătuit pe Luther, că întrucât prelungirea rămânerii lui era inutilă, să se întoarcă fără întârziere la Wittenberg şi să fie luate măsurile cele mai precaute pentru a-şi ascunde intențiile. Ca urmare a părăsit Augsburgul înainte de revărsatul zorilor, călare, însoțit numai de o călăuză oferită de magistratul oraşului. A străbătut în taină străzile întunecate şi tăcute ale oraşului, plin de presimțiri rele. Duşmanii vigilenți şi cruzi complotau distrugerea lui. Va
51 scăpa el de cursele pregătite pentru el? Au fost momente de îngrijorare şi de rugăciune serioasă. A ajuns la o poartă mică în zidul oraşului. I s-a deschis şi a trecut împreună cu călăuza, fără nici o piedică. Odată aflați afară, în siguranță, fugarii şi-au grăbit alergarea şi înainte ca legatul să afle despre plecarea lui Luther, el era dincolo de posibilitatea de a fi ajuns de către persecutorii săi. Satana şi emisarii lui au fost înfrânți. Omul pe care-l credeau în mâna lor fugise, scăpase ca o pasăre din cursa păsărarului.
La primirea veştii că Luther a scăpat, legatul a fost copleşit de surpriză şi mânie. Se aşteptase să primească o mare onoare pentru înțelepciunea şi fermitatea lui în tratarea acestui perturbator al bisericii, dar speranța lui a fost
52 dezamăgită. El şi-a exprimat mânia într-o scrisoare către Frederick, electorul de Saxonia, acuzând amarnic pe Luther şi cerând ca Frederick să trimită pe reformator la Roma sau să-l expulzeze din Saxonia.
În apărarea sa, Luther a cerut ca legatul sau papa să-i arate din Scripturi erorile şi s-a angajat în modul cel mai
53 solemn să renunțe la învățăturile lui, dacă se va putea arăta că sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. El şi-a exprimat recunoştința față de Dumnezeu că îl socotise vrednic să sufere pentru o cauză atât de sfântă.
Prințul elector cunoscuse puțin până atunci doctrinele reformate, dar a fost profund impresionat de sinceritatea, puterea şi claritatea cuvintelor lui Luther; şi până când reformatorul va fi dovedit greşit, Frederick s-a hotărât să-l protejeze. Ca răspuns la cererea legatului papal, el a scris: "Întrucât Dr. Martin a apărut înaintea voastră la
54 Augsburg, ar trebui să fiți satisfăcut. Nu ne-am aşteptat că vă veți strădui să-l faceți să retracteze fără să-l fi convins de greşelile lui. Nici unul dintre oamenii învățați din principatul nostru nu m-a informat că doctrina lui Martin este nelegiuită, anticreştină sau eretică". Mai mult, prințul a refuzat să trimită pe Luther la Roma sau să-l expulzeze din statele lui". (D'Aubigné, b. 4, ch. 10).
Electorul vedea că există o decădere generală a valorilor morale în societate. Era necesară o mare lucrare de reformă. Reglementările complicate şi costisitoare pentru a restrânge şi a pedepsi infracțiunea n-ar fi fost necesare
55 dacă oamenii ar fi recunoscut şi ar fi ascultat de cerințele lui Dumnezeu şi de îndemnurile unei conştiințe luminate. El a văzut că Luther lucra tocmai pentru asigurarea acestui obiectiv şi, în ascuns, se bucura că în biserică se făcea simțită o influență mai bună.
El vedea şi că în calitatea sa de profesor la universitate, Luther avea un succes remarcabil. Trecuse doar un an de când reformatorul îşi afişase tezele pe uşa bisericii castelului şi se vedea deja o mare scădere a numărului de pelerini care vizitau biserica la Sărbătoarea Tuturor Sfinților. Roma fusese lipsită de închinători şi de darurile lor, dar locul lor a fost ocupat de o altă clasă, care venea acum la Wittenberg, nu ca pelerini să-i adore relicvele, ci ca
56 studenți să umple sălile de cursuri. Scrierile lui Luther aprinseseră pretutindeni un interes nou față de Sfintele Scripturi şi studenții veneau la universitate nu numai din toate părțile Germaniei, ci şi din alte țări. Tineri care veneau pentru prima dată să vadă Wittenbergul, "îşi ridicau mâinile spre cer şi lăudau pe Dumnezeu care a făcut ca lumina adevărului să strălucească din acest oraş, ca în timpurile de odinioară din Sion, de unde să se răspândească în țările cele mai îndepărtate". (Idem, b. 4, ch. 10).
Până acum, Luther fusese convertit doar în parte de la rătăcirile romanismului. Dar când compara Sfintele Scripturi cu decretele şi constituțiile papale, rămânea plin de uimire. "Citesc, scria el, decretele pontifilor şi... nu
57 ştiu dacă papa este însuşi antichristul sau apostolul lui, atât de greşit este reprezentat Hristos şi răstignit în ele". (Idem, b. 5, ch. 1). Totuşi în acest timp Luther era încă un susținător al Bisericii Romane şi nici nu-i trecea prin gând că se va separa vreodată de părtăşia cu ea.
Scrierile şi doctrina reformatorului lui se răspândeau pretutindeni în creştinătate. Lucrările lui s-au răspândit în
58 Elveția şi în Olanda. Exemplare ale scrierilor lui şi-au făcut drum în Franța şi Spania. În Anglia, învățăturile lui au fost primite ca fiind cuvântul vieții. Adevărul se răspândise de asemenea în Belgia şi Italia. Mii se trezeau din

letargia de moarte la bucuria şi speranţa unei noi vieţi de credinţă.
Roma devenea din ce în ce mai iritată din cauza atacurilor lui Luther, iar unii dintre adversarii săi fanatici, chiar doctori la universităţi catolice, declarau că acela care va ucide pe călugărul răzvrătit, va fi fără păcat. Într-o zi, un
59 străin cu un pistol ascuns sub mantie, s-a apropiat de reformator şi l-a întrebat de ce umblă singur. "Sunt în mâna lui Dumnezeu", i-a răspuns Luther. "El este tăria mea şi scutul meu. Ce poate să-mi facă omul?" (Idem, b. 6, ch. 2). Auzind aceste cuvinte, străinul s-a îngălbenit şi a luat-o la fugă ca din faţa îngerilor cerului.
Roma era hotărâtă să distrugă pe Luther, însă Dumnezeu era apărarea lui. Invăţăturile lui erau auzite pretutindeni
60 - "în colibe şi mânăstiri,... în castelele nobililor, în universităţi şi în palatele regilor" şi oameni nobili se ridicau din toate părţile să-i susţină eforturile. (Idem, b. 6, ch. 2).
Cam în timpul acesta, citind lucrările lui Huss, Luther a descoperit că marele adevăr al îndreptăţirii prin credinţă, pe care el însuşi căuta să-l susţină şi să-l predice fusese deja susţinut de reformatorul Boemiei. "Noi toţi, spunea
61 Luther, Pavel, Augustin şi eu însumi, am fost hussiţi fără să ştim!" "Cu siguranţă că Dumnezeu va pedepsi lumea, continua el, întrucât adevărul i-a fost predicat acum un secol, dar a fost ars". (Wylie, b. 6, ch. 1).
Într-un apel adresat împăratului şi nobilimii din Germania, în favoarea reformei creştinătăţii, Luther scria cu privire la papa: "Este un lucru oribil să priveşti pe omul care se pretinde a fi locţiitorul lui Hristos, desfăşurând o
62 măreţie pe care nici un împărat nu o poate egala. Se aseamănă această fiinţă cu Isus cel sărac sau cu Petru cel umil? Se spune că el este stăpânul lumii! Dar Hristos, al cărui vicar se laudă a fi, spunea: "Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta". Pot oare domeniile unui vicar să se întindă dincolo de acelea ale superiorului lui?" (D'Aubigné, b. 6, ch. 3).
Despre universităţi scria astfel: "Tare mi-e teamă că universităţile se vor dovedi a fi marile porţi ale iadului, dacă nu se lucrează cu stăruinţă ca Sfintele Scripturi să fie explicate şi întipărite în inimile tineretului. Nu sfătuiesc pe
63 nimeni să-şi dea copilul acolo unde Scripturilor nu li se dă primul loc. Orice instituţie, în care oamenii nu se ocupă neîncetat de Cuvântul lui Dumnezeu, devine inevitabil coruptă." (Idem, b. 6, ch. 3).
Acest apel s-a răspândit cu repeziciune în toată Germania şi a exercitat o influenţă puternică asupra oamenilor. Întreaga naţiune a fost pusă în mişcare şi mulţimile s-au trezit şi s-au adunat în jurul steagului Reformaţiunii.
64 Adversarii lui Luther, arzând de dorinţa de răzbunare, au stăruit de papă să ia măsuri energice împotriva lui. S-a decretat ca învăţăturile lui să fie imediat condamnate. Au fost acordate reformatorului şi adepţilor lui 60 de zile, după care, dacă nu retractau, urma să fie excomunicaţi.
Aceasta a fost o criză teribilă pentru Reformaţiune. Timp de secole sentinţa de excomunicare a Romei umpluse de teroare pe monarhi puternici; ea umpluse imperii puternice de vaiuri şi pustiire. Aceia peste care cădea condamnarea ei erau priviţi de toată lumea cu spaimă şi groază; erau izolaţi de orice legătură cu semenii lor şi tratati ca proscrişi pentru a fi urmăriţi până la exterminare. Luther nu era orb cu privire la furtuna care era gata să izbucnească asupra lui, dar a rămas hotărât, încrezându-se în Hristos ca El să fie sprijinul şi scutul lui. Cu credinţa
65 şi curajul unui martir, el scria: "Nu ştiu ce se va întâmpla, nici nu mă interesează să ştiu... Cadă lovitura oriunde, nu mă tem. Nici o frunză nu cade fără voia Tatălui nostru. Cu cât mai mult se va îngriji El de noi! Este uşor să mori pentru Cuvânt, întrucât Însuşi Cuvântul care S-a făcut trup a murit. Dacă murim împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El; şi trecând prin ceea ce a trecut El înaintea noastră, vom fi acolo unde este El şi vom locui împreună cu El pe vecie". (Idem, 3rd London ed., Walther, 1840, b. 6, ch. 9).
Când bula papală a ajuns la Luther, el a spus: "O dispreţuiesc şi o atac deoarece este nelegiuită, falsă... Însuşi Isus Hristos este condamnat în ea... Mă bucur să îndur o asemenea nedreptate pentru cea mai bună dintre cauze. Simt
66 deja o mai mare libertate în inima mea; căci ştiu, în sfârşit, că papa este antichristul şi că tronul lui este chiar tronul Satanei". (D'Aubigné, b. 6, ch. 9).
Totuşi mandatul papal n-a rămas fără efect. Închisoarea, tortura şi sabia erau armele capabile să impună ascultare. Cei slabi şi superstiţioşi tremurau înaintea decretului papei; şi deşi exista o simpatie generală pentru Luther, mulţi
67 considerau că viaţa era prea scumpă spre a fi riscată pentru cauza reformei. Totul părea să arate că lucrarea reformatorului era aproape de încheiere.
Dar Luther era încă neînfricat. Roma îşi aruncase asupra lui anatemele, iar lumea privea, neîndoindu-se câtuşi de puţin că el va pieri, sau va fi constrâns să cedeze. Dar el a întors sentinţa de condamnare cu toată puterea împotriva Romei şi şi-a anunţat public hotărârea de a o părăsi pentru totdeauna. În prezenţa unei mulţimi de studenţi, doctori şi cetăţeni de toate categoriile, Luther a ars bula papală împreună cu toate legile canonice,
68 decretaliile şi anumite scrieri care susţineau autoritatea papală. "Duşmanii mei au fost în stare, prin arderea cărţilor mele, a spus el, să aducă pagube cauzei adevărului în mintea oamenilor de rând şi să le distrugă sufletele; pentru motivul acesta am ars şi eu cărţile lor. Lupta serioasă abia a început. Până acum m-am jucat doar cu papa. Am început această lucrare în numele lui Dumnezeu; ea se va încheia fără mine, dar prin puterea Sa". (Idem, b. 6, ch. 10).
69 La reproşurile adversarilor lui care-l batjocoreau pentru slăbiciunea cauzei lui, Luther răspundea: "Cine ştie dacă

nu Dumnezeu m-a ales şi m-a chemat şi dacă ei n-ar trebui să se teamă că disprețuindu-mă pe mine, disprețuiesc pe Însuşi Dumnezeu? Moise era singur la plecarea din Egipt; Ilie era singur în timpul domniei lui Ahab; Isaia era singur în Ierusalim; Ezechiel era singur în Babilon... Dumnezeu n-a ales niciodată ca profet nici pe marele preot, nici vreun alt personaj mare; de obicei El a ales oameni umili şi disprețuiți, odată chiar pe păstorul Amos. În toate timpurile sfinții au trebuit să mustre pe cei mari, regi, prinți, preoți şi oameni înțelepți, cu primejdia vieții lor... Eu nu spun că sunt profet; dar spun că ar trebui să se teamă, mai ales, pentru că eu sunt singur şi pentru că ei sunt mulți. Sunt sigur că de partea mea este Cuvântul lui Dumnezeu şi că nu este de partea lor". (Idem, b. 6, ch. 10).
Totuşi Luther s-a hotărât să se despartă definitiv de biserică numai după o luptă grozavă cu sine. Cam în timpul acesta el scria: "Simt în fiecare zi, din ce în ce mai mult, cât este de greu să dai la o parte scrupulele cu care ai fost îmbibat în copilărie. Cu toate că aveam Scripturile de partea mea, câtă durere mi-a produs să mă conving pe mine însumi. că trebuie să îndrăznesc să mă ridic singur împotriva papei şi să-l denunț ca antichrist! Cât de mari au fost
70 durerile inimii mele! De câte ori nu mi-am pus cu amărăciune aceeaşi întrebare care era atât de des pe buzele papistaşilor: "Numai tu singur eşti înțelept? Este posibil ca toți ceilalți să fie greşiți? Íi ce ar fi dacă, după toate acestea, tu însuți eşti greşit şi implici în rătăcirea ta atâtea suflete care vor fi pe veci condamnate? Aşa m-am luptat cu mine şi cu Satana, până când Hristos, prin Cuvântul Său infailibil mi-a întărit inima împotriva acestor îndoieli." (Martyn, pag. 372, 373).
Papa amenințase pe Luther cu excomunicarea, dacă nu retracta şi acum amenințarea a devenit realitate. A fost emisă o nouă bulă, anunțând despărțirea definitivă a reformatorului de Biserica Catolică, denunțându-l ca fiind
71 blestemat de Cer, cuprinzând în aceeaşi condamnare pe toți aceia care vor primi învățăturile lui. Marea luptă începuse.
Împotrivirea este partea tuturor acelora pe care Dumnezeu îi foloseşte pentru a prezenta adevărurile care se aplică în mod special în timpul lor. În zilele lui Luther era un adevăr prezent - un adevăr de o deosebită importanță pentru timpul acela; există un adevăr prezent şi pentru biserica de astăzi. Acela care face totul după sfatul voii Sale a găsit cu cale să aşeze pe oameni în diferite circumstanțe şi să le încredințeze îndatoriri speciale pentru timpurile în care trăiesc şi pentru condițiile în care se găsesc. Dacă ei vor prețui lumina care le-a fost dată, li se va
72 descoperi o perspectivă mai largă a adevărului. Adevărul nu este astăzi mai dorit de majoritatea oamenilor, decât a fost dorit de papistaşii care s-au împotrivit lui Luther. Astăzi, ca şi în secolele trecute, există aceeaşi dispoziție de a primi teoriile şi tradițiile oamenilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu. Aceia care prezintă adevărul pentru timpul acesta, să nu se aştepte să fie primiți mai favorabil decât au fost reformatorii de mai înainte. Marea luptă între adevăr şi rătăcire, între Hristos şi Satana, trebuie să crească în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi.
Isus a spus ucenicilor Săi: "Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea. Aduceți-vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: "Robul nu este mai mare decât stăpânul său". Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi". (Ioan 15:19, 20). Pe de altă parte Domnul a declarat clar: "Vai
73 de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot aşa făceau părinții lor cu proorocii mincinoşi!" (Luca 6:26). Spiritul lumii nu este astăzi mai mult în armonie cu spiritul lui Hristos, de cum a fost pe timpuri şi aceia care predică Cuvântul lui Dumnezeu în curăția lui, nu vor fi primiți mai favorabil acum decât atunci. Formele de opoziție față de adevăr se pot schimba, vrăjmăşia ar putea să fie mai puțin pe față deoarece este mai subtilă; dar există totuşi aceeaşi opoziție şi se va manifesta până la sfârşitul timpului.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 8

Luther înaintea Dietei

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Un nou împărat, Carol al V-lea, s-a urcat pe tronul Germaniei şi trimişii Romei s-au grăbit să-i prezinte felicitările şi să-l convingă să-şi folosească puterea împotriva Reformaţiunii. Pe de altă parte, prinţul-elector al Saxoniei, faţă de care Carol era mult îndatorat pentru coroana lui, l-a rugat să nu facă nici un pas împotriva lui Luther până când nu-i va fi acordată o audiere. Împăratul era pus astfel într-o mare încurcătură şi dificultate. Papistaşii n-ar fi fost
1 mulţumiţi cu nimic mai puţin decât cu un edict imperial care să-l condamne pe Luther la moarte. Electorul declarase categoric că "nici maiestatea sa imperială şi nici vreo altă persoană n-a putut să arate că scrierile lui Luther fuseseră dovedite netemeinice", de aceea el cerea ca "Doctorului Luther să-i fie asigurat un bilet de liberă trecere, aşa încât să se poată înfăţişa înaintea unui tribunal de judecători învăţaţi, pioşi şi imparţiali." (D'Aubigné, b. 6, ch. 11).

Atenţia tuturor era acum atrasă spre adunarea statelor germane care au fost convocate la Worms, curând după urcarea lui Carol pe tronul imperiului. Probleme şi interese politice importante urmau să fie luate în considerare de acest consiliu naţional; prinţii Germaniei urmau să se întâlnească pentru prima dată cu tânărul lor monarh în adunarea deliberativă. Din toate părţile patriei au venit demnitarii bisericii şi ai statului. Suverani de neam nobil,
2 puternici şi geloşi pentru drepturile lor ereditare; eclesiastici princiari înflăcăraţi de conştiinţa superiorităţii lor în rang şi putere; cavaleri imperiali şi suita lor înarmată; ambasadori din ţări vecine şi îndepărtate, - toţi s-au adunat la Worms. Totuşi în acea vastă adunare subiectul care provoca cel mai adânc interes era cauza reformatorului saxon.

Carol ordonase în prealabil ca prinţul-elector să aducă pe Luther cu el la Dietă, asigurându-l de protecţie şi făgăduindu-i o discuţie liberă, cu persoane competente privind problemele în dispută. Luther era nerăbdător să se înfăţişeze înaintea împăratului. Sănătatea lui în acest timp era mult slăbită, totuşi el a scris electorului: "Dacă nu voi putea să merg la Worms sănătos, voi fi dus acolo, aşa bolnav cum sunt. Căci dacă împăratul mă cheamă, nu mă îndoiesc că aceasta este chemarea lui Dumnezeu Însuşi. Dacă vor să folosească violenţa împotriva mea şi
3 aceasta este foarte probabil (căci nu pentru instruirea lor îmi poruncesc să apar), încredinţez situaţia în mâinile Domnului. Acela care a păstrat pe cei trei tineri în cuptorul de foc, încă trăieşte şi domneşte. Dacă El nu mă va salva, viaţa mea este de mică importanţă. Numai să nu îngăduim ca Evanghelia să fie expusă batjocurii celor nelegiuiţi şi să ne vărsăm sângele pentru ea ca nu cumva ei să triumfe. Nu depinde de mine să hotărăsc dacă viaţa sau moartea mea va contribui cel mai mult la mântuirea tuturor... Vă puteţi aştepta la orice de la mine... în afară de fugă sau retractare. Să fug nu pot şi cu atât mai puţin să retractez". (Idem, b. 7, ch. 1).

Când la Worms a ajuns vestea că Luther urma să apară înaintea Dietei, s-a produs o agitaţie generală. Aleander, legatul papal căruia îi fusese încredinţat în mod special cazul, s-a alarmat şi înfuriat. Era conştient că rezultatul urma să fie dezastruos pentru cauza papală. A institui o cercetare într-un caz în care papa pronunţase deja sentinţa de condamnare însemna să se arunce dispreţ asupra autorităţii suveranului pontif. Mai mult, el se temea că
4 argumentele elocvente şi puternice ale acestui om ar putea să îndepărteze pe mulţi dintre prinţi de cauza papei. De aceea a protestat în cea mai mare grabă pe lângă Carol împotriva înfăţişării lui Luther la Worms. Cam în acelaşi timp a fost publicată bula de excomunicare a lui Luther; şi aceasta împreună cu protestele legatului au convins pe împărat să cedeze. El a scris electorului că dacă Luther nu va retracta, ar trebui să rămână la Wittenberg.

Nemulţumit de această victorie, Aleander s-a străduit cu toată puterea şi viclenia de care dispunea pentru a asigura condamnarea lui Luther. Cu o stăruinţă vrednică de o cauză mai bună, el a supus problema atenţiei prinţilor, prelaţilor şi altor membri ai adunării, acuzând pe reformator de "instigare, rebeliune, lipsă de respect şi
5 blasfemie". Dar vehemenţa şi pasiunea manifestate de legat au descoperit prea clar spiritul de care era însufleţit. "Este mânat de ură şi de răzbunare", era constatarea generală, "mult mai mult decât de zel şi evlavie". (Idem, b. 7, ch. 1). Majoritatea membrilor Dietei era mai mult decât oricând înclinată să privească favorabil cauza lui Luther. Aleander a insistat cu un zel îndoit că este datoria împăratului să execute edictele papale. Dar potrivit legilor Germaniei, aceasta nu se putea face fără concursul prinţilor; învins, în cele din urmă, de stăruinţa legatului, Carol i-a propus să-şi prezinte cazul înaintea Dietei. "A fost o zi plină de mândrie pentru nunţiul papal. Adunarea era
6 mare, dar cauza era şi mai mare. Aleander urma să apere cauza Romei,... mama şi stăpâna tuturor bisericilor". El urma să revendice primatul lui Petru înaintea adunării prinţilor creştinătăţii. "Având darul elocvenţei, el s-a ridicat la înălţimea ocaziei. Providenţa a rânduit ca Roma să fie reprezentată şi să fie apărată de cel mai capabil dintre oratorii ei în faţa celui mai grandios dintre tribunale, înainte de a fi condamnată". (Wylie, b. 6, ch. 4). Aceia care

erau în favoarea reformatorului aşteptau cu oarecare teamă efectele discursului lui Aleander. Electorul Saxoniei nu era prezent, dar la îndrumarea sa unii dintre consilierii lui au notat cuvântarea nunțiului.Aleander s-a străduit să răstoarne adevărul cu toată forța culturii şi elocvenței lui. El a aruncat împotriva lui Luther acuzație după acuzație, tratându-l ca pe un dușman al bisericii şi al statului, al celor vii şi al celor morți, al clerului şi al laicilor, al conciliilor şi al creştinilor. "În erorile lui Luther, este suficient", a declarat el, ca să justifice arderea pe rug a "o sută de mii de eretici".

În concluzie, el s-a străduit să arunce dispreț asupra adepților credinței reformate: "Ce sunt toți acești lutherani? O grupă de pedagogi obraznici, de preoți corupți, de călugări desfrânați, de avocați ignoranți, de nobili scăpătați şi
7 oameni de rând pe care ei i-au indus în eroare şi i-au pervertit. Cu mult superioară le este Biserica Catolică în număr, competență şi putere! Un decret unanim emis de această adunare ilustră va lumina pe cei neştiutori, va avertiza pe cei imprudenți, va da hotărâre celor şovăitori şi va da putere celor slabi." (D'Aubigné, b. 7, cap. 3).

Apărătorii adevărului au fost atacați cu astfel de arme în toate timpurile. Aceleaşi argumente sunt încă folosite împotriva acelora care au curajul să prezinte, în opoziție cu rătăcirile îndătinate, învățăturile clare şi directe ale Cuvântului lui Dumnezeu. "Cine sunt predicatorii acestor doctrine noi?", exclamă aceia care doresc o religie
8 populară. "Sunt nişte inculți, puțini la număr şi din clasa cea mai săracă. Totuşi ei pretind că au adevărul şi că sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Ei sunt ignoranți şi amăgiți. Biserica noastră este cu mult superioară în număr şi influență! Câți oameni mari şi învățați sunt printre noi! Ce mare putere este de partea noastră!" Acestea sunt argumentele care au o influență impresionantă asupra lumii, însă nu sunt mai convingătoare astăzi decât în zilele reformatorului.

Reformațiunea nu s-a încheiat cu Luther, aşa cum presupun mulți. Ea trebuie continuată până la încheierea istoriei
9 lumii. Luther a avut de făcut o lucrare mare, anume să reflecte asupra altora lumina pe care Dumnezeu a îngăduit să strălucească asupra lui; totuşi el nu a primit toată lumina care urma să fie dată lumii. Din acel timp până astăzi, o lumină nouă a strălucit continuu asupra Scripturilor şi noi adevăruri au fost mereu descoperite.

Cuvântarea legatului a făcut o impresie profundă asupra Dietei. Luther nu a fost prezent acolo cu adevărurile clare şi convingătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a învinge pe apărătorul papei. N-a fost făcută nici o încercare de a apăra pe reformator. Se da pe față o tendință generală, nu numai să-l condamne pe el şi doctrinele
10 pe care le predica, ci, dacă ar fi fost posibil, să dezrădăcineze erezia. Roma se bucurase de cea mai favorabilă ocazie de a-şi apăra cauza. Tot ce ar fi putut ea să spună în apărarea ei fusese spus. Dar victoria aparentă era semnalul înfrângerii. De acum înainte contrastul dintre adevăr şi rătăcire va fi văzut mai clar, când se vor confrunta în luptă deschisă. Din acea zi Roma nu se va mai simți niciodată aşa de sigură, cum fusese până atunci.

În timp ce majoritatea membrilor Dietei n-ar fi ezitat să-l predea pe Luther răzbunării Romei, mulți dintre ei vedeau şi deplângeau viciile din biserică şi doreau suprimarea abuzurilor suferite de poporul german ca urmare a corupției şi lăcomiei ierarhiei romane. Legatul prezentase conducerea papală în lumina cea mai favorabilă. Dar Domnul a inspirat pe un membru al Dietei să dea o descriere reală a efectelor tiraniei papale. Cu o hotărâre nobilă, Ducele George de Saxonia s-a ridicat în adunarea aceea princiară şi a arătat cu o exactitate teribilă amăgirile şi
11 ticăloşiile papalității, precum şi urmările lor groaznice. În încheire a spus: "Acestea sunt doar unele din abuzurile care strigă împotriva Romei. Orice ruşine a fost dată la o parte şi singurul lor scop este... bani, bani, bani,... astfel că predicatorii care ar trebui să predice adevărul, nu spun decât minciuni şi nu numai că sunt tolerați, ci sunt şi răsplătiți, deoarece cu cât mai mari sunt minciunile, cu atât mai mare este câştigul. Din acest izvor murdar curg asemenea ape infecte. Destrăbălarea întinde mâna lăcomiei... Vai, scandalul provocat de cler aruncă atât de multe suflete sărmane în condamnare veşnică. Trebuie să se facă o reformă generală". (Idem, b. 7, ch. 4).

12 O denunțare mai potrivită şi mai energică a abuzurilor papale nu putea fi prezentată nici chiar de Luther; şi faptul că vorbitorul era un adversar hotărât al reformatorului, a dat o influență şi mai mare cuvintelor lui.

Dacă ochii adunării ar fi fost deschişi, oamenii ar fi văzut îngerii lui Dumnezeu în mijlocul lor revărsând raze de lumină prin întunericul rătăcirii şi deschizând mințile şi inimile pentru primirea adevărului. Puterea Dumnezeului
13 adevărului şi înțelepciunii stăpânea chiar şi pe adversarii reformațiunii, pregătind astfel calea pentru marea lucrare ce urma să fie îndeplinită. Martin Luther n-a fost prezent, dar glasul unuia mai mare decât Luther fusese auzit în adunarea aceea.

Dieta a numit îndată un comitet care să pregătească o listă a oprimărilor papale care apăsau atât de greu asupra poporului german. Această listă conținând o sută şi una de capete de acuzare a fost prezentată împăratului împreună cu cererea ca el să ia măsuri imediate pentru îndepărtarea acestor abuzuri. "Ce pierdere de suflete
14 creştine, spuneau petiționarii, ce jaf, ce stoarceri, din cauza scandalurilor de care este înconjurat capul spiritual al creştinătății! Este datoria noastră să prevenim ruina şi dezonoarea poporului nostru. Pentru acest motiv vă rugăm în modul cel mai umil, dar şi cel mai urgent, să ordonați o reformă generală şi să garantați realizarea ei". (Idem, b. 7, ch. 4).

15 Consiliul a cerut acum înfățişarea reformatorului înaintea lui. În ciuda stăruințelor, protestelor şi amenințărilor lui

Aleander, împăratul a consimțit în cele din urmă şi Luther a fost somat să apară înaintea Dietei. Odată cu somația a fost dat şi un bilet de liberă trecere, garantându-i înapoierea într-un loc sigur. Acestea au fost duse la Wittenberg de un mesager care a fost împuternicit să-l aducă la Worms.
Prietenii lui Luther erau înspăimântați şi consternați. Cunoscând prejudecata şi duşmăşia împotriva lui, se temeau că nici chiar biletul de liberă trecere nu va fi respectat şi au stăruit de el să nu-şi pună viața în primejdie. El le-a răspuns: "Papistaşii nu doresc venirea mea la Worms, ci condamnarea şi moartea mea. Aceasta nu are importanță.
16 Nu vă rugați pentru mine, ci pentru Cuvântul lui Dumnezeu... Hristos îmi va da Duhul Său ca să învingă pe aceşti slujitori ai rătăcirii. Îi voi dispreţui atât timp cât trăiesc şi voi triumfa asupra lor prin moartea mea. Ei se frământă la Worms pentru a mă constrânge să retractez; şi aceasta va fi retractarea mea: "Am afirmat mai înainte că papa este vicarul lui Hristos; acum declar că el este adversarul Domnului nostru şi apostolul diavolului". (Idem, b. 7, ch. 6).
Luther nu urma să facă această călătorie primejdioasă singur. Pe lângă mesagerul imperial, trei dintre cei mai hotărâți prieteni s-au decis să-l însoţească. Melanchton dorea cu ardoare să li se alăture. Inima lui era strâns legată de a lui Luther şi ardea de dorința să-l urmeze, dacă va fi nevoie, în temniță sau la moarte. Dar stăruințele lui au fost refuzate. Dacă Luther ar fi pierit, speranțele Reformațiunii rămâneau în tânărul său colaborator. Când s-a
17 despărțit de Melanchton, reformatorul a spus: "Dacă nu mă întorc şi vrăjmaşii mei mă vor omorâ, continuă să predici şi rămâi statornic în adevăr. Lucrează în locul meu... Dacă tu supraviețuieşti, moartea mea nu va avea mare importanță". (Idem, b. 7, ch. 7). Studenții şi cetățenii, care se adunaseră să fie martori la plecarea lui Luther, erau profund mişcați. O mulțime de oameni ale căror inimi fuseseră mişcate de Evanghelie şi-au luat rămas bun plângând. Astfel au plecat din Wittenberg reformatorul împreună cu însoțitorii lui.
În timpul călătoriei au observat că mințile oamenilor erau apăsate de presimțiri sumbre. În unele oraşe nu li s-a dat nici o onoare. Când s-au oprit seara pentru odihnă, un preot simpatizant şi-a exprimat temerile, înfățişând înaintea lui Luther portretul unui reformator italian care suferise moartea de martir. A doua zi au aflat că scrierile lui
18 Luther fuseseră condamnate la Worms. Solii imperiali anunțau decretul împăratului şi cereau oamenilor să aducă lucrările proscrise la magistrați. Mesagerul împăratului, temându-se pentru siguranța lui Luther în fața Dietei şi gândind că hotărârea lui s-ar putea clătina, l-a întrebat dacă mai dorea să meargă înainte. El a răspuns: "Cu toate că sunt proscris în toate oraşele, voi merge înainte". (Idem, b. 7, ch. 7).
La Erfurt, Luther a fost primit cu cinste. Înconjurat de mulțimile admiratoare, a străbătut străzile pe care mersese de multe ori cu traista lui de cerşetor. A vizitat chilia de la mânăstire şi s-a gândit la luptele prin care lumina care
19 inunda acum Germania, fusese revărsată mai întâi asupra sufletului său. A fost rugat să predice. Acest lucru îi fusese interzis, dar mesagerul i-a dat permisiunea şi călugărul care odinioară fusese omul de corvoadă al mânăstirii, s-a urcat acum la amvon.
A vorbit unei adunări aglomerate despre cuvintele lui Hristos: "Pace vouă". "Filozofi, doctori şi scriitori, a spus el, s-au străduit să învețe pe oameni calea de a obține viața veşnică şi n-au reuşit. Vă voi arăta astăzi calea... Dumnezeu a ridicat dintre morți un Om, pe Domnul Isus Hristos, ca să distrugă moartea, să extirpeze păcatul şi să
20 închidă porțile iadului. Aceasta este lucrarea mântuirii... Hristos a biruit! Aceasta este vestea cea mai plină de bucurie; noi suntem mântuiți prin lucrarea Sa şi nu prin faptele noastre... Domnul nostru Isus Hristos a zis: "Pace vouă; priviți mâinile Mele"; aceasta înseamnă: Iată, omule! Eu şi numai Eu ți-am îndepărtat păcatul şi te-am răscumpărat; iar acum tu ai pace, zice Domnul".
El a continuat, arătând că adevărata credință va fi dată pe față printr-o viață sfântă. "Deoarece Dumnezeu ne-a mântuit, să ne rânduim faptele noastre astfel încât să poată să fie primite înaintea Lui. Eşti bogat? Bunurile tale să
21 slujească nevoilor săracului. Eşti sărac? Slujba ta să fie primită înaintea celui bogat. Dacă truda ta îți foloseşte numai ție însuți, atunci serviciul pe care tu pretinzi că îl faci pentru Dumnezeu este o minciună". (Idem, b. 7, ch. 7).
Oamenii ascultau ca fermecați. Pâinea vieții era frântă acelor suflete flămânde. Hristos era înălțat înaintea lor mai
22 presus de papi, legați, împărați şi regi. Luther nu a făcut nici o aluzie la propria sa situație primejdioasă. Nu a căutat să se facă obiectul preocupării şi simpatiei lor. Contemplând pe Hristos, el se pierdu pe sine din vedere. El se ascunsese în spatele Omului Calvarului, căutând să prezinte numai pe Isus ca Răscumpărător al păcătoşilor.
Pe măsură ce reformatorul îşi continua călătoria, era privit peste tot cu un mare interes. O mulțime dornică se îngrămădea în jurul lui şi voci prietenoase îl avertizau cu privire la scopul romaniştilor. "Te vor arde, spuneau
23 unii, şi-ți vor preface trupul în cenuşă, aşa cum au făcut cu Ioan Huss". Luther răspundea: "Chiar dacă ei ar aprinde un foc pe tot drumul de la Worms la Wittenberg, ale cărui flăcări să ajungă până la cer, aş trece prin el în numele Domnului; mă voi prezenta înaintea lor; voi intra în gura monstrului şi-i voi sfărâma dinții, mărturisind pe Domnul Isus Hristos". (Idem, b. 7, ch. 7).
24 Vestea apropierii lui a produs la Worms o mare consternare. Prietenii săi tremurau pentru siguranța lui; duşmanii lui se îngrijorau pentru succesul cauzei lor. Au fost făcute eforturi stăruitoare pentru a-l convinge să nu intre în

oraş. La uneltirea papistaşilor, a fost sfătuit să se ducă la castelul unui cavaler binevoitor unde se afirma că toate dificultăţile ar putea fi aplanate prieteneşte. Prietenii s-au străduit să-i trezească temerile descriindu-i primejdiile care îl ameninţau. Toate eforturile au fost în zadar. Neclintit, Luther a declarat: "Chiar dacă ar fi în Worms tot atâţia demoni, câte ţigle sunt pe acoperişuri, tot voi intra în el". (Idem, b. 7, ch. 7).

La sosirea lui în Worms, o mulţime imensă s-a îngrămădit la porţi pentru a-i ura bun venit. O mulţime aşa de
25 mare nu se adunase să salute nici chiar pe împărat. Agitaţia era intensă şi din mijlocul mulţimii o voce ascuţită şi jalnică psalmodia un cântec funebru, ca o avertizare pentru Luther, privind soarta care-l aştepta. "Dumnezeu va fi apărarea mea", a zis el pe când cobora din trăsură.

Papistaşii nu crezuseră că Luther va îndrăzni, într-adevăr, să apară la Worms; sosirea lui i-a umplut de consternare. Împăratul şi-a convocat imediat consilierii pentru a se consfătui ce procedeu trebuie urmat. Unul
26 dintre episcopi, un papistaş rigid, a declarat: "Ne-am consultat suficient în această problemă. Maiestatea voastră imperială să scape imediat de acest om. Nu a făcut Sigismund ca Ioan Huss să fie ars? Noi nu suntem obligaţi nici să dăm şi nici să respectăm biletul de liberă trecere al unui eretic". "Nu, a răspuns împăratul, noi trebuie să ne ţinem făgăduinţa". (Idem, b. 7, ch. 8). De aceea s-a hotărât ca reformatorul să fie ascultat.

Tot oraşul era dornic să vadă pe acest om deosebit şi o mulţime de vizitatori a umplut curând locuinţa lui. Luther nu-şi revenise din boala lui recentă; era obosit de călătoria care durase două săptămâni; trebuia să se pregătească pentru a face faţă evenimentelor importante din ziua următoare şi avea nevoie de linişte şi de odihnă. Dar dorinţa de a-l vedea era atât de mare, încât se bucurase doar de câteva ceasuri de odihnă, când nobili, cavaleri, preoţi şi cetăţeni s-au adunat dornici în jurul lui. Printre aceştia erau mulţi dintre nobilii care ceruseră cu îndrăzneală
27 împăratului o reformă a abuzurilor preoţilor şi care, spunea Luther, "au fost toţi eliberaţi prin Evanghelia mea". - (Martyn, pag. 393). Duşmanii, ca şi prietenii au venit să vadă pe călugărul neînfricat; el i-a primit cu un calm neclintit, răspunzând tuturor cu demnitate şi înţelepciune. Purtarea lui era hotărâtă şi curajoasă. Faţa lui palidă şi slabă, având urme de oboseală şi suferinţă, avea o expresie amabilă şi chiar bucuroasă. Solemnitatea şi seriozitatea profundă a cuvintelor lui îi dădea o putere căreia nu-i putea rezista pe deplin nici vrăjmaşii lui. Atât prietenii, cât şi duşmanii erau plini de uimire. Unii erau convinşi că îl însoţea o putere divină; alţii declarau, ca şi fariseii despre Hristos: "Are drac".

A doua zi Luther a fost somat să se prezinte înaintea Dietei. Un demnitar imperial a fost numit să-l conducă în
28 sala de audiere; totuşi a ajuns acolo cu greutate. Toate străzile erau aglomerate de spectatori dornici să vadă pe călugărul care îndrăznise să se opună autorităţii papei.

Când era gata să se prezinte în faţa judecătorilor, un general bătrân, erou al multor bătălii i-a spus cu amabilitate:
29 "Sărmane călugăr, sărmane călugăr, acum vei lua o poziţie mai nobilă decât am luat eu sau alţi căpitani în cele mai sângeroase bătălii ale noastre. Dacă însă cauza ta este dreaptă şi eşti sigur de ea, mergi înainte în numele lui Dumnezeu şi nu te teme de nimic. Dumnezeu nu te va părăsi" (D'Aubigné, b. 7, ch. 8).

În cele din urmă Luther se afla înaintea Dietei. Împăratul stătea pe tron. El era înconjurat de personalităţile cele mai ilustre din imperiu. Niciodată nu se mai înfăţişase vreun om în faţa unei adunări mai impunătoare decât aceea în faţa căreia trebuia să răspundă Martin Luther pentru credinţa lui. "Această înfăţişare era ea însăşi o victorie însemnată asupra papalităţii. Papa îl condamnase, dar acum el stătea înaintea unui tribunal care, prin însăşi
30 această acţiune, se situa mai presus de papa. Papa îl pusese sub interdicţie şi-l exclusese din orice societate omenească; totuşi el a fost convocat în termeni respectuoşi şi primit înaintea celei mai auguste adunări din lume. Papa îl condamnase la tăcere veşnică şi acum el era gata să vorbească înaintea a mii de ascultători atenţi, adunaţi din cele mai îndepărtate părţi ale creştinătăţii. O revoluţie imensă s-a produs astfel prin intermediul lui Luther. Roma se cobora deja de pe tron şi această umilire era provocată de vocea unui călugăr". (Idem, b. 7, ch. 8).

În prezenţa acelei adunări influente şi aristocrate, reformatorul de origine umilă, părea sfios şi jenat. Câţiva prinţi, observându-i emoţia, s-au apropiat de el, iar unul dintre ei i-a şoptit: "Nu te teme de cei ce ucid trupul, dar nu pot
31 să ucidă sufletul". Altul i-a spus: "Când veţi fi aduşi înaintea dregătorilor şi împăraţilor pentru Numele Meu, vă va fi dat prin Duhul Tatălui vostru ce va trebui să spuneţi". Astfel, cuvintele lui Hristos erau aduse de oamenii mari ai lumii ca să întărească pe slujitorul Lui în ceasul încercării.

Luther a fost condus chiar în faţa tronului împăratului. O tăcere adâncă s-a lăsat asupra adunării. Apoi un demnitar imperial s-a ridicat şi arătând către o colecţie de scrieri ale lui Luther, a cerut ca reformatorul să răspundă la două întrebări - dacă le recunoaşte ca fiind ale lui şi dacă intenţionează să retracteze opiniile pe care le exprimase în ele. După ce au fost citite titlurile cărţilor, Luther a răspuns că în ceea ce priveşte prima întrebare,
32 recunoaşte cărţile ca fiind ale lui. "În ceea ce priveşte a doua, a zis el, înţelegând că este o problemă care priveşte credinţa şi mântuirea sufletelor şi în care este implicat Cuvântul lui Dumnezeu, comoara cea mai preţioasă din cer şi de pe pământ, aş acţiona imprudent dacă aş răspunde fără să mă gândesc. Aş putea să afirm mai puţin decât o cere împrejurarea sau mai mult decât cere adevărul şi să păcătuiesc astfel împotriva acestor cuvinte ale lui Hristos: "Dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care

este în ceruri". (Matei 10:33). Pentru acest motiv, rog maiestatea voastră imperială, cu toată umilința, să-mi dea timp ca să răspund fără să păcătuiesc împotriva Cuvântului lui Dumnezeu". (D'Aubigné, b. 7, ch. 8).
Făcând cererea aceasta, Luther a procedat cu înțelepciune. Atitudinea lui a convins adunarea că n-a lucrat din
33 pasiune sau din impuls. Asemenea calm şi stăpânire de sine, neaşteptate de la acela care se dovedise îndrăzneț şi intransigent, s-au adăugat puterii lui şi l-au făcut în stare după aceea să răspundă cu prudență, hotărâre, înțelepciune şi demnitate care au surprins şi dezamăgit pe adversarii lui şi au mustrat obrăznicia şi mândria lor.
A doua zi trebuia să apară pentru a da răspunsul final. Pentru moment şi-a pierdut curajul când şi-a dat seama de forțele care se uniseră împotriva adevărului. Credința i-a şovăit; teama şi tremurul l-au cuprins şi l-a copleşit
34 groaza. Pericolele se înmulțeau în fața lui; duşmanii păreau să triumfe şi puterile întunericului să învingă. Norii se adunau în jurul lui şi păreau că-l despart de Dumnezeu. Tânjea după asigurarea că Domnul oştirilor va fi cu el. În chinul sufletului său s-a aruncat cu fața la pământ şi a scos acele strigăte întrerupte, sfâşietoare de inimă pe care nimeni nu le poate înțelege pe deplin decât Dumnezeu.
"O, Dumnezeule, Atotputernic şi veşnic, se ruga el, cât de teribilă este lumea aceasta! Iată, îşi deschide gura să mă înghită şi eu am atât de puțină încredere în Tine... Dacă ar trebui să-mi pun încrederea numai în puterea lumii acesteia, totul s-a sfârşit... Ultimul meu ceas a venit, condamnarea mea a fost pronunțată... O, Dumnezeule, ajută-mă împotriva întregii înțelepciuni a lumii. Fă aceasta,... Numai Tu;... Căci aceasta nu este lucrarea mea, ci a
35 Ta. Eu nu am nimic de făcut aici, nimic pentru care să mă lupt cu aceşti oameni mari ai lumii... Dar cauza este a Ta,... şi este o cauză dreaptă şi veşnică. O, Doamne, ajută-mă! Dumnezeule credincios şi neschimbător, nu-mi pun încrederea în nici un om... Tot ce este omenesc este nesigur; tot ce vine de la om dă greş... Tu m-ai ales pentru această lucrare... Stai lângă mine, pentru numele Prea iubitului Tău Fiu Isus Hristos care este apărarea mea, scutul şi turnul meu cel tare". (Idem, b. 7, ch. 8).
Providența Atotânțeleaptă a îngăduit lui Luther să-şi dea seama de pericol, ca să nu se încreadă în puterea lui proprie şi să se avânte cu îngâmfare în primejdie. Totuşi nu teama de suferințe personale, spaima de tortură sau de moarte care păreau iminente, îl copleşeau de groază. Ajunsese în criză şi nu se simțea capabil s-o înfrunte. Prin slăbiciunea lui, cauza adevărului ar fi putut să fie păgubită. Luther s-a luptat cu Dumnezeu, nu pentru propria lui
36 siguranță, ci pentru triumful Evangheliei. Chinul şi frământarea sufletului său erau ca ale lui Israel în acea noapte când s-a luptat lângă pârâul singuratic. Ca şi Israel, a biruit cu Dumnezeu. În neajutorarea lui extremă, credința lui s-a prins de Hristos, puternicul Eliberator. A fost întărit de asigurarea că nu se va înfățişa singur înaintea conciliului. Pacea s-a reîntors în sufletul lui şi s-a bucurat pentru că i s-a îngăduit să înalțe Cuvântul lui Dumnezeu înaintea conducătorilor națiunilor.
Cu mintea ancorată în Dumnezeu, Luther s-a pregătit pentru lupta care-i sta în față. S-a gândit la planul răspunsului său, a examinat pasaje din scrierile lui şi a scos din Sfintele Scripturi dovezi potrivite pentru a-şi
37 susține poziția. Apoi, punându-şi mâna stângă pe Volumul Sacru care era deschis înaintea lui şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer şi a jurat "să rămână credincios Evangheliei şi să-şi mărturisească liber credința, chiar dacă va trebui să-şi sigileze mărturia cu sânge". (Idem, b. 7, ch. 8).
Când a fost condus din nou înaintea Dietei, fața sa nu arăta nici o urmă de teamă sau jenă. Calm şi paşnic totuşi curajos şi nobil, a stat ca martor al lui Dumnezeu înaintea celor mari ai pământului. Demnitarul imperial i-a cerut
38 să-şi spună hotărârea, dacă dorea să-şi retracteze învățăturile. Luther a răspuns pe un ton umil şi supus, fără violență sau patimă. Comportamentul i-a fost respectuos şi modest, totuşi a manifestat o încredere şi bucurie care au surprins adunarea.
"Prea luminate împărate, iluştri prinți şi stimați domni, a zis Luther, mă înfățişez înaintea voastră astăzi în conformitate cu porunca ce mi-a fost dată ieri şi prin harul lui Dumnezeu conjur pe maiestatea voastră şi
39 înălțimile voastre auguste să asculte cu bunăvoință la apărarea unei cauze care sunt sigur că este dreaptă şi adevărată. Dacă din neştiință, aş călca bunele manierele şi obiceiurile curților, vă rog să mă iertați; căci n-am fost crescut în palatele regilor ci în singurătatea unei mânăstiri". (Idem, b. 7, ch. 8).
Apoi răspunzând la întrebare, a declarat că lucrările publicate de el nu aveau toate acelaşi caracter. În unele el tratase despre credință şi fapte bune, pe care chiar duşmanii le declaraseră nu numai neprimejdioase, dar chiar folositoare. A le retracta ar fi însemnat să condamne adevărurile pe care toți le admiteau. A doua categorie consta din scrieri care expuneau corupțiile şi abuzurile papalității. A retracta aceste lucrări, ar fi însemnat întărirea
40 tiraniei Romei şi deschiderea unei uşi mai largi pentru multe şi mari fărădelegi. În a treia categorie din cărțile sale atacase persoane care apăraseră relele existente. Cu privire la acestea a mărturisit sincer că fusese mai violent decât se cuvenea. N-a pretins că este fără greşeală; dar nu putea revoca nici aceste cărți, căci pe această cale ar fi încurajat pe duşmanii adevărului şi aceştia ar fi folosit ocazia de a zdrobi cu o cruzime şi mai mare pe poporul lui Dumnezeu.
41 "Totuşi eu sunt doar un om şi nu Dumnezeu, a continuat el, de aceea mă voi apăra ca şi Hristos: "Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău"... prin îndurarea lui Dumnezeu, vă conjur prea luminate Împărate şi voi iluştri prinți şi

toţi oamenii de orice rang să-mi dovediţi din scrierile profeţilor şi ale apostolilor că am greşit. Îndată ce voi fi convins de aceasta, voi retracta orice greşeală şi voi fi cel dintâi care voi lua cărţile mele şi le voi arunca în foc".
"Ceea ce am spus acum sper că arată clar, că am cântărit cu grijă şi am ţinut seama de pericolele la care mă expun; dar departe de a fi descurajat, mă bucur să văd că Evanghelia este acum, ca şi în timpurile de odinioară, o cauză de tulburare şi discordie. Acesta este caracterul, acesta este destinul Cuvântului lui Dumnezeu. "N-am venit să aduc pacea pe pământ, ci sabia", a spus Isus Hristos. Dumnezeu este minunat şi înfricoşat în sfaturile Sale; feriţi-vă ca nu cumva, sub pretextul că stingeţi neînţelegerile, să persecutaţi Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu şi să
42 atrageţi asupra voastră un potop înfricoşat de primejdii de neînvins, de dezastre prezente şi de pustiire veşnică...
Aş putea să citez multe exemple din Cuvântul lui Dumnezeu. Aş putea să vorbesc despre faraoni, despre împăraţii Babilonului şi aceia ai lui Israel, ale căror eforturi n-au contribuit niciodată mai eficace la propria lor distrugere, decât atunci când au căutat prin hotărâri, în aparenţă foarte înţelepte să-şi întărească stăpânirea. Dumnezeu mută munţii din loc şi ei nu ştiu". (Idem, b. 7, ch. 8).
Luther vorbise în limba germană; i s-a cerut apoi să repete aceleaşi cuvinte în limba latină. Deşi epuizat de efortul anterior, s-a conformat şi a rostit din nou cuvântarea cu aceeaşi claritate şi energie ca şi prima dată. Providenţa lui
43 Dumnezeu conducea în această problemă. Minţile multora dintre prinţi erau atât de orbite de rătăcire şi de superstiţie, încât la prima rostire n-au văzut puterea raţionamentului lui Luther; dar repetarea i-a făcut în stare să înţeleagă clar argumentele prezentate.
Aceia care îşi închiseseră ochii cu încăpăţânare faţă de lumină şi se hotărâseră să nu se lase convinşi de adevăr, s-au mâniat de puterea cuvintelor lui Luther. Când şi-a terminat vorbirea, purtătorul de cuvânt al Dietei a spus
44 mânios: "N-ai răspuns la întrebarea care ţi-a fost pusă... Ţi se cere să dai un răspuns clar şi precis... Retractezi sau nu?"
Reformatorul a răspuns: "Pentru că maiestatea voastră prea luminată şi alteţele voastre îmi cereţi un răspuns clar, simplu şi precis, vi-l voi da şi este acesta: "Nu-mi pot supune credinţa nici papei şi nici conciliilor, deoarece este limpede ca lumina zilei că au greşit deseori şi s-au contrazis unii pe alţii. De aceea, dacă nu sunt convins cu
45 mărturia Scripturii sau prin cel mai clar raţionament, dacă nu sunt convins cu ajutorul pasajelor pe care le-am citat; dacă ei nu-mi leagă astfel conştiinţa de Cuvântul lui Dumnezeu, nu pot şi nu voi retracta, căci este primejdios pentru un creştin să vorbească împotriva conştiinţei lui. Aici stau, nu pot face altfel; aşa să-mi ajute Dumnezeu! Amin". (Idem, b. 7, ch. 8).
Astfel acest bărbat a rămas statornic pe temelia sigură a Cuvântului lui Dumnezeu. Lumina cerului i-a iluminat
46 faţa. Măreţia şi curăţia caracterului lui, pacea şi bucuria inimii au fost văzute de toţi când mărturisea împotriva puterii rătăcirii şi în favoarea superiorităţii acelei credinţe care biruieşte lumea.
Întreaga adunare a rămas câtva timp mută de uimire. La primul răspuns Luther vorbise pe un ton scăzut, cu o ţinută respectuoasă, aproape docilă. Romaniştii interpretaseră aceasta ca o dovadă că începuse curajul să-l părăsească. Ei au privit cererea pentru amânare mai degrabă ca un preludiu al retractării. Însuşi împăratul Carol, remarcând, pe jumătate dispreţuitor, statura istovită a călugărului, îmbrăcămintea lui simplă şi simplitatea cuvântării lui, declarase: "Niciodată nu va face acest călugăr un eretic din mine". Curajul şi hotărârea pe care le-a
47 dat acum pe faţă, ca şi puterea şi claritatea raţionamentului lui, i-au surprins pe toţi. Împăratul mişcat până la admiraţie, a exclamat: "Acest călugăr vorbeşte cu o inimă neînfricată şi cu un curaj neclintit". Mulţi dintre prinţii germani priveau cu mândrie şi cu bucurie la acest reprezentant al naţiunii lor. Partizanii Romei fuseseră înfrânţi; cauza lor a apărut în lumina cea mai defavorabilă. Ei căutau să-şi menţină puterea, nu apelând la Scripturi, ci recurgând la ameninţări, argumentul fără greş al Romei. Purtătorul de cuvânt al Dietei i-a zis: "Dacă nu retractezi, împăratul şi statele imperiului se vor sfătui ce măsură să adopte împotriva unui eretic incorigibil".
Prietenii lui Luther care ascultaseră cu mare bucurie nobila sa apărare, au tremurat la auzul acestor cuvinte; dar
48 reformatorul a răspuns calm: "Dumnezeu să-mi ajute, dar eu nu pot retracta nimic". (Idem, b. 7, ch. 8).
I s-a ordonat să se retragă din Dietă, în timp ce prinţii urmau să se sfătuiască. Se simţea că venise o mare criză. Refuzul statornic al lui Luther de a se supune, putea să afecteze istoria bisericii timp de secole. S-a hotărât să i se
49 mai dea o ocazie de a retracta. A fost adus în adunare pentru ultima dată. A fost pusă din nou întrebarea, dacă va renunţa la învăţăturile lui. "Nu am alt răspuns de dat, a spus el, decât acela pe care deja l-am dat". Era evident că nu putea să fie convins nici prin promisiuni, nici prin ameninţări să se supună ordinului Romei.
Conducătorii papali erau supăraţi că puterea lor, care făcuse pe regi şi pe nobili să tremure, să fie astfel dispreţuită de un călugăr umil; ei doreau să-l facă să le simtă mânia torturându-l până la moarte. Dar Luther, înţelegând primejdia, vorbise tuturor cu demnitate şi calm creştin. Cuvintele sale fuseseră lipsite de mândrie, patimă şi
50 inexactităţi. El se pierduse din vedere pe sine şi pe oamenii mari care-l înconjurau şi simţea că era doar în prezenţa Unuia infinit superior papilor, prelaţilor, regilor şi împăraţilor. Hristos vorbise prin mărturia lui Luther cu o putere şi o măreţie care pentru moment a inspirat atât pe prieteni, cât şi pe duşmani cu teamă şi uimire. Duhul lui Dumnezeu fusese de faţă în acel conciliu, impresionând inimile conducătorilor imperiului. Câţiva dintre prinţi

au recunoscut cu îndrăzneală dreptatea cauzei lui Luther. Mulţi au fost convinşi de adevăr, dar la unii impresiile primite n-au durat. Mai era o altă categorie de prinţi, care nu şi-au exprimat imediat convingerile, dar care cercetând personal Scripturile, au devenit mai târziu susţinători neînfricaţi ai Reformaţiunii.
Electorul Frederick aşteptase cu nelinişte înfăţişarea lui Luther înaintea Dietei şi a ascultat discursul lui cu o emoţie adâncă. El a asistat cu bucurie şi mândrie la curajul, statornicia şi stăpânirea de sine a doctorului şi s-a
51 hotărât să stea mai hotărât în apărarea lui. El a observat contrastul dintre părţile aflate în conflict şi a văzut că înţelepciunea papilor, a regilor şi a prelaţilor fusese anulată de puterea adevărului. Papalitatea suferise o înfrângere care urma să fie simţită în toate ţările şi în toate secolele.
Când legatul papal şi-a dat seama de efectul produs de vorbirea lui Luther, s-a temut, ca niciodată mai înainte, pentru siguranţa puterii Romei şi s-a hotărât să folosească toate mijloacele de care dispunea pentru a înfrânge pe
52 reformator. Cu toată elocvenţa şi abilitatea diplomatică prin care se distingea, în mod deosebit, a înfăţişat tânărului împărat nesăbuinţa şi primejdia de a jertfi, pentru cauza unui călugăr neînsemnat, prietenia şi sprijinul puternicului scaun al Romei.
Cuvintele lui n-au rămas fără efect. În ziua următoare răspunsului dat de Luther, împăratul Carol a luat măsuri ca să fie prezentat Dietei un mesaj, comunicând hotărârea lui de a urma tradiţia predecesorilor lui, de a menţine şi proteja religia catolică. Întrucât Luther refuzase să renunţe la rătăcirile lui, trebuiau folosite măsurile cele mai aspre contra lui şi a ereziilor pe care le-a predicat. "Un călugăr izolat, înşelat de propria lui nebunie, s-a ridicat împotriva credinţei Creştinătăţii. Pentru a opri această nelegiuire, voi sacrifica regatele, comorile, prietenii, trupul,
53 sângele, sufletul şi viaţa mea. Sunt gata să dau drumul călugărului augustin Luther, interzicându-i să provoace cea mai mică dezordine printre oameni; îi voi pedepsi, apoi, pe el şi pe adepţii lui ca pe nişte eretici încăpăţânaţi, cu excomunicarea, cu interdicţia şi cu toate mijloacele destinate să-i nimicească. Apelez la membrii statelor să se comporte ca nişte creştini credincioşi". (Idem, b. 7, ch. 9). Totuşi împăratul a declarat că biletul de liberă trecere al lui Luther trebuie respectat şi că înainte de a i se intenta procesul, trebuie să i se permită să ajungă acasă în siguranţă.
Două păreri contradictorii erau susţinute acum de către membrii Dietei. Emisarii şi reprezentanţii papei au cerut din nou ca biletul de liberă trecere al reformatorului să nu fie respectat. "Rinul, au spus ei, trebuie să primească cenuşa lui, aşa cum a primit-o şi pe a lui Ioan Huss acum un secol". (Idem, b. 7, ch. 9). Dar prinţii Germaniei, deşi
54 ei înşişi papistaşi şi duşmani declaraţi ai lui Luther, au protestat împotriva unei asemenea încălcări a cuvântului dat, considerând-o ca o pată pe onoarea naţiunii. Ei au atras atenţia la calamităţile care au urmat morţii lui Huss şi au declarat că nu îndrăzneau să atragă asupra Germaniei şi asupra tânărului lor împărat, o repetare a acelor rele teribile.
Carol însuşi, răspunzând acestei propuneri josnice, a spus: "Chiar dacă onoarea şi credinţa ar fi alungat din toată lumea, ele trebuie să-şi găsească refugiu în inimile prinţilor". (Idem, b. 7, ch. 9). Cei mai înverşunaţi duşmani catolici ai lui Luther au insistat mai departe de împărat să procedeze cu reformatorul cum a procedat Sigismund
55 cu Huss - să-l lase pe mâna bisericii; dar amintindu-şi scena în care Huss a arătat în adunare publică spre lanţurile sale şi a amintit monarhului de cuvântul călcat, Carol al V-lea a declarat: "Nu doresc să roşesc ca Sigismund". (Lenfant, vol. 1, pag. 422).
Totuşi Caro a respins în mod deliberat adevărurile prezentate de Luther. "Sunt ferm hotărât să urmez exemplul înaintaşilor mei", scria monarhul. (D'Aubigné, b. 7, ch. 9). El se hotărâse să nu se abată de pe calea datinei, nici
56 chiar pentru a merge pe căile adevărului şi ale neprihănirii. Pentru că părinţii lui făcuseră astfel, va susţine şi el papalitatea, cu toată cruzimea şi corupţia ei. Luând această poziţie, el a refuzat să primească o lumină mai mare decât aceea pe care o primiseră părinţii săi, sau să îndeplinească vreo datorie pe care ei nu o îndepliniseră.
Sunt mulţi în zilele noastre care se ţin de obiceiurile şi tradiţiile părinţilor lor. Când Domnul le trimite o lumină mai mare, ei refuză să o primească, pentru că, nefiind dată părinţilor lor, nu fusese primită de aceştia. Noi nu ne aflăm unde erau părinţii noştri; ca urmare datoriile şi răspunderile noastre nu sunt aceleaşi cu ale lor. Noi nu vom
57 fi aprobaţi de Dumnezeu dacă privim la exemplul părinţilor noştri pentru a ne stabili datoria, în loc de a cerceta personal cuvântul adevărului. Răspunderea noastră este mai mare decât a strămoşilor noştri. Noi suntem răspunzători pentru lumina pe care ei au primit-o şi care ne-a fost dată ca moştenire şi suntem de asemenea răspunzători pentru lumina suplimentară care străluceşte peste noi din Cuvântul lui Dumnezeu.
Hristos spunea iudeilor necredincioşi: "Dacă n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovăţire pentru păcatul lor". (Ioan 15: 22). Aceeaşi putere divină vorbise şi prin Luther împăratului şi prinţilor Germaniei. În timp ce lumina strălucea din Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Său stăruia pentru ultima dată
58 pe lângă mulţi din acea adunare. Aşa cum Pilat, cu secole mai înainte a îngăduit mândriei şi popularităţii să-i închidă inima faţă de Mântuitorul lumii; aşa cum Felix a spus tremurând solului adevărului: "De astă dată du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema"; aşa cum mândrul Agripa a mărturisit: "Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creştin" (Fapte 24:25; 26:28), apoi au întors spatele soliei trimise de cer - tot aşa a făcut Carol

al V-lea, cedând îndemnurilor mândriei şi intereselor lumeşti, a hotărât să respingă lumina adevărului.
Zvonurile despre uneltirile împotriva lui Luther erau larg răspândite şi produceau o mare frământare în oraş. Reformatorul câştigase mulţi prieteni, care, cunoscând cruzimea trădătoare a Romei faţă de toţi aceia care îndrăzneau să denunţe corupţiile ei, au hotărât ca el să nu fie sacrificat. Sute de nobili s-au angajat să-l ocrotească. Nu puţini au denunţat pe faţă mesajul regal ca dovedind supunere din slăbiciune faţă de puterea stăpânitoare a
59 Romei. Pe porţile caselor şi în locuri publice au fost aşezate placarde, unele condamnând, iar altele apărând pe Luther. Pe una din acestea erau scrise, pur şi simplu, cuvintele semnificative ale înţeleptului: "Vai de tine ţară, al cărei împărat este un copil". (Ecles. 10, 16). Entuziasmul poporului în favoarea lui Luther în toată Germania a convins atât pe împărat, cât şi Dieta că orice nedreptate dovedită faţă de el ar primejdui pacea imperiului şi chiar stabilitatea tronului.
Frederick de Saxonia păstra o rezervă studiată, ascunzându-şi cu grijă adevăratele sentimente faţă de reformator şi în acelaşi timp îl păzea cu o vigilenţă neobosită, supraveghind toate mişcările lui şi ale duşmanilor lui. Dar erau mulţi care nu făcuseră nici o încercare de a-şi ascunde simpatia faţă de Luther. Era vizitat de prinţi, conţi, baroni
60 şi de alte persoane distinse, atât laici, cât şi eclesiastici. "Cămăruţa doctorului, scria Spalatin, nu putea să cuprindă pe toţi vizitatorii care soseau". (Martyn, vol. 1, pag. 404). Oamenii priveau la el ca şi când ar fi fost mai mult decât un om. Chiar şi aceia care nu credeau în învăţăturile lui, nu puteau să nu admire acea integritate impunătoare care l-a făcut mai degrabă să se expună morţii decât să-şi calce conştiinţa.
S-au depus eforturi stăruitoare pentru a obţine consimţământul lui Luther la un compromis cu Roma. Nobili şi prinţi i-au spus că dacă va insista să pună judecata proprie împotriva aceleia a bisericii şi a conciliilor, va fi
61 curând alungat din imperiu şi nu va avea nici o apărare. La acest apel Luther a răspuns: "Evanghelia lui Hristos nu poate să fie predicată fără sacrificiu... De ce atunci să mă despartă frica sau teama de primejdie de Domnul şi de acel cuvânt divin, care singur este adevărul? Nu; vreau mai degrabă să-mi dau trupul, sângele şi viaţa". (D'Aubigné, b. 7, ch. 10).
A fost din nou îndemnat să se supună judecăţii împăratului şi atunci nu avea să se teamă de nimic. "Consimt, a răspuns el, din toată inima, ca împăratul, prinţii şi chiar creştinul cel mai obişnuit să cerceteze şi să judece
62 lucrările mele; dar cu o condiţie, ca ei să ia Cuvântul lui Dumnezeu ca standard. Oamenii nu au altceva de făcut decât să-l asculte. Nu-mi constrângeţi conştiinţa, care este legată şi înlănţuită de Sfintele Scripturi". (Idem, b. 7, ch. 10).
La o altă încercare de a-l convinge, el a răspuns: "Consimt să renunţ la biletul de liberă trecere. Îmi aşez persoana şi viaţa în mâinile împăratului, dar Cuvântul lui Dumnezeu, niciodată!" (Idem, b. 7, ch. 10). S-a declarat de acord
63 să se supună hotărârii unui conciliu general, dar numai cu condiţia ca acelui conciliu să i se ceară să decidă bazându-se pe Scripturi. "În ce priveşte Cuvântul lui Dumnezeu şi credinţa, a adăugat el, orice creştin este un judecător tot aşa de bun ca şi papa, deşi este susţinut de milioane de concilii." (Martyn, vol. 1, pag. 10). Atât prietenii cât şi duşmanii s-au convins în cele din urmă că orice alt efort pentru împăcare va fi inutil.
Dacă reformatorul ar fi cedat un singur punct, Satana şi oştile lui ar fi câştigat biruinţa. Dar hotărârea lui nestrămutată a constituit mijlocul de emancipare a bisericii şi începutul unei ere noi şi mai bune. Influenţa acestui
64 singur bărbat, care a îndrăznit să gândească şi să acţioneze personal în probleme religioase, urma să afecteze biserica şi lumea, nu numai în timpul său, ci şi în toate generaţiile viitoare. Statornicia şi credincioşia lui trebuiau să întărească pe toţi, care până la încheierea timpului, vor trece printr-o experienţă asemănătoare. Puterea şi maiestatea lui Dumnezeu au stat mai presus de sfatul oamenilor, mai presus de puterea grozavă a Satanei.
Curând lui Luther i s-a poruncit, prin autoritatea împăratului, să se întoarcă acasă, el ştia că această înştiinţare va fi repede urmată de condamnarea lui. Nori ameninţători planau deasupra căii lui; dar când a plecat din Worms,
65 inima îi era plină de bucurie şi laudă. "Însuşi diavolul, a spus el, a păzit citadela papei; dar Hristos a făcut o spărtură mare în ea, iar Satana a fost constrâns să mărturisească că Domnul este mai tare decât el". (D'Aubigne, b. 7, ch. 11).
După plecare, dorind ca fermitatea lui să nu fie considerată în mod greşit ca răzvrătire, Luther a scris împăratului. "Dumnezeu care este cercetătorul inimilor, îmi este martor, spunea el, că sunt gata cu cea mai mare seriozitate să ascult de maiestatea voastră, în onoare sau în dezonoare, în viaţă sau în moarte şi fără excepţie să apăr Cuvântul
66 lui Dumnezeu prin care trăieşte omul. În toate problemele vieţii acesteia, credincioşia mea va fi neclintită, căci a pierde sau a câştiga aici nu are nici o consecinţă asupra mântuirii. Dar când sunt în joc interese veşnice, Dumnezeu nu vrea ca omul să se supună omului. Căci o astfel de supunere în problemele spirituale este o adevărată închinare şi trebuie să fie dată numai Creatorului" (Idem, b. 7, ch. 11).
În călătoria de întoarcere de la Worms, primirea lui Luther a fost şi mai elogioasă decât la ducere. Demnitari
67 eclesiastici urau bun venit călugărului excomunicat şi autorităţile civile onorau pe omul pe care împăratul îl acuzase în public. A fost invitat să predice şi, în ciuda interdicţiei imperiale, s-a urcat iarăşi la amvon. "Niciodată nu m-am angajat să pun în lanţuri Cuvântul lui Dumnezeu, a zis el, "şi nici n-o voi face". (Martyn, vol. 1, pag.

420).
Nu plecase de mult din Worms, când papistaşii au convins pe împărat să emită un edict împotriva lui. În acest decret Luther era denunţat ca fiind "însuşi Satana în chip de om şi îmbrăcat în sutană de călugăr". (D'Aubigné, b. 7, ch. 11). S-a dat ordin ca de îndată ce va expira biletul de liberă trecere, să fie luate măsuri pentru a-i opri lucrarea. Le-a fost interzis tuturor să-l găzduiască, să-i dea mâncare sau băutură, să-l ajute sau să-l încurajeze prin cuvinte sau prin fapte, în public sau în particular. Trebuia să fie prins oriunde s-ar fi aflat şi predat autorităţilor.
68 Adepţii lui de asemenea trebuiau să fie închişi şi averile lor confiscate. Scrierile lui trebuiau să fie distruse, şi, în cele din urmă, toţi care ar îndrăzni să acţioneze contrar prevederilor acestui decret, cădeau sub condamnarea lui. Electorul de Saxonia şi prinţii care erau cei mai prietenoşi cu Luther, au plecat din Worms curând după plecarea lui, iar decretul împăratului a primit aprobarea Dietei. Acum romaniştii jubilau. Ei considerau soarta Reformaţiunii sigilată.
Dumnezeu pregătise o cale de scăpare pentru slujitorul Lui în acest ceas de primejdie. Un ochi vigilent urmărise mişcările lui Luther şi o inimă nobilă şi cinstită se hotărâse să-l scape. Era clar că Roma nu se va mulţumi cu nimic mai puţin decât cu moartea lui; numai ascunzându-l putea fi scăpat din gura leului. Dumnezeu a dat înţelepciune lui Frederick de Saxonia să conceapă un plan pentru ocrotirea reformatorului. Cu colaborarea unor prieteni devotaţi, planul electorului a fost adus la îndeplinire şi Luther a fost ascuns atât de prieteni, cât şi de
69 duşmani. Pe drumul de întoarcere spre casă a fost prins, despărţit de însoţitori şi dus în grabă prin pădure la castelul din Wartburg, o cetăţuie izolată în munţi. Atât răpirea cât şi ascunderea lui au fost învăluite într-o taină atât de mare, încât nici Frederick însuşi n-a ştiut mult timp unde fusese ascuns. Această neştiinţă n-a fost fără plan; atâta timp cât electorul nu ştia nimic despre locul unde era Luther, nu putea destăinui nimic. Era mulţumit că reformatorul se afla în siguranţă şi aceasta îi era deajuns.
A trecut primăvara, vara şi toamna, şi a venit iarna, iar Luther rămânea tot prizonier. Aleander partizanii săi
70 tresăltau crezând că lumina Evangheliei părea să se stingă. Dar în loc de aceasta, reformatorul îşi umplea candela din rezervorul adevărului şi lumina lui urma să lumineze cu o strălucire şi mai puternică.
În siguranţa prietenoasă a Wartburgului, Luther s-a bucurat pentru un timp de eliberarea din focul şi tumultul bătăliei. Dar nu s-a simţit mulţumit să stea mult timp în odihnă şi linişte. Obişnuit cu o viaţă de activitate şi de luptă aprigă, cu greu suporta să rămână inactiv. În acele zile solitare i-a revenit în minte starea bisericii şi atunci strigă cu disperare: "Vai! Nu există nici unul în această zi din urmă a mâniei Sale, care să stea ca un zid înaintea Domnului şi să salveze pe Israel!" (Idem, b. 9, ch. 2). Gândurile lui se întorceau din nou la sine şi se temea să nu
71 fie acuzat de laşitate datorită retragerii din luptă. Apoi îşi reproşa indolenţa şi îngăduinţa de sine. Dar în acelaşi timp îndeplinea zilnic mai mult decât părea posibil să facă un om. Pana sa n-a trândăvit niciodată. În timp ce duşmanii lui se măguleau că fusese adus la tăcere, erau uimiţi şi tulburaţi de dovada palpabilă că el era încă activ. O mulţime de broşuri ieşite de sub pana lui circulau prin toată Germania. El a îndeplinit de asemenea cel mai important serviciu pentru concetăţenii lui traducând Noul Testament în limba germană. Din Patmosul lui stâncos, a continuat timp de aproape un an să vestească Evanghelia şi să mustre păcatele şi rătăcirile timpului.
Dar Dumnezeu a retras pe slujitorul Său de pe scena vieţii publice, nu numai pentru a-l feri de mânia duşmanilor, nici pentru a-i asigura un timp de linişte în vederea acestor lucrări importante. Trebuiau obţinute rezultate şi mai valoroase decât acestea. În singurătatea şi obscuritatea adăpostului lui din munţi, Luther a fost îndepărtat de
72 sprijinul omenesc şi separat de lauda lumii. Astfel a fost salvat de mândrie şi încredere în sine care sunt atât de des provocate de succes. Prin suferinţă şi umilire a fost pregătit din nou să meargă în siguranţă pe înălţimile ameţitoare pe care fusese înălţat pe neaşteptate.
Când oamenii se bucură de libertatea pe care le-o aduce adevărul, sunt înclinaţi să preamărească pe aceia pe care Dumnezeu i-a folosit pentru a rupe lanţurile rătăcirii şi superstiţiei. Satana caută să abată gândurile şi afecţiunile oamenilor de la Dumnezeu şi să le îndrepte asupra uneltelor omeneşti; el îi face să onoreze numai instrumentul şi să ignoreze Mâna care dirijează toate evenimentele Providenţei. Prea adesea conducătorii religioşi care sunt astfel lăudaţi şi respectaţi, pierd din vedere dependenţa lor de Dumnezeu şi sunt amăgiţi să se încreadă în ei înşişi. Ca
73 urmare, ei caută să stăpânească minţile şi conştiinţele oamenilor care sunt dispuşi să privească la ei pentru călăuzire, în loc să privească la Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrarea reformei este adesea întârziată din cauza acestui spirit îngăduit de susţinătorii ei. Dumnezeu a vrut să ferească cauza Reformaţiunii de această primejdie. El dorea ca lucrarea să primească amprenta lui Dumnezeu şi nu a omului. Ochii oamenilor fuseseră îndreptaţi asupra lui Luther, ca exponent al adevărului; el a fost îndepărtat pentru ca toţi ochii să poată fi îndreptaţi spre Autorul veşnic al adevărului.

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 9

Reformatorul elvețian

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

În alegerea uneltelor pentru reformarea bisericii, se vede acelaşi plan divin ca şi la întemeierea ei. Învățătorul ceresc a trecut cu vederea pe oamenii mari ai pământului, pe nobili şi bogați care erau obişnuiți să primească laude şi omagii ca fruntaşi ai poporului. Ei erau atât de mândri şi încrezători în superioritatea lor înfumurată, încât nu puteau fi modelați ca să simtă cu semenii lor şi să devină colaboratori cu umilul Om din Nazaret. De aceea chemarea a fost adresată pescarilor neînvățați din Galileia, care trudeau din greu: "Veniți după Mine şi vă voi face pescari de oameni." (Matei 4: 19). Aceşti ucenici erau umili şi dispuşi să învețe. Cu cât erau influențați mai puțin
1 de învățătura falsă a timpului lor, cu atât mai cu succes putea Hristos să-i instruiască şi să-i formeze pentru serviciul Său. Tot aşa s-a întâmplat şi în zilele marii Reformațiuni. Reformatorii de seamă au fost oameni de origine umilă - bărbați care între contemporanii lor erau cei mai liberi de mândria rangului şi de influența bigotismului şi a vicleniei clerului. Planul lui Dumnezeu este să folosească instrumente umile pentru a îndeplini lucrări mari. Atunci slava nu va fi dată oamenilor, ci Aceluia care lucrează prin ei voința şi înfăptuirea după buna Sa plăcere.

La câteva săptămâni după naşterea lui Luther într-o colibă de minier din Saxonia, s-a născut Ulric Zwingli într-o căsuță de păstori din Alpi. Mediul copilăriei lui Zwingli şi educația din primii ani, au fost potrivite ca să-l pregătească pentru misiunea lui viitoare. Crescut în mijlocul scenelor de o măreție şi frumusețe naturală, de o maiestate impunătoare, mintea i-a fost de timpuriu impresionată de simțământul măreției, puterii şi maiestății lui
2 Dumnezeu. Istoria faptelor eroice săvârşite în munții natali i-a aprins aspirațiile tinereții. Alături de bunica lui evlavioasă, a ascultat la cele câteva istorisiri biblice prețioase pe care ea le culesese dintre legendele şi tradițiile bisericii. El asculta cu interes viu despre faptele mari ale patriarhilor şi profeților, ale păstorilor care vegheau asupra turmelor lor pe dealurile Palestinei unde îngerii au vorbit cu ei, despre Pruncul din Betleem şi despre Omul Calvarului.

Asemenea lui Johan Luther, tatăl lui Zwingli dorea ca fiul său să fie educat aşa că băiatul a părăsit de timpuriu văile natale. Mintea lui s-a dezvoltat repede şi curând s-a ivit întrebarea unde să găsească profesori competenți să-l instruiască. La vârsta de 13 ani s-a dus la Berna, care pe atunci avea cea mai renumită şcoală din Elveția. Aici
3 însă a apărut o primejdie care amenința să-i distrugă viitorul promițător. Călugării au depus eforturi hotărâte să-l ademenească să intre într-o mânăstire. Călugării dominicani şi franciscani erau în rivalitate pentru a câştiga favoarea populară. Ei se străduiau să şi-o asigure prin podoabele fastuoase ale bisericilor lor, prin pompa ceremoniilor şi prin atracțiile renumitelor relicve şi icoane făcătoare de minuni.

Dominicanii din Berna şi-au dat seama că dacă ar fi putut să-l atragă pe acest elev tânăr şi talentat, şi-ar fi asigurat atât câştig, cât şi onoare. Tinerețea lui fragedă, darul lui înnăscut de vorbitor şi scriitor şi geniul său pentru muzică şi poezie ar fi fost mult mai eficace decât toată pompa şi parada lor, pentru a atrage pe oameni la slujbele lor religioase şi a mări venitul ordinului lor călugăresc. Ei s-au străduit să-l convingă pe Zwingli să intre în
4 mânăstirea lor prin viclenie şi linguşire. Martin Luther se îngropase în chilia unei mânăstiri în timp ce era student şi ar fi fost pierdut pentru omenire, dacă providența lui Dumnezeu nu l-ar fi liberat. Lui Zwingli nu i s-a îngăduit să înfrunte acelaşi pericol. Tatăl său a fost informat în mod providențial despre planurile călugărilor. El nu intenționa să permită ca fiul lui să ducă viața trândavă şi fără valoare a călugărilor. Văzând că era în joc viitorul lui, i-a poruncit să se întoarcă acasă fără întârziere.

Porunca tatălui a fost ascultată, dar tânărul nu putea să fie mulțumit să stea mult timp în valea lui natală şi în curând şi-a reluat studiile, ducându-se după un timp la Basel. Acolo a auzit Zwingli pentru prima dată Evanghelia harului fără plată al lui Dumnezeu. Wittembach, un profesor de limbi vechi, în timp ce studia greaca şi ebraica, fusese condus să cerceteze Sfintele Scripturi şi astfel raze de lumină divină s-au revărsat asupra minților
5 studenților de sub îndrumarea lui. El declara că există un adevăr mai vechi şi de o valoare infinit mai mare decât teoriile care erau predate de scolastici şi filozofi. Acest adevăr vechi era că moartea lui Hristos este singura răscumpărare a păcătosului. Pentru Zwingli aceste cuvinte au fost ca prima rază de lumină care apare înaintea zorilor.

Curând Zwingli a fost chemat de la Basel să înceapă lucrarea vieții sale. Primul său câmp de lucru a fost într-o
6 parohie din Alpi, nu prea departe de valea lui natală. Primind hirotonirea de preot, "s-a devotat cu tot sufletul cercetării adevărului divin; căci şi-a dat bine seama, spunea un colaborator, cât de mult trebuie să cunoască acela

căruia îi este încredințată turma lui Hristos". (Wylie, b. 8, cap. 5). Cu cât cerceta mai mult Scripturile, cu atât mai clar îi apărea contrastul dintre adevărurile lor și ereziile Romei. S-a supus Bibliei ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, singura regulă îndestulătoare și infailibilă. A înțeles că ea trebuie să fie propriul ei interpret. N-a îndrăznit să încerce să explice Scriptura pentru a susține o teorie sau învățătură preconcepută, ci considera că datoria lui era să predice învățăturile ei directe și evidente. A căutat să se folosească de orice mijloc pentru a obține o înțelegere deplină și corectă a sensului ei și a invocat ajutorul Duhului Sfânt care, spunea el, îl va descoperi tuturor acelora care-l caută cu sinceritate și rugăciune.

"Scripturile, spunea Zwingli, vin de la Dumnezeu și nu de la om și chiar Dumnezeu, Acela care iluminează, te va face să înțelegi că vorbirea vine de la El. Cuvântul lui Dumnezeu... nu poate greși; el este luminos, el însuși învață, el însuși descoperă, el iluminează sufletul cu toată mântuirea și cu tot harul, îl mângâie în Domnul, îl umilește, astfel încât se pierde și chiar se leapădă de sine pentru a primi pe Dumnezeu". Zwingli verificase
7 personal adevărul acestor cuvinte. Vorbind despre experiența lui din acest timp, el scria mai târziu: "Când... am început să mă dedic pe deplin studiului Sfintelor Scripturi, am venit totdeauna în conflict cu filozofia și teologia scolastică. În cele din urmă am ajuns să gândesc astfel: "Trebuie să părăsești toată acea minciună și să înțelegi intenția lui Dumnezeu numai din propriul Său Cuvânt. Apoi am început să cer lui Dumnezeu lumină, iar studiul Scripturilor a început să-mi fie mult mai ușor". (Idem, b. 8, ch. 6).

Doctrina predicată de Zwingli nu fusese primită de la Luther. Era învățătura lui Hristos. "Dacă Luther predică pe Hristos, spunea reformatorul elvețian, el face ce fac și eu. Aceia pe care i-a adus el la Hristos sunt mai numeroși decât aceia pe care i-am adus eu. Dar aceasta nu are importanță. Nu voi purta alt nume decât pe acela al lui
8 Hristos, al cărui soldat sunt și care este singura Mea Căpetenie". "N-am scris niciodată lui Luther vreun cuvânt și nici el mie. Îi de ce?... Pentru ca să se arate cât de mult este de acord Duhul lui Dumnezeu cu El Însuși, deoarece amândoi, fără să ne fi înțeles unul cu altul, predicăm doctrina lui Hristos în același fel." (D'Aubigné, b. 8, ch. 9).

În anul 1516 Zwingli a fost invitat ca predicator la mânăstirea din Einsiedeln. Aici urma să privească mai de aproape corupțiile Romei și să exercite o influență ca reformator care avea să fie simțită mult dincolo de Alpii lui natali. Printre atracțiile de seamă din Einsiedeln era o icoană a Fecioarei despre care se spunea că avea puterea de
9 a face minuni. Deasupra porții mânăstirii era inscripția: "Aici se poate obține o iertare completă a păcatelor". (Idem, b. 8, ch. 5). Capela Fecioarei era vizitată de pelerini în tot timpul anului; dar la marea sărbătoare anuală a sfințirii ei, mulțimile veneau din toate părțile Elveției și chiar din Franța și Germania. Zwingli, profund mâhnit la vederea acestei privelişti, a folosit ocazia de a proclama libertatea prin Evanghelie, acestor sclavi ai superstiției.

"Să nu vă închipuiți, spunea el, că Dumnezeu este în acest templu mai mult decât în oricare altă parte a creațiunii. Oricare ar fi țara în care locuiți, Dumnezeu este în jurul vostru și vă aude... Pot oare faptele nefolositoare, pelerinajele lungi, darurile, icoanele, invocarea Fecioarei sau a sfinților să vă asigure harul lui Dumnezeu?... La ce
10 folosește mulțimea cuvintelor pe care le includem în rugăciunile noastre? De ce folos este o glugă lucioasă, un cap tuns frumos, o robă lungă cu falduri sau niște papuci brodați cu aur?... Dumnezeu privește la inimă și inimile noastre sunt departe de El" "Hristos, spunea el, care a fost oferit odată pe cruce, este jertfa și victima care a făcut ispășire pentru păcatele credincioșilor, pentru toată veșnicia". (Idem, b. 8, ch. 5).

Pentru mulți dintre ascultători, aceste învățături nu erau bine venite. Era o dezamăgire amară să li se spună că drumul lor obositor a fost făcut în zadar. Ei nu puteau să înțeleagă iertarea oferită în dar prin Isus Hristos. Erau
11 mulțumiți cu vechiul drum spre ceruri pe care îl trasase Roma pentru ei. Ei nu se osteneau să caute ceva mai bun. Le era mai ușor să-și încredințeze mântuirea preoților și papei, decât să caute curăția inimii.

O altă categorie de ascultători însă a primit cu bucurie vestea răscumpărării prin Hristos. Rânduielile prescrise de Roma nu le adusese pacea sufletească și au primit prin credință sângele Mântuitorului ca ispășire. Aceștia s-au
12 întors acasă pentru a face cunoscut altora lumina prețioasă pe care o primiseră. Adevărul a fost dus astfel din cătun în cătun, din oraș în oraș, iar numărul pelerinilor la capela Fecioarei a scăzut foarte mult. A avut loc o scădere a darurilor și în consecință a scăzut și salariul lui Zwingli, care era plătit din acestea. Dar aceasta i-a produs numai bucurie, deoarece vedea că puterea fanatismului și a superstiției fusese înfrântă.

Autoritățile bisericii nu erau oarbe față de lucrarea pe care o îndeplinea Zwingli, dar pentru moment s-au abținut
13 să intervină. Sperând încă să-l câștige pentru cauza lor, s-au străduit să-l atragă prin lingușiri; între timp adevărul punea stăpânire pe inimile oamenilor.

Activitatea lui Zwingli la Einsiedeln l-a pregătit pentru un câmp mai mare, în care urma să intre curând. După trei ani petrecuți aici, a fost chemat ca predicator la catedrala din Zürich. În acel timp acesta era orașul cel mai
14 important din Confederația Helvetică și influența exercitată aici urma să fie resimțită până departe. Eclesiasticii, prin a căror invitație a venit la Zürich, erau totuși dornici să prevină orice inovații și în consecință, l-au instruit în legătură cu datoriile lui.

"Să depui orice efort, i-au spus, să strângi veniturile parohiei, fără să treci cu vederea nici pe cel mai neînsemnat.
15 Să îndemni pe credincioși atât de la amvon, cât și la spovedanie să dea zecimile și darurile și să arate prin darurile

lor dragostea față de biserică. Să fii sârguincios în creşterea veniturilor provenite de la bolnavi, de la liturghii şi în general de la toate rânduielile bisericeşti". "În ceea ce priveşte administrarea sacramentelor, predicarea şi grija pentru turmă, au adăugat instructorii lui, şi acestea de asemenea sunt îndatoririle capelanului. Dar pentru acestea poți să foloseşti un înlocuitor, în deosebi în predicare. N-ar trebui să administrezi sacramentele decât persoanelor cu vază şi numai atunci când ți se cer; ți se interzice să faci acest lucru fără să faci deosebire de persoane". (Idem, b. 8, ch. 6).

Zwingli a ascultat în linişte aceste instrucțiuni şi ca răspuns, după ce şi-a exprimat recunoştința pentru onoarea numirii în acest post important, a început să explice modul de lucru pe care şi-a propus să-l adopte. "Viața lui Hristos, a spus el, a fost prea mult ascunsă de oameni. Voi predica toată Evanghelia lui Matei... extrăgând numai din izvoarele Scripturii, sondând adâncimile ei, comparând un pasaj cu altul şi căutând înțelegerea ei prin
16 rugăciune continuă şi stăruitoare. Îmi voi consacra lucrarea slavei lui Dumnezeu, laudei singurului Său Fiu, adevăratei mântuiri a sufletelor şi zidirii lor în adevărata credință". (Idem, b. 8, ch. 6). Deşi unii dintre eclesiastici au dezaprobat planul lui şi au încercat să-l convingă să renunțe la el, Zwingli a rămas ferm. A declarat că era gata să introducă metoda veche, folosită de biserică în timpurile curate de la începuturile ei şi nu o metodă nouă. Interesul pentru adevărurile pe care le predica fusese deja trezit; oamenii se adunau în număr mare să asculte predicile lui. Mulți care încetaseră de mult să frecventeze slujbele religioase se aflau acum printre ascultători. El şi-a început lucrarea deschizând Evangheliile, citind şi explicând ascultătorilor relatarea inspirată a vieții, învățăturilor şi morții lui Hristos. Aici, ca şi la Einsiedeln, a prezentat Cuvântul lui Dumnezeu ca singura autoritate infailibilă şi moartea lui Hristos ca singura jertfă desăvârşită. "Vreau să vă conduc la Hristos, spunea el,
17 la Hristos, adevăratul izvor al mântuirii". (Idem, b. 8, ch. 6). În jurul predicatorului s-au adunat oameni de toate clasele, de la oamenii de stat şi învățați, la meseriaşi şi țărani. Ei îi ascultau cuvintele cu un interes profund. El nu numai că vestea darul unei mântuiri fără plată, ci mustra fără teamă relele şi corupția timpului. Mulți se întorceau de la catedrală lăudând pe Dumnezeu. "Acest bărbat, spuneau ei, este un predicator al adevărului. El va fi Moise al nostru pentru a ne scoate din acest întuneric egiptean". (Idem, b. 8, ch. 6).

Deşi la început, lucrarea lui a fost primită cu mare entuziasm, după un timp s-a ridicat opoziția. Călugării au început să-i împiedice lucrarea şi să-i condamne învățăturile. Mulți l-au asaltat cu ironii şi batjocuri, alții au recurs
18 la obrăznicie şi amenințări. Dar Zwingli suporta toate acestea cu răbdare, spunând: "Dacă dorim să câştigăm pe păcătoşi la Isus Hristos, trebuie să închidem ochii față de multe lucruri". (Idem, b. 8, ch. 6).

Cam în acel timp a apărut un nou factor care a ajutat la înaintarea lucrării de reformă. Un anume Lucian a fost trimis la Zürich cu câteva din scrierile lui Luther, de către un prieten al credinței reformate din Basel, care a sugerat că vânzarea acestor cărți ar putea să fie un mijloc eficace pentru răspândirea luminii. "Verifică, scria el lui
19 Zwingli, dacă acest bărbat are destulă pricepere şi îndemânare; dacă este aşa, atunci lasă-l să ducă din oraş în oraş, din cetate în cetate, din sat în sat şi chiar din casă în casă, printre elvețieni, lucrările lui Luther şi îndeosebi comentarea rugăciunii Domnului, scrisă pentru laici. Cu cât vor fi mai cunoscute, cu atât se vor găsi mai mulți cumpărători". (Idem, b. 8, ch. 6). Astfel şi-a găsit lumina drumul.

Când Dumnezeu se pregăteşte să rupă lanțurile ignoranței şi superstiției, tocmai atunci Satana lucrează cu putere şi mai mare să învăluiască pe oameni în întuneric şi să le lege cătuşele şi mai strâns. În timp ce în diferite țări se
20 ridicau bărbați să prezinte oamenilor iertarea şi îndreptățirea prin sângele lui Hristos, Roma a pornit cu o nouă energie să-şi deschidă piața prin toată creştinătatea, oferind iertarea păcatelor pentru bani.

Fiecare păcat îşi avea prețul lui şi oamenilor li se acorda deplină libertate să săvârşească infracțiuni, dacă tezaurul bisericii era menținut plin. Astfel înaintau cele două mişcări, - una oferind iertarea de păcat pentru bani, iar
21 cealaltă iertarea prin Hristos, - Roma aprobând păcatul şi făcând din el sursa ei de venit; reformatorii condamnând păcatul şi arătând către Hristos ca ispăşire şi Liberator.

În Germania, vânzarea indulgențelor fusese încredințată călugărilor dominicani şi era condusă de infamul Tetzel. În Elveția traficul acesta a fost pus în mâinile franciscanilor sub conducerea lui Samson, un călugăr italian. Samson făcuse deja un bun serviciu bisericii, câştigând sume imense din Germania şi Elveția pentru a umple tezaurul papal. Acum străbătea Elveția, atrăgând mulțimi mari, jefuind pe țăranii sărmani de venitul lor sărăcăcios
22 şi storcând daruri bogate de la clasele înstărite. Influența reformei s-a făcut simțită prin diminuarea acestor venituri, deşi n-a putut opri traficul. Zwingli era încă la Einsiedeln când Samson, curând după intrarea în Elveția, a sosit cu marfa lui într-un oraş vecin. Fiind înştiințat de misiunea lui, reformatorul a pornit să i se opună. Cei doi nu s-au întâlnit, dar atât de mare a fost succesul lui Zwingli în demascarea susținerilor călugărului, încât acesta a fost obligat să plece în alte locuri.

La Zürich, Zwingli predicase cu zel împotriva traficanților de iertare; şi când Samson s-a apropiat de locul acela, a fost întâmpinat de un sol din partea consiliului cu o comunicare prin care i se punea în vedere să plece mai
23 departe. În cele din urmă, a reuşit să intre printr-o stratagemă, dar a fost alungat, fără măcar să fi putut vinde vreo indulgență şi curând după aceea a părăsit Elveția.

Un puternic impuls a fost dat reformei prin apariţia unei ciume sau Moartea Neagră, care s-a abătut asupra Elveţiei în anul 1519. Când oamenii au fost astfel aduşi faţă în faţă cu nimicirea, mulţi au ajuns să înţeleagă cât de zadarnice şi fără valoare erau indulgenţele pe care abia le cumpăraseră şi tânjeau după o temelie mai sigură pentru credinţa lor. La Zürich, Zwingli a fost şi el lovit de ciumă; a ajuns atât de slăbit încât orice speranţă de
24 însănătoşire era pierdută şi s-a răspândit ştirea că a murit. În acel ceas de încercare, speranţa şi curajul lui au rămas neclintite. El privea prin credinţă la crucea de pe Calvar, încrezându-se în ispăşirea îndestulătoare pentru păcat. Când s-a întors de la porţile morţii, a predicat Evanghelia cu o mai mare ardoare decât oricând mai înainte; cuvintele lui aveau o putere neobişnuită. Oamenii au primit cu bucurie pe pastorul lor iubit, reîntors la ei de la pragul mormântului. Ei înşişi veneau de la îngrijirea bolnavilor şi muribunzilor şi apreciau valoarea Evangheliei ca niciodată mai înainte.

Zwingli ajunsese la o înţelegere mai clară a adevărurilor Evangheliei şi experimentase mai deplin în viaţa sa puterea ei înnoitoare. Căderea omului şi Planul Mântuirii erau subiectele asupra cărora insista. "În Adam, spunea el, toţi suntem morţi, scufundaţi în corupţie şi condamnare". (Wylie, b. 8, ch. 9). "Hristos... a dobândit pentru noi
25 o răscumpărare veşnică.... Suferinţa Lui este... o jertfă veşnică şi are putere să vindece pentru veşnicie; ea satisface dreptatea divină pentru veşnicie, pentru toţi care se bizuiesc pe ea cu o credinţă hotărâtă şi nezguduită." Totuşi el învăţa clar că oamenii nu sunt liberi, datorită harului lui Hristos, să continue în păcat. "Oriunde este credinţă în Dumnezeu, acolo este Dumnezeu; şi oriunde locuieşte Dumnezeu, este şi zel, care îndeamnă şi constrânge pe oameni la fapte bune." (D'Aubigné, b. 8, ch. 9).

Atât de mare era interesul pentru predicile lui Zwingli, încât catedrala era plină până la refuz de mulţimile care veneau să-l asculte. Puţin câte puţin, în măsura în care ei puteau să-l înţeleagă, el descoperea adevărul
26 ascultătorilor lui. Era atent ca să nu le prezinte, de la început, puncte care i-ar fi putut deranja şi ar fi creat prejudecăţi. Lucrarea lui era să le câştige inimile pentru învăţăturile lui Hristos, să le înmoaie prin iubirea Sa şi să păstreze înaintea lor exemplul Său; şi pe măsură ce primeau principiile Evangheliei, credinţele şi practicile lor superstiţioase urmau să fie în mod inevitabil părăsite.

Reformaţiunea înainta în Zürich pas cu pas. Alarmaţi, duşmanii lui au stârnit o opoziţie activă. Cu un an mai înainte, călugărul din Wittenberg rostise un NU categoric papei şi împăratului la Worms şi acum totul părea să indice o opoziţie asemănătoare faţă de pretenţiile papei la Zürich. Atacuri repetate au fost îndreptate împotriva lui Zwingli. În cantoanele catolice, din timp în timp, ucenicii Evangheliei erau duşi la rug, dar aceasta nu era destul; trebuia adus la tăcere însuşi învăţătorul ereziei. Ca urmare, episcopul de Constanţa a trimis trei delegaţi la
27 Consiliul din Zürich, care au acuzat pe Zwingli că învaţă pe oameni să calce legile bisericii, periclitând astfel pacea şi ordinea societăţii. Dacă autoritatea bisericii ar fi fost înlăturată, susţinea el, ar rezulta o anarhie universală. Zwingli a răspuns că timp de patru ani predicase Evanghelia în Zürich, "care a fost mai liniştit şi mai paşnic decât toate celelalte oraşe din Confederaţie". "Nu este, atunci, spunea el, creştinismul cea mai bună garanţie a siguranţei generale?" (Wylie, b. 8, ch. 11).

Delegaţii au avertizat pe membrii Consiliului să continue să rămână în biserică, în afara căreia, declarau ei, nu există mântuire. Zwingli a răspuns: "Nu vă lăsaţi impresionaţi de această acuzaţie. Temelia bisericii este aceeaşi Stâncă, acelaşi Hristos, care i-a dat lui Petru numele, pentru că L-a mărturisit cu credincioşie. În orice naţiune,
28 oricine crede din toată inima în Domnul Isus, este primit de Dumnezeu. Iată, în adevăr, biserica în afara căreia nimeni nu poate fi mântuit". (D'Aubigné, London ed., b. 8, ch. 11). Ca urmare a acestor dezbateri, unul dintre delegaţii episcopului a primit credinţa reformată.

Consiliul a refuzat să deschidă acţiune împotriva lui Zwingli şi Roma s-a pregătit pentru un nou atac. Când reformatorul a aflat despre uneltirile duşmanilor lui, a exclamat: "Lăsaţi-i să atace; mă tem de ei cum se teme o
29 stâncă tare de valurile care vuiesc la picioarele ei". (Wylie, b. 8, ch. 11). Eforturile eclesiasticilor n-au făcut decât să promoveze cauza pe care căutau să o distrugă. Adevărul continua să se răspândească. În Germania, adepţii lui, descurajaţi de dispariţia lui Luther, au căpătat iarăşi curaj când au văzut progresul Evangheliei în Elveţia.

În timp ce Reformaţiunea se consolida la Zürich, roadele ei s-au văzut mai deplin în dispariţia viciului şi în promovarea ordinei şi armoniei. "Pacea îşi are sălaşul în oraşul nostru, scria Zwingli, nu există nici ceartă, nici
30 ipocrizie, nici invidie, nici luptă. De unde poate veni această unire, decât de la Domnul şi de la învăţătura noastră care ne umple de roadele păcii şi ale evlaviei?" (Idem, b. 8, ch. 15).

Biruinţele câştigate de Reformaţiune au provocat pe romanişti la eforturi şi mai hotărâte pentru nimicirea ei. Văzând cât de puţin reuşiseră prin persecuţie în suprimarea lucrării lui Luther în Germania, s-au hotărât să
31 înfrunte Reformaţiunea cu propriile ei arme. Ei voiau să aibă o dezbatere publică cu Zwingli şi prin aranjamentele pe care le vor face - alegând atât locul luptei, cât şi judecătorii care trebuiau să hotărască între părţile în discuţie - să-şi adjudece victoria. Odată Zwingli ajuns în puterea lor, s-ar fi îngrijit să nu le scape. Odată conducătorul adus astfel la tăcere, mişcarea putea fi repede zdrobită. Acest plan a fost totuşi tăinuit cu grijă.

32 S-a hotărât ca disputa să se ţină la Baden; dar Zwingli n-a fost prezent. Consiliul din Zürich, suspectând intenţiile

papistaşilor şi avertizat de rugurile aprinse în cantoanele catolice pentru mărturisitorii Evangheliei, au interzis pastorului lor să se expună acestui pericol. La Zürich el era dispus să întâlnească pe toţi partizanii pe care Roma i-ar fi putut trimite; dar să meargă la Baden, unde sângele martirilor adevărului tocmai fusese vărsat, însemna să meargă la moarte sigură. Oecolampadius şi Haller au fost aleşi să reprezinte pe reformator, în timp ce faimosul Dr. Eck, susţinut de o mulţime de doctori şi prelaţi învăţaţi, era apărătorul Romei.

Deşi Zwingli n-a fost prezent la conferinţă, influenţa lui a fost simţită. Toţi secretarii au fost aleşi de papistaşi, iar celorlalţi le-a fost interzis să ia note sub pedeapsa cu moartea. Cu toate acestea, Zwingli primea zilnic un raport fidel despre cele discutate la Baden. Un student care asista la dispută, scria în fiecare seară un raport al
33 argumentelor prezentate în acea zi. Alţi doi studenţi preluau aceste rapoarte împreună cu scrisorile zilnice ale lui Oecolampadius pentru a le duce lui Zwingli la Zürich. Reformatorul răspundea, dând sfaturi şi sugestii. Scrisorile lui erau scrise noaptea şi studenţii se întorceau cu ele la Baden dimineaţa. Pentru a înşela vigilenţa gărzii, care staţiona la porţile oraşului, aceşti soli duceau pe cap coşuri cu păsări şi li se permitea să treacă fără nici o piedică.

Astfel susţinea Zwingli lupta cu adversarii lui vicleni. El "a lucrat mai mult, spunea Myconius, prin meditaţiile,
34 prin nopţile nedormite şi prin sfatul pe care-l transmitea la Baden, decât ar fi făcut discutând personal cu duşmanii lui". (D'Aubigné, b. 11, ch. 13).

Romaniştii îmbătaţi de triumful anticipat, veniseră la Baden îmbrăcaţi în robele cele mai bogate şi sclipind de bijuterii. Ei se ospătau somptuos, mesele lor erau pline cu cele mai costisitoare delicatese şi cu cele mai alese vinuri. Povara datoriilor lor eclesiastice era uşurată de veselie şi chefuri. În contrast izbitor au apărut reformatorii,
35 care erau priviţi de oameni puţin mai favorabil decât o grupă de cerşetori şi a căror hrană simplă îi reţinea doar puţin timp la masă. Proprietarul lui Oecolampadius, folosind ocazia să-l supravegheze, în camera lui, îl găsea totdeauna ocupat cu studiul sau la rugăciune şi mirându-se mult, raporta că ereticul era cel puţin "foarte evlavios".

La conferinţă, "Eck s-a urcat cu îngâmfare la un amvon împodobit splendid, în timp ce umilul Oecolampadius, îmbrăcat modest, a fost obligat să-şi ocupe locul în faţa adversarului pe un scaun cioplit rudimentar". (Idem, b. 11,
36 ch. 13). Vocea tunătoare al lui Eck şi siguranţa lui fără margini nu l-au părăsit niciodată. Zelul lui era stimulat de speranţa aurului ca şi de a renumelui; căci apărătorul credinţei avea să fie răsplătit cu o sumă generoasă. Când cele mai bune argumente ale lui au eşuat, a recurs la insulte şi chiar la blesteme.

Oecolampadius, modest şi neîncrezut în sine, se dădea înapoi la gândul luptei şi a intrat în ea făcând declaraţia solemnă: "Nu recunosc nici un alt standard de judecată decât Cuvântul lui Dumnezeu". (Idem, b. 11, ch. 13). Deşi amabil şi curtenitor în purtare, s-a dovedit abil şi neclintit. În timp ce romaniştii, potrivit cu obiceiul lor, apelau la
37 autoritatea tradiţiilor bisericii, reformatorul a rămas statornic la Sfintele Scripturi. "Tradiţia, spunea el, n-are nici o putere în Elveţia, dacă nu se întemeiază pe constituţie; în materie de credinţă, Biblia este constituţia noastră". (Idem, b. 11, ch. 13).

Contrastul dintre cei doi adversari n-a rămas fără efect. Raţionamentul calm şi clar al reformatorului, prezentat
38 atât de blând şi modest, a atras minţile care s-au întors cu dezgust de la pretenţiile lăudăroase şi zgomotoase ale lui Eck.

Discuţia a durat optsprezece zile. La încheierea ei, papistaşii au pretins victoria, cu mare siguranţă. Majoritatea delegaţilor au trecut de partea Romei şi Dieta i-a pronunţat pe reformatori învinşi şi a declarat că ei, împreună cu
39 conducătorul lor Zwingli, sunt excomunicaţi din biserică. Dar roadele conferinţei au descoperit de care parte era victoria. Disputa a rezultat într-un avânt puternic al cauzei protestante şi nu mult după aceea, oraşele importante Berna şi Basel s-au declarat în favoarea Reformaţiunii.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 10

Progresul Reformațiunii în Germania

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Dispariția misterioasă a lui Luther a provocat consternare în toată Germania. Pretutindeni se puneau întrebări despre el. Circulau cele mai neobișnuite zvonuri și mulți credeau că fusese ucis. A fost o mare jale nu numai
1 printre prietenii declarați, ci și între miile de oameni care nu luaseră o poziție pe față în favoarea Reformațiunii. Mulți s-au legat printr-un jurământ solemn să-i răzbune moartea.

Conducătorii Romei au văzut cu groază până la ce grad se ridicaseră simțămintele oamenilor împotriva lor. Deşi la început s-au bucurat de presupusa moarte a lui Luther, curând după aceea doreau să se ascundă de mânia oamenilor. Duşmanii lui nu fuseseră atât de tulburați de cele mai îndrăznețe fapte ale lui, pe când era printre ei, cum erau acum după dispariția lui. Aceia care, în furia lor, căutaseră să distrugă pe îndrăznețul reformator, erau
2 plini de teamă acum când el devenise un prizonier neajutorat. "Singura cale care ne mai rămâne pentru a ne salva, spunea unul dintre ei, este să aprindem torțele şi să-l căutăm pe Luther în toată lumea, pentru a-l reda națiunii care-l cere". (D'Aubigné, b. 9, ch. 1). Edictul împăratului părea fără autoritate. Legații papali erau plini de indignare când au văzut că i se acorda cu mult mai puțină atenție decât soartei lui Luther.

Veştile că el se găsea în siguranță, deşi prizonier, au calmat temerile poporului, mai mult încă, au trezit entuziasmul în favoarea lui. Scrierile lui erau citite cu o ardoare şi mai mare decât înainte. Un număr crescând de oameni se alăturau cauzei eroului care apărase Cuvântul lui Dumnezeu, înfruntând forțe mult superioare.
3 Reformațiunea câştiga continuu putere. Sămânța pe care o semănase Luther răsărea pretutindeni. Absența lui îndeplinea o lucrare pe care prezența lui n-ar fi reuşit s-o facă. Acum, când marele lor conducător fusese îndepărtat, ceilalți conlucrători simțeau o răspundere nouă. Cu o credință şi o ardoare nouă, ei se străduiau să facă tot ce sta în puterea lor ca lucrarea începută atât de nobil să nu fie împiedicată.

Dar Satana nu sta degeaba. El a încercat acum ceea ce încercase cu fiecare mişcare reformatoare - să amăgească şi
4 să distrugă pe oameni, oferindu-le o contrafacere în locul adevăratei lucrări. Aşa cum în primul secol al bisericii creştine au fost hristoşi falşi, tot aşa s-au ridicat profeți falşi şi în secolul al şaisprezecelea.

Câțiva bărbați, profund afectați de frământarea din lumea religioasă, şi-au închipuit că au primit descoperiri deosebite din ceruri şi au pretins că au primit mandat divin să ducă la bun sfârşit Reformațiunea care, declarau ei, fusese doar slab începută de Luther. În realitate, ei distrugeau lucrarea pe care el o îndeplinise. Ei lepădau marele
5 principiu care constituia însăşi temelia Reformațiunii - şi anume că regula îndestulătoare de credință şi practică este Cuvântul lui Dumnezeu; în locul acestei călăuze infailibile, au pus standardul schimbător şi nesigur al propriilor lor sentimente şi impresii. Prin acest act de înlăturare a marelui detector de rătăcire şi falsitate, a fost deschisă pentru Satana calea de a stăpâni mințile oamenilor, după cum îi plăcea lui mai bine.

Unul dintre aceşti profeți pretindea că ar fi fost instruit de îngerul Gabriel. Un student care s-a unit cu el, şi-a părăsit studiile, afirmând că fusese înzestrat de Dumnezeu Însuşi cu înțelepciunea de a explica Cuvântul Său. Alții
6 care erau, în mod natural, înclinați spre fanatism s-au unit cu ei. Acțiunile acestor entuziaşti au creat o mare tulburare. Predicarea lui Luther trezise pe oamenii de pretutindeni să simtă nevoia reformei şi acum unele persoane cu adevărat sincere erau înşelate de declarațiile noilor profeți.

Conducătorii mişcării s-au dus la Wittenberg şi şi-au susținut pretențiile înaintea lui Melanchton şi a
7 colaboratorilor lui. Ei spuneau: "Suntem trimişi de Dumnezeu să învățăm pe oameni. Am avut conversații intime cu Domnul; ştim ce se va întâmpla; într-un cuvânt, suntem apostoli şi profeți şi facem apel la Dr. Luther". (Idem, b. 9, ch. 7).

Reformatorii erau surprinşi şi nedumeriți. Aceasta era o situație pe care nu o întâlniseră niciodată mai înainte şi nu ştiau cum să procedeze. Melanchton spunea: "În aceşti bărbați sunt într-adevăr spirite extraordinare; dar ce fel de
8 spirite?... Pe de o parte să ne păzim de a stinge Duhul lui Dumnezeu şi pe de alta, să nu fim duşi în rătăcire de spiritul lui Satana". (Idem, b. 9, ch. 7).

Rodul noii învățături s-a văzut curând. Oamenii au fost conduşi să neglijeze Biblia sau chiar să o lepede cu totul. Ícolile au fost puse într-o mare încurcătură. Studenții, nesocotind orice restricție, îşi părăseau studiile şi se
9 retrăgeau din universitate. Bărbații care se considerau competenți să reînvioreze şi să conducă lucrarea Reformațiunii, au reuşit doar s-o ducă la ruină. Romaniştii şi-au recâştigat încrederea şi au exclamat triumfători: "Un ultim efort şi totul va fi al nostru". (Idem, b. 9, ch. 7).

10 Când Luther a auzit din Wartburg ceea ce se întâmplase, a spus cu adâncă îngrijorare: "Totdeauna m-am aşteptat

că Satana ne va trimite această plagă". (Idem, b. 9, ch. 7). El şi-a dat seama de adevăratul caracter al acelor pretinşi profeţi şi a văzut pericolul care ameninţa cauza adevărului. Opoziţia papei şi a împăratului nu-i provocase o încurcătură şi o mâhnire atât de mari ca acelea pe care le trăia acum. Dintre prietenii declaraţi ai Reformaţiunii, se ridicaseră cei mai răi duşmani. Chiar adevărurile care îi aduseseră o atât de mare bucurie şi mângâiere erau folosite pentru a provoca discordie şi pentru a crea confuzie în biserică.

În lucrarea reformei, Luther fusese mânat de Duhul lui Dumnezeu şi fusese condus să se depăşească pe sine însuşi. El nu-şi propusese să ia poziţii ca acelea pe care le luase sau să facă schimbări atât de radicale. El fusese doar instrumentul în mâna Puterii Infinite. Totuşi adesea se cutremura de rezultatul lucrării lui. El a spus odată:
11 "Dacă aş fi ştiut că învăţătura mea ar dăuna unui om, doar unui singur om, oricât de umil şi neînsemnat - ceea ce nu se poate, deoarece ea este însăşi Evanghelia - mai degrabă aş muri de zece ori decât să nu o retractez". (Idem, b. 9, ch. 7).

Acum însuşi Wittenbergul, chiar centrul Reformaţiunii cădea repede sub puterea fanatismului şi a anarhiei. Această stare îngrozitoare nu rezultase din învăţăturile lui Luther; şi totuşi vrăjmaşii săi, din întreaga Germanie, au pus-o pe seama lui. În amărăciunea sufletului său se întreba adesea: "Este posibil ca astfel să fie sfârşitul
12 acestei mari lucrări de Reformaţiune?" (Idem, b. 9, ch. 7). Când s-a luptat cu Dumnezeu în rugăciune, pacea s-a revărsat din nou în inima lui. "Lucrarea nu este a mea, ci a Ta, spunea el, Tu nu vei permite să fie distrusă de superstiţie sau fanatism". Dar gândul de a rămâne mai departe în afara luptei, într-o astfel de criză, a devenit de nesuportat. S-a hotărât să se întoarcă la Wittenberg.

A pornit fără întârziere în călătoria lui primejdioasă. Era sub interdicţia imperiului. Duşmanii săi aveau libertatea să-i ia viaţa; prietenilor le era interzis să-l ajute sau să-l adăpostească. Guvernul imperial luase cele mai aspre
13 măsuri împotriva adepţilor lui. Dar el a înţeles că lucrarea Evangheliei era în pericol şi, în numele Domnului, a ieşit fără teamă să se lupte pentru adevăr.

Într-o scrisoare adresată prinţului elector, după ce şi-a expus planul de a părăsi Wartburgul, Luther a spus: "Să fie cunoscut înălţimii voastre că eu mă duc la Wittenberg sub o ocrotire mult mai înaltă decât aceea a prinţilor şi a electorilor. Nu mă gândesc să solicit sprijinul înălţimii voastre şi departe de a dori protecţia voastră, aş dori mai
14 degrabă să vă ocrotesc eu. Dacă aş şti că înălţimea voastră ar putea sau ar vrea să mă ocrotească, nu m-aş duce deloc la Wittenberg. Nu există nici o sabie care să ajute la înaintarea acestei cauze. Numai Dumnezeu trebuie să facă totul, fără ajutorul sau concursul omului. Acela care are cea mai mare credinţă este cel mai capabil s-o ocrotească." (Idem, b. 9, ch. 7).

În a doua scrisoare, scrisă pe drumul către Wittenberg, Luther a adăugat: "Sunt gata să-mi atrag dizgraţia înălţimii voastre şi mânia lumii întregi. Nu sunt oare locuitorii Wittenbergului oile mele? Nu mi i-a încredinţat Dumnezeu
15 mie? Îi n-ar trebui oare, dacă este necesar, să mă expun morţii pentru ei? Pe lângă aceasta, mă tem că voi vedea o revoltă teribilă în Germania, prin care Dumnezeu va pedepsi naţiunea noastră". (Idem, b. 9, ch. 7).

Cu mare prudenţă şi umilinţă, dar cu hotărâre şi statornicie, şi-a început lucrarea. "Prin cuvânt, spunea el, trebuie să răsturnăm şi să distrugem ceea ce a fost întemeiat prin violenţă. Nu mă voi folosi de forţă împotriva celor
16 superstiţioşi şi necredincioşi.... Nimeni nu trebuie constrâns. Libertatea este însăşi esenţa credinţei". (Idem, b. 9, ch. 8).

Curând s-a răspândit vestea în Wittenberg că Luther se întorsese şi că urma să predice. S-au adunat oameni din toate părţile, iar biserica s-a umplut până la refuz. Urcând la amvon, a început să înveţe, să îndemne şi să mustre
17 cu multă înţelepciune şi blândeţe. Amintind de atitudinea unora care recurseseră la măsuri violente pentru desfiinţarea liturghiei a spus:

"Liturghia este un lucru rău; Dumnezeu i se opune; ea trebuie să fie desfiinţată; aş fi dorit ca în toată lumea să fi fost înlocuită prin Cina Evangheliei. Dar nimeni să nu fie despărţit de ea prin forţă. Trebuie să lăsăm lucrul acesta în mâinile Domnului. Cuvântul Său trebuie să lucreze şi nu noi. Îi veţi întreba, de ce aşa? Pentru că eu nu ţin inimile oamenilor în mâna mea, aşa cum ţine olarul lutul. Noi avem dreptul să vorbim; dar nu avem dreptul să
18 acţionăm. Să predicăm; restul aparţine lui Dumnezeu. Dacă aş folosi forţa, ce aş câştiga? Prefăcătorie, formalism, imitaţii, porunci omeneşti şi ipocrizie... Dar n-ar fi nici sinceritate a inimii, nici credinţă, nici iubire. Acolo unde lipsesc acestea trei, totul lipseşte şi n-aş da nici doi bani pentru un astfel de rezultat... Dumnezeu face numai prin Cuvântul Său mai mult decât faci tu şi eu şi toată lumea prin puterea noastră unită. Dumnezeu ia în stăpânire inima; şi când inima este luată în stăpânire, totul este câştigat...

"Voi predica, voi discuta şi voi scrie; dar nu voi constrânge pe nimeni, deoarece credinţa este un act voluntar. Vedeţi cum am procedat eu. M-am ridicat împotriva papei, a indulgenţelor şi a papistaşilor, dar fără violenţă sau zarvă. Am invocat Cuvântul lui Dumnezeu, am predicat şi am scris- aceasta a fost tot ce am făcut. Îi totuşi, în
19 timp ce dormeam,... Cuvântul pe care l-am predicat a răsturnat papalitatea, cauzându-i un rău atât de mare cum nici un prinţ şi nici un împărat nu i-a făcut. Îi cu toate acestea eu n-am făcut nimic; numai Cuvântul a făcut totul. Dacă aş fi dorit să apelez la forţă, poate că toată Germania ar fi fost scăldată în sânge. Însă care ar fi fost

rezultatul? Ruină şi pustiire atât pentru trup, cât şi pentru suflet. De aceea am rămas liniştit şi am lăsat numai Cuvântul să străbată în toată lumea." (Idem, b. 9, ch. 8).

Luther a continuat să predice mulţimilor dornice zi după zi, timp de o săptămână întreagă. Cuvântul lui
20 Dumnezeu a rupt vraja agitaţiei fanatice. Puterea Evangheliei a întors pe oamenii induşi în eroare la calea adevărului.

Luther nu dorea să se întâlnească cu fanaticii ale căror acţiuni produseseră un rău atât de mare. Îi ştia ca oameni cu judecată nesănătoasă şi cu patimi nestăpânite, care în timp ce pretindeau că au lumină deosebită din ceruri, n-ar fi suportat nici cea mai slabă contrazicere şi nici cea mai amabilă mustrare sau sfat. Arogându-şi autoritatea
21 supremă, ei cereau tuturor, fără discuţie, să le recunoască pretenţiile. Dar pentru că ei au cerut o întrevedere, Luther a consimţit să se întâlnească cu ei; şi astfel le-a demascat cu un succes atât de mare pretenţiilor, încât impostorii au plecat în grabă din Wittenberg.

Fanatismul a fost înfrânt pentru un timp, dar după câţiva ani a izbucnit cu o violenţă mai mare şi cu urmări mai grozave. Cu privire la conducătorii acestei mişcări, Luther a spus: "Pentru ei Sfintele Scripturi sunt doar o literă moartă şi încep să strige cu toţii: "Duhul! Duhul!" Dar, în mod sigur, eu nu-i voi urma acolo unde-i duce duhul
22 lor. Să mă ferească Dumnezeu în îndurarea Sa, de o biserică în care sunt numai sfinţi. Doresc să locuiesc cu cei umili, cu cei slabi, cu cei bolnavi, care-şi cunosc şi simt păcatele şi care gem şi strigă fără încetare la Dumnezeu, din adâncul inimii, ca să primească mângâiere şi sprijin". (Idem, b. 10, ch. 10).

Thomas Münzer, cel mai activ dintre fanatici, era un bărbat cu o capacitate considerabilă care, corect îndrumată, l-ar fi făcut în stare să facă binele; dar el nu învăţase primele principii ale religiei adevărate. "Era stăpânit de dorinţa de a reforma lumea şi uita, ca de altfel toţi entuziaştii, că reforma trebuia să înceapă cu el însuşi". (Idem,
23 b. 9, ch. 8). Ambiţia lui era să câştige poziţie şi influenţă şi nu dorea să fie al doilea, nici chiar după Luther. El declara că reformatorii, înlocuind autoritatea papei cu aceea a Scripturilor, nu făcuseră decât să întemeieze o formă diferită de papalitate. El pretindea că primise mandat divin să introducă adevărata reformă. "Acela care are acest spirit, spunea Münzer, are credinţa adevărată, chiar dacă n-ar fi văzut niciodată Scripturile în viaţa lui". (Idem, b. 10, ch. 10).

Învăţătorii fanatici se lăsau conduşi de impresii, considerând orice gând şi impuls ca fiind glasul lui Dumnezeu; ca urmare, au căzut în mari extreme. Unii dintre ei chiar şi-au ars Bibliile, exclamând: "Litera omoară, dar Duhul dă viaţă". Învăţătura lui Münzer făcea apel la dorinţa oamenilor după miraculos, în timp ce satisfăcea mândria lor
24 aşezând, de fapt, ideile şi părerile oamenilor mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Învăţăturile lui erau primite de mii de oameni. Curând a condamnat orice ordine din serviciul divin public şi a declarat că a asculta de prinţi însemna o încercare de a sluji atât pe Dumnezeu, cât şi pe Belial.

Minţile oamenilor, care deja începuseră să scuture jugul papalităţii, deveneau de asemenea iritate de restricţiile autorităţii civile. Învăţăturile revoluţionare ale lui Münzer, care pretindea că sunt aprobate de cer, i-au condus să
25 se smulgă de sub orice control şi să dea frâu liber prejudecăţilor şi pasiunilor lor. Au urmat scenele cele mai grozave de răzvrătire şi luptă şi câmpiile Germaniei au fost scăldate în sânge.

Agonia sufletească pe care Luther o trăise de mult la Erfurt, apăsa asupra lui acum cu o putere îndoită, când vedea rezultatele fanatismului puse pe seama Reformaţiunii. Prinţii papistaşi declarau - şi mulţi erau gata să creadă declaraţia - că răscoala era rodul legitim al doctrinelor lui Luther. Deşi această acuzaţie nu avea nici cel mai slab temei, a provocat o mare amărăciune reformatorului. Părea peste puterile lui să suporte ca adevărul să fie astfel
26 disprețuit, fiind egalat cu cel mai josnic fanatism. Pe de altă parte, conducătorii răscoalei urau pe Luther deoarece el nu numai că se opunea învăţăturilor lor şi respingea pretenţiile lor de inspiraţie divină, ci şi pentru că îi declarase rebeli faţă de autoritatea civilă. Pentru a se răzbuna, ei l-au acuzat ca fiind un impostor josnic. Părea că Luther îşi atrăsese atât vrăjmăşia prinţilor, cât şi a poporului.

Romaniştii tresăltau, aşteptând să asiste la prăbuşirea rapidă a Reformaţiunii; ei îl acuzau pe Luther chiar şi pentru greşelile pe care el se străduise cu cea mai mare seriozitate să le corecteze. Partida fanatică, pretinzând în mod fals că fusese tratată cu mare nedreptate, reuşise să câştige simpatia unei mari clase de oameni şi, aşa cum se
27 întâmplă adesea cu aceia care apucă pe o cale greşită, au ajuns să fie priviţi ca martiri. Astfel cei care foloseau toată puterea împotriva Reformaţiunii, erau elogiaţi şi compătimiţi ca victime ale cruzimii şi oprimării. Aceasta era lucrarea lui Satana, inspirată de acelaşi spirit de răzvrătire care s-a manifestat prima dată în ceruri.

Satana caută continuu să amăgească pe oameni şi să-i facă să numească păcatul neprihănire şi neprinănirea păcat. Cât succes a avut lucrarea lui! De câte ori dezaprobarea şi reproşul sunt aruncate asupra slujitorilor credincioşi ai
28 lui Dumnezeu, deoarece ei stau fără teamă în apărarea adevărului! Oamenii care nu sunt altceva decât agenţii Satanei, sunt lăudaţi şi linguşiţi şi chiar priviţi ca martiri, în timp ce aceia care ar trebui respectaţi şi susţinuţi pentru credincioşia lor faţă de Dumnezeu, sunt lăsaţi să reziste singuri, priviţi cu neîncredere şi bănuială.

Sfinţenia contrafăcută, sfinţirea prefăcută îşi fac încă lucrarea de amăgire. Sub diverse forme ele manifestă acelaşi
29 spirit ca şi în zilele lui Luther, abătând minţile de la Scripturi şi conducând pe oameni să urmeze mai degrabă

propriile lor simţăminte şi impresii decât să dea ascultare Legii lui Dumnezeu. Acesta este unul dintre planurile cele mai reuşite ale Satanei de a defăima curăţia şi adevărul.

Luther a apărat fără teamă Evanghelia de atacurile care au venit din toate părţile. Cuvântul lui Dumnezeu s-a dovedit o armă puternică în toate luptele. Cu acest Cuvânt el a luptat împotriva autorităţii uzurpatoare a papei,
30 împotriva filozofiei raţionaliste a scolasticilor şi în acelaşi timp a stat tare ca o stâncă împotriva fanatismului care căuta să se asocieze cu Reformaţiunea.

Fiecare din aceste elemente adverse înlătura, în felul său, Sfintele Scripturi şi înălţa înţelepciunea omenească la rang de sursă a adevărului religios şi a cunoaşterii. Raţionalismul zeifică raţiunea şi face din ea criteriul pentru religie. Pretinzând că inspiraţia suveranului pontif a coborât într-o linie neîntreruptă de la apostoli şi că a rămas neschimbată de-a lungul timpului, romanismul dădea ocazie ca tot felul de extravaganţe şi corupţii să fie ascunse
31 sub sfinţenia mandatului apostolic. Inspiraţia pretinsă de Münzer şi de colaboratorii lui nu venea dintr-o sursă mai înaltă decât din capriciile imaginaţiei şi influenţa ei răsturna orice autoritate omenească sau divină. Adevăratul creştinism primeşte Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind marele tezaur al adevărului inspirat şi ca probă a oricărei inspiraţii.

După întoarcerea de la Wartburg, Luther a terminat traducerea Noului Testament şi Evanghelia a fost dată curând
32 după aceea poporului german în propria lui limbă. Această traducere a fost primită cu mare bucurie de toţi care iubeau adevărul, dar a fost respinsă cu dispreţ de aceia care au ales tradiţiile omeneşti şi poruncile oamenilor. Preoţii s-au alarmat la gândul că oamenii de rând puteau să discute cu ei preceptele Cuvântului lui Dumnezeu şi că urma să fie dată pe faţă propria lor ignoranţă. Armele raţiunii lor fireşti erau fără putere contra sabiei Duhului. Roma şi-a exercitat întreaga ei autoritate pentru a zădărnici răspândirea Scripturilor; dar atât decretele şi anatemele, cât şi torturile au fost zadarnice. Cu cât condamna şi interzicea mai mult Biblia, cu atât mai mare era
33 dorinţa oamenilor să cunoască ceea ce învăţa ea în realitate. Toţi care puteau să citească erau nerăbdători să studieze Cuvântul lui Dumnezeu în mod personal. Îl purtau cu ei, îl citeau, îl reciteau şi nu se mulţumeau până când nu memorau mari părţi din el. Văzând modul favorabil cu care fusese primit Noul Testament, Luther a început imediat traducerea Vechiului Testament pe care l-a publicat în fascicule, pe măsura traducerii lui. Scrierile lui Luther erau bine primite atât în oraşe, cât şi în cătune. "Ceea ce Luther şi prietenii lui scriau, alţii difuzau. Călugării, convinşi de ilegitimitatea obligaţiilor monahale, doritori să schimbe lunga lor viaţă de
34 inactivitate cu una de efort activ, dar prea ignoranţi pentru a veşti Cuvântul lui Dumnezeu, călătoreau prin provincii, vizitând cătune şi colibe, unde vindeau cărţile lui Luther şi ale prietenilor lui. În curând Germania mişuna de aceşti colportori îndrăzneţi." (Idem, b. 9, ch. 11).

Aceste scrieri erau studiate cu adânc interes de bogaţi şi săraci, de învăţaţi şi neînvăţaţi. Seara, învăţătorii de la
35 şcolile săteşti le citeau cu glas tare oamenilor adunaţi în grupe mici la gura sobei. Cu fiecare efort făcut unele suflete erau convinse de adevăr şi primind Cuvântul cu bucurie, duceau, la rândul lor, veştile bune şi altora. Se confirmau cuvintele Inspiraţiei: "Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate". (Ps. 119:130). Studiul Scripturilor producea o schimbare puternică în minţile şi inimile oamenilor. Dominaţia papală pusese peste supuşii ei un jug de fier care-i ţinuse în ignoranţă şi degradare. Fusese menţinută cu scrupulazitate o
36 respectare superstiţioasă a formelor, dar în tot serviciul lor inima şi mintea participau prea puţin. Predicarea lui Luther care scotea în evidenţă adevărurile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, apoi Cuvântul însuşi pus în mâinile oamenilor de rând, trezise puterile lor adormite şi nu numai că purificase şi înnobilase natura lor spirituală, ci dăduse o nouă putere şi vigoare intelectului.

Persoane de toate condiţiile erau văzute cu Biblia în mână, apărând doctrinele Reformaţiunii. Papistaşii care lăsaseră studiul Scripturilor pe seama preoţilor şi călugărilor, îi chemau acum să răspundă şi să respingă noile învăţături. Dar necunoscând nici Scripturile şi nici puterea lui Dumnezeu, preoţii şi călugării erau complet înfrânţi de aceia pe care ei îi acuzaseră ca neînvăţaţi şi eretici. "Din nefericire, spunea un scriitor catolic, Luther
37 convinsese pe urmaşii lui să nu-şi pună încrederea în nici o altă scriere decât în Sfânta Scriptură." (D'Aubigné, b. 9, ch. 11). Mulţimi de oameni se adunau să audă adevărul apărat de bărbaţi cu puţină instruire şi chiar dezbătut de ei cu teologi învăţaţi şi elocvenţi. Ignoranţa vrednică de ruşine a acestor bărbaţi mari era dată pe faţă când argumentele lor erau întâmpinate cu învăţăturile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu. Muncitorii, soldaţii, femeile şi chiar copiii erau mai familiarizaţi cu învăţăturile Bibliei decât preoţii şi doctorii eruditi.

Contrastul dintre ucenicii Evangheliei şi susţinătorii superstiţiilor papale se manifesta la fel în rândurile învăţaţilor ca şi între oamenii de rând. "În opoziţie cu vechii apărători ai ierarhiei papale, care neglijaseră studiul limbilor şi cercetarea literaturii,... acum era un tineret inteligent, devotat studiului, cercetând Scriptura şi familiarizându-se
38 cu capodoperele antichităţii. Având o minte activă, un suflet nobil şi o inimă cutezătoare, aceşti tineri au dobândit curând atâtea cunoştinţe, încât mult timp nimeni nu se putea măsura cu ei... În consecinţă, când aceşti tineri apărători ai Reformaţiunii se întâlneau cu învăţaţii Romei, în orice adunare, îi atacau cu atâta uşurinţă şi siguranţă, încât acei bărbaţi ignoranţi ezitau, se pierdeau, şi ajungeau de dispreţul meritat în ochii tuturor. (Idem, b. 9, ch.

11).

Când clerul roman a văzut numărul enoriaşilor micşorându-se, a recurs la ajutorul autorităţilor şi prin toate mijloacele pe care le aveau la dispoziţie s-au străduit să aducă înapoi pe ascultătorii lor. Dar oamenii găsiseră în **39** noile învăţături ceea ce răspundea nevoilor sufletelor lor şi s-au îndepărtat de aceia care îi hrăniseră timp atât de îndelungat cu pleava fără valoare a riturilor superstiţioase şi a tradiţiilor omeneşti.

Când s-a aprins persecuţia împotriva învăţătorilor adevărului, ei au luat seama la cuvintele lui Hristos: "Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi în alta". (Matei 10:23). Lumina pătrundea pretutindeni. Cei persecutaţi găseau în altă parte o uşă ospitalieră deschisă şi rămânând acolo predicau pe Hristos, uneori în biserică sau, dacă li se **40** refuza acest privilegiu, în case particulare sau în aer liber. Oriunde puteau să găsească ascultători, locul acela devenea un templu sfânt. Adevărul, proclamat cu astfel de energie şi siguranţă, se răspândea cu o putere de neînvins.

În zadar au fost invocate autorităţile civile şi religioase să zdrobească erezia. În zadar au recurs la închisoare, tortură, foc şi sabie. Mii de credincioşi şi-au pecetluit credinţa cu sângele lor şi totuşi lucrarea înainta. Persecuţia **41** servea doar la răspândirea adevărului şi fanatismul, pe care Satana s-a străduit să-l unească cu acesta, a contribuit şi mai mult la accentuarea contrastului dintre lucrarea lui Satana şi lucrarea lui Dumnezeu.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 11

Protestul prinților

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Una dintre cele mai nobile mărturii care au fost depuse vreodată în favoarea Reformațiunii a fost Protestul adresat
1 de prinții creştini din Germania la Dieta din Speier în anul 1529. Curajul, credința şi statornicia acestor bărbați ai lui Dumnezeu au câştigat libertatea de gândire şi conştiință pentru secolele următoare. Protestul lor a dat bisericii reformate numele de Protestantă; principiile lui sunt "însăşi esența Protestantismului." (D'Aubigné, b. 13, cap. 6).

O zi întunecată şi amenințătoare venise pentru Reformațiune. În ciuda edictului de la Worms care declara pe Luther în afara legii şi interzicea predicarea sau credința în doctrinele lui, toleranța religioasă predominase până acum în imperiu. Providența divină ținuse sub control forțele care se opuneau adevărului. Carol al V-lea, era
2 hotărât să zdrobească Reformațiunea, dar ori de câte ori şi-a ridicat mâna să lovească, a fost obligat să lovească în altă parte. Distrugerea iminentă a tuturor acelora care îndrăzniseră să se împotrivească Romei, părea mereu inevitabilă; dar în momentul critic apăreau ori armatele turceşti la frontiera răsăriteană, ori împăratul Franței, sau chiar papa însuşi, gelos pe puterea mereu crescândă a împăratului, pornea război împotriva lui; astfel, în mijlocul luptei şi frământării națiunilor, Reformațiunea a avut răgazul să se întărească şi să se extindă.

În cele din urmă însă suveranii papali au stins neînțelegerile dintre ei pentru a putea face cauză comună contra reformatorilor. Dieta din Speier din anul 1526 dăduse fiecărui stat libertatea deplină în materie de religie până la
3 întrunirea unui conciliu general; dar abia trecuseră pericolele care facilitaseră această concesie, că împăratul a convocat o a doua Dietă la Speier în anul 1529 cu scopul de a zdrobi erezia. Prinții urmau să fie convinşi prin mijloace paşnice, dacă era posibil, să se alieze contra Reformațiunii; dar dacă aceasta nu reuşea, Carol era hotărât să recurgă la sabie.

Papistaşii jubilau. Au venit la Speier într-un număr mare şi şi-au manifestat deschis ostilitatea față de reformatori şi față de toți aceia care-i favorizau. Melanchton spunea: "Suntem scârba şi gunoaiele lumii; dar Hristos va privi
4 asupra sărmanului Său popor şi-l va păzi". (Idem, b. 13, cap. 5). Prinților evanghelici prezenți la Dietă li s-a interzis să predice Evanghelia chiar şi în locuințele lor. Însă oamenii din Speier, însetați după Cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda interdicției, se adunau cu miile la serviciile divine ținute în capela electorului de Saxonia.

Faptul acesta a grăbit izbucnirea crizei. Un mesaj imperial a fost comunicat Dietei, că întrucât hotărârea care acorda libertate de conştiință dăduse naştere la dezordini mari, împăratul cerea să fie anulată. Acest act arbitrar a provocat indignarea şi tulburarea creştinilor evanghelici. Unul dintre ei spunea: "Hristos a căzut iarăşi în mâinile
5 lui Caiafa şi Pilat". Romaniştii au devenit mai violenți. Un papistaş fanatic declara: "Turcii sunt mai buni decât lutheranii, căci turcii țin zilele de post, pe când lutheranii le calcă. Dacă ar fi să alegem între Sfintele Scripturi ale lui Dumnezeu şi vechile erori ale bisericii, ar trebui să le respingem pe primele". Melanchton remarca: "În fiecare zi, în plină adunare, Faber aruncă o nouă piatră în noi evangheliştii". (Idem, b. 13, cap. 5).

Toleranța religioasă fusese stabilită legal şi statele evanghelice erau hotărâte să se opună violării drepturilor lor. Lui Luther, care era încă sub interdicția impusă de edictul din Worms, nu i s-a permis să se prezinte la Speier;
6 locul lui a fost ținut însă de colaboratorii şi prinții pe care Dumnezeu i-a ridicat pentru a apăra cauza Sa în această împrejurare critică. Nobilul Frederick de Saxonia, protectorul lui Luther din trecut, murise; însă Ducele Johan, fratele şi succesorul lui, care salutase cu bucurie Reformațiunea, cu toate că era prietenul păcii, a dovedit mare energie şi curaj în toate problemele legate de interesele credinței.

Preoții au cerut ca statele care primiseră Reformațiunea să se supună fără condiții jurisdicției romane.
7 Reformatorii, pe de altă parte, pretindeau libertatea care le fusese acordată mai înainte. Ei n-au putut să consimtă ca Roma să aducă din nou sub stăpânirea ei acele state care primiseră cu o bucurie aşa de mare Cuvântul lui Dumnezeu.

În cele din urmă, s-a propus un compromis, ca acolo unde Reformațiunea nu se stabilise, să fie aplicat riguros edictul din Worms; şi că "în statele în care oamenii s-au îndepărtat de el şi unde nu se puteau conforma lui, fără
8 primejdia revoltei, să nu se mai facă nici o nouă reformă, să nu se trateze nici un punct controversat, să nu se opună celebrării liturghiei, să nu se permită nici unui romano-catolic să îmbrățişeze Lutheranismul". (Idem, b. 13, cap. 5). Această măsură a fost aprobată de Dietă spre marea satisfacție a preoților şi prelaților papali.

9 Dacă acest edict ar fi fost aplicat, "Reformațiunea nu putea nici să fie extinsă... acolo unde nu era cunoscută încă,

nici să se consolideze pe temelii solide... acolo unde deja exista". (Idem, b. 13, cap. 5). Libertatea cuvântului ar fi fost interzisă. Nici o convertire nu ar fi fost permisă. Prietenilor Reformațiunii li se cerea să se supună imediat acestor interdicții și restricții. Speranțele lumii păreau aproape să se stingă. "Restabilirea ierahiei romane... va readuce în mod negreșit vechile abuzuri"; și se va găsi cu ușurință o ocazie pentru "a completa nimicirea unei lucrări deja atât de violent zguduită" de fanatism și discordie." (Idem, b. 13, cap. 5).

Când grupul evanghelic s-a întâlnit să se consulte, se uitau unul la altul complet descurajați. De la unul la altul trecea întrebarea: "Ce este de făcut?" Erau în joc mari probleme pentru lume. "Se vor supune conducătorii Reformațiunii și vor accepta edictul? Cât de ușor ar fi putut reformatorii, în această criză, care era cu adevărat înfricoșătoare, să se convingă pe ei înșiși să meargă într-o direcție greșită! Cât de multe pretexte plauzibile și motive rezonabile ar fi putut să găsească pentru supunere! Prinților lutherani le era garantată exercitarea liberă a
10 religiei lor. Îi același avantaj a fost acordat tuturor supușilor care, înainte de aprobarea acestei măsuri, îmbrățișaseră concepțiile reformate. Nu trebuia ca aceasta să-i mulțumească? Câte primejdii n-ar fi evitate prin supunere! În ce pericole și conflicte necunoscute i-ar fi aruncat împotrivirea? Cine știe ce ocazii poate aduce viitorul? Să îmbrățișăm pacea; să apucăm ramura de măslin pe care o întinde Roma și să vindecăm rănile Germaniei. Cu argumente ca acestea, reformatorii ar fi putut să justifice adoptarea unei atitudini care i-ar fi dus cu siguranță, în scurt timp, la nimicirea cauzei lor.

"Din fericire, ei au privit la principiul pe care se baza acest aranjament și au acționat prin credință. Care era acel principiu? Era dreptul Romei de a forța conștiința și de a interzice cercetarea liberă. Dar nu urma ca ei și supușii lor protestanți să se bucure de libertatea religioasă? Da, dar ca o favoare special stipulată în înțelegere însă, nu ca un drept. Pentru toți care nu erau incluși în acest aranjament, urma să se aplice marele principiu al autorității Romei; conștiința nu era luată în considerație; Roma era judecătorul infailibil și trebuia ascultată. Acceptarea înțelegerii propuse urma să fie o recunoaștere de fapt, că libertatea religioasă trebuia limitată la Saxonia reformată; și în ce privea restul creștinătății, cercetarea liberă și mărturisirea credinței reformate, erau considerate
11 crime și trebuiau pedepsite cu temnița și rugul. Puteau ei să consimtă să se limiteze libertatea religioasă și să se ducă vestea că Reformațiunea își făcuse ultimul adept? Puteau ei să consimtă că ea cucerise ultima palmă de pământ și că oriunde Roma își exercita autoritatea în acel moment, stăpânirea ei urma să continue? Puteau reformatorii să pretindă că erau nevinovați de sângele acelor sute și mii de oameni care, în urma acestei înțelegeri, urmau să-și dea viața în statele catolice? Aceasta ar fi însemnat să trădeze, în acea oră supremă, cauza Evangheliei și a libertăților creștinității". (Wylie, b. 9, cap. 15). Mai degrabă vor "sacrifica totul, chiar statele, coroanele și viețile lor". (D'Aubigné, b. 13, cap. 5).

"Să respingem acest decret", au spus prinții. "În probleme de conștiință majoritatea nu are nici o putere". Deputații au declarat: "Datorăm pacea de care se bucură imperiul decretului din anul 1526; anularea lui ar umple Germania de tulburări și dezbinări. Dieta nu are competența decât să păstreze libertatea religioasă până când se va
12 întruni conciliul". (Idem, b. 13, cap. 5). A proteja libertatea de conștiință este datoria statului și aceasta este limita autorității lui în materie de religie. Orice guvern care încearcă să reglementeze sau să impună rânduieli religioase cu ajutorul autorității civile, sacrifică însuși principiul pentru care au luptat creștinii evanghelici cu atâta noblețe. Papistașii erau hotărâți să reprime ceea ce ei numeau "încăpățânarea îndrăzneață". Ei au încercat să provoace dezbinări între susținătorii Reformațiunii și să intimideze pe toți aceia care nu se declaraseră pe față în favoarea ei. Reprezentanții orașelor libere au fost convocați, în cele din urmă, înaintea Dietei și somați să declare dacă acceptă condițiile propunerii. Ei au cerut o amânare, dar în zadar. Când li s-a cerut să hotărască, aproape jumătate
13 dintre ei au trecut de partea reformatorilor. Aceia care au refuzat astfel să jertfească libertatea de conștiință și dreptul de a avea opinia personală, știau bine că poziția lor îi expunea în viitor criticii, condamnării și persecuției. Unul dintre delegați a spus: "Trebuie ori să ne lepădăm de Cuvântul lui Dumnezeu, ori să fim arși". (Idem, b. 13, cap. 5).

Regele Ferdinand, reprezentantul împăratului la Dietă, a văzut că decretul avea să provoace dezbinări serioase, dacă prinții nu pot fi convinși să-l accepte și să-l susțină. De aceea a apelat la arta convingerii, știind bine că a folosi forța față de astfel de oameni i-ar face și mai hotărâți. El "a rugat pe prinți să accepte decretul, asigurându-i
14 că împăratul va fi nespus de mulțumit de ei". Dar acești bărbați credincioși, recunoșteau o autoritate mai presus de conducătorii pământești și au răspuns calm: "Vom asculta de împărat în tot ce poate contribui la menținerea păcii și onoarei lui Dumnezeu". (Idem, b. 13, cap. 5).

În fața Dietei, regele a anunțat, în cele din urmă, pe elector și pe prietenii lui că edictul "urma să fie elaborat sub forma unui decret imperial" și că "singura soluție, care le rămânea, era să se supună majorității". După ce a vorbit
15 astfel, s-a retras din adunare, fără să mai ofere reformatorilor nici o ocazie de deliberare sau de răspuns. "În zadar au trimis o delegație rugând pe rege să revină." Singurul răspuns la protestul lor a fost: "Problema este hotărâtă, supunerea este tot ce vă rămâne". (Idem, b. 13, cap. 5).

16 Partidul imperial era convins că prinții creștini vor adera la Sfintele Scripturi ca fiind superioare doctrinelor și

cerințele omenești; și știa că oriunde va fi primit acest principiu, papalitatea va fi, în ultimă instanță, înfrântă. Dar, asemenea multor mii de oameni de atunci încoace, privind numai "la lucrurile care se văd", s-au măgulit cu gândul că mai puternică era cauza împăratului și a papei, pe când a reformatorilor era slabă. Dacă reformatorii ar fi depins numai de ajutorul omenesc, ei ar fi fost fără putere, așa cum presupuneau papistașii. Dar deși puțini la număr și în conflict cu Roma, ei aveau tăria lor. Ei au apelat "de la raportul Dietei la Cuvântul lui Dumnezeu și de la împăratul Carol la Isus Hristos, Împăratul împăraților și Domnul domnilor". (Idem, b. 13, cap. 6).

Pentru că Ferdinand refuzase să ia în considerație convingerile lor de conștiință, prinții au hotărât să nu țină seama
17 de absența lui, ci să aducă protestul lor fără întârziere înaintea Consiliului național. A fost întocmită o declarație solemnă și prezentată Dietei:

"Protestăm prin prezenta înaintea lui Dumnezeu, singurul nostru Creator, Susținător, Răscumpărător și Mântuitor
18 și care ^ntr-o zi va fi Judecătorul nostru, ca și înaintea tuturor oamenilor și a tuturor creaturilor, că noi, pentru noi și pentru poporul nostru, nu consimțim, nici nu aderăm în vreun fel oarecare la decretul propus, în tot ceea ce este ^mpotriva lui Dumnezeu, a Sfântului Său Cuvânt, a conștiinței noastre curate și a mântuirii sufletelor noastre".

"Cum! Să ratificăm acest edict? Să afirmăm că atunci când Dumnezeul cel Atotputernic cheamă pe un om la cunoașterea Sa, acestui om totuși să nu i se permită să primească cunoștința de Dumnezeu?".... " Nu există nici o doctrină sigură, decât aceea care este în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu... Domnul interzice învățarea oricărei alte doctrine.... Sfintele Scripturi ar trebui explicate prin alte texte mai clare;... Această Carte Sfântă este
19 întru totul necesară pentru creștin, ușor de înțeles și destinată să împrăștie întunericul. Suntem hotărâți, prin harul lui Dumnezeu, să menținem predicarea curată și exclusivă a singurului Său Cuvânt, așa cum se găsește în cărțile biblice ale Vechiului și Noului Testament, fără să adăugăm nimic la acest Cuvânt care ar fi în contradicție cu el. Acest Cuvânt este singurul adevăr; el este regula sigură a oricărei doctrine și a oricărei vieți și niciodată nu poate să greșească sau să ne înșele. Acela care clădește pe temelia aceasta, va sta tare împotriva tuturor puterilor iadului, în timp ce toate ambițiile omenești care sunt înălțate împotriva lui, vor cădea în fața lui Dumnezeu."

"Pentru acest motiv respingem jugul care ni se impune." "În același timp așteptăm ca maiestatea sa imperială să se
20 poarte față de noi ca un prinț creștin care iubește pe Dumnezeu mai presus de orice; și ne declarăm gata să-i acordăm, ca și vouă onorați domni, toată dragostea și supunerea care este dreapta și legitima noastră datorie." (Idem, b. 13, cap. 6).

O impresie profundă a fost făcută asupra Dietei. Majoritatea participanților s-au umplut de uimire și de tulburare
21 față de curajul protestatarilor. Viitorul le apărea furtunos și nesigur. Neînțelegerea, lupta și vărsarea de sânge păreau inevitabile. Dar reformatorii, siguri de justețea cauzei lor și bizuindu-se pe brațul Celui Atotputernic, erau "plini de curaj și de hotărâre".

"Principiile cuprinse în acest Protest celebru... constituie însăși esența Protestantismului. Acest protest se ridică împotriva a două abuzuri ale omului în materie de credință; primul este amestecul puterii civile, iar al doilea este autoritatea arbitrară a bisericii. În locul acestor abuzuri Protestantismul așează puterea conștiinței mai presus de autoritatea civilă și autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu mai presus de biserica vizibilă. În primul rând, Protestantismul respinge puterea civilă în lucrurile sfinte și spune ca și profeții și apostolii: "Trebuie să ascultăm
22 mai mult de Dumnezeu decât de oameni". În prezența coroanei lui Carol al V-lea el înalță coroana lui Isus Hristos. Dar el merge mai departe și stabilește principiul, că orice învățătură omenească trebuie subordonată Cuvântului lui Dumnezeu". (Idem, b. 13, cap. 6). În plus, protestatarii își afirmau dreptul de a-și exprima liber convingerile cu privire la adevăr. Ei nu voiau numai să creadă și să asculte, ci să și predice ceea ce descoperă Cuvântul lui Dumnezeu și negau dreptul preoților și magistraților de a se amesteca. Astfel protestul din Speier a fost o mărturie solemnă împotriva intoleranței religioase și o revendicare a dreptului tuturor oamenilor de a se închina lui Dumnezeu după îndemnurile propriei lor conștiințe.

Declarația fusese făcută. Fusese scrisă în memoria a mii de oameni și înregistrată în cărțile cerului, de unde nici un efort omenesc nu poate să o șteargă. Întreaga Germanie evanghelică a adoptat protestul ca o expresie a
23 credinței ei. Pretutindeni oamenii vedeau în această declarație făgăduința unei ere noi și mai bune. Unul dintre prinți a spus protestanților din Speier: "Cel Atotputernic care v-a dat harul să mărturisiți energic, liber și fără teamă, să vă păstreze în această statornicie creștină până în ziua veșniciei". (Idem, b. 13, cap. 6).

Dacă Reformațiunea, după ce obținuse un oarecare succes, ar fi fost de acord să temporizeze lucrarea pentru a câștiga favoarea lumii, ar fi fost nesinceră față de Dumnezeu și față de ea însăși și astfel ar fi cauzat propria ei
24 distrugere. Experiența acestor nobili reformatori conține o lecție pentru toate secolele viitoare. Modul de lucru al Satanei împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său nu s-a schimbat; el se opune și astăzi tot atât de mult ca și în secolul al XVI-lea, ca Scripturile să fie călăuza vieții.

În timpul nostru există o mare îndepărtare de doctrinele și preceptele lor și este nevoie de o reîntoarcere la marele
25 principiu protestant -- Biblia și numai Biblia, ca regulă a credinței și datoriei. Satana lucrează neîntrerupt prin toate mijloacele de care dispune să distrugă libertatea religioasă. Puterea anticreștină pe care au respins-o

protestatarii din Speier, caută cu o energie reînoită să-şi recâştige supremația pierdută. Acelaşi ataşament statornic față de Cuvântul lui Dumnezeu manifestat în acea criză a Reformațiunii, este singura speranță pentru reforma din zilele noastre.

Pentru protestanți au apărut semne ale primejdiei; erau de asemenea semne că mâna divină se întinsese să ocrotească pe cei credincioşi. Cam în acest timp "Melanchton conducea în grabă pe străzile din Speier pe
26 prietenul lui Simon Grynaeus spre Rin, zorindu-l să traverseze râul. Acesta era mirat de o aşa mare grabă. "Un bătrân cu aer solemn şi grav, dar pe care nu-l cunosc, i-a spus Melanchton, mi s-a arătat şi mi-a spus, că dintr-o clipă în alta funcționarii justiției vor fi trimişi de Ferdinand să aresteze pe Grynaeus".

În timpul acelei zile, Grynaeus se scandalizase din cauza unei predici a lui Faber, un preot catolic renumit; la încheiere l-a mustrat pentru că apărase "anumite erori detestabile". "Faber şi-a ascuns mânia, dar imediat s-a dus
27 la rege de la care a obținut un ordin împotriva profesorului indezirabil de la Heidelberg. Melanchton nu se îndoia că Dumnezeu îi salvase prietenul, trimițând unul dintre sfinții Săi îngeri să-l avertizeze.

"A aşteptat nemişcat pe malul Rinului, până când apele fluviului l-au salvat pe Grynaeus de persecutorii lui. 'În sfârşit, a strigat Melanchton, când l-a văzut pe malul celălalt, 'în sfârşit, este smuls din fălcile crude ale acelora
28 care sunt setoşi de sânge nevinovat". Când s-a întors acasă, Melanchton a fost informat că ofițerii în căutarea lui Grynaeus i-au scotocit casa de sus până jos." (Idem, b. 13, cap. 6).

Reformațiunea însă urma să fie pusă şi mai mult în evidență înaintea mai marilor pământului. Regele Ferdinand refuzase audierea prinților evanghelici; dar urma să li se dea o altă ocazie să-şi prezinte cauza înaintea
29 ^mpăratului şi a adunării demnitarilor bisericii şi statului. Pentru a linişti neînțelegerile care tulburau imperiul, Carol al V-lea, în anul următor Protestului de la Speier, a convocat o Dietă la Augsburg, făcându-şi cunoscut intenția de a o prezida personal. Acolo au fost invitați şi conducătorii protestanților.

Reformațiunea era amenințată de primejdii mari; dar apărătorii ei au încredințat cauza lor lui Dumnezeu şi s-au hotărât să stea tari pentru Evanghelie. Electorul de Saxonia a fost sfătuit de consilierii lui să nu se ducă la Dietă. Ei i-au spus că împăratul, a cerut participarea prinților pentru a-i atrage într-o cursă. "Nu înseamnă să rişti totul mergînd să te închizi între zidurile unui oraş cu un duşman puternic?" Dar alții declarau cu noblețe: "Prinții să fie
30 curajoşi şi cauza lui Dumnezeu va fi salvată". "Dumnezeu este credincios; El nu ne va părăsi", spunea Luther. (Idem, b. 14, cap. 2). Prințul elector a plecat împreună cu suita sa la Augsburg. Toți îşi dădeau seama de primejdiile care-l amenințau şi mulți mergeau cu fața întunecată şi cu inima tulburată. Dar Luther care i-a însoțit până la Coburg, le-a înviorat credința slăbită cântând imnul scris în timpul călătoriei: "Cetate tare-i Dumnezeu". Multe presimțiri întunecate au fost alungate, multe inimi apăsate au fost uşurate la sunetul melodiei inspiratoare. Prinții reformați se hotărâseră să pregătească o declarație a convingerilor lor într-o formă sistematică, cu dovezi din Scripturi, ca s-o prezinte Dietei şi sarcina pregătirii ei a fost încredințată lui Luther, Melanchton şi colaboratorilor lor. Această Mărturisire de credință a fost acceptată de protestanți ca o expunere a credinței lor şi s-au întrunit să semneze acest document important. Era un timp solemn şi critic. Reformatorii doreau să nu fie amestecată cauza lor cu problemele politice; ei erau de părere că Reformațiunea nu trebuie să exercite nici o altă influență decât aceea care izvorăşte din Cuvântul lui Dumnezeu. Când prinții creştini s-au apropiat să semneze Mărturisirea de credință, Melanchton a intervenit, spunând: "Revine teologilor şi pastorilor să propună aceste
31 lucruri; să rezervăm autoritatea mai marilor pământului pentru alte probleme". "Ferească Dumnezeu, a răspuns Ioan de Saxonia, ca să mă excludeți. Sunt hotărât să fac ce este drept, fără să mă îngrijorez de coroana mea. Doresc să mărturisesc pe Domnul. Pălăria mea de elector şi mantia de hermină nu-mi sunt atât de scumpe cum îmi este crucea lui Isus Hristos". Spunând acestea şi-a pus semnătura. Când a luat pana un altul dintre prinți, a spus: "Dacă onoarea lui Isus Hristos, Domnul meu, o cere, sunt gata... să-mi părăsesc bunurile şi chiar viața". "Mai degrabă voi renunța la supuşii şi la statele mele, mai degrabă voi părăsi țara părinților mei cu toiagul în mână, a continuat el, decât să primesc o altă învățătură, decât aceea care este cuprinsă în această Mărturisire". (Idem, b. 14, cap. 6). Atât de mare era credința şi îndrăzneala acestor bărbați ai lui Dumnezeu.

Timpul stabilit pentru a se înfățişa înaintea împăratului a sosit. Carol al V-lea, stând pe tronul său, înconjurat de electori şi prinți a acordat audiență reformatorilor protestanți. A fost citită mărturisirea lor de credință. În acea
32 adunare augustă au fost clar prezentate adevărurile Evangheliei şi au fost expuse erorile bisericii papale. Pe drept cuvânt ziua aceea a fost declarată "ziua cea mai mare a Reformațiunii şi una dintre cele mai glorioase din istoria creştinătății şi a omenirii. (Idem, b. 14, cap. 7).

Trecuseră doar câțiva ani de când călugărul din Wittenberg stătuse singur la Worms în fața consiliului național. Acum în locul lui stăteau cei mai nobili şi mai puternici prinți ai imperiului. Lui Luther îi fusese interzis să apară la Augsburg, dar fusese prezent prin cuvintele şi prin rugăciunile lui. "Sunt peste măsură de bucuros, scria el, că
33 am trăit până în ceasul acesta în care Hristos a fost înălțat în mod public de mărturisitori atât de iluştri şi într-o adunare atât de măreață". (idem, b. 14, cap. 7). Astfel s-a împlinit ce zice Scriptura: "Voi vorbi despre învățăturile Tale înaintea împăraților". (Ps. 119:46).

În zilele lui Pavel, Evanghelia pentru care fusese ^ntemnițat, a fost dusă în același fel înaintea prinților și nobililor cetății imperiale. Tot astfel cu această ocazie, ceea ce împăratul interzisese să se predice de la amvon, a fost vestit din palat; ceea ce mulți au considerat ca nepotrivit, chiar pentru slugi să asculte, a fost ascultat cu uimire de către
34 stăpânitorii și demnitarii imperiului. Regi și oameni mari formau auditoriul, prinții încoronați erau predicatorii, iar predica era adevărul împărătesc al lui Dumnezeu. "Din timpul apostolilor, spunea un scriitor, n-a fost o lucrare mai mare sau o mărturisire mai măreață". (D'Aubigné, b. 14, cap. 7).

"Tot ce au spus lutheranii este adevărat, nu putem nega nimic", a declarat un episcop catolic. "Puteți respinge printr-o judecată sănătoasă mărturisirea făcută de elector și de aliații lui?", întrebă un altul pe Dr. Eck. "Cu
35 scrierile apostolilor și ale proorocilor -- nu!", a fost răspunsul; "dar cu acelea ale Părinților și ale conciliilor -- da!". "Înțeleg", a răspuns cel ce întrebase. "Lutheranii, după părerea dumneavoastră, sunt în cadrul Scripturii, iar noi în afara ei". (Idem, b. 14, cap. 8).

Unii din prinții Germaniei au fost câștigați pentru credința reformată. Însuși împăratul a declarat că articolele
36 protestante erau purul adevăr. Mărturisirea de credință a fost tradusă în multe alte limbi și răspândită în toată Europa și a fost primită de milioane de oameni din generațiile următoare ca expresie a credinței lor.

Slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu nu s-au trudit singuri. Când puterile, stăpânirile și duhurile rele din locurile cerești s-au unit împotriva lor, Domnul n-a părăsit pe poporul Său. Dacă ochii lor ar fi fost deschiși, ar fi văzut o dovadă evidentă a prezenței și ajutorului divin asemănătoare cu aceea care a fost dată unui profet din vechime.
37 Când slujitorul lui Elisei a arătat stăpânului său armata inamică care-i înconjura și le tăia orice posibilitate de scăpare, profetul s-a rugat: "Doamne, deschide-i ochii să vadă". (2 Regi 6:17). Îi iată, muntele era plin cu care și cai de foc, armata cerului era postată pentru a ocroti pe omul lui Dumnezeu. Tot astfel au păzit îngerii pe lucrătorii cauzei Reformațiunii.

Unul dintre principiile susținute cel mai hotărât de Luther a fost că nu trebuie să se recurgă la puterea civilă pentru a sprijini Reformațiunea și să nu se apeleze la arme pentru apărarea ei. El s-a bucurat că Evanghelia a fost mărturisită de către prinții imperiului; dar când ei au propus să se unească într-o ligă de apărare, el a declarat că
38 "doctrina Evangheliei trebuie să fie apărată numai de Dumnezeu... Cu cât omul se amestecă mai puțin în această lucrare, cu atât mai evidentă va fi intervenția lui Dumnezeu în favoarea ei. Toate prevederile politice sugerate erau, după părerea lui, din cauza fricii nedemne și a neîncrederii păcătoase". (D'Aubigné, London ed., b. 10, cap. 14).

Când dușmani puternici s-au unit pentru a distruge credința reformată și mii de săbii păreau gata să fie trase din teacă împotriva ei, Luther scria: "Satana își arată furia; pontifi nelegiuiți conspiră; și noi suntem amenințați cu
39 război. Îndemnați pe oameni să se lupte vitejește înaintea tronului lui Dumnezeu, prin credință și rugăciune, astfel ca dușmanii noștri, învinși de Duhul lui Dumnezeu, să fie constrânși la pace. Nevoia noastră de căpetenie, lucrarea noastră de seamă este rugăciunea; oamenii să știe că acum sunt expuși tăișului săbiei și furiei Satanei, de aceea să se roage". (D'Aubigné, b. 10, cap. 14).

Din nou, cu o ocazie ulterioară, referindu-se la alianța propusă de prinții reformați, Luther a declarat că singura armă folosită în această luptă trebuie să fie "sabia Duhului". El scria electorului de Saxonia: "Nu putem aproba cu conștiința curată alianța propusă. Am dori mai degrabă să murim de zece ori decât să vedem că Evanghelia noastră provoacă vărsarea unei singure picături de sânge. Partea noastră este să fim ca mieii duși la tăiere. Crucea
40 lui Hristos trebuie purtată. Înălțimea Voastră să fie fără teamă. Vom face mai mult prin rugăciunile noastre decât toți vrăjmașii noștri prin lăudăroșiile lor. Numai să nu vă fie mânjite mâinile cu sângele fraților voștri. Dacă împăratul cere să fim duși înaintea tribunalelor lui, suntem gata să ne prezentăm. Altețea Voastră nu poate să apere credința noastră; fiecare trebuie să creadă pe propriul lui risc și pericol". (Idem, b. 14, cap. 1).

Puterea care a zguduit lumea în marea Reformațiune a venit din locul tainic al rugăciunii. Acolo, slujitorii lui Dumnezeu și-au sprijinit picioarele cu calm sfânt pe stânca făgăduințelor Sale. În timpul luptei de la Augsburg, Luther "nu a lăsat să treacă nici o zi fără să consacre cel puțin trei ore pentru rugăciune și alegea orele cele mai favorabile pentru studiu". În cămăruța lui retrasă era auzit revărsându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu în cuvinte
41 pline de adorare, teamă și speranță, ca atunci când cineva vorbește unui prieten". "Îtiu că Tu ești Tatăl nostru și Dumnezeul nostru, spunea el, și că vei risipi pe persecutorii copiilor Tăi; căci Tu Însuți ești expus împreună cu noi. Toată această problemă este a Ta și numai pentru că Tu ne-ai constrâns am pus noi umărul la ea. Apără-ne, O, Tată!" (Idem, b. 14, cap. 6).

Lui Melanchton care era zdrobit sub povara neliniștii și a fricii îi scria: "Har și pace în Hristos -- în Hristos zic și nu în lume. Amin. Urăsc nespus de mult acele griji chinuitoare care te consumă. Dacă această cauză este
42 nedreaptă, părăsește-o; dacă este dreaptă, de ce să dezminți făgăduințele Aceluia care ne poruncește să dormim fără teamă?... Hristos nu va abandona lucrarea dreptății și a adevărului. El trăiește, El domnește; de ce avem, atunci, să ne temem?" (Idem, b. 14, cap. 6).

43 Dumnezeu a ascultat strigătele slujitorilor Săi. El a dat prinților și slujitorilor Evangheliei harul și curajul să

susţină adevărul împotriva conducătorilor întunericului acestei lumi. Domnul a zis: "Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; şi cine se încrede în El, nu va fi dat de ruşine". (1 Petru 2:6). Reformatorii protestanţi au clădit pe Hristos şi porţile iadului nu i"au putut birui.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer
Inapoi la Cuprins
La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 12

Reformaţiunea în Franţa

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Protestul din Speier şi Mărturisirea de la Augsburg, care au marcat triumful Reformaţiunii în Germania, au fost urmate de ani de luptă şi întuneric. Slăbit de dezbinările dintre susţinătorii lui şi asaltat de duşmani puternici, Protestantismul părea sortit să fie total distrus. Mii şi-au pecetluit mărturia cu sângele lor. A izbucnit războiul civil; cauza protestantă a fost trădată de unul dintre adepţii ei de frunte; cei mai nobili dintre prinţii reformaţi au căzut în mâinile împăratului şi au fost târâţi ca prizonieri din oraş în oraş. Dar în clipa acestui aparent triumf, împăratul a fost lovit de înfrângere. El a văzut cum prada i-a fost smulsă din mână şi a fost constrâns, în cele din
1 urmă, să tolereze doctrinele a căror distrugere fusese ambiţia vieţii sale. El îşi pusese în joc imperiul, bogăţiile şi ^nsăşi viaţa pentru a zdrobi erezia. Acum şi-a văzut armatele epuizate de lupte, visteriile secate, multele lui regate ameninţate de revoltă, în timp ce pretutindeni se răspândea credinţa pe care el se străduise zadarnic să o suprime. Carol al V-lea se luptase împotriva Celui Atotputernic. Dumnezeu spusese: "Să fie lumină!", dar împăratul căutase să menţină întunericul. Planurile lui eşuaseră şi îmbătrânit înainte de vreme, epuizat de lupte îndelungate a abdicat de la tron şi s-a retras într-o mânăstire.

În Elveţia, ca şi în Germania, au venit zile întunecate pentru Reformaţiune. În timp ce multe cantoane au primit credinţa reformată, altele s-au agăţat cu o stăruinţă oarbă de crezul Romei. Persecutarea acelora care doreau să primească adevărul, a dus, în cele din urmă, la război civil. Zwingli şi mulţi din cei care se uniseră cu el în
2 lucrarea de reformă au căzut pe câmpul însângerat de la Cappel. Oecolampadius, copleşit de aceste dezastre grozave, a murit curând după aceea. Roma era biruitoare şi în multe locuri se părea că va câştiga tot ce pierduse. Dar Acela ale Cărui sfaturi sunt din veşnicie nu Íi-a uitat nici cauza, nici poporul. Mâna Sa urma să le aducă eliberarea. El a ridicat în alte ţări lucrători pentru a duce mai departe Reformaţiunea.

În Franţa, zorile au început să se ivească înainte ca să se fi auzit de numele lui Luther ca reformator. Unul dintre primii care a înţeles lumina a fost bătrânul Lefčvre, bărbat de o cultură vastă, profesor la universitatea din Paris şi
3 un catolic sincer şi zelos. În studiile lui cu privire la literatura antică, i-a fost atrasă atenţia către Biblie şi a introdus studiul ei între studenţii lui.

Lefčvre era un adorator înflăcărat al sfinţilor şi se angajase să alcătuiască o istorie a sfinţilor şi martirilor, aşa cum era redată în legendele bisericii. Aceasta era o lucrare care necesita multă muncă; făcuse deja un progres considerabil în această direcţie, când i-a venit ideea că ar putea primi un ajutor însemnat din Biblie şi atunci a
4 început studiul ei cu acest scop. Aici, într-adevăr, a găsit sfinţi, dar nu ca aceia care figurau în calendarul Roman. Un potop de lumină divină s-a revărsat asupra minţii lui. S-a îndepărtat cu uimire şi dezgust de planul pe care şi-l propusese şi s-a dedicat studiului Cuvântului lui Dumnezeu. A început curând să predice adevărurile preţioase pe care le-a descoperit în el.

În anul 1512, înainte ca Luther sau Zwingli să fi început lucrarea de reformă, Lefčvre scria: "Dumnezeu ne dă, prin credinţă, acea neprihănire care ne îndreptăţeşte, doar prin har, la viaţă veşnică". (Wylie, b. 13, cap. 1).
5 Studiind tainele răscumpărării, el exclama: "O, nespusa măreţie a acestui schimb, - Cel fără păcat este condamnat şi cel vinovat este achitat; Cel binecuvântat poartă blestemul şi cel blestemat este binecuvântat; Viaţa moare şi cel mort trăieşte; Slava este acoperită de întuneric şi cel care nu cunoştea nimic altceva decât întunericul, este îmbrăcat în slavă". (D'Aubigné, London ed., b. 12, cap. 2).

În timp ce învăţa că slava mântuirii aparţine numai lui Dumnezeu, el afirma de asemenea că datoria de a asculta aparţine omului. "Dacă eşti membru al bisericii lui Hristos, spunea el, eşti membru al trupului Său; dacă eşti din
6 trupul Său, eşti plin de fire divină. O, dacă oamenii ar putea pătrunde înţelesul acestui privilegiu, cât de curaţi, neprihăniţi şi sfinţi ar trăi şi cât de vrednică de disprețuit ar socoti slava acestei lumi în comparaţie cu slava lăuntrică pe care ochiul firesc nu poate să o vadă". (Idem, b. 12, cap. 2).

Printre studenţii lui Lefčvre erau unii care ascultau cu aviditate cuvintele lui şi care, mult timp după ce glasul
7 învăţătorului avea să fie adus la tăcere, urmau să continue vestirea adevărului. Unul dintre aceştia a fost William Farel. Fiul unor părinţi evlavioşi şi educat să primească cu credinţă deplină învăţăturile bisericii, el putea, împreună cu apostolul Pavel, să spună despre sine: "Am trăit, ca Fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiunii

noastre." (Fapte 26: 5). Catolic devotat, el ardea de zel să distrugă pe toţi aceia care ar fi îndrăznit să se împotrivească bisericii. "Aş fi scrâşnit din dinţi ca un lup furios, spunea el mai târziu, referindu-se la această perioadă a vieţii sale, dacă aş fi auzit pe cineva vorbind împotriva papei". (Wylie, b. 13, cap. 2). Fusese neobosit în adorarea sfinţilor împreună cu Lčfevre, vizitând toate bisericile din Paris, închinându-se la altare şi împodobind cu daruri locurile sfinte. Dar aceste ritualuri nu au putut să-i aducă pacea sufletului. Convingerea că era păcătos îl urmărea şi cu toate faptele de penitenţă pe care le-a săvârşit, n-a reuşit s-o îndepărteze. El asculta la cuvintele reformatorului ca la o voce din cer: "Mântuirea este prin har". "Cel nevinovat este condamnat şi vinovatul este achitat". "Numai crucea lui Hristos deschide porţile cerului şi închide porţile iadului." (Idem, b. 13, cap. 2).
Farel a primit adevărul cu bucurie. S-a întors de la robia tradiţiei la libertatea fiilor lui Dumnezeu printr-o pocăinţă ca a lui Pavel." "În locul unei inimi ucigaşe de lup prădalnic, s-a întors, spunea el, liniştit ca un miel
8 blând şi nevinovat, având inima cu totul îndepărtată de papa şi predată lui Isus Hristos". (D'Aubigné, b. 12, cap. 3).
În timp ce Lefčvre continua să răspândească lumina printre studenţii săi, Farel, tot aşa de zelos pentru cauza lui Hristos cum fusese pentru cauza papei, a început să vestească adevărul în public. Un demnitar al bisericii, episcopul de Meaux s-a unit curând după aceea cu ei. Alţi profesori apreciaţi pentru capacitatea şi cultura lor, s-au
9 unit şi ei în proclamarea Evangheliei şi aceasta a câştigat adepţi în toate clasele sociale, de la casele meseriaşilor şi ţăranilor până la palatul regelui. Sora lui Francisc I, monarhul conducător de atunci, a primit credinţa reformată. Însuşi regele şi regina mamă, păreau pentru un timp că îi sunt favorabili şi reformatorii aşteptau cu speranţe mari timpul când Franţa avea să fie câştigată pentru Evanghelie.
Dar speranţele lor nu aveau să se împlinească. Încercări şi persecuţii aşteptau pe ucenicii lui Hristos. Totuşi, acestea au fost ascunse cu îndurare de ochii lor. A intervenit un timp de pace ca ei să se întărească pentru a face faţă furtunii; şi Reformaţiunea a făcut progrese repezi. Episcopul de Meaux lucra cu râvnă în dioceza lui pentru a instrui atât clerul, cât şi poporul. Preoţii ignoranţi şi imorali au fost îndepărtaţi şi atât cât a fost posibil, au fost
10 înlocuiţi cu bărbaţi instruiţi şi evlavioşi. Episcopul dorea foarte mult ca poporul lui să aibă acces la Cuvântul lui Dumnezeu şi lucrul acesta a fost îndeplinit curând. Lefčvre şi-a luat răspunderea traducerii Noului Testament; şi chiar în acelaşi timp când Biblia germană a lui Luther ieşea de sub tipar la Wittenberg, Noul Testament în limba franceză era publicat la Meaux. Episcopul n-a cruţat nici muncă, nici cheltuială pentru a-l răspândi în parohiile lui şi în curând ţăranii din Meaux erau în posesia Sfintelor Scripturi.
După cum călătorii chinuiţi de sete salută cu bucurie un izvor de apă proaspătă, tot aşa au primit aceste suflete solia cerului. Lucrătorii din câmp, meseriaşii din ateliere, se încurajau la munca lor zilnică vorbind despre adevărurile preţioase ale Bibliei. Seara, în loc să plece la cârciumă, se adunau unul în casa altuia pentru a citi
11 Cuvântul lui Dumnezeu şi a se uni în rugăciuni şi laudă. O mare schimbare s-a văzut curând în aceste localităţi. Deşi aparţineau clasei celei mai umile, ţărănimii neînvăţate care trudea din greu, puterea reformatoare şi înălţătoare a harului divin a fost văzută în viaţa lor. Umili, iubitori şi sfinţi ei stăteau ca martori pentru ceea ce va împlini Evanghelia cu aceia care o primesc cu sinceritate.
Lumina aprinsă la Meaux şi-a răspândit razele până departe. Numărul convertiţilor creştea în fiecare zi. Mânia ierarhiei romane a fost, pentru un timp, ţinută în frâu de rege, care disprețuia bigotismul îngust al călugărilor; dar în cele din urmă, conducătorii papali au învins. S-au înălţat rugurile. Episcopul de Meaux, constrâns să aleagă
12 între foc şi retractare, a acceptat calea cea mai uşoară; dar în ciuda căderii conducătorului, turma lui a rămas statornică. Mulţi au mărturisit pentru adevăr în mijlocul flăcărilor. Prin curajul şi credincioşia lor pe rug, aceşti umili creştini au vorbit înaintea a mii de oameni care în zilele de pace nu auziseră mărturia lor.
Nu numai cei umili şi săraci au avut curajul să mărturisească pentru Hristos în mijlocul suferinţelor şi batjocurilor. În sălile maiestoase ale castelelor şi palatelor se aflau suflete nobile care preţuiau adevărul mai presus de bogăţie, rang sau chiar viaţă. Armura regală ascundea inimi mai nobile şi mai statornice decât roba şi mitra episcopală. Louis de Berquin era de origine nobilă. Era un cavaler viteaz şi curtenitor, devotat studiului, cu
13 maniere alese şi de o moralitate ireproşabilă. "El era, spune un scriitor, un adept fidel al rânduielilor papale şi un pasionat ascultător al liturghiilor şi al predicilor;... şi ca încoronare a tuturor acestor virtuţi, detesta lutheranismul". Dar, asemenea multor altora, călăuzit în mod providenţial către Biblie, a fost uimit când a descoperit în ea "nu doctrinele Romei, ci doctrinele lui Luther". (Wylie, b. 13, cap. 9). De aici înainte el s-a devotat cu totul cauzei Evangheliei.
"Cel mai erudit dintre nobilii Franţei", geniul şi elocvenţa lui, curajul lui neînfricat şi zelul lui eroic, precum şi influenţa lui la curte - căci era un favorit al regelui - l-au făcut să fie privit de mulţi ca hărăzit să devină reformatorul ţării sale. Beza spunea: "Berquin ar fi fost un al doilea Luther, dacă ar fi găsit în Francisc I un al
14 doilea Prinţ elector". "El este mai rău decât Luther", se plângeau papistaşii. (Idem, b. 13, cap. 9). În adevăr, el era mai de temut pentru romaniştii din Franţa. L-au aruncat în temniţă ca pe un eretic, dar a fost pus în libertate de rege. Lupta a continuat ani de zile. Francisc, oscilând între Roma şi Reformaţiune, tolera şi restrângea în mod

alternativ zelul feroce al călugărilor. Berquin a fost întemnițat de trei ori de autoritățile papale, numai pentru a fi eliberat de monarh care, admirându-i geniul şi caracterul nobil, a refuzat să-l jertfească răutății ierarhiei papale. Berquin a fost avertizat în repetate rânduri despre primejdia care-l amenința în Franța şi a fost îndemnat să urmeze calea acelora care-şi găsiseră siguranța într-un exil voluntar. Erasmus cel timid şi oportunist care, cu toată splendoarea erudiției lui, n-a reuşit niciodată să se ridice la măreția morală care ține mai puțin la viață şi onoruri decât la adevăr, i-a scris lui Berquin: "Cere să fii trimis ca ambasador în vreo țară străină; du-te şi călătoreşte în
15 Germania. Cunoşti pe Beda şi pe alții ca el - este un monstru cu o mie de capete care aruncă venin în toate părțile. Vrăjmaşii tăi se numesc legiune. Dacă ar fi cauza ta mai bună decât aceea a lui Isus Hristos, ei nu te-ar lăsa până nu te-ar distruge în mod mizerabil. Nu te încrede prea mult în protecția regelui. În nici un caz, nu mă compromite față de profesorii de teologie". (Idem, b. 13, cap. 9).

Dar pe măsură ce pericolele se înmulțeau, zelul lui Berquin creştea mai mult. Departe de a adopta sfatul prudent şi protector de sine al lui Erasmus, s-a hotărât să acționeze mai îndrăzneț. El nu avea să stea doar în apărarea adevărului, ci urma să atace rătăcirea. Acuzația de erezie pe care romaniştii căutau s-o arunce asupra lui, el o va
16 îndrepta contra lor. Cei mai activi şi mai înverşunați adversari ai lui erau doctorii şi călugării erudiți ai departamentului teologic al marii universități din Paris, una dintre cele mai înalte autorități eclesiastice atât a oraşului, cât şi a națiunii. Din scrierile acestor doctori, Berquin a extras douăsprezece afirmații pe care le-a declarat public ca fiind "contra Bibliei şi eretice" şi a apelat la rege să judece în această dispută.

Monarhul, bucuros de a pune în contrast capacitatea şi perspicacitatea adversarilor şi încântat de ocazia de a umili mândria acestor călugări îngâmfați, a poruncit romaniştilor să-şi apere cauza cu Biblia. Ei ştiau că această armă
17 nu le va fi de folos; întemnițarea, tortura şi rugul erau armele pe care ştiau să le mânuiască mai bine. Rolurile s-au schimbat şi s-au văzut în situația să cadă în groapa în care nădăjduiseră să arunce pe Berquin. Uluiți căutau vreo cale de scăpare.

"Chiar în timpul acela a fost mutilată o statuie a Fecioarei de la colțul unei străzi." În oraş s-a produs mare agitație. Mulțimi de oameni s-au adunat în locul acela ca să-şi exprime jalea şi indignarea. Împăratul de asemenea
18 era profund mişcat. Aceasta era o situație pe care călugării puteau să o folosească în favoarea lor şi s-au grăbit să profite de ea. "Acestea sunt roadele învățăturii lui Berquin", strigau ei. "Totul este gata să fie distrus - religia, legile şi chiar tronul - de către această conspirație lutherană". (Idem, b. 13, cap. 9).

Berquin a fost arestat din nou. Regele a plecat din Paris şi călugării au fost liberi astfel să-şi aducă planul la îndeplinire. Reformatorul a fost judecat şi condamnat la moarte şi de teamă ca Francisc să nu intervină să-l elibereze, sentința a fost executată chiar în ziua în care a fost pronunțată. La amiază Berquin era condus spre locul execuției. O mulțime imensă s-a adunat să fie martoră la acest eveniment şi mulți au văzut cu uimire şi cu
19 presimțiri triste că victima fusese aleasă din cea mai bună şi mai curajoasă dintre familiile nobile din Franța. Uimirea, indignarea, batjocura şi ura amară întunecau fețele acelei mulțimi agitate; doar pe o singură față nu se vedea nici o umbră. Gândurile martirului erau departe de scena aceea plină de frământare; el era conştient numai de prezența Domnului Său.

Nu lua în seamă nimic; nici carul mizerabil în care era dus, nici fețele încruntate ale persecutorilor lui, nici moartea groaznică la care mergea. Acela care trăieşte, care a fost mort şi care este viu în vecii vecilor, şi care are cheile morții şi ale locuinței morților, era alături de el. Fața lui Berquin radia de lumina şi pacea cerului. Se
20 îmbrăcase cu o haină frumoasă, purtând "o pelerină de catifea, un pieptar de satin şi damasc şi pantaloni auriți". (D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 2 cap. 16). Era pe punctul de a-şi mărturisi credința înaintea Împăratului împăraților şi a universului care stătea ca martor şi nici un semn de tristețe nu trebuia să-i umbrească bucuria.

În timp ce procesiunea înainta încet pe străzile aglomerate, oamenii observau cu uimire pacea neumbrită, triumful
21 plin de bucurie din privirea şi ținuta sa. "El este, spuneau ei, ca cineva care stă într-un templu şi meditează la lucrurile sfinte". (Wylie, b. 13, cap. 9).

La rug, Berquin a încercat să adreseze câteva cuvinte mulțimii; dar călugării, temându-se de efectul lor, au început să strige, ostaşii au început să zăngăne armele şi larma lor a acoperit glasul martirului. Astfel în anul 1529, cea
22 mai înaltă autoritate literară şi eclesiastică a Parisului cult, "a dat gloatelor din anul 1793 exemplul odios de a înăbuşi pe eşafod cuvintele sacre ale unui muribund". (Idem, b. 13, cap. 9).

Berquin a fost strangulat şi corpul i-a fost mistuit de flăcări. Vestea morții sale a provocat întristare prietenilor Reformațiunii din întreaga Franță. Dar exemplul lui n-a fost uitat. "Íi noi suntem gata, spuneau martorii
23 adevărului, să întâmpinăm moartea cu bucurie, ațintindu-ne privirea către viața ce va să vie".(D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 2, cap. 16).

În timpul persecuției din Meaux, predicatorii credinței reformate, fiind privați de dreptul de a predica, au plecat
24 spre alte câmpuri. Lefčvre a plecat după un timp în Germania. Farel s-a reîntors în oraşul lui natal din răsăritul Franței, pentru a răspândi lumina în patria copilăriei lui. Veştile sosiseră deja despre ce se întâmplase la Meaux şi

adevărul, pe care el îl propovăduia cu zel neînfricat, a găsit ascultători. Curând autoritățile s-au ridicat să-l aducă la tăcere şi a fost alungat din oraş. Pentru că nu mai putea să lucreze în mod public, Farel parcurgea câmpiile şi satele, predicând în locuințe particulare, pe pajişti retrase şi găsind adăpost în păduri şi peşterile stâncoase care fuseseră ascunzătorile lui în copilărie. Dumnezeu îl pregătea pentru încercări mai mari. "Necazurile, persecuțiile şi uneltirile Satanei, despre care am fost avertizat, nu mi-au lipsit" spunea el, "Sunt mult mai aspre decât aş fi putut să le suport singur, dar Dumnezeu este Tatăl meu; El mi-a dat şi-mi va da totdeauna puterea pe care o cer". (D'Aubigné, History of the Reformation of the Sixteenth Century, b. 12, cap. 9).

Ca şi în zilele apostolice, persecuția "a lucrat mai degrabă la înaintarea Evangheliei". (Filip. 1: 12). Alungați din
25 Paris şi Meaux, "cei ce se împrăştiaseră, mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul". (Fapte 8: 4). Astfel lumina şi-a croit drum în multe din provinciile îndepărtate ale Franței.

Dumnezeu continua să-Íi pregătească lucrători pentru extinderea cauzei Sale. Într-una din şcolile din Paris se afla un tânăr liniştit, profund, dând dovadă de o minte puternică şi pătrunzătoare care se distingea atât printr-un caracter ireproşabil, cât şi prin entuziasm intelectual şi evlavie. Geniul şi sârguința lui au făcut din el, în scurt
26 timp, mândria colegiului şi se anticipa cu încredere că Jean Calvin va deveni unul dintre cei mai capabili şi mai onorați apărători ai bisericii. Dar o rază a luminii divine a pătruns chiar înăuntrul zidurilor scolasticismului şi superstiției de care era înconjurat Calvin. El a aflat cu cutremur despre noile doctrine, neîndoindu-se câtuşi de puțin că ereticii meritau focul căruia îi erau încredințați. Dar fără voia lui, a fost adus față în față cu erezia şi constrîns să verifice puterea teologiei romane în combaterea învățăturilor protestante.

La Paris se afla un văr al lui Calvin care se alăturase reformatorilor. Cei doi veri se întâlneau adesea şi discutau problemele care tulburau creştinătatea. "În lume sunt doar două religii", spunea Olivetan, protestantul. "O grupă
27 de religii pe care au inventat-o oamenii şi în care omul se mântuieşte prin ceremonii şi prin fapte bune; cealaltă este religia care este descoperită în Biblie şi care învață pe om să caute mântuirea numai prin harul fără plată al lui Dumnezeu.

28 "Mie nu-mi trebuie nici una din noile voastre doctrine", a exclamat Calvin. "Îți închipui tu că am trăit toată viața în rătăcire?" (Wylie, b. 13, cap. 7).

Dar în mintea lui s-au trezit gânduri pe care nu putea să le alunge. Singur în camera lui, cugeta la cuvintele vărului său. Convingerea că era păcătos îl urmărea şi s-a văzut fără Mijlocitor, în prezența unui Judecător sfânt şi
29 drept. Mijlocirea sfinților, faptele bune, ceremoniile bisericii, toate acestea erau neputincioase pentru ispăşirea păcatului. Nu vedea înainte nimic altceva decât întunericul disperării veşnice. În zadar s-au străduit doctorii bisericii să-i aline durerea. A recurs zadarnic la mărturisire şi penitențe; acestea nu puteau împăca sufletul cu Dumnezeu.

Pe când era încă angajat în aceste lupte sterile, Calvin, vizitând într-o zi, din întâmplare, una din piețele publice, a fost martor la arderea unui eretic. S-a umplut de uimire văzînd expresia de pace care se odihnea pe fața martirului.
30 În mijlocul chinurilor acelei morți teribile şi sub condamnarea cea mai grozavă a bisericii, el manifesta o credință şi un curaj pe care tânărul student le-a pus în contrast dureros cu propria lui disperare şi întunecime, deşi trăia în cea mai strictă ascultare de biserică. El ştia că ereticii îşi întemeiau credința lor pe Biblie. S-a hotărât să o studieze şi să descopere, dacă îi va fi posibil, taina bucuriei lor.

În Biblie el L-a găsit pe Hristos. "O, Tată, a strigat el, jertfa Lui a potolit mânia Ta, sângele Lui a spălat
31 necurățiile mele; crucea Lui a purtat blestemul meu; moartea Lui a făcut ispăşire pentru mine. Noi am născocit multe absurdități, dar Tu ai pus Cuvântul Tău înaintea mea ca o făclie şi mi-ai atins inima pentru ca eu să consider o urâciune toate celelalte merite, în afară de acelea ale lui Isus". (Martyn, vol, 3, cap. 13).

Calvin fusese educat pentru preoție. Pe când avea numai 12 ani, fusese numit capelan al unei biserici mici şi capul
32 îi fusese tuns de către episcop în conformitate cu canonul bisericii. El n-a fost hirotonisit, nici n-a îndeplinit îndatoririle unui preot, dar a devenit membru al clerului, purtând titlul funcției sale şi primind o indemnizație pentru aceasta.

Acum, dându-şi seama că nu va putea niciodată să devină preot, s-a dedicat, pentru un timp, studiului dreptului, dar, în cele din urmă a părăsit acest plan şi s-a hotărât să-şi devoteze viața Evangheliei. A ezitat însă să devină
33 predicator. Era din fire timid şi era împovărat de simțul gravei răspunderi a acestei poziții şi dorea să se devoteze în continuare studiului. Insistențele serioase ale prietenilor săi l-au făcut totuşi, în cele din urmă, să consimtă. "Este un lucru minunat, spunea el, ca cineva cu o origine atât de umilă să fie înălțat la o demnitate atât de mare". (Wylie, b. 13, cap. 9).

Calvin şi-a început liniştit lucrarea şi cuvintele lui erau ca roua care cade să învioreze pământul. Părăsise Parisul şi acum se afla într-un orăşel de provincie sub protecția prințesei Margareta care, din dragoste pentru Evanghelie,
34 îşi întinsese protecția asupra ucenicilor acesteia. Calvin era încă un tânăr şi avea un comportament amabil şi modest. Lucrarea lui a început cu oamenii în căminele lor. Înconjurat de membrii familiei, el citea Biblia şi descoperea adevărurile mântuirii. Aceia care auzeau solia, duceau vestea bună şi altora şi curând Calvin şi-a

extins lucrarea în cătunele şi oraşele din jur. El găsea intrare atât în castele, cât şi în colibe şi înainta punând temelia unor biserici, care urmau să depună o mărturie neînfricată în favoarea adevărului.
Peste câteva luni se afla iarăşi la Paris. În cercul învăţaţilor şi savanţilor domnea o agitaţie neobişnuită. Studiul limbilor antice condusese pe oameni la Biblie şi mulţi ale căror inimi nu fuseseră atinse de adevărurile ei, le discutau cu înflăcărare şi chiar se luptau cu apărătorii romanismului. Calvin, deşi era un luptător abil în domeniul
35 disputei teologice, avea de îndeplinit o misiune mai înaltă decât aceea a scolasticilor zgomotoşi. Minţile oamenilor fuseseră trezite şi acum era momentul să li se descopere adevărul. În timp ce sălile universităţilor erau pline de zarva disputei teologice, Calvin mergea din casă în casă, deschidea Biblia înaintea oamenilor şi le vorbea despre Hristos şi El răstignit.
În providenţa lui Dumnezeu, Parisul trebuia să primească o nouă invitaţie de a accepta Evanghelia. Chemarea lui Lefčvre şi a lui Farel fusese respinsă, dar solia trebuia să fie auzită din nou de către toate clasele din acea mare metropolă. Regele, influenţat de considerente politice, nu trecuse deplin de partea Romei împotriva Reformaţiunii. Margareta, sora lui, mai nutrea încă speranţa că Protestantismul va triumfa în Franţa. Ea a hotărât să se predice credinţa reformată în Paris. În absenţa regelui, ea a poruncit unui pastor protestant să predice în bisericile oraşului. Deoarece demnitarii papali au interzis aceasta, prinţesa a oferit palatul. Un apartament a fost
36 amenajat drept capelă şi s-a anunţat că în fiecare zi, la o oră anumită, se va ţine o predică şi erau invitaţi să participe oameni din toate clasele sociale. Mulţimile se adunau la serviciul divin. Nu numai capela, dar şi anticamerele şi coridoarele erau aglomerate. În fiecare zi se adunau cu miile - nobili, bărbaţi de stat, jurişti, negustori şi meseriaşi. Regele, în loc să interzică adunările, a poruncit ca două biserici din Paris să fie deschise. Niciodată mai înainte nu fusese oraşul atât de mişcat de Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul vieţii venit din ceruri părea să însufleţească pe oameni. Cumpătarea, curăţia, ordinea şi hărnicia au luat locul beţiei, imoralităţii, certurilor şi trândăviei.
Dar ierarhia papală nu era inactivă. Deoarece regele încă refuza să intervină pentru a opri predicarea, clerul s-a îndreptat către poporul de rând. N-a fost cruţat nici un mijloc pentru a trezi temerile, prejudecăţile şi fanatismul mulţimii ignorante şi superstiţioase. Supunându-se orbeşte învăţătorilor falşi, Parisul, ca şi Ierusalimul din
37 vechime, n-a cunoscut nici vremea cercetării lui, nici lucrurile care puteau să-i dea pacea. Timp de doi ani Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat în capitală; dar în timp ce mulţi primiseră Evanghelia, majoritatea oamenilor au lepădat-o. Francisc făcuse o demonstraţie de toleranţă, numai pentru a sluji scopurilor lui şi papistaşii au reuşit să recâştige supremaţia. Din nou bisericile au fost închise şi rugurile aprinse.
Calvin era încă la Paris, unde se pregătea prin studiu, meditaţie şi rugăciune pentru lucrările lui viitoare şi continua să răspândească lumina. În cele din urmă totuşi suspiciunea a fost ^ndreptată asupra lui. Autorităţile s-au hotărât să-l predea flăcărilor. Considerându-se sigur în locul lui retras, el nu avea nici o idee de iminenţa pericolului, când prietenii au năvălit în camera lui cu vestea că poliţia era pe punctul de a-l aresta. Chiar în clipa aceea s-a auzit o ciocănitură puternică la poartă. Nu era nici un moment de pierdut. Unii din prietenii săi au ţinut
38 pe poliţişti la uşă, în timp ce alţii l-au ajutat pe reformator să coboare pe fereastră şi el a plecat în grabă către periferia oraşului. Găsind adăpost în căsuţa unui muncitor care era prieten al reformei, s-a deghizat în hainele gazdei şi ducând pe umeri o sapă şi-a început călătoria. Mergând spre miazăzi şi-a găsit din nou refugiul pe domeniile Margaretei. (Vezi D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 2, cap. 30).
Aici a rămas câteva luni în afara primejdiei, sub protecţia unor prieteni puternici şi s-a angajat ca şi mai înainte în studiu. Dar inima lui era împovărată de evanghelizarea Franţei şi n-a putut să stea mult timp inactiv. De îndată ce furtuna s-a domolit puţin, a căutat un nou câmp de lucru ^n Poitiers, unde exista o universitate şi unde noile concepţii fuseseră deja primite favorabil. Oameni din toate clasele sociale ascultau cu bucurie Evanghelia. Ea nu era predicată în public, ci în locuinţa prefectului, în camerele lui de oaspeţi şi uneori într-o grădină publică unde
39 Calvin desfăşura cuvintele vieţii veşnice acelora care doreau să asculte. După un timp, când numărul ascultătorilor a crescut, s-a considerat că este mai sigur să se adune în afara oraşului. A fost ales ca loc de adunare o peşteră dintr-un defileu îngust şi adânc unde copacii şi stâncile suspendate făceau ca locul să fie şi mai retras. Grupe mici de oameni, care părăseau oraşul pe drumuri diferite, se întâlneau aici. În acest loc retras Biblia era citită şi explicată cu glas tare. Aici a fost celebrată prima dată Cina Domnului de către protestanţii din Franţa. Din această biserică mică au fost trimişi în lucrare câţiva evanghelişti credincioşi.
Calvin s-a mai întors încă odată la Paris. Încă nu putea să renunţe la speranţa că Franţa ca naţiune va primi Reformaţiunea. Dar a găsit aproape toate uşile închise pentru lucrarea sa. A predica Evanghelia aici însemna să
40 meargă direct la rug şi în cele din urmă s-a hotărât să plece în Germania. De abia părăsise Franţa când furtuna a izbucnit asupra protestanţilor şi dacă ar fi rămas acolo, cu siguranţă ar fi fost cuprins şi el în dezastrul general. Reformatorii francezi, dornici să-şi vadă ţara mergând în pas cu Germania şi Elveţia, s-au hotărât să dea o lovitură
41 îndrăzneaţă împotriva superstiţiilor Romei, prin care să trezească întreaga naţiune. Ca urmare, au pus în toată

Franța într-o singură noapte afişe prin care atacau liturghia. În loc să ajute la înaintarea reformei, această acțiune zeloasă dar nechibzuită, a adus ruină, nu numai peste propagatorii ei, ci şi peste prietenii credinței reformate din întreaga Franță. Ea a dat romaniştilor ceea ce doriseră de mult timp - un pretext pentru a cere distrugerea totală a ereticilor ca agitatori primejdioşi pentru stabilitatea tronului şi pentru pacea națiunii.
O mână secretă - niciodată nu s-a ştiut dacă a fost a unui prieten imprudent sau a unui duşman perfid - a pus un afiş pe uşa camerei particulare a regelui. Monarhul s-a îngrozit. În acest afiş, superstițiile care primiseră venerarea de-a lungul secolelor erau atacate de o mână necruțătoare. Dar îndrăzneala fără precedent de a introduce aceste
42 declarații clare şi uluitoare chiar în prezența regelui, a trezit furia acestuia. În uimirea sa a rămas pentru un scurt timp tremurând şi fără grai. Apoi, furia sa şi-a găsit expresie în cuvintele teribile: "Să fie arestați, fără deosebire, toți care sunt bănuiți de erezie lutherană. Îi voi extermina pe toți". (Idem, b. 4, cap. 10). Zarurile au fost aruncate. Regele s-a hotărât să treacă cu totul de partea Romei.
Imediat au fost luate măsuri pentru arestarea tuturor lutheranilor din Paris. Un biet meseriaş, adept al credinței reformate, care fusese deprins să convoace pe credincioşi la adunările lor secrete, a fost arestat şi sub amenințarea cu arderea pe rug i s-a poruncit să conducă pe emisarul papal la casa fiecărui protestant din oraş. El s-a dat înapoi cu groază de la această propunere josnică, dar în cele din urmă teama de flăcări a învins şi el a consimțit să devină trădătorul fraților lui. Precedat de ostie şi înconjurat de o suită de preoți, de dascăli cu cădelnițe, călugări şi soldați, Morin, detectivul regal împreună cu trădătorul, străbăteau încet şi tăcut străzile oraşului. Demonstrația era
43 în aparență făcută în cinstea "sfântului sacrament", ca un act de ispăşire pentru insulta adusă liturghiei de către protestatari. Dar în spatele acestei procesiuni se ascundea un plan criminal. Când ajungeau în dreptul casei unui lutheran, trădătorul făcea un semn, dar nu rostea nici un cuvânt. Procesiunea se oprea, intrau în casă, familia era târâtă şi pusă în lanțuri şi procesiunea groaznică pornea mai departe în căutarea altor victime. "N-a fost cruțată nici o casă, mare sau mică, nici colegiile Universității din Paris.... Morin făcea tot oraşul să tremure.... Era domnia teroarei". (Idem, b. 4, cap. 10).
Victimele erau trimise la moarte în torturi groaznice, dându-se ordine speciale ca focul să ardă încet pentru a le prelungi agonia. Dar ei mureau ca biruitori. Statornicia lor a fost neclintită, iar pacea lor neumbrită. Persecutorii, nefiind în stare să le schimbe hotărârea neclintită, se simțeau înfrânți. "Eşafoadele erau răspândite în toate cartierele Parisului, iar arderile pe rug au urmat zile în şir, având drept scop să răspândească groaza de erezie prin prelungirea execuțiilor. În cele din urmă totuşi avantajul a rămas de partea Evangheliei. Tot Parisul a fost în stare
44 să vadă ce fel de oameni fuseseră formați de noile învățături. Nu exista amvon care să vorbească asemenea rugului martirilor. Bucuria calmă care lumina fețele acestor oameni pe când se îndreptau spre locul de execuție, eroismul lor în mijlocul flăcărilor chinuitoare, blândețea cu care iertau injuriile transformau, nu în puține cazuri, mânia în milă şi ura în dragoste şi pledau cu o elocvență irezistibilă în favoarea Evangheliei". (Wylie, b. 13, cap. 20).
Preoții, hotărâți să mențină furia populară la apogeu, au pus în circulație cele mai groaznice acuzații împotriva protestanților. Erau acuzați că ar fi complotat masacrarea catolicilor, răsturnarea guvernului şi asasinarea regelui. Nici o urmă de dovadă n-a putut să fie adusă în sprijinul acestor acuzații. Aceste preziceri rele urmau totuşi să se împlinească, însă în împrejurări cu totul deosebite şi din motive cu caracter opus. Cruzimile la care au fost supuşi
45 protestanții nevinovați de către catolici s-au acumulat într-o încărcătură de răzbunare, care după secole a avut ca rezultat însăşi nenorocirea pe care ei o preziseseră ca fiind iminentă pentru rege, guvern şi supuşii lui; dar a fost adusă de necredincioşi şi de papistaşi. Nu instituirea, ci suprimarea Protestantismului urma, care după trei sute de ani, să aducă asupra Franței aceste calamități groaznice.
Suspiciunea, neîncrederea şi teroarea domneau în toate clasele societății. În mijlocul alarmei generale s-a văzut cât de adânc prinsese rădăcini învățătura lutherană în mințile oamenilor care aveau cea mai Înaltă educație, influență şi integritate de caracter. Posturi de încredere şi onoare au devenit deodată vacante. Meseriaşi, tipografi, oameni învățați, profesori din universități, scriitori şi chiar oameni de la curte dispăruseră. Sute de oameni au fugit
46 din Paris, exilându-se de bunăvoie din țara lor natală, în multe cazuri dând astfel prima indicație că favorizaseră credința reformată. Papistaşii priveau în jur cu uimire la gândul că fuseseră tolerați în mijlocul lor aşa mulți eretici nebănuiți. Furia lor s-a revărsat atunci peste mulțimile de victime mai umile care erau în puterea lor. Închisorile gemeau şi chiar văzduhul părea că se întunecase de fumul rugurilor aprinse pentru mărturisitorii Evangheliei.
Francisc I se mândrise ca fiind un conducător în marea mişcare de redeşteptare culturală care a marcat începutul secolului al XVI-lea. Se delectase să adune la curtea lui oameni de litere din orice țară. Dragostei lui pentru cultură şi disprețului lui față de ignoranța şi superstiția călugărilor se datora, cel puțin în parte, gradul de toleranță
47 pe care-l acordase reformei. Dar, inspirat de zelul de a suprima erezia, acest protector al culturii a emis un edict, prin care interzicea tipărirea în toată Franța. Francisc I reprezintă unul din multele exemple cunoscute care dovedesc că în cultura intelectuală nu este o garanție contra intoleranței şi persecuției religioase.
48 Printr-o ceremonie publică solemnă, Franța urma să se dedice cu totul lucrării de distrugere a Protestantismului.

Preoții au cerut ca insulta adusă Cerului prin condamnarea liturghiei să fie ispășită cu sânge și regele, în folosul poporului lui, să aprobe public această lucrare înspăimântătoare.
Ziua de 21 ianuarie 1535, a fost stabilită pentru acest ceremonial înfricoșător. Au fost stârnite temerile superstițioase și ura bigotă a întregii națiuni. Străzile Parisului erau aglomerate de mulțimile care se adunaseră din toate împrejurimile. Ziua urma să fie inaugurată printr-o procesiune vastă și impunătoare. "Casele de-a lungul drumului pe care urma să treacă procesiunea erau drapate în doliu și din loc în loc erau ridicate altare." În fața
49 fiecărei uși era aprinsă o torță în cinstea "sfântului sacrament". Procesiunea s-a format la palatul regelui, înainte de zorii zilei. "Întâi veneau steagurile și crucile mai multor parohii; apoi apăreau cetățenii, mergând doi câte doi și ducând torțe. Urmau patru ordine călugărești, fiecare în costumul lui specific. După aceea venea o vastă colecție de relicve renumite. În urma acestora veneau eclesiasticii trufași, călări în mantiile lor de purpură și stacojiu, împodobiți cu pietre prețioase, o etalare superbă și strălucitoare.
"Ostia era purtată de episcopul Parisului sub un baldachin magnific,... susținut de patru prinți de sânge nobil.... După ostie mergea regele.... În ziua aceea Francisc I nu purta nici coroana, nici haina regală". Cu "capul descoperit, cu ochii plecați în pământ și cu o lumânare aprinsă în mână", regele Franței a apărut "în ținută de
50 penitent". (Idem, b. 13, cap. 21). La fiecare altar se pleca în umilință, nu pentru viciile care-i mânjeau sufletul, nici pentru sângele nevinovat care-i păta mâinile, ci pentru păcatul îngrozitor al supușilor lui care îndrăzniseră să condamne liturghia. După el venea regina și demnitarii statului, mergând și ei doi câte doi, fiecare cu câte o torță aprinsă.
Ca parte a slujbelor zilei, însuși monarhul s-a adresat înalților demnitari ai regatului în sala mare a palatului episcopului. El a apărut înaintea lor cu o înfățișare tristă și în cuvinte de o elocvență mișcătoare a deplâns "crima, hula, ziua de tristețe și dezonoare" care venise peste națiune. El a apelat la toți supușii loiali să ajute la extirparea ereziei primejdioase care amenința Franța cu ruina. "Cât este de adevărat, domnilor, că eu sunt regele vostru,
51 spunea el, dacă aș vedea unul din membrele mele mânjite sau infectate de această putreziciune detestabilă, vi l-aș da să-l tăiați.... Mai mult, dacă aș vedea vreunul dintre copiii mei mânjiți de ea, nu l-aș cruța.... Eu însumi l-aș preda și l-aș jertfi lui Dumnezeu". Lacrimile i-au întrerupt discursul și toată adunarea plângea, exclamând într-un glas: "Vrem să trăim și să murim pentru religia catolică!" (D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 4, cap. 12).
Întunericul națiunii care respinsese lumina adevărului devenise înspăimântător. Harul "care aduce mântuire" se arătase; dar Franța după ce a privit puterea și sfințenia lui, după ce mii au fost atrași de frumusețea lui divină, după ce orașe și sate fuseseră iluminate de strălucirea lui, își întorsese spatele, alegând mai degrabă întunericul
52 decât lumina. Oamenii lepădaseră darul ceresc când le fusese oferit. Ei numiseră răul bine și binele rău, până când au căzut victime amăgirii de sine. Acum, deși puteau să creadă cu adevărat că făceau un serviciu lui Dumnezeu, persecutând pe poporul Său, totuși sinceritatea lor nu-i făcea nevinovați. Ei lepădaseră de bună voie lumina care i-ar fi salvat de amăgire, de mânjirea sufletelor lor cu vinovăția sângelui vărsat.
Un jurământ solemn de a extirpa erezia a fost făcut în marea catedrală, în care peste aproape trei secole urma să fie întronată zeița Rațiunii de către o națiune care uitase pe Dumnezeul cel viu. Procesiunea s-a format din nou și reprezentanții Franței au început lucrarea pe care juraseră să o aducă la îndeplinire. "La distanțe mici fuseseră ridicate eșafoduri, pe care urmau să fie arși de vii anumiți creștini protestanți și s-a aranjat ca rugurile să fie aprinse în clipa când se apropia regele și ca procesiunea să se oprească pentru a fi martoră la execuție". (Wylie, b.
53 13, cap. 21). Amănuntele torturilor suferite de acești martiri pentru Hristos sunt prea sfâșietoare pentru a fi relatate; dar din partea victimelor nu s-a manifestat nici o șovăire. Fiind îndemnat să renege, unul dintre ei a răspuns: "Eu cred numai ceea ce au predicat inițial profeții și apostolii și ceea ce au crezut toți sfinții. Credința mea are o siguranță în Dumnezeu, care va rezista tuturor puterilor iadului". (D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 4, cap. 12).
Procesiunea se oprea mereu la locurile de tortură. După ce au ajuns la locul de unde plecase, la palatul regal,
54 mulțimea s-a împrăștiat și regele cu prelații s-au retras, satisfăcuți de realizările zilei și felicitându-se că lucrarea începută acum va fi continuată până la distrugerea totală a ereziei.
Evanghelia păcii pe care Franța o respinsese, avea să fie dezrădăcinată cu siguranță și rezultatele urmau să fie groaznice. În ziua de 21 ianuarie 1793, exact la două sute cincizeci și opt de ani din ziua în care Franța se angajase cu totul să persecute pe reformatori, o altă procesiune, având un scop cu totul diferit, trecea pe străzile Parisului. Persoana principală a fost din nou regele; au fost din nou vociferări și agitație, s-a auzit din nou strigătul
55 pentru mai multe victime; au fost din nou ridicate eșafoade negre; și din nou scenele zilei s-au încheiat prin execuții îngrozitoare; Ludovic al XVI-lea, luptându-se corp la corp cu temnicerii și executorii lui, a fost târât până la butuc și ținut acolo cu forța până când a căzut securea și capul lui tăiat s-a rostogolit pe eșafod". (Wylie, b. 13, cap. 21). Regele n-a fost singura victimă; aproape în același loc două mii opt sute de ființe omenești au pierit de ghilotină în zilele sângeroase ale domniei Teroarei.

Reformațiunea prezentase lumii o Biblie deschisă, dezvăluind preceptele Legii lui Dumnezeu şi susținând cerințele ei în fața conştiinței oamenilor. Iubirea infinită descoperise oamenilor legile şi principiile cerului. Dumnezeu spusese: "Să le păziți şi să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea şi priceperea voastră înaintea
56 popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi şi vor zice: "Acest neam mare este un popor cu totul înțelept şi priceput!" (Deut. 4: 6). Când Franța a respins darul Cerului, ea a semănat semințele anarhiei şi ruinei; şi legea inevitabilă a cauzei şi efectului a dus la Revoluție şi la Domnia Teroarei.

Cu mult înainte de persecuția provocată de afişe, îndrăznețul şi înflăcăratul Farel fusese obligat să fugă din țara lui natală. El s-a dus în Elveția şi prin activitatea lui, sprijinind lucrarea lui Zwingli, a ajutat la înclinarea balanței în favoarea Reformațiunii. A trebuit să petreacă ultimii săi ani aici, totuşi el a continuat să exercite o influență decisivă asupra reformei din Franța. În primii ani ai exilului, eforturile lui au fost îndreptate în mod deosebit la
57 răspândirea Evangheliei în țara natală. El a petrecut mult timp predicând printre compatrioții de lângă graniță unde, cu o atenție neobosită, veghea asupra conflictului şi ajuta prin cuvinte de încurajare şi sfaturi. Cu ajutorul altor exilați au fost traduse scrierile reformatorilor germani în limba franceză şi împreună cu Biblia franceză, au fost tipărite în cantități mari. Aceste lucrări au fost vândute, prin colportori, pe scară mare în Franța. Au fost date colportorilor cu un preț mic şi astfel veniturile lucrării i-au făcut în stare să o continue.

Farel şi-a început lucrarea în Elveția sub înfățişarea unui învățător umil. Retrăgându-se într-o parohie izolată, el s-a dedicat educației copiilor. Pe lângă disciplinele şcolare obişnuite, el a introdus, cu prudență, adevărurile Bibliei, sperând că prin copii va ajunge la părinți. Unii au crezut, dar preoții au intervenit să oprească lucrarea şi oamenii superstițioşi de la țară au fost instigați să se opună. "Aceasta nu poate fi Evanghelia lui Hristos, susțineau preoții, deoarece predicarea ei nu aduce pace, ci război". (Wylie, b. 14, cap. 3). Asemenea primilor ucenici, când era persecutat într-un oraş el fugea în altul. El mergea din sat în sat, din oraş în oraş, călătorind pe jos, suferind de foame, de frig şi de oboseală şi peste tot viața îi era în primejdie. Predica în piețe, în biserici, uneori chiar la
58 amvoanele catedralelor. Câteodată găsea biserica goală; din când în când predica îi era întreruptă de strigăte şi batjocuri; uneori a fost înlăturat cu forța de la amvon. Nu odată a fost prins de gloată şi bătut până aproape de moarte. Cu toate acestea el a mers înainte. Deşi deseori respins, el se întorcea din nou la luptă cu o dârzenie neobişnuită; şi a văzut cum unul după altul, târgurile şi oraşele care fuseseră fortărețe ale papalității, îşi deschideau porțile pentru Evanghelie. Mica parohie în care a lucrat la început, a primit curând credința reformată. Oraşele Morat şi Neuchâtel de asemenea au renunțat la riturile romano-catolice şi au îndepărtat chipurile idolatre din biserici.

Farel dorise de mult să înfigă stindardul protestant în Geneva. Dacă acest oraş ar fi putut fi câştigat, ar fi devenit un centru pentru Reformațiunea din Franța, Elveția şi Italia. Având acest obiectiv, şi-a continuat lucrarea până când multe din oraşele şi satele din jur au fost câştigate. Apoi, împreună cu un singur însoțitor, a intrat în Geneva. Dar nu i-a fost îngăduit să predice decât de două ori. Preoții nereuşind să obțină condamnarea lui de către
59 autoritățile civile, l-au convocat în fața unui consiliu eclesiastic, la care au venit cu arme ascunse sub mantii, hotărâți să-i ia viața. În afara sălii, a fost adunată o gloată furioasă cu ciomege şi săbii pentru a-l omorî în cazul în care ar fi reuşit să scape de la consiliu. Prezența magistraților şi a armatei însă l-au salvat. A doua zi dis-de-dimineață a fost condus, împreună cu tovarăşul lui, peste lac într-un loc sigur. În felul acesta s-a încheiat primul lui efort de a evangheliza Geneva.

Pentru încercarea următoare a fost aleasă o unealtă mai umilă - un tânăr atât de modest la înfățişare, încât a fost tratat cu răceală chiar de către pretinşii prieteni ai reformei. Dar ce putea să facă acesta acolo unde Farel fusese respins? Cum putea cineva cu puțin curaj şi experiență să reziste furtunii din fața căreia cineva mai puternic şi mai
60 curajos fusese constrâns să fugă? "Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul". (Zah. 4: 6) "Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari". "Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; şi slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii". (1 Cor. 1: 27, 25).

Froment şi-a început lucrarea ca învățător. Adevărurile pe care le preda el copiilor la şcoală, erau repetate de aceştia în căminele lor. Curând părinții au venit să asculte explicarea Bibliei, până când clasele s-au umplut de ascultători atenți. Noi Testamente şi broşuri au fost distribuite gratuit şi ele au ajuns la mulți care nu îndrăzniseră
61 să vină pe față să asculte noile doctrine. După un timp şi acest lucrător a fost obligat să fugă; dar adevărurile pe care el le predicase au pus stăpânire pe mințile oamenilor. Reformațiunea fusese sădită şi continua să se întărească şi să se extindă. Predicatorii s-au reîntors şi prin activitatea lor credința protestantă a fost stabilită în Geneva.

Oraşul se declarase deja de partea Reformațiunii când Calvin, după multe pribegiri şi greutăți, a intrat pe porțile
62 lui. Întorcându-se după o ultimă vizită la locul său de naştere, se îndrepta către Basel şi găsind drumul direct ocupat de armatele lui Carol al V-lea, a fost obligat să facă un ocol prin Geneva.

În această vizită Farel a recunoscut mâna lui Dumnezeu. Deşi Geneva primise credința reformată, mai rămânea
63 totuşi o mare lucrare de îndeplinit acolo. Oamenii sunt convertiți la Dumnezeu individual şi nu în grup; lucrarea de reînnoire spirituală trebuie să fie îndeplinită în inimă şi în conştiință prin puterea Duhului Sfânt şi nu prin

decretele conciliilor. Deşi locuitorii Genevei lepădaseră autoritatea Romei, ei nu erau gata să renunțe la viciile care înfloriseră sub dominația ei. A stabili principiile curate ale Evangheliei aici şi a pregăti pe aceşti oameni să ocupe cu demnitate poziția la care Providența părea că îi chema, nu erau sarcini uşoare.
Farel era convins că a găsit în Calvin pe acela cu care putea să se unească pentru această lucrare. L-a implorat solemn, în numele lui Dumnezeu pe tânărul evanghelist să rămână şi să lucreze acolo. Calvin s-a dat înapoi tulburat. Timid şi paşnic, evita contactul cu spiritul îndrăzneț, independent şi chiar violent al locuitorilor din Geneva. Sănătatea lui şubredă şi deprinderea lui de a studia îl făceau să caute singurătatea. Crezând că prin pana
64 lui ar fi putut să servească cel mai bine cauza reformei, dorea să găsească un refugiu liniştit pentru studiu şi de acolo să instruiască şi să întărească bisericile prin tipărituri. Dar îndemnul solemn al lui Farel i-a venit ca o chemare din cer pe care n-a îndrăznit să o refuze. I s-a părut, spunea el, "că mâna lui Dumnezeu s-a întins din cer, că l-a prins şi l-a țintuit irevocabil de locul pe care era atât de nerăbdător să-l părăsească". (D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 9, cap. 17).
În timpul acesta, primejdii mari amenințau cauza protestantă. Anatemele papei tunau împotriva Genevei şi națiuni
65 puternice o amenințau cu distrugerea. Cum avea să reziste acest oraş mic în fața puternicei ierarhii papale care deseori constrânsese pe regi şi împărați să se supună? Cum ar fi putut să se împotrivească armatelor marilor cuceritori ai lumii?
În întreaga creştinătate, Protestantismul era amenințat de duşmani formidabili. După ce au trecut primele succese ale Reformațiunii, Roma a adunat forțe noi, sperând s-o distrugă. În acest timp a fost creat ordinul iezuiților, cei mai cruzi, cei mai lipsiți de scrupule şi cei mai puternici dintre toți apărătorii papalității. Înstrăinați de orice fel de legături pământeşti şi interese omeneşti, morți față de cerințele afecțiunii naturale, cu rațiunea şi conştiința complet reduse la tăcere, călugării iezuiți nu cunoşteau nici o regulă, nici o obligație, afară de aceea a ordinului lor şi nici o datorie afară de aceea a extinderii puterii lui (Vezi apendicele). Evanghelia lui Hristos a făcut în stare
66 pe adepții ei să înfrunte pericolul şi să îndure suferințele, fără să se descurajeze din cauza frigului, a foamei, a trudei şi a sărăciei, să înalțe steagul adevărului în ciuda scaunului de tortură, a temniței şi a rugului. Pentru a lupta împotriva acestor forțe, iezuitismul inspira pe urmaşii lui cu un fanatism care-i făcea în stare să îndure primejdii asemănătoare şi să opună puterii adevărului toate mijloacele de amăgire. Nici o crimă nu era prea mare pentru ei ca să nu o comită, nici o înşelăciune prea josnică pentru ca să nu o practice, nici o prefăcătorie prea dificilă la care să nu recurgă. Legați prin jurământ la sărăcie şi umilință continuă, scopul lor studiat era să obțină bogăție şi putere pentru a fi dedicate distrugerii Protestantismului şi restabilirii supremației papale.
Când se prezentau ca membri ai ordinului lor, purtau un veşmânt de sfințenie, vizitând închisori şi spitale, ajutând pe bolnavi şi pe săraci, mărturisind că au renunțat la lume şi purtând numele sfânt al lui Isus care mergea din loc în loc făcând bine. Însă sub această înfățişare exterioară fără reproş, se ascundeau adesea planurile cele mai îngrozitoare şi criminale. Un principiu fundamental al ordinului era că scopul scuză mijloacele. În virtutea acestui principiu, minciuna, furtul, jurământul fals, asasinatul erau nu numai scuzabile, ci recomandabile, când slujeau interesele bisericii. Sub diverse deghizări, iezuiții şi-au croit drum în funcții de stat, ajungând chiar consilieri ai
67 regelui, influențând politica națiunilor. Ei deveneau servitori pentru a spiona pe stăpânii lor. Au înființat colegii pentru copiii prinților şi nobililor şi şcoli pentru oamenii de rând; astfel copiii protestanților erau atraşi să respecte riturile papale. Toată pompa şi manifestarea exterioară a serviciului de închinare romano-catolic avea de scop să influențeze mintea, să uimească şi să captiveze imaginația şi astfel libertatea pentru care părinții se trudiseră şi îşi vărsaseră sângele, era trădată de copiii lor. Iezuiții s-au răspândit cu repeziciune în Europa şi oriunde ajungeau se producea o reînviorare a papalității.
Pentru a le da o putere mai mare, a fost emisă o bulă papală care restabilea Inchiziția. (Vezi apendicele). În ciuda oroarei generale cu care era privit, chiar şi în țările catolice, acest tribunal groaznic a fost din nou înființat de către conducătorii papali şi atrocități prea groaznice pentru a suporta lumina zilei au fost repetate în temnițele lui
68 ascunse. În multe țări, mii şi mii de oameni, chiar din floarea națiunii, cei mai sinceri şi mai nobili, cei mai inteligenți şi mai educați, pastori evlavioşi şi devotați, cetățeni harnici şi patrioți, savanți eminenți, artişti talentați, meseriaşi pricepuți, au fost ucişi sau obligați să fugă în alte țări.
Acestea au fost mijloacele la care a recurs Roma pentru a stinge lumina Reformațiunii, pentru a lua Biblia de la oameni şi pentru a restabili ignoranța şi superstiția Evului Mediu. Dar sub binecuvântarea lui Dumnezeu şi prin activitatea acelor bărbați nobili pe care El i-a ridicat să continue lucrarea lui Luther, Protestantismul n-a fost distrus. El nu şi-a datorat puterea favoarei sau armelor prinților. Țările cele mai mici, națiunile cele mai umile şi
69 mai puțin puternice, au devenit fortărețele lui. Astfel era micul oraş Geneva, înconjurat de duşmani puternici care complotau distrugerea lui; era Olanda pe bancurile ei de nisip la marea Nordului, luptând împotriva tiraniei Spaniei, pe atunci cel mai mare şi mai bogat dintre regate; era Suedia cea aspră şi neproductivă, care au câştigat victorii pentru Reformațiune.
70 Calvin a lucrat în Geneva aproape treizeci de ani, mai întâi pentru a întemeia acolo o biserică care să accepte

moralitatea biblică şi apoi pentru înaintarea Reformaţiunii în întreaga Europă. În calitate de conducător al Genevei, conduita lui n-a fost fără greşeală şi nici doctrinele lui nu au fost lipsite de erori. Dar el a contribuit la răspândirea adevărurilor care erau de o importanţă deosebită în timpul lui, la menţinerea principiilor Protestantismului împotriva valului de reîntoarcere rapidă a papalităţii şi la promovarea în bisericile reformate a simplităţii şi curăţiei vieţii, în locul mândriei şi corupţiei încurajate de învăţătura romano-catolică.

Din Geneva plecau publicaţii şi predicatori pentru a răspândi doctrinele reformate. Persecutaţii din toate ţările căutau în locul acesta îndrumare, sfat şi încurajare. Oraşul lui Calvin devenise un refugiu pentru reformatorii persecutaţi din toată Europa apuseană. Fugind de furtunile îngrozitoare care au continuat timp de secole, fugarii veneau la porţile Genevei. Înfometaţi, răniţi, lipsiţi de cămin şi de rude, erau primiţi cu căldură şi îngrijiţi cu dragoste. Găsind un cămin aici, ei au binecuvântat oraşul adopţiunii lor prin iscusinţa, ştiinţa şi evlavia lor. Mulţi care căutaseră un refugiu aici se reîntorceau în ţările lor pentru a rezista tiraniei Romei. John Knox, curajosul reformator scoţian, nu puţini dintre puritanii englezi, protestanţii din Olanda şi Spania şi hughenoţii din Franţa au preluat făclia adevărului din Geneva pentru a lumina întunericul din ţările lor natale.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 13

În Țările de Jos şi Scandinavia

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

În Țările de Jos tirania papală a provocat de timpuriu un protest hotărât. Astfel cu şapte sute de ani înainte de timpul lui Luther, doi episcopi care cunoşteau adevăratul caracter al "sfântului scaun", întrucât fuseseră trimişi ca ambasadori la Roma, au acuzat fără teamă pe pontiful roman: Dumnezeu "a făcut biserica, regina şi mireasa Lui, o moştenire veşnică şi nobilă pentru familia ei, cu o zestre care nici nu se veştejeşte, nici nu putrezeşte şi i-a dat un sceptru şi o coroană veşnică;... ale cărei beneficii ți le însuşeşti asemenea unui hoț. Te-ai aşezat în Templul lui Dumnezeu; şi în loc să fii păstor, ai devenit lup pentru oi; ...vrei să ne faci să credem că eşti episcop suprem, dar
1 te porți mai degrabă ca un tiran.... În timp ce ar trebui să fii robul robilor, cum te numeşti, te străduieşti să devii domnul domnilor.... Aduci dispreț peste poruncile lui Dumnezeu; ...Duhul Sfânt este ziditorul tuturor bisericilor până la marginile pământului.... Cetatea Dumnezeului nostru, ai cărei cetățeni suntem, se întinde până la toate regiunile cerului; şi este mai mare decât cetatea numită de sfinții profeți Babilon, care se pretinde de origine divină şi care se înalță până la cer, se laudă că înțelepciunea ei este nemuritoare; şi în cele din urmă, fără nici un temei, pretinde că n-a greşit niciodată şi nici nu poate să greşească vreodată". - (Gerard Brandt, History of the Reformation in and About the Low Countries, b. 1, p. 6).

Secol după secol, alții s-au ridicat pentru a repeta acest protest. Acei predicatori timpurii, străbătând diferite țări şi cunoscuți sub nume diferite, care aveau caracterul misionarilor valdenzi şi răspândească pretutindeni cunoştința Evangheliei, au pătruns şi în Țările de Jos. Doctrinele lor s-au răspândit cu repeziciune. Ei au tradus Biblia
2 valdendă în limba olandeză, în versuri. Ei declarau "că în ea se găsea o mare superioritate: nici glume, nici poveşti, nici fleacuri, nici amăgiri, ci numai cuvintele adevărului; că, în adevăr, ici şi colo era câte o coajă tare, dar că miezul şi dulceața a ceea ce era bun şi sfânt, puteau fi descoperite cu uşurință în ea". - (Idem, b. 1, p. 14). Aşa scriau prietenii credinței vechi în secolul al XII-lea.

Acum au început persecuțiile Romei; dar în mijlocul rugurilor şi torturii, credincioşii continuau să se înmulțească,
3 declarând cu hotărâre că Biblia este singura autoritate infailibilă în materie de religie şi că "nici un om nu poate să fie constrâns să creadă, ci trebuie să fie câştigat prin predicare". (Martyn, vol. 2, p. 87).

Învățăturile lui Luther au găsit un teren favorabil în Țările de Jos şi s-au ridicat bărbați sinceri şi credincioşi pentru a predica Evanghelia. Dintr-una din provinciile Olandei a provenit Menno Simons. Educat şi hirotonit ca preot romano-catolic, era cu totul necunoscător al Bibliei şi n-ar fi citit-o de teama de a nu fi ademenit de erezie. Când l-a cuprins îndoiala privind doctrina transubstanțiațiunii, el a privit-o ca pe o ispită de la Satana şi a căutat să se libereze de ea prin rugăciune şi mărturisire, dar în zadar. El s-a străduit să aducă la tăcere vocea acuzatoare a
4 conştiinței, trăind o viață de plăceri; dar fără nici un folos. După un timp a fost condus la studiul Noului Testament şi acesta, împreună cu scrierile lui Luther, l-au determinat să primească credința reformată. Curând după aceasta a fost martor într-un sat vecin la decapitarea unui om, condamnat la moarte pentru că se rebotezase. Aceasta l-a făcut să studieze Biblia cu privire la botezul copiilor. El n-a putut să găsească nici o dovadă în Scripturi în favoarea lui; dar a înțeles că pocăința şi credința sunt peste tot cerute ca o condiție pentru primirea botezului.

Menno s-a retras din Biserica Romano-Catolică şi şi-a devotat viața predicării adevărurilor pe care le primise. Atât în Germania, cât şi în Țările de Jos apăruse o grupă de fanatici care susțineau doctrine absurde şi care îndemnau la răzvrătire, călcând în picioare ordinea şi decența şi conducând la violență şi revoluție. Menno a
5 înțeles rezultatele grozave la care aveau să ajungă, în mod inevitabil, aceste mişcări şi s-a împotrivit energic învățăturilor false şi planurilor primejdioase ale fanaticilor. Erau totuşi mulți care fuseseră înşelați de către aceşti fanatici, dar care au renunțat la învățăturile lor dăunătoare; şi mai rămăseseră încă mulți urmaşi ai vechilor creştini, roade ale învățăturilor valdende. Menno a lucrat cu mare râvnă şi succes printre aceste grupe.

A călătorit timp de douăzeci şi cinci de ani cu soția şi copiii, îndurând greutăți şi lipsuri mari, fiindu-i deseori viața în primejdie. A parcurs Țările de Jos şi nordul Germaniei, lucrând îndeosebi printre clasele mai umile,
6 exercitând totuşi o influență întinsă. De o elocvență înnăscută, deşi avea puțină instruire, era un bărbat de o integritate neclintită, cu un spirit umil şi un comportament amabil, de o evlavie sinceră şi serioasă, exemplificând în propria lui viață preceptele pe care le predica, fapt care inspira încredere oamenilor. Urmaşii lui au fost

împrăştiaţi şi asupriţi. Ei au avut mult de suferit fiind confundaţi cu fanaticii din Münster. Totuşi, datorită lucrării lui mulţi au fost convertiţi.

Nicăieri n-au fost doctrinele reformate mai general acceptate decât în Ţările de Jos. În puţine ţări au suferit adepţii lor persecuţii mai groaznice. În Germania, Carol al V-lea interzisese Reformaţiunea şi ar fi trimis cu bucurie pe toţi adepţii ei la rug; dar prinţii s-au ridicat ca o barieră împotriva tiraniei lui. În Ţările de Jos, puterea lui era mai mare şi edictele persecutoare au urmat unul după altul în rapidă succesiune. Citirea Bibliei, ascultarea ei,
7 predicarea sau chiar vorbirea despre ea, urma să atragă pedeapsa cu moartea pe rug. Rugăciunea către Dumnezeu în ascuns, abţinerea de la închinarea în faţa unei icoane sau intonarea unui psalm, erau de asemenea pedepsite cu moartea. Chiar şi aceia care îşi renegau rătăcirile erau condamnaţi, dacă erau bărbaţi să moară de sabie, iar dacă erau femei să fie îngropate de vii. Mii au pierit sub domnia lui Carol şi a lui Filip al II-lea.

Odată a fost adusă înaintea inchizitorilor o familie întreagă acuzată că nu participa la liturghie şi că se închina acasă. La cercetarea făcută cu privire la practicile lor în ascuns, fiul cel mai tânăr a răspuns: "Ne plecăm pe genunchi şi ne rugăm ca Dumnezeu să ne lumineze mintea şi să ne ierte păcatele; ne rugăm pentru suveranul
8 nostru, ca domnia lui să fie prosperă şi viaţa lui fericită; ne rugăm pentru judecătorii noştri ca Dumnezeu să-i păzească". (Wylie, b. 18, ch. 6). Unii dintre judecători au fost mişcaţi profund, dar cu toate acestea tatăl şi unul dintre fii au fost condamnaţi la rug.

Furia prigonitorilor era egalată de credinţa martirilor. Nu numai bărbaţii, dar chiar şi femeile gingaşe şi fetele tinere dădeau pe faţă un curaj neînfrânt. "Soţiile stăteau lângă rugul bărbaţilor lor şi în timp ce ei ardeau, ele
9 şopteau cuvinte de mângâiere sau cântau psalmi pentru a-i încuraja". "Tinerele se culcau de vii în mormânt ca şi când ar fi intrat seara în camera de dormit; sau mergeau la eşafod şi la foc, îmbrăcate în cele mai bune veşminte, ca şi cum ar fi mers la nunta lor." (Idem, b. 18, ch. 6).

Ca şi în zilele când păgânismul căuta să distrugă Evanghelia, sângele creştinilor era o sămânţă. (Vezi Tertullian, Apology, parag. 50). Persecuţia a slujit la creşterea numărului martirilor pentru adevăr. An după an, monarhul
10 înfuriat până la culme de hotărârea de neînvins a oamenilor, şi-a continuat lucrarea lui barbară, dar în zadar. Revoluţia sub conducerea nobilului Wilhelm de Orania, a adus, în cele din urmă, Olandei libertatea de a se închina lui Dumnezeu.

În munţii Piemontului, pe câmpile Franţei şi pe ţărmurile Olandei, progresul Evangheliei a fost marcat cu sângele discipolilor ei. Dar în ţările nordice ea a găsit o intrare paşnică. Studenţii de la Wittenberg, reîntorcându-se la
11 căminele lor au dus credinţa reformată în Scandinavia. Publicarea scrierilor lui Luther a răspândit de asemenea lumina. Oamenii simpli şi robuşti ai nordului s-au întors de la corupţia, pompa şi superstiţiile Romei, pentru a primi curăţia, simplitatea şi adevărurile dătătoare de viaţă ale Bibliei.

Tausen, "reformatorul Danemarcei", era fiul unui ţăran. Băiatul a dat de timpuriu dovadă de o inteligenţă viguroasă; el înseta după educaţie, dar mijloacele modeste ale părinţilor nu i-au permis şi a intrat într-o mânăstire. Aici curăţia vieţii lui, împreună cu sârguinţa şi credincioşia lui, au câştigat simpatia superiorului său. În urma unei
12 examinări, s-a dovedit că posedă talente care promiteau în viitor mari servicii bisericii. S-a luat hotărârea să fie instruit într-una din universităţile din Germania sau din Ţările de Jos. Tânărului student i-a fost acordată permisiunea să aleagă o şcoală, cu condiţia să nu meargă la Wittenberg. Studentul bisericii nu trebuia să fie primejduit de otrava ereziei. Aşa spuneau călugării.

Tausen a mers la Köln care pe atunci era, ca şi astăzi, una din fortăreţele romanismului. Aici a fost repede dezgustat de misticismul profesorilor. Cam în acelaşi timp a obţinut scrierile lui Luther. Le-a citit cu uimire şi
13 plăcere şi mult ar fi dorit să se bucure de instruirea personală a reformatorului. Dar a face lucrul acesta însemna să-şi asume riscul ofensării superiorului lui de la mânăstire şi să piardă sprijinul lui. S-a hotărât repede şi peste puţin timp s-a înscris ca student la Wittenberg.

Întorcându-se în Danemarca, a revenit la mânăstirea lui. Nimeni nu-l bănuia încă de lutheranism; el nu şi-a dezvăluit secretul, ci s-a străduit, fără să provoace prejudecăţile tovarăşilor lui, să-i conducă la o credinţă mai curată şi la o viaţă mai sfântă. Le deschidea Biblia şi le explica înţelesul ei adevărat şi, în cele din urmă, le-a
14 predicat pe Hristos ca îndreptăţire a păcătosului şi singura lui nădejde de mântuire. Mare a fost mânia starețului care-şi pusese mari speranţe în el, ca brav apărător al Romei. A fost mutat imediat la altă mânăstire şi închis într-o chilie sub o supraveghere strictă.

Spre groaza noilor lui supraveghetori, câţiva călugări au declarat că s-au convertit la Protestantism. Printre gratiile celulei, Tausen transmisese tovarăşilor lui cunoştinţa adevărului. Dacă părinţii bisericii daneze ar fi fost familiarizaţi cu procedeul bisericii de a trata erezia, glasul lui Tausen n-ar mai fi fost auzit niciodată; dar în loc de
15 a-l înmormânta în vreo temniţă subterană, l-au alungat din mânăstire. Acum erau fără putere. Un edict regal, recent publicat, acorda protecţie predicatorilor noii doctrine. Tausen a început să predice. Bisericile i se deschideau şi oamenii se înghesuiau să-l asculte. Alţii de asemenea predicau Cuvântul lui Dumnezeu. Noul Testament, tradus în limba daneză, era larg răspândit. Eforturile făcute de papistaşi de a distruge lucrarea au avut

ca efect extinderea ei şi curând Danemarca a primit credinţa reformată.
În Suedia de asemenea tinerii care băuseră din izvorul de la Wittenberg, au adus apa vieţii concetăţenilor lor. Doi dintre conducătorii reformaţiunii suedeze, Olaf şi Laurentius Petri, fiii unui fierar din Orebro, studiaseră sub îndrumarea lui Luther şi a lui Melanchton şi erau plini de zel să predice adevărurile astfel învăţate. Asemenea marelui reformator, Olaf a trezit poporul cu zelul şi elocvenţa lui, în timp ce Laurentius, asemenea lui
16 Melanchton, era erudit, profund şi liniştit. Amândoi erau bărbaţi de o evlavie arzătoare, cu înalte cunoştinţe teologice şi cu un curaj neclintit în susţinerea adevărului. Opoziţia papistaşă nu a lipsit. Preoţii catolici au instigat pe oamenii ignoranţi şi superstiţioşi. Olaf Petri a fost adesea atacat de mulţime şi în câteva rânduri abia a scăpat cu viaţă. Aceşti reformatori au fost totuşi simpatizaţi şi ocrotiţi de rege.
Sub conducerea bisericii Romei, oamenii erau cufundaţi în sărăcie şi zdrobiţi sub asuprire. Lor le lipseau Scripturile şi având o religie alcătuită numai din forme şi ceremonii, care nu aduceau nici o lumină minţii, se
17 întorceau din nou la credinţele superstiţioase şi la practicile păgâneşti ale strămoşilor lor. Naţiunea era divizată în grupe rivale ale căror lupte continue măreau nenorocirea tuturor. Regele se hotărâse să facă o reformă a statului şi a bisericii şi a salutat cu bucurie aceste ajutoare capabile în lupta contra Romei.
În prezenţa monarhului şi a conducătorilor Suediei, Olaf Petri a apărat doctrinele credinţei reformate cu mare abilitate contra apărătorilor Romei. El a declarat că învăţăturile Sfinţilor Părinţi trebuie să fie primite numai atunci când sunt în concordanţă cu Scripturile; că doctrinele esenţiale ale credinţei sunt prezentate în Biblie într-un mod atât de clar şi simplu, încât toţi oamenii pot să le înţeleagă. Hristos a spus: "Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a
18 Celui ce M-a trimes" (Ioan 7: 16); şi Pavel a declarat că dacă el ar predica o altă Evanghelie decât aceea pe care a primit-o, să fie anatema. (Gal. 1: 8). "Atunci, cum îndrăznesc alţii, spunea reformatorul, să legifereze dogme după plăcerea lor şi să le impună ca lucruri necesare pentru mântuire?" - (Wylie, b. 10, ch. 4). El a arătat că decretele bisericii nu au nici o autoritate când sunt în contradicţie cu poruncile lui Dumnezeu şi a susţinut marele principiu protestant că "Biblia şi numai Biblia" este singura regulă de credinţă şi practică.
Deşi a avut loc pe o scenă relativ izolată, această dispută ne arată "din ce fel de oameni era alcătuită armata reformatorilor. Ei nu erau neînvăţaţi, sectari, sau polemişti zgomotoşi - ci dimpotrivă, erau oameni care studiaseră Cuvântul lui Dumnezeu şi ştiau bine cum să mânuiască armele pe care le oferea arsenalul Bibliei. În ceea ce priveşte erudiţia, ei depăşeau timpul lor. Când ne fixăm atenţia la centre strălucite ca Wittenberg şi Zürich şi la nume ilustre ca Luther şi Melanchton, Zwingli şi Oecolampadius, ar putea să ni se spună că aceştia au fost
19 conducătorii mişcării şi în mod firesc trebuie să aşteptăm de la ei capacităţi uimitoare şi realizări mari; dar că discipolii lor nu erau ca ei. Bine, să ne întoarcem la scena obscură a Suediei şi la numele umile ale lui Olaf şi Laurentius Petri - de la maeştri la discipoli - ce descoperim?... Savanţi şi teologi; bărbaţi care stăpâneau pe deplin întregul sistem al adevărului evanghelic şi care au câştigat victoria cu uşurinţă asupra sofiştilor şcolilor şi a demnitarilor Romei". - (Idem, b. 10, ch. 4).
Ca urmare a acestei dispute, regele Suediei a primit credinţa protestantă şi curând după aceea, adunarea naţională s-a declarat în favoarea ei. Noul Testament fusese tradus de Olaf Petri în limba suedeză şi la dorinţa regelui, cei
20 doi fraţi s-au angajat să traducă întreaga Biblie. Astfel a primit pentru prima dată poporul Suediei Cuvântul lui Dumnezeu în limba lor maternă. Dieta a dat dispoziţie ca, în tot regatul, pastorii să explice Scripturile şi copiii în şcoli să fie învăţaţi să citească Biblia.
Cu fermitate şi siguranţă întunericul ignoranţei şi al superstiţiei a fost risipit de lumina binecuvântată a Evangheliei. Eliberată de sub opresiunea Romei, naţiunea a ajuns la o putere şi o măreţie pe care nu le avusese niciodată. Suedia a devenit una din fortăreţele Protestantismului. Un secol mai târziu, într-un timp de grea primejdie, această naţiune mică şi slabă până atunci - singura din Europa care a avut curajul să dea o mână de
21 ajutor -a contribuit la eliberarea Germaniei în conflictul teribil al războiului de treizeci de ani. Toată Europa de nord părea gata să fie adusă din nou sub tirania Romei. Armatele Suediei au ajutat Germania să respingă valul de succese papale, să obţină toleranţă pentru protestanţi atât calvini, cât şi lutherani şi să restabilească libertatea de conştiinţă în acele ţări care primiseră Reformaţiunea.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 14

Reformatorii englezi de mai târziu

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

În timp ce Luther deschidea o Biblie închisă poporului Germaniei, Tyndale a fost îndemnat de Duhul lui Dumnezeu să facă acelaşi lucru pentru Anglia. Biblia lui Wycliffe fusese tradusă după textul latin, care conținea multe greşeli. Nu fusese tipărită niciodată şi costul manuscriselor era atât de mare, încât doar puțini oameni bogați sau nobili puteau să le procure; mai mult decât atât, fiind strict interzisă de biserică, avusese o răspândire relativ redusă. În anul 1516, cu un an înaintea apariției tezelor lui Luther, Erasmus publicase versiunea sa greacă şi latină
1 a Noului Testament. Cuvîntul lui Dumnezeu era acum tipărit în limba originală pentru prima dată. În această lucrare au fost corectate multe greşeli ale versiunilor anterioare şi sensul a fost redat mai clar. Aceasta a condus pe mulți din clasele culte la o cunoaştere mai bună a adevărului şi a dat un nou impuls lucrării de reformă. Dar oamenii de rând erau încă, într-o mare măsură, privați de Cuvântul lui Dumnezeu. Tyndale urma să completeze lucrarea lui Wycliffe dând Biblia compatrioților lui.

Fiind un cercetător stăruitor şi un căutător zelos după adevăr, el a primit Evanghelia din Noul Testament grec al lui Erasmus. Îi-a predicat convingerile fără teamă, susținând că toate doctrinele trebuie să fie verificate cu Scripturile. Pretenției papale, că biserica dăduse Biblia şi numai biserica o putea explica, Tyndale i-a răspuns:
2 "Ítiți cine a învățat pe vulturi să-şi găsească prada? Ei bine, acelaşi Dumnezeu învață pe copiii Săi flămânzi să găsească pe Tatăl lor în Cuvântul Său. Departe de a ne fi dat Scripturile, voi le-ați ascuns de noi; voi ardeți pe cei care le predică şi dacă ați putea, ați arde şi Scripturile". - (D'Aubigné, History of the Reformation of the Sixteenth Century, b. 18, ch. 4).

Predicarea lui Tyndale a provocat un mare interes; mulți au primit adevărul. Dar preoții erau vigilenți şi îndată ce el părăsea locul, ei se străduiau să-i distrugă lucrarea prin amenințările şi calomniile lor. Îi prea adesea reuşeau.
3 "Ce trebuie făcut?" exclama el. "În timp ce semăn într-un loc, vrăjmaşul pustieşte câmpul pe care abia l-am părăsit. Nu pot să fiu pretutindeni. O, dacă ar avea creştinii Sfintele Scripturi în limba lor, ei ar putea să reziste acestor înşelători. Fără Biblie este imposibil să consolidezi pe laici în adevăr." - (Idem, b. 18, ch. 4).

Un nou plan a pus stăpânire pe mintea lui. "În templul lui Iehova, zicea el, psalmii se cântau în limba lui Israel; şi Evanghelia să nu se predice în limba Angliei printre noi?... Trebuie oare ca biserica să aibă mai puțină lumină la amiază decât în zori?... Creştinii trebuie să citească Noul Testament în limba lor maternă". Doctorii şi învățătorii
4 bisericii nu se înțelegeau între ei. Numai prin Biblie puteau oamenii să ajungă la adevăr. "Un doctor susține ceva, altul altceva.... Fiecare dintre aceşti autori contrazice pe ceilalți. Atunci, cum putem să deosebim pe cel care spune adevărul de cel care susține rătăcirea?... Cum?... Într-adevăr prin Cuvântul lui Dumnezeu." (Idem, b. 18, ch. 4).

Nu mult după aceea, un doctor catolic erudit angajându-se într-o dispută cu el, a exclamat: "Ar fi fost mai bine să fim fără legile lui Dumnezeu, decât fără ale papei". Tyndale a răspuns: "Sfidez pe papă şi toate legile lui; şi dacă
5 Dumnezeu îmi cruță viața, voi face ca, nu peste mulți ani, un băiat de la coarnele plugului să cunoască mai mult din Scripturi decât tine". (Anderson, Annals of the English Bible, pag. 19).

Planul pe care începuse să-l nutrească, de a da oamenilor Scripturile Noului Testament în propria lor limbă, a fost acum definitivat şi a început să lucreze imediat. Alungat din căminul lui de persecuție, a plecat la Londra, unde şi-a continuat activitatea netulburat, pentru un timp. Dar violența papistaşilor l-a obligat să fugă din nou. Toată Anglia părea închisă pentru el şi s-a hotărât să caute adăpost în Germania. Aici a început să tipărească Noul
6 Testament în limba engleză. De două ori i-a fost oprită lucrarea; dar când i se interzicea tipărirea într-un oraş, pleca în altul. În cele din urmă s-a dus la Worms, unde cu câțiva ani mai înainte, Luther apărase Evanghelia înaintea Dietei. În acel oraş vechi, se găseau mulți prieteni ai Reformațiunii şi Tyndale şi-a continuat lucrarea acolo, fără alte piedici. Trei mii de exemplare ale Noului Testament au fost curând terminate şi chiar în acelaşi an a apărut o nouă ediție.

El şi-a continuat lucrarea cu mare seriozitate şi perseverență. Cu toate că autoritățile engleze păzeau porturile cu
7 cea mai strictă vigilență, Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns pe diverse căi secrete la Londra şi de acolo a fost răspândit în toată țara. Papistaşii au încercat să înăbuşe adevărul, dar în zadar. Episcopul de Durham a cumpărat odată de la un librar, care era prieten cu Tyndale, întregul stoc de Biblii, cu scopul de a le distruge, presupunând

că aceasta va împiedica în mare măsură lucrarea. Dar dimpotrivă, cu banii astfel obținuți s-a cumpărat material pentru o ediție nouă şi mai bună, care altfel nu s-ar fi putut publica. Când Tyndale a fost închis, mai târziu, i s-a oferit libertatea cu condiția să dezvăluie numele acelora care l-au ajutat să facă față cheltuielilor tipăririi Bibliilor. El a răspuns că episcopul de Durham făcuse mai mult decât oricare altă persoană; căci plătind un preț mare pentru stocul de cărți rămas, îl făcuse în stare să continue cu curaj.

Tyndale a fost trădat în mânile vrăjmaşilor lui şi odată a fost închis pentru multe luni. În cele din urmă a dat
8 mărturie pentru credința lui prin moartea de martir; dar armele pe care le-a pregătit el au făcut în stare pe alți soldați să ducă lupta prin toate secolele până în timpul nostru.

Latimer susținea de la amvon că Biblia trebuia să fie citită în limba poporului. Autorul Sfintei Scripturi, spunea el, "este Însuşi Dumnezeu"; şi această Scriptură împărtăşeşte puterea şi veşnicia Autorului ei. "Nu există rege, împărat, magistrat sau conducător... care să nu fie obligat să asculte... de sfântul Său Cuvânt". "Să nu luăm nici o
9 altă cale lăturalnică, ci să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne călăuzească; să nu mergem după... strămoşii noştri, nici să nu cercetăm ce au făcut ei, ci ceea ce ar fi trebuit să facă". (Hugh Latimer, "First Sermon Preached Before King Edward VI").

Barnes şi Frith, prieteni credincioşi ai lui Tyndale, s-au ridicat să apere adevărul. Au urmat cei doi Ridley şi Cranmer. Aceşti conducători ai Reformațiunii engleze erau bărbați de cultură şi cei mai mulți dintre ei fuseseră
10 mult apreciați pentru zelul sau evlavia lor în credința romană. Opoziția lor față de papalitate era urmarea cunoaşterii rătăcirilor "sfântului scaun". Această cunoaştere a tainelor Babilonului a dat o mai mare putere mărturiilor lor împotriva lui.

"Voi pune acum o întrebare ciudată", a spus Latimer. "Cine este cel mai zelos episcop şi prelat din toată Anglia?... Văd că ascultați şi aşteptați să-i pronunț numele.... Vă voi spune: este Diavolul.... El nu lipseşte niciodată din dioceza lui; căutați-l oricând doriți, el este totdeauna la datorie;... ...totdeauna este la lucru.... Nu-l veți găsi niciodată inactiv, vă garantez.... Unde locuieşte diavolul,... la o parte cu cărțile şi sus cu lumânările; la o parte cu Bibliile şi sus cu mătăniile; la o parte cu lumina Evangheliei şi sus cu lumina lumânărilor, da, chiar ziua la
11 amiază;... jos cu crucea lui Hristos şi sus cu purgatoriul care stoarce banii din pungă; ...la o parte cu îmbrăcarea celor goi, săraci şi neputincioşi, sus cu împodobirea icoanelor şi cu decorarea măreață a agheasmatarelor şi statuilor; sus cu tradițiile şi legile oamenilor, jos cu tradițiile lui Dumnezeu şi cu Cuvântul Său prea sfânt.... O, dacă prelații noştri ar fi tot atât de zeloşi să semene grâul doctrinei adevărate cum este Satana să semene neghina şi buruienile". (Idem, "Sermon of the Plough").

Marele principiu susținut de aceşti reformatori - acelaşi care fusese susținut de valdenzi, de Wycliffe, de Ioan Huss, de Luther, Zwingli şi de toți aceia care s-au unit cu ei - era autoritatea infailibilă a Sfintelor Scripturi ca regulă de credință şi viață. Ei nu recunoşteau dreptul papilor, conciliilor, Părinților şi regilor de a stăpâni conştiința în materie de religie. Biblia era autoritatea lor şi prin învățătura ei probau toate doctrinele şi toate
12 pretențiile. Credința în Dumnezeu şi în Cuvântul Său a susținut pe aceşti oameni sfinți când îşi dădeau viața pe rug. "Fii curajos", a exclamat Latimer către tovarăşul lui de rug când flăcările erau gata să aducă la tăcere vocile lor, "prin harul lui Dumnezeu, noi vom aprinde astăzi o asemenea lumină în Anglia care, sunt încredințat, nu va fi stinsă niciodată". (Works of Hugh Latimer, vol 1, p. XIII).

În Scoția semințele adevărului, răspândite de Columba şi de colaboratorii lui, n-au fost niciodată distruse cu totul. Timp de sute de ani, după ce bisericile Angliei s-au supus Romei, cele din Scoția şi-au păstrat libertatea. În secolul al XII-lea totuşi papalitatea s-a stabilit aici şi în nici o altă țară n-a exercitat o stăpânire mai deplină.
13 Nicăieri întunericul n-a fost mai dens. Totuşi, au venit câteva raze de lumină, care au străpuns întunericul şi au dat făgăduința venirii zorilor. Lolarzii, venind din Anglia cu Biblia şi cu învățăturile lui Wycliffe, au făcut mult pentru a păstra cunoaşterea Evangheliei şi fiecare secol şi-a avut martorii şi martirii lui.

La începutul marei Reformațiuni au apărut scrierile lui Luther, apoi Noul Testament în limba engleză al lui Tyndale. Neobservați de ierarhia papală, aceşti soli au străbătut pe tăcute munții şi văile, reaprinzând făclia
14 adevărului care aproape se stinsese în Scoția şi anulând lucrarea pe care o făcuse Roma timp de patru secole de oprimare.

Apoi sângele martirilor a dat un nou imbold mişcării. Conducătorii papistaşi, trezindu-se deodată în fața pericolului care ameninița cauza lor, au dus la rug pe unii dintre cei mai nobili şi mai onorați fii ai Scoției. Dar
15 procedând astfel, ei n-au făcut decât să înalțe un amvon de la care cuvintele acestor martori muribunzi au fost auzite în toată țara, insuflând oamenilor hotărârea nestinsă să scuture cătuşele Romei.

Hamilton şi Wishart, nobili atât prin origine, cât şi prin caracter şi-au dat viețile pe rug împreună cu un număr mare de discipoli mai umili. Dar din rugul arzând al lui Wishart, a apărut cineva pe care flăcările nu aveau să-l
16 mai aducă la tăcere, cineva care sub conducerea lui Dumnezeu urma să sune clopotul de moarte al papalității în Scoția.

17 John Knox s-a îndepărtat de tradițiile şi de misticismul bisericii, pentru a se hrăni cu adevărurile Cuvântului lui

Dumnezeu; învățăturile lui Wishart i-au definitivat hotărârea să rupă legăturile cu Roma şi să se unească cu reformatorii persecutați.
Îndemnat de colaboratorii lui să preia slujba de predicator, el s-a dat înapoi cu teamă de la această răspundere şi numai după zile petrecute în singurătate şi luptă chinuitoare cu sine a consimțit. Dar odată ce a acceptat slujba, a pornit înainte cu hotărâre nestrămutată şi curaj neînfricat, pe care le-a avut tot timpul vieții lui. Acest reformator
18 sincer nu se temea de oameni. Focurile martirajului care ardeau în jurul lui, nu serveau decât să-i însufleţească zelul cu o şi mai mare ardoare. Cu securea tiranului ținută amenințător deasupra capului lui, şi-a menținut poziția, dând lovituri puternice în dreapta şi în stânga pentru a dărâma idolatria.
Când a fost adus în fața reginei Scoției, în a cărei prezență zelul multor conducători ai protestanților slăbea, John Knox a dat o mărturie neşovăielnică în favoarea adevărului. El nu putea să fie câştigat prin măguliri şi nu se lăsa intimidat de amenințări. Regina l-a acuzat de erezie. El învățase pe oameni să primească o religie interzisă de stat, declara ea, şi astfel călcase porunca lui Dumezeu care cerea supuşilor să asculte de suveranii lor. Knox a răspuns categoric: "Întrucât adevărata religie nu a primit nici puterea originală, nici autoritatea de la prinții lumii, ci numai
19 de la Dumnezeul cel veşnic, tot aşa nici supuşii lor nu sunt obligați să-şi modeleze religia după poftele prinților lor. Căci adesea se întâmplă că prinții sunt cei mai ignoranți dintre toți, în ce priveşte religia adevărată a lui Dumnezeu.... Dacă urmaşii lui Abraam ar fi avut religia lui Faraon, ai cărui supuşi au fost timp îndelungat, vă rog, Doamnă, ce religie ar fi fost în lume? Sau dacă toți oamenii din zilele apostolilor ar fi avut religia împăraților romani, ce religie ar fi fost pe fața pământului?... Aşa că, Doamnă, vă dați seama că supuşii nu sunt legați de religia prinților lor, cu toate că le este poruncit să asculte de ei".
20 Maria a răspuns: "Voi interpretați Scripturile într-un fel, iar ei (învățătorii romano-catolici) le interpretează altfel; pe cine să cred şi cine să fie judecător?"
"Să credeți pe Dumnezeu care vorbeşte lămurit în Cuvântul Său", a răspuns reformatorul, şi mai mult decât vă învață Cuvântul, să nu credeți nici pe unii, nici pe alții. Cuvântul lui Dumnezeu se explică singur; şi dacă o
21 neclaritate apare în vreun loc, Duhul Sfânt, care nu Se contrazice niciodată, explică acelaşi lucru mai lămurit în alte locuri, aşa încât să nu rămână nici o îndoială decât pentru aceia care rămân necunoscători din rea credință". (David Laing, - The Collected Works of John Knox, vol. 2, pag. 281, 284).
Astfel erau adevărurile pe care neînfricatul reformator le-a rostit, cu riscul vieții, în auzul reginei. El a rămas cu
22 acelaşi curaj neînfricat, statornic în hotărârea sa, rugându-se şi purtând luptele Domnului, până când Scoția s-a liberat de papalitate.
În Anglia, adoptarea Protestantismului ca religie națională a diminuat, dar nu a oprit cu totul persecuția. În timp ce se renunțase la multe dintre învățăturile Romei, au fost reținute multe din formele ei. Supremația papei a fost lepădată, dar în locul ei a fost întronat monarhul drept cap al bisericii. În serviciile divine ale bisericii exista încă o mare deviere de la curăția şi simplitatea Evangheliei. Marele principiu al libertății religioase nu era încă înțeles.
23 Deşi conducătorii protestanți au recurs doar rareori la cruzimile groaznice pe care le folosise Roma contra ereziei, totuşi dreptul fiecărui om de a se închina lui Dumnezeu conform convingerilor conştiinței lui nu era încă recunoscut. Tuturor li se cerea să primească doctrinele şi să respecte formele de închinare prescrise de biserica recunoscută. Cei care nu se conformau au suferit persecuție într-o măsură mai mare sau mai mică, timp de sute de ani.
În secolul al şaptesprezecelea, mii de pastori au fost dați afară din slujbele lor. Oamenilor le era interzis, sub pedeapsa unor amenzi grele, întemnițare şi exil, să participe la orice adunări religioase în afară de acelea aprobate de biserică. Acele suflete credincioase care nu se puteau reține să nu se adune spre a se închina lui Dumnezeu, erau obligate să se întâlnească pe străzi întunecoase, în mansarde secrete şi în unele ocazii prin păduri la miezul nopții. În adâncurile ocrotitoare ale pădurii, un templu clădit de Însuşi Dumnezeu, acei copii ai Domnului
24 împrăştiați şi persecutați, se adunau pentru a-şi revărsa sufletele în rugăciune şi laudă. Dar în ciuda tuturor precauțiunilor, mulți au suferit pentru credința lor. Închisorile erau arhipline. Familii erau despărțite. Mulți au fost expulzați în țări străine. Totuşi Dumnezeu a fost cu poporul Său, iar persecuția n-a reuşit să aducă la tăcere mărturia lor. Mulți au fost alungați peste ocean în America şi acolo au pus temeliile libertăților civile şi religioase, care au constituit bastionul şi gloria acestei țări.
Ca şi în zilele apostolilor, persecuția a contribuit din nou la înaintarea Evangheliei. Într-o temniță dezgustătoare, plină de desfrânați şi criminali, John Bunyan respira atmosfera cerului; acolo a scris alegoria lui minunată despre
25 călătoria creştinului din țara pierzării către cetatea cerească. Timp de peste două sute de ani, acel glas din închisoarea Bedford a vorbit cu o putere mişcătoare inimilor oamenilor. Cărțile lui Bunyan, "Călătoria creştinului" şi "Har abundent pentru cel mai mare dintre păcătoşi", au condus multe picioare pe calea vieții.
Baxter, Flavel, Alleine şi alți oameni cu talent, educație şi adâncă experiență creştină, s-au ridicat cu curaj în
26 apărarea credinței care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Lucrarea îndeplinită de aceşti bărbați proscrişi şi scoşi în afara legii de conducătorii acestei lumi, nu va pieri niciodată. Lucrările lui Flavel, "Izvorul vieții" şi

"Metoda harului", au învățat pe mii de oameni cum să-şi predea sufletul lui Hristos. Cartea lui Baxter, "Pastorul reformat", s-a dovedit o binecuvântare pentru mulți care doreau o reînviorare a lucrării lui Dumnezeu şi cartea "Odihna veşnică a sfinților" şi-a făcut lucrarea conducând sufletele către "odihna" care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu.

O sută de ani mai târziu, într-un timp de mare întuneric spiritual, au apărut Whitefield şi frații Wesley ca purtători de lumină pentru Dumnezeu. Sub conducerea bisericii oficiale, poporul Angliei alunecase într-o stare de decădere religioasă care abia se mai deosebea de păgânism. Religia naturală era studiul preferat al clerului şi alcătuia cea
27 mai mare parte din teologia lor. Clasele înalte îşi băteau joc de evlavie şi se mândreau că sunt mai presus decât ceea ce numeau ele fanatism. Clasele de jos se aflau într-o ignoranță vădită şi pradă viciului, în timp ce biserica nu avea nici curajul, nici credința să susțină cauza ruinată a adevărului.

Marea doctrină a îndreptățirii prin credință, atât de clar predicată de Luther, fusese aproape cu totul pierdută din vedere şi înlocuită cu principiul romano-catolic că mântuirea se poate obține prin fapte bune. Whitefield şi frații
28 Wesley, care erau membri ai bisericii oficiale, erau căutători sinceri ai harului lui Dumnezeu şi fuseseră învățați că acesta se putea asigura printr-o viață virtuoasă şi prin păzirea rânduielilor religioase.

Odată, când Charles Wesley s-a îmbolnăvit şi presimțea că i se apropie sfârşitul, a fost întrebat pe ce se întemeia nădejdea sa de viață veşnică. Răspunsul lui a fost: "Mi-am depus toate străduințele să-L slujesc pe Dumnezeu". Întrucât prietenul care-i pusese întrebarea nu părea să fie pe deplin mulțumit de răspunsul lui, Wesley gândea:
29 "Cum! Nu sunt străduințele mele un temei suficient pentru a avea speranță? Mă va jefui El de străduințele mele? Atunci, nu mai am nimic în care să mă încred". (John Whitehead, Life of the Rev. Charles Wesley, pag. 102).

Atât de dens era întunericul care se aşezase asupra bisericii, ascunzând învățătura ispăşirii, jefuind pe Hristos de slava Lui şi abătând mințile oamenilor de la singura lor speranță de mântuire - sângele Răscumpărătorului răstignit.

Wesley şi colaboratorii lui au fost conduşi să înțeleagă că adevărata religie îşi are sediul în inimă şi că Legea lui Dumnezeu se extinde asupra gândurilor în aceeaşi măsură ca şi asupra cuvintelor şi faptelor. Convinşi de nevoia sfinteniei inimii, ca şi de corectitudinea conduitei exterioare, ei au pornit cu seriozitate spre o viață nouă. Prin eforturile cele mai sârguincioase şi evlavioase, ei se străduiau să supună relele inimii fireşti. Ei trăiau o viață de
30 lepădare de sine, binefacere şi umilință, observând cu mare strictețe şi exactitate orice regulă pe care o credeau folositoare pentru obținerea a ceea ce doreau atât de mult - acea sfințenie care putea să asigure bunăvoința lui Dumnezeu. Dar ei nu au atins scopul propus. Eforturile lor de a se elibera de sub condamnarea păcatului sau de a-i sfărâma puterea au fost zadarnice. Era aceeaşi luptă pe care o dusese Luther în chilia din Erfurt. Era aceeaşi întrebare care-i torturase sufletul: "Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?" (Iov 9: 2).

Focurile adevărului divin, aproape stinse pe altarele Protestantismului, urmau să fie reaprinse de la vechea făclie transmisă prin secole de către creştinii din Boemia. După Reformațiune, Protestantismul din Boemia fusese călcat
31 în picioare de hoardele Romei. Toți cei care au refuzat să renunțe la adevăr au fost constrânşi să fugă. Unii dintre aceştia, găsind refugiu în Saxonia, au păstrat acolo vechea credință. De la descendenții acestor creştini a venit lumina la Wesley şi la colaboratorii lui.

John şi Charles Wesley, după ce au fost hirotoniți pentru lucrarea Evangheliei, au fost trimişi în misiune în America. Pe bordul corăbiei lor se găsea o grupă de Frați Moravi. În timpul călătoriei au întâmpinat furtuni
32 violente şi John Wesley, adus față în față cu moartea, simțea că nu avea asigurarea păcii cu Dumnezeu. Germanii, din contră, dădeau pe față o linişte şi încredere de care el era străin.

"Am observat cu mult timp înainte, spunea el, marea seriozitate a comportamentului lor. Ei dăduseră o dovadă continuă de umilință, îndeplinind pentru ceilalți pasageri acele servicii umile pe care nici unul dintre englezi nu era dispus să le facă; pentru acele servicii ei n-au dorit şi n-au vrut să primească nici o plată, spunând că era spre binele inimilor lor mândre şi că iubitorul lor Mântuitor făcuse mai mult pentru ei. Fiecare zi le dăduse ocazia să manifeste o blândețe pe care nici o nedreptate nu o putea clinti. Dacă erau îmbrânciți, loviți sau trântiți, se ridicau şi plecau; dar nu se auzea nici o plângere din gura lor. Acum era o ocazie să se verifice dacă erau eliberați de
33 spiritul fricii, tot aşa cum erau de acela al mândriei, mâniei şi răzbunării. La mijlocul psalmului cu care au început slujba, marea s-a dezlănțuit şi a sfâşiat în bucăți vela principală, a acoperit corabia şi s-a revărsat pe punte ca şi când adâncul cel mare, deja ne înghițise. Printre englezi s-au auzit țipete grozave. Germanii continuau să cânte liniştit. Am întrebat pe unul dintre ei, după aceea: "Nu ți-a fost frică?" El a răspuns: "Mulțumesc lui Dumnezeu, nu". Apoi am continuat: "Dar femeilor şi copiilor voştri nu le-a fost frică?" El a răspuns blând: "Nu, femeile şi copiii noştri nu se tem de moarte". (Whitehead, Life of the Rev. John Wesley, pag. 10).

După ce a ajuns la Savannah, Wesley a locuit un timp scurt la Frații Moravi şi a fost profund impresionat de purtarea lor creştină. Despre unul din serviciile lor religioase, în contrast izbitor cu formalismul fără viață al
34 Bisericii Anglicane, el scria: "Marea simplitate şi solemnitate a întregului serviciu m-a făcut aproape să uit răstimpul celor 1700 de ani şi să-mi imaginez că mă găsesc într-una din acele adunări în care nu erau forme şi

ranguri; ci prezida Pavel, făcătorul de corturi, sau Petru, pescarul, totuşi cu manifestarea Duhului şi a puterii". (Idem, pag. 11, 12).

La întoarcerea în Anglia, Wesley, sub îndrumarea unui predicator Morav, a ajuns la o înţelegere mai clară a credinţei Bibliei. El a fost convins că trebuie să renunţe la orice dependenţă de faptele proprii pentru mântuire şi că trebuie să se încreadă cu totul în "Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". La o adunare a societăţii Fraţilor Moravi din Londra a fost citită o declaraţie a lui Luther, care descria schimbarea pe care Duhul lui
35 Dumnezeu o face în inima credinciosului. Pe când Wesley asculta, i s-a aprins credinţa în suflet. "Mi-am simţit inima încălzită în mod neobişnuit, spunea el, am simţit că aveam încredere în Hristos, numai în Hristos, pentru mântuire; şi mi-a fost dată asigurarea că El mi-a îndepărtat păcatele, chiar pe ale mele şi m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii". (Idem, pag. 52).

De-a lungul anilor de luptă obositoare şi lipsită de mângâiere - ani de aspră lepădare de sine, de imputare şi umilire - Wesley aderase statornic scopului său unic de a-L căuta pe Dumnezeu. Acum Îl găsise; a descoperit că
36 harul pe care se trudise să-l câştige prin rugăciuni şi posturi, prin fapte de binefacere şi sacrificiu de sine, era un dar, "fără bani şi fără plată".

Odată întemeiat în credinţa lui Hristos, tot sufletul lui ardea de dorinţa să răspândească pretutindeni cunoaşterea Evangheliei glorioase a harului gratuit al lui Dumnezeu. "Consider că toată lumea este parohia mea", spunea el;
37 "în orice parte a ei m-aş găsi, socotesc că este potrivit, drept şi că este datoria mea să proclam vestea bună a mântuirii tuturor celor care doresc să mă asculte". (Idem, pag. 74).

El şi-a continuat acum viaţa sa strictă şi de lepădare de sine, nu ca temelie a credinţei, ci ca efect al ei; nu ca rădăcină, ci ca rod al sfinţirii. Harul lui Dumnezeu în Hristos este temelia speranţei creştine şi acest har se va da
38 pe faţă prin ascultare. Viaţa lui Wesley a fost devotată predicării marilor adevăruri pe care le primise - îndreptăţirea prin credinţa în sângele ispăşitor al lui Hristos şi puterea reînnoitoare a Duhului Sfânt asupra inimii, aducând roade într-o viaţă conformă cu exemplul lui Hristos.

Whitefield şi fraţii Wesley fuseseră pregătiţi pentru lucrarea lor prin convingeri personale clare şi adânci, cu privire la starea lor pierdută; şi pentru a fi în stare să suporte greutăţile ca buni ostaşi ai lui Hristos, ei fuseseră supuşi încercării de foc a batjocurii, dispreţului şi persecuţiei, atât în universitate, cât şi atunci când au intrat în
39 lucrarea predicării. Ei şi alţi câţiva, care împărtăşeau vederile lor, erau numiţi cu dispreţ Metodişti de către colegii lor neevlavioşi - nume care în prezent este considerat onorabil de una din cele mai mari denominaţiuni din Anglia şi America.

Ca membri ai Bisericii Anglicane, ei erau ataşaţi puternic de formele ei de închinare, dar Domnul le-a prezentat în Cuvântul Său un standard mai înalt. Duhul Sfânt i-a îndemnat să predice pe Hristos şi pe El răstignit. Puterea
40 Celui Prea Înalt însoţea lucrarea lor. Mii de oameni se convingeau şi se converteau cu adevărat. Era necesar ca aceste oi să fie păzite de lupii răpitori. Wesley nu intenţiona să întemeieze o denominaţiune nouă, de aceea i-a organizat pe adepţi într-o asociaţie care se numea Uniunea Metodistă.

Opoziţia pe care au întâmpinat-o aceşti predicatori din partea bisericii oficiale a fost neînţeleasă şi grea, totuşi Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, a condus evenimentele pentru a face ca reforma să înceapă înăuntrul bisericii. Dacă ar fi venit în întregime din afară, nu ar fi pătruns acolo unde era atât de necesară. Dar deoarece predicatorii
41 redeşteptării erau clerici şi lucrau în sânul bisericii oriunde găseau ocazia, adevărul a intrat acolo unde altfel uşile ar fi rămas închise. Unii dintre preoţi s-au trezit din letargia lor morală şi au devenit predicatori zeloşi în propriile lor parohii. Biserici, care fuseseră împietrite de formalism, s-au trezit la viaţă.

În timpul lui Wesley, ca şi în toate perioadele istoriei bisericii, oameni înzestraţi cu diferite daruri îndeplineau lucrarea rânduită lor. Nu erau de acord asupra tuturor punctelor de doctrină, dar toţi erau conduşi de Duhul lui Dumnezeu şi uniţi în acelaşi obiectiv captivant de a câştiga suflete pentru Hristos. Deosebirile de păreri dintre
42 Whitefield şi fraţii Wesley ameninţau la un moment dat să provoace despărţire; dar pentru că învăţaseră blândeţea în şcoala lui Hristos, îngăduinţa şi iubirea reciprocă i-a împăcat. Nu era cazul să se ocupe de dispute, cât timp rătăcirea şi nelegiuirea abundau pretutindeni şi păcătoşii mergeau către pierzare.

Slujitorii lui Dumnezeu mergeau pe o cale aspră. Bărbaţi cu influenţă şi cultură îşi foloseau puterile împotriva lor. După un timp, mulţi preoţi au dat pe faţă o ostilitate hotărâtă şi uşile bisericilor au fost închise împotriva credinţei curate şi a acelora care o proclamau. Metoda preoţilor de a-i acuza de la amvon a trezit elementele întunericului,
43 ignoranţei şi nelegiuirii. De mai multe ori John Wesley a scăpat de la moarte printr-o minune a harului lui Dumnezeu. Când furia gloatei era instigată împotriva lui şi se părea că nu exista nici o cale de scăpare, un înger în chip omenesc venea lângă el, gloata se dădea înapoi, iar slujitorul lui Hristos pleca în siguranţă de la locul primejdiei.

Despre eliberarea lui din mijlocul unei mulţimi înfuriate, într-una din aceste ocazii, Wesley spune: "Mulţi s-au
44 străduit să mă doboare în timp ce coboram pe o cărare alunecoasă spre oraş, considerând că odată trântit la pământ, cu greu aş fi putut să mă mai ridic. Dar nu m-am împiedicat deloc, nici măcar n-am alunecat până când

am scăpat complet din mâinile lor.... Deşi mulţi s-au străduit să mă prindă de guler sau haine ca să mă doboare, nu m-au putut prinde deloc; numai unul m-a prins de pulpana hainei care s-a rupt şi i-a rămas în mână; cealaltă pulpană, în buzunarul căreia se afla o bancnotă, a fost sfâşiată, dar numai pe jumătate.... Un bărbat puternic, chiar în spatele meu, a lovit spre mine de câteva ori cu un ciomag mare de stejar, cu care dacă m-ar fi atins odată în ceafă, l-ar fi scutit de altă osteneală. Dar de fiecare dată, nu ştiu cum, lovitura cădea alături, deşi nu puteam să mă mişc nici la dreapta, nici la stânga.... Un altul s-a repezit din mulţime şi ridicând braţul să lovească, deodată l-a lăsat să cadă şi numai mi-a atins capul, spunând: "Ce păr moale are!"... Cei dintâi oameni ale căror inimi au fost schimbate au fost eroii oraşului, capii gloatei în toate ocaziile, unul dintre ei fusese boxer profesionist la grădinile urşilor..."

"Cât de treptat ne pregăteşte Dumnezeu pentru a face voia Sa! Acum doi ani o cărămidă mi-a lovit umerii. La un an după aceea, o piatră m-a lovit între ochi. Luna trecută am primit o lovitură, iar în seara aceasta două, una
45 înainte de a intra în oraş, alta după ce am ieşit; dar amândouă n-au însemnat nimic; căci deşi un om m-a lovit în piept cu toată puterea şi altul în gură cu o asemenea forţă încât sângele a ţâşnit imediat, am simţit tot atâta durere de la ambele lovituri ca şi cum m-ar fi atins cu un pai." (John Wesley, Works, vol. 3, pag. 297, 298).

Metodiştii acelor zile - atât laici, cât şi predicatori - au îndurat batjocură şi persecuţie, atât de la membrii bisericii, cât şi de la necredincioşi care erau provocaţi de calomniile lor. Erau acuzaţi înaintea curţilor de justiţie - justiţie numai cu numele, căci dreptatea era rară în tribunalele acelui timp. Adesea sufereau violenţe din partea persecutorilor. Gloatele mergeau din casă în căsă, distrugând mobila şi bunurile, jefuind tot ce doreau şi abuzând
46 cu brutalitate bărbaţi, femei şi copii. În unele cazuri, erau puse afişe, invitând pe toţi care doreau să asiste la spargerea ferestrelor şi la jefuirea caselor metodiştilor, să se adune la un timp şi loc anumit. Aceste violări pe faţă ale legilor omeneşti cât şi divine, erau îngăduite fără să fie pedepsite. O persecuţie sistematică era dusă împotriva unor oameni a căror singură vină era aceea de a căuta să întoarcă picioarele păcătoşilor de pe calea pierzării pe calea sfinţeniei.

Referindu-se la acuzaţiile aduse împotriva lui şi a colaboratorilor lui, John Wesley spunea: "Unii pretind că doctrinele acestor oameni sunt false, eronate şi entuziaste; că sunt noi şi că nu s-a auzit de ele decât recent; că sunt Quakerism, fanatism, papism. Toate aceste pretexte au fost deja tăiate de la rădăcină, întrucât s-a arătat amănunţit că fiecare aspect al acestei doctrine este învăţătura clară a Scripturii, aşa cum este interpretată de propria noastră biserică. De aceea nu poate fi nici neadevărată, nici greşită întrucât Scriptura este adevărată. Alţii invocă:
47 "Doctrina lor este prea strictă; ei fac calea spre ceruri prea îngustă". Aceasta este în adevăr obiecţiunea principală (care a fost aproape singura pentru un timp) şi care în mod ascuns stă la baza a încă o mie, care apar în variate forme. Dar fac ele calea către ceruri mai îngustă decât au făcut-o Domnul şi apostolii Săi? Este doctrina lor mai strictă decât aceea a Bibliei? Luaţi în consideraţie numai câteva versete clare: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot cugetul tău, din tot sufletul tău şi cu toată puterea ta". "În ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit". "Fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu".

"Dacă doctrina lor este mai strictă decât aceasta, ei sunt vinovaţi; dar voi ştiţi, în conştiinţa voastră, că nu este aşa. Dar cine poate să fie mai puţin strict chiar cu o iotă, fără să strice Cuvântul lui Dumnezeu? Poate un ispravnic al tainelor lui Dumnezeu să fie găsit credincios, dacă schimbă vreo parte din depozitul sacru? Nu, el nu poate să schimbe nimic, nu poate să diminueze nimic; el este obligat să spună tuturor oamenilor: "Nu-mi permit să cobor
48 Scriptura la gustul vostru. Trebuie ori să vă ridicaţi până la ea, ori să pieriţi pentru totdeauna". Acesta este motivul adevărat al acelui zvon răspândit cu privire la "'lipsa de iubire a acestor oameni". Sunt ei lipsiţi de dragoste? În ce privinţă? Nu, hrănesc ei pe cei flămânzi şi nu îmbracă pe cei goi? Nu; nu stau lucrurile în felul acesta; nu aceasta le lipseşte; ei sunt lipsiţi de dragoste în felul lor de a judeca; ei cred că nimeni nu poate să fie mântuit decât aceia care sunt ca ei.". (Idem, vol. 3, pag. 152, 153).

Declinul spiritual care exista în Anglia chiar înainte de timpul lui Wesley era în mare măsură rezultatul învăţăturii antinomianiste. Mulţi afirmau că Hristos a desfiinţat Legea morală şi ca urmare, creştinii nu mai au obligaţia să o
49 păzească şi că cel credincios este liberat de "sclavia faptelor bune". Alţii deşi admiteau perpetuitatea legii, declarau că nu era necesar ca pastorii să îndemne pe oameni să asculte de preceptele ei, deoarece aceia pe care Dumnezeu i-a ales pentru mântuire, "vor fi conduşi de impulsul irezistibil al harului divin să practice evlavia şi virtutea", pe când aceia care au fost sortiţi la osândă veşnică "nu au putere să asculte de legile divine".

Alţii susţinând de asemenea că "cei aleşi nu pot să cadă din har şi nici nu pot să piardă favoarea divină", au ajuns la concluzia şi mai oribilă, că "faptele rele pe care le fac, nu sunt în realitate păcătoase, nici nu trebuie considerate
50 o călcare a Legii divine şi că, în consecinţă, nu au motiv nici să-şi mărturisească păcatele, nici să le părăsească prin pocăinţă". (Mc Clintock and Strong, Cyclopedia, art. "Antinomians"). De aceea, ei declarau că şi cel mai dezgustător păcat, "considerat de toată lumea ca o călcare îngrozitoare a Legii divine, nu este păcat în ochii lui Dumnezeu", dacă este săvârşit de unul dintre cei aleşi, "deoarece aceasta este una din caracteristicile esenţiale şi

distincte ale celor aleşi, că ei nu pot să facă nimic neplăcut lui Dumnezeu sau interzis de Legea Sa".
Aceste doctrine monstruoase sunt, în esenţă, aceleaşi ca şi învăţătura propovăduită mai târziu de educatorii şi teologii populari, că nu există o lege divină de neschimbat ca regulă a dreptăţii, ci că norma moralităţii este
51 stabilită de societatea însăşi şi a fost continuu supusă schimbării. Toate aceste idei sunt inspirate de acelaşi spirit genial- de acela care şi-a început lucrarea chiar printre locuitorii fără păcat ai cerului, căutând să distrugă restricţiile drepte ale Legii lui Dumnezeu.
Doctrina că ar exista hotărâri divine care stabilesc în mod irevocabil caracterele oamenilor, a condus pe mulţi la respingerea efectivă a Legii lui Dumnezeu. Wesley s-a opus categoric rătăcirilor învăţătorilor antinomianişti şi a arătat că învăţătura care duce la antinomianism era contrară Sfintelor Scripturi. "Harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toţi oamenii a fost arătat". "Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu,
52 Mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuşi, ca preţ de răscumpărare pentru toţi". (Tit 2: 11; 1 Tim. 2: 3-6). Duhul lui Dumnezeu este revărsat fără plată pentru a face în stare pe orice om să obţină mijloacele mântuirii. Astfel Hristos, "adevărata Lumină", "luminează pe orice om, venind în lume". (Ioan 1: 9). Oamenii pierd mântuirea prin refuzul încăpăţânat al darului vieţii.
Ca răspuns la pretenţia că la moartea lui Hristos preceptele Decalogului au fost desfiinţate odată cu legea ceremonială, Wesley a spus: "El nu a înlăturat Legea morală cuprinsă în Cele Zece Porunci şi susţinută de profeţi. Scopul venirii Sale n-a fost să desfiinţeze vreo parte din ea. Aceasta este o Lege care nu poate fi desfiinţată niciodată, care dăinuieşte ca şi Martorul credincios din ceruri.... Ea există de la începutul lumii, fiind scrisă, nu pe
53 table de piatră, ci în inimile tuturor fiilor oamenilor, de când au ieşit din mâinile Creatorului. Deşi literele scrise odinioară de degetul lui Dumnezeu sunt acum într-o mare măsură şterse prin păcat, totuşi ele nu pot să fie şterse cu totul atât timp cât avem conştiinţa binelui şi răului. Toate părţile acestei Legi trebuie să rămână în vigoare pentru toată omenirea şi în toate secolele; ele nu depind de timp sau de loc, nici de alte împrejurări supuse schimbării, ci de natura lui Dumnezeu şi natura omului, precum şi de relaţia neschimbată a unuia faţă de celălalt. "N-am venit să stric, ci să împlinesc".... Fără îndoială, ceea ce a vrut Isus să spună aici (în armonie cu tot ce este înainte şi după), este: "Am venit să o întăresc în toată plinătatea ei, în ciuda tuturor răstălmăcirilor omeneşti. Am venit să pun într-o lumină clară şi deplină tot ce a fost întunecat sau neclar în ea. Am venit să vestesc adevărata şi
54 deplina importanţă a fiecărei părţi din ea; să arăt lungimea şi lărgimea, întreaga întindere a oricărei porunci cuprinse în ea, înălţimea şi adâncimea, curăţia de neconceput şi spiritualitatea legii în toate ramificaţiile ei." (Wesley, sermon 25).
Wesley a arătat armonia desăvârşită dintre Lege şi Evanghelie. "Există deci cea mai strânsă legătură ce se poate concepe între Lege şi Evanghelie. Pe de o parte, Legea deschide continuu drumul şi ne îndrumă spre Evanghelie; pe de altă parte, Evanghelia ne conduce continuu la o împlinire mai deplină a Legii. De exemplu, Legea ne cere să
55 iubim pe Dumnezeu, să iubim pe aproapele nostru, să fim blânzi, umili şi sfinţi. Noi simţim că nu suntem în stare de aceste lucruri; în adevăr, pentru om lucrul acesta este imposibil; dar Dumnezeu ne-a făgăduit că ne va da acea iubire şi că ne va face umili, blânzi şi sfinţi. Noi ne prindem de această Evanghelie, de această veste bună şi ni se face după credinţa noastră. Astfel dreptatea Legii este împlinită în noi prin credinţa în Hristos Isus...
"În fruntea inamicilor Evangheliei lui Hristos, spunea Wesley, sunt cei care "judecă legea" în mod deschis şi categoric şi "o vorbesc de rău"; care învaţă pe oameni să calce (să desfiinţeze, să diminueze autoritatea, să fie liberaţi de obligaţia de a o păzi) nu numai una, fie că este cea mai mică sau cea mai mare, ci toate poruncile dintr-o lovitură.... Caracteristica cea mai surprinzătoare care însoţeşte această puternică amăgire, este că cei care o acceptă, cred, de fapt, că ei onorează pe Hristos prin desfiinţarea Legii Sale şi că Îi preamăresc lucrarea în timp ce-I distrug doctrina! Da, ei Îl onorează ca şi Iuda când a spus: "Plecăciune, Învăţătorule, şi L-a sărutat". Iar El ar
56 putea să spună tot aşa de bine fiecăruia din ei: "Cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?" Nu însemnează altceva decât trădarea Lui cu o sărutare, să vorbeşti despre sângele Său şi, în schimb, să-I smulgi coroana; să diminuezi oricare parte a Legii Sale sub pretextul înaintării Evangheliei. Nici unul care predică credinţa în felul acesta, care, fie direct sau indirect, tinde să înlăture vreun domeniu de ascultare; care predică pe Hristos astfel încât să anuleze sau să slăbească în vreun fel cea mai mică dintre poruncile lui Dumnezeu, nu poate, în adevăr, să scape de această acuzaţie". (Idem).
Acelora care susţineau că "predicarea Evangheliei răspunde tuturor scopurilor Legii", Wesley le răspundea: "Noi respingem aceasta categoric. Aceasta nu răspunde primului scop al Legii, anume de a convinge pe oameni de păcat, de a trezi pe aceia care dorm la un pas de iad". Apostolul Pavel declară că "prin Lege vine cunoştinţa
57 deplină a păcatului"; "până când omul nu este convins de păcat, el nu va simţi cu adevărat nevoia de sângele ispăşitor al lui Hristos.... "Nu cei sănătoşi, aşa cum afirmă Însuşi Domnul, au nevoie de doctor, ci cei bolnavi." De aceea, este absurd să recomanzi un medic celor sănătoşi sau care cel puţin îşi închipuie că sunt sănătoşi. Trebuie să-i convingi mai întâi că sunt bolnavi, altfel nu-ţi vor mulţumi pentru munca ta. Este la fel de absurd să oferi pe

Hristos acelora a căror inimă este întreagă, care n-a fost niciodată zdrobită". (Idem, sermon 35).
Astfel în timp ce predica Evanghelia harului lui Dumnezeu, Wesley, ca şi Domnul lui, căuta să "preamărească Legea şi să o onoreze". A împlinit cu credincioşie lucrarea dată lui de Dumnezeu şi rezultatele pe care i-a fost îngăduit să le vadă au fost glorioase. La încheierea vieţii lui de peste 80 ani - din care mai mult de o jumătate de secol a petrecut predicând din loc în loc - adepţii lui declaraţi se numărau la peste o jumătate de milion de suflete.
58 Dar mulţimile care au fost ridicate prin activitatea lui din ruina şi degradarea păcatului la o viaţă mai înaltă şi mai curată şi numărul acelora care prin învăţătura lui au ajuns la o experienţă mai adâncă şi mai bogată, nu va fi cunoscut niciodată până când întreaga familie a celor răscumpăraţi va fi adunată în Împărăţia lui Dumnezeu. Viaţa lui oferă o lecţie preţioasă pentru orice creştin. Fie ca umilinţa şi credinţa, zelul neobosit, sacrificiul de sine şi devoţiunea acestui slujitor al lui Hristos să se reflecte şi în bisericile de astăzi!

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 15

Biblia şi Revoluţia Franceză Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

În secolul al XVI-lea, prezentând oamenilor o Biblie deschisă, Reformaţiunea căutase să pătrundă în toate ţările Europei. Unele naţiuni au primit-o cu bucurie, ca pe un sol al Cerului. În alte ţări papalitatea a reuşit într-o mare măsură să-i oprească intrarea; şi lumina cunoaşterii Bibliei, cu influenţele ei înălţătoare, a fost aproape cu totul eliminată. Într-o ţară în care, deşi lumina a pătruns, totuşi întunericul n-a primit-o. Timp de secole adevărul şi
1 rătăcirea s-au luptat pentru supremaţie. În cele din urmă, răul a triumfat şi adevărul Cerului a fost alungat. "Íi judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina." (Ioan 3: 19). Această naţiune a fost lăsată să culeagă consecinţele căii pe care a ales-o. Puterea restrângătoare a Duhului lui Dumnezeu a fost îndepărtată de la un popor care a disprețuit darul harului Său. Răului i-a fost îngăduit să ajungă la maturitate şi toată lumea a văzut rodul respingerii de bunăvoie a luminii.

Războiul împotriva Bibliei, purtat atât de multe secole în Franţa, a culminat cu scenele Revoluţiei. Acea izbucnire teribilă a fost rezultatul legitim al suprimării Scripturilor de către Roma. (Vezi apendicele). Ea a prezentat cea mai
2 izbitoare ilustraţie la care lumea a fost martoră vreodată privind efectele guvernării papale - o ilustraţie a rezultatelor către care a condus învăţătura Bisericii Romane timp de mai mult de o mie de ani.

Suprimarea Scripturilor în timpul perioadei supremaţiei papale a fost prezisă de profeţi; autorul Apocalipsei arată
3 de asemenea rezultatele teribile care urmau să se acumuleze, îndeosebi în Franţa, din cauza dominaţiei "omului fărădelegii".

Îngerul Domnului a zis: "Vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci şi două de luni. Voi da celor doi martori ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şasezeci de zile.... Când îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî. Íi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care în înţeles duhovnicesc, se cheamă "Sodoma" şi "Egipt", unde a fost răstignit şi
4 Domnul lor.... Íi locuitorii de pe pământ se vor bucura şi se vor veseli de ei; şi îşi vor trimite daruri unii altora, pentru că aceşti doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului. Dar după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat în picioare şi o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut". (Apoc. 11: 2-11).

Perioadele menţionate aici - "patruzeci şi două de luni" şi "o mie două sute şasezeci de zile" - sunt una şi aceeaşi perioadă, reprezentând timpul în care biserica lui Hristos urma să sufere persecuţie din partea Romei. Cei 1260 de ani ai supremaţiei papale au început în anul 538 d.H. şi s-au terminat în anul 1798. (Vezi apendicele). La data
5 aceasta, armata franceză a intrat în Roma şi a făcut prizonier pe papa, care a murit în exil. Deşi la scurt timp după aceea a fost ales un nou papă, ierarhia papală n-a mai ajuns niciodată să deţină puterea pe care o avusese mai înainte.

Persecutarea bisericii nu s-a extins pe toată perioada celor 1260 de ani. Dumnezeu, din îndurare faţă de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Prezicând "marea strâmtorare" care se va abate asupra bisericii,
6 Mântuitorul a spus: "Íi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate". (Matei 24: 22). Datorită influenţei Reformaţiunii, persecuţia s-a încheiat înainte de anul 1798.

Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: "Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice, care stau înaintea Domnului pământului". "Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea". (Apoc. 11: 4; Ps. 119: 105). Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului şi Noului Testament.
7 Amândouă sunt mărturii importante despre originea şi perpetuitatea Legii lui Dumnezeu. Amândouă de asemenea mărturisesc despre Planul de Mântuire. Simbolurile, jertfele şi profeţiile Vechiului Testament indică înainte către un Mântuitor care urma să vină. Evangheliile şi Epistolele Noului Testament vorbesc despre un Mântuitor care a venit exact în felul prezis prin simbol şi profeţie.

"Ei vor prooroci o mie două sute şasezeci de zile, îmbrăcaţi în saci". În cea mai mare parte a acestei perioade de timp, aceşti martori ai lui Dumnzeu au rămas într-o stare de obscuritate. Puterea papală a căutat să ascundă de
8 popor cuvântul adevărului şi le-a pus înainte martori falşi care să-i contrazică mărturia. (Vezi apendicele). Când Biblia a fost proscrisă de autoritatea religioasă şi civilă; când mărturia ei a fost falsificată şi s-a făcut orice efort,

pe care oamenii şi demonii l-au putut inventa, pentru a abate mintea oamenilor de la ea; când acei care îndrăzneau să vestească adevărurile ei sfinte erau urmăriţi, trădaţi, torturaţi, îngropaţi în celulele temniţelor, martirizaţi pentru credinţa lor sau obligaţi să fugă în fortăreţele munţilor şi în peşterile şi vizuinele pământului - atunci au proorocit cei doi martori credincioşi îmbrăcaţi în saci. Cu toate acestea, ei şi-au continuat mărturia în toată perioada celor 1260 de ani. În timpurile cele mai întunecate au existat oameni credincioşi care au iubit Cuvântul lui Dumnezeu şi erau geloşi pentru onoarea Sa. Acestor slujitori credincioşi le-a fost dată înţelepciunea, puterea şi autoritatea să proclame adevărul Său în tot acest timp. "Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta". (Apoc. 11: 5). Oamenii nu pot să calce Cuvântul lui Dumnezeu fără a rămâne nepedepsiţi. Înţelesul acestei declaraţii grozave este arătat în ultimul capitol al Apocalipsului: "Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Íi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta". (Apoc. 22: 18, 19).

Astfel sunt avertizările pe care le-a dat Dumnezeu pentru a apăra pe oameni împotriva schimbării de orice natură a ceea ce El a descoperit sau a poruncit. Aceste avertizări solemne se aplică tuturor acelora care prin influenţa lor conduc pe oameni să privească cu uşurinţă Legea lui Dumnezeu. Ele ar trebui să-i facă să se teamă şi să tremure pe aceia care declară cu uşurinţă că este o problemă de mică însemnătate a asculta sau nu de Legea lui Dumnezeu.
9 Toţi aceia care-şi înalţă opiniile mai presus de descoperirea divină, toţi aceia care vor schimba înţelesul clar al Scripturii pentru a-l adapta propriului lor interes sau pentru a se conforma lumii, îşi asumă o răspundere înfricoşătoare. Cuvântul scris, Legea lui Dumnezeu, va măsura caracterul oricărui om şi va condamna pe toţi aceia pe care acest test infailibil îi va găsi cu lipsă.

"Când îşi vor sfârşi mărturia lor". Perioada în care cei doi martori urmau să proorocească în saci, s-a încheiat în anul 1798. Pe măsură ce se apropiau de încheierea lucrării lor săvârşite în obscuritate, împotriva lor urma să se
10 facă un război de către puterea reprezentată prin "fiara care se ridică din Adânc". În multe din naţiunile Europei, puterile care conduceau biserica şi statul au fost timp de secole guvernate de Satana prin intermediul papalităţii. Dar aici este scoasă în evidenţă o nouă manifestare a puterii satanice.

Politica Romei fusese ca, dintr-un pretins respect faţă de Biblie, să o ţină sigilată într-o limbă necunoscută şi
11 ascunsă de popor. Sub dominaţia ei, martorii au proorocit "îmbrăcaţi în saci". Dar o altă putere - fiara din Adânc - urma să se ridice pentru a face un război deschis, declarat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

"Cetatea cea mare", pe ale cărei străzi au fost ucişi martorii şi unde au zăcut trupurile lor moarte este Egiptul "spiritual". Dintre toate naţiunile prezentate în istoria biblică, Egiptul a negat cu cea mai mare îndrăzneală existenţa viului Dumnezeu şi s-a opus poruncilor Lui. Nici un monarh nu s-a aventurat într-o răzvrătire mai deschisă şi mai arogantă împotriva autorităţii Cerului cum a făcut-o regele Egiptului. Când i-a fost adusă solia prin Moise, în numele Domnului, Faraon a răspuns cu mândrie: "Cine este Domnul, ca să iau seama la glasul Lui
12 şi să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul şi nu voi lăsa pe Israel să plece". (Exod 5: 2). Aceasta înseamnă ateism şi naţiunea reprezentată prin Egipt urma să exprime un refuz asemănător faţă de cerinţele viului Dumnezeu şi să manifeste acelaş spirit de necredinţă şi sfidare. "Cetatea cea mare" mai este comparată, "spiritual", cu Sodoma. Stricăciunea Sodomei în călcarea Legii lui Dumnezeu s-a manifestat îndeosebi în imoralitate. Íi acest păcat urma să fie, de asemenea o caracteristică proeminentă a naţiunii care trebuia să împlinească specificările acestei profeţii.

Conform cuvintelor profetului deci cu puţin înainte de anul 1798 urma să se ridice o putere de origine şi caracter
13 satanic care să facă război împotriva Bibliei. Íi în ţara în care mărturia celor doi martori ai lui Dumnezeu avea să fie adusă astfel la tăcere, urma să se manifeste ateismul lui Faraon şi imoralitatea Sodomei.

Această profeţie şi-a găsit împlinirea cea mai exactă şi mai izbitoare în istoria Franţei. În timpul Revoluţiei, în anul 1793, "lumea a auzit pentru prima dată că o adunare de bărbaţi, născuţi şi educaţi în mijlocul civilizaţiei, care-şi asumau dreptul să guverneze una din naţiunile cele mai nobile ale Europei, şi-au ridicat cu toţii glasul pentru a nega cel mai solemn adevăr, pe care îl primeşte sufletul omenesc şi că au renunţat în unanimitate la credinţa şi adorarea lui Dumnezeu". (Sir Walter Scott, Life of Napoleon, vol. I, ch. 17). "Franţa este singura ţară
14 din lume, despre care există raportul autentic, că şi-a ridicat mâna ca naţiune în răzvrătire deschisă împotriva Autorului universului. Au existat şi continuă să existe mulţi hulitori, mulţi necredincioşi, în Anglia, Germania, Spania şi în alte locuri; dar Franţa rămâne deosebită în istoria lumii ca singurul stat care, prin decretul Adunării Legislative s-a pronunţat că Dumnezeu nu există şi la auzirea căruia toată populaţia capitalei şi o mare majoritate din alte părţi, atât femei, cât şi bărbaţi, au dansat şi au cântat de bucurie, în semn de acceptare". (Blackwood's Magazine, November, 1870).

Franţa a prezentat de asemenea trăsăturile care au caracterizat Sodoma. În timpul Revoluţiei s-a manifestat o stare
15 de corupţie şi înjosire morală asemănătoare cu aceea care a adus distrugerea asupra cetăţilor din câmpie. Un

istoric prezintă ateismul şi imoralitatea Franţei, aşa cum sunt redate în profeţie: "Strâns legată de aceste legi care afectau religia, a fost aceea care a redus legătura căsătoriei - cel mai sfânt angajament pe care-l pot face fiinţele omeneşti, a cărui durabilitate contribuie cel mai puternic la consolidarea societăţii - la un simplu contract civil cu caracter trecător, în care două persoane se pot uni sau despărţi după bunul lor plac. Dacă demonii s-ar fi străduit să descopere o cale de a distruge cu cel mai mare efect tot ce este venerabil, plăcut sau statornic în viaţa de familie şi să obţină în acelaşi timp asigurarea că răul pe care urmăreau să-l producă va fi perpetuat de la o generaţie la alta, ei n-ar fi inventat un plan mai eficace decât degradarea legământului căsătoriei.... Sophie Arnoult, o actriţă vestită pentru cuvintele de spirit pe care le spunea, a descris căsătoria republicană ca "sacramentul adulterului". (Scott, vol. I, ch. 17).

"Unde a fost răstignit şi Domnul nostru". Această specificare a profeţiei a fost de asemenea împlinită de Franţa. În nici o ţară nu s-a manifestat mai izbitor spiritul de vrăjmăşie împotriva lui Hristos. În nici o ţară n-a întâmpinat
16 adevărul o împotrivire mai crudă şi mai înverşunată. Prin persecuţia pe care Franţa a declanşat-o contra mărturisitorilor Evangheliei, ea a răstignit pe Domnul Hristos în persoana ucenicilor Săi.

Sângele sfinţilor fusese vărsat secol după secol. In timp ce valdenzii îşi dădeau vieţile în munţii Piemontului "pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Isus Hristos", o mărturie asemănătoare în favoarea adevărului era dată de fraţii lor, albigenzii din Franţa. În zilele Reformaţiunii, ucenicii ei au fost ucişi în torturi
17 groaznice. Rege şi nobili, doamne de origine înaltă şi fete delicate, mândria şi nobleţea naţiunii, s-au desfătat privind suferinţele martirilor lui Isus. Vitejii hughenoţi, luptând pentru acele drepturi pe care sufletul omenesc le consideră cele mai sacre, şi-au vărsat sângele pe multe câmpuri de luptă aprigă. Protestanţii erau scoşi în afara legii, pe capul lor erau puse premii, erau vânaţi ca fiarele sălbatice.

"Biserica din pustie", puţinii descendenţi ai vechilor creştini care mai rămăseseră în Franţa în secolul al XVIII-lea, ascunzându-se în munţii din sud, încă păstrau credinţa părinţilor lor. Când cutezau să se întâlnească noaptea pe coastele munţilor sau în luminişuri singuratice, erau vânaţi de dragoni şi târâţi în sclavie pe viaţă la galere. Cei mai curaţi, cei mai distinşi, cei mai inteligenţi bărbaţi ai Franţei erau legaţi în lanţuri, în torturi groaznice, între hoţi şi ucigaşi. (Vezi Wylie, b. 22, ch. 6). Alţii, trataţi mai cu milă, erau împuşcaţi cu sânge rece, în timp ce neînarmaţi şi neajutoraţi, cădeau pe genunchi pentru rugăciune. Sute de oameni în vârstă, femei fără apărare şi
18 copii nevinovaţi erau lăsaţi morţi pe pământ la locul lor de întâlnire. Străbătând coasta muntelui sau pădurea unde obişnuiau să se adune, nu era ceva neobişnuit să găseşti "la fiecare pas trupuri moarte presărate pe pajişti şi cadavre atârnând suspendate de copaci". Ţara lor, pustiită de sabie, de secure şi de rug, "a fost transformată într-o pustietate vastă şi sumbră". "Aceste atrocităţi n-au fost decretate... în Evul Mediu, ci în epoca strălucită a lui Ludovic al XIV-lea. Atunci era cultivată ştiinţa, înfloreau literele, teologii de la curte şi din capitală erau oameni eruditi şi elocvenţi şi pretindeau că sunt plini de darurile blândeţii şi iubirii." (Idem, b. 22, ch. 7).

Dar fapta cea mai întunecată din catalogul negru al crimei, cea mai groaznică dintre faptele demonice ale tuturor secolelor, a fost masacrul din noaptea Sfântului Bartolomeu. Lumea încă îşi aminteşte cu groază şi cutremur scenele atacului celui mai laş şi mai crud. Regele Franţei, îndemnat de preoţii şi prelaţii Romei, şi-a dat aprobarea
19 asupra acelei fapte înspăimântătoare. Un clopot sunând la miezul nopţii, a fost semnalul pentru măcel. Mii de protestanţi, care dormeau liniştiţi în casele lor, încrezându-se în cuvântul de onoare al regelui, au fost târâţi afară fără nici un avertisment şi ucişi cu sânge rece.

După cum Hristos a fost conducătorul nevăzut al poporului Său din robia Egiptului, tot astfel era Satana conducătorul nevăzut al supuşilor lui în această lucrare groaznică de înmulţire a martirilor. Masacrul a continuat timp de şapte zile la Paris, dintre care primele trei cu o furie de neconceput. Íi nu s-a limitat numai la oraş, ci
20 printr-un ordin special al regelui s-a extins în toate provinciile şi oraşele unde se găseau protestanţi. Nu s-a respectat nici vârsta, nici sexul. N-a fost cruţat nici pruncul nevinovat, nici bărbatul cu părul cărunt. Nobil şi ţăran, bătrân şi tânăr, mamă şi copil, erau ucişi laolaltă. Măcelul a continuat în toată Franţa timp de două luni. Íaptezeci de mii de oameni din floarea naţiunii au pierit.

"Când vestea despre masacru a ajuns la Roma, bucuria clerului n-a cunoscut limite. Cardinalul de Lorena a răsplătit pe sol cu o mie de coroane; tunul din St. Angelo a tras o salvă de bucurie; clopotele au sunat în toate clopotniţele; focurile în aer liber au transformat noaptea în zi; iar papa Grigore al XIII-lea, însoţit de cardinali şi alţi demnitari bisericeşti, au mers într-o procesiune lungă la biserica Sf. Ludovic unde Cardinalul de Lorena a cântat un Te Deum.... A fost bătută o medalie pentru a comemora masacrul şi la Vatican se pot vedea şi astăzi trei
21 fresce ale lui Vasari, descriind uciderea amiralului Coligny, regele în consiliu plănuind masacrul şi masacrul însuşi. Papa Grigore a trimis lui Carol al IX-lea decoraţia "Trandafirul de aur"; iar la patru luni după masacru,... a ascultat cu satisfacţie predica unui preot francez,... care a vorbit despre "ziua aceea atât de plină de fericire şi bucurie, când Prea sfântul părinte a primit vestea şi a mers cu solemnitate să aducă mulţumiri lui Dumnezeu şi Sf. Ludovic". (Henry White, The Massacre of St. Bartholomew, ch. 14, par. 34).

22 Acelaşi spirit care a inspirat masacrul din noaptea Sf. Bartolomeu a condus şi scenele Revoluţiei. Isus Hristos a

fost declarat impostor şi strigătul batjocoritor al necredincioşilor francezi era: "Să zdrobim infamul!", adică pe Hristos. Batjocura strigătoare la cer şi nelegiuirea odioasă mergeau mână în mână şi oamenii cei mai josnici, monştrii cei mai dedaţi cruzimii şi viciului, erau ridicaţi în slăvi. În toate acestea omagiul suprem era dat Satanei, în timp ce Hristos, cu trăsăturile distinctive ale adevărului, curăţiei şi iubirii neegoiste era răstignit.
"Fiara care se ridica din Adânc va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî". Puterea ateistă care a condus în Franţa în timpul Revoluţiei şi Domniei Teroarei, a dus un asemenea război împotriva lui Dumnezeu şi a Sfântului Său Cuvânt, cum lumea nu văzuse niciodată. Închinarea la Dumnezeu a fost desfiinţată de Adunarea Naţională.
23 Bibliile au fost adunate şi arse în public cu toate manifestările posibile de dispreţ. Legea lui Dumnezeu a fost călcată în picioare. Instituţiile Bibliei au fost desfiinţate. Ziua de odihnă săptămânală a fost îndepărtată şi în locul ei fiecare a zecea zi a fost dedicată petrecerii şi blasfemiei. Botezul şi Cina Domnului au fost interzise. Anunţurile plasate la loc vizibil în cimitire declarau că moartea este un somn veşnic.
Temerea de Dumnezeu se spunea că este atât de departe de începutul înţelepciunii, încât era declarată începutul nebuniei. Orice serviciu religios a fost interzis, în afară de acela al libertăţii şi al patriei. "Episcopul constituţional al Parisului a fost adus să joace rolul principal în cea mai neruşinată şi scandaloasă farsă care s-a jucat vreodată înaintea unei adunări reprezentative naţionale.... El a fost adus într-o procesiune religioasă pentru a declara
24 înaintea Convenţiei că religia pe care o predicase atâţia ani, era în toate privinţele o invenţie a preoţilor, care nu avea temei nici în istorie şi nici în adevărul sacru. El a negat, în termeni solemni şi clari, existenţa lui Dumnezeu, pentru a cărui slujire fusese consacrat şi că se dedica pentru viitor adorării libertăţii, egalităţii, virtuţii şi moralităţii. Apoi a depus pe masă podoabele episcopale şi a primit o îmbrăţişare frăţească din partea preşedintelui Convenţiei. Câţiva preoţi apostaziaţi au urmat exemplul acestui prelat". (Scott, vol. I, ch. 17).
"Îi locuitorii pământului se vor bucura şi se vor veseli de ei; şi îşi vor trimite daruri unii altora, pentru că aceşti doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului". Franţa atee adusese la tăcere glasul mustrător al celor doi martori ai
25 lui Dumnezeu. Cuvântul adevărului zăcea mort pe străzile ei şi aceia care urau restricţiile şi cerinţele Legii lui Dumnezeu jubilau. Oamenii sfidau în public pe Regele cerului. Ca şi păcătoşii din vechime, ei strigau: "Ce ar putea să ştie Dumnezeu şi ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt?" (Ps. 73: 11).
Cu o îndrăzneală hulitoare aproape de necrezut, unul din preoţii noii ordini spunea: "Dumnezeule, dacă exişti, răzbună-Ţi numele ofensat. Te sfidez! Nu zici nimic! Nu îndrăzneşti să-Ţi arunci tunetele. După toate acestea,
26 cine va mai crede în existenţa Ta?" (Lacretelle, History, vol II, pag. 309; in Sir Archibald Alison, History of Europe, vol I, ch. 10). Ce ecou asemănător întrebării lui Faraon: "Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?... Eu nu cunosc pe Domnul".
"Nebunul zice în inima lui: "Nu este Dumnezeu!" (Ps. 14: 1). Domnul declară cu privire la cei care pervertesc adevărul: "Nebunia lor va fi arătată tuturor". (2 Tim. 3: 9). După ce Franţa a părăsit închinarea la viul Dumnezeu, la "Cel Prea Înalt, a cărui locuinţă este veşnică", a trecut doar puţin timp până când a coborât într-o idolatrie degradantă prin închinarea la Zeiţa Raţiunii, în persoana unei femei desfrânate. Aceasta a avut loc în adunarea reprezentativă a naţiunii şi a celor mai înalte autorităţi civile şi legislative ale ei! Un istoric spune: "Una dintre
27 ceremoniile acestui timp nesăbuit rămâne fără egal pentru absurditatea şi nelegiuirea ei. Porţile Convenţiei au fost deschise pentru intrarea unei grupe de cântăreţi, urmată de o procesiune solemnă formată din membrii Consiliului Municipal, cântând un imn în cinstea libertăţii şi însoţind, ca obiect al cultului lor viitor, o femeie acoperită cu un voal pe care au numit-o Zeiţa Raţiunii. După ce a fost adusă înăuntru, i s-a ridicat voalul cu mare ceremonie şi a fost aşezată la dreapta preşedintelui şi toţi au recunoscut că era o dansatoare de la operă... Acestei persoane, considerată ca cea mai potrivită reprezentare a raţiunii căreia se închinau, Adunarea Naţională a Franţei i-a adus adorare publică.
"Acest ritual ridicol şi nelegiuit a constituit un exemplu şi instalarea Zeiţei Raţiunii a fost repetată şi imitată în
28 toată naţiunea, în acele locuri în care cetăţenii doreau să demonstreze că şi ei sunt la înălţimea Revoluţiei". (Scott, vol. 1, ch. 17).
"Oratorul care a introdus cultul Raţiunii a spus: "Legislatori, fanatismul a făcut loc raţiunii. Ochii lui înceţoşaţi n-au putut să suporte strălucirea luminii. Astăzi o mulţime imensă s-a adunat sub acele arcade gotice, în care a răsunat adevărul pentru prima dată. Acolo francezii au sărbătorit singura închinare adevărată - aceea a Libertăţii,
29 aceea a Raţiunii. Acolo ne-am exprimat urările pentru prosperitatea armatelor Republicii. Acolo am părăsit idolii neînsufleţiţi în favoarea Raţiunii, a acestui chip însufleţit, capodopera naturii". (M. A. Thiers, History of the French Revolution, vol. 2, pag. 370, 371).
Când zeiţa a fost adusă înaintea Convenţiei, preşedintele a luat-o de mână şi îndreptându-se către adunare a spus: "Muritori, încetaţi să mai tremuraţi înaintea tunetelor neputincioase ale unui Dumnezeu pe care L-au creat
30 temerile voastre. De astăzi înainte să nu mai recunoaşteţi nici o divinitate, în afară de Raţiune. Vă prezint cea mai nobilă şi cea mai curată imagine a ei; dacă trebuie să aveţi idoli, jertfiţi numai unora ca acesta.... Cazi înaintea augustului Senat al Libertăţii, o, voal al Raţiunii!"

După ce a fost îmbrăţişată de preşedinte, zeiţa a fost urcată într-un car magnific şi condusă în mijlocul unei
31 mulţimi imense, la catedrala Notre Dame, pentru a lua locul Dumnezeirii. Acolo a fost ridicată pe un altar înalt şi a primit adorarea tuturor celor prezenţi". - (Alison, vol. 1, ch. 10.)
Această ceremonie a fost urmată, nu mult după aceea, de arderea în public a Bibliei. Într-o împrejurare, "Societatea Populară a Muzeului" a intrat în primăria municipală, exclamând: "Trăiască Raţiunea!" şi purtând în vârful unei prăjini resturile câtorva cărţi pe jumătate arse, printre altele breviare, cărţi de rugăciuni, Vechi şi Noi
32 Testamente, care "au ispăşit într-un foc mare, a spus preşedintele, toate prostiile pe care rasa umană le-a comis din cauza lor". (Journal of Paris, 1793, nr. 318. Quoted in Buchez-Roux, Collection of Parliamentary History, vol. 30, pag. 200, 201).
Papalitatea începuse lucrarea pe care o încheia ateismul. Politica Romei făurise acele condiţii sociale, politice şi religioase, care au grăbit ruina Franţei. Referindu-se la ororile Revoluţiei, unii scriitori spun că de aceste excese trebuiesc acuzate tronul şi biserica. (Vezi apendicele). Pe drept cuvânt, biserica trebuie acuzată de ele. Papalitatea
33 a otrăvit minţile regilor împotriva Reformaţiunii, ca fiind duşman al coroanei, ca element de discordie care ar fi fatal păcii şi armoniei naţiunii. Geniul Romei a inspirat pe această cale cea mai groaznică cruzime şi cea mai violentă opresiune care au pornit de la tron.
Spiritul libertăţii a venit odată cu Biblia. Oriunde a fost primită Evanghelia, minţile oamenilor au fost trezite. Ei
34 au început să sfarme cătuşele care-i ţinuseră sclavi ai ignoranţei, viciului şi superstiţiei. Ei au început să gândească şi să acţioneze ca omeni. Monarhii au văzut lucrul acesta şi s-au temut pentru despotismul lor.
Roma n-a zăbovit să provoace temerile lor geloase. Papa spunea regentului Franţei în anul 1525: "Această manie (Protestantismul) nu numai că va încurca şi distruge religia, ci toate demnităţile princiare, nobilimea, legile, ordinea, inclusiv rangurile". (G. de Félice, History of the Protestants of France, b. 1, ch. 2, par. 8). Câţiva ani mai târziu, un nunţiu papal a avertizat pe rege: "Sire, nu vă înşelaţi. Protestanţii vor răsturna ordinea civilă ca şi pe cea religioasă.... Tronul este în aceeaşi primejdie ca şi altarul.... Introducerea unei religii noi trebuie în mod necesar să
35 întroducă şi o guvernare nouă". - (D'Aubigné, History of the Reformation in Europe in the Time of Calvin, b. 2, ch. 36). Teologii făceau apel la prejudecăţile oamenilor, declarând că doctrina protestantă "ademeneşte pe oameni spre ciudăţenii şi nebunie; ea jefuieşte pe rege de dragostea devotată a supuşilor lui şi devastează deopotrivă biserica şi statul." Astfel a reuşit Roma să ridice Franţa împotriva Reformaţiunii. "Pentru prima dată, sabia persecuţiei a fost scoasă din teacă în Franţa pentru susţinerea tronului, pentru apărarea nobililor şi pentru menţinerea legilor". (Wylie, b. 13, ch. 4).
Conducătorii ţării n-au prevăzut câtuşi de puţin rezultatele acestei politici fatale. Învăţătura Bibliei ar fi sădit în minţile şi inimile oamenilor acele principii de dreptate, cumpătare, adevăr, echitate şi generozitate care sunt însăşi piatra unghiulară a prosperităţii naţiunii. "Neprihănirea înalţă pe un popor". Prin ea "se întăreşte un scaun de domnie". (Prov. 14: 34; 16: 12). "Lucrarea neprihănirii va fi pacea", iar şi rezultatul, "odihna şi liniştea pe vecie". (Is. 32:17). Acela care ascultă de Legea divină va respecta şi va asculta cu adevărat legile ţării lui. Acela care se
36 teme de Dumnezeu va onora pe împărat în exercitarea oricărei autorităţi drepte şi legitime. Dar nefericita Franţă a interzis Biblia şi a alungat pe ucenicii ei. Secol după secol, bărbaţi de principii şi integritate, bărbaţi cu perspicacitate intelectuală şi tărie morală, care au avut curajul să-şi susţină convingerile şi credinţa să sufere pentru adevăr - timp de secole, aceşti bărbaţi au trudit ca sclavi la galere, au pierit pe rug sau au putrezit în celulele temniţelor. Mii şi mii şi-au găsit salvarea în fugă; şi aceasta a continuat timp de 250 de ani după începerea Reformaţiunii.
Aproape nici o generaţie de francezi n-a existat în timpul acelei perioade lungi, care să nu fi văzut pe ucenicii Evangheliei fugind dinaintea furiei nebune a persecutorului şi ducând cu ei inteligenţa, artele, hărnicia, ordinea în care, de regulă, excelau, pentru a îmbogăţi ţările în care şi-au găsit azil. Íi în măsura în care îmbogăţeau alte ţări cu aceste daruri bune, lipseau de ele propria lor ţară. Dacă tot ce a fost alungat, ar fi rămas în Franţa; dacă în aceşti trei sute de ani îndemânarea exilaţilor ar fi cultivat solul ei; dacă în timpul acestor trei sute de ani
37 aptitudinea lor artistică ar fi contribuit la perfecţionarea manufacturilor ei; dacă în timpul acestor trei sute de ani geniul lor creator şi puterea lor analitică i-ar fi îmbogăţit literatura şi i-ar fi dezvoltat ştiinţa; dacă înţelepciunea lor ar fi călăuzit consiliile ei, vitejia lor ar fi purtat luptele ei, echitatea lor ar fi modelat legile ei şi religia Bibliei ar fi întărit intelectul şi ar fi călăuzit conştiinţa poporului ei, la ce glorie ar fi ajuns astăzi Franţa! Ce ţară mare, prosperă şi fericită - un model pentru naţiuni - ar fi fost ea!
Dar un bigotism orb şi neînduplecat a alungat de pe pământul ei pe toţi învăţătorii virtuţii, pe toţi partizanii ordinei, pe toţi apărătorii sinceri ai tronului; bigotismul a spus bărbaţilor care ar fi făcut din ţara lor "o slavă şi un
38 renume" pe pământ: "Alegeţi între rug şi exil!" În cele din urmă ruina statului a fost totală; n-a mai rămas conştiinţă care să fie proscrisă; nici religie care să fie târâtă la rug; nici patriotism care să fie exilat". (Wylie, b. 13, ch. 20). Íi rezultatul groaznic a fost Revoluţia cu toate ororile ei.
39 "Odată cu fuga hughenoţilor, asupra Franţei a venit un declin general. Oraşe industriale înfloritoare au decăzut;

regiuni fertile au revenit la sălbăticia naturală; obtuzitatea intelectuală şi decăderea morală au urmat unei perioade de progres neobişnuit. Parisul a devenit un vast azil de săraci şi s-a estimat că la izbucnirea Revoluţiei două sute de mii de săraci cereau milostenii din mâna regelui. Numai iezuiţii prosperau într-o ţară ruinată şi conduceau cu o tiranie groaznică bisericile şi şcolile, închisorile şi galerele".

Evanghelia ar fi adus Franţei soluţia acelor probleme politice şi sociale care depăşeau capacitatea clerului, regelui şi legiuitorilor ei şi care, în cele din urmă, au afundat naţiunea în anarhie şi ruină. Dar sub dominaţia Romei oamenii au pierdut lecţiile binecuvântate ale Mântuitorului de jertfire de sine şi de iubire neegoistă. Ei fuseseră
40 înstrăinaţi de practicarea sacrificiului de sine pentru binele altora. Bogaţii nu mai erau mustraţi pentru oprimarea săracilor, săracii nu primeau nici un ajutor în robia şi degradarea lor. Egoismul celor bogaţi şi puternici a devenit din ce în ce mai vizibil şi mai apăsător. Timp de secole, lăcomia şi imoralitatea nobililor a dus la stoarcerea nemiloasă a ţăranilor. Bogaţii nedreptăţeau pe săraci şi săracii urau pe bogaţi.

În multe provincii, proprietăţile erau deţinute de nobili şi clasele muncitoare arendau pământul; muncitorii erau la dispoziţia proprietarilor şi erau obligaţi să se supună pretenţiilor lor exagerate. Povara susţinerii atât a statului, cât şi a bisericii cădea asupra claselor mijlocii şi de jos, cărora li se cereau impozite apăsătoare de către autorităţile civile şi de către cler. "Bunul plac al nobililor era considerat ca lege supremă; fermierii şi ţăranii puteau să rabde de foame, căci asupritorilor nu le păsa deloc. Oamenii erau obligaţi ca la orice mişcare să ţină seama de interesul exclusiv al proprietarului. Viaţa muncitorilor agricoli era o viaţă de muncă neîncetată şi de suferinţă nealinată; plângerile lor, dacă ar fi îndrăznit să se plângă, erau tratate cu dispreţ impertinent. Tribunalele dădeau totdeauna
41 câştig de cauză nobilului contra ţăranului; mita era în mod recunoscut acceptată de judecători; şi cel mai mic capriciu al aristocraţiei avea putere de lege, în virtutea acestui sistem de corupţie generală. Dintre impozitele stoarse de la popor de către magnaţi pe de o parte şi de către cler pe de alta, mai puţin de jumătate intrau în trezoreria regală sau episcopală, restul fiind risipit într-o viaţă desfrânată. Oamenii care sărăceau astfel pe supuşii lor erau scutiţi de impozite şi îndreptăţiţi prin lege sau tradiţie la toate funcţiile de stat. Clasele privilegiate numărau o sută cincizeci de mii de oameni şi pentru plăcerile lor milioane de oameni erau condamnaţi la o viaţă de deznădejde şi degradare". (Vezi apendicele).

Curtea regală se dedase luxului şi desfrâului. Exista prea puţină încredere între popor şi conducători. Toate măsurile guvernului erau privite cu suspiciune, fiind considerate viclene şi egoiste. Înainte de Revoluţie, tronul fusese ocupat pentru mai mult de o jumătate de secol de Ludovic al XV-lea care, chiar şi în acele vremuri grele, s-a remarcat ca un monarh nepăsător, frivol şi senzual. Cu o aristocraţie coruptă şi crudă şi cu o clasă de jos
42 ignorantă şi sărăcită, cu finanţele secătuite şi poporul exasperat, nu era nevoie de un ochi de profet pentru a prevedea o izbucnire teribilă şi inevitabilă. La avertismentele consilierilor lui, regele obişnuia să răspundă: "Căutaţi ca lucrurile să meargă cât trăiesc eu; după moartea mea, fie ce-o fi". Zadarnic se insista asupra nevoii unei reforme. Vedea relele, dar nu avea nici curajul şi nici puterea pentru a le face faţă. Soarta care ameninţa Franţa era descrisă foarte bine în răspunsul lui nepăsător şi egoist: "După mine, potopul!"

Profitând de gelozia regilor şi a claselor conducătoare, Roma i-a influenţat să ţină poporul în sclavie, bine ştiind că astfel statul va fi slăbit, intenţionând ca pe această cale să ţină atât pe conducători, cât şi poporul în robia ei. Cu o politică clarvăzătoare, ea a înţeles că pentru a înrobi pe oameni cu adevărat trebuie încătuşate sufletele lor; că
43 cea mai sigură cale de a-i împiedica să iasă din sclavie, era să-i faci incapabili de libertate. De o mie de ori mai groaznică decât suferinţa fizică ce rezulta din politica ei, era degradarea morală. Lipsit de Biblie şi lăsat pradă învăţăturilor bigotismului şi egoismului, poporul era învăluit în ignoranţă şi superstiţie şi cufundat în viciu, încât era cu totul neînstare să se conducă singur.

Dar rezultatul tuturor acestora a fost cu totul deosebit de ceea ce plănuise Roma. În loc să ţină masele în supunere oarbă faţă de dogmele ei, procedeul ei a avut ca efect transformarea lor în necredincioşi şi revoluţionari.
44 Romanismul era disprețuit, fiind considerat o uneltire a preoţilor. Oamenii priveau clerul ca fiind complice la oprimarea lor. Singurul dumnezeu pe care-l cunoşteau era dumnezeul Romei; învăţătura ei era singura lor religie. Ei priveau lăcomia şi cruzimea ei ca fiind rodul natural al Bibliei şi ca atare nu doreau să aibă parte de ea.

Roma reprezentase greşit caracterul lui Dumnezeu şi pervertise cerinţele Sale şi acum oamenii respingeau atât Biblia, cât şi pe Autorul ei. Ea ceruse o credinţă oarbă în dogmele ei, sub pretinsa aprobare a Scripturilor. Ca reacţie, Voltaire şi colaboratorii lui au lepădat Cuvântul lui Dumnezeu cu totul şi au răspândit pretutindeni otrava
45 necredinţei. Roma zdrobise pe oameni sub călcâiul ei de fier; iar acum masele, degradate şi brutalizate, în aversiunea lor faţă de tirania ei, au înlăturat toate restricţiile. Înfuriaţi că s-au închinat un timp atât de îndelungat unei şarlatanii sclipitoare, acum oamenii lepădau atât adevărul, cât şi rătăcirea; şi confundând libertatea cu desfrâul, robii viciului jubilau de libertatea lor închipuită.

La începutul Revoluţiei, printr-o concesie a regelui, poporului i-a fost acordată o reprezentare în guvern care
46 depăşea ca număr pe cea a nobililor şi clerului. Astfel balanţa puterii era în mâinile lui, dar el nu era pregătit s-o folosească cu înţelepciune şi moderaţie. Dornici să corecteze nedreptăţile pe care le suferiseră, oamenii s-au

hotărât să intreprindă reconstrucția societății. O gloată oprimată, a cărei minte era plină de amar şi de amintirile nedreptăților îndelung acumulate, s-a hotărât să schimbe din temelii starea de mizerie care devenise insuportabilă şi să se răzbune pe aceia pe care-i considerau autori ai suferințelor lor. Oprimații aplicau lecția pe care o învățaseră sub tiranie şi au devenit opresorii celor care-i oprimaseră pe ei.
Nefericita Franță recolta în sânge secerişul pe care-l semănase. Teribile au fost urmările supunerii ei față de puterea stăpânitoare a Romei. Acolo unde Franța, sub influența romanismului, înălțase primul rug la începutul Reformațiunii, Revoluția a instalat prima ghilotină. Chiar în locul în care primii martiri ai credinței protestante fuseseră arşi în secolul al XVI-lea, au fost ghilotinate primele victime în secolul al XVIII-lea. Respingând Evanghelia, care i-ar fi adus vindecare, Franța a deschis uşa pentru necredință şi ruină. Când restricțiile Legii lui
47 Dumnezeu au fost înlăturate, s-a constatat că legile omului erau neîndestulătoare să țină în frâu valurile puternice ale patimii omeneşti şi națiunea a înaintat nestăvilit către revoltă şi anarhie. Războiul împotriva Bibliei a inaugurat o eră care a fost cunoscută în istoria lumii sub numele de Domnia Teroarei. Pacea şi fericirea au fost alungate din căminele şi din inimile oamenilor. Nimeni nu se simțea în siguranță. Acela care învingea astăzi, era suspectat şi condamnat mâine. Violența şi desfrâul domneau fără a putea să fie controlate.
Regele, clerul şi nobilii erau constrânşi să se supună atrocităților unui popor tulburat şi exasperat. Setea lui de răzbunare a fost doar stimulată de executarea regelui; şi aceia care decretaseră moartea lui, l-au urmat la scurt timp la eşafod. S-a hotărât executarea tuturor acelora care erau suspectați de ostilitate față de Revoluție.
Închisorile erau arhipline, cuprinzând la un moment dat peste două sute de mii de deținuți. Oraşele țării erau pline de scene de groază. Un partid de revoluționari era împotriva altui partid şi Franța a devenit un vast câmp de mase
48 de oameni, dominate de furia patimilor, care se luptau. "În Paris, tulburările urmau una după alta şi cetățenii erau împărțiți în grupări diferite, care păreau că nu au alt scop decât exterminarea reciprocă". Íi pentru a mări nenorocirea generală, națiunea a fost implicată într-un război lung şi devastator cu marile puteri ale Europei. "Ţara era în pragul falimentului, armatele cereau să li se plătească soldele restante, parizienii erau înfometați, provinciile erau pustiite de tâlhari, iar civilizația era aproape nimicită de anarhie şi desfrâu".
Poporul învățase prea bine lecțiile de cruzime şi tortură pe care Roma le predase cu atâta sârguință. Venise, în sfârşit, ziua răzbunării. Acum nu ucenicii lui Isus erau aruncați în temnițe şi târâți la rug. Aceştia pieriseră sau fuseseră determinați să plece în exil, cu mult înainte. Necruțătoarea Romă simțea acum puterea teribilă a acelora pe care ea îi învățase să se delecteze în fapte sângeroase. "Exemplul persecuției pe care clerul Franței îl prezentase
49 timp de atât de multe secole, se întorcea acum contra lui cu mare putere. Eşafoadele se înroşeau de sângele preoților. Galerele şi închisorile odinioară umplute de hughenoți, erau acum pline de persecutorii lor. Legați cu lanțuri şi trudind la vâsle, clericii romano-catolici experimentau toate acele suferințe pe care biserica lor le aplicase din abundență blânzilor eretici". (Vezi apendicele).
"Au venit apoi acele zile când au fost aplicate cele mai barbare legi de către cele mai barbare tribunale; când nici un om nu putea să-şi salute vecinii sau să-şi spună rugăciunile... fără primejdia de a comite o crimă capitală; când spionii pândeau la toate colțurile; când ghilotina lucra mult şi greu în fiecare dimineață; când închisorile erau tot atât de pline ca o corabie de sclavi; când canalele curgeau înspumate de sânge în Sena.... În timp ce zilnic care încărcate cu victime erau duse la execuție pe străzile Parisului, proconsulii pe care comitetul suveran îi trimisese în județe, se delectau într-un exces de cruzime necunoscut nici chiar în capitală. Cuțitul maşinii ucigaşe se ridica
50 şi cădea prea încet pentru lucrarea lor funestă. Íiruri lungi de deținuți erau cosiți cu mitralia. Erau făcute găuri pe fundul şlepurilor supraaglomerate. Lyonul a fost transformat într-un pustiu. La Arras chiar şi mila crudă a unei morți grabnice a fost refuzată prizonierilor. Pretutindeni de-a lungul Loirei, de la Saumur până la mare, stoluri mari de corbi şi ulii se ospătau din cadavrele dezbrăcate unite în îmbrățişări hidoase. Nu se arăta nici o milă față de sex sau vârstă. Numărul băieților şi fetelor în vârstă de şaptesprezece ani, care au fost ucişi de acel guvern odios, este socotit cu sutele. Prunci smulşi de la sân erau aruncați din suliță în suliță de-a lungul şirurilor iacobine". (Vezi apendicele). În scurtul interval de 10 ani au pierit mulțimi de ființe omeneşti.
Toate acestea s-au întâmplat aşa cum le-a dorit Satana. Aceasta a fost lucrarea pe care el urmărise să o îndeplinească de secole. Metoda lui este înşelătoria de la început până la sfârşit şi scopul lui constant este să aducă nenorocire şi mizerie peste oameni, să desfigureze şi să mânjească lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, să strice planurile divine de iubire şi bunătate şi astfel să producă durere în ceruri. Apoi, prin arta lui de amăgire, orbeşte
51 mințile oamenilor, conducându-i să arunce vina pentru lucrarea lui asupra lui Dumnezeu, ca şi când toată această nenorocire ar fi consecința planului Creatorului. În acelaşi fel când aceia care fuseseră degradați şi brutalizați prin puterea lui plină de cruzime îşi obțin libertatea, îi îndeamnă la excese şi atrocități. Apoi acest tablou de excese nestăpânite este prezentat de tirani şi opresori ca o ilustrare a urmărilor libertății.
Când rătăcirea prezentată într-o anumită formă este demascată, Satana o maschează într-o formă diferită şi
52 mulțimile o primesc cu tot atâta uşurință ca şi pe cea dintâi. Când oamenii au descoperit că romanismul este o amăgire şi Satana n-a mai putut să-i conducă la călcarea Legii lui Dumnezeu prin acest mijloc, el i-a determinat să

privească orice religie ca o escrocherie, iar Biblia ca pe o fabulă; înlăturând astfel rânduielile divine, ei s-au dedat la nelegiuire fără frâu.

Eroarea fatală care a produs atâta nenorocire locuitorilor Franței, a fost ignorarea acestui mare adevăr: că adevărata libertate se găseşte în cadrul principiilor Legii lui Dumnezeu. "O, de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu şi fericirea ta ca valurile mării". "Cei răi n-au pace, zice Domnul". "Dar cel ce M-ascultă va locui fără grijă, va trăi liniştit şi fără să se teamă de vreun rău". (Is. 48: 18, 22; Prov. 1: 33).

53

Ateii, necredincioşii şi apostaziații se opun şi condamnă Legea lui Dumnezeu; dar rezultatele influenței lor dovedesc că bunăstarea omului este legată de ascultarea de rânduielile divine. Aceia care nu vor să citească lecția în Cartea lui Dumnezeu sunt invitați să o citească în istoria națiunilor.

54

Când Satana a lucrat prin biserica romano-catolică să îndepărteze pe oameni de la ascultare, acțiunea lui a fost ascunsă şi lucrarea lui a fost atât de deghizată, încât degradarea şi mizeria care au urmat, n-au fost considerate un rod al călcării Legii lui Dumnezeu. Puterea lui a fost contracarată în aşa măsură de lucrarea Duhului Sfânt, încât planurile lui au fost împiedicate să ajungă la deplină realizare. Oamenii nu au făcut legătura dintre efect şi cauză şi de aceea n-au descoperit izvorul nenorocirilor lor. Dar în timpul Revoluției Legea lui Dumnezeu a fost lepădată în mod deschis de către Consiliul Național. Íi în timpul Domniei Teroarei care a urmat, lucrarea cauzei şi a efectului a putut fi văzută de toți.

55

Când Franța a respins în mod public pe Dumnezeu şi a dat la o parte Biblia, oamenii nelegiuiți şi duhurile întunericului au tresăltat pentru realizarea scopului dorit de atâta timp - un regat fără restricțiile Legii lui Dumnezeu. "Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău." (Ecl. 8: 11). Dar călcarea unei legi drepte şi neprihănite trebuie în mod inevitabil să ducă la nenorocire şi ruină. Deşi judecățile n-au venit imediat, răutatea oamenilor a lucrat în mod sigur la pieirea lor. Secole de apostazie şi nelegiuire au acumulat urgie pentru ziua răsplătirii; şi când nelegiuirea lor a umplut măsura, disprețuitorii lui Dumnezeu au aflat prea târziu că este un lucru înfricoşător să abuzeze de răbdarea divină. Spiritul restrângător al lui Dumnezeu, care ține sub control puterea crudă a Satanei, a fost retras în mare măsură şi aceluia a cărui singură desfătare este nenorocirea omenilor i-a fost îngăduit să lucreze în voie. Aceia care aleseseră să slujească răzvrătirea au fost lăsați să-i culeagă roadele până când țara a fost plină de crime prea groaznice pentru ca pana să le descrie. Din provinciile pustiite şi din oraşele ruinate, s-a auzit un strigăt groaznic - un strigăt de chin amarnic. Franța a fost zguduită ca de cutremur. Religia, legea, ordinea socială, familia, statul şi biserica - toate au fost distruse de mâna nelegiuită care se ridicase împotriva Legii lui Dumnezeu. Adevărate sunt cuvintele înțeleptului: "Cel rău cade prin însăşi răutatea lui". "Totuşi, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul şi stăruieşte multă vreme în el, eu ştiu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu şi au frică de El. Dar cel rău nu este fericit". (Prov. 11: 5; Ecles. 8: 12-13). "Pentru că au urât ştiința şi n-au ales frica Domnului.... De aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor şi se vor sătura cu sfaturile lor". (Prov. 1: 29, 31).

56

Martorii credincioşi ai lui Dumnezeu, ucişi de puterea hulitoare care "se ridică din Adânc", nu aveau să rămână multă vreme tăcuți. "După cele trei zile şi jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat în picioare şi o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut". (Apoc. 11: 11). În anul 1793, Adunarea Națională a Franței a votat decretele care au desființat religia creştină şi au înlăturat Biblia. După trei ani şi jumătate, aceeaşi Adunare a adoptat o rezoluție care abroga aceste decrete şi care acorda libertate Scripturilor. Lumea a rămas îngrozită de enormitatea vinovăției care a rezultat din respingerea Descoperirilor Sfinte şi oamenii au recunoscut necesitatea credinței în Dumnezeu şi în Cuvântul Său ca temelie a virtuții şi moralității. Domnul spune: "Pe cine ai batjocorit şi ai ocărât tu? Împotriva cui ți-ai ridicat glasul şi ți-ai îndreptat ochii? Împotriva Sfântului lui Israel". (Is. 37: 23). "De aceea iată că le arăt, de data aceasta, şi-i fac să ştie puterea şi tăria Mea; şi vor cunoaşte că Numele Meu este Domnul". (Ier. 16: 21).

57

Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: "Íi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: "Suiți-vă aici!" Íi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut". (Apoc. 11:12). Deşi Franța s-a războit cu cei doi martori ai lui Dumnezeu, ei au ajuns să fie onorați ca niciodată mai înainte. În anul 1804 a fost organizată Societatea Biblică pentru Britania şi Străinătate. Aceasta a fost urmată de organizații asemănătoare, cu numeroase ramuri pe continentul European. În anul 1816 a fost întemeiată Societatea Biblică Americană. Când a fost organizată Societatea Britanică, Biblia fusese tipărită şi răspândită în cincizeci de limbi. De atunci a fost tradusă în sute de limbi şi dialecte. (Vezi apendicele).

58

În ultimii cincizeci de ani care au precedat anul 1792, nu prea se dăduse atenție misiunilor străine. Nu fusese înființată nici o nouă societate şi existau doar câteva biserici care făceau unele eforturi pentru răspândirea creştinismului în țările păgâne. Dar spre încheierea secolului al XVIII-lea, s-a produs o mare schimbare. Oamenii nu mai erau satisfăcuți de rezultatele raționalismului şi şi-au dat seama de necesitatea revelației divine şi a religiei experimentale. De la această dată lucrarea misiunilor străine a ajuns la o creştere fără precedent. (Vezi

59

apendicele).

Perfecționarea tiparului a dat un mare avânt lucrării de răspândire a Bibliei. Mijloacele de comunicație îmbunătățite dintre diferite țări, dărâmarea vechilor bariere ale prejudecăților şi exclusivismului național, precum
60 și pierderea puterii seculare de către pontiful Romei, au deschis calea pentru pătrunderea Cuvântului lui Dumnezeu. De câtva timp Biblia este vândută fără restricții pe străzile Romei şi acum este dusă în toate părțile locuite ale globului.

Necredinciosul Voltaire a spus odată cu îngâmfare: "M-am săturat să aud pe oameni repetând că doisprezece bărbați au întemeiat religia creştină. Voi dovedi că un singur om este destul pentru a o distruge". Au trecut generații întregi de la moartea lui. Milioane de oameni s-au unit în lupta contra Bibliei. Dar este atât de departe de
61 a fi distrusă, încât acolo unde în timpul lui Voltaire erau o sută, acum sunt zece mii, mai mult, o sută de mii de exemplare ale cărții lui Dumnezeu. Potrivit cuvintelor unui reformator timpuriu al bisericii creştine, "Biblia este o nicovală de care s-au spart multe ciocane". Domnul zice: "Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; şi pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi" (Is. 54: 17).

"Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac". "Toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veşnicie,
62 făcute cu credincioşie şi neprihănire." (Is. 40: 8; Ps. 111: 7-8). Tot ce este clădit pe autoritatea omului va fi nimicit, dar ceea ce este întemeiat pe stânca Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu va rămâne pentru veşnicie.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 16

Părinții peregrini

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Deşi reformatorii englezi renunțaseră la doctrinele romanismului, au păstrat totuşi multe din formele lui. Astfel,
1 cu toate că autoritatea şi crezul Romei fuseseră respinse, multe din obiceiurile şi ceremoniile ei rămăseseră încorporate în slujbele religioase ale Bisericii Anglicane.

Se pretindea că aceste lucruri nu erau probleme de conştiință; că deşi nu erau poruncite în Scriptură şi, prin urmare, nu erau esențiale totuşi nefiind interzise, nu erau rele în ele însele. Păzirea lor tindea să micşoreze
2 prăpastia care despărțea bisericile reformate de Roma şi se susținea că ele vor promova primirea credinței protestante de către romanişti.

3 Pentru cei conservatori şi înclinați spre compromis, aceste argumente păreau hotărâtoare. Dar era o altă clasă de oameni care nu judeca aşa.

Faptul că aceste obiceiuri "tindeau să arunce un pod peste abisul dintre Roma şi Reformațiune" (Martyn, vol. 5, pag. 22), era, după părerea lor, un argument hotărâtor contra menținerii lor. Ei le priveau ca simboluri ale sclaviei din care fuseseră eliberați şi la care nu erau dispuşi să se mai întoarcă. Ei considerau că Dumnezeu stabilise în
4 Cuvântul Său rânduielile după care să fie condus serviciul divin şi că oamenii nu sunt liberi să adauge sau să scoată din ele. Începutul marii apostazii a constat în încercarea de a înlocui autoritatea lui Dumnezeu cu aceea a bisericii. Roma a început prin a porunci ceea ce Dumnezeu nu interzisese şi a sfârşit prin a interzice ceea ce El poruncise în mod clar.

Mulți doreau cu sinceritate să se întoarcă la curăția şi simplitatea care caracterizau biserica primară. Ei priveau
5 multe din obiceiurile practicate de Biserica Anglicană ca monumente ale idolatriei şi nu puteau să participe cu conştiința curată la serviciul ei de închinare.

Dar biserica fiind susținută de autoritatea civilă, nu îngăduia nici o abatere de la formele ei. Participarea la
6 serviciile ei divine era cerută prin lege, iar adunările de închinare neautorizate erau interzise sub pedeapsa cu închisoare, exil sau moarte.

La începutul secolului al XVII-lea, monarhul care tocmai urcase pe tronul Angliei şi-a făcut cunoscută hotărârea de a-i face pe puritani "să se conformeze, sau ... să fie dați afară din țară, sau altceva şi mai rău". (George Bancroft, History of the United States of America, pt. 1, ch. 12, par. 6). Urmăriți, persecutați şi întemnițați, ei nu puteau să discearnă în viitor perspectiva unor zile mai bune şi mulți s-au convins că pentru cei care doreau să
7 slujească pe Dumnezeu după îndemnurile conştiinței lor, "Anglia încetase pentru totdeauna să mai fie o țară de locuit". (J. G. Palfrey, History of New England, ch. 3, par. 43). În cele din urmă, unii s-au hotărât să caute refugiu în Olanda. Au întâmpinat greutăți, pierderi şi întemnițare. Planurile lor au fost zădărnicite şi au fost trădați în mâinile vrăjmaşilor lor. Dar perseverența neclintită a învins, în cele din urmă, şi au găsit adăpost pe țărmurile prieteneşti ale Republicii Olandeze.

În fuga lor şi-au părăsit casele, bunurile şi mijloacele de trai. Erau străini într-o țară străină, în mijlocul unui popor cu o limbă şi obiceiuri deosebite. Au fost siliți să recurgă la ocupații noi şi nepracticate mai înainte pentru a-şi câştiga pâinea. Bărbați de vârstă mijlocie care-şi petrecuseră viața lucrând pământul, au trebuit acum să învețe
8 profesii mecanice. Dar au acceptat cu bucurie situația şi n-au pierdut timpul în lenevie sau murmurare. Deşi erau deseori chinuiți de sărăcie, ei mulțumeau lui Dumnezeu pentru binecuvântările care le erau încă oferite şi-şi găseau bucuria în comuniunea spirituală nestingherită. "Ei ştiau că sunt peregrini şi nu priveau prea mult la cele pământeşti, ci îşi înălțau ochii către cer, țara lor scumpă şi se linişteau." (Bancroft, pt. 1, ch. 12, par. 15).

În mijlocul exilului şi greutăților, dragostea şi credința lor se întăreau. Ei se încredeau în făgăduințele Domnului, iar El nu i-a părăsit în timp de nevoie. Îngerii Săi erau lângă ei pentru a-i încuraja şi sprijini. Când mâna lui
9 Dumnezeu părea că-i îndrumă peste ocean, către un ținut unde ar fi putut găsi o țară şi să lase copiilor lor moştenirea prețioasă a libertății religioase, au mers înainte pe calea providenței, fără să dea înapoi.

Dumnezeu a îngăduit să vină încercări peste poporul Său spre a-l pregăti pentru împlinirea planului Său îndurător
10 față de ei. Biserica a fost smerită, pentru ca să poată fi înălțată. Dumnezeu era gata să-şi manifeste puterea în favoarea ei, pentru a da lumii o altă dovadă că El nu părăseşte pe aceia care se încred în El. El a condus

evenimentele astfel încât furia Satanei şi uneltirile oamenilor răi, să contribuie la creşterea slavei Sale şi să aducă pe poporul Său într-un loc sigur. Persecuția şi exilul deschideau drumul libertății.

Când au fost obligați să se separe prima dată de Biserica Anglicană, puritanii s-au unit printr-un legământ solemn, ca popor liber al Domnului, "să meargă împreună în toate căile Lui care le fuseseră descoperite sau care le vor fi descoperite". (J. Brown, The Pilgrim Fathers, pag. 74). Aici era adevăratul spirit al reformei, principiul vital al Protestantismului. Cu scopul acesta au plecat peregrinii din Olanda pentru a găsi un cămin în lumea nouă. John Robinson, pastorul lor, care a fost prevenit în mod providențial să nu-i însoțească, în cuvântarea de rămas bun
11 către exilați a spus: "Fraților, peste scurt timp ne vom despărți şi Domnul ştie dacă voi trăi ca să vă mai văd vreodată fața. Dar fie că Domnul a rânduit aceasta sau nu, vă îndemn, înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui binecuvântați, să mă urmați în măsura în care eu L-am urmat pe Hristos. Dacă Dumnezeu vă va descoperi altceva, prin oricare alt instrument al Său, fiți tot atât de gata să-l primiți, cum ați primit totdeauna orice adevăr în timpul lucrării mele; căci sunt încredințat că Domnul mai are adevăr şi lumină pe care să le descopere din sfântul Său Cuvânt". (Martyn, vol. 5, pag. 70).

"În ce mă priveşte, nu pot să deplâng îndeajuns starea bisericilor reformate, care au ajuns la o limită în religie şi nu merg mai departe decât inițiatorii reformațiunii lor. Lutheranii nu pot fi făcuți să vadă mai departe decât a văzut Luther;... şi calviniştii, precum vedeți, au rămas acolo unde au fost lăsați de acel mare bărbat al lui
12 Dumnezeu, care totuşi n-a înțeles toate lucrurile. Aceasta este o nenorocire pe care nu o putem deplânge îndeajuns; căci deşi ei au fost lumini care au strălucit la timpul lor, totuşi n-au pătruns întru totul planul lui Dumnezeu, însă dacă ar trăi acum, ar fi tot atât de dispuşi să primească lumina suplimentară, tot aşa cum au primit-o la început". (D. Neal, History of the Puritans, vol. 1, pag. 269).

"Amintiți-vă de legământul bisericii voastre, prin care ați consimțit să umblați în toate căile Domnului, cunoscute sau care vă vor fi făcute cunoscut. Amintiți-vă de făgăduința şi legământul vostru cu Dumnezeu şi unul cu altul, de a primi orice lumină şi adevăr care vă vor fi făcute cunoscut din Cuvântul Său scris; de asemenea, vă implor să
13 luați aminte la ceea ce primiți ca adevăr, să-l cântăriți şi să-l comparați cu alte texte din Scripturi înainte de a-l accepta; căci nu este posibil ca lumea creştină, care a ieşit recent dintr-un întuneric anticreştin atât de des, să ajungă dintr-odată la cunoştința desăvârşită". (Martyn, vol. 5, pag. 70, 71).

Dorul de libertate a conştiinței a însufleţit pe peregrini să înfrunte primejdiile unei călătorii lungi peste ocean, să suporte greutățile şi pericolele pustietății şi cu binecuvântarea lui Dumnezeu, să aşeze pe țărmurile Americii, temelia unei națiuni puternice. Totuşi, aşa cinstiți şi temători de Dumnezeu cum erau, peregrinii nu înțelegeau
14 încă marele principiu al libertății religioase. Libertatea, pentru obținerea căreia sacrificaseră atât de mult, n-au fost la fel de dispuşi să o acorde şi altora. "Foarte puțini, chiar şi dintre gânditorii şi moraliştii de prim rang ai secolului al XVII-lea, aveau o concepție justă despre acest mare principiu, produs al Noului Testament, care recunoaşte pe Dumnezeu ca singurul judecător al credinței omeneşti". (Idem, vol. 5, pag. 297).

Doctrina că Dumnezeu a încredințat bisericii dreptul de a stăpâni conştiința şi de a defini şi pedepsi erezia, este una din rătăcirile papale cel mai adânc înrădăcinate. Cu toate că reformatorii au lepădat crezul Romei, ei n-au fost cu totul liberi de spiritul ei de intoleranță. Întunericul dens în care papalitatea învăluise întreaga creştinătate, de-a lungul secolelor lungii ei domnii, nu fusese încă risipit cu totul. Unul dintre pastorii conducători ai coloniei Massachusetts Bay, spunea: "Toleranța a făcut lumea anticreştină; şi biserica n-a suferit nici o pagubă prin
15 pedepsirea ereticilor". (Idem, vol. 5, pag. 335). Coloniştii au adoptat un regulament prin care numai membrii bisericii puteau să aibă un cuvânt în guvernarea civilă. S-a format un fel de biserică de stat, tuturor oamenilor cerându-li-se să contribuie la întreținerea clerului, iar magistrații au fost autorizați să suprime erezia. În felul acesta puterea civilă era în mâinile bisericii. Nu după mult timp, aceste măsuri au dus la rezultatul inevitabil - persecuția.

La unsprezece ani după întemeierea primei colonii, Roger Williams a sosit în lumea nouă. Asemenea primilor peregrini, el a venit să se bucure de libertate religioasă, dar, neasemenea lor, el a înțeles - ceea ce atât de puțini din
16 timpul lui înțeleseseră - că această libertate era dreptul inalienabil al tuturor, oricare le-ar fi fost crezul. El era un cercetător zelos al adevărului susținând, ca şi Robinson, că este imposibil ca toată lumina din Cuvântul lui Dumnezeu să fi fost primită.

Williams "a fost prima persoană în creştinismul modern care a întemeiat guvernarea civilă pe doctrina libertății de
17 conştiință şi a promovat egalitatea opiniilor în fața legii". (Bancroft, pt. 1, ch. 15, par. 16).

El a declarat că datoria autorității civile este să pedepsească crima, dar niciodată să stăpânească conştiința. "Poporul sau autoritatea civilă pot să hotărască, spunea el, care este datoria omului față de om; dar când încearcă
18 să prescrie datoriile omului față de Dumnezeu, îşi depăşesc competența şi nu mai este nici o siguranță; căci este clar că dacă magistratul are puterea, el poate să legifereze o serie de păreri sau doctrine astăzi şi altă serie mâine; aşa cum au făcut în Anglia diferiți regi şi regine şi diferiți papi şi concilii în Biserica Romană; astfel încât credința ar ajunge plină de erori". (Martyn, vol. 5, pag. 340).

Participarea la slujbele bisericii oficiale era impusă sub pedeapsa cu amendă sau închisoare. "Williams a condamnat această lege; cea mai rea prevedere din codul de legi englez a fost aceea care impunea participarea la biserica parohiei. Williams considera că este o încălcare a drepturilor lor naturale să constrângi pe unii oameni să
19 se adune cu alții de o credință diferită; să târăşti la slujba religioasă publică pe cei nereligioşi şi pe cei care nu vor, însemna să obligi la fățărnicie.... Nimeni nu trebuie obligat să se închine sau să practice o închinare împotriva consimțământului său. "Cum, exclamau adversarii lui, uimiți de doctrinele lui, nu este vrednic lucrătorul de plata luiț" "Da, răspundea el, de la aceia care-l angajează." (Bancroft, pt. 1, ch. 15, par. 2).

Roger Williams era respectat şi iubit ca pastor credincios, fiind un bărbat cu daruri deosebite, o integritate de neclintit şi o bunătate autentică; cu toate acestea, negarea categorică a dreptului magistraților civili la autoritate asupra bisericii şi revendicarea libertății religioase, nu au putut fi tolerate. Se susținea că aplicarea acestei noi concepții va "submina principiile fundamentale ale statului şi guvernului țării". (Idem, pt. 1, ch. 15, par. 10). El a
20 fost condamnat la exilarea din colonii şi în cele din urmă, pentru a evita arestarea, a fost obligat să fugă prin gerul şi viscolul iernii, într-o pădure neumblată. "Timp de patrusprezece săptămâni, spunea el, am rătăcit într-o vreme aspră, neştiind ce înseamnă pâinea sau patul". Dar "corbii m-au hrănit în pustie" şi un copac scorburos i-a servit deseori drept adăpost. (Martyn, vol. 5, pag. 349, 350). În felul acesta şi-a continuat fuga istovitoare prin zăpadă şi păduri neumblate, până când a găsit refugiu la un trib de indieni, cărora le-a câştigat încrederea şi afecțiunea, în timp ce se străduia să-i învețe adevărurile Evangheliei.

În cele din urmă a ajuns, după luni de schimbări şi pribegiri, la țărmul golfului Narragansett, unde a întemeiat primul stat al timpurilor moderne care a recunoscut, în modul cel mai deplin, dreptul libertății religioase.
21 Principiul fundamental al coloniei lui Roger Williams era "că orice om trebuie să aibă libertatea să se închine lui Dumnezeu potrivit luminii propriei lui conştiințe". (Idem, vol. 5, pag. 354).

22 Micul său stat, Rhode Island, a devenit azilul celor apăsați, crescând şi prosperând până când principiile lui fundamentale - libertatea civilă şi religioasă - au devenit piatra unghiulară a Republicii Americane.

În acel document vechi şi mare?pe care strămoşii noştri l-au considerat carta drepturilor lor - Declarația de Independență - ei s-au pronunțat: "Susținem aceste adevăruri ca de la sine înțelese, că toți oamenii sunt creați egali; că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile; că printre acestea sunt viața, libertatea şi căutarea fericirii". Iar Constituția garantează în termenii cei mai expliciți, inviolabilitatea conştiinței: "Niciodată nu se va pune vreo condiție religioasă ca restricție pentru ocuparea oricărei funcții publice de încredere în Statele Unite". "Congresul nu va face nici o lege privind recunoaşterea unei biserici de stat sau interzicerea exercitării
23 libere a religiei." "Elaboratorii Constituției au recunoscut principiul veşnic că relația omului cu Dumnezeul său este mai presus de legislația omenească, iar drepturile conştiinței lui sunt inalienabile. N-au fost necesare argumente pentru stabilirea acestui adevăr; suntem conştienți de el în adâncul sufletului nostru. Această conştiință, în ciuda legilor omeneşti, a susținut pe atât de mulți martiri în torturi şi flăcări. Ei au înțeles că datoria lor față de Dumnezeu era mai presus de legile omeneşti şi că omului nu-i este permis să exercite nici o autoritate asupra conştiințelor lor. Acesta este un principiu înnăscut, pe care nimic nu-l poate desființa." (Congressional Documents (USA), serial nr. 200, document nr. 271).

Când s-a răspândit, în țările Europei, vestea despre o țară în care orice om poate să se bucure de rodul muncii lui şi poate să asculte de convingerile propriei lui conştiințe, mii de oameni s-au îndreptat spre țărmurile lumii noi. Coloniile s-au înmulțit repede. "Massachusetts, printr-o lege specială, oferea o primire binevoitoare şi ajutor, din
24 fondurile publice, creştinilor de orice naționalitate care puteau să fugă peste Atlantic "pentru a scăpa de războaie, de foamete sau de oprimarea persecutorilor lor". În felul acesta, fugarii şi oprimații erau, făcuți prin lege oaspeții statului". (Martyn vol. 5, pag. 417). În timpul celor douăzeci de ani după prima debarcare la Plymouth, mii de peregrini se stabiliseră în Noua Anglie.

Pentru a-şi atinge scopul urmărit, "se mulțumeau să câştige numai cât să trăiască, printr-o viață de economie şi cumpătare. Nu cereau de la pământul lor decât o răsplată rezonabilă pentru munca lor. Nici o viziune de
25 îmbogățire nu-şi arunca aureola amăgitoare pe calea lor.... Se mulțumeau cu un progres încet, dar continuu al stării lor sociale.

26 Suportau cu răbdare privațiunile sălbăticiei, udând pomul libertății cu lacrimile lor şi cu sudoarea frunții lor, până când şi-a înfipt rădăcinile adânc în pământ".

Biblia era privită ca temelia credinței, sursa înțelepciunii şi carta libertății. Principiile ei erau învățate cu sârguință în cămin, în şcoală şi în biserică, iar roadele se vedeau în economie, în inteligență, în curăție şi în cumpătare.
27 Cineva putea să trăiască ani de zile într-o aşezare puritană "fără să vadă un bețiv, fără să audă un blestem sau să întâlnească un cerşetor". (Bancroft, pt. 1, ch. 19, par. 25). S-a demonstrat astfel că principiile Bibliei constituie cele mai sigure garanții ale măreției naționale. Coloniile slabe şi izolate au devenit o federație de state puternice, iar lumea privea cu uimire pacea şi prosperitatea unei "biserici fără papă şi a unui stat fără rege".

28 Un număr din ce în ce mai mare de oameni era continuu atras către țărmurile Americii, mânați de motive cu totul

diferite de ale primilor peregrini. Deşi credinţa şi curăţia de la început exercitau o putere larg răspândită şi modelatoare, totuşi influenţa lor a devenit din ce în ce mai mică ,pe măsură ce creştea numărul acelora care căutau numai avantaje materiale.

Regulamentul adoptat de primii colonişti, de a permite numai membrilor bisericii să voteze sau să deţină funcţii în guvernul civil, a dus la urmările cele mai dăunătoare. Această măsură fusese acceptată ca mijloc pentru a păstra curăţia statului, dar ea a avut ca urmare corupţia bisericii. Profesarea religiei, fiind condiţia de a obţine dreptul la vot şi de a deţine funcţii, a determinat pe mulţi, care erau mânaţi numai de motive politice lumeşti, să se intre în biserică, fără ca inima lor să fie schimbată. Astfel bisericile au ajuns să fie formate, într-o mare măsură, din
29 persoane nepocăite; chiar în clerul bisericii erau unii care nu numai că susţineau erori de doctrină, dar care nu cunoscuseră puterea înnoitoare a Duhului Sfânt. Astfel s-au demonstrat din nou consecinţele nefaste, văzute atât de des în istoria bisericii, începând din timpul lui Constantin până în prezent, a încercării de a folosi ajutorul statului pentru clădirea bisericii de a apela la puterea seculară pentru sprijinirea Evangheliei Aceluia care a declarat: "Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta". (Ioan 18: 36). Unirea bisericii cu statul, în măsură cât de mică, în timp ce poate să pară că aduce lumea mai aproape de biserică, în realitate, aduce biserica mai aproape de lume.

Marele principiu apărat cu atâta noblețe de Robinson şi de Roger Williams, că adevărul este în continuu progres,
30 că toată lumina care străluceşte din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu trebuie acceptată de creştini fără ezitare, a fost pierdut din vedere de urmaşii lor.

Bisericile protestante din America - precum şi cele din Europa - atât de mult favorizate de primirea binecuvântărilor Reformaţiunii, n-au mai înaintat pe calea ei. Deşi din timp în timp, s-au ridicat unii oameni credincioşi să vestească adevăruri noi şi să demaşte rătăciri cultivate timp îndelungat, majoritatea, ca şi iudeii din zilele lui Hristos, sau ca papistaşii din timpul lui Luther, s-a mulţumit să creadă ceea ce au crezut părinţii lor şi să trăiască aşa cum au trăit ei. De aceea religia a degenerat din nou în formalism; iar erorile şi superstiţiile care ar fi
31 fost îndepărtate, dacă biserica ar fi continuat să meargă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, au fost păstrate şi cultivate. Astfel spiritul inspirat de Reformaţiune a dispărut treptat, până când a ajuns să fie nevoie de o reformă tot atât de mare în bisericile protestante ca şi în biserica Romei din timpul lui Luther. Exista acelaşi spirit lumesc, aceeaşi letargie spirituală, un respect asemănător faţă de părerile oamenilor şi teoriile omeneşti înlocuiau învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

Răspândirea largă a Bibliei în prima parte a secolului al XIX-lea şi marea lumină revărsată astfel asupra lumii, n-au fost urmate de o înaintare corespunzătoare în cunoaşterea adevărului revelat sau în religia practică. Satana
32 n-a mai putut, ca în secolele trecute, să ţină Cuvântul lui Dumnezeu departe de oameni; el fusese pus la îndemâna tuturor, dar pentru a-şi aduce planul la îndeplinire, a făcut pe mulţi să-i acorde o mică importanţă. Oamenii au neglijat să cerceteze Scripturile şi în felul acesta au continuat să accepte interpretări false şi să cultive doctrine care nu aveau temei în Biblie.

Văzând nereuşita eforturilor lui de a zdrobi adevărul prin persecuţie, Satana a recurs din nou la planul de
33 compromis care dusese la marea apostazie şi la formarea bisericii Romei. El i-a convins pe creştini să se unească, de data aceasta nu cu păgânii, ci cu aceia care, prin devotamentul lor faţă de lucrurile lumii acesteia, se dovedeau, cu adevărat, tot atât de idolatri ca şi închinătorii la chipuri cioplite.

Urmările acestei alianţe nu au fost mai puţin dăunătoare acum decât în secolele trecute; mândria şi extravaganţa erau cultivate sub masca religiei şi bisericile au ajuns corupte. Satana a continuat să pervertească doctrinele
34 Bibliei şi tradiţiile care urmau să ruineze milioane de oameni prindeau rădăcini adânci. Biserica susţinea şi apăra aceste tradiţii, în loc să lupte pentru "credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna". În felul acesta au fost coborâte principiile pentru care făcuseră şi suferiseră atât de mult reformatorii.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 17

Vestitorii dimineții

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Unul dintre cele mai solemne şi mai glorioase adevăruri descoperite în Biblie este a doua venire a lui Hristos pentru a încheia marea lucrare de răscumpărare. Poporului peregrin al lui Dumnezeu, lăsat atât de mult timp să stea în "negura şi umbra morții", îi este dată o speranță prețioasă, inspiratoare de bucurie, în făgăduința revenirii
1 Aceluia care este "învierea şi viața" pentru a aduce acasă "pe cei surghiuniți ai Săi". Doctrina celei de a doua veniri este nota dominantă a Sfintelor Scripturi. Din ziua în care prima pereche de oameni a părăsit cu durere Edenul, copiii credinței au aşteptat venirea Celui făgăduit pentru ca să zdrobească puterea nimicitorului şi să-i aducă din nou în Paradisul pierdut.

Bărbații sfinți din vechime aşteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia în slavă, ca împlinire a speranței lor. Lui Enoh, numai a şaptea generație de la cei care locuiseră în Eden, care timp de trei secole umblase pe pământ cu Dumnezeu, i s-a îngăduit să privească de departe venirea Eliberatorului. "Iată, zicea el, că a venit Domnul cu
2 zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor". (Iuda 14:15). Patriarhul Iov în noaptea suferinței lui, exclama cu o încredere neclintită: "Ítiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că Se va ridica la urmă pe pământ... voi vedea totuşi pe Dumnezeu. Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea şi nu ai altuia". (Iov 19: 25-27).

Revenirea lui Hristos, pentru a inaugura domnia neprihănirii, a inspirat cele mai sublime şi înflăcărate declarații scriitorilor sacri. Poeții şi profeții Bibliei au exprimat acest adevăr în cuvinte radiind de foc ceresc. Psalmistul cânta despre puterea şi maiestatea Regelui lui Israel: "Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârşite, de
3 acolo străluceşte Dumnezeu. Dumnezeul nostru vine şi nu tace.... El strigă spre ceruri sus şi spre pământ, ca să judece pe poporul Său". (Ps. 50: 2-4). "Să se bucure cerurile şi să se veselească pământul... înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate şi popoarele după credincioşia Lui". (Ps. 96: 11-13).

Profetul Isaia spunea: "Treziți-vă şi săriți de bucurie cei ce locuiți în țărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață şi pământul va scoate iarăşi afară pe cei morți". "Să învie dar morții tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!" "Nimiceşte moartea pe vecie; Domnul Dumnezeu şterge lacrimile de pe toate fețele şi îndepărtează de pe tot
4 pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam; acum să ne veselim, şi să ne bucurăm de mântuirea Lui!" (Is. 26: 19; Is. 25: 8-9).

Habacuc, răpit în viziune sfântă, a văzut venirea Lui. "Dumnezeu vine din Teman şi Cel sfânt vine din muntele Paran... Măreția Lui acoperă cerurile şi slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui. Se opreşte şi măsoară pământul cu ochiul; priveşte şi face pe neamuri să tremure; munții cei veşnici se sfărâmă, dealurile cele vechi se pleacă; El umblă pe cărări veşnice.... Ai încălecat pe caii Tăi şi Te-ai suit în carul Tău de
5 biruință.... La vederea Ta, se cutremură munții; adâncul îşi ridică glasul şi îşi înalță valurile în sus. Soarele şi luna se opresc în locuința lor, de lumina săgeților Tale care pornesc, de strălucirea suliței Tale care luceşte. Ieşi ca să izbăveşti pe poporul Tău, să izbăveşti pe unsul Tău; sfărâmi acoperişul casei celui rău, o nimiceşti din temelii până în vârf". (Hab. 3: 3,4,6,8,10,11,13).

Când Mântuitorul era pe punctul de a se despărți de ucenicii Săi, i-a mângâiat în întristarea lor cu asigurarea că va veni iarăşi: "Să nu vi se tulbure inima.... În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri.... Mă duc să vă pregătesc un loc.
6 Íi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine". (Ioan 14: 1-3). "Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui". (Matei 25: 31, 32).

Îngerii care au întârziat pe Muntele Măslinilor, după înălțarea lui Hristos, au repetat ucenicilor făgăduința revenirii Sale: "Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-ați văzut
7 mergând la cer". (Fapte 1: 11). Iar apostolul Pavel, vorbind prin inspirația Duhului, mărturisea: "Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer". (1 Tes. 4: 16).

Profetul de pe Patmos spunea: "Iată că El vine pe nori şi orice ochi Îl va vedea". (Apoc. 1: 7).
În jurul venirii Sale se concentrează slava "aşezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime". (Fapte 3: 21). Atunci stăpânirea de lungă durată a răului va fi nimicită; "Împărăţia lumii" acesteia va deveni împărăţia "Domnului nostru şi a Hristosului Său. Íi El va împărăţi
8 în vecii vecilor". (Apoc. 11: 15). "Slava Domnului se va descoperi şi în clipa aceea orice făptură o va vedea". "Domnul Dumnezeu va face să răsară mântuirea şi lauda în faţa tuturor neamurilor." El va fi ca o "cunună strălucitoare şi o podoabă măreaţă pentru rămăşiţa poporului". (Is. 40: 5; 61: 11; 28: 5).
Atunci va fi statornicită sub întregul cer, împărăţia paşnică şi mult dorită a lui Mesia. "Tot astfel, Domnul are milă de Sion şi mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai şi pământul lui uscat ca o grădină a
9 Domnului". I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului şi a Saronului". "Nu te vor mai numi Părăsită şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi "Plăcerea Mea este în ea", şi ţara Ta o vor numi Beula... cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa se va bucura Dumnezeul tău de tine". (Is. 51: 3; 35: 2; 62: 4, 5).
Revenirea Domnului a fost în toate secolele speranţa urmaşilor Săi adevăraţi. Făgăduinţa Mântuitorului, la despărţirea de pe Muntele Măslinilor, că va reveni, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inimile de bucurie şi speranţă pe care întristarea n-a putut să le stingă, nici încercările să le întunece. În mijlocul suferinţei şi persecuţiei, "arătarea marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos" a fost "fericita nădejde". Când creştinii
10 tesaloniceni erau copleşiţi de întristare, la înmormântarea celor dragi, care nădăjduiseră să trăiască pentru a vedea venirea Domnului, Pavel, învăţătorul lor, le îndrepta atenţia către învierea care urma să aibă loc la venirea Mântuitorului. Atunci vor învia cei morţi în Hristos şi împreună cu cei vii vor fi răpiţi ca să întâmpine pe Domnul în văzduh. "Íi astfel, spunea el, vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă dar unii pe alţii cu aceste cuvinte". (1 Tes. 4: 16-18).
11 Pe Patmosul stâncos, ucenicul iubit aude făgăduinţa: "Iată, Eu vin curând", iar răspunsul lui plin de dor exprimă rugăciunea bisericii de-a lungul peregrinării ei: "Amin, vino Doamne Isuse". (Apoc. 22: 20).
Din temniţă, de la rug, de pe eşafod, unde sfinţii şi martirii au mărturisit pentru adevăr, vine de-a lungul secolelor expresia credinţei şi speranţei lor. "Fiind "siguri de învierea Sa personală şi în consecinţă şi de a lor, la revenirea Sa, spune unul dintre aceşti creştini, ei disprețuiau moartea şi se aflau mai presus de ea". (Daniel T. Taylor, The
12 Reign of Christ on Earth; or The Voice of the Church in All Ages, pag. 33). Ei erau dispuşi să meargă în mormânt pentru a putea "să învieze liberi". (Idem, pag. 54). Ei aşteptau pe "Domnul să vină din cer pe nori în slava Tatălui Său, ca să aducă celor drepţi Împărăţia cerurilor". Valdenzii nutreau aceeaşi credinţă. (Idem, pag. 129-132). Wycliffe aştepta cu nerăbdare arătarea Răscumpărătorului ca speranţă a bisericii". (Idem, pag. 132-134).
Luther declara: "Sunt, în adevăr, convins că ziua judecăţii nu va întârzia mai mult de trei sute de ani. Dumnezeu
13 nu va putea să îngăduie mai mult această lume nelegiuită". "Se apropie ziua cea mare în care împărăţia nelegiuirii va fi nimicită." (Idem, pag. 158, 134).
"Această lume îmbătrânită nu este departe de sfârşitul ei", spunea Melanchton. Calvin îndemna pe creştini "să nu ezite să dorească cu ardoare ziua venirii lui Hristos ca cel mai fericit dintre toate evenimentele" şi declara că
14 "întreaga familie a celor credincioşi să aibă privirea îndreptată către acea zi". "Trebuie să flămânzim după Hristos, trebuie să-L căutăm, să-L contemplăm, zicea el, până în zorii acelei zile mari, când Domnul nostru Îşi va arăta pe deplin slava Împărăţiei Sale". (Idem, pag. 158, 134).
"Nu a luat Domnul Isus trupul nostru în ceruri?, spunea Knox, reformatorul scoţian, şi nu se va întoarce El? Ítim că El va reveni şi încă în mare grabă". Ridley şi Latimer, care şi-au dat viaţa pentru adevăr, aşteptau cu credinţă
15 venirea Domnului. Ridley scria: "Fără îndoială lumea - cred şi de aceea spun - se apropie de sfârşit. Să strigăm în inimile noastre împreună cu Ioan, slujitorul lui Dumnezeu, către Mântuitorul nostru Hristos: "Amin, vino Doamne Isuse". (Idem, pag. 151, 145).
"Gândul venirii Domnului, spunea Baxter, îmi este cel mai plăcut şi fericit". (Richard Baxter, Works, vol. 17, pag. 555). "A iubi arătarea Sa şi a aştepta acea fericită nădejde este lucrarea credinţei şi caracteristica sfinţilor Lui". "Dacă moartea este ultimul vrăjmaş care va fi nimicit la înviere, putem să înţelegem cât de serios trebuie să se roage şi să dorească credincioşii a doua venire a lui Hristos, când această biruinţă va fi deplină şi finală." (Idem,
16 vol. 17, pag. 500). "Aceasta este ziua pe care toţi credincioşii trebuie să o dorească cu ardoare, să spere în ea şi să o aştepte, ca împlinire a lucrării de răscumpărare şi a tuturor dorinţelor şi căutărilor sufletelor lor." "Grăbeşte, o, Doamne, această zi fericită!" (Idem, vol 17, pag. 182, 183). Astfel era speranţa bisericii apostolice, "bisericii din pustie" şi a reformatorilor.
Profeţia nu numai că prezice modul şi scopul revenirii lui Hristos, ci prezintă şi semnele prin care oamenii vor şti când venirea Lui este aproape. Isus a spus: "Vor fi semne în soare, în lună şi în stele". (Luca 21: 25). "Soarele se
17 va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. Atunci se va vedea Fiul omului venind pe nori cu mare putere şi cu slavă". (Marcu 13:24-26). Apostolul Ioan descrie primul dintre semnele care preced a doua venire astfel: "S-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele

s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele". (Apoc. 6: 12).
Aceste semne au fost văzute înainte de începutul secolului al XIX-lea. Ca împlinire a acestei profeții, a avut loc în anul 1755 cel mai groaznic cutremur care a fost cunoscut vreodată. Deşi, în general, este cunoscut sub numele de cutremurul din Lisabona, el s-a extins peste o mare parte din Europa, Africa şi America. A fost simțit în Groenlanda, în Indiile de Vest, în insulele Madeira, în Norvegia şi Suedia, Marea Britanie şi Irlanda. El s-a extins
18 pe o suprafață de zece milioane de kilometri pătrați. În Africa, şocul a fost aproape tot atât de puternic ca şi în Europa. O mare parte a oraşului Alger a fost distrusă; iar la o mică distanță de Maroc, un sat de opt sau zece mii de locuitori a fost înghițit cu totul. Un val uriaş a măturat coasta Spaniei şi a Africii inundând oraşe şi provocând mari distrugeri.
Íocul s-a manifestat cel mai violent în Spania şi Portugalia. Se spune că la Cadiz înălțimea valului care a pătruns în oraş a fost de 18 metri. "Unii dintre munții cei mai mari din Portugalia, au fost zguduiți violent, din temelii şi
19 unii dintre ei s-au deschis la vârfuri, s-au despicat şi s-au rupt într-un mod uimitor, părți uriaşe din ei fiind aruncate în văile învecinate. Se relatează că din aceşti munți au țâşnit flăcări." (Sir Charles Lyell, Principles of Geology, pag. 495).
La Lisabona "a fost auzit un zgomot subteran ca de tunet şi imediat după aceea, o zguduitură puternică a distrus cea mai mare parte din oraş. În decurs de aproximativ şase minute au pierit şaizeci de mii de persoane. Mai întâi apele oceanului s-au retras, lăsând țărmul uscat; apoi au revenit cu violență, ridicându-se cu cincisprezece metri sau mai mult deasupra nivelului obişnuit". "Printre alte evenimente extraordinare care au avut loc la Lisabona în
20 timpul catastrofei, a fost prăbuşirea unui chei nou, construit în întregime din marmură, cu o cheltuială imensă. O mare mulțime de oameni se adunase acolo pentru siguranță, fiind considerat ca un loc unde zidurile în cădere nu puteau să ajungă; dar deodată cheiul s-a scufundat cu toți oamenii de pe el şi nici un cadavru n-a mai ieşit vreodată la suprafață". (Idem, pag. 495).
"Zguduitura" cutremurului "a fost urmată imediat de prăbuşirea tuturor bisericilor şi mânăstirilor, aproape a tuturor clădirilor publice mari şi a peste un sfert din celelalte case. La aproape două ore după cataclism, au izbucnit incendii în diferite cartiere, dezlănțuindu-se cu asemenea violență timp de trei zile, încât oraşul a fost complet pustiit. Cutremurul a avut loc într-o zi de sărbătoare, când bisericile şi mânăstirile erau pline de oameni, din care au scăpat foarte puțini". (Encyclopedia Americana, art. "Lisbon", note, ed. 1831). "Groaza oamenilor era
21 de nedescris. Nimeni nu plângea, durerea era mai presus de lacrimi. Toți alergau încoace şi încolo, înnebuniți de groază şi de uimire, lovindu-şi fețele şi piepturile şi strigând: "Îndurare! A venit sfârşitul lumii!" Mamele îşi uitau copiii şi alergau purtând crucifixuri. Din nefericire, mulți au alergat în biserici pentru protecție, dar în zadar au apelat la sacramente; în zadar îmbrățişau altarele sărmanele creaturi; icoane, preoți şi popor au fost îngropați într-o ruină comună". S-a estimat că nouăzeci de mii de persoane şi-au pierdut viața în acea zi fatală.
După douăzeci şi cinci de ani a apărut următorul semn menționat în profeție, întunecarea soarelui şi a lunei. Ceea ce a făcut ca acest semn să fie mai izbitor a fost faptul că timpul împlinirii lui fusese precis arătat. În convorbirea Mântuitorului cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, după descrierea perioadei lungi de încercare pentru biserică, - cei 1260 de ani de persecuție papală, despre care El făgăduise că zilele de necaz vor fi scurtate,- a menționat
22 câteva evenimente care aveau să preceadă venirea Sa şi a precizat timpul când primul dintre ele urma să fie văzut: "Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei". (Marcu 13: 24). Cele 1260 de zile sau ani, s-au încheiat în anul 1798. Cu un sfert de secol mai înainte persecuția aproape că încetase cu totul. Potrivit cuvintelor lui Hristos, după această persecuție urma ca soarele să se întunece. Această profeție s-a împlinit la 19 mai 1780.
"Aproape cel mai misterios şi încă neexplicat fenomen în felul lui, dacă nu cu totul unic... este ziua întunecată de
23 la 19 mai 1780, - întunecarea cea mai inexplicabilă a întregii părți vizibile a cerului şi a atmosferei din Noua Anglie". (R. M. Devens, Our First Century, pag. 89).
Un martor ocular care trăia în Massachusetts descrie evenimentul în felul următor: "Dimineața soarele a răsărit strălucitor, dar a fost curând acoperit de nori. Norii au devenit mohorâți, negri şi prevestitori de rele, iar din ei tâşneau fulgere, se rostogoleau tunete şi a căzut puțină ploaie. Către ora nouă, norii s-au rarefiat şi au căpătat
24 aspectul alamei sau aramei, iar pământul, stâncile, copacii, clădirile, apa şi oamenii au fost schimbați de această lumină ciudată, nepământeană. După câteva minute, un nor gros şi negru s-a răspândit pe tot cerul în afară de o fâşie îngustă la orizont şi era atât de întuneric cum este de obicei vara la ora nouă seara..."
"Teama, îngrijorarea şi groaza au umplut treptat inimile oamenilor. Femeile stăteau la uşă, privind priveliştea întunecată; bărbații se întorceau de la munca câmpului; tâmplarul şi-a lăsat uneltele, fierarul şi-a părăsit foalele,
25 negustorul tejgheaua. Ícolile şi-au suspendat cursurile, iar copiii au fugit tremurând către casă. Călătorii s-au oprit la ferma cea mai apropiată. ' "Ce va urma?", întrebau toate buzele şi toate inimile. Părea că un uragan era gata să sufle peste țară sau că venise ziua încheierii tuturor lucrurilor."
26 "Au fost aprinse lumânări, iar focurile din vetre luminau tot atât de strălucitor ca într-o seară de toamnă fără

lună.... Păsările s-au retras în cotețe și s-au culcat, vitele s-au adunat la gardul pășunilor și mugeau, broaștele orăcăiau, păsările își cântau cântecele de seară, iar liliecii zburau. Numai oamenii ştiau că nu venise noaptea...."
"Dr. Nathanael Whittaker, pastorul bisericii Tabernacol din Salem, a ținut servicii religioase în casa de rugăciune, rostind o predică în care a afirmat că întunecimea era supranaturală. Oamenii s-au adunat în biserici în multe alte locuri. Textele biblice folosite în predicile improvizate erau, fără excepție, acelea care păreau să arate că
27 întunericul era conform cu profeția Scripturii.... Întunericul a atins intensitatea maximă curând după ora unsprezece." (The Essex Antiquarian, April 1889, vol. 3, nr. 4, pag. 53, 54). "În cele mai multe părți ale țării, întunericul a fost atât de mare în timpul zilei, încât oamenii nu puteau să vadă nici cât era ceasul, nici să mănânce, nici să-şi vadă de treburile casnice fără lumina lumânărilor...."
"Întinderea acestei întunecimi a fost extraordinară. A fost observată spre est până la Falmouth. Către vest ea a ajuns la cea mai îndepărtată parte din Connecticut şi la Albany. Spre sud a fost observată de-a lungul țărmului
28 mării, iar spre nord până la limita la care se întind aşezările americane." (William Gordon, History of the Rise, Progress, and Establishment of the Independence of the U.S.A., vol. 3, pag. 57).
Întunecimea intensă a zilei a fost urmată, cu o oră sau două înainte de căderea serii, de un cer în parte senin, iar soarele a apărut, cu toate că era voalat de o ceață întunecată şi deasă. "După apusul soarelui, norii s-au îngrămădit din nou şi s-a întunecat foarte repede". "Nici întunericul nopții n-a fost mai puțin obişnuit şi mai puțin înfricoşător decât acela al zilei; cu toate că era aproape lună plină, nu se putea vedea nici un obiect decât cu ajutorul unei lumini artificiale care, când era privită din casele învecinate sau de la distanță, apărea ca printr-un fel de întuneric egiptean care părea aproape de nepătruns pentru raze." (Isaiah Thomas, Massachusetts Spy: or, American Oracle
29 of Liberty, vol. 10, nr. 472, May 25, 1780). Un martor ocular al acestei scene spunea: "Nu m-am putut abține să nu gândesc în acel moment, că dacă toate corpurile luminoase din univers ar fi fost învăluite de perdele de nepătruns sau şi-ar fi încetat existența, întunericul n-ar fi putut să fie mai complet". (Letter by Dr. Samuel Tenney, of Exeter, New Hampshire, December 1785, in Massachusetts Historical Society Collections, 1792, 1st series, vol. 1, pag. 97). Cu toate că la ora nouă în acea seară a răsărit lună plină, "n-a avut nici cea mai mică putere să împrăştie umbrele asemănătoare morții". După miezul nopții întunericul a dispărut, iar luna, când a devenit vizibilă, avea culoarea sângelui.
Ziua de 19 mai 1780 a rămas în istorie ca "Ziua întunecoasă". Din timpul lui Moise n-a mai fost înregistrată o întunecime de aceeaşi densitate, întindere şi durată. Descrierea acestui eveniment, aşa cum este redată de martori
30 oculari, este doar un ecou al cuvintelor Domnului, raportate de profetul Ioel, cu două mii cinci sute de ani înaintea împlinirii lor: "Soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată". (Ioel 2: 31).
Hristos a îndemnat pe poporul Său să vegheze asupra semnelor venirii Sale şi să se bucure când vor vedea indiciile revenirii Regelui lor. "Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, a spus El, să vă uitați în sus şi să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie". El a îndreptat atenția ucenicilor Săi către pomii care
31 înmugureau primăvara şi a zis: "Când înfrunzesc şi-i vedeți, voi singuri cunoaşteți că de acum vara este aproape. Tot aşa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape". (Luca 21: 28, 30, 31).
Dar pe măsură ce spiritul umilinței şi consacrării în biserică a făcut loc mândriei şi formalismului, iubirea pentru Hristos şi credința în revenirea Sa s-au răcit. Absorbit de spiritul lumesc şi căutarea de plăceri, poporul pretins al lui Dumnezeu a fost orb față de instrucțiunile Mântuitorului cu privire la semnele revenirii Sale. Doctrina celei de a doua veniri a fost neglijată; textele biblice care vorbeau despre ea au fost întunecate de interpretări eronate, până
32 când a fost ignorată şi uitată în mare măsură. Acesta a fost, în special, cazul bisericilor din America. Libertatea şi confortul de care s-au bucurat toate clasele societății, dorința ambițioasă după bogăție şi lux, care a dat naştere unei alergări avide după câştigarea de bani, precum şi goana nesățioasă după popularitate şi putere care păreau să fie la îndemâna tuturor, au determinat pe oameni să-şi concentreze interesele şi speranțele asupra lucrurilor vieții acesteia şi să plaseze acea zi solemnă, când ordinea actuală a lucrurilor va trece, într-un viitor îndepărtat.
Când Mântuitorul a arătat urmaşilor Săi semnele revenirii Sale, El a prezis starea de apostazie care va exista chiar înainte de a doua Sa venire. Ca şi în zilele lui Noe, lumea va fi prinsă de activitate şi agitație pentru afaceri lumeşti şi căutare de plăceri - cumpărând, vânzând, sădind, clădind, căsătorindu-se şi dând în căsătorie - uitând pe Dumnezeu şi viața viitoare. Pentru aceia care trăiesc în acest timp, avertizarea lui Hristos este: "Luați seama la voi
33 înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură şi cu îngrijorările vieții acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Vegheați dar în tot timpul şi rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, şi să stați în picioare înaintea Fiului omului". (Luca 21: 34, 36).
Starea bisericii din acest timp este arătată în cuvintele Mântuitorului din Apocalips: "Îți merge numele că trăieşti,
34 dar eşti mort". Iar acelora care refuză să se trezească din siguranța lor nepăsătoare, le este adresată avertizarea

solemnă: "Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine". (Apoc. 3:1, 3).
Este necesar ca oamenii să fie făcuţi conştienţi de pericolul în care se află; să fie treziţi să se pregătească pentru evenimentele solemne legate de închiderea harului. Profetul lui Dumnezeu declară: "Dar mare este ziua Domnului şi foarte înfricoşată: cine o poate suferi?" Cine va sta în picioare când se va arăta Acela ai cărui ochi sunt "aşa de curaţi că nu pot să vadă răul" şi nu pot "privi, nelegiuirea?" (Ioel 2: 11; Hab. 1: 13). Pentru aceia care strigă: "Dumnezeule, noi Te cunoaştem", dar care au călcat legământul Lui şi s-au îndreptat spre alt dumnezeu, ascunzând nelegiuirea în inimile lor şi iubind căile nedreptăţii - pentru aceştia ziua Domnului este "întuneric, în
35 loc de lumină,... întunecoasă şi fără strălucire". (Osea 8: 2, 1; Ps. 16: 4; Amos 5: 20). "În vremea aceea, voi scormoni Ierusalimul cu felinare şi voi pedepsi pe toţi oamenii care se bizuiesc pe drojdiile lor, şi zic în inima lor: "Domnul nu va face nici bine nici rău!" (Zef. 1: 12). "Voi pedepsi - zice Domnul - lumea pentru răutatea ei şi pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufaşi şi voi doborî semeţia celor asupritori". (Is. 13: 11). "Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească ...Averile lor vor fi de jaf şi casele lor vor fi pustiite". (Zef. 1: 18, 13).
Profetul Ieremia, privind înainte spre acest timp înfricoşător, exclama: "Cum mă doare înlăuntrul inimii mele!... Nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiţei şi strigătul de război. Se vesteşte dărâmare peste dărâmare". (Ier. 4: 19, 20). "Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz şi de groază, o zi de pustiire şi nimicire, o zi de
36 întuneric şi negură, o zi de nori şi de întunecime, o zi în care va răsuna trâmbiţa şi strigătele de război". (Zef. 1: 15-16). "Iată, vine ziua Domnului,... care va preface tot pământul în pustiu şi va nimici pe toţi păcătoşii de pe el". (Is. 13: 9).
În vederea acelei zile mari, Cuvântul Domnului, în limbajul cel mai solemn şi mai impresionant, cheamă pe poporul Său să se trezească din letargia lui spirituală şi să caute faţa Lui cu pocăinţă şi umilinţă: "Sunaţi din trâmbiţă în Sion! Sunaţi în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toţi locuitorii ţării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! Sunaţi cu trâmbiţa în Sion! Vestiţi un post, chemaţi o adunare de sărbătoare! Strângeţi
37 poporul, ţineţi o adunare sfântă! Aduceţi pe bătrâni, strângeţi copiii...Să iasă mirele din cămara lui şi mireasa din odaia ei! Preoţii, slujitorii Domnului, să plângă între tindă şi altar... Întoarceţi-vă la Mine, cu toată inima, cu post, cu plânset şi bocet! Sfâşiaţi-vă inimile nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate". (Ioel 2: 1, 15-17, 12, 13).
Pentru a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua Domnului, trebuia să fie adusă la îndeplinire o mare lucrare de reformă. Dumnezeu a văzut că mulţi dintre cei ce se numeau poporul Său nu clădeau pentru veşnicie şi
38 în îndurarea Sa, a fost gata să le trimită o solie de avertizare pentru a-i trezi din letargia lor şi a-i determina să se pregătească pentru Ziua Domnului.
Această avertizare este prezentată în Apocalipsa ch. 14. Aici este o întreită solie, proclamată în mod simbolic de fiinţe cereşti şi urmată imediat de venirea Fiului omului pentru a strânge "secerişul pământului". Primul din aceste avertizmente anunţă apropierea judecăţii. Profetul a văzut un înger zburând "prin mijlocul cerului, cu o
39 Evanghelie veşnică, pentru ca să o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod. El zicea cu glas tare: "Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!" (Apoc. 14: 6, 7).
Această solie este considerată a fi o parte din "Evanghelia veşnică". Lucrarea predicării Evangheliei n-a fost dată îngerilor, ci a fost încredinţată oamenilor. Îngerii sfinţi au fost folosiţi în îndrumarea acestei lucrări şi au
40 răspunderea marilor acţiuni pentru mântuirea oamenilor; dar vestirea efectivă a Evangheliei este adusă la îndeplinire de slujitorii lui Hristos de pe pământ.
Bărbaţi credincioşi, care au ascultat de îndemnurile Duhului lui Dumnezeu şi de învăţăturile Cuvântului Său, urmau să vestească lumii această avertizare. Ei au fost aceia care au luat seama la "cuvântul proorociei... ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă". (2
41 Petru 1: 19). Ei au căutat cunoaşterea de Dumnezeu mai mult decât toate comorile ascunse, socotind-o "mai bună decât argintul şi venitul adus de ea, mai de preţ decât aurul". (Prov. 3: 14). Îi Domnul le-a descoperit lucrurile mari ale Împărăţiei. "Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El şi legământul făcut cu El le dă învăţătură". (Ps. 25: 14).
Nu teologii eruditi au înţeles acest adevăr şi nu ei s-au angajat în proclamarea lui. Dacă aceştia ar fi fost străjeri credincioşi, cercetând cu stăruinţă şi rugăciune Scripturile, ar fi cunoscut timpul din noapte; profeţiile le-ar fi descoperit evenimentele care urmau să aibă loc. Dar ei n-au ocupat această poziţie şi solia a fost vestită de bărbaţi mai umili. Isus a spus: "Umblaţi ca unii care aveţi lumină". (Ioan 12: 35). Aceia care întorc spatele luminii pe care
42 Dumnezeu le-a dat-o, sau care neglijează să o caute când este la dispoziţia lor, sunt lăsaţi în întuneric. Însă Mântuitorul declară: "Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii". (Ioan 8: 12).
Oricine are ca scop unic în viaţă să împlinească voia lui Dumnezeu, luând seama cu seriozitate la lumina deja dată, va primi o lumină mai mare; o stea de strălucire cerească va fi trimisă acelui suflet să-l călăuzească în tot

adevărul.
În timpul primei veniri a lui Hristos, preoții şi cărturarii din Cetatea Sfântă, cărora le fuseseră încredințate revelațiile lui Dumnezeu, ar fi putut să discearnă semnele timpului şi să proclame venirea Celui făgăduit. Profeția lui Mica arătase locul naşterii Sale; Daniel specificase timpul venirii Sale. (Mica 5: 2; Dan. 9: 25). Dumnezeu a
43 încredințat aceste profeții conducătorilor iudei; ei erau fără scuză, dacă nu ştiau şi nu vesteau poporului că venirea lui Mesia era aproape. Neştiința lor a fost urmarea unei neglijențe vinovate. Iudeii clădeau monumente pentru profeții ucişi ai lui Dumnezeu, în timp ce prin respectul lor față de oamenii mari ai lumii, aduceau omagiu slujitorilor Satanei. Absorbiți de lupta lor ambițioasă pentru poziție şi putere printre oameni, au pierdut din vedere onorurile divine oferite de Regele cerului.
Mai marii lui Israel ar fi trebuit să studieze cu interes profund şi plin de respect, locul, timpul şi împrejurările celui mai mare eveniment din istoria omenirii - venirea Fiului lui Dumnezeu pentru a aduce la îndeplinire răscumpărarea omului. Toți oamenii ar fi trebuit să vegheze şi să aştepte, pentru a putea să fie printre primii care
44 să salute pe Răscumpărătorul lumii. Dar, iată, la Betleem doi călători obosiți, veniți de pe colinele Nazaretului, străbat toată lungimea străzii înguste până la extremitatea de răsărit a oraşului, căutând în zadar un loc de odihnă şi adăpost pentru noapte. Nici o uşă nu se deschide să-i primească. Au găsit adăpost, în cele din urmă, într-o cocioabă mizerabilă amenajată pentru vite şi acolo S-a născut Mântuitorul lumii.
Îngerii cerului văzuseră slava pe care Fiul lui Dumnezeu o împărtăşise cu Tatăl înainte de a fi lumea şi aşteptaseră cu interes profund venirea Sa pe pământ, ca pe un eveniment plin de cea mai mare bucurie pentru toți oamenii. Îngeri au fost rânduiți să ducă vestea bună acelora care erau pregătiți să o primească şi care, cu bucurie, o vor face
45 cunoscut locuitorilor pământului. Hristos S-a umilit pentru a lua asupra Sa natura omului; El urma să poarte o povară infinită de suferință când îşi va da viața ca jertfă pentru păcat; însă îngerii au dorit ca, în umilința Sa, Fiul Celui Prea Înalt să apară înaintea oamenilor cu o demnitate şi slavă corespunzătoare caracterului Său. Se vor aduna oare oamenii mari ai lumii în capitala lui Israel pentru a saluta venirea Lui? Îl vor prezenta legiunile de îngeri mulțimii care aştepta?
Un înger vizitează pământul să vadă cine este pregătit să primească pe Isus. Dar nu vede semne de aşteptare. El nu aude nici un cântec de laudă şi triumf care să proclame că timpul venirii lui Mesia este aproape. Îngerul zboară câtva timp deasupra cetății alese şi a Templului unde prezența divină se manifestase timp de secole; dar şi acolo
46 vede aceeaşi indiferență. Preoții, în pompa şi mândria lor, aduc jertfe pângărite la templu. Fariseii țin cuvântări cu glas tare în fața oamenilor sau fac rugăciuni lăudăroase la colțurile străzilor. În palatele regilor, în adunările filozofilor, în şcolile rabinilor, toți sunt la fel de nepăsători față de faptul minunat care umpluse tot cerul de bucurie şi laudă, că Răscumpărătorul omenirii este gata să vină pe pământ.
Nu este nici o dovadă că Hristos este aşteptat şi nu este făcută nici o pregătire pentru Prințul Vieții. Plin de uimire solul ceresc este gata să se întoarcă în ceruri cu vestea ruşinoasă, când deodată descopere o grupă de păstori care veghează lângă turmele lor noaptea şi în timp ce privesc cerul înstelat, meditează la profeția despre un Mesia care urma să vină pe pământ şi doresc fierbinte venirea Răscumpărătorului lumii. Iată o grupă pregătită să primească
47 solia cerească. Íi deodată îngerul Domnului apare, proclamând vestea bună aducătoare de mare bucurie. Slava cerească inundă toată câmpia, o mulțime nenumărată de îngeri se arată păstorilor şi, ca şi cum bucuria ar fi fost prea mare ca să o aducă un singur sol din ceruri, o mulțime de glasuri izbucnesc într-un imn, pe care într-o zi îl vor cânta mântuiții din toate națiunile: "Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui". (Luca 2: 14).
O, ce lecție este această istorie minunată a Betleemului! Cum mustră ea necredința noastră, mândria şi mulțumirea
48 noastră de sine! Cum ne avertizează ea să fim atenți ca nu cumva prin indiferența noastră vinovată, nici noi să nu discernem semnele timpului şi în consecință, să nu cunoaştem ziua cercetării noastre.
Nu numai pe dealurile Iudeii, nu numai printre păstorii umili au găsit îngerii aşteptători ai venirii lui Mesia. În țările păgâne erau de asemenea unii care-L aşteptau; erau oameni înțelepți, bogați şi nobili, filozofi ai orientului. Cercetători ai naturii, magii văzuseră pe Dumnezeu în lucrarea mâinilor Sale. Din Scripturile ebraice ei înțeleseseră că o stea se va ridica din Iacob şi cu o dorință arzătoare aşteptau venirea Sa, care urma să fie nu
49 numai "Mângâierea lui Israel", ci şi o "Lumină care să lumineze neamurile" şi "mântuire până la marginile pământului". (Luca 2: 25, 32; Fapte 13: 47). Ei căutau lumină şi lumină de la tronul lui Dumnezeu a iluminat calea pentru picioarele lor. În timp ce preoții şi rabinii din Ierusalim, păzitorii şi interpreții rânduiți ai adevărului, erau învăluiți în întuneric, steaua trimisă de Cer a condus pe aceşti străini dintre Neamuri la locul naşterii Regelui de curând născut.
Pentru "aceia care-L aşteaptă", Hristos "Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea". (Evrei 9: 28). Ca şi vestea naşterii Mântuitorului, tot aşa şi solia celei de a doua veniri n-a fost
50 încredințată conducătorilor religioşi ai poporului. Ei nu păstraseră legătura cu Dumnezeu şi respinseseră lumina din cer; de aceea ei nu făceau parte din categoria descrisă de apostolul Pavel: "Dar voi fraților, nu sunteți în

întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului". (1 Tes. 5: 4, 5).

Străjerii de pe zidurile Sionului ar fi trebuit să fie primii care să înțeleagă vestea venirii Mântuitorului, primii care să-şi înalțe vocile ca să proclame că El este aproape, primii care să avertizeze pe oameni să se pregătească pentru venirea Sa. Dar ei erau comozi, visând pace şi siguranță, în timp ce oamenii dormeau în păcatele lor. Isus a văzut că biserica Sa era asemenea smochinului neroditor, acoperit cu frunze pline de pretenții, dar lipsit de rodul prețios.

51 Se practica o păzire îngâmfată a formelor religiei, în timp ce spiritul adevăratei umilințe, pocăințe şi credințe, care singur putea să ofere o închinare bine primită înaintea lui Dumnezeu, lipsea. În locul roadelor Duhului erau date pe față mândria, formalismul, slava deşartă, egoismul şi oprimarea. O biserică apostaziată a închis ochii față de semnele timpului. Dumnezeu nu i-a părăsit, nici nu Íi-a retras credincioşia Sa, ci ei s-au depărtat de El şi s-au despărțit de dragostea Lui. Întrucât ei au refuzat să îndeplinească condițiile, făgăduințele Sale nu s-au împlinit față de ei.

Aceasta este urmarea sigură a neglijării de a prețui şi a folosi lumina şi privilegiile pe care le revarsă Dumnezeu. Dacă biserica nu va urma pe calea deschisă de providență, primind orice rază de lumină şi îndeplinind orice datorie care va fi descoperită, religia va degenera în mod inevitabil în păzirea unor forme, iar spiritul adevăratei evlavii va dispare. Acest adevăr a fost ilustrat de repetate ori în istoria bisericii. Dumnezeu cere de la poporul Său

52 fapte ale credinței şi o ascultare corespunzătoare cu binecuvântările şi privilegiile acordate. Ascultarea cere un sacrificiu şi implică o cruce; şi de aceea atât de mulți dintre pretinşii urmaşi ai lui Hristos, au refuzat să primească lumina din ceruri şi asemenea iudeilor din vechime, n-au cunoscut timpul cercetării lor. (Luca 19: 44). Din cauza mândriei şi necredinței lor, Domnul a trecut pe lângă ei şi a descoperit adevărul Său acelora care, ca şi păstorii din Betleem şi magii din răsărit, au luat seama la toată lumina pe care o primiseră.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 18

Un reformator american

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Un fermier cinstit şi integru, care ajunsese să se îndoiască de autoritatea divină a Scripturilor, totuşi care dorea sincer să cunoască adevărul, a fost bărbatul ales în mod special de Dumnezeu pentru a fi în avangarda vestirii celei de a doua veniri a lui Hristos. Ca mulţi alţi reformatori, William Miller se luptase la începutul vieţii cu
1 sărăcia şi astfel învăţase marile lecţii ale hărniciei şi renunţării la sine. Membrii familiei din care provenea se caracterizau printr-un spirit independent, iubitor de libertate, prin tenacitate şi patriotism fierbinte - trăsături care predominau şi în caracterul lui. Tatăl său fusese căpitan în armata Revoluţiei şi sacrificiilor făcute de el în luptele şi suferinţele acelei perioade zbuciumate, li s-a datorat sărăcia din prima parte a vieţii lui Miller.

Avea o constituţie fizică sănătoasă şi chiar din copilărie a dat dovadă de o capacitate intelectuală superioară celei obişnuite. Pe măsură ce creştea, aceasta devenea şi mai vizibilă. Mintea lui era activă şi bine dezvoltată şi avea o sete intensă după cunoştinţe. Deşi nu se bucurase de avantajele unei educaţii universitare, dragostea lui pentru studiu şi deprinderea unei gândiri corecte, precum şi a unui spirit critic, au făcut din el un bărbat cu o judecată
2 sănătoasă şi cu vederi largi. El avea un caracter moral fără reproş şi o reputaţie de invidiat, fiind unanim respectat pentru integritatea, economia şi generozitatea lui. Prin energie şi perseverenţă a dobândit de timpuriu destoinicie, menţinându-şi neîntrerupt obiceiul de a studia. A îndeplinit diferite funcţii civile şi militare de încredere şi drumurile către bogăţie şi onoare îi păreau larg deschise.

Mama lui a fost o femeie de o evlavie profundă şi încă din copilărie el a fost expus influenţei religioase. Totuşi, în tinereţe a ajuns în societatea deiştilor, a căror influenţă a fost mai puternică datorită faptului că aceştia erau de obicei cetăţeni buni, oameni cu înclinaţii umanitare şi caritabile. Trăind în mijlocul unor instituţii creştine, caracterele lor fuseseră modelate până la un anumit punct de mediul înconjurător. Calităţile deosebite care le-au câştigat respectul şi încrederea se datorau Bibliei; şi totuşi aceste daruri bune erau atât de pervertite, încât îşi exercitau influenţa împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Asociindu-se cu aceşti bărbaţi, Miller a ajuns să-şi
3 însuşească opiniile lor. Interpretările din acel timp ale Scripturii prezentau dificultăţi care îi păreau de netrecut; totuşi, noua lui credinţă, deşi înlătura Biblia, nu-i oferea nimic mai bun în schimb, aşa că era departe de a fi satisfăcut. Totuşi a continuat să susţină aceste concepţii timp de doisprezece ani. Dar la vârsta de 34 de ani, Duhul Sfânt i-a impresionat inima cu simţământul stării sale păcătoase. El nu a găsit în credinţa lui de până atunci nici o asigurare de fericire dincolo de mormânt. Viitorul era întunecat şi sumbru. Referindu-se mai târziu la simţămintele lui din timpul acela, spunea:

"Nimicirea era un gând rece şi tăios şi ideea de a da socoteală însemna distrugere sigură pentru toţi. Cerurile erau ca arama deasupra capului meu şi pământul era ca fierul sub picioarele mele. Veşnicia - ce însemna aceasta? Îi moartea - de ce exista? Cu cât reflectam mai mult, cu atât eram mai departe de înţelegere. Cu cât gândeam mai
4 mult, cu atât mai confuze îmi erau concluziile. Am încercat să nu mai gândesc, dar n-am putut să-mi stăpânesc gândurile. Eram cu adevărat nenorocit, dar nu înţelegeam cauza. Murmuram şi mă plângeam, dar nu ştiam contra cui. Ítiam că ceva era rău, dar nu ştiam cum şi unde să găsesc binele. Mă tânguiam, dar fără speranţă".

Această stare a continuat câteva luni. "Deodată, spune el, caracterul unui Mântuitor a fost viu întipărit în mintea mea. Se părea că ar putea să existe o fiinţă atât de bună şi miloasă, încât să facă ispăşire pentru nelegiuirile noastre şi prin aceasta să ne salveze de a suferi pedeapsa păcatului. Imediat am simţit cât de iubitoare trebuie să
5 fie o asemenea fiinţă şi mi-am imaginat că puteam să mă arunc în braţele Sale şi să mă încred în îndurarea unuia ca El. Dar s-a ridicat întrebarea: "Cum se poate dovedi că există o astfel de Fiinţă? Am descoperit că în afară de Biblie nu puteam să găsesc nici o dovadă despre existenţa unui asemenea Mântuitor sau chiar a unei vieţi viitoare....

"Am înţeles că Biblia prezenta tocmai un asemenea Mântuitor de care aveam eu nevoie; şi am fost uimit să aflu
6 cum o carte neinspirată, poate să descopere principii atât de perfect adaptate nevoilor unei lumi căzute. Am fost constrâns să admit că Scripturile trebuie să fie o descoperire de la Dumnezeu. Ele au devenit desfătarea mea; şi

am găsit în Isus un prieten. Mântuitorul a devenit pentru mine alesul între zece mii; şi Scripturile, care mai înainte erau întunecate şi contradictorii, au devenit acum o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea. Mintea mi s-a liniştit şi limpezit. Am descoperit că Domnul Dumnezeu este o Stâncă în mijlocul oceanului vieţii. Acum Biblia a devenit studiul meu de căpetenie şi pot să spun, în adevăr, că am cercetat-o cu mare plăcere. Am descoperit că nici jumătate nu mi se spusese. Mă miram de ce nu văzusem mai înainte frumuseţea şi măreţia ei şi mă uimeam că am putut să o resping. Am găsit că era descoperit tot ce putea să-mi dorească inima şi am aflat un remediu pentru toate bolile sufletului. Am pierdut gustul pentru orice altă lectură şi mi-am îndreptat inima să primesc înţelepciune de la Dumnezeu". (S. Bliss, Memoirs of W. Miller, pag. 65-67).

Miller şi-a mărturisit public credinţa în religia pe care o disprețuise. Dar prietenii lui necredincioşi n-au întârziat să-i prezinte toate acele argumente pe care el însuşi le susţinuse împotriva autorităţii divine a Scripturilor. Atunci nu era pregătit să le răspundă, dar a raţionat că dacă Biblia este o descoperire de la Dumnezeu, trebuie să fie
7 consecventă cu ea însăşi; şi că întrucât a fost dată pentru instruirea omului, trebuie să fie adaptată înţelegerii lui. S-a hotărât să studieze Scripturile personal şi să stabilească dacă n-ar putea fi armonizate toate contradicţiile aparente.

Străduindu-se să pună deoparte toate părerile preconcepute şi renunţând la comentarii, el a comparat verset cu verset, cu ajutorul trimiterilor şi ale concordanţei. Íi-a continuat studiul într-un mod ordonat şi metodic; începând cu Geneza şi citind verset cu verset, înainta numai în măsura în care însemnătatea pasajelor respective era astfel înţeleasă, încât să nu mai rămână nici o nedumerire. Când găsea ceva neclar, obiceiul lui era să compare toate textele care păreau să aibă legătură cu problema în studiu. Fiecare cuvânt era lăsat să-şi aducă propria lui
8 semnificaţie asupra subiectului textului şi dacă opinia lui se armoniza cu toate celelalte pasaje, atunci înceta să mai prezinte o dificultate. În felul acesta, oricând ajungea la un pasaj greu de înţeles, găsea explicaţia în alte părţi ale Scripturilor. Pe măsură ce studia cu rugăciune serioasă pentru iluminare divină, ceea ce mai înainte i se păruse întunecat înţelegerii, acum era clar. A experimentat adevărul cuvintelor psalmistului: "Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate". (Ps. 119: 130).

A studiat cartea lui Daniel şi Apocalipsa cu interes profund, folosind aceleaşi principii de interpretare ca şi pentru celelalte cărţi ale Bibliei şi a descoperit, spre marea lui bucurie, că simbolurile profetice puteau să fie înţelese. A constatat că profeţiile care se împliniseră până atunci, se împliniseră literal; că diferitele imagini, metaforele, parabolele, comparaţiile, etc., fie că erau explicate în context, fie că termenii în care erau exprimate erau definiţi
9 în altă parte a Scripturii şi când erau explicate astfel, trebuiau înţelese literal. "Am fost în felul acesta satisfăcut, spunea el, că Biblia este un sistem de adevăruri descoperite, date atât de clar şi simplu, încât omul peregrin, deşi nepriceput, nu trebuie să se rătăcească în ea". (Bliss, pag. 70). În timp ce urmărea marile linii profetice, eforturile i-au fost răsplătite, descoperind lanţul adevărului, verigă după verigă. Îngeri din ceruri îi călăuzeau mintea şi dezvăluiau Scripturile înţelegerii sale.

Considerând modul în care profeţiile se împliniseră în trecut, ca un criteriu prin care să judece împlinirea acelora care erau încă în viitor, s-a convins că ideea răspândită a unei domnii spirituale a lui Hristos - un mileniu pământesc înainte de sfârşitul lumii - nu era susţinută de Cuvântul lui Dumnezeu. Această doctrină, indicând către o mie de ani de neprihănire şi pace înainte de venirea personală a Domnului, amâna mult grozăviile zilei lui
10 Dumnezeu. Dar, fie ea oricât de plăcută, era contrară învăţăturilor lui Hristos şi ale apostolilor Săi, care arătau că grâul şi neghina trebuie să crească împreună până la seceriş, adică sfârşitul lumii; că "oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău"; că "în zilele din urmă vor fi vremuri grele"; şi că împărăţia întunericului va continua să existe până la venirea Domnului şi va fi nimicită cu suflarea gurii Sale şi distrusă cu strălucirea venirii Sale. (Mat. 13: 30, 38-41; 2 Tim. 3: 13, 1; 2 Tes. 2: 8).

Doctrina convertirii întregii lumi şi a domniei spirituale a lui Hristos n-a fost susţinută de către biserica apostolică. Ea n-a fost universal acceptată de creştini până pe la începutul secolului al XVIII-lea. Asemenea oricărei alte rătăciri, urmările ei au fost rele. Ea i-a învăţat pe oameni să aştepte venirea Domnului într-un viitor îndepărtat şi
11 i-a împiedicat să dea atenţie semnelor care anunţau apropierea venirii Sale. Ea a produs un simţământ de încredere şi siguranţă care nu avea nici un temei şi a făcut pe mulţi să neglijeze pregătirea necesară pentru a întâmpina pe Domnul lor.

Miller a descoperit că Scriptura învaţă în mod clar că venirea lui Hristos va fi literală şi personală. Pavel zice: "Căci Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer".
12 (2 Tes. 4: 16). Iar Mântuitorul declară: "Vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă". "Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului". (Matei 24: 30, 27). El va fi însoţit de toate oştile cerului. "Fiul omului va veni în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri". (Mat. 25: 31). "El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare şi vor aduna pe aleşii Lui." (Mat. 24: 31).

La venirea Sa morţii cei drepţi vor fi înviaţi şi drepţii cei vii vor fi schimbaţi. "Nu vom adormi toţi, spune Pavel,
13 dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii

vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire". (1 Cor. 15: 51-53). Iar în Epistola sa către Tesaloniceni, după descrierea venirii Domnului, spune: "Întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul". (1 Tes. 4: 16-17).

Poporul Său nu poate să primească Împărăţia până la a doua venire personală a lui Hristos. Mântuitorul a spus: "Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre; şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: "Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii". (Matei 25: 31-34). Am văzut din versetele deja citate, că atunci când vine Fiul omului, cei morţi sunt înviaţi în neputrezire, iar
14 cei vii sunt schimbaţi. Prin această mare schimbare ei sunt pregătiţi să primească Împărăţia; căci Pavel zice: "Carnea şi sângele nu pot să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moşteni neputrezirea". (1 Cor. 15: 50). Omul în starea lui actuală este muritor, supus putrezirii; dar Împărăţia lui Dumnezeu nu va fi supusă putrezirii, dăinuind veşnic. De aceea omul în starea lui actuală nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Dar când va veni Isus, El va da nemurire poporului Său; şi atunci El îi va chema să primească Împărăţia a cărei moştenire o aşteptaseră.

Aceste texte, precum şi altele, au dovedit cu claritate lui Miller că evenimentele care erau aşteptate, în general, să aibă loc înainte de venirea lui Hristos, cum ar fi domnia universală a păcii şi întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu
15 pe pământ, trebuiau să aibă loc după a doua venire. Mai mult, toate semnele timpului, cât şi starea lumii corespundeau cu descrierea profetică a zilelor din urmă. A fost constrâns să conchidă, numai pe baza studiului Scripturii, că timpul rezervat pentru rămânerea pământului în starea lui actuală era gata să se încheie.

"O altă dovadă care mi-a impresionat mintea cu putere, spune el, a fost cronologia Scripturilor.... Am constatat că evenimente prezise, care se împliniseră în trecut, adesea avuseseră loc într-un timp stabilit. Cei o sută douăzeci de ani dinaintea potopului (Gen. 6: 3); cele şapte zile care urmau să-l preceadă, împreună cu cele patruzeci de zile de ploaie prezise (Gen. 7: 4); cei patru sute de ani de rămânere în Egipt a seminţei lui Abraam (Gen. 15: 13); cele trei zile din visurile paharnicului şi pitarului (Gen. 40: 12-20); cei şapte ani ai lui Faraon (Gen. 41: 28-54); cei
16 patruzeci de ani din pustie (Num. 14: 34); cei trei ani şi jumătate de foamete (1 Regi 17: 1; vezi Luca 4: 25); cei şaptezeci de ani de captivitate (Ier. 25: 11); cele şapte vremuri ale lui Nebucadneţar (Dan. 4: 13-16); şi cele şapte săptămâni, şaizeci şi două de săptămâni şi o săptămână, totalizând şaptezeci de săptămâni hotărâte asupra iudeilor (Dan. 9: 24-27), - evenimentele cuprinse în aceste perioade fuseseră odinioară doar profeţii, dar s-au împlinit în conformitate cu prezicerile". (Bliss, pag. 74, 75).

De aceea, când a descoperit în studiul Bibliei diferite perioade cronologice, care, după înţelegerea lui, se întindeau până la a doua venire a lui Hristos, nu a putut să le considere decât ca "vremuri dinainte rânduite", pe care Dumnezeu le descoperise slujitorilor Săi. "Lucrurile ascunse, spune Moise, sunt ale Domnului, Dumnezeului
17 nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri, pe vecie". Domnul declară prin profetul Amos că El "nu face nimic fără să-Îi descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci". (Deut. 29: 29; Amos 3: 7). Cercetătorii Cuvântului lui Dumnezeu pot deci să se aştepte cu convingere, să găsească în mod clar descoperit în Cuvântul adevărului cel mai uimitor eveniment care urma să aibă loc în istoria omenirii.

"Când m-am convins pe deplin, spune Miller, că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos" (2 Tim. 3: 16); că n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt (2 Petru 1: 21) şi că "a fost scrisă pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdarea şi mângâierea pe care o dau Scripturile,
18 să avem nădejde" (Rom. 15; 4), n-am putut decât să privesc părţile cronologice ale Bibliei ca făcând tot atât de mult parte din Cuvântul lui Dumnezeu şi fiind tot atât de mult îndreptăţite la atenţia noastră serioasă, ca oricare altă parte din Scripturi. De aceea, am considerat că în efortul de a înţelege ceea ce Dumnezeu a socotit potrivit să ne descopere, în îndurarea Sa, nu aveam dreptul să trec peste perioadele profetice". (Bliss, pag. 75).

Profeţia care părea să descopere în modul cel mai clar timpul celei de a doua veniri era aceea din Daniel 8: 14: "Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi sfântul Locaş va fi curăţit". Respectând regula lui de a face din Scriptură propriul ei interpret, Miller a înţeles că o zi în profeţia simbolică reprezintă un an (Num. 14: 34; Ezec. 4: 6); a văzut că perioada de 2300 zile profetice sau ani literali, se va extinde mult dincolo de încheierea dispensaţiunii iudaice şi deci nu se putea referi la sanctuarul acelei dispensaţiuni. Miller a acceptat concepţia
19 unanim recunoscută că în era creştină pământul este sanctuarul şi, ca urmare, a înţeles că această curăţire a sanctuarului prezisă în Daniel 8: 14, reprezintă curăţirea pământului cu foc la a doua venire a lui Hristos. Dacă punctul corect de început pentru cele 2300 zile ar putea să fie găsit, a conchis el, timpul celei de a doua veniri putea să fie stabilit cu uşurinţă. Astfel ar fi descoperit timpul acelei mari încheieri, timpul când starea actuală cu "toată mândria şi puterea ei, pompa şi vanitatea ei, nelegiuirea şi apăsarea ei îşi va găsi sfârşitul"; când blestemul

va fi "îndepărtat de pe pământ, moartea va fi distrusă, răsplata va fi dată slujitorilor lui Dumnezeu, profeților și sfinților, celor care se tem de numele Său și vor fi prăpădiți cei ce prăpădesc pământul". (Bliss, pag. 76).
Miller a continuat cercetarea profețiilor cu un zel nou și mai profund, zile și nopți întregi fiind devotate studiului a ceea ce i se părea acum de o importanță atât de extraordinară și de un interes care-l absorbea cu totul. În capitolul opt din Daniel n-a găsit nici un indiciu pentru punctul de început al celor 2300 de zile; îngerul Gabriel, cu toate că
20 i se poruncise să facă pe Daniel să înțeleagă viziunea, i-a dat numai o explicație parțială. Când persecuția teribilă care urma să se abată asupra bisericii a fost descoperită viziunii profetului, puterea fizică l-a părăsit. El n-a putut să mai reziste și îngerul a plecat pentru un timp. Daniel "a leşinat şi a fost bolnav mai multe zile". "Eram uimit de vedenia aceasta, spune el, şi nimeni n-a înțeles-o".
Însă Dumnezeu a poruncit solului Său: "Tâlcuieşte-i vedenia aceasta". Acea însărcinare trebuia îndeplinită. Dând ascultare acestei porunci, îngerul s-a întors la Daniel mai târziu, spunându-i: "Am venit acum să-ți luminez
21 mintea.... Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia". (Dan. 8: 27, 16; 9: 22, 23, 25-27). În vedenia din capitolul opt a fost un punct important care fusese lăsat neexplicat și anume, acela referitor la timp - perioada de 2300 de zile; de aceea îngerul, reluându-şi explicația a stăruit în mod deosebit asupra acestui subiect:
"Íaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte... Să ştii dar şi să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece şapte săptămâni; apoi timp de şaizeci şi două de săptămâni, piețele şi gropile vor fi zidite din nou şi anume
22 în vremuri de strâmtorare. După aceste şaizeci şi două de săptămâni, Unsul va fi stârpit şi nu va avea nimic.... El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare".
Îngerul fusese trimis la Daniel cu scopul precis de a-i explica punctul pe care nu-l înțelesese în viziunea din capitolul opt, declarația referitoare la timp - "Până vor trece 2300 de zile; apoi sfântul Locaş va fi curățit". După ce i s-a poruncit lui Daniel: "Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia", primele cuvinte ale îngerului sunt: "Íaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte". Cuvântul tradus aici prin "hotărâte", înseamnă literal "tăiate". Íaptezeci de săptămâni, reprezentând 490 de ani, sunt
23 declarați de înger a fi tăiați, ca aparținând în mod special iudeilor. Însă din ce au fost tăiați? Întrucât cele 2300 de zile era singura perioadă de timp menționată în capitolul opt, aceasta trebuie să fie perioada din care au fost tăiate cele şaptezeci de săptămâni; ele trebuie, prin urmare, să fie o parte din cele 2300 de zile, iar cele două perioade trebuie să înceapă în acelaşi timp. Îngerul a declarat că cele şaptezeci de săptămâni vor începe de la darea poruncii pentru restaurarea şi reconstruirea Ierusalimului. Dacă ar putea fi găsită data acestei porunci, atunci ar putea fi stabilit punctul de plecare pentru marea perioadă de 2300 de zile.
Decretul se găseşte în capitolul şapte din Ezra, versetele 12-26. În forma lui cea mai completă a fost dat de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 în. Hr. Însă în Ezra 6: 14 se spune că a fost clădită Casa Domnului din Ierusalim "după porunca (decretul) lui Cirus, Darius şi Artaxerxe împăratul Persiei". Aceşti trei împărați prin
24 inițierea, reafirmarea şi completarea decretului, l-au adus la desăvârşirea prevăzută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Considerând anul 457 în. Hr., timpul când a fost dus la îndeplinire decretul, ca dată a poruncii, s-a constatat că toate precizările profeției referitoare la cele şaptezeci de săptămâni s-au împlinit.
"De la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, pînă la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece şapte săptămâni, apoi... şasezeci şi două de săptămâni" - adică şaizeci şi nouă de săptămâni sau 483 de ani. Decretul lui Artaxerxe a intrat în vigoare în toamna anului 457 în. Hr. Începând cu această dată, cei 483 de ani se întind până în toamna anului 27 d. Hr. (Vezi apendicele). Atunci s-a împlinit această profeție. Cuvântul "Mesia" înseamnă
25 "Cel uns". În toamna anului 27 d. Hr., Hristos a fost botezat de Ioan şi a primit ungerea Duhului. Apostolul Petru mărturiseşte că "Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret". (Fapte 10: 38). Mântuitorul Însuşi a declarat: "Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia". (Luca 4: 18). După botez s-a dus în Galileea, "şi propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: "S-a împlinit vremea". (Marcu 1:14, 15).
"El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână". "Săptămâna" amintită aici este ultima din cele şaptezeci; ea reprezintă ultimii şapte ani din perioada alocată în mod special iudeilor. În acest timp care se întinde de la anul 27 până la anul 34 d. Hr., Hristos, mai întâi personal şi apoi prin ucenicii Săi, a adresat invitația
26 Evangheliei îndeosebi iudeilor. Când apostolii au pornit cu vestea cea bună a Împărăției, îndrumarea Mântuitorului a fost: "Să nu mergeți pe calea Neamurilor şi să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel". (Matei 10: 5-6).
"La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare". În anul 31 d. Hr., la trei ani şi jumătate după botez, Domnul nostru a fost răstignit. Odată cu marea jertfă oferită pe Calvar, s-a sfârşit acel sistem al
27 jertfelor, care arătase timp de patru mii de ani înainte către Mielul lui Dumnezeu. Tipul întâlnise Antitipul şi toate jertfele şi darurile de mâncare ale sistemului ceremonial trebuiau să înceteze.

Cele şaptezeci de săptămâni sau 490 de ani, rezervaţi în mod special iudeilor, s-au încheiat, aşa cum am văzut, în anul 34 d.Hr. La acea dată, prin acţiunea Sinedriului iudeilor, naţiunea a pecetluit lepădarea Evangheliei prin uciderea lui Ítefan şi persecutarea urmaşilor lui Hristos. Apoi solia mântuirii, nemaifiind restrânsă la poporul ales,
28 a fost propovăduită lumii. Ucenicii, constrânşi de persecuţie să fugă din Ierusalim, "mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul. Filip s-a coborât în cetatea Samariei şi le-a propovăduit pe Hristos". Petru, prin călăuzire divină, a făcut cunoscut Evanghelia sutaşului din Cezarea, Corneliu cel temător de Dumnezeu; iar zelosul Pavel, câştigat la credinţa în Hristos, a fost împuternicit să ducă vestea cea bună, "departe la Neamuri". (Fapte 8: 4, 5; 22: 21).

Până acum toate precizările profeţiei s-au împlinit în mod izbitor şi începutul celor şaptezeci de săptămâni s-a stabilit fără îndoială în anul 457 în. Hr., iar încheierea lor în anul 34 d. Hr. Având aceste date, nu mai este nici o dificultate pentru aflarea sfârşitului celor 2300 de zile. Cele şaptezeci de săptămâni - 490 de zile - fiind tăiate din
29 cele 2300, mai rămâneau încă 1810 zile. După sfârşitul celor 490 de zile, trebuiau să se împlinească încă 1810 zile. De la anul 34 d. Hr., cei 1810 ani se întind până în anul 1844. Ca urmare, cele 2300 de zile din Daniel 8: 14 se termină în anul 1844. La încheierea acestei mari perioade profetice, potrivit mărturiei îngerului lui Dumnezeu, "sfântul Locaş va fi curăţit". Astfel timpul curăţirii sanctuarului - despre care se credea aproape în mod general că va avea loc la a doua venire - era stabilit cu precizie.

Miller şi colaboratorii lui au crezut la început că cele 2300 de zile se vor încheia în primăvara anului 1844, cu toate că profeţia indică toamna acelui an. (Vezi apendicele). Înţelegerea greşită a acestui punct a adus dezamăgire
30 şi nedumerire acelora care fixaseră mai devreme data venirii Domnului. Aceasta n-a afectat câtuşi de puţin greutatea argumentului care arăta că cele 2300 de zile se încheiau în anul 1844 şi că evenimentul cel mare reprezentat prin curăţirea sanctuarului trebuia să aibă loc atunci.

Când a început studiul Sfintelor Scripturi, pentru a dovedi că ele erau o descoperire de la Dumnezeu, Miller nu se
31 aşteptase, câtuşi de puţin, să ajungă la concluzia la care a ajuns acum. El însuşi abia putea să creadă rezultatele cercetării sale. Dar dovada Scripturii era prea clară şi prea convingătoare pentru a nu fi luată în seamă. Consacrase deja doi ani studiului Bibliei când, în anul 1818, a ajuns la convingerea solemnă că în aproximativ douăzeci şi cinci de ani Hristos Se va arăta pentru răscumpărarea poporului Său. "Nu este nevoie să vorbesc, spune Miller, despre bucuria care mi-a umplut inima la vederea perspectivei încântătoare, nici despre dorinţa arzătoare a sufletului meu de a lua parte la bucuriile răscumpăraţilor. Biblia era acum pentru mine o carte nouă.
32 Era, într-adevăr, o delectare a minţii; tot ce fusese pentru mine întunecat, tainic sau neclar în învăţăturile ei, se risipise din minte în faţa luminii clare care răsărea acum din paginile ei sfinte; şi cât de strălucitor şi măreţ se arăta adevărul! Toate contradicţiile şi inconsecvenţele pe care le găsisem înainte în Cuvânt se spulberaseră; şi cu toate că mai erau încă multe părţi de care nu eram satisfăcut, pentru că nu aveam o înţelegere deplină, totuşi atât de multă lumină izvora din ea spre a ilumina mintea mea, aşa de întunecată mai înainte, încât simţeam o desfătare în studiul Scripturii, pe care nu o bănuisem că poate să rezulte din învăţăturile ei". (Bliss, pag. 76, 77).

"Odată cu convingerea solemnă că evenimente atât de importante prezise în Scripturi urmau să se împlinească într-un interval de timp atât de scurt, am fost puternic impresionat cu privire la datoria mea faţă de lume, având în vedere dovada care mi-a luminat mintea." (Idem, pag. 81). Miller nu putea să nu simtă că era datoria lui să împartă altora lumina pe care o primise. Se aştepta să întâmpine opoziţie din partea necredincioşilor, dar avea încredere că toţi creştinii se vor bucura de speranţa întâlnirii Mântuitorului pe care mărturiseau că-L iubesc.
33 Singura lui teamă era că, în marea lor bucurie produsă de perspectiva glorioasei eliberări care urma să aibă loc atât de curând, mulţi vor primi doctrina fără să cerceteze îndestulător Scripturile pentru demonstrarea acestui adevăr. De aceea, a ezitat să o prezinte, ca nu cumva să fie greşit şi să devină un mijloc de a duce în rătăcire şi pe alţii. Astfel s-a hotărât să reexamineze dovezile în sprijinul concluziilor la care ajunsese şi să ia în consideraţie, cu grijă, toate dificultăţile care se prezentau minţii lui. El a constatat că obiecţiunile dispăreau înaintea luminii Cuvântului lui Dumnezeu ca ceaţa dinaintea razelor soarelui. Cinci ani petrecuţi astfel l-au convins pe deplin de corectitudinea poziţiei lui.

Íi acum, datoria de a face cunoscut altora ceea ce credea a fi atât de clar susţinut de Scripturi, stăruia cu o nouă putere asupra lui. "Când mă găseam la ocupaţiile mele, spunea el, îmi suna continuu în urechi: "Du-te şi spune lumii despre primejdia în care se găseşte". Textul următor îmi venea mereu în minte: "Când zic celui rău: "Răule, vei muri negreşit!" şi tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui; dar
34 sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui şi el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îţi vei mântui sufletul". (Ezech. 33: 8, 9). Simţeam că dacă nelegiuiţii puteau să fie avertizaţi în mod eficient, mulţi dintre ei se vor pocăi; iar dacă nu erau avertizaţi, sângele lor urma să fie cerut din mâna mea." (Bliss, pag. 92).

35 A început să-şi prezinte concepţiile în particular, după cum avea ocazia, rugându-se ca vreun predicator să le simtă puterea şi să se consacre proclamării lor. Dar nu putea alunga convingerea că era datoria lui personală de a

da avertizarea. Îi reveneau mereu în minte cuvintele: "Mergi şi spune lumii; sângele lor îl voi cere din mâna ta". A aşteptat nouă ani, cu povara încă apăsând asupra sufletului său, până în anul 1831 când, pentru prima dată, a prezentat în public motivele credinţei sale.

După cum Elisei fusese odinioară chemat de la coarnele plugului de pe câmp, pentru a primi mantia consacrării în slujba de profet, tot astfel William Miller a fost chemat să-şi lase plugul şi să descopere oamenilor tainele
36 Împărăţiei lui Dumnezeu. A început această lucrare tremurând, conducându-şi ascultătorii, pas cu pas, prin perioadele profetice până la a doua venire a lui Hristos. Cu fiecare efort făcut, câştiga putere şi curaj când vedea interesul general trezit de cuvintele sale.

Miller a consimţit să-şi prezinte vederile în public, numai la cererea fraţilor lui, în ale căror cuvinte a recunoscut chemarea lui Dumnezeu. Era acum în vârstă de 50 de ani, neobişnuit cu vorbirea în public şi apăsat de simţământul nedestoiniciei pentru lucrarea care-i stătea în faţă. Dar de la început, eforturile lui au fost binecuvântate într-un mod deosebit pentru mântuirea sufletelor. Prima lui lectură a fost urmată de o trezire religioasă, în care au fost convertite treisprezece familii, cu excepţia a două persoane. Imediat a fost solicitat să
37 vorbească în alte locuri şi aproape în fiecare loc predicarea lui a avut ca rezultat o redeşteptare a lucrării lui Dumnezeu. Păcătoşii se converteau, creştinii se trezeau la o consacrare mai mare, iar deiştii şi necredincioşii erau făcuţi să recunoască adevărurile Bibliei şi religia creştină. Mărturia acelora în mijlocul cărora lucra, era: "El a atins o categorie de minţi pe care alţi oameni nu au putut să le influenţeze". (Idem, pag. 138). Predicarea lui era menită să trezească atenţia publicului la marile teme ale religiei şi să oprească spiritul lumesc în creştere şi senzualitatea din epoca aceea.

În aproape fiecare oraş erau zeci, iar în altele sute de oameni convertiţi ca urmare a predicării sale. În multe locuri bisericile protestante din aproape toate denominaţiunile îi erau larg deschise, iar invitaţiile pentru a predica veneau, de obicei, de la pastorii diferitelor biserici. Regula lui era să nu predice în nici un loc unde nu era invitat totuşi curând a constatat că nu era în stare să facă faţă nici la jumătate din cererile care-i erau adresate. Mulţi care n-au acceptat vederile sale cu privire la timpul exact al celei de a doua veniri, erau totuşi convinşi de certitudinea şi apropierea venirii lui Hristos şi de nevoia lor de pregătire. În unele oraşe mari lucrarea lui a produs o impresie
38 deosebită. Comercianţii de băuturi alcoolice şi-au părăsit negustoria şi au transformat magazinele în case de adunare; casele de jocuri de noroc au fost desfiinţate; necredincioşii, deiştii, universaliştii şi chiar desfrânaţii cei mai disprețuiţi erau schimbaţi; unii dintre ei nu intraseră într-o casă de rugăciune de ani de zile. Diferite denominaţiuni organizau adunări de rugăciune în diferite cartiere, aproape în fiecare oră, iar oamenii de afaceri se adunau la amiază pentru rugăciune şi laudă. Nu era o exaltare ciudată, ci o solemnitate aproape generală asupra minţii oamenilor. Lucrarea lui, ca şi aceea a primilor reformatori, tindea mai degrabă să convingă mintea şi să trezească conştiinţa, decât doar să excite emoţiile.

În anul 1833 Miller a primit de la biserica baptistă, al cărei membru era, autorizaţia să predice. Un mare număr de pastori ai denominaţiunii au încuviinţat de asemenea lucrarea lui şi el şi-a continuat activitatea cu aprobarea lor oficială. A călătorit şi a predicat fără încetare, deşi activitatea lui personală era limitată, în principal, la New England şi Statele Centrale. Timp de câţiva ani cheltuielile au fost în întregime suportate din propriul lui buget şi
39 niciodată după aceea n-a primit suficient pentru a face faţă cheltuielilor de călătorie la locurile în care era invitat. Astfel activitatea lui publică, departe de a-i aduce un câştig bănesc, era o povară grea asupra averii lui, care treptat a scăzut în această perioadă a vieţii lui. El era tatăl unei familii mari, dar pentru că toţi erau economi şi harnici, ferma lui era îndestulătoare pentru întreţinerea lor ca şi a lui.

În anul 1833, la doi ani după ce Miller începuse să prezinte în public dovezile apropiatei veniri a lui Hristos, a apărut ultimul dintre semnele care fuseseră prezise de Mântuitorul, ca indicii ale revenirii Sale. Isus a spus: "Stelele vor cădea din cer". (Mat. 24: 29). Iar Ioan în Apocalipsa declara că a văzut în viziune semnele care urmau să vestească ziua Domnului: "Stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic". (Apoc. 6: 13). Această profeţie şi-a găsit o împlinire izbitoare şi impresionantă în marea ploaie meteoritică din 13 noiembrie 1833. Aceasta a fost manifestarea cea mai întinsă şi magnifică de stele căzătoare care a fost înregistrată vreodată; "întregul firmament deasupra Statelor Unite a fost atunci, timp de ore,
40 într-un freamăt de foc. Nici un fenomen ceresc n-a avut loc vreodată în această ţară, de la prima colonizare, care să fi fost privit cu o admiraţie atât de intensă de o clasă de oameni sau cu o aşa de mare groază şi panică de alta". "Grandoarea şi frumuseţea ei maiestoasă stăruieşte încă în multe minţi.... Niciodată n-a căzut o ploaie mai deasă decât au căzut meteoriţii către pământ; la răsărit, la apus, la miazănoapte şi la miazăzi era la fel. Într-un cuvânt, tot cerul părea în mişcare.... Priveliştea, aşa cum a fost descrisă în publicaţia "Journal" a profesorului Silliman, a fost văzută în toată America de Nord... De la ora două noaptea până la ziuă, cerul fiind perfect senin şi fără nori, un joc neîncetat de lumini strălucitoare şi orbitoare s-a menţinut pe tot cerul". (R. M. Devens, American Progress; or, The Great Events of the Greatest Century, ch. 28, par. 1-5).

41 "În adevăr, nici o limbă nu poate să descrie splendoarea acelui spectacol magnific;... nici un om care nu l-a văzut

nu poate să-şi formeze o imagine potrivită despre măreția lui. Părea ca şi când toate stelele cerului se adunaseră
într-un punct aproape de zenit, de unde porneau simultan cu viteza fulgerului spre toate părțile orizontului; şi
totuşi nu se epuizau - mii veneau cu repeziciune în urma altor mii, ca şi când ar fi fost create pentru acea ocazie."
(F. Reed, in the Christian Advocate and Journal, 13 dec. 1833). "Un tablou mai real al unui smochin căruia îi cad
smochinele când este scuturat de un vânt puternic, era imposibil să fie văzut". ("The Old Countryman", in
Portland Evening Advertiser, 26 nov. 1833).
În "Journal of Commerce", New York, din 14 noiembrie 1833 a apărut un articol lung cu privire la acest fenomen
miraculos, conținând această declarație: "Cred că nici un filozof sau savant n-a vorbit şi nici n-a scris despre un
42 eveniment ca acela de ieri dimineață. Acum 1800 de ani, un profet l-a prezis cu exactitate, dacă nu ne va fi greu să
înțelegem că stelele care cad înseamnă stele căzătoare,... în singurul sens în care este posibil să fie literalmente
adevărat."
Astfel s-a manifestat ultimul din semnele venirii Sale, în legătură cu care Isus a avertizat pe ucenicii Săi: "Când
veți vedea toate aceste lucruri, să ştiți că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi". (Mat. 24: 33). După aceste
43 semne, Ioan a văzut următorul mare eveniment iminent, cerurile strângându-se ca un sul, în timp ce pământul se
cutremura, munții şi insulele erau mutate din locurile lor, iar nelegiuiții îngroziți căutau să fugă dinaintea Fiului
omului. (Apoc. 6: 12-17).
Mulți care au fost martori ai căderii de stele, au considerat-o ca un vestitor al judecății viitoare, "un simbol
înspăimântător, un înainte-mergător sigur, un semn îndurător al acelei zile mari şi înfricoşate". ("The Old
44 Countryman", in Portland Evening Advertiser, 26 nov. 1833). Astfel atenția oamenilor a fost îndreptată către
împlinirea profeției şi mulți au fost conduşi să ia seama la avertizarea celei de a doua veniri.
În anul 1840 o altă împlinire remarcabilă a profeției a trezit interesul general. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch,
unul dintre pastorii de frunte ai predicării celei de a doua veniri, a publicat o expunere cu privire la Apocalipsa
capitolul 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. După calculele sale, această putere urma să fie înfrântă "în anul
1840 d.Hr., cândva în luna august"; şi numai cu câteva zile înainte de împlinirea ei, a scris: "Admițând că prima
45 perioadă de 150 ani s-a împlinit exact înainte ca Deacozes să se urce pe tron cu aprobarea turcilor şi ținând seamă
că cei 391 de ani şi cincisprezece zile au început la încheierea primei perioade, ei se vor termina la 11 august
1840, când puterea otomană din Constantinopol se poate aştepta să fie zdrobită. Íi acesta, cred, că va fi cazul".
(Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1 aug. 1840).
Chiar la data fixată, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei, aşezându-se
astfel sub controlul națiunilor creştine. Evenimentul a împlinit prezicerea cu exactitate. (Vezi apendicele). Când
46 s-a aflat, mulțimile s-au convins de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller şi
colaboratorii săi şi un impuls minunat a fost dat mişcării advente. Bărbați de cultură şi poziție s-au unit cu Miller
atât în predicare, cât şi în publicarea vederilor sale şi de la 1840 la 1844 lucrarea s-a întins cu repeziciune.
William Miller poseda capacități intelectuale viguroase, disciplinate prin meditație şi studiu; şi el a adăugat la
acestea înțelepciune din cer, punându-se în legătură cu Izvorul înțelepciunii. Era un bărbat de valoare, care nu
putea decât să inspire respect şi stimă oriunde erau apreciate integritatea caracterului şi superioritatea morală.
47 Unind o bunătate reală a inimii cu umilința creştină şi cu puterea stăpânirii de sine, era manierat şi amabil cu toți,
gata să asculte părerile altora şi să le cântărească argumentele. Fără pasiune sau excitare, el verifica toate teoriile
şi doctrinele prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar raționamentul lui sănătos şi o cunoaştere temeinică a Scripturilor îl
făceau în stare să respingă rătăcirile şi să demaşte falsitatea.
Totuşi, Miller nu şi-a îndeplinit lucrarea fără să întâmpine o opoziție înverşunată. Ca şi în cazul reformatorilor de
mai înainte, adevărurile pe care le prezenta nu au fost primite favorabil de învățătorii religioşi populari. Deoarece
aceştia nu-şi puteau susține poziția cu Scripturile, erau obligați să recurgă la afirmațiile şi învățăturile oamenilor,
la tradițiile sfinților Părinți. Dar Cuvântul lui Dumnezeu era singura mărturie acceptată de predicatorii adevărului
48 advent. "Biblia şi numai Biblia", era cuvântul lor de ordine. Din lipsă de argumente biblice, adversarii apelau la
ridiculizare şi batjocură. Timp, mijloace şi talente au fost folosite pentru a denigra pe aceia a căror singură vină
era că aşteptau cu bucurie revenirea Domnului lor, se străduiau să trăiască o viață sfântă şi să îndemne şi pe alții
să se pregătească pentru întâmpinarea Sa.
S-au depus eforturi serioase pentru a abate mințile oamenilor de la subiectul celei de a doua veniri. Studiul
profețiilor în legătură cu venirea lui Hristos şi sfârşitul lumii, a fost făcut să apară ca păcat, ceva de care oamenii
49 să se ruşineze. Astfel predicatorii bisericilor populare subminau credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Învățăturile
lor făceau pe oameni necredincioşi şi mulți îşi luau libertatea să meargă după poftele lor nelegiuite. Apoi autorii
răului aruncau toată vina asupra adventiştilor.
În timp ce atrăgea mulțimi de ascultători atenți şi inteligenți, numele lui Miller era rar menționat în presa
50 religioasă, exceptând cazul când era ridiculizat şi acuzat. Cei nepăsători şi necredincioşi, încurajați de poziția
învățătorilor religioşi, recurgeau la epitete insultătoare şi la glume josnice şi hulitoare, în eforturile lor de a-l

copleşi pe el şi lucrarea lui cu dezonoare. Omul cu părul cărunt, care-şi părăsise un cămin confortabil pentru a călători pe propria lui cheltuială, din oraş în oraş şi din sat în sat, străduindu-se fără încetare să ducă lumii avertizarea solemnă a apropierii judecății, era acuzat în mod batjocoritor ca fanatic, mincinos, escroc îndrăzneț. Ridicolul, falsitatea şi abuzul puse în seama lui au provocat un protest plin de indignare, chiar din partea presei laice. "A trata un subiect de o măreție atât de copleşitoare şi cu consecințe atât de înfricoşătoare", cu uşurătate şi
51 trivialitate, susțineau oamenii din lume că este "nu numai o batjocură față de sentimentele propagatorilor şi apărătorilor lui", ci "că se ironizează ziua judecății, că Dumnezeu Însuşi este batjocorit şi se disprețuiesc grozăviile barei Sale de judecată". (Bliss, pag. 183).

Instigatorul tuturor relelor căuta nu numai să facă fără efect solia adventă, ci să distrugă chiar pe sol. Miller aplica în mod practic adevărul Scripturii la inimile ascultătorilor, mustrându-le păcatele şi tulburându-le mulțumirea de sine, dar cuvintele lui clare şi tăioase le-a trezit vrăjmăşia. Opoziția manifestată de membrii bisericii față de
52 această solie, a încurajat clasele de jos să meargă şi mai departe; duşmanii au complotat să-i ia viața când va părăsi locul de adunare. Dar îngeri sfinți erau în mulțime şi unul dintre ei, cu înfățişare de om, a luat de braț pe slujitorul Domnului şi l-a scos în siguranță din mijlocul mulțimii înfuriate. Lucrarea lui nu era încă terminată, iar Satana şi emisarii lui au fost dezamăgiți de eşecul planului lor.

În ciuda întregii opoziții, interesul față de mişcarea adventă a continuat să crească. De la zeci şi sute numărul ascultătorilor a crescut la mii. Un mare număr de credincioşi s-a adăugat la diferite biserici, însă după un timp spiritul de opoziție s-a manifestat chiar împotriva acestor convertiți şi bisericile au început să ia măsuri
53 disciplinare față de aceia care îmbrățişaseră vederile lui Miller. Această acțiune cerea un răspuns scris şi Miller, printr-o scrisoare deschisă către creştinii din toate denominațiunile, le cerea că în cazul în care considerau că doctrinele lui erau false, eroarea să-i fie dovedită cu Scripturile.

"Ce am crezut noi, spunea el, care să nu ne fi fost poruncit să credem prin Cuvântul lui Dumnezeu, despre care voi înşivă recunoaşteți că este regula, singura regulă de credință şi practică? Ce am făcut noi, care să provoace acuzații atât de violente împotriva noastră de la amvon şi prin presă şi vă determină să ne excludeți pe noi
54 (adventiştii) din bisericile şi din mijlocul frăției?" "Dacă suntem greşiți, vă rugăm arătați-ne în ce constă greşeala noastră. Arătați-ne din Cuvântul lui Dumnezeu că suntem în rătăcire; am fost ridiculizați destul; aceasta nu ne va convinge niciodată că suntem greşiți; numai Cuvântul lui Dumnezeu ne poate schimba concepțiile. Concluziile noastre s-au format în mod conştient şi cu rugăciune când am văzut dovezile din Scripturi". (Idem, pag. 250, 252).

Avertizările pe care Dumnezeu le-a trimis lumii prin slujitorii Săi, din secol în secol, au fost primite cu acelaşi scepticism şi necredință. Când nelegiuirea antediluvienilor L-a determinat să aducă potopul pe pământ, El le-a făcut cunoscut mai dinainte intenția Sa, pentru ca ei să aibă ocazia să se întoarcă de la căile lor rele. Timp de 120 de ani a răsunat în urechile lor avertizarea să se pocăiască, pentru ca nu cumva mânia lui Dumnezeu să se
55 manifeste prin distrugerea lor. Dar solia li s-a părut o poveste născocită şi n-au crezut-o. Încurajați în nelegiuirea lor, ei şi-au bătut joc de solul lui Dumnezeu, au tratat cu uşurință chemările lui şi chiar l-au acuzat de încumetare. Cum îndrăzneşte un om să se ridice împotriva tuturor oamenilor mari ai pământului? Dacă solia lui Noe ar fi adevărată, de ce nu o înțelege şi nu o crede toată lumea? Ce înseamnă susținerea unui om împotriva înțelepciunii a mii de oameni? Ei nu vor crede avertizarea şi nu-şi vor căuta adăpost în corabie.

Batjocoritorii arătau către lucrurile din natură, - la succesiunea invariabilă a anotimpurilor, la cerul albastru din care nu plouase niciodată, la câmpiile verzi înviorate de roua liniştită a nopții şi strigau: "Nu ne spune el poveşti?" Cu dispreț l-au numit pe predicatorul dreptății, un entuziast smintit; şi au continuat mai înverşunat goana după
56 plăceri, mai absorbiți în căile lor rele, decât înainte. Dar necredința lor n-a împiedicat evenimentul prezis. Dumnezeu a răbdat îndelung nelegiuirea lor, dându-le ocazii suficiente pentru pocăință; dar la timpul stabilit, judecățile Sale au căzut peste cei care au respins îndurarea Sa.

Hristos declară că va exista o necredință asemănătoare în legătură cu a doua Sa venire. După cum oamenii din zilele lui Noe "n-au ştiut nimic, până când a venit potopul şi i-a luat pe toți, tot aşa, după cuvintele Mântuitorului nostru, va fi şi la venirea Fiului omului". (Matei 24: 39). Când pretinsul popor al lui Dumnezeu se uneşte cu
57 lumea, trăind aşa cum trăieşte ea şi asociindu-se cu ea în plăceri vinovate; când luxul lumii devine luxul bisericii; când clopotele căsătoriei sună şi toți aşteaptă mulți ani de prosperitate lumească, atunci, deodată, aşa cum fulgerul străluceşte din cer, va veni sfârşitul visurilor lor strălucitoare şi nădejdilor lor amăgitoare.

Aşa cum Dumnezeu a trimis pe slujitorul Lui să avertizeze lumea despre venirea potopului, tot aşa a trimis pe solii Săi aleşi să vestească apropierea judecății finale. După cum contemporanii lui Noe au râs batjocoritor de
58 prezicerile predicatorului dreptății, tot astfel în zilele lui Miller, mulți, chiar din pretinsul popor al lui Dumnezeu, şi-au bătut joc de cuvintele de avertizare.

Dar de ce doctrina şi predicarea celei de a doua veniri a lui Hristos au fost atât de neplăcute bisericilor? În timp ce
59 celor nelegiuiți venirea Domnului le aduce nenorocire şi pustiire, celor neprihăniți le aduce bucurie şi speranță. Acest mare adevăr a fost mângâierea celor credincioşi ai lui Dumnezeu din toate timpurile; de ce devenise el,

asemenea Autorului lui, "o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere" pentru pretinsul Său popor? Domnul Însuşi făgăduise ucenicilor Săi: "După ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine". (Ioan 14: 3). Mântuitorul, plin de compătimire, anticipând singurătatea şi tristețea urmaşilor Săi, a trimes îngeri să-i mângâie cu asigurarea că El va veni din nou, personal, în acelaş fel cum S-a înălțat la cer. În timp ce ucenicii stăteau cu ochii pironiți spre cer pentru a prinde ultima imagine a Aceluia pe care-L iubeau, atenția le-a fost atrasă de cuvintele: "Bărbați Galileeni, de ce stați şi vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-ați văzut mergând la cer". (Fapte 1: 11). Solia îngerilor le-a reaprins speranța. Ucenicii "s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie; şi tot timpul stăteau în Templu şi lăudau şi binecuvântau pe Dumnezeu". (Luca 24: 52, 53). Nu se bucurau pentru că Isus se despărțise de ei şi fuseseră lăsați să se lupte cu încercările şi ispitele lumii, ci datorită asigurării îngerilor că El va veni din nou.

Proclamarea revenirii lui Hristos ar trebui să fie acum, ca şi atunci când a fost adusă de îngeri păstorilor din Betleem, o veste bună plină de bucurie. Aceia care iubesc cu adevărat pe Mântuitorul, nu pot decât să salute cu bucurie proclamarea întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, că Acela în care sunt concentrate speranțele lor de
60 viață veşnică, vine din nou, nu ca să fie insultat, disprețuit şi lepădat, aşa cum a fost la prima venire, ci au putere şi slavă, ca să-şi răscumpere poporul. Cei care nu iubesc pe Mântuitorul, doresc ca El să rămână departe şi nu poate fi o dovadă mai evidentă că bisericile s-au depărtat de Dumnezeu decât iritarea şi ostilitatea provocate de această solie trimisă de Cer.

Cei care au acceptat doctrina adventă simțeau nevoia de pocăință şi umilință înaintea lui Dumnezeu. Mulți oscilaseră timp îndelungat între Hristos şi lume; dar acum simțeau că a venit timpul să ia o atitudine. "Lucrurile veşnice le apăreau ca o realitate extraordinară. Cerul era adus aproape şi ei se simțeau vinovați înaintea lui Dumnezeu". (Bliss, pag. 146). Creştinii erau treziți la o nouă viață spirituală. Ei îşi dădeau seama că timpul era scurt, că ceea ce aveau de făcut pentru aproapele lor trebuia făcut repede. Pământul se îndepărta, veşnicia părea că
61 se deschide înaintea lor, iar sufletul, cu tot ce ținea de fericirea sau nenorocirea lui eternă, eclipsa orice scop vremelnic. Duhul lui Dumnezeu se odihnea asupra lor şi dădea putere apelurilor lor serioase adresate atât fraților lor, cât şi păcătoşilor, să se pregătească pentru ziua lui Dumnezeu. Mărturia tăcută a vieții lor zilnice era o mustrare continuă pentru membrii formalişti şi neconsacrați ai bisericii. Aceştia nu doreau să fie tulburați în umblarea lor după plăceri, în pasiunea pentru câştigarea de bani şi ambiția lor după onoare lumească. De aici provenea vrăjmăşia şi opoziția contra credinței advente şi a acelora care o proclamau.

Cum argumentele din perioadele profetice nu puteau să fie combătute, adversarii s-au străduit să descurajeze cercetarea subiectului susținând că profețiile erau sigilate. Astfel protestanții călcau pe urmele romaniştilor. În
62 timp ce biserica papală interzicea citirea Bibliei (vezi apendicele) de către popor, bisericile protestante pretindeau că o parte importantă a Cuvântului Sfânt - şi anume aceea care aduce la cunoştință adevăruri special aplicabile timpului nostru - nu puteau fi înțelese.

Pastorii şi poporul declarau că profețiile din Daniel şi Apocalipsa erau taine care nu pot să fie înțelese. Însă Hristos a îndreptat pe ucenicii Săi la cuvintele profetului Daniel referitoare la evenimentele care aveau să aibă loc în timpul lor şi a spus: "Cine citeşte să înțeleagă". (Matei 24: 15). Iar susținerea că Apocalipsa este o taină care nu
63 poate să fie înțeleasă, este contrazisă de însuşi titlul cărții: "Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.... Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!" (Apoc. 1: 1-3). Profetul zice: "Ferice de cine citeşte!" - sunt unii care nu vor citi; binecuvântarea nu este pentru ei. "Íi de cei ce ascultă" - sunt alții de asemenea care refuză să asculte orice referitor la profeții; binecuvântarea nu este nici pentru
64 această categorie. "Íi păzesc lucrurile scrise în ea" - mulți refuză să ia seama la avertizările şi instrucțiunile cuprinse în Apocalipsa; nici unul din aceştia nu poate să ceară binecuvântarea făgăduită. Toți care ridiculizează subiectele profeției şi-şi bat joc de simbolurile date aici cu solemnitate, toți care refuză să-şi schimbe viețile şi să se pregătească pentru venirea Fiului omului, vor rămâne nebinecuvântați.

Având în vedere mărturia Inspirației, cum îndrăznesc oamenii să afirme că Apocalipsa este o taină dincolo de
65 capacitatea de înțelegere a minții omeneşti? Ea este o taină descoperită, o carte deschisă. Studiul Apocalipsei îndreaptă mintea către profețiile lui Daniel şi amândouă prezintă cele mai importante instrucțiuni date de Dumnezeu oamenilor, în legătură cu evenimentele care vor avea loc la încheierea istoriei acestei lumi.

Lui Ioan i-au fost descoperite scene de un interes profund şi emoționant în experiența bisericii. A văzut situația, pericolele, conflictele şi eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. El transmite soliile finale care vor coace
66 secerişul pământului, fie ca snopi pentru grânarul ceresc, fie ca vreascuri pentru focul nimicirii. Subiecte de o importanță majoră i-au fost desoperite, îndeosebi pentru ultima biserică, pentru ca aceia care se vor întoarce de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la pericolele şi conflictele din fața lor. Nimeni nu trebuie să fie în întuneric cu privire la ceea ce vine asupra pământului.

67 De ce, atunci, această ignoranță larg răspândită cu privire la o parte importantă a Sfintelor Scripturi? De ce

această opoziție generală de a cerceta învățăturile ei? Acesta este rezultatul unui efort studiat al prințului întunericului de a ascunde de oameni ceea ce demască amăgirile lui. Pentru motivul acesta Hristos, Descoperitorul, prevăzând lupta ce se va duce împotriva studierii Apocalipsei, a pronunțat o binecuvântare asupra tuturor acelora care vor citi, vor asculta şi vor păzi cuvintele profeției.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer
Inapoi la Cuprins
La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 19

Lumină prin întuneric

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, de-a lungul secolelor, prezintă asemănări izbitoare în fiecare mare reformațiune sau mişcare religioasă. Principiile procedării lui Dumnezeu cu oamenii sunt totdeauna aceleaşi.
1 Mişcările importante din prezent îşi au paralela în acelea din trecut, iar experiența bisericii din primele secole are lecții de mare valoare pentru propriul nostru timp.

Nici un adevăr nu este mai clar arătat în Biblie ca acela că Dumnezeu, prin Duhul Său cel Sfânt, conduce în mod deosebit pe slujitorii Săi de pe pământ în marile mişcări pentru înaintarea lucrării de mântuire. Oamenii sunt instrumente în mâna lui Dumnezeu, folosite de El pentru împlinirea planurilor Sale de har şi îndurare. Fiecare are un rol de îndeplinit; fiecăruia îi este acordată o măsură de lumină, adaptată la nevoile timpului său şi îndestulătoare spre a-l face în stare să împlinească lucrarea pe care Dumnezeu i-a dat-o s-o facă. Dar nici un om, oricât de onorat de Cer, n-a ajuns la o înțelegere deplină a marelui Plan de Mântuire sau chiar la o pricepere
2 desăvârşită a intenției divine din lucrarea timpului său. Oamenii nu înțeleg pe deplin ce va îndeplini Dumnezeu prin lucrarea pe care le-o dă s-o facă; ei nu înțeleg, în toate implicațiile ei, solia pe care o rostesc în numele Său. "Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoştința desăvârşită a Celui Atotputernic?" "Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre şi gândurile Mele față de gândurile voastre". "Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu şi nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit." (Iov 11:7; Is. 55:8,9; 46:9,10).

Chiar profeții care au fost favorizați cu o iluminare deosebită a Duhului, n-au înțeles pe deplin importanța
3 descoperirilor încredințate lor. Semnificația lor urma să fie dezvăluită de-a lungul secolelor, pe măsură ce poporul lui Dumnezeu urma să aibă nevoie de îndrumarea cuprinsă în ele.

Petru, scriind despre mântuirea adusă la lumină prin Evanghelie, spune: "Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să
4 vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri". (1 Petru 1:10-12).

Cu toate că profeților nu le-a fost dat să înțeleagă deplin lucrurile descoperite lor, ei au căutat cu stăruință să înțeleagă toată lumina pe care Dumnezeu fusese binevoitor să le-o descopere. Ei cercetau şi căutau stăruitor, "cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei". Ce lecție pentru poporul lui Dumnezeu din era creştină, pentru folosul căruia au fost date aceste proorocii slujitorilor Săi! "Lor
5 le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri". Observați pe aceşti oameni sfinți ai lui Dumnezeu "cercetând şi căutând stăruitor" descoperirile date lor pentru generațiile care nu se născuseră încă. Puneți în contrast zelul lor sfânt cu indiferența cu care cei favorizați din timpurile de pe urmă tratează acest dar al Cerului. Ce mustrare pentru indiferența iubitoare de comoditate şi de lume, care se mulțumeşte să declare că profețiile nu pot să fie înțelese!

Deşi mințile mărginite ale oamenilor nu sunt în stare să pătrundă în sfaturile Celui Infinit sau să înțeleagă deplin realizarea scopurilor Sale, totuşi, adesea, din cauza vreunei erori sau neglijențe din parte lor, ei înțeleg atât de obscur soliile Cerului. Nu rareori mințile oamenilor şi chiar ale slujitorilor lui Dumnezeu, sunt atât de orbite de păreri omeneşti, de tradiții şi învățături omeneşti false, încât sunt în stare să înțeleagă doar în parte lucrurile mari
6 pe care El le-a descoperit în Cuvântul Său. Aşa s-a întâmplat cu ucenicii lui Hristos, chiar când Mântuitorul era personal cu ei. Mintea lor era îmbibată de concepția populară cu privire la Mesia, ca prinț pământesc, care urma să ridice pe Israel pe tronul împărăției universale şi n-au putut să înțeleagă însemnătatea cuvintelor Lui, prin care prezicea suferințele şi moartea Sa.

Însuşi Hristos îi trimisese cu solia: "S-a împlinit vremea şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie ". (Marcu 1:15). Această solie era întemeiată pe profeţia din Daniel capitolul nouă. Îngerul
7 declarase că cele şaizeci şi nouă de săptămâni se întind până la "Mesia, Cârmuitorul" şi ucenicii aşteptau cu mari speranţe şi cu anticipări pline de bucurie întemeierea împărăţiei lui Mesia la Ierusalim, ca să guverneze întregul pământ.
Ei predicau solia pe care Hristos le-o încredinţase, cu toate că înţelegeau greşit sensul ei. În timp ce vestirea lor se întemeia pe pasajul din Daniel 9:25, ei nu vedeau în versetul următor al aceluiaşi capitol că Mesia urma să fie
8 stârpit. Încă de la naştere inimile lor fuseseră îndrumate să aştepte slava unei împărăţii pământeşti şi aceasta le-a orbit înţelegerea atât faţă de prevederile profeţiei, cât şi faţă de cuvintele lui Hristos.
Ei şi-au îndeplinit datoria, prezentând naţiunii iudaice chemarea plină de milă şi apoi, chiar atunci când se aşteptau să vadă pe Domnul lor urcând pe tronul lui David, L-au văzut prins ca un răufăcător, biciuit, batjocorit,
9 condamnat şi înălţat pe crucea de pe Golgota. Ce disperare şi chin au frânt inimile ucenicilor în zilele când Domnul lor dormea în mormânt!
Hristos venise exact la timpul şi în felul prezis de profeţie. Mărturia Scripturii se împlinise în toate amănuntele
10 lucrării Sale. El predicase solia mântuirii şi "îi învăţase ca unul care avea putere". Inimile ascultătorilor Săi mărturiseau că solia era din Ceruri. Cuvântul şi Duhul lui Dumnezeu au confirmat mandatul divin al Fiului Său. Ucenicii erau încă ataşaţi cu o dragoste ce nu piere, de Domnul lor iubit. Totuşi minţile lor erau învăluite în nesiguranţă şi îndoială. În chinul lor nu şi-au amintit de cuvintele lui Hristos care arătau în viitor către suferinţele
11 şi moartea Sa. Dacă Isus din Nazaret a fost adevăratul Mesia, ar fi fost ei astfel scufundaţi în mâhnire şi dezamăgire? Aceasta era întrebarea care le tortura sufletele în timp ce Mântuitorul zăcea în mormânt, în timpul orelor fără speranţă ale acelui Sabat care despărţea moartea de învierea Sa.
Deşi noaptea întristării îngrămădise întuneric în jurul acestor urmaşi ai lui Isus, totuşi ei n-au fost părăsiţi. Profetul spune: "Chiar dacă stau în întuneric, totuşi Domnul este Lumina mea! El mă va scoate la lumină, şi voi privi dreptatea Lui". (Mica 7:8,9). "Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea
12 străluceşte ca ziua şi întunericul ca lumina". Dumnezeu spusese: "Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric". "Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povăţui pe cărări neştiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, şi locurile strâmbe în locuri netede; iată ce voi face şi nu-i voi părăsi". (Ps. 139:12; 112:4; Is. 42:16).
Solia care fusese dusă de ucenici în numele Domnului era corectă în toate amănuntele, iar evenimentele către care îndrepta ea atenţia aveau loc chiar atunci. Solia lor fusese: "S-a împlinit vremea şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape". La încheierea "vremii" -- cele şaizeci şi nouă de săptămâni din Daniel 9, care urmau să se întindă până la "Unsul", Mesia, -- Hristos primise ungerea Duhului, după ce fusese botezat de Ioan în Iordan. Iar Împărăţia lui Dumnezeu, despre care ei spuseseră că era aproape, a fost întemeiată prin moartea lui Hristos. Această Împărăţie nu era, aşa cum fuseseră ei învăţaţi să creadă, o împărăţie pământească. Nu era nici acea Împărăţie viitoare, veşnică, care va fi întemeiată când "domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub
13 ceruri, se vor da poporului sfinţilor Celui Prea Înalt"; acea împărăţie veşnică în care "toate puterile Îi vor sluji şi-L vor asculta". (Daniel 7:27). În Biblie, expresia "Împărăţia lui Dumnezeu" este folosită pentru a desemna atât Împărăţia harului, cât şi Împărăţia slavei. Împărăţia harului este scoasă în evidenţă de Pavel în Epistola către Evrei. După ce arată spre Hristos, Mijlocitorul plin de compătimire care "are milă de slăbiciunile noastre", apostolul spune: "Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har". (Evrei 4:15,16). Tronul harului reprezintă Împărăţia harului, deoarece existenţa unui tron implică existenţa unei împărăţii. În multe din parabolele Sale, Hristos foloseşte expresia "Împărăţia Cerurilor" pentru a descrie lucrarea harului divin asupra inimilor oamenilor.
Tot astfel tronul slavei reprezintă Împărăţia slavei; şi la această Împărăţie se referă cuvintele Mântuitorului. "Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate
14 neamurile vor fi adunate înaintea Lui." (Matei 25:31,32). Această împărăţie este încă în viitor. Nu se va întemeia până la a doua venire a lui Hristos.
Împărăţia harului a fost instituită imediat după căderea omului când a fost întocmit planul pentru răscumpărarea neamului omenesc vinovat. Ea exista atunci în planul şi prin făgăduinţa lui Dumnezeu; şi prin credinţă oamenii puteau să devină supuşii ei. Totuşi ea nu a fost întemeiată, în realitate, până la moartea lui Hristos. Chiar după începerea misiunii Sale pământeşti, Mântuitorul, obosit de încăpăţânarea şi nerecunoştinţa oamenilor, ar fi putut
15 să Se dea înapoi de la jertfa de pe Golgota. În Ghetsemani, cupa suferinţei tremura în mâna Sa. El ar fi putut, chiar şi atunci, să-şi şteargă sudoarea de sânge de pe frunte şi să lase neamul omenesc vinovat să piară în nelegiuirea lui. Dacă ar fi făcut aşa, nu putea să mai fie nici o răscumpărare pentru omenirea căzută. Dar când Mântuitorul Îi-a dat viaţa şi cu ultima suflare a strigat: "S-a sfârşit", atunci a fost garantată împlinirea Planului de Răscumpărare. Făgăduinţa mântuirii făcută perechii păcătoase în Eden a fost ratificată. Împărăţia harului, care

existase înainte, doar ca făgăduinţă a lui Dumnezeu, a fost întemeiată atunci.
Astfel moartea lui Hristos - chiar evenimentul pe care ucenicii îl consideraseră ca nimicirea definitivă a speranţei lor - a fost aceea care a asigurat-o pentru veşnicie. În timp ce le adusese o dezamăgire amară, ea era dovada cea
16 mai înaltă că solia lor fusese corectă. Evenimentul care-i umpluse de jale şi disperare a deschis uşa speranţei pentru fiecare copil al lui Adam şi în el se concentrează viaţa viitoare şi fericirea veşnică a tuturor credincioşilor lui Dumnezeu din toate timpurile.
Planurile îndurării infinite îşi ajungeau împlinirea chiar prin dezamăgirea ucenicilor. Deşi inimile lor fuseseră câştigate prin harul şi puterea divină a învăţăturilor lui Isus, care "a vorbit cum n-a vorbit niciodată vreun om", totuşi, amestecat cu aurul curat al iubirii lor pentru El, era aliajul inferior al mândriei lumeşti şi ambiţiilor egoiste. Chiar şi în camera unde au mâncat Paştele, în acea oră solemnă când Domnul lor începuse deja să intre în umbra Ghetsemanilor, "s-a iscat şi o ceartă, ca să ştie care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare". (Luca 22:24). În imaginaţia lor vedeau tronul, coroana şi gloria, în timp ce chiar în faţa lor se aflau ruşinea, agonia din grădină, sala de judecată şi crucea Golgotei. Mândria inimii lor, setea lor de slavă lumească îi făcuse să se prindă cu atâta
17 înverşunare de învăţătura falsă a timpului lor şi să treacă neatenţi pe lângă cuvintele Mântuitorului care arătau adevărata natură a Împărăţiei Sale şi îndreptau atenţia către agonia şi moartea Sa. Aceste erori au dus la încercarea -- aspră, dar necesară -- care fusese îngăduită pentru îndreptarea lor. Deşi ucenicii înţeleseseră greşit semnificaţia soliei lor şi aşteptările lor fuseseră înşelate, totuşi ei predicaseră avertizarea dată lor de Dumnezeu şi Domnul le va răsplăti credinţa şi le va onora ascultarea. Lor urma să le fie încredinţată proclamarea Evangheliei glorioase a Domnului lor către toate naţiunile. Experienţa care le-a părut atât de amară a fost îngăduită ca să-i pregătească pentru această lucrare.
După învierea Sa, Isus S-a arătat ucenicilor Săi pe calea către Emaus şi începând "de la Moise şi de la toţi proorocii, le-a tâlcuit în toate Scripturile, ce era cu privire la El". (Luca 24:27). Inimile ucenicilor au fost trezite. Credinţa le-a fost aprinsă. Ei erau "născuţi din nou la o nădejde vie" chiar înainte ca Isus să li Se arate. Scopul Său era să le lumineze înţelegerea şi să le întărească credinţa în "Cuvântul cel tare al profeţiei". El dorea ca adevărul să prindă rădăcini puternice în minţile lor, nu numai pentru că era susţinut de mărturia Sa personală, ci datorită
18 dovezilor neîndoielnice prezentate de simbolurile şi umbrele legii ceremoniale şi de profeţiile Vechiului Testament. Era necesar ca urmaşii lui Hristos să aibă o credinţă inteligentă nu numai pentru folosul lor, ci şi pentru ca să poată duce lumii cunoştinţa despre Hristos. Îi ca prim pas în răspândirea acestei cunoştinţe, Isus a îndreptat pe ucenici către "Moise şi toţi proorocii". Aceasta a fost mărturia dată de Mântuitorul înviat cu privire la valoarea şi importanţa Scripturilor Vechiului Testament.
Ce schimbare s-a produs în inimile ucenicilor când au privit încă odată faţa iubită a Mântuitorului lor! (Luca 24:32). Într-un sens mai deplin şi mai complet decât oricând mai înainte, ei "au găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege, şi proorocii". Nesiguranţa, durerea şi disperarea, au făcut loc unei certitudini desăvârşite, unei credinţe neumbrite. Ce lucru minunat că după înălţarea Sa ei "erau nelipsiţi de la Templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu". Oamenii, ştiind numai despre moartea infamă a Mântuitorului, se aşteptau să vadă pe feţele lor expresia durerii, a confuziei şi a înfrângerii; dar au văzut bucurie şi biruinţă. Ce pregătire primiseră aceşti ucenici pentru lucrarea care le sta înainte! Ei trecuseră prin cea mai adâncă încercare pe care puteau s-o experimenteze şi văzuseră cum fusese împlinit Cuvântul lui Dumnezeu în mod glorios, când din punct de vedere
19 omenesc totul era pierdut. De acum înainte, ce ar fi putut să slăbească credinţa lor şi ce ar fi putut să răcească zelul iubirii lor? În cea mai adâncă întristare, ei au avut "o puternică îmbărbătare", o nădejde care era ca "o ancoră a sufletului, tare şi neclintită". (Evrei 6:18,19). Ei fuseseră martori ai înţelepciunii şi puterii lui Dumnezeu şi erau încredinţaţi că "nici moartea, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură", nu erau în stare să-i despartă "de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru". "În toate aceste lucruri, spuneau ei, suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit". (Rom. 8:38,39,37). "Cuvântul Domnului rămâne în veac". (1 Petru 1:25). "Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, şi stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!" (Rom. 8:34).
Domnul zice: "Poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară". (Ioel 2:26). "Seara vine plânsul, iar dimineaţa veselia". (Ps. 30:5). Când în ziua învierii aceşti ucenici s-au întâlnit cu Mântuitorul şi inimile lor ardeau în ei când ascultau cuvintele Sale; când au privit la fruntea, mâinile şi picioarele care fuseseră zdrobite pentru ei; când, înainte de înălţarea Sa, Isus i-a condus până la Betania şi ridicându-Îi mâinile în semn de binecuvântare, le-a poruncit: "Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia", adăugând, "Îi iată că Eu sunt cu voi în toate
20 zilele" (Marcu 16:15; Matei 28:20); când în ziua Cincizecimii, Mângâietorul făgăduit a coborât şi le-a fost dată putere de sus şi sufletele credincioşilor s-au înfiorat de conştiinţa prezenţei Domnului lor înălţat - atunci, chiar dacă drumul lor ar fi trecut prin sacrificiu şi martiraj, ca şi al Lui, ar fi schimbat ei slujba Evangheliei harului Său şi "coroana neprihănirii", care va fi primită la venirea Sa, pentru slava unui tron pământesc care fusese speranţa din primii ani ai uceniciei lor? El care "poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi", le-a acordat,

împreună cu părtăşia suferinţelor Sale, comuniunea bucuriei Sale - bucuria de "a conduce mulţi fii la mărire", o bucurie negrăită, "o greutate veşnică de slavă", cu care, spune Pavel, "întristările noastre uşoare de o clipă... "nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare".

Experiența ucenicilor care au predicat "Evanghelia Împărăției" la prima venire a lui Hristos, îşi are corespondentul în experiența acelora care au proclamat solia celei de a doua veniri a Lui. După cum ucenicii au mers predicând: "S-a împlinit vremea şi Împărăția lui Dumnezeu este aproape", tot astfel Miller şi colaboratorii lui au proclamat că cea mai lungă şi ultima perioadă profetică menționată în Biblie, era gata să se încheie, că
21 judecata era aproape, iar Împărăția veşnică urma să înceapă. Predicarea ucenicilor privind împlinirea vremii se întemeia pe cele şaptezeci de săptămâni din Daniel 9. Solia proclamată de Miller şi colaboratorii lui anunța încheierea celor 2300 de zile din Daniel 8: 14, din care cele şaptezeci de săptămâni formau o parte . Predicarea fiecărora s-a întemeiat pe împlinirea unei părți diferite din aceeaşi mare perioadă profetică.

Asemenea primilor ucenici, William Miller şi colaboratorii lui n-au înțeles pe deplin importanța soliei pe care o duceau. Erori care fuseseră statornicite de mult timp în biserică i-au împiedicat să ajungă la o interpretare corectă
22 a unui punct important din profeție. De aceea, deşi au vestit solia pe care Dumnezeu le-o încredințase să o ducă lumii, totuşi datorită interpretării greşite a semnificației ei, au suferit o dezamăgire.

Explicând pasajul din Daniel 8: 14, "Până vor trece 2300 de seri şi dimineți; apoi sfântul Locaş va fi curățit", Miller, aşa cum s-a amintit, a adoptat concepția unanim acceptată că sanctuarul este pământul şi a crezut că
23 această curățire a sanctuarului reprezenta curățirea pământului prin foc la venirea Domnului. Când a descoperit, prin urmare, că încheierea celor 2300 de zile era prezisă cu precizie, el a tras concluzia că aceasta descoperea timpul celei de a doua veniri. Greşeala lui a rezultat din acceptarea concepției larg răspândite privind semnificația sanctuarului.

În sistemul ceremonial, care era o umbră a jertfei şi preoției lui Hristos, curățirea sanctuarului era ultimul serviciu îndeplinit de marele preot în ciclul anual de slujbe. Era lucrarea de încheiere a ispăşirii - îndepărtarea păcatului din Israel. Ea prefigura lucrarea de încheiere în slujba Marelui nostru Preot din ceruri, prin îndepărtarea sau ştergerea păcatelor poporului Său, care sunt înregistrate în rapoartele cerului. Acest serviciu implică o lucrare de
24 cercetare, o lucrare de judecată; şi precede imediat venirea lui Hristos pe norii cerului cu putere şi slavă mare; deoarece, când El vine, toate cazurile au fost hotărâte. Isus spune: "Răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui". (Apoc. 22: 12). Lucrarea aceasta de judecată care precede imediat a doua venire, este proclamată în prima solie îngerească din Apocalipsa 14: 7: "Temeți-vă de Dumnezeu şi dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui".

Aceia care au proclamat această avertizare au vestit solia potrivită pentru timpul potrivit. Dar aşa cum primii ucenici au declarat: "S-a împlinit vremea şi Împărăția lui Dumnezeu este aproape", întemeiați pe profeția din Daniel 9, fără să înțeleagă că moartea lui Mesia era prezisă în acelaşi capitol din Scriptură, tot astfel Miller şi colaboratorii lui au predicat solia întemeiată pe Daniel 8: 14 şi Apocalipsa 14: 7, fără să vadă că în Apocalipsa 14 mai erau descoperite şi alte solii, care trebuiau de asemenea să fie vestite înainte de venirea Domnului. După cum
25 ucenicii au greşit cu privire la împărăția care urma să fie întemeiată la sfârşitul celor şaptezeci de săptămâni, tot aşa au greşit şi adventiştii în legătură cu evenimentul care urma să aibă loc la încheierea celor 2300 de zile. În ambele cazuri, a fost o acceptare sau mai degrabă o aderare la erorile populare, care au orbit mintea față de adevăr. Ambele grupe au împlinit voia lui Dumnezeu proclamând solia care El dorea să fie vestită şi amândouă au suferit dezamăgire prin greşita interpretare a soliei lor.

Totuşi Dumnezeu Îi-a împlinit scopul Său îndurător, îngăduind ca avertizarea cu privire la judecată să fie vestită exact aşa cum trebuia. Ziua cea mare era aproape şi în providența Sa, oamenii au fost puşi la probă în ce priveşte timpul stabilit, pentru a le descoperi ce era în inimile lor. Solia avea scopul să încerce şi să curețe biserica. Oamenii urmau să fie făcuți să înțeleagă dacă sentimentele lor erau legate de lumea aceasta sau de Hristos şi de
26 cer. Ei mărturiseau că iubesc pe Mântuitorul; acum trebuiau să-şi dovedească iubirea. Erau ei gata să renunțe la speranțele şi ambițiile lor lumeşti şi să întâmpine cu bucurie venirea Domnului lor? Solia avea scopul să-i facă în stare să discearnă adevărata lor stare spirituală; a fost trimisă din îndurare pentru a-i trezi să caute pe Domnul cu pocăință şi umilință.

Deşi dezamăgirea a fost rezultatul propriei lor interpretări greşite a soliei pe care au vestit-o, urma totuşi să fie schimbată în bine. Ea trebuia să încerce inimile acelora care mărturisiseră că au primit avertizarea. În fața dezamăgirii vor renunța ei în grabă la experiența lor şi vor părăsi încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu? Sau vor căuta cu rugăciune şi umilință, să vadă unde n-au înțeles semnificația profeției? Câți au fost mânați de teamă sau
27 de impuls şi entuziasm? Câți au fost cu inima împărțită şi necredincioasă? Mulțimi au mărturisit că iubesc venirea Domnului. Când sunt chemați să sufere batjocura şi ocara lumii, şi încercarea amânării şi dezamăgirii, vor renunța la credință? Din cauză că n-au înțeles imediat procedeele lui Dumnezeu cu ei, vor lepăda adevărurile susținute de mărturia cea mai clară a Cuvântului Său?

Această încercare va descoperi tăria acelora care au ascultat, cu credință adevărată, ceea ce au crezut că este învățătura Cuvântului şi a Duhului lui Dumnezeu. Ea îi va învăța, aşa cum numai o astfel de experiență putea s-o facă, primejdia acceptării teoriilor şi interpretărilor oamenilor, în loc de a face din Biblie propriul ei interpret.

28 Pentru copiii credinței, nedumerirea şi întristarea care au rezultat din greşeala lor, vor lucra îndreptarea necesară. Ei vor fi conduşi la un studiu mai amănunțit al Cuvântului profetic. Ei vor învăța să examineze mai atent temeiul credinței lor şi să respingă orice lucru, care nu este întemeiat pe adevărul Scripturilor, oricât de mult ar fi acceptat de lumea creştină.

Pentru aceşti credincioşi, ca şi pentru primii ucenici, ceea ce părea întunecat înțelegerii lor în ceasul încercării, urma să fie clarificat după aceea. Când vor vedea "sfârşitul pe care-l va da Domnul", vor şti că în ciuda încercării

29 rezultate din greşelile lor, planurile Sale de iubire față de ei se împliniseră cu credincioşie. Ei vor învăța printr-o experiență binecuvântată că El este "plin de îndurare şi milostiv", că toate căile Sale sunt "îndurare şi adevăr pentru aceia care păzesc legământul Său şi orânduirile Sale".

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 20

O mare redeşteptare religioasă

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

În profeţia primei solii îngereşti din Apocalipsa cap. 14 este prezisă o mare redeşteptare religioasă ca urmare a proclamării apropiatei veniri a lui Hristos. Un ^nger este văzut zburând "prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie
1 veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod. El zicea cu glas tare: "Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţiţI slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!"(vers. 6, 7).

Faptul că se spune că un înger este vestitorul acestei avertizări este semnificativ. Înţelepciunea divină a vrut să reprezinte prin curăţia, slava şi puterea solului ceresc caracterul înalt al lucrării ce trebuia îndeplinită prin această
2 solie, cât şi puterea şi slava care urmau să o însoţească. Zborul îngerului "prin mijlocul cerului", "glasul tare" cu care este rostită avertizarea şi proclamarea ei tuturor "locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod", constituie o dovadă despre repeziciunea şi extinderea mondială a mişcării.

Solia însăşi revarsă lumină asupra timpului în care trebuia să aibă loc această mişcare. Se afirmă că ea face parte din "Evanghelia veşnică" şi anunţă începutul judecăţii. Solia mântuirii a fost predicată ^n toate timpurile; dar solia aceasta este o parte a Evangheliei care putea să fie predicată numai în zilele de pe urmă, ^ntrucât numai atunci
3 avea să fie adevărat că ceasul judecăţii a venit. Profeţiile prezintă o succesiune de evenimente care conduc la începutul judecăţii. Acest lucru este adevărat îndeosebi pentru cartea lui Daniel. Lui Daniel i s-a poruncit să sigileze acea parte a profetiei care se referea la zilele din urmă, "până la vremea sf^rşitului". Numai când sosea acel timp, putea să fie proclamată o solie privind judecata, bazată pe împlinirea acestor profeţii. Dar la timpul sfârşitului, spune profetul, "mulţi o vor citi şi cunoştinţa va creşte". (Daniel 12: 4).

Apostolul Pavel a avertizat biserica să nu aştepte revenirea lui Hristos în timpul său. Ziua aceea "nu va veni, spunea el, înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii". (2 Tes. 2: 3). Nu putem să aşteptăm venirea Domnului nostru decât numai după marea apostazie şi după lunga perioadă de domnie
4 a "omului fărădelegii". "Omul fărădelegii", care mai este intitulat "taina fărădelegii", "fiul pierzării" şi "acel nelegiuit", reprezintă papalitatea care, aşa cum a fost prezis în profeţie, urma să-şi menţină supremaţia timp de 1260 de ani. Această perioadă s-a sfârşit în anul 1798. Venirea lui Hristos nu putea să aibă loc înainte de acel timp. Pavel cuprinde cu avertizarea lui întreaga dispensaţiune creştină până în anul 1798. Solia celei de a doua veniri a lui Hristos trebuia proclamată numai după încheierea acestei perioade.

5 O asemenea solie n-a fost proclamată niciodată în secolele trecute.

Pavel, după cum am văzut, n-a predicat-o; el arăta fraţilor lui că venirea Domnului va fi într-un viitor îndepărtat.
6 Nici reformatorii n-au predicat-o. Martin Luther situa judecata cam la 300 de ani în viitor de la timpul lui. Dar din anul 1798 cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoaşterea profeţiilor a crescut şi mulţi au vestit solia solemnă a apropiatei judecăţi.

Asemenea marii Reformaţiuni din secolul al XVI-lea, mişcarea adventă a apărut în diferite ţări ale creştinătăţii în acelaşi timp. Atât în Europa, cât şi în America, bărbaţi ai credinţei şi rugăciunii au fost conduşi să studieze
7 profeţiile şi urmărind raportul inspirat, au văzut dovezi convingătoare că sfârşitul tuturor lucrurilor era aproape. În diferite ţări existau grupe izolate de creştini care, numai prin studiul Scripturilor, au ajuns la convingerea că venirea Mântuitorului era aproape.

În anul 1821, la trei ani după ce Miller ajunsese la interpretarea profeţiilor care arătau spre timpul judecăţii, Dr. Joseph Wolff, "misionarul lumii", a început să vestească apropiata revenire a Domnului. Wolff s-a născut în Germania, din părinţi evrei, tatăl lui fiind rabin. Când era foarte tânăr a fost convins de adevărul religiei creştine.
8 Având o minte activă, cercetătoare, el ascultase atent la conversaţiile care aveau loc în casa tatălui lui, unde evrei credincioşi se adunau zilnic pentru a vorbi despre speranţele şi aşteptările poporului lor, slava lui Mesia care avea să vină şi restatornicirea lui Israel. Într-o zi auzind menţionat numele lui Isus din Nazaret, băiatul a întrebat cine

era El. "Un iudeu foarte talentat, a fost răspunsul, dar pentru că a pretins că este Mesia, tribunalul iudaic l-a condamnat la moarte". "De ce, a replicat băiatul, este Ierusalimul distrus şi de ce suntem noi în robieţ" "Vai, vai, i-a răspuns tatăl, pentru că iudeii au ucis pe profeţi". Deodată copilului i-a venit gândul: "Poate că şi Isus a fost un profet, iar iudeii L-au omorât, deşi a fost nevinovat" (Travels and Adventures of the Rev. Joseph Wolff, vol. 1, pag. 6). Atât de puternic a fost acest simţământ, încât, deşi îi era interzis să intre într-o biserică creştină, el asculta deseori predica de afară.

Când avea numai şapte ani, se lăuda faţă de un vecin creştin în vârstă cu triumful viitor al lui Israel la venirea lui Mesia, la care bătrânul a spus cu bunătate: "Dragul meu băiat, îţi voi spune cine a fost adevăratul Mesia; a fost Isus din Nazaret,... pe care strămoşii tăi L-au răstignit, aşa cum au ucis şi pe profeţii din vechime. Du-te acasă şi citeşte capitolul 53 din Isaia şi te vei convinge că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu". (Idem, vol. I, pag. 7).

9 Deodată această convingere a pus stăpânire pe el. A mers acasă, a citit capitolul şi a fost uimit când a înţeles cât de desăvârşit se împlinise cu Isus din Nazaret. Erau oare adevărate cuvintele creştinului?Băiatul a cerut tatălui o explicaţie a profeţiei, dar a fost întâmpinat cu o tăcere atât de categorică, încât niciodată n-a mai îndrăznit să amintească acest subiect. Aceasta însă, n-a făcut decât să-i mărească dorinţa de a cunoaşte mai mult despre religia creştină.

Cunoştinţa pe care o căuta era ţinută cu premeditare departe de el în căminul lui iudaic; dar, când avea numai unsprezece ani, a părăsit casa tatălui lui şi a plecat în lume pentru a-şi dobândi singur educaţia, pentru a-şi alege religia şi cariera. A găsit adăpost pentru un timp la nişte rude, dar a fost alungat curând ca apostaziat; singur şi fără bani a trebuit să-şi croiască drum printre străini. A mers din loc în loc, studiind sârguitor şi întreţinându-se predând limba ebraică. Prin influenţa unui instructor catolic a fost convins să accepte credinţa catolică şi şi-a făcut planul să devină misionar pentru propriul lui popor. Cu această ţintă, a plecat peste câţiva ani pentru a-şi continua

10 studiile la Colegiul de Propagandă din Roma. Aici, obiceiul său de a cugeta independent şi de a vorbi deschis i-a adus acuzaţii de erezie. A atacat pe faţă abuzurile bisericii şi a insistat asupra necesităţii unei reforme. Deşi la început a fost tratat cu o favoare deosebită de către demnitarii papali, după un timp a fost mutat din Roma. Sub supravegherea bisericii, a mers din loc în loc, până când a devenit clar că niciodată nu va putea să fie făcut să se supună robiei romanismului. A fost declarat incorigibil şi a fost lăsat liber să plece unde dorea. A plecat în Anglia şi îmbrăţişând credinţa protestantă, s-a unit cu Biserica Anglicană. După doi ani de studiu, în anul 1821, a plecat în misiune.

În timp ce Wolff a acceptat marele adevăr al primei veniri a lui Hristos ca "om al durerii şi obişnuit cu suferinţa", a înţeles că profeţiile scot în evidenţă cu aceeaşi claritate a doua Sa venire cu putere şi slavă. În timp ce căuta să

11 conducă pe propriul lui popor la Isus din Nazaret, ca fiind Cel făgăduit şi să-i îndrepte atenţia spre prima Lui venire în umilinţă ca jertfă pentru păcatele oamenilor, le predica şi despre a doua Sa venire ca Împărat şi Liberator.

"Isus din Nazaret, adevăratul Mesia, zicea el, ale Cărui mâini şi picioare au fost străpunse, care a fost adus ca un miel la înjunghiere, care a fost Omul durerilor şi obişnuit cu suferinţa, care a venit prima dată după ce sceptrul a fost luat de la Iuda şi puterea legislativă dintre picioarele sale, va veni a doua oară pe norii cerului cu trâmbiţa unui Arhanghel", (Joseph Wolff, Researches and Missionary Labors, pag. 62), "şi va sta pe Muntele Măslinilor; şi acea stăpânire încredinţată odată lui Adam asupra creaţiunii şi pierdută de el, (Gen. 1: 26; 3: 17) va fi dată lui

12 Isus. El va fi Împărat peste tot pământul. Gemetele şi tânguirile creaţiunii vor înceta şi imnuri de laudă şi mulţumire vor fi auzite.... Când va veni Isus în slava Tatălui Său, cu sfinţii îngeri,... întâi vor învia cei morţi în Hristos. (1 Tes. 4: 16; 1 Cor. 15: 52). Aceasta este numim noi creştinii prima înviere. Atunci lumea animală îşi va schimba natura (Is. 11: 6-9) şi va fi supusă lui Isus. (Psalmul 8). Va domni pacea universală". (Journal of the Rev. Joseph Wolff, pag. 378, 379). "Domnul va privi din nou asupra pământului şi va spune: "Iată, este foarte bun.". (Idem, pag. 294).

Wolff credea că venirea Domnului este aproape, interpretarea dată de el perioadelor profetice aşezând marea împlinire la o diferenţă de câţiva ani de timpul fixat de Miller. Acelora care susţineau din Scriptură că "despre ziua şi ceasul acela nu ştie nimeni", că oamenii nu ştiu nimic despre apropierea venirii, Wolff le răspundea: "A spus oare Domnul că ziua şi ceasul acela nu vor fi niciodată cunoscute?Nu ne-a dat El semnele timpurilor, pentru ca să ştim cel puţin apropierea venirii Sale, aşa cum se cunoaşte apropierea verii după înfrunzirea smochinului?(Matei 24: 32). Nu trebuie să cunoaştem niciodată această perioadă, în timp ce El Însuşi ne

13 îndeamnă, nu numai să citim cartea profetului Daniel, ci s-o şi înţelegem?Îi chiar în cartea lui Daniel, unde este spus că profeţia va fi pecetluită până la vremea sfârşitului (aşa cum era cazul în timpul lui) şi că mulţi vor "călători" (expresie ebraică pentru observarea şi cugetarea asupra timpului), se arată şi că "va creşte cunoştinţa" (cu privire la timpul acela). (Dan. 12: 4). Pe lângă aceasta, Domnul nu intenţionează să spună că apropierea timpului nu va fi cunoscută, ci că "despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni", în mod exact. El spune că se va înţelege de ajuns din semnele timpului, pentru a ne determina să ne pregătim pentru revenirea Sa,

aşa cum Noe a pregătit corabia". (Wolff, Researches and Missionary Labors, pag. 404, 405).
Cu privire la sistemul răspândit de a interpreta sau de a răstălmăci Scripturile, Wolff a scris: "Cea mai mare parte a bisericii creştine s-a abătut de la înțelesul clar al Scripturii şi s-a îndreptat către sistemul fantomatic al budiştilor, care cred că fericirea viitoare a omenirii va consta în deplasarea sufletelor prin aer şi presupun că atunci când
14 citesc în Scripturi Iudei, trebuie să înțeleagă Neamuri ; când citesc Ierusalim, trebuie să înțeleagă biserica; şi dacă scrie pământ, înseamnă cer; prin venirea Domnului trebuie să se înțeleagă înaintarea societăților misionare; iar suirea pe muntele casei Domnului înseamnă o mare adunare de Metodişti". (Journal of the Rev. Joseph Wolff, pag. 96).
Timp de douăzeci şi patru de ani, de la 1821 la 1845, Wolff a călătorit foarte mult: în Africa, a vizitat Egiptul şi Etiopia; în Asia, a traversat Palestina, Siria, Persia, Buhara şi India. A vizitat de asemenea Satele Unite, oprindu-se în drum să predice în insula Sf. Elena. A sosit în New York ^n luna august 1837 şi după ce a vorbit în acel oraş, a predicat în Philadelphia şi Baltimore şi, în cele din urmă, s-a îndreptat spre Washington. "Aici, spune el, pe baza unei propuneri făcute de ex-Preşedintele John Quincy Adams, în una din camerele Congresului,
15 Camera mi-a aprobat în unanimitate să folosesc Sala Congresului pentru o lectură, pe care am ținut-o într-o sâmbătă şi am fost onorat de prezența tuturor membrilor Congresului şi de asemenea a episcopului din Virginia, precum şi a clerului şi cetățenilor din Washington. Aceeaşi onoare mi-a fost acordată de membrii guvernului din New Jersey şi Pennsylvania, în a căror prezență am ținut lecturi cu privire la cercetările mele din Asia, precum şi la domnia personală a lui Isus Hristos". (Idem, pag. 398, 399).
Dr. Wolff a călătorit în țările cele mai barbare fără protecția vreunei autorități europene, suferind multe greutăți şi fiind înconjurat de primejdii numeroase. A fost bătut cu ciomagul şi înfometat, vândut ca sclav şi de trei ori
16 condamnat la moarte. A fost atacat de bandiți şi uneori aproape a pierit de sete. Odată a fost jefuit de tot ce avea şi lăsat să călătorească sute de mile pe jos prin munți, cu fața biciuită de zăpadă şi cu picioarele goale, amorțite de contactul cu pământul înghețat.
Când a fost avertizat să nu meargă neînarmat printre triburile sălbatice şi ostile, el a declarat că este "aprovizionat cu arme" - "rugăciune, zel pentru Hristos şi încredere în ajutorul Său". "Mai sunt înzestrat, a zis el, cu iubire față de Dumnezeu şi de aproapele în inimă şi cu Biblia în mână". (W. H. D. Adams, In Perils Oft, pag. 192). Oriunde
17 mergea, ducea cu el Biblia în limbile ebraică şi engleză. Despre una dintre ultimile sale călătorii spunea: "Am... ținut Biblia deschisă în mână. Am simțit că puterea mea era în această Carte şi că puterea ei mă va susține". (Idem, pag. 201).
Astfel a perseverat în activitatea lui până când solia judecății a fost dusă la o mare parte a pământului locuit.
18 Printre iudei, turci, parşi, hinduşi şi multe alte naționalități şi rase, el răspândea Cuvântul lui Dumnezeu în aceste limbi diferite şi pretutindeni vestea apropierea domniei lui Mesia.
În călătoriile lui la Buhara a descoperit că doctrina apropiatei veniri a Domnului era cunoscută de un popor îndepărtat şi izolat. "Arabii din Yemen, spune el, sunt în posesia unei cărți numită Seera, în care se menționează despre a doua venire a lui Hristos şi domnia Sa în slavă şi ei aşteaptă ca evenimente mari să aibă loc în anul
19 1840". (Journal of the Rev. Joseph Wolff, pag. 377). "În Yemen... am petrecut şase zile împreună cu fiii lui Recab. Ei nu beau vin, nu cultivă viță de vie, nu seamănă, trăiesc în corturi şi-şi amintesc de bunul bătrân Ionadab, fiul lui Recab; am găsit împreună cu ei copii ai lui Israel din seminția lui Dan,... care aşteaptă alături de fiii lui Recab venirea grabnică a lui Mesia pe norii cerului". (Idem, pag. 389).
O credință asemănătoare a fost descoperită de un alt misionar în Tataria. Un preot tatar l-a întrebat pe misionar
20 când va veni Hristos a doua oară. Când misionarul a răspuns că nu ştie nimic despre acest lucru, preotul a părut foarte surprins de o aşa ignoranță la cineva care se pretindea profesor de Biblie şi şi-a exprimat propria sa credință, întemeiată pe profeție, că Hristos va reveni în anul 1844.
În anul 1826 solia adventă a început să fie predicată în Anglia. Aici lucrarea nu a luat o formă atât de precisă ca în America; timpul exact al venirii n-a fost atât de general predicat, însă marele adevăr al apropiatei veniri a lui Hristos cu putere şi slavă a fost proclamat intens, şi aceasta nu numai printre disidenți şi neconformişti. Mourant
21 Brock, un scriitor englez, declară că aproape şapte sute de pastori ai Bisericii Anglicane au fost angajați în predicarea "acestei Evanghelii a Împărăției". Solia indicând către anul 1844 ca timp al revenirii Domnului a fost predicată de asemenea în restul Marii Britanii.
Publicațiile advente din Statele Unite erau larg răspândite. În Anglia erau publicate cărți şi reviste. În anul 1842 Robert Winter, englez prin naştere, care primise credința adventă în America, s-a întors în țara sa natală pentru a
22 proclama venirea Domnului. Mulți s-au unit cu el în această lucrare şi solia judecății a fost proclamată în diferitele părți ale Angliei.
În America de Sud, în mijlocul barbariei şi obscurantismului clerical, Lacunza, iezuit spaniol, a descoperit
23 Scripturile şi astfel a primit adevărul revenirii apropiate a lui Hristos. Hotărât să dea avertizarea şi în acelaşi timp dorind să scape de cenzura Romei, şi-a publicat convingerile sub pseudonimul "Rabi Ben-Ezra", prezentându-se

ca un convertit iudeu. Lacunza a trăit în secolul al XVIII-lea, dar cartea lui a ajuns la Londra cam prin anul 1825 şi a fost tradusă în limba engleză. Publicarea ei a slujit la adâncirea interesului deja trezit în Anglia pentru subiectul celei de a doua veniri.

În Germania doctrina fusese predicată în secolul al XVIII-lea de către Bengel, pastor al Bisericii Lutherane şi renumit savant şi critic al Bibliei. După terminarea instruirii, Bengel "s-a dedicat studiului teologiei, către care era în mod natural înclinat datorită caracterului sobru şi religios al minţii lui, adâncit de instruirea şi disciplina căpătate anterior. Ca şi alţi tineri cu caracter profund, care au trăit înainte şi după el, a trebuit să lupte cu îndoieli
24 şi dificultăţi de natură religioasă şi face aluzie, cu multă sensibilitate, la "multele săgeţi care i-au străpuns sărmana lui inimă şi i-au făcut tinereţea greu de suportat". Devenind membru al Consistoriului din Württemberg, a apărat cauza libertăţii religioase. "În timp ce susţinea drepturile şi privilegiile bisericii, el pleda să se acorde toată libertatea cuvenită acelora care se simţeau constrânşi, din motive de conştiinţă, să se retragă din mijlocul ei". (Encyclopaedia Britannica, ed. 9-a, art.
25 "Bengel"). Efectele bune ale acestui principiu sunt simţite şi astăzi în provincia lui natală.

Lumina celei de a doua veniri a lui Hristos a pătruns în mintea lui Bengel în timp ce pregătea o predică din Apocalipsa 21 pentru duminica dinainte de Crăciun. Profeţiile din Apocalipsa s-au dezvăluit înţelegerii sale ca niciodată mai înainte. Copleşit de simţul importanţei uluitoare şi al slavei ne^ntrecute a scenelor prezentate de profet, a fost constrâns să se oprească pentru un timp de la meditarea asupra acestui subiect. În timp ce se afla la
26 amvon, scenele i s-au prezentat din nou în mod viu şi cu putere. De la data aceea s-a dedicat studiului profeţiilor, îndeosebi a acelora din Apocalipsa şi a ajuns curând la convingerea că ele arătau către apropiata venire a lui Hristos. Data pe care a stabilit-o ca timp al celei de a doua veniri era cu câţiva ani diferită de aceea susţinută mai târziu de Miller.

27 Scrierile lui Bengel s-au răspândit în toată creştinătatea. Opiniile lui referitoare la profeţie au fost primite aproape de toţi din statul său, Württemberg şi într-o anumită măsură şi din alte părţi ale Germaniei.

Mişcarea a continuat după moartea lui şi solia adventă era auzită în Germania în acelaşi timp în care era vestită şi
28 în alte ţări. La începutul soliei, unii credincioşi au plecat în Rusia unde au format colonii, iar credinţa apropiatei veniri a lui Hristos este încă păstrată de bisericile germane din acea ţară.

Lumina a strălucit de asemenea în Franţa şi Elveţia. La Geneva, în care Farel şi Calvin răspândiseră adevărul Reformaţiunii, solia celei de a doua veniri a fost predicată de Gaussen. Pe când era student, Gaussen a venit în
29 contact cu spiritul raţionalismului care invadase toată Europa, în ultima parte a secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea; când a început lucrarea de pastoraţie, nu era numai necunoscător al credinţei adevărate, dar înclina şi spre scepticism.

Interesul pentru studiul profeţiei i s-a trezit încă din tinereţe. După ce a citit "Istoria Antică" a lui Rollin, atenţia i-a fost atrasă de capitolul 2 din Daniel şi a fost impresionat de exactitatea extraordinară cu care se împlinise profeţia, aşa cum se putea constata din relatarea istorică. Aceasta era o mărturie în favoarea inspiraţiei
30 Scripturilor, care i-a slujit ca o ancoră în mijlocul primejdiilor din anii de mai târziu. El nu s-a simţit satisfăcut cu învăţăturile raţionalismului şi prin studierea Bibliei şi căutarea unei lumini mai clare, după un timp, a ajuns la o credinţă temeinică.

Pe măsură ce continua cercetarea profeţiilor, a ajuns la convingerea că venirea Domnului era aproape. Impresionat de solemnitatea şi de importanţa acestui mare adevăr, dorea să-l aducă înaintea poporului; dar
31 credinţa generală că profeţiile lui Daniel sunt taine şi nu pot să fie înţelese, era o piedică serioasă în calea lui. În cele din urmă s-a hotărât ţ?aşa cum făcuse Farel evenghelizarea Genevei, înaintea lui ţ?să înceapă cu copiii, prin care nădăjduia să interseze pe părinţi.

"Doresc să fie înţeles, a spus el după aceea, vorbind despre scopul urmărit prin această acţiune, că nu datorită lipsei de importanţă a profeţiei, ci din contră, datorită valorii ei mari, am dorit s-o prezint în această formă simplă şi m-am adresat copiilor. Doream să fiu ascultat şi mă temeam că n-aş fi fost, dacă m-aş fi adresat mai întâi celor
32 maturi". "De aceea m-am hotărât să merg la cei mici. Strâng o grupă de copii; dacă grupa se măreşte, dacă văd că ascultă, le place, sunt interesaţi, că înţeleg şi pot să explice lecţia, sunt sigur că în curând voi avea a doua grupă şi la rândul lor, adulţii îşi vor da seama că merită să folosească timpul pentru studiu. Când aceasta se realizează, cauza este câştigată". (L. Gaussen, Daniel the Prophet, vol. 2, Preface).

Efortul a fost încununat cu succes. În timp ce se adresa copiilor, au venit să asculte şi persoane în vârstă.
33 Balcoanele bisericii lui erau pline de ascultători atenţi. Printre ei se găseau oameni de rang înalt şi învăţaţi, străini şi turişti care vizitau Geneva; şi astfel solia a fost dusă şi în alte părţi.

34 Încurajat de acest succes, Gaussen şi-a publicat lecţiile, cu speranţa de a promova studiul cărţilor profetice în bisericile de limbă franceză.

35 "A publica ceea ce am predat copiilor, spune Gaussen, înseamnă a spune adulţilor care prea adesea, neglijează asemenea cărţi, sub pretextul că sunt obscure: "Cum sunt ele obscure, din moment ce copiii voştri le înţelegţ"

"Am avut o mare dorință, adaugă el, să răspândesc cunoașterea profețiilor în bisericile noastre, dacă ar fi fost posibil". "În adevăr, nu există alt studiu care, după părerea mea, răspunde mai bine nevoilor timpului". "Prin acest studiu trebuie să ne pregătim pentru strâmtorarea care se apropie, să veghem şi să aşteptăm pe Isus Hristos".
Deşi era unul din cei mai distinşi şi iubiți dintre predicatorii de limbă franceză, după un timp, Gaussen a fost suspendat din slujbă, vina lui principală fiind că în loc să folosească catehismul bisericii, un manual monoton şi raționalist, aproape lipsit de adevărata religie, folosise Biblia pentru educarea tineretului. După aceea a devenit profesor la un seminar teologic şi în acelaşi timp, duminica îşi continua lucrarea de catehet, adresându-se copiilor
36 şi instruindu-i din Scripturi. Lucrările lui despre profeții au trezit de asemenea mult interes. De la catedra de profesor, prin presă şi prin ocupația lui preferată ca învățător al copiilor, a continuat mulți ani să exercite o largă influență şi a contribuit la trezirea atenției multora asupra studiului profețiilor, care arătau că venirea Domnului era aproape.
În Scandinavia de asemenea solia adventă a fost proclamată şi a provocat un interes general. Mulți au fost treziți din siguranța lor nepăsătoare şi conduşi să-şi mărturisească păcatele, să le părăsească şi să caute iertare în numele lui Hristos. Dar clerul bisericii de stat s-a opus mişcării şi prin influența lui, unii din cei care predicau solia au fost
37 aruncați în închisoare. În multe locuri în care predicatorii apropiatei veniri a Domnului au fost aduşi astfel la tăcere, Dumnezeu a găsit potrivit să trimită solia într-un mod miraculos, prin copii. Deoarece ei erau minori, legea statului nu putea să-i oprească şi li s-a îngăduit să vorbească fără să fie maltratați.
38 Mişcarea s-a dezvoltat mai ales în clasele de jos, iar oamenii se adunau să asculte avertizarea în locuințele modeste ale muncitorilor.
Copiii-predicatori erau ei înşişi în majoritate țărani săraci. Unii dintre ei nu aveau mai mult de şase sau opt ani; şi în timp ce viața lor mărturisea că iubeau pe Mântuitorul şi se străduiau să trăiască în ascultare de cerințele sfinte ale lui Dumnezeu, de obicei, ei manifestau numai inteligența şi priceperea observate în mod obişnuit la copii de acea vârstă. Totuşi, când stăteau înaintea oamenilor, era evident că erau conduşi de o influență mai presus de
39 însuşirile lor naturale. Tonul şi ținuta li se schimbau şi prezentau solia judecății, cu putere solemnă, folosind chiar cuvintele Scripturii: "Temeți-vă de Dumnezeu şi dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui". Ei mustrau păcatele oamenilor, nu numai condamnând imoralitatea şi viciul, ci mustrând spiritul lumesc şi apostazia şi avertizau pe ascultători să fugă de mânia viitoare.
Oamenii ascultau tremurând. Spiritul convingător al lui Dumnezeu vorbea inimilor lor. Mulți erau determinați să cerceteze Scripturile cu un interes nou şi profund, cei necumpătați şi imorali erau schimbați, alții părăseau
40 practicile necinstite şi s-a făcut o lucrare atât de remarcabilă, încât şi pastorii bisericii de stat au fost constrânşi să recunoască că în această mişcare era mâna lui Dumnezeu.
Voia lui Dumnezeu a fost ca vestea revenirii Mântuitorului să fie predicată în țările Scandinave; şi când glasurile slujitorilor Săi au fost aduse la tăcere, El a pus Duhul Său asupra copiilor, pentru ca lucrarea să poată fi adusă la îndeplinire. Când Isus se apropia de Ierusalim însoțit de mulțimile bucuroase, care-L aclamau ca Fiu al lui David cu strigăte de triumf şi cu fluturare de ramuri de palmier, fariseii invidioşi I-au cerut să le aducă la tăcere; dar Isus a răspuns că toate acestea erau o împlinire a profeției şi că dacă aceştia vor tăcea, pietrele vor striga. Oamenii, intimidați de amenințările preoților şi conducătorilor, au încetat manifestarea lor de bucurie când au intrat pe
41 porțile Ierusalimului; dar copiii au reluat refrenul în curțile Templului şi fluturând ramurile lor de palmier, strigau: "Osana, Fiul lui David!" (Matei 21:8-16). Când fariseii iritați, I-au spus: "Auzi ce spun aceştiaţ", Isus a răspuns: "Da, oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: "Tu ai scos laude din gura pruncilor şi din gura celor ce sugţ"
După cum Dumnezeu a lucrat prin copii la prima venire a lui Hristos, tot aşa a lucrat prin ei proclamând solia celei de a doua veniri. Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să fie împlinit pentru ca proclamarea venirii Mântuitorului să fie adresată tuturor oamenilor, limbilor şi națiunilor.
Lui William Miller şi colaboratorilor săi le-a fost dat să predice avertizarea în America. Această țară a devenit centrul marii mişcări advente. Aici şi-a avut cea mai directă împlinire profeția primei solii îngereşti. Scrierile lui
42 Miller şi ale colaboratorilor lui au fost duse în țări depărtate. Pretutindeni în lume unde pătrundeau misionarii, a fost dusă vestea bună a apropiatei veniri a lui Hristos. Solia Evangheliei veşnice se răspândea pretutindeni: "Temeți-vă de Dumnezeu şi dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui".
Mărturia profețiilor care păreau să indice venirea lui Hristos în primăvara anului 1844 a pus stăpânire profund pe mințile oamenilor. Pe măsură ce solia mergea de la un stat la altul, trezea pretutindeni un mare interes. Mulți erau convinşi că dovezile din perioadele profetice erau corecte şi sacrificându-şi mândria părerilor personale, primeau cu bucurie adevărul. Unii pastori şi-au părăsit vederile şi sentimentele lor sectare, au renunțat la salariile şi la
43 bisericile lor şi s-au unit pentru proclamarea venirii lui Isus. Au fost totuşi, comparativ, puțini pastori care au primit această solie; de aceea ea a fost încredințată în mare măsură membrilor laici umili. Fermierii îşi părăseau ogoarele, mecanicii îşi lăsau sculele, negustorii îşi părăseau mărfurile, iar oamenii de diferite profesii renunțau la funcțiile lor; şi totuşi numărul lucrătorilor era mic în comparație cu lucrarea care trebuia îndeplinită. Starea unei

biserici neevlavioase şi a unei lumi care zăcea în nelegiuire, apăsa greu asupra sufletelor adevăraţilor străjeri şi ei au fost dispuşi să suporte truda, lipsa şi suferinţa, pentru a putea să cheme pe oameni la pocăinţa care duce la mântuire. Deşi Satana s-a opus, lucrarea a mers continuu înainte şi adevărul advent a fost acceptat de multe mii de oameni.

44 Pretutindeni se auzea mărturia cercetătoare avertizând pe păcătoşi, atât pe cei din lume, cât şi pe membrii bisericii, să fugă de mânia viitoare.

Ca şi Ioan Botezătorul, înainte mergătorul lui Hristos, predicatorii au pus securea la rădăcina pomului şi i-au îndemnat pe toţi să aducă roade vrednice de pocăinţă. Apelurile lor mişcătoare erau în contrast vizibil cu asigurările de pace şi siguranţă care se auzeau de la amvoanele bisericilor populare; şi oriunde era vestită, solia impresiona pe oameni. Mărturia simplă şi directă a Scripturilor, întărită de puterea Duhului Sfânt, aducea o

45 convingere profundă, căreia puţini erau în stare să-i reziste. Profesori de religie au fost treziţi din siguranţa lor falsă. Îşi vedeau apostazia, spiritul lumesc şi necredinţa, mândria şi egoismul. Mulţi căutau pe Domnul cu pocăinţă şi umilinţă. Afecţiunile care fuseseră legate timp ^ndelungat de lucrurile pământeşti, erau acum îndreptate către cer. Duhul lui Dumnezeu se odihnea asupra lor şi cu inimi umilite şi supuse s-au unit să proclame solia: "Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui".

Păcătoşii întrebau plângând: "Ce trebuie să fac ca să fiu mântuitţ" Aceia ale căror vieţi fuseseră pătate de necinste erau nerăbdători să restituie. Toţi care găseau pace în Hristos, doreau să vadă şi pe alţii împărtăşindu-se de aceeaşi

46 binecuvântare. Inimile părinţilor erau întoarse către copiii lor, iar inimile copiilor către părinţi. Barierele mândriei şi ale reţinerii erau îndepărtate. Se făceau mărturisiri sincere şi membrii familiei lucrau pentru mântuirea celor care le erau apropiaţi şi scumpi. Adesea se auzea glasul unor mijlociri stăruitoare.

47 Pretutindeni erau suflete adânc îngrijorate care stăruiau înaintea lui Dumnezeu. Mulţi se luptau toată noaptea în rugăciune ca să obţină asigurarea că păcatele le erau iertate sau pentru convertirea rudelor sau vecinilor lor.

Oameni din toate clasele veneau la adunările adventiste. Bogaţi şi săraci, oameni de sus şi de jos, erau dornici, din motive diferite, să asculte învăţăturile despre a doua venire. Domnul a ţinut în frâu spiritul opoziţiei în timp ce servii Săi explicau motivele credinţei lor. Uneori unealta era slabă, dar Duhul lui Dumnezeu dădea putere adevărului Său. Prezenţa îngerilor sfinţi era simţită în aceste adunări şi mulţi se adăugau zilnic la numărul

48 credincioşilor. Când erau prezentate dovezile apropiatei veniri a lui Hristos, mari mulţimi ascultau cu respiraţia tăiată cuvintele solemne. Cerul şi pământul păreau că se apropie. Puterea lui Dumnezeu se simţea peste bătrâni, tineri şi cei de vârstă mijlocie. Oamenii mergeau la casele lor cu laude pe buze şi cântări de bucurie răsunau în aerul liniştit al nopţii. Nici unul din cei care au participat la acele adunări nu poate să uite acele scene de un interes profund.

49 Proclamarea unui timp precis pentru venirea lui Hristos a provocat o mare opoziţie din partea multor oameni din toate clasele, începând cu pastorul de la amvon şi până la păcătosul cel mai nesăbuit şi sfidător.

Se împlineau cuvintele profeţiei: "Înainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor şi vor zice: "Unde este făgăduinţa venirii Luiţ" Căci de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii!" (2 Petru 3:3,4). Mulţi care mărturiseau că iubesc

50 pe Mântuitorul, declarau că nu se opun doctrinei celei de a doua veniri, ci obiectau numai contra timpului stabilit. Dar ochiul a toate văzător al lui Dumnezeu le citea inimile. Ei nu doreau să audă despre venirea lui Hristos ca să judece lumea după dreptate. Ei fuseseră robi necredincioşi; faptele lor nu puteau să suporte examinarea Dumnezeului care cercetează inimile şi se temeau să se întâlnească cu Domnul lor.

Asemenea iudeilor din timpul primei veniri a lui Hristos, ei nu erau pregătiţi să întâmpine cu bucurie pe Isus. Nu numai că refuzau să asculte argumentele clare ale Bibliei, dar şi ridiculizau pe aceia care aşteptau pe Domnul.

51 Satana şi îngerii lui jubilau şi aruncau batjocuri în faţa lui Hristos şi a sfinţilor îngeri, că pretinsul Său popor avea atât de puţină iubire pentru El, încât nu dorea venirea Sa.

Argumentul cel mai des folosit de cei care respingeau credinţa adventă era că "nimeni nu cunoaşte ziua şi ceasul". Scriptura spune: "Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". (Matei 24:36). Aceia care aşteptau pe Domnul au dat o explicaţie clară şi armonioasă acestui text şi au arătat desluşit că era folosit greşit de adversarii lor. Cuvintele acestea au fost spuse de Hristos în convorbirea

52 memorabilă cu ucenicii Săi de pe Muntele Măslinilor, după ce părăsise Templul pentru ultima dată. Ucenicii puseseră întrebarea: "Care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuiaţ" Isus le-a descris semnele, apoi le-a zis: "Când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi". (vers. 3,33). Nici un cuvânt al Mântuitorului nu trebuie să fie folosit pentru a desfiinţa pe altul.

Deşi nici un om nu cunoaşte ziua, nici ceasul venirii Sale, suntem învăţaţi şi ni se cere să ştim când timpul este aproape. Pe lângă aceasta suntem învăţaţi că desconsiderarea avertizărilor Sale şi refuzul sau neglijarea de a şti

53 când venirea Sa este aproape, vor fi tot atât de fatale pentru noi, cât a fost pentru cei care au trăit în zilele lui Noe să nu ştie când venea potopul. Parabola din acelaşi capitol, care pune în contrast pe servul credincios cu cel

necredincios şi prezintă sfârşitul aceluia care zice în inima sa: "Stăpânul meu zăboveşte să vină", arată în ce lumină va privi Hristos şi cum va răsplăti pe aceia pe care-i va găsi veghind şi predicând venirea Sa, precum şi pe aceia care o tăgăduiesc. "Veghiaţi dar", spune El. "Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând aşa". (vers. 42,46). "Dacă nu veghezi, voi veni ca un ho?şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine". (Apoc. 3:3).

Pavel vorbeşte despre o clasă de oameni pe care venirea Domnului o va lua prin surprindere. "Ziua Domnului va veni ca un ho?noaptea. Când vor zice: "Pace şi linişte!", atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei... şi nu va
54 fi chip de scăpare". Dar el adaugă, pentru aceia care au luat aminte la avertizarea Mântuitorului: "Voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ. Voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului". (1 Tes. 5:2-5).

Astfel s-a arătat că Scriptura nu îndreptăţeşte pe oameni să rămână în ignoranţă cu privire la apropierea venirii lui Hristos. Dar aceia care căutau numai un pretext pentru a lepăda adevărul şi-au astupat urechile la această explicaţie şi cuvintele: "Nimeni nu cunoaşte ziua, nici ceasul" au continuat să fie repetate de batjocoritori semeţi
55 şi chiar de pretinşii slujitori ai lui Hristos. Când oamenii au fost treziţi şi au început să caute calea mântuirii, învăţătorii religiei s-au interpus între ei şi adevăr, căutând să le liniştească temerile prin interpretarea falsă a Cuvântului lui Dumnezeu. Străjerii necredincioşi s-au unit cu lucrarea marelui amăgitor, strigând: "Pace, pace!", când Dumnezeu n-a vorbit de pace. Asemenea fariseilor din zilele lui Hristos, mulţi au refuzat să intre în Împărăţia Cerurilor şi au împiedicat şi pe cei care voiau să intre. Sângele acelor suflete va fi cerut din mâna lor.

Cei mai umili şi cei mai evlavioşi din biserici erau de obicei cei dintâi care primeau solia. Aceia care studiau
56 Biblia nu puteau să nu vadă caracterul nescripturistic al concepţiilor populare privitoare la profeţie; şi oriunde oamenii nu erau stăpâniţi de influenţa clerului, oriunde cercetau Cuvântul lui Dumnezeu în mod personal, doctrina adventă trebuia doar să fie comparată cu Scripturile pentru a stabili autoritatea ei divină.

Mulţi erau persecutaţi de fraţii lor care nu credeau. Unii, pentru a-şi păstra poziţia în biserică, au preferat să păstreze tăcere în legătură cu speranţa lor; dar alţii au considerat că loialitatea lor faţă de Dumnezeu le interzicea
57 să ascundă adevărurile pe care El li le încredinţase. Nu puţini au fost excluşi din biserică pentru simplul motiv că şi-au exprimat credinţa în venirea lui Hristos. Pentru aceia care au suferit această încercare a credinţei lor, erau deosebit de preţioase cuvintele profetului: "Iată ce zic fraţii voştri, care vă urăsc şi vă izgonesc din pricina Numelui Meu: "Să-Îi arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!" Dar ei vor rămâne de ruşine!" (Isaia 66:5).

Îngerii lui Dumnezeu priveau cu cel mai profund interes rezultatul avertizării. Când bisericile respingeau total solia, îngerii le părăseau cu tristeţe. Dar erau mulţi care nu fuseseră încă puşi la probă cu privire la adevărul
58 advent. Mulţi fuseseră amăgiţi de soţi, soţii, părinţi sau copii şi făcuţi să creadă că era păcat chiar să asculte la asemenea erezii ca acelea predicate de adventişti. Îngerilor le-a fost poruncit să vegheze cu credincioşie asupra acestor suflete, deoarece o altă lumină, în afară de aceasta, urma să strălucească asupra lor de la tronul lui Dumnezeu.

59 Cei care primiseră solia au aşteptat cu o dorinţă de nedescris venirea Mântuitorului lor. Timpul în care aşteptau să-L întâlnească era aproape.

S-au apropiat de ceasul acela cu o solemnitate calmă. Stăteau într-o comuniune plăcută cu Dumnezeu, o anticipare
60 a păcii pe care urmau să o aibă în viitorul strălucit. Nici unul din cei care au simţit această speranţă şi încredere nu poate să uite acele ore preţioase de aşteptare.

Cu câteva săptămâni înainte de timpul acela, afacerile lumeşti au fost părăsite în cea mai mare parte. Credincioşii sinceri cercetau cu atenţie orice gând şi simţământ al inimilor lor, ca şi când ar fi fost pe patul de moarte şi ar mai fi avut doar câteva ore până să închidă ochii asupra scenelor pământeşti. Nu au fost făcute "haine pentru înălţare la cer" (vezi apendicele); dar toţi simţeau nevoia unei dovezi interioare că erau pregătiţi să întâmpine pe Mântuitorul; hainele lor albe erau puritatea sufletului ţ?caractere curăţite de păcat prin sângele ispăşitor al lui
61 Hristos. Dacă ar fi continuat să existe în pretinsul popor al lui Dumnezeu, acelaşi spirit de cercetare a inimii, aceeaşi credinţă serioasă şi hotărâtă; dacă ar fi continuat să se umilească astfel înaintea Domnului şi să-şi înalţe cererile la scaunul harului, ar fi avut o experienţă mult mai bogată decât în prezent. Există prea puţină rugăciune, prea puţină convingere adevărată de păcat şi lipsa unei credinţe vii lasă pe mulţi lipsiţi de harul atât de bogat oferit de Răscumpărătorul nostru.

Dumnezeu plănuise să-Îi încerce poporul. Mâna Lui a acoperit o greşeală în calcularea perioadelor profetice. Eroarea n-a fost descoperită nici de adventişti, nici de cei mai eruditi dintre adversarii lor. Aceştia din urmă
62 spuneau: "Calculul vostru privitor la perioadele profetice este corect. Un mare eveniment va avea loc, dar nu ce prezice domnul Miller; nu va fi a doua venire a lui Hristos, ci convertirea lumii." (Vezi apendicele).

Timpul de aşteptare a trecut, iar Hristos nu S-a arătat pentru eliberarea poporului Său. Aceia care au aşteptat pe
63 Mântuitorul cu credinţă şi iubire sinceră, au avut parte de o dezamăgire amară. Totuşi planurile lui Dumnezeu s-au împlinit; El a pus la încercare inimile acelora care mărturisiseră că aşteaptă venirea Sa. Printre ei erau mulţi

care nu fuseseră mânați de motive înalte, ci de teamă. Mărturisirea lor de credință nu atinsese nici inimile şi nici viețile lor. Când evenimentul aşteptat n-a avut loc, aceste persoane au declarat că n-au fost dezamăgite; ele nu crezuseră niciodată că Hristos va veni. Aceste persoane au fost printre primele care au ridiculizat mâhnirea adevăraților credincioşi.

Dar Isus şi toată oastea cerească au privit cu iubire şi simpatie asupra celor încercați şi credincioşi, dar
64 dezamăgiți. Dacă s-ar fi putut da la o parte vălul care desparte lumea văzută de cea nevăzută, ar fi fost văzuți îngeri apropiindu-se de aceste suflete statornice şi ocrotindu-le de săgețile Satanei.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer
Inapoi la Cuprins
La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 21

Avertizarea respinsă

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

William Miller şi colaboratorii lui s-au străduit să predice doctrina celei de a doua veniri cu singurul scop de a trezi pe oameni să se pregătească pentru judecată. Ei au căutat să trezească pe oamenii care mărturiseau că sunt
1 religioşi la adevărata speranță a bisericii şi la nevoia lor de o experiență creştină mai profundă; ei s-au străduit de asemenea să trezească pe cei neconvertiți la pocăință şi întoarcere grabnică la Dumnezeu. "Ei n-au făcut nici o încercare să convertească pe oameni la o sectă sau grupare religioasă. De aceea, lucrau printre toate grupările şi sectele fără să se amestece în organizația sau disciplina lor".

"În toată lucrarea mea, spunea Miller, niciodată n-am avut dorința sau intenția să promovez vreun interes diferit de al denominațiunilor existente sau să avantajez pe una în detrimentul alteia. M-am gândit la binele tuturor. Presupunând că toți creştinii se vor bucura de perspectiva venirii lui Isus şi că aceia care nu vedeau ca mine, nu
2 vor iubi mai puțin pe aceia care vor îmbrățişa această doctrină, n-am conceput că ar fi vreodată nevoie de adunări separate. Singurul meu scop a fost de a întoarce suflete la Dumnezeu, de a înştiința lumea despre judecata viitoare şi de a convinge pe semenii mei să facă acea pregătire a inimii care îi va face în stare să întâmpine pe Dumnezeu în pace. Marea majoritate a acelora care s-au convertit în urma lucrării mele s-au unit cu diferitele biserici existente". (Bliss, pag. 328).

Deoarece lucrarea lui a condus la întărirea bisericilor, a fost privită cu bunăvoință un timp. Dar când pastorii şi conducătorii religioşi au luat atitudine contra doctrinei advente şi au căutat să înăbuşe orice discuție asupra acestui subiect, nu numai că i s-au împotrivit de la amvon, dar au şi interzis membrilor lor privilegiul să participe la predici despre a doua venire sau chiar să vorbească despre speranța lor la întâlnirile sociale ale bisericii. Astfel
3 credincioşii se aflau într-o mare încercare şi încurcătură. Ei îşi iubeau bisericile şi le era greu să se despartă de ele; dar când au văzut mărturia Cuvântului lui Dumnezeu înăbuşită şi dreptul de a cerceta profețiile interzis, au considerat că, din loialitate față de Dumnezeu, nu trebuiau să se supună. Pe aceia care căutau să interzică mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, nu puteau să-i considere biserica lui Hristos, "stâlpul şi temelia adevărului". În consecință, s-au socotit îndreptățiți să se despartă de bisericile din care făceau parte. În vara anului 1844 aproape cincizeci de mii de persoane s-au retras din biserici.

Cam în acel timp s-a observat o schimbare evidentă în majoritatea bisericilor din Statele Unite. De mulți ani exista o creştere treptată şi continuă a conformării la practicile şi obiceiurile lumeşti şi în acelaşi timp un declin
4 corespunzător al adevăratei vieți spirituale; dar în anul acela au apărut dovezile unei decăderi rapide şi vizibile în aproape toate bisericile din țară. În timp ce nimeni nu părea în stare să indice cauza, faptul în sine era remarcat în cercuri largi şi comentat atât în presă, cât şi de la amvoane.

La o adunare a pastorilor din Philadelphia, domnul Barnes, autorul unui comentariu biblic mult apreciat şi pastor al uneia dintre bisericile principale din acel oraş, "a declarat că era pastor de douăzeci de ani şi niciodată până la ultima împărtăşanie nu administrase sfintele rânduieli fără să primească mai mulți sau mai puțini membri în
5 biserică. Dar acum, nu se mai văd nici treziri, nici convertiri, nici o creştere vizibilă în har a credincioşilor şi nimeni nu vine la biroul lui pentru a discuta despre mântuirea sufletului său. Odată cu dezvoltarea afacerilor şi cu perspectivele strălucite în comerț şi industrie, se observă şi o creştere a spiritului lumesc. Aceasta se petrece în toate denominațiunile." (Congregational Journal, 23 mai, 1844).

În luna februarie a aceluiaşi an, profesorul Finney de la Colegiul Oberlin spunea: "Înaintea ochilor noştri am avut faptul că, în general, bisericile protestante din țara noastră au fost fie indiferente, fie ostile față de aproape toate
6 reformele morale din timpul nostru. Sunt şi unele excepții, dar nu suficiente pentru a schimba situația generală. Avem de asemenea un alt fapt cert: absența aproape generală a influenței redeşteptării în biserici. Apatia spirituală este aproape atotcuprinzătoare şi este teribil de profundă; acelaşi lucru este relatat de presa religioasă din întreaga

țară.... Într-o foarte mare măsură, membrii bisericii devin adepți ai modei şi se unesc cu cei necredincioşi la întâlniri de plăceri, dans, petreceri, etc.... Dar nu este nevoie să mai dezvoltăm acest subiect dureros. Este suficient că dovezile se înmulțesc şi apasă asupra noastră, indicând că, în general, bisericile decad în mod întristător. Ele s-au depărtat foarte mult de Domnul şi El S-a îndepărtat de ele".

În "Religious Telescope", un scriitor declara: "Niciodată n-am fost martori unei asemenea decăderi generale a religiei ca în prezent. În adevăr, biserica trebuie să se trezească şi să caute cauza acestei nenorociri; căci toți cei
7 care iubesc Sionul trebuie să o considere ca o nenorocire. Când ne dăm seama cât de puține şi rare sunt cazurile de adevărată convertire şi impertinența şi împietrirea aproape fără precedent din partea păcătoşilor, exclamăm fără să vrem: "A uitat Dumnezeu să fie îndurător?", sau: "S-a închis uşa milei Sale?"

O astfel de stare nu există niciodată în biserică fără o cauză internă. Întunericul spiritual care cade asupra națiunilor, bisericilor şi indivizilor, nu se datorează unei retrageri arbitrare a harului lui Dumnezeu, ci neglijării sau respingerii luminii divine de către oameni. O ilustrație izbitoare a acestui adevăr este prezentată istoria poporului iudeu din timpul Domnului Hristos. Prin alipirea de lume şi uitarea lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său,
8 priceperea lor s-a întunecat şi inimile lor au devenit fireşti şi senzuale. Astfel au rămas în necunoştință de venirea lui Mesia şi în mândria şi necredința lor au respins pe Răscumpărătorul. Dumnezeu n-a îndepărtat nici chiar atunci pe poporul iudeu de la cunoaşterea sau participarea la binecuvântările mântuirii. Dar aceia care au respins adevărul au pierdut orice dorință pentru darul Cerului. Ei au "numit lumina întuneric şi întunericul lumină", până când lumina care era în ei a devenit întuneric; şi cât de mare era întunericul acela!

Planul lui Satana este ca oamenii să păstreze formele religiei, dar să le lipsească spiritul adevăratei evlavii. După ce au respins Evanghelia, iudeii au continuat să păstreze cu zel vechile lor ceremonii, au păstrat cu strictețe exclusivismul lor național, în timp ce ei înşişi recunoşteau că prezența lui Dumnezeu nu se mai manifesta în
9 mijlocul lor. Profația lui Daniel arăta aşa de clar timpul venirii lui Mesia şi prezicea atât de direct moartea Sa, încât ei au dezaprobat studiul ei şi în cele din urmă, rabinii au pronunțat un blestem asupra tuturor acelora care ar fi încercat o calculare a timpului. Prin orbirea şi nepocăința lor, copiii lui Israel, în secolele care au urmat, au rămas indiferenți la oferta plină de îndurare a mântuirii, nepăsători la binecuvântările Evangheliei, rămânând ca o avertizare solemnă şi înspăimântătoare față de primejdia de a lepăda lumina din Cer.

Oriunde există aceeaşi cauză, vor urma aceleaşi consecințe. Acela care în mod deliberat îşi înăbuşe convingerile cu privire la datorie pentru că nu se potrivesc cu înclinațiile sale, va pierde, în cele din urmă, capacitatea de a discerne între adevăr şi rătăcire. Priceperea devine obscură, conştiința se toceşte, inima se împietreşte şi sufletul
10 se desparte de Dumnezeu. Acolo unde solia adevărului divin este disprețuită sau ignorată, biserica va fi învăluită în întuneric; credința şi iubirea se răcesc, iar înstrăinarea şi neînțelegerea pătrund în biserică. Membrii bisericii îşi concentrează interesele şi energiile în preocupări lumeşti şi păcătoşii se împietresc în nepocăința lor.

Prima solie îngerească din Apocalipsa 14, care anunța ceasul judecății lui Dumnezeu şi chema pe oameni să se teamă şi să se închine Lui, a avut scopul să despartă pe pretinsul popor al lui Dumnezeu, de influențele corupătoare ale lumii şi să-l trezească spre a-şi vedea adevărata stare de apostazie şi iubire de lume. Prin această solie, Dumnezeu a trimis bisericii o avertizare care, dacă ar fi fost primită, ar fi îndreptat relele care o țineau
11 departe de El. Dacă oamenii ar fi primit solia din cer, smerindu-şi inimile înaintea Domnului şi căutând cu sinceritate să se pregătească pentru a sta în prezența Sa, Duhul şi puterea lui Dumnezeu s-ar fi manifestat în mijlocul lor. Biserica ar fi ajuns iarăşi la acea stare binecuvântată de unire, credință şi iubire, care exista în zilele apostolice, când credincioşii erau "o inimă şi un suflet" şi "vesteau Cuvântul Domnului cu îndrăzneală" şi când "Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți". (Fapte 4: 32, 31; 2: 47).

Dacă pretinsul popor al lui Dumnezeu ar primi lumina care străluceşte asupra lui din Cuvântul Său, ar ajunge la acea unitate pentru care S-a rugat Hristos şi pe care apostolul a descris-o ca fiind "unirea Duhului prin legătura
12 păcii". "Este, spune el, un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez". (Efes. 4: 3-5).

Acestea au fost rezultatele binecuvântate, experimentate de aceia care au primit solia adventă. Ei proveneau din diferite grupări religioase, dar barierele denominaționale au fost îndepărtate; crezurile contradictorii şi-au pierdut semnificația; speranța nebiblică a unui mileniu vremelnic a fost abandonată, concepțiile false despre a doua venire
13 au fost corectate, mândria şi asemănarea cu lumea au fost înlăturate; relele au fost îndreptate; inimile s-au unit în cea mai plăcută părtăşie, iar iubirea şi bucuria domneau. Dacă această doctrină a avut acest efect pentru puținii care au primit-o, ea ar fi avut acelaş efect pentru toți, dacă toți ar fi acceptat-o.

Dar bisericile, în general, n-au primit avertizarea. Pastorii lor care, ca străjeri "peste casa lui Israel", ar fi trebuit să fie primii care să discearnă semnele venirii lui Isus, n-au înțeles adevărul nici din mărturia profeților, nici din
14 semnele timpului. Deoarece inimile lor erau pline de speranțe şi ambiții lumeşti, iubirea față de Dumnezeu şi credința în Cuvântul Său s-au răcit; şi când a fost prezentată doctrina adventă, ea n-a făcut decât să trezească prejudecata şi necredința lor. Faptul că solia era, într-o mare măsură, predicată de laici a fost folosit ca argument

împotriva ei. Ca şi în vechime, mărturia clară a Cuvântului lui Dumnezeu a fost întâmpinată cu întrebarea: "A crezut în El vreunul din mai marii noştri sau din farisei?" Dându-şi seama cât de dificil era să combată argumentele rezultate din calculul perioadelor profetice, mulţi pastori dezaprobau studiul profeţiilor, predicând că aceste cărţi profetice erau sigilate şi nu puteau să fie înţelese. Mulţimile, încrezându-se orbeşte în pastorii lor, au refuzat să asculte avertizarea; alţii, deşi convinşi de adevăr, nu au îndrăznit să-l mărturisească pentru ca să nu fie "daţi afară din sinagogă". Solia pe care Dumnezeu o trimisese pentru încercarea şi curăţirea bisericii a dovedit cu prisosinţă cât de mare era numărul acelora care-şi lipiseră inima mai mult de această lume decât de Hristos. Funiile care-i legau de pământ erau mai puternice decât atracţiile cerului. Ei au ales să asculte de vocea înţelepciunii omeneşti şi s-au îndepărtat de solia adevărului care le cerceta inimile.

Refuzând avertizarea primului înger, ei au respins mijloacele pe care Cerul le prevăzuse pentru îndreptarea lor. Ei
15 au disprețuit solul harului, care ar fi corectat relele care-i despărțeau de Dumnezeu şi cu un zel şi mai mare s-au întors să caute prietenia lumii. Aceasta a fost cauza acelei teribile stări de spirit lumesc, apostazie şi moarte spirituală care existau în anul 1844 în biserici.

Primul înger din Apocalipsa 14 este urmat de al doilea înger, care proclamă solia: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei". (Apoc. 14: 8). Cuvântul "Babilon"
16 derivă din cuvântul "Babel" şi înseamnă confuzie. El este întrebuințat în Scriptură pentru a desemna diferitele forme de religie falsă sau apostaziată. În Apocalipsa 17, Babilonul este reprezentat printr-o femeie - o metaforă care este folosită în Biblie ca simbol al unei biserici, o femeie virtuoasă reprezentând o biserică curată, iar o femeie desfrânată reprezentând o biserică apostaziată.

În Biblie, caracterul sfânt şi durabil al legăturii dintre Hristos şi biserica Sa este reprezentat prin unirea căsătoriei. Domnul a legat pe poporul Său de Sine printr-un legământ solemn, El făgăduind să fie Dumnezeul lor, iar ei
17 angajându-se să fie poporul Lui şi numai al Lui. El declară: "Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate şi îndurare". (Osea 2: 19). Îi din nou: "Eu sunt Stăpânul vostru". (Ier. 3: 14). Pavel foloseşte aceeaşi vorbire figurată în Noul Testament când zice: "V-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată". (2 Cor. 11: 2).

Necredincioşia bisericii faţă de Hristos, manifestată prin faptul că a îngăduit ca încrederea şi dragostea ei să se îndepărteze de El şi a permis ca iubirea de lucrurile lumeşti să ocupe sufletul, este asemănată cu călcarea jurământului căsătoriei. Păcatul lui Israel, care a constat în depărtarea de Domnul, este prezentat prin această vorbire figurată; iar iubirea minunată a lui Dumnezeu, pe care ei au disprețuit-o, este descrisă în mod mişcător astfel: "Ţi-am jurat credinţă, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu; şi ai fost a Mea!" "Erai de o
18 frumuseţe desăvârşită, ba ajunsesei chiar împărătească. Ţi s-a dus vestea printre neamuri, pentru frumuseţea ta; căci erai desăvârşită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem.... Dar te-ai încrezut în frumuseţea ta şi ai desfrânat, la adăpostul numelui tău celui mare". "Ai fost femeia preacurvă, care primeşte pe străini în locul bărbatului ei!" "Cum este necredincioasă bărbatului său o femeie, aşa Mi-aţi fost necredincioşi voi, casa lui Israel, zice Domnul!" (Ezech. 16: 8, 13-15, 32; Ier. 3: 20).

În Noul Testament o vorbire foarte asemănătoare este adresată pretinşilor creştini care caută prietenia lumii mai
19 presus de aprobarea lui Dumnezeu. Apostolul Iacob zice: "Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu".

Femeia (Babilonul) din Apocalipsa 17 este descrisă ca "îmbrăcată cu purpură şi stacojiu... împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni şi necurăţii... pe frunte purta scris un nume, o taină: "Babilonul cel mare, mama desfrânatelor". Profetul spune: "Am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinţilor şi de sângele martirilor lui Isus". Babilonul este descris în continuare ca fiind "cetatea cea mare, care are stăpânire peste împăraţii pământului". (Apoc. 17: 4-6, 18). Puterea care a exercitat o
20 dominaţie despotică asupra monarhilor creştinătăţii timp de multe secole este Roma. Purpura şi stacojiul, aurul, pietrele preţioase şi mărgăritarele, descriu în mod viu măreţia şi pompa mai mult decât împărăteşti îndrăgite de scaunul trufaş al Romei. Despre nici o altă putere nu se poate afirma, cu adevărat, că a fost "îmbătată de sângele sfinţilor" ca despre Biserica Romană, care a persecutat cu atâta cruzime pe urmaşii lui Hristos. Babilonul este de asemenea acuzat de păcatul legăturii adultere cu "împăraţii pământului". Biserica iudaică a ajuns desfrânată prin depărtarea de Domnul şi alianţa cu păgânii; iar Roma, care a decăzut în acelaşi fel prin căutarea sprijinului puterilor lumeşti, primeşte aceeaşi condamnare.

Despre Babilon se spune că este "mama desfrânatelor". Prin fiicele ei sunt simbolizate bisericile care rămân fidele doctrinelor şi tradiţiilor ei şi urmează exemplul ei, sacrificând adevărul şi aprobarea lui Dumnezeu pentru a stabili
21 o alianţă adulteră cu lumea. Solia din Apocalipsa 14, care anunţă căderea Babilonului, trebuie să se aplice grupărilor religioase care odinioară au fost curate, dar care s-au corupt. Întrucât această solie urmează după avertizarea privind judecata, ea trebuie să fie vestită în zilele din urmă; de aceea nu se poate referi numai la Biserica Romei, deoarece această biserică a fost într-o stare decăzută timp de multe secole. Mai mult decât atât, în

capitolul 18 din Apocalipsa poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilon. Conform acestui text, mulți din poporul lui Dumnezeu se află încă în Babilon. Dar în care grupări religioase se găsește acum cea mai mare parte dintre urmașii lui Hristos? Fără îndoială, în diferitele biserici care mărturisesc credința protestantă. La data apariției lor, aceste biserici au luat o poziție nobilă pentru Dumnezeu și pentru adevăr, iar binecuvântarea Lui a fost cu ele. Însăși lumea necredincioasă a fost constrânsă să recunoască rezultatele binefăcătoare care au urmat acceptării principiilor Evangheliei. Prin cuvintele profetului i se spune lui Israel: "Ei s-a dus vestea printre neamuri, pentru frumusețea ta; căci era desăvârșită de tot, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul, Dumnezeu". Dar ele au decăzut din cauza aceleiași dorințe, care a constituit blestemul și ruina lui Israel, - dorința de a imita practicile și de a căuta prietenia celor nelegiuiți. "Te-ai încrezut în frumusețea ta și ai curvit, la adăpostul numelui tău cel mare". (Ezech. 16: 14, 15).

Multe din bisericile protestante urmează exemplul Romei de a întreține legături nelegiuite cu "împărații pământului" - bisericile de stat, prin legătura lor cu guvernele lumești; iar alte denominațiuni, prin căutarea
22 aprobării lumii. Cuvântul "Babilon" - confuzie - se poate aplica pe drept acestor grupări, care pretind că-și bazează doctrinele pe Biblie și totuși sunt divizate în nenumărate secte, cu crezuri și teorii contradictorii. Pe lângă unirea vinovată cu lumea, bisericile care s-au despărțit de Roma mai prezintă și alte caracteristici ale ei.

O carte romano-catolică susține că "dacă Biserica Romei a fost vreodată vinovată de idolatria închinării la sfinți,
23 fiica ei, Biserica Anglicană, este vinovată de același păcat, deoarece în raport cu zece biserici închinate Mariei, numai una este dedicată lui Hristos". (Richard Challoner, The Catholic Christian Instructed, Preface, pag. 21, 22).

Dr. Hopkins, în lucrarea sa, "Tratat asupra Mileniului", declară: "Nu există nici un motiv să se considere că
24 spiritul și practicile anticreștine sunt limitate la ceea ce se numește acum Biserica Romei. Bisericile protestante au în ele mult din spiritul lui Anticrist și sunt departe de a fi reformate în totul de... corupții și nelegiuire". (Samuel Hopkins, Works, vol. 2, pag. 328).

Cu privire la despărțirea Bisericii Presbiteriene de Roma, Dr. Guthrie scrie: "Acum trei sute de ani, biserica
25 noastră a ieșit pe porțile Romei cu o Biblie deschisă pe steagul ei și cu următorul moto: "Cercetați Scripturile". Apoi pune întrebarea semnificativă: "Dar au ieșit ei curați din Babilon?" (Thomas Guthrie, The Gospel in Ezekiel, pag. 237).

"Biserica Anglicană, spune Spurgeon, pare că este invadată de ritualism; iar neconformismul se dovedește a fi
26 penetrat aproape tot atât de mult de necredința filozofică. Cei despre care credeam lucruri mai bune se abat, unul câte unul, de la fundamentele credinței. Cred că însăși inima Angliei este din ce în ce mai mult slăbită de o necredință condamnabilă, care încă mai îndrăznește să meargă la amvon și să se intituleze creștină."

Care a fost originea marii apostazii? Cum s-a depărtat prima biserică de simplitatea Evangheliei? Prin conformarea cu practicile păgânismului pentru a ușura acceptarea creștinismului de păgâni. Apostolul Pavel declara, că chiar în zilele sale, "taina fărădelegii a și început să lucreze". (2 Tes. 2: 7). În timpul vieții apostolilor biserica a rămas relativ curată. Dar "către sfârșitul secolului al doilea, majoritatea bisericilor își însușeau o formă nouă; simplitatea de la început dispăruse și treptat, pe măsură ce ucenicii mai în vârstă au coborât în mormânt,
27 copiii lor împreună cu noii convertiți,... au ajuns în frunte și au dat o formă nouă cauzei". (Robert Robinson, Ecclesiastical Researches, ch. 6, par. 17, pag. 51). Pentru a câștiga noi convertiți, standardele înalte ale credinței creștine au fost coborâte și ca urmare "un potop de păgânism, revărsându-se în biserică, a adus cu el obiceiurile, practicile și idolii lui". (Gavazzi, Lectures, pag. 278). Când religia creștină a câștigat favoarea și sprijinul conducătorilor pământești, ea a fost acceptată doar de formă de mulțimi; deși convertiții în aparență erau creștini, mulți "au rămas, de fapt, păgâni, închinându-se în ascuns idolilor lor". (Idem, pag. 278).

Nu cumva s-a repetat același proces în aproape toate bisericile care se numesc protestante? După ce întemeietorii, care aveau adevăratul spirit al reformei, au încetat din viață, urmașii lor au ajuns în frunte și au dat "o formă nouă cauzei". În timp ce țineau orbește la crezul părinților lor și refuzau să accepte orice adevăr nou față de cel pe
28 care-l moșteniseră, urmașii reformatorilor s-au îndepărtat mult de exemplul lor de umilință, lepădare de sine și renunțare la lume. Astfel "simplitatea de la început a dispărut". Un potop lumesc a inundat biserica, și a adus "cu el obiceiurile, practicile și idolii ei".

Vai, cât de înfricoșător de mult este cultivată astăzi printre pretinșii urmași ai lui Hristos acea prietenie cu lumea care este "vrăjmășie cu Dumnezeu"! Cât de mult s-au depărtat bisericile populare din întreaga creștinătate de standardul biblic de umilință, lepădare de sine, simplitate și evlavie! Vorbind de modul corect de a folosi banii, John Wesley spunea: "Nu risipiți nici o parte din acest talant atât de prețios, numai pentru satisfacerea poftei
29 ochilor, pe haine scumpe și de prisos sau pe podoabe inutile. Nu risipiți nici o parte din el pentru împodobirea nenecesară a caselor voastre; pe mobilă scumpă sau de prisos, pe tablouri, zugrăveli și decorări costisitoare... Nu vă împodobiți cu nimic care să satisfacă lăudăroșia vieții, pentru a câștiga admirația sau lauda oamenilor.... Atât timp cât îți merge bine, oamenii te vor lăuda. Cât timp vă îmbrăcați "în purpură și in subțire" și duceți "în fiecare zi o viață plină de veselie și strălucire", fără îndoială că mulți vor aplauda eleganța gustului vostru, generozitatea

şi ospitalitatea voastră. Dar să nu cumpărați laudele lor atât de scump. Mai degrabă mulțumiți-vă cu onoarea care vine de la Dumnezeu. (Wesley, Works, Sermon 50, "The Use of Money"). În multe biserici din timpul nostru o astfel de învățătură nu este luată în seamă.

A mărturisi o credință a devenit un fapt obişnuit în lume. Conducători, politicieni, juriști, medici şi negustori intră în biserică pentru a-şi asigura respectul şi încrederea societății, cât şi pentru promovarea propriilor lor interese lumeşti. Astfel ei caută să acopere toate afacerile lor necinstite cu o mărturisire de creştinism. Diferitele grupări religioase, întărite prin bogăția şi influența acestor oameni lumeşti botezați, concurează pentru popularitate şi
30 dominație. Biserici splendide, înfrumusețate în modul cel mai extravagant, sunt ridicate pe străzile principale. Închinătorii se împodobesc cu haine scumpe şi elegante. Se plăteşte un salariu mare unui pastor talentat pentru a atrage şi a menține pe oameni. Predicile lui nu trebuie să atingă păcatele obişnuite, ci să fie blânde şi plăcute pentru urechile rafinate. Astfel păcătoşii mondeni sunt înscrişi în registrele bisericii şi păcate la modă sunt ascunse sub o formă a evlaviei.

Comentând atitudinea actuală a pretinşilor creştini față de lume, un renumit ziar spune: "Biserica s-a supus treptat spiritului timpului şi şi-a adaptat formele de închinare la cerințele moderne". "Biserica foloseşte acum toate mijloacele care fac religia atrăgătoare." Un scriitor vorbeşte astfel despre metodişti în publicația "Independent"
31 din New York: "Linia de despărțire dintre oamenii evlavioşi şi cei necredincioşi dispare treptat şi bărbați zeloşi de ambele părți se străduiesc să şteargă orice deosebire dintre modul lor de acțiune şi de distracție". "Popularitatea religiei tinde să mărească considerabil numărul acelora care vor să obțină avantaje de la ea, fără să împlinească cu corectitudine obligațiile cerute de ea."

Howard Crosby spune: "Este un motiv de îngrijorare adâncă faptul că vedem biserica lui Hristos împlinind într-o măsură atât de mică planurile Domnului ei. După cum iudeii din vechime au îngăduit ca o legătură strânsă cu popoarele idolatre să le îndepărteze inimile de Dumnezeu,... tot astfel biserica lui Hristos de astăzi, prin tovărăşii
32 nesfinte cu lumea necredincioasă, renunță la rânduielile divine ale adevăratei vieți şi se dedă la obiceiurile vătămătoare, deşi adesea plauzibile, ale unei societăți necredincioase, folosind argumente şi ajungând la concluzii care sunt străine de descoperirea lui Dumnezeu şi direct opuse oricărei creşteri în har". (The Healthy Christian: An Appeal to the Church, pag. 141, 142).

În acest val crescând de spirit lumesc şi căutare de plăceri, lepădarea de sine şi sacrificiul de sine pentru cauza lui Hristos sunt pierdute aproape cu totul. "Unii dintre bărbații şi femeile care activează astăzi în bisericile noastre au
33 fost educați în copilărie, să facă sacrificii pentru a putea să dea sau să facă ceva pentru Hristos". Dar "dacă astăzi este nevoie de fonduri,... nimeni nu trebuie invitat să dea. O, nu! Organizați un bazar filantropic, un tablou vivant, o scenetă, o cină antică sau o petrecere - orice pentru a amuza pe oameni".

Guvernatorul Washburn din Wisconsin în mesajul său anual din 9 ianuarie 1873, declara: "Se pare că este necesară o lege care să închidă şcolile în care se practică jocuri de noroc. Aceste şcoli sunt pretutindeni. Chiar şi biserica (fără să-şi dea seama, desigur) face uneori lucrarea diavolului. Concerte cu donații, mese cu donații, tombole, uneori în ajutorul unor proiecte religioase sau caritabile, dar deseori pentru scopuri mai puțin demne,
34 loterii, pachete cu premii, etc., toate sunt plănuite pentru a câştiga bani fără a oferi contravaloarea lor. Nimic nu este atât de demoralizator sau vătămător, îndeosebi pentru tineret, cum este obținerea de bani sau bunuri fără muncă. Dacă oameni respectabili se angajează în aceste jocuri de noroc şi îşi liniştesc conştiința cu gândul că banii vor fi folosiți într-un scop bun, nu este de mirare că tineretul țării cade atât de uşor în obiceiuri stimulate aproape sigur de pasiunea jocurilor de noroc".

Spiritul asemănării cu lumea invadează bisericile întregii creştinătăți. Robert Atkins, într-o predică ținută la Londra, zugrăveşte un tablou întunecat al declinului spiritual care predomina în Anglia: "Adevărații credincioşi se împuținează pe pământ şi nimeni nu pune la inimă lucrul acesta. În prezent, adepții religiei din toate bisericile
35 sunt iubitori de lume, se conformează lumii, sunt iubitori de plăceri lumeşti şi aspiră să fie respectați. Sunt chemați să sufere pentru Hristos, dar nu primesc nici măcar un reproş... Apostazie, apostazie, apostazie este scris pe frontispiciul fiecărei biserici; dacă ar şti lucrul acesta şi dacă l-ar simți, ar mai fi o speranță; dar, vai! Ei strigă: "Suntem bogați, ne-am îmbogățit şi nu ducem lipsă de nimic". (Second Advent Library, tract nr. 39).

Marele păcat de care este acuzat Babilonul este că a făcut ca toate neamurile să bea "din vinul mâniei desfrânării ei". Acest potir cu băutură îmbătătoare, pe care îl prezintă lumii, reprezintă doctrinele false pe care le-a acceptat
36 ca urmare a legăturii nelegiuite cu mai marii pământului. Prietenia cu lumea i-a corupt credința şi în consecință, exercită o influență corupătoare asupra lumii, predicând doctrine contrare celor mai clare declarații ale Sfintelor Scripturi.

Roma a interzis accesul poporului la Biblie şi a impus tuturor oamenilor să accepte învățăturile ei în locul Bibliei. Lucrarea Reformațiunii a constat în a reda oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu; dar nu este, oare, adevărat că în
37 bisericile din timpul nostru oamenii sunt învățați să-şi bazeze credința mai degrabă pe crezul şi pe învățăturile bisericii lor decât pe Scripturi? Charles Beecher, vorbind despre bisericile protestante, spunea: "Ele resping orice

cuvânt dezaprobator rostit împotriva crezurilor, cu aceeaşi susceptibilitate cu care respingeau Sfinţii Părinţi orice cuvânt dezaprobator împotriva creşterii venerării sfinţilor şi martirilor, pe care ei o susţineau.... Denominaţiunile protestante evanghelice şi-au legat atât de mult mâinile una alteia şi propriile lor mâini, încât un om nu poate să devină predicator în nici una din ele, fără să accepte o altă carte pe lângă Biblie.... Declaraţia că puterea crezurilor începe în prezent să interzică Biblia, tot la fel ca şi Roma, deşi pe o cale mai subtilă, nu este imaginară". (Sermon on "The Bible a Sufficient Creed", delivered at Fort Wayne, Indiana, 22 februarie 1846).

Când învăţătorii credincioşi explică Cuvântul lui Dumnezeu, se ridică bărbaţi de cultură, pastori care pretind că înţeleg Scripturile, dar care combat învăţătura sănătoasă ca erezie şi astfel abat pe căutătorii adevărului. Dacă
38 lumea n-ar fi îmbătată în mod iremediabil cu vinul Babilonului, mulţimi de oameni ar fi convinse şi convertite de adevărurile clare şi pătrunzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dar credinţa religioasă se prezintă atât de confuză şi contradictorie, încât oamenii nu ştiu care este adevărul. Păcatul nepocăinţei lumii stă la uşa bisericii.

A doua solie îngerească din Apocalipsa 14 a fost predicată mai întâi în vara anului 1844 şi atunci a avut o aplicaţie mai directă la bisericile din Statele Unite, unde avertizarea despre venirea judecăţii fusese proclamată cel mai mult, dar a fost şi cel mai mult respinsă şi unde declinul bisericilor fusese mai rapid. Dar solia îngerului al doilea nu a avut o împlinire completă în anul 1844. Atunci bisericile au suferit un declin moral, ca urmare a
39 refuzării luminii soliei advente; dar acesta nu a fost complet. Deoarece au continuat să respingă adevărurile speciale pentru timpul acesta, au decăzut din ce în ce mai mult. Totuşi, încă nu se putea spune că "a căzut Babilonul,... pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei". El nu reuşise încă să adape toate neamurile. Spiritul conformării cu lumea şi indiferenţa faţă de adevărurile speciale pentru timpul nostru există şi câştigă teren în bisericile protestante din toate ţările creştine; aceste biserici sunt cuprinse în declaraţia solemnă şi teribilă a celui de-al doilea înger. Dar lucrarea apostaziei încă nu a atins punctul culminant.

Biblia declară că înainte de venirea Domnului, Satana va lucra "cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii"; şi aceia care "n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi", vor fi lăsaţi să primească "o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună". (2 Tes. 2: 9-11). Până când această stare
40 nu va fi atinsă şi unirea bisericii cu lumea nu va fi realizată pe deplin în toată creştinătatea, căderea Babilonului nu va fi completă. Schimbarea este progresivă, iar împlinirea completă a profeţiei din Apocalipsa 14: 8 este încă în viitor.

În ciuda întunericului spiritual şi înstrăinării de Dumnezeu care există în bisericile care constituie Babilonul, majoritatea adevăraţilor urmaşi ai lui Hristos se găsesc încă în ele. Mulţi din aceştia n-au înţeles niciodată adevărurile speciale pentru acest timp. Mulţi sunt nemulţumiţi de starea lor actuală şi doresc o lumină mai clară. Ei caută în zadar chipul lui Hristos în bisericile din care fac parte. Deoarece aceste biserici se depărtează din ce în
41 ce mai mult de adevăr şi se unesc mai strâns cu lumea, deosebirea dintre cele două clase se va mări şi se va ajunge, în cele din urmă, la despărţire. Va veni timpul când aceia care iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice nu vor putea să mai rămână împreună cu cei care sunt "iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea".

Apocalipsa 18 atrage atenţia asupra timpului când, ca urmare a respingerii întreitei avertizări din Apocalipsa 14: 6-12, biserica va ajunge pe deplin în starea prezisă de al doilea înger şi poporul lui Dumnezeu aflat încă în Babilon va fi chemat să se despartă de el. Această solie este ultima care va mai fi dată lumii şi ea îşi va împlini
42 lucrarea. Când cei care "n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire" (2 Tes. 2: 12), vor fi lăsaţi să primească o amăgire puternică şi să creadă o minciună, atunci lumina adevărului va străluci asupra acelora ale căror inimi sunt deschise s-o primească şi toţi copiii lui Dumnezeu care vor fi în Babilon vor asculta de porunca: "Ieşiţi din mijlocul lui, poporul Meu". (Apoc. 18: 4).

Tragedia Veacurilor : Capitolul 22

Profeţii
împlinite

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

După ce trecut timpul când venirea Domnului a fost aşteptată prima dată, - în primăvara anului 1844, - cei care aşteptaseră cu credinţă arătarea Sa, au fost cuprinşi, pentru un timp, de îndoială şi nesiguranţă. În timp ce lumea îi considera complet Înfrânţi şi dovediţi că au susţinut o amăgire, Cuvântul lui Dumnezeu a rămas totuşi izvorul lor de mângâiere. Mulţi au continuat să cerceteze Scripturile, examinând din nou dovezile credinţei lor şi studiind cu
1 atenţie profeţiile, pentru a obţine mai multă lumină. Mărturia Bibliei care sprijinise poziţia lor părea clară şi concludentă. Semne care nu puteau fi greşit înţelese arătau că venirea lui Hristos este aproape. Binecuvântarea deosebită a Domnului atât în convertirea păcătoşilor, cât şi în redeşteptarea vieţii spirituale printre creştini, constituia dovada că solia venise din Cer. Deşi credincioşii nu puteau să explice dezamăgirea, simţeau asigurarea că Dumnezeu îi condusese în experienţa prin care trecuseră.

În profeţiile pe care ei le consideraseră că se aplicau la timpul celei de a doua veniri, erau întreţesute învăţături,
2 anume potrivite situaţiei lor de nesiguranţă şi îndoială, care-i încurajau să aştepte cu răbdare şi credinţă că ceea ce era acum întunecat pentru înţelegerea lor, va fi clarificat la timpul cuvenit.

Printre aceste profeţii era cea din Habacuc 2: 1-4: "M-am dus la locul meu de strajă şi stam pe turn ca să veghez şi să văd ce are să-mi spună Domnul şi ce-mi va răspunde la plângerea mea. Domnul mi-a răspuns şi a zis: "Scrie
3 proorocia şi sapă-o pe table, ca să se poată citi uşor! Căci este o proorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire şi nu va minţi; dacă zăboveşte, aşteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit. Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credinţa lui".

Încă din anul 1842, îndrumarea dată în această profeţie să "scrie proorocia şi să o sape pe table ca să fie citită uşor", a sugerat lui Charles Fitch să facă o diagramă profetică pentru a ilustra vedeniile din cartea lui Daniel şi Apocalipsa. Publicarea acestei diagrame a fost considerată ca o împlinire a poruncii date prin Habacuc. Totuşi
4 nimeni n-a observat atunci că în aceeaşi profeţie era prevăzută o întârziere evidentă în împlinirea vedeniei - un timp de aşteptare. Acest pasaj a devenit foarte semnificativ după dezamăgire: "Căci este o proorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire şi nu va minţi; dacă zăboveşte, aşteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit.... cel neprihănit va trăi prin credinţa lui".

De asemenea, un izvor de putere şi mângâiere pentru credincioşi a fost o parte din profeţia lui Ezechiel: "Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: "Fiul omului, ce înseamnă acest cuvânt de batjocură, pe care-l întrebuinţaţi în ţara lui Israel: "Zilele se lungesc şi toate vedeniile rămân neîmplinite?" De aceea spune-le: "Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu:... "Se apropie zilele şi toate vedeniile se vor împlini!"... Eu, Domnul, voi vorbi; ce voi spune se va
5 împlini şi nu va mai fi amânat."... "Casa lui Israel zice: "Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinească şi prooroceşte pentru vremuri depărtate!" De aceea spune-le: "Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: "Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele; ci cuvântul, pe care-l voi rosti, se va împlini, zice Domnul, Dumnezeu". (Ezec. 12: 21-25, 27, 28).

Cei ce aşteptau s-au bucurat că Acela care cunoaşte sfârşitul de la început privise de-a lungul secolelor şi prevăzând dezamăgirea lor, le dăduse cuvinte de curaj şi speranţă. Dacă n-ar fi existat aceste cuvinte în Scriptură,
6 care să-i îndemne să aştepte cu răbdare şi să ţină cu tărie la încrederea lor în Cuvântul lui Dumnezeu, credinţa lor s-ar fi pierdut în acel ceas al încercării.

Parabola celor zece fecioare din Matei 25, ilustrează de asemenea experienţa poporului advent. În Matei 24, ca
7 răspuns la întrebarea ucenicilor Săi, privind semnul venirii Sale şi al sfârşitului lumii, Hristos a menţionat unele din cele mai importante evenimente din istoria lumii şi a bisericii dintre prima şi a doua Sa venire şi anume:

distrugerea Ierusalimului, marea strâmtorare a bisericii sub persecuțiile păgâne și papale, întunecarea soarelui și a lunii, precum și căderea stelelor. După aceea El a vorbit despre venirea Sa și a Împărăției Sale, spunându-le parabola care descrie cele două clase de slujitori, care așteaptă venirea Sa. Capitolul 25 începe cu cuvintele: "Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare". Aici este prezentată biserica din ultimele zile, aceeași care este descrisă și la încheierea capitolului 24. În această parabolă, experiența credincioșilor este ilustrată prin cele întâmplate la o nuntă din orient.

"Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelele și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelele, n-au luat cu
8 ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: "Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!" (Matei 25: 1-6).

Venirea lui Hristos, așa cum fusese proclamată de prima solie îngerească, a fost înțeleasă ca reprezentând venirea mirelui. Reforma întinsă, care avusese loc prin vestirea apropiatei Sale veniri, corespundea cu ieșirea fecioarelor în întâmpinarea mirelui. În această parabolă, ca și în cea din Matei 24, sunt reprezentate două clase de credincioși. Toți și-au luat candelele, adică Bibliile și în lumina lor, au ieșit să întâmpine pe Mire. Dar în timp ce "cele nechibzuite, când și-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn, cele înțelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele și untdelemn în vase". Cei înțelepți primiseră harul lui Dumnezeu, puterea regeneratoare și iluminatoare a Duhului Sfânt, care face din Cuvântul Său o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. Ei studiaseră
9 Scripturile în temere de Dumnezeu pentru a afla adevărul și căutaseră cu seriozitate curăția inimii și a vieții. Aceștia avuseseră o experiență personală, o credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său, care nu putea să fie distrusă de dezamăgire și întârziere. Ceilalți "când și-au luat candelele, n-au luat... untdelemn". Ei au acționat din impuls. Temerile le fuseseră trezite de solia solemnă, dar ei se sprijiniseră pe credința fraților lor, fiind mulțumiți cu lumina pâlpâitoare a bunelor emoții, fără o înțelegere temeinică a adevărului sau o adevărată lucrare a harului in inimă. Aceștia merseseră în întâmpinarea Domnului plini de speranță, în perspectiva unei răsplătiri imediate; dar ei nu erau pregătiți pentru întârziere și dezamăgire. Când au venit încercările, credința i-a părăsit și candelele li s-au stins.

"Fiindcă mirele zăbovea, toate au ațipit și au adormit". Prin zăbovirea mirelui este reprezentată trecerea timpului când Domnul a fost așteptat, dezamăgirea și aparenta întârziere. În acest timp de nesiguranță, interesul celor superficiali și cu inimile împărțite a început, în curând, să șovăie și eforturile lor să slăbească; dar aceia a căror credință era întemeiată pe o cunoaștere personală a Bibliei, aveau picioarele pe o stâncă, pe care valurile
10 dezamăgirii nu au putut s-o dărâme. "Toate au ațipit și au adormit"; o clasă în indiferență și părăsirea credinței, cealaltă așteptând cu răbdare până când va fi dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării și cei din urmă păreau că pierd, într-o anumită măsură, zelul și devotamentul lor. Cei cu inima împărțită și superficiali nu au putut să se mai sprijine pe credința fraților lor. Fiecare a trebuit să reziste sau să cadă, în mod personal.

Cam în același timp a început să apară fanatismul. Unii care mărturiseau că sunt credincioși zeloși ai soliei, au respins Cuvântul lui Dumnezeu ca singură călăuză infailibilă și pretinzând că sunt conduși de Duhul, s-au lăsat
11 stăpâniți de propriile lor sentimente, impresii și imaginații. Unii manifestau un zel orb și bigot, condamnând pe toți cei care nu erau de acord cu ei. Ideile și practicile lor fanatice n-au fost acceptate de majoritatea adventiștilor; totuși ei au făcut să fie vorbită de rău cauza adevărului.

Prin aceste mijloace, Satana căuta să se împotrivească lucrării lui Dumnezeu și s-o distrugă. Oamenii fuseseră treziți în mare măsură de mișcarea adventă, mii de păcătoși se convertiseră și bărbați credincioși se consacrau lucrării de proclamare a adevărului, chiar în acel timp de întârziere. Prințul răului își pierdea supușii; pentru a aduce ocară asupra cauzei lui Dumnezeu a căutat să amăgească pe unii care mărturiseau că sunt credincioși și să-i
12 ducă la extremism. Apoi agenții lui erau gata să sesizeze orice greșeală, orice slăbiciune, orice faptă nepotrivită și să le prezinte înaintea oamenilor în lumina cea mai exagerată, pentru a-i face odioși pe adventiști și credința lor. Astfel cu cât era mai mare numărul celor pe care-i putea determina să mărturisească credința în a doua venire, în timp ce inimile lor erau stăpânite de puterea lui, cu atât putea să câștige un avantaj mai mare, atrăgând atenția lumii asupra lor, ca reprezentanți ai întregului corp al credincioșilor.

Satana este "acuzatorul fraților" și spiritul lui inspiră pe oameni să pândească greșelile și defectele poporului lui Dumnezeu și să le trâmbițeze, în timp ce faptele lor bune sunt trecute cu vederea. El este activ totdeauna când Dumnezeu lucrează pentru mântuirea sufletelor. Când fiii lui Dumnezeu vin înaintea Domnului, vine și Satana în
13 mijlocul lor. În orice redeșteptare religioasă, el este gata să aducă oameni cu inima nesfințită și mintea dezechilibrată. Când aceștia acceptă unele părți ale adevărului și obțin un loc între credincioși, Satana lucrează prin ei să introducă teorii care vor amăgi pe cei care nu veghează. Faptul că cineva se află în tovărășia copiilor lui Dumnezeu, în casa de închinare sau chiar in jurul mesei Domnului, nu este o dovadă că este un adevărat creștin. Satana este deseori prezent chiar la ocaziile cele mai solemne în persoana celor pe care-i poate folosi ca agenți ai

săi.
Prințul răului se luptă pentru orice palmă de teren pe care poporul lui Dumnezeu înaintează în călătoria lui spre cetatea cerească. În toată istoria bisericii, nici o reformă nu a putut să fie înfăptuită fără să întâmpine piedici serioase. Aşa a fost în zilele lui Pavel. Oriunde apostolul întemeia o biserică, se găseau câțiva care pretindeau că au primit credința, dar care aduceau rătăciri care, dacă ar fi fost primite, ar fi îndepărtat, în cele din urmă, iubirea pentru adevăr. Luther a avut de asemenea necazuri şi încurcături mari din partea fanaticilor care pretindeau că
14 Dumnezeu vorbea direct prin ei şi de aceea aşezau propriile lor idei şi păreri mai presus de mărturia Scripturilor. Mulți cărora le lipseau credința şi experiența, dar care aveau multă încredere în ei înşişi şi cărora le plăcea să audă şi să spună noutăți, au fost înşelați de pretențiile noilor învățători şi s-au unit cu agenții Satanei să dărâme lucrarea pe care Dumnezeu îl condusese pe Luther s-o facă. Frații Wesley şi alții, care au adus binecuvântări lumii prin influența şi credința lor, au întâmpinat la fiecare pas vicleniile Satanei, care împingeau la diferite forme de fanatism pe cei cu exces de zel, neechilibrați şi nesfințiți.
William Miller nu a fost de acord cu teoriile care conduceau la fanatism. El declara, ca şi Luther, că orice spirit trebuie verificat prin Cuvântul lui Dumnezeu. "Satana, spunea Miller, are mare putere asupra minților unora din zilele nostre. Dar cum ştim ce fel de spirit este în ei? Biblia răspunde: "După roadele lor îi veți cunoaşte"... În lume au apărut multe spirite; ni se porunceşte să cercetăm spiritele. Duhul care nu ne face să trăim cu cumpătare, dreptate şi evlavie în această lume, nu este Duhul lui Hristos. Mă conving din ce în ce mai mult că Satana are mult de-a face cu aceste mişcări primejdioase... Mulți din mijlocul nostru, care pretind că sunt pe deplin sfințiți, urmează tradițiile oamenilor şi sunt, de fapt, tot atât de necunoscători ai adevărului ca şi ceilalți care nu au
15 asemenea pretenții". (Bliss, pag. 236, 237). "Duhul rătăcirii ne va depărta de adevăr, dar Duhul lui Dumnezeu ne va conduce la adevăr. Dar, vei spune că un om poate să fie greşit şi totuşi să creadă că are adevărul. Cum să facem deosebirea? Răspundem că Duhul şi Cuvântul sunt în deplin acord. Dacă un om se judecă prin Cuvântul lui Dumnezeu şi descoperă că este în armonie desăvârşită cu întregul Cuvânt, atunci trebuie să creadă că are adevărul; dar dacă descoperă că duhul care-l conduce nu se armonizează cu tot conținutul Legii lui Dumnezeu sau al Cărții Sfinte, atunci să fie atent ca să nu cadă în cursa diavolului." (The Advent Herald and Signs of the Times Reporter, vol. 8, nr. 23, 15 ianuarie 1845). "Adesea am găsit o mai mare dovadă de evlavie lăuntrică într-o privire caldă, pe un obraz umed de lacrimi şi într-o vorbire înecată de suspine, decât în toată gălăgia prin care unii îşi arată creştinismul." (Bliss, pag. 282).
În zilele Reformațiunii, adversarii ei au acuzat de toate relele fanatismului tocmai pe aceia care luptau cel mai zelos împotriva lui. O metodă asemănătoare a fost folosită şi de adversarii mişcării advente. Nefiind mulțumiți cu prezentarea eronată şi exagerată a greşelilor extremiştilor şi fanaticilor, ei au răspândit zvonuri rele care nu aveau
16 nici cea mai slabă urmă de adevăr. Aceste persoane erau animate de prejudecată şi ură. Pacea le fusese tulburată de proclamarea venirii curânde a lui Hristos. Se temeau că ar putea să fie adevărat, totuşi sperau că nu va fi şi acesta era motivul ascuns al luptei lor împotriva adventiştilor şi a credinței lor.
Faptul că vreo câțiva fanatici pătrunseseră în rândurile adventiştilor nu constituia un motiv mai temeinic de a considera că mişcarea aceasta nu era de la Dumnezeu, decât a fost prezența fanaticilor şi amăgitorilor în biserica din zilele lui Pavel sau ale lui Luther, un motiv de a condamna lucrarea lor. Să se trezească poporul lui Dumnezeu
17 din somn şi să înceapă cu toată seriozitatea lucrarea de pocăință şi reformațiune; să cerceteze Scripturile pentru a înțelege adevărul aşa cum este în Isus; să facă o consacrare deplină înaintea lui Dumnezeu şi nu va lipsi dovada că Satana este încă activ şi vigilent. El îşi va manifesta puterea prin tot felul de amăgiri, chemând în ajutor pe toți îngerii căzuți ai împărăției sale.
Fanatismul şi dezbinarea nu au fost provocate de proclamarea celei de a doua veniri. Acestea au apărut în vara anului 1844, când adventiştii erau în dubiu şi nedumerire cu privire la adevărata lor poziție. Predicarea primei solii îngereşti şi a "strigătului de la miezul nopții" tindeau în mod direct să reprime fanatismul şi disensiunea.
18 Aceia care au participat la aceste mişcări solemne erau în armonie; inimile lor erau pline de iubire unul pentru altul şi pentru Isus pe care aşteptau să-L vadă curând. Aceeaşi credință, aceeaşi fericită speranță, i-au înălțat deasupra puterii oricărei influențe omeneşti şi s-au dovedit un scut împotriva asalturilor Satanei.
"Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate şi au adormit. La miezul nopții s-a auzit o strigare: "Iată mirele, ieşiți-i în întâmpinare!" Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele". (Matei 25: 5-7). În vara anului
19 1844, adică la mijlocul timpului dintre data fixată prima dată pentru sfârşitul celor 2300 zile şi toamna aceluiaşi an, timp hotărât ulterior ca împlinire a perioadei, solia a fost proclamată chiar cu cuvintele Scripturii: "Iată, mirele vine!"
Faptul care a dus la această schimbare a fost descoperirea că decretul lui Artaxerxe pentru rezidirea Ierusalimului, care forma punctul de plecare pentru perioada de 2300 de zile, a intrat în vigoare în toamna anului 457 în. Hr. şi
20 nu la începutul anului, aşa cum se crezuse la început. Socotind din toamna anului 457, cei 2300 de ani se terminau în toamna anului 1844. (Vezi apendicele).

Argumentele scoase din simbolurile Vechiului Testament de asemenea arătau că toamna era timpul când trebuia
21 să aibă loc evenimentul reprezentat prin "curățirea sanctuarului". Acest lucru a devenit foarte clar când s-a studiat cu atenție modul în care se împliniseră simbolurile privitoare la prima venire a lui Hristos.
Înjunghierea mielului pascal era o prefigurare a morții lui Hristos. Pavel zice: "Hristos, Paştele nostru, a fost jertfit". (1 Cor. 5: 7). Snopul din primele roade, care era legănat în timpul Paştelui înaintea Domnului, simboliza
22 învierea lui Hristos. Vorbind despre învierea Domnului şi a tuturor credincioşilor Săi, Pavel spune: "Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos". (1 Cor. 15: 23). Asemenea snopului de legănat, care era format din primele spice coapte culese înainte de seceriş, Hristos este primul rod al secerişului nepieritor al răscumpărților, care vor fi adunați în grânarul lui Dumnezeu la învierea viitoare.
Aceste simboluri s-au împlinit nu numai în ceea ce priveşte evenimentul, ci şi în ceea ce priveşte timpul. În ziua a patrusprezecea a primei luni din calendarul iudaic, adică chiar în ziua şi luna în care timp de cincisprezece secole fusese înjunghiat mielul pascal, Hristos mânca Paştele cu ucenicii Săi, instituind sărbătoarea care urma să
23 comemoreze moartea Sa ca "Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". În aceeaşi noapte a fost prins de mâini nelegiuite pentru a fi răstignit şi omorât. Ca antitip al snopului de legănat, Domnul nostru a fost înviat din morți a treia zi, ca "pârgă a celor adormiți", primul dintre cei drepți înviați, ale căror "trupuri smerite" vor fi schimbate şi făcute "asemenea trupului slavei Sale". (1 Cor. 15:20; Filip. 3:21).
În acelaşi fel, simbolurile care se referă la a doua venire trebuie să se împlinească la timpul arătat de serviciul ceremonial. În sistemul mozaic, curățirea sanctuarului sau marea Zi de Ispăşire, avea loc în ziua a zecea a lunii a şaptea din calendarul iudaic (Lev. 16: 29-34), când marele preot după ce făcea ispăşire pentru tot Israelul, îndepărtând astfel păcatele din sanctuar, ieşea şi binecuvânta poporul. Tot aşa se credea că Hristos, Marele nostru
24 Preot, Se va arăta să curețe pământul prin distrugerea păcatului şi a păcătoşilor şi să binecuvânteze cu nemurire pe poporul Său care Îl aşteaptă. Astfel, ziua a zecea a lunii a şaptea, marea Zi de Ispăşire, timpul curățirii sanctuarului, care în anul 1844 cădea la 22 octombrie, a fost considerată ca dată a venirii Domnului. Aceasta era în armonie cu dovezile deja prezentate că perioada celor 2300 de zile se va încheia în toamnă, iar concluzia părea bine fondată.
În parabola din Matei 25, timpul de aşteptare şi ațipire este urmat de venirea mirelui. Acest lucru era în
25 concordanță cu argumentele prezentate atât de profeție, cât şi de simboluri. Ele aduceau o convingere puternică despre temeinicia lor; iar "strigătul de la miezul nopții" a fost vestit de mii de credincioşi.
Mişcarea s-a răspândit în țară asemenea unui val puternic. Ea a mers din oraş în oraş, din sat în sat şi până în cătunele izolate, până când poporul lui Dumnezeu care aştepta a fost complet trezit. În fața acestei proclamări, fanatismul a dispărut ca bruma dimineții înaintea razelor soarelui. Credincioşii vedeau cum îndoiala şi nedumerirea dispăreau, în timp ce speranța şi curajul le însufleţeau inimile. Lucrarea n-a fost însoțită de vederi extremiste, care se manifestă totdeauna când există doar entuziasm omenesc, fără influența conducătoare a
26 Cuvântului şi Duhului lui Dumnezeu. Se asemăna în caracter cu acele timpuri de umilire şi întoarcere la Domnul, care aveau loc în vechiul Israel ca urmare a soliilor de mustrare aduse de slujitorii Săi. Ea purta caracteristicile specifice lucrării lui Dumnezeu din toate timpurile. Nu se manifesta o bucurie extatică, ci mai degrabă o profundă cercetare a inimii, mărturisirea păcatelor şi părăsirea lumii. Povara care apăsa sufletele lor era pregătirea pentru a întâmpina pe Domnul. Se manifesta un spirit de rugăciune stăruitoare şi consacrare fără rezervă față de Dumnezeu.
Descriind această lucrare, Miller spunea: "Nu se exprimă o mare bucurie; aceasta este reținută pentru o ocazie viitoare, când tot cerul şi pământul se vor bucura împreună cu o bucurie de nespus şi plină de mărire. Nu se aud
27 strigăte; acestea sunt de asemenea rezervate pentru strigătul de biruință din ceruri. Cântăreții sunt tăcuți; ei aşteaptă să se unească cu oştile îngereşti, cu corul din ceruri... Nu există sentimente contradictorii; toți sunt o inimă şi un gând". (Bliss, pag. 270, 271).
Altcineva care a participat la această mişcare mărturisea: "Pretutindeni s-a produs cea mai profundă cercetare a inimii şi umilire a sufletului înaintea Dumnezeului cerului. Ea a dus la încetarea afecțiunilor pentru lucrurile din lumea aceasta, aplanarea controverselor şi animozităților, mărturisirea greşelilor, smerirea înaintea lui Dumnezeu şi rugăciuni de pocăință înălțate din inimi zdrobite către El pentru iertare şi primire. Ea a produs umilire de sine şi prosternare a sufletului, cum nu se mai văzuse niciodată. Ea a condus la sfâşierea inimilor şi nu a hainelor şi la
28 întoarcerea către Domnul cu post, cu plânset şi bocet, după cum prezisese Dumnezeu prin Ioel că se va întâmpla, când ziua Sa cea mare va fi aproape. Un spirit de îndurare şi de rugăciune a fost turnat asupra copiilor Săi, aşa cum spusese Dumnezeu prin Zaharia; au privit spre Acela pe care L-au străpuns, a fost o mare jale în țară,... şi aceia care L-au aşteptat pe Domnul şi-au întristat sufletele înaintea Lui". (Bliss, Advent Shield and Review, vol. I, pag. 271, ianuarie 1845).
Dintre toate mişcările religioase mari, din zilele apostolilor şi până atunci, nici una n-a fost mai liberă de
29 nedesăvârşirea omenească şi de vicleniile Satanei, aşa cum a fost aceea din toamna anului 1844. Chiar şi acum,

după trecerea multor ani, toţi cei care au luat parte la acea mişcare şi care au stat hotărâţi pe platforma adevărului simt încă influenţa sfântă a acelei lucrări binecuvântate şi dau mărturie că a fost de la Dumnezeu.
La strigătul: "Iată Mirele, ieşiţi-I în întâmpinare", aceia care aşteptau "s-au sculat şi şi-au pregătit candelele"; ei au studiat Cuvântul lui Dumnezeu cu un interes necunoscut mai înainte. Îngeri din cer au fost trimişi să trezească pe aceia care se descurajaseră şi să-i pregătească pentru a primi solia. Lucrarea nu s-a întemeiat pe înţelepciunea şi cunoştinţa omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu. Nu cei mai talentaţi, ci cei mai umili şi devotaţi au fost primii
30 care au auzit şi au ascultat chemarea. Fermierii şi-au lăsat recoltele pe câmp, meseriaşii şi-au lăsat sculele şi cu lacrimi de bucurie au plecat să vestească avertizarea. Aceia care mai înainte fuseseră conducătorii mişcării, au fost printre ultimii care s-au alăturat ei. Bisericile, în general, şi-au închis uşile faţă de această solie şi un mare număr dintre aceia care o primiseră s-au retras din ele. În providenţa lui Dumnezeu, această proclamare s-a unit cu cea de a doua solie îngerească şi i-a dat putere acelei solii.
Solia "Iată, Mirele vine!", nu a fost atât de mult o problemă de argumentare, întrucât dovada Scripturii era clară şi concludentă. Solia era însoţită de o putere constrângătoare care mişca sufletul. Nu era nici un dubiu, nici o întrebare. Cu ocazia intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii care se adunaseră din toate părţile ţării
31 pentru serbarea Paştelui s-au îndreptat spre Muntele Măslinilor şi unindu-se cu mulţimea care-L urma pe Isus au fost cuprinşi de inspiraţia momentului şi au amplificat strigătul: "Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!" (Matei 21: 9). În acelaşi fel necredincioşii care veneau la adunările adventiste - unii din curiozitate, alţii numai pentru a ridiculiza - au simţit puterea convingătoare care însoţea solia: "Iată, Mirele vine!"
În acel timp exista credinţa care primea răspuns la rugăciune - acea credinţă care îşi primeşte răsplata. Duhul harului cobora asupra cercetătorilor sinceri ca o ploaie îmbelşugată peste pământul însetat. Cei care aşteptau să
32 stea curând faţă în faţă cu Răscumpărătorul lor simţeau o bucurie solemnă, de nedescris. Puterea îmblânzitoare, convingătoare a Duhului Sfânt, mişca inimile când binecuvântările Sale erau revărsate în măsură bogată peste cei credincioşi.
Cei care au primit solia s-au apropiat cu grijă şi solemnitate de timpul în care sperau să se întâlnească cu Domnul lor. În fiecare dimineaţă simţeau că prima lor datorie era să obţină dovada că sunt primiţi de Dumnezeu. Inimile lor erau strâns unite şi se rugau mult unul cu altul şi unul pentru altul. Adesea se adunau în locuri izolate pentru a
33 fi în comuniune cu Dumnezeu şi vocea rugăciunii de mijlocire se înălţa spre cer din câmpii şi dumbrăvi.
Asigurarea aprobării Mântuitorului le era mai necesară decât hrana zilnică; iar dacă vreun nor le întuneca minţile, nu se odihneau până când nu era îndepărtat. Când simţeau dovada harului iertător, doreau să-L vadă pe Acela pe care-L iubea sufletul lor.
Dar îi aştepta din nou o dezamăgire. Timpul de aşteptare a trecut şi Mântuitorul lor nu S-a arătat. Ei aşteptaseră
34 venirea Sa cu încredere neclintită, iar acum au simţit ceea ce a simţit Maria, când venind la mormântul Mântuitorului şi găsindu-l gol, a exclamat plângând: "Au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus". (Ioan 20: 13).
Un simţământ de frică, o teamă că solia ar putea să fie totuşi adevărată, a ţinut pentru un timp în frâu lumea necredincioasă. După trecerea timpului, teama n-a dispărut dintr-o dată; la început n-au îndrăznit să triumfe asupra celor dezamăgiţi; însă, cum semnele mâniei lui Dumnezeu nu se vedeau, şi-au revenit din temerile lor şi au reînceput imputările şi batjocurile. O mare parte din cei care crezuseră în venirea iminentă a Domnului au
35 renunţat la credinţa lor. Unii care fuseseră foarte încrezători erau atât de adânc răniţi în mândria lor, încât ar fi dorit să fugă din lume. Ei îşi arătau nemulţumirea faţă de Dumnezeu, ca şi Iona, şi ar fi ales mai degrabă moartea decât viaţa. Aceia care-şi întemeiaseră credinţa pe părerile altora şi nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, erau acum gata să-şi schimbe din nou vederile. Batjocoritorii au câştigat pe cei slabi şi pe cei fricoşi de partea lor şi toţi aceştia s-au unit declarând că acum nu mai puteau să fie nici temeri, nici aşteptări. Timpul trecuse şi Domnul nu venise, iar lumea putea să rămână aceeaşi timp de mii de ani.
Credincioşii serioşi şi sinceri renunţaseră la toate pentru Hristos şi se împărtăşiseră de prezenţa Lui ca niciodată mai înainte. Ei dăduseră lumii, după părerea lor, ultima avertizare; şi aşteptând să fie primiţi curând în societatea Domnului lor divin şi a îngerilor cereşti, ei se retrăseseră, în mare măsură, din societatea acelora care nu primiseră
36 solia. Ei se rugaseră cu o dorinţă arzătoare: "Vino, Doamne Isuse, vino curând". Dar El nu a venit. Iar acum, ca să ia din nou povara grea a grijilor şi încurcăturilor vieţii şi să suporte dispreţul şi sarcasmele unei lumi batjocoritoare, era o încercare teribilă a credinţei şi răbdării lor.
Totuşi această dezamăgire nu a fost atât de mare cum a fost aceea prin care au trecut ucenicii la prima venire a lui Hristos. Când Isus a intrat triumfal în Ierusalim, urmaşii Săi credeau că El era gata să Se urce pe tronul lui David
37 şi să elibereze pe Israel de apăsătorii lui. Ei se întreceau unul pe altul să aducă onoare Regelui lor, având speranţe mari şi aşteptări fericite. Mulţi îşi aşterneau hainele ca un covor pe calea Lui sau presărau ramuri de palmier înaintea Lui. În bucuria lor entuziastă s-au unit în aclamaţia fericită: "Osana, Fiul lui David!" Când fariseii, tulburaţi şi mâniaţi de această izbucnire de bucurie, au cerut lui Isus să-şi mustre ucenicii, El le-a răspuns: "Dacă

ei vor tăcea, pietrele vor striga". (Luca 19: 40). Profeția trebuia împlinită. Ucenicii împlineau planul lui Dumnezeu; totuşi îi aştepta o dezamăgire dureroasă. Au trecut numai câteva zile şi au fost martori la agonia morții Mântuitorului şi la aşezarea Sa în mormânt. Aşteptările lor nu s-au împlinit în nici o privință şi speranțele lor au murit odată cu Isus. Ei n-au înțeles, până când Domnul lor n-a ieşit triumfător din mormânt, că toate fuseseră prezise de profeție şi "că Hristos trebuia să pătimească şi să învieze din morți". (Fapte 17: 3).

Cu cinci sute de ani mai înainte, Domnul declarase prin profetul Zaharia: "Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare pe
38 un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe". (Zaharia 9: 9). Dacă ucenicii şi-ar fi dat seama că Hristos mergea la judecată şi la moarte, ei n-ar fi putut să împlinească această profeție.

În acelaşi fel au împlinit profeția Miller şi colaboratorii lui şi au vestit o solie despre care Inspirația prezisese că trebuia dată lumii, dar pe care ei n-ar fi putut s-o vestească dacă ar fi înțeles pe deplin profețiile care arătau către
39 dezamăgirea lor şi care prezentau o altă solie care trebuia predicată tuturor națiunilor înainte ca Domnul să vină. Prima şi a doua solie îngerească au fost vestite la timpul potrivit şi au împlinit lucrarea pe care Dumnezeu plănuise să o aducă la îndeplinire prin ele.

Lumea urmărea şi aştepta ca sistemul adventismului să fie complet abandonat, dacă timpul precizat ar fi trecut şi Hristos n-ar fi venit. Dar în timp ce mulți au renunțat la credința lor datorită ispitelor puternice, au existat unii care au rămas hotărâți. Roadele mişcării advente, spiritul umilinței şi al cercetării de sine, al renunțării la lume şi al reformării vieții, care însoțiseră lucrarea, mărturiseau că fusese de la Dumnezeu. Ei nu îndrăzneau să nege că puterea Duhului Sfânt însoțise predicarea celei de a doua veniri şi nu puteau să găsească nici o eroare în calculul
40 perioadelor profetice. Cei mai abili dintre adversarii lor nu reuşiseră să răstoarne sistemul lor de interpretare profetică. De aceea, ei n-au putut consimți să renunțe, fără o dovadă biblică, la pozițiile la care ajunseseră prin studiul stăruitor şi cu rugăciune al Scripturilor, cu mințile iluminate de Duhul lui Dumnezeu şi cu inimile arzând de puterea Lui vie; poziții care rezistaseră celor mai minuțioase critici şi celei mai înverşunate opoziții ale predicatorilor religioşi renumiți şi ale experților şi care rămăseseră ferme împotriva forțelor unite ale erudiției şi elocvenței, ale batjocurilor şi injuriilor atât ale celor cu vază, cât şi ale celor de rând.

În adevăr, se făcuse o greşeală cu privire la evenimentul aşteptat, dar nici aceasta nu a putut să le zdruncine credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Când Iona a proclamat pe străzile Ninivei că peste patruzeci de zile oraşul va fi distrus, Domnul a primit umilința locuitorilor din Ninive şi le-a prelungit timpul de har; totuşi solia lui Iona fusese trimisă de Dumnezeu şi cetatea Ninive a fost pusă la încercare conform voinței Sale. Adventiştii credeau că Dumnezeu îi condusese, în acelaşi fel, să proclame avertizarea referitoare la judecată. "Ea, spuneau ei, a pus la încercare inimile tuturor acelora care au auzit-o şi a trezit iubirea pentru venirea Domnului sau a provocat ura, mai mult sau mai puțin vizibilă, dar cunoscută de Dumnezeu, față de venirea Sa. Ea a tras o linie,... astfel încât
41 aceia care-şi vor cerceta inimile să ştie de ce parte a ei ar fi fost găsiți, dacă Domnul ar fi venit atunci - sau ar fi exclamat: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui"; sau ar fi strigat la stânci şi la munți să cadă peste ei şi să-i ascundă de fața Aceluia care şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului. Astfel noi credem că Dumnezeu a încercat pe copiii Săi, le-a încercat credința, i-a pus la probă şi a văzut dacă în ceasul încercării vor da înapoi de la poziția în care El consideră potrivit să-i aşeze; sau dacă vor renunța la lumea aceasta şi se vor sprijini cu toată încrederea pe Cuvântul lui Dumnezeu". (The Advent Herald and Signs of the Times Reporter, vol. 8, nr. 14, 13 nov. 1844).

Simțămintele acelora care totuşi credeau că Dumnezeu îi condusese în experiența prin care trecuseră sunt exprimate în cuvintele lui William Miller: "Dacă ar fi să trăiesc din nou şi să am aceleaşi dovezi pe care le-am avut atunci, pentru a fi cinstit față de Dumnezeu şi față de oameni, aş face tot ceea ce am făcut". "Sper că mi-am curățit hainele de sângele sufletelor. Simt că atât cât mi-a stat în putere, m-am liberat de orice vină privind condamnarea lor". "Deşi am fost dezamăgit de două ori, scria acest bărbat al lui Dumnezeu, nu sunt nici doborât, nici descurajat... speranța mea în venirea lui Hristos este tot atât de puternică ca şi mai înainte. Am făcut numai ceea ce, după ani de cercetare solemnă, am simțit că este datoria mea solemnă să fac. Dacă am greşit, a fost din bunătate şi iubire pentru semenii mei şi din simțul datoriei față de Dumnezeu". "Un lucru ştiu, n-am predicat
42 nimic în afară de ceea ce am crezut şi Dumnezeu a fost cu mine; puterea Lui s-a manifestat în lucrare şi s-a făcut mult bine." "După toate probabilitățile, multe mii de oameni au fost determinați să studieze Scripturile datorită predicării timpului venirii; prin acest mijloc oamenii au fost împăcați cu Dumnezeu prin credință şi stropirea sângelui lui Hristos." (Bliss, pag. 256, 255, 277, 280, 281). "N-am umblat niciodată după zâmbetele celor mândri, nici nu mi-am pierdut curajul când lumea se încrunta la mine. Acum nu voi căuta favoarea lor, nici nu voi trece peste datoria mea pentru a le instiga ura. Nu-mi voi cere niciodată viața din mâinile lor şi sper că nici nu mă voi da înapoi de teama de a o pierde, dacă Dumnezeu în providența Lui va rândui aşa". (J. White, Life of W. Miller, pag. 315).

43 Dumnezeu nu a părăsit pe poporul Său; Duhul Său încă a rămas cu aceia care nu s-au grăbit să respingă lumina pe

care o primiseră şi să condamne mişcarea adventă. În Epistola către Evrei sunt cuvinte de încurajare şi avertizare pentru cei încercați, care au aşteptat în această criză: "Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o aşteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. "Încă puțină, foarte puțină vreme" şi "Cel ce vine va veni şi nu va zăbovi. Íi cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el". Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului". (Evr. 10: 35-39).
Că acest îndemn este adresat bisericii din zilele din urmă, se vede din cuvintele care arată apropierea venirii Domnului. "Încă puțină, foarte puțină vreme şi Cel ce vine va veni şi nu va zăbovi". Se subînțelege clar că va fi o aparentă întârziere şi că Domnul va părea că zăboveşte. Îndemnul dat aici este în mod deosebit potrivit experienței adventiştilor de la data aceea. Oamenii cărora li se adresează aceste cuvinte erau în primejdia de a-şi pierde credința. Ei făcuseră voia lui Dumnezeu, urmând călăuzirea Duhului Sfânt şi a Cuvântului Său; dar n-au înțeles planul Lui în experiența prin care au trecut, nici n-au putut să discearnă calea dinaintea lor; de aceea au fost ispitiți să se îndoiască dacă Dumnezeu i-a condus cu adevărat. Pentru timpul acesta se aplicau cuvintele: "Cel neprihănit va trăi prin credință". Când marea lumină a "strigătului de la miezul nopții" a strălucit pe calea lor şi au văzut profețiile desigilate şi semnele care arătau că venirea lui Hristos este aproape, împlinindu-se cu repeziciune,
44 au mers prin vedere. Acum însă, copleşiți de speranțele înşelate, au rămas în picioare numai prin credința în Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Lumea batjocoritoare spunea: "Ați fost amăgiți. Renunțați la credință şi spuneți că mişcarea adventă a fost de la Satana". Dar Cuvântul lui Dumnezeu declara: "Dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el". A renunța la credința lor acum şi a nega puterea Duhului Sfânt care însoțise solia, ar fi însemnat să dea înapoi spre pierzare. Ei au fost încurajați la statornicie de cuvintele lui Pavel: "Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră... aveți nevoie de răbdare". "Încă puțină, foarte puțină vreme şi Cel ce vine va veni şi nu va zăbovi". Singura lor cale sigură era să mențină lumina pe care o primiseră de la Dumnezeu, să țină tare la făgăduințele Lui, să continue să cerceteze Scripturile, să aştepte şi să vegheze cu răbdare pentru a primi mai multă lumină.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 23

Ce este Sanctuarul?

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Textul din Scriptură care a constituit, mai presus de toate celelalte, atât temelia, cât şi stâlpul central al credinţei advente, a fost acesta: "Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi sfântul Locaş va fi curăţit". (Dan. 8:14). Aceste cuvinte erau bine cunoscute tuturor celor care credeau în apropiata venire a Domnului. Această profeţie era repetată de buzele a mii de oameni ca moto al credinţei lor. Toţi simţeau că de evenimentele prezise
1 aici depindeau cele mai strălucite aşteptări şi cele mai scumpe speranţe ale lor. S-a arătat că aceste zile profetice urmau să se încheie în toamna anului 1844. Adventiştii de atunci susţineau, la fel ca restul lumii creştine, că pământul sau o parte din el era sanctuarul. Prin curăţirea sanctuarului, ei au înţeles curăţirea pământului prin focul marii zile de apoi, care urma să aibă loc la a doua venire. De aici s-a tras concluzia că Hristos Se va întoarce pe pământ în anul 1844.

Dar timpul stabilit trecuse şi Domnul nu Se arătase. Credincioşii ştiau că greşeala nu putea să fie în Cuvântul lui Dumnezeu; în acest caz interpretarea profeţiei era greşită; dar unde era greşeala? Mulţi tăiau repede nodul dificultăţii negând că cele 2300 de zile s-au terminat în anul 1844. Ei n-au putut să aducă nici o dovadă pentru
2 această susţinere, decât faptul că Hristos n-a venit la data când L-au aşteptat. Ei susţineau că dacă zilele profetice s-ar fi sfârşit în anul 1844, Hristos S-ar fi întors atunci să curăţească sanctuarul, curăţind pământul prin foc; şi că deoarece El n-a venit, însemna că cele 2300 de zile nu s-au încheiat.

A accepta această concluzie, însemna să se renunţe la calculul anterior al perioadelor profetice. Se descoperise că cele 2300 de zile începuseră în toamna anului 457 în. Hr. când a intrat în vigoare decretul lui Artaxerxe pentru refacerea şi reclădirea Ierusalimului. Luând această dată ca punct de plecare, se constata o armonie perfectă în corelarea tuturor evenimentelor prezise în explicarea acelei perioade din Daniel 9:25-27. Íaizeci şi nouă de săptămâni, adică primii 483 de ani din cei 2300 urmau să ajungă până la Mesia, Cel Uns; iar botezul şi ungerea lui Hristos cu Duhul Sfânt în anul 27 d.Hr., împlineau exact profeţia. La mijlocul săptămânii a şaptezecea, Mesia
3 urma să fie omorât. La trei ani şi jumătate după botezul Său, Hristos a fost răstignit în primăvara anului 31 d.Hr. Cele şaptezeci de săptămâni sau 490 de ani, au fost acordate în mod special iudeilor. La expirarea acestei perioade, naţiunea a sigilat lepădarea ei de Hristos prin persecutarea ucenicilor Săi şi apostolii s-au îndreptat către Neamuri în anul 34 d.Hr. Primii 490 de ani din cei 2300 terminându-se atunci, mai rămâneau 1810 ani. Cei 1810 ani se întindeau de la anul 34 d. Hr. până în 1844. "Apoi, a spus îngerul, Sfântul Locaş va fi curăţit". Toate prevederile anterioare ale profeţiei se împliniseră indiscutabil la timpul stabilit.

În acest calcul, totul era clar şi armonios, cu excepţia faptului că în 1844 nu a fost observat nici un eveniment care să corespundă curăţirii sanctuarului. A nega faptul că cele 2300 de zile s-au încheiat la data aceea, însemna să se
4 învăluiască întreaga problemă în confuzie şi să se renunţe la poziţiile care fuseseră stabilite prin împlinirile evidente ale profeţiei.

Cu toate acestea, Dumnezeu condusese pe poporul Său în marea mişcare adventă; puterea şi slava Sa însoţiseră lucrarea şi El nu putea să permită ca să se încheie în întuneric şi dezamăgire şi să fie defăimată ca o agitaţie falsă şi fanatică. El nu avea să lase Cuvântul Său învăluit de îndoială şi nesiguranţă. Deşi mulţi au renunţat la calculul
5 de mai înainte al perioadelor profetice şi au negat corectitudinea mişcării bazate pe el, alţii nu au fost dispuşi să renunţe la punctele de credinţă şi la experienţa care erau susţinute de Scripturi şi de mărturia Duhului lui Dumnezeu. Ei credeau că adoptaseră principii sănătoase de interpretare în studiul profeţiilor şi că era datoria lor

să țină cu tărie la adevărurile deja dobândite şi să continue aceeaşi metodă de cercetare biblică. Ei şi-au revizuit poziția cu rugăciuni stăruitoare şi au studiat Scripturile pentru a-şi descoperi greşeala. Cum ei n-au găsit nici o greşeală în calculul perioadelor profetice, au fost conduşi să examineze mai îndeaproape subiectul sanctuarului. Cercetând acest subiect, au constatat că în Scripturi nu exista nici o dovadă care să susțină concepția populară că pământul este sanctuarul; totuşi în Biblie au găsit o explicație completă privind sanctuarul, natura lui, locul lui şi serviciile din el; mărturia scriitorilor inspirați era atât de clară şi cuprinzătoare, încât nu mai încăpea nici o îndoială asupra acestei probleme. Apostolul Pavel, în Epistola către Evrei, spune: "Legământul dintâi avea şi el
6 porunci privitoare la slujba dumnezeiască şi la un locaş pământesc de închinare. În adevăr, s-a făcut un cort. În partea dinainte, numită "Locul Sfânt", era sfeşnicul, masa şi pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema "Locul prea Sfânt". El avea un altar de aur pentru tămâie şi chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise şi tablele legământului. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispăşirii cu umbra lor". (Evrei 9:1-5).

Sanctuarul la care se referă Pavel aici era cortul clădit de Moise la porunca lui Dumnezeu, ca locaş pământesc al Celui Prea Înalt. "Să-Mi facă un locaş sfânt şi Eu voi locui în mijlocul lor" (Exod. 25:8), a fost îndrumarea dată lui Moise, când era pe munte cu Dumnezeu. Israeliții călătoreau prin pustie şi cortul a fost construit astfel încât putea să fie transportat din loc în loc; cu toate acestea era o construcție de o măreție deosebită. Pereții lui erau
7 făcuți din scânduri verticale, bogat acoperite cu aur şi puse pe suporți de argint, iar acoperişul era făcut dintr-o serie de învelitori sau covoare, cele din exterior din piei de animale, iar cele din interior din in subțire, lucrate cu măiestrie, având pe ele heruvimi. Pe lîngă curtea exterioară, în care se afla altarul pentru arderile de tot, era cortul compus din două încăperi numite Sfânta şi Sfânta Sfintelor, separate printr-o perdea sau draperie bogată şi frumoasă; o perdea asemănătoare închidea intrarea în prima încăpere.

În Sfânta se găsea sfeşnicul aşezat spre miazăzi, cu cele şapte candele care luminau sanctuarul atât ziua, cât şi noaptea; la miazănoapte era masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, iar înaintea perdelei care
8 despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor era altarul tămâierii, din aur, de pe care se înălțau zilnic înaintea lui Dumnezeu norul de tămâie frumos mirositoare împreună cu rugăciunile lui Israel.

În Sfânta Sfintelor se găsea chivotul, o ladă din lemn prețios acoperită cu aur, având în ea cele două table de piatră pe care Dumnezeu scrisese Legea celor Zece Porunci. Deasupra chivotului, formând capacul lăzii sfinte, era
9 tronul harului, o lucrare executată cu măiestrie, pe care se aflau doi heruvimi, câte unul la fiecare capăt, totul fiind lucrat din aur masiv. În această încăpere se manifesta prezența divină printr-un nor de slavă între heruvimi.

După stabilirea evreilor în Canaan, cortul a fost înlocuit cu Templul lui Solomon care, cu toate că era o
10 construcție stabilă şi la o scară mult mai mare, a păstrat aceleaşi proporții şi a fost mobilat la fel. Sanctuarul a existat în forma aceasta -- cu excepția perioadei în care a stat în ruină pe timpul lui Daniel -- până la distrugerea lui de către romani în anul 70 d.Hr.

11 Acesta este singurul sanctuar care a existat vreodată pe pământ, despre care vorbeşte Biblia. Pavel a declarat că acesta era sanctuarul vechiului legământ. Dar noul legământ nu are un sanctuar?

Întorcându-se la Epistola către Evrei, cercetătorii adevărului au descoperit că în cuvintele lui Pavel deja citate se făcea aluzie la un al doilea sanctuar, Sanctuarul noului legământ: "Legământul dintâi avea şi el porunci privitoare la slujba dumnezeiască şi la un locaş pământesc de închinare". Folosirea cuvântului "şi" (de asemenea) sugerează
12 că Pavel amintise mai înainte despre acest Sanctuar. Revenind la începutul capitolului anterior, ei au citit: "Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a aşezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea Sfânt şi al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul". (Evrei 8:1,2).

Aici este descoperit Sanctuarul noului legământ. Sanctuarul primului legământ a fost ridicat de om, construit de Moise; acesta este însă ridicat de Domnul, nu de om. În primul sanctuar slujeau preoți pământeşti; în acesta
13 slujeşte Hristos, Marele nostru Preot, la dreapta lui Dumnezeu. Primul sanctuar a fost pe pământ, celălalt este în ceruri.

Mai mult de atât, cortul construit de Moise a fost făcut după un model. Domnul îl instruise astfel: "Să faceți cortul şi toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta". Îi din nou i-a fost dată însărcinarea: "Vezi să faci după chipul, care ți s-a arătat pe munte". (Exod 25:9,40). Pavel spune că primul cort "era o asemănare pentru vremurile
14 de acum, când se aduc daruri şi jertfe"; că locaşurile lui sfinte erau "chipurile lucrurilor care sunt în ceruri"; că preoții, care aduceau daruri după lege, făceau "o slujbă, care este chipul şi umbra lucrurilor cereşti" şi că "Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu". (Evrei 9:9,23; 8:5; 9:24).

Sanctuarul din ceruri, în care Hristos slujeşte în favoarea noastră, este marele original după care sanctuarul
15 construit de Moise era o copie. Dumnezeu a dat Duhul Său constructorilor sanctuarului pământesc. Măiestria

artistică dovedită la construirea lui era o manifestare a înțelepciunii divine. Pereții păreau de aur masiv, reflectând în jur lumina celor şapte candele ale sfeşnicului de aur. Masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului şi altarul tămâierii străluceau ca aurul lustruit. Covoarele splendide care formau tavanul, împodobite cu chipuri de îngeri în albastru, purpuriu şi cărămiziu, adăugau la frumusețea scenei. Dincolo de perdeaua a doua se afla sfânta Íechina, manifestarea vizibilă a slavei lui Dumnezeu, înaintea căreia numai marele preot putea să intre şi să trăiască.

Splendoarea fără seamăn a sanctuarului pământesc era pentru ochiul omenesc o reflectare a slavei acelui Templu ceresc în care Hristos, înainte-mergătorul nostru, slujeşte pentru noi în fața tronului lui Dumnezeu. Locaşul Regelui regilor, în care mii de mii Îi slujesc şi de zece mii de ori zece mii stau înaintea Lui (Dan. 7:10), acel
16 Templu plin de slava tronului veşnic, în care serafimii, păzitorii lui strălucitori, îşi acoperă fețele în adorare, îşi găsea doar o slabă reflectare a slavei şi imensității lui în cel mai măreț edificiu ridicat vreodată de mâini omeneşti. Totuşi prin sanctuarul pământesc şi serviciile lui erau transmise adevăruri importante cu privire la Sanctuarul ceresc şi la marea lucrare îndeplinită acolo pentru răscumpărarea omului.

Locurile sfinte ale Sanctuarului din cer erau reprezentate prin cele două încăperi ale sanctuarului de pe pământ. Când apostolului Ioan i-a fost arătat în viziune Templul lui Dumnezeu din cer, el a văzut "şapte lămpi de foc, care ardeau înaintea scaunului de domnie". (Apoc. 4:5). A văzut un înger "cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca să o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie".
17 (Apoc. 8:3). Aici profetului i s-a îngăduit să vadă prima încăpere a Sanctuarului din ceruri; acolo el a văzut "şapte lămpi de foc" şi "altarul de aur", reprezentate în sanctuarul de pe pământ prin sfeşnicul de aur şi altarul tămâierii. Altă dată "Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis" (Apoc. 11:19) şi el a privit dincolo de perdeaua dinăuntru, în Sfânta Sfintelor. Acolo a văzut "chivotul legământului Său", reprezentat de lada sfântă construită de Moise ca să păstreze Legea lui Dumnezeu.

Astfel cei care studiau subiectul acesta au găsit dovada indiscutabilă despre existența unui Sanctuar în ceruri.
18 Moise a făcut sanctuarul pământesc după un model care i-a fost arătat. Pavel ne spune că acel model era adevăratul Sanctuar care se găseşte în ceruri. Iar Ioan declară solemn că l-a văzut în ceruri.

În Templul din ceruri, care este locuința lui Dumnezeu, se află tronul Său întemeiat pe dreptate şi judecată. În Locul prea Sfânt se află Legea Sa, marea regulă de dreptate după care sunt judecați toți oamenii. Chivotul, în care se păstrează cu sfințenie tablele Legii, este acoperit de tronul harului, înaintea căruia Hristos mijloceşte cu sângele Său în favoarea păcătosului. Astfel este reprezentată unirea dintre dreptate şi îndurare în planul pentru răscumpărarea omului. Numai înțelepciunea infinită a putut să plănuiască această unire şi numai puterea infinită a putut să o aducă la îndeplinire; este o unire care umple tot cerul de uimire şi adorare. Heruvimii din sanctuarul
19 pământesc care priveau cu venerație către tronul harului, reprezintă interesul cu care oştile cereşti urmăresc lucrarea de răscumpărare. Aceasta este taina harului în care doresc să privească îngerii -- ca Dumnezeu să îndreptățească pe păcătosul pocăit şi să refacă legătura cu neamul omenesc căzut şi totuşi să rămână drept; ca Hristos să Se umilească pentru a înălța mulțimi nenumărate de oameni din prăpastia pierzării şi a le îmbrăca în hainele nepătate ale dreptății Sale, pentru a le uni cu îngerii care n-au căzut niciodată şi a le face să locuiască veşnic în prezența lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Hristos de Mijlocitor al omului este prezentată în acea frumoasă profeție a lui Zaharia cu privire la Acela "al cărui Nume este Odrasla". Profetul zice: "El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească
20 (slava), va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui (al Tatălui) de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie şi o desăvârşită unire va domni între Ei amândoi". (Zaharia 6:12,13).

"El va zidi Templul Domnului". Prin jertfa şi mijlocirea Sa, Hristos este atât temelia, cât şi ziditorul bisericii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel arată că El este "piatra din capul unghiului.... În El toată clădirea, bine închegată,
21 creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. "Prin El şi voi, zice el, sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul". (Efes. 2:20-22).

El "va purta slava". Lui Hristos Îi aparține slava răscumpărării neamului omenesc căzut. De-a lungul veşniciei
22 cântarea răscumpăraților va fi: "A Lui, care ne iubeşte şi care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său,... a Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor". (Apoc. 1:5,6).

El "va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie." Acum nu este "pe tronul slavei Sale"; Împărăția slavei încă n-a fost inaugurată. Dumnezeu nu-I "va da scaunul de domnie al tatălui Său David", o Împărăție care "nu va avea sfârşit", până când lucrarea Sa de Mijlocitor nu va fi încheiată. (Luca 1:32,33). Ca preot, Hristos stă în prezent cu Tatăl pe tronul Său. (Apoc. 3:21). Pe tron, împreună cu Cel veşnic,
23 Cel care există prin Sine Însuşi, stă Acela care "suferințele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui", "care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fară păcat", ca sa poată "să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți". "Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor". (Isaia 53:4; Evrei 4:15; 2:18; 1 Ioan 2:1). Hristos face mijlocire cu trupul Său străpuns şi frânt şi cu viața Sa fără pată. Mâinile rănite, coasta străpunsă, picioarele

zdrobite, mijlocesc pentru omul căzut, a cărui răscumpărare a fost plătită cu un preț infinit de mare.
"O desăvârşită unire va domni între Ei amândoi". Iubirea Tatălui, în aceeaşi măsură cu cea a Fiului, este izvorul mântuirii pentru neamul omenesc pierdut. Isus a spus ucenicilor Săi înainte de a-i părăsi: "Nu vă spun că voi ruga
24 pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuşi vă iubeşte". (Ioan 16:26,27). "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine". (2 Cor. 5:19). În serviciul din Sanctuarul de sus "o desăvârşită unire va domni între Ei amândoi". "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veşnică". (Ioan 3:16).
Scripturile răspund clar la întrebarea: "Ce este sanctuarul?" Cuvântul "sanctuar", aşa cum este folosit în Biblie, se referă mai întâi la cortul construit de Moise, ca o asemănare a lucrurilor cereşti; iar în al doilea rând, la "adevăratul cort" din ceruri, către care îndrepta atenția sanctuarul pământesc. La moartea lui Hristos, serviciul
25 simbolic a luat sfârşit. "Adevăratul cort" din cer este Sanctuarul noului legământ. Deoarece profeția din Daniel 8:14 se împlineşte în această dispensațiune, sanctuarul la care se referă ea trebuie să fie Sanctuarul noului legământ. La încheierea celor 2300 de zile, în anul 1844, pe pământ nu mai exista de multe secole nici un sanctuar. Astfel profeția: "Până vor trece 2300 de seri şi dimineți; apoi sfântul Locaş va fi curățit", se referă indiscutabil la Sanctuarul din ceruri.
Dar rămâne să se dea răspuns la cea mai importantă întrebare: "Ce este curățirea sanctuarului?" Scripturile Vechiului Testament declară că în sanctuarul pământesc avea loc un astfel de serviciu. Dar există ceva în ceruri care trebuie curățit? În Evrei 9 atât curățirea sanctuarului pământesc, cât şi a celui ceresc este clar prezentată: "Íi
26 după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; şi fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta (cu sânge de animale), trebuia ca înseşi lucrurile cereşti să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea" (Evrei 9:22,23), chiar cu sângele prețios al lui Hristos.
Curățirea, atât în serviciul simbolic, cât şi în cel real, trebuia făcută cu sânge; în primul cu sânge de animale, în al doilea cu sângele lui Hristos. Motivul pentru care curățirea trebuia făcută cu sânge, declară Pavel, este că fără vărsare de sânge nu este iertare. Lucrarea care trebuia îndeplinită era iertarea sau îndepărtarea păcatelor. Dar cum
27 putea păcatul să aibă legătură cu sanctuarul din cer sau cel de pe pământ? Acest lucru poate să fie înțeles în legătură cu serviciul simbolic; căci preoții care oficiau pe pământ, făceau "o slujbă, care este chipul şi umbra lucrurilor cereşti". (Evrei 8:5).
Lucrarea din sanctuarul pământesc se desfăşura în cele două încăperi: în Locul Sfânt preoții slujeau zilnic, pe când în Locul prea Sfânt, marele preot îndeplinea odată pe an o lucrare specială de ispăşire pentru curățirea sanctuarului. Păcătoşii pocăiți aduceau zilnic jertfele lor la uşa cortului întâlnirii şi punându-şi mâinile pe capul victimei, îşi mărturiseau păcatele, transferându-le astfel, în simbol, asupra jertfei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat. Apostolul spune: "Fără vărsare de sânge, nu este iertare". "Viața trupului este în sânge". (Lev. 17:11).
28 Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. Sângele victimei, purtând vina păcătosului care-şi pierduse dreptul la viață, era dus de preot în Locul Sfânt şi stropit înaintea perdelei în spatele căreia era chivotul, care conținea Legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, prin intermediul sângelui, păcatul era transferat, în simbol, asupra sanctuarului. În unele cazuri sângele nu era dus în Locul Sfânt; însă atunci carnea trebuia mâncată de preot, după cum instruise Moise pe fiii lui Aaron, zicând: "Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării". (Lev. 10:17). Ambele ceremonii simbolizau, deopotrivă, transferarea păcatului de la păcătos asupra sanctuarului.
Aceasta era lucrarea care se săvârşea zilnic, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel erau astfel transferate asupra sanctuarului şi era necesară o lucrare deosebită pentru îndepărtarea lor. Dumnezeu a poruncit să se facă ispăşire
29 pentru fiecare din încăperile sfinte: "Astfel să facă ispăşire pentru sfântul locaş, pentru necurățiile copiilor lui Israel şi pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor". Pentru altar trebuia de asemenea făcută o ispăşire, pentru ca "să-l curețe şi să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel". (Lev. 16:16,19).
Odată pe an, în marea Zi a Ispăşirii, marele preot intra în Locul prea Sfânt pentru curățirea sanctuarului. Lucrarea îndeplinită acolo încheia ciclul anual al slujbelor. În Ziua Ispăşirii, erau aduşi doi țapi la uşa cortului întâlnirii şi se aruncau sorții pentru ei, "un sorț pentru Domnul şi un sorț pentru țapul de trimis". (vers. 8). Țapul, pe care
30 cădea sorțul pentru Domnul, urma să fie înjunghiat ca jertfă de ispăşire pentru păcatele poporului. Marele preot trebuia să ducă sângele lui dincolo de perdea şi să-l stropească pe tronul harului şi în fața tronului harului. Sângele trebuia să fie stropit şi pe altarul tămâierii care se găsea în fața perdelei.
"Aaron să-şi pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu şi să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l
31 izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit; în pustie să-i dea drumul". (vers. 21,22). Țapul de trimis nu se mai întorcea în tabăra lui Israel, iar bărbatului care-l ducea i se cerea să-şi spele corpul şi hainele cu apă înainte de a se întoarce

în tabără.
Întreaga ceremonie avea scopul să facă pe Israel să înțeleagă sfințenia lui Dumnezeu și dezgustul Său față de păcat; pe lângă aceasta, să le arate că nu puteau să vină în contact cu păcatul, fără să se mânjească. Fiecărui om i
32 se cerea să-și întristeze sufletul în timp ce se săvârșea această lucrare de ispășire. Toate lucrările trebuiau lăsate la o parte și întreaga adunare a lui Israel trebuia să petreacă ziua în smerenie solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și adâncă cercetare a inimii.
Prin serviciul simbolic sunt învățate adevăruri importante despre lucrarea de ispășire. În locul păcătosului era primit un înlocuitor; dar păcatul nu era anulat prin sângele victimei. În felul acesta se asigura doar mijlocul prin care el era transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui, păcătosul recunoștea autoritatea Legii, își mărturisea vinovăția pentru călcarea ei și își exprima dorința să fie iertat prin credința în Răscumpărătorul care urma să vină; totuși nu era încă pe deplin eliberat de condamnarea Legii. În Ziua Ispășirii, marele preot, după ce
33 aducea jertfa pentru popor, intra în Locul prea Sfânt cu sângele acestei jertfe și-l stropea pe scaunul harului, direct deasupra Legii, pentru a satisface pretențiile ei. Apoi, în calitatea lui de mijlocitor, lua păcatele asupra sa și le scotea din sanctuar. Punându-și mâinile pe capul țapului de trimis, mărturisea toate aceste păcate asupra lui, transferându-le astfel în mod simbolic, de la el asupra țapului. Apoi țapul le ducea în pustie și erau considerate îndepărtate pentru totdeauna de la popor.
În felul acesta era îndeplinit serviciul care era "chipul și umbra lucrurilor cerești". Ceea ce se făcea în simbol în serviciul sanctuarului pământesc, se face în realitate în serviciul Sanctuarului ceresc. După înălțarea Sa,
34 Mântuitorul nostru și-a început lucrarea ca Marele nostru Preot. Pavel spune: "Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu". (Evrei 9:24).
Serviciul preotului în tot cursul anului, în prima încăpere a sanctuarului, "dincolo de perdeaua" care constituia ușa și despărțea Locul Sfânt de curte, reprezintă lucrarea de slujire pe care a început-o Hristos la înălțarea Sa.
Lucrarea preotului în serviciul zilnic era să prezinte înaintea lui Dumnezeu sângele jertfei pentru păcat, precum și
35 tămâia al cărei fum se înălța cu rugăciunile lui Israel. Tot astfel a mijlocit și Hristos cu sângele Său înaintea Tatălui în favoarea păcătoșilor și a prezentat înaintea Lui, împreună cu parfumul prețios al propriei Sale neprihăniri, rugăciunile credincioșilor pocăiți. Acesta era serviciul care avea loc în prima încăpere a Sanctuarului din ceruri.
Acolo L-a urmat pe Hristos credința ucenicilor Săi, când S-a înălțat la cer. Acolo s-a concentrat speranța lor, pe care spune Pavel, "o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua
36 dinlăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut "Mare Preot în veac". "Îi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu Însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică". (Evrei 6:19,20; 9:12).
Timp de optsprezece secole a continuat această lucrare de slujire în prima încăpere a Sanctuarului. Sângele lui Hristos a mijlocit în favoarea credincioșilor pocăiți, asigurându-le iertarea și primirea la Tatăl, deși păcatele lor rămâneau încă în cărțile de rapoarte. După cum în serviciul simbolic se făcea o lucrare de ispășire la încheierea
37 anului, tot astfel înainte ca lucrarea lui Hristos pentru răscumpărarea oamenilor să se încheie, se săvârșește o lucrare de ispășire pentru îndepărtarea păcatelor din Sanctuar. Acesta este serviciul care a început când s-au încheiat cele 2300 de zile. La data aceea, așa cum a fost prezis de profetul Daniel, Marele nostru Preot a intrat în Locul prea Sfânt pentru a îndeplini ultima parte a lucrării Sale solemne -- curățirea Sanctuarului.
După cum în vechime păcatele poporului erau așezate, prin credință, asupra jertfei pentru păcat și transferate prin sângele ei, în simbol, asupra sanctuarului pământesc, tot astfel în noul legământ, păcatele celor care se pocăiesc sunt așezate, prin credință, asupra lui Hristos și transferate, de fapt, asupra Sanctuarului ceresc. După cum curățirea simbolică a sanctuarului pământesc era îndeplinită prin îndepărtarea păcatelor prin care fusese necurățit, tot astfel curățirea Sanctuarului ceresc trebuie realizată prin îndepărtarea sau ștergerea păcatelor, care sunt
38 înregistrate acolo. Dar înainte de a se îndeplini aceasta, trebuie să aibă loc o examinare a cărților de rapoarte pentru a stabili cine este îndreptățit, prin pocăința de păcat și credința în Hristos, să beneficieze de ispășirea Sa. De aceea curățirea Sanctuarului implică o lucrare de cercetare -- o lucrare de judecată. Această lucrare trebuie îndeplinită înainte de venirea lui Hristos pentru a răscumpăra pe poporul Său; căci atunci când va veni, răsplata Lui va fi cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui. (Apoc. 22:12).
Astfel cei care au urmat lumina cuvântului profetic au văzut că Hristos, în loc să vină pe pământ la încheierea
39 celor 2300 de zile în anul 1844, a intrat în Locul prea Sfânt din Sanctuarul ceresc pentru a îndeplini lucrarea de încheiere a ispășirii, preliminară venirii Sale.
S-a înțeles de asemenea că în timp ce jertfa pentru păcat arăta către Hristos ca adevărata jertfă și marele preot
40 reprezenta pe Hristos ca Mijlocitor, țapul de trimis simboliza pe Satana, autorul păcatului, asupra căruia vor fi așezate, în cele din urmă, păcatele celor cu adevărat pocăiți. Când marele preot, în virtutea sângelui jertfei pentru

păcat, îndepărta păcatele din sanctuar, le aşeza asupra ţapului de trimis. Când Hristos, în virtutea propriului Său sânge, îndepărtează păcatele poporului Său din Sanctuarul ceresc, la încheierea lucrării Sale, le va aşeza asupra lui Satana, care la executarea judecăţii, va trebui să suporte pedeapsa finală. Ţapul era trimis într-un ţinut nelocuit, pentru a nu se mai întoarce niciodată în adunarea lui Israel. Tot astfel, Satana va fi îndepărtat pentru totdeauna din prezenţa lui Dumnezeu şi a poporului Său şi va fi adus la inexistenţă când va avea loc distrugerea finală a păcatului şi a păcătoşilor.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 24

În Sfânta Sfintelor

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Cheia care a deschis taina dezamăgirii din anul 1844 a fost subiectul Sanctuarului. El a adus la lumină un sistem complet, unitar şi armonios al adevărului, arătând că mâna lui Dumnezeu condusese marea mişcare adventă şi
1 descoperind datoria prezentă prin dezvăluirea poziţiei şi lucrării poporului Său. După cum ucenicii lui Isus s-au bucurat după noaptea teribilă de chin şi dezamăgire "când au văzut pe Domnul", tot aşa s-au bucurat şi cei care aşteptaseră cu credinţă a doua Lui venire.

Ei aşteptaseră ca El să Se arate în slavă pentru a da răsplata servilor Săi. Deoarece au fost dezamăgiţi în speranţele lor, ei au pierdut pe Isus din vedere şi au plâns ca şi Maria la mormânt: "Au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde
2 L-au pus". Acum însă L-au văzut din nou în Sfânta Sfintelor, ca Mare Preot milos, urmând să Se arate curând ca Împărat şi Liberator al lor. Lumina din Sanctuar a iluminat trecutul, prezentul şi viitorul. Ei au înţeles că Dumnezeu îi condusese prin providenţa Sa care nu dă greş. Deşi, asemenea primilor ucenici, ei nu înţeleseseră solia pe care o duseseră, totuşi ea fusese corectă în toate aspectele.

3 Proclamând-o, ei împliniseră planul lui Dumnezeu şi lucrarea lor nu fusese zadarnică în Domnul. Născuţi "din nou la o nădejde vie", ei se bucurau "cu o bucurie negrăită şi strălucită".

Atât profeţia din Daniel 8:14: "Până vor trece 2300 de seri şi dimineţi; apoi sfântul Locaş va fi curăţit", cât şi prima solie îngerească: "Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui", se refereau la lucrarea lui Hristos din Locul prea Sfânt, la judecata de cercetare şi nu la venirea lui Hristos pentru răscumpărarea
4 poporului Său şi nimicirea nelegiuiţilor. Greşeala nu era în calculul perioadelor profetice, ci în evenimentul care trebuia să aibă loc la sfârşitul celor 2300 de zile. Credincioşii suferiseră dezamăgirea datorită acestei erori, însă tot ce fusese prezis de profeţie şi tot ce îi îndreptăţea Scriptura să aştepte se împlinise. Chiar în timpul când ei deplângeau neîmplinirea speranţelor lor, evenimentul, care fusese prezis de solie şi care trebuia să se împlinească înainte ca Domnul să vină pentru a da răsplata solilor Săi, avusese loc.

Hristos venise, dar nu pe pământ cum aşteptaseră ei, ci aşa cum fusese prefigurat, în simbol, în Locul prea Sfânt
5 al Templului lui Dumnezeu din ceruri. El este prezentat de profetul Daniel, la această dată, venind înaintea Celui Îmbătrânit de zile: "M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului" ţ?nu pe pământ, ci "a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui". (Dan. 7:13).

Această venire este prezisă şi de profetul Maleahi: "Íi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi; Solul legământului, pe care-L doriţi; iată că vine, ţ?zice Domnul oştirilor". (Maleahi 3:1). Venirea Domnului în
6 Templul Său a fost deodată, neaşteptată de copiii Săi. Ei nu-L căutau acolo, ci Îl aşteptau să vină pe pământ, "într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelie". (2 Tes. 1:8).

Dar oamenii nu erau gata încă să întâmpine pe Domnul lor. Pentru ei mai trebuia îndeplinită o lucrare de
7 pregătire. Urma să fie dată lumină, care să îndrepte minţile lor către Templul lui Dumnezeu din ceruri; în timp ce ei trebuiau să urmeze prin credinţă pe Marele lor Preot în lucrarea Sa de acolo, noi datorii aveau să le fie descoperite. Biserica urma să primească o altă solie de avertizare şi instruire.

8 Profetul zice: "Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui?Cine va rămânea în picioare când Se va arăta El?Căci

El va fi ca focul topitorului şi ca leşia nălbitorului. El va şedea, va topi şi va curăţi argintul; va curăţi pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămureşte aurul şi argintul şi vor aduce Domnului daruri neprihănite". (Mal. 3:2,3). Cei care vor trăi pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos va înceta în Sanctuarul de sus, vor trebui să stea fără Mijlocitor în faţa unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curăţite de păcat prin sângele stropirii. Ei trebuie să fie biruitori în lupta cu răul, prin harul lui Dumnezeu şi prin eforturile lor stăruitoare. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioşilor pocăiţi sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curăţire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalipsa, capitolul 14.

9 Când această lucrare se va fi împlinit, urmaşii lui Hristos vor fi gata pentru venire Sa. "Atunci darul lui Iuda şi al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară". (Maleahi 3:4). Atunci biserica pe care Domnul nostru o va lua cu Sine, la venirea Sa, va fi o "biserică slăvită, fără

10 pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta". (Efes. 5:27). Atunci ea se va înfăţişa "ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca nişte oşti sub steagurile lor". (Cânt. Cânt. 6:10).

Pe lângă venirea Domnului în Templul Său, profetul Maleahi prezice de asemenea a doua Sa venire, venirea Sa pentru executarea judecăţii, în cuvintele: "Mă voi apropia de voi pentru judecată şi Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor şi preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriaşului, care asupresc pe văduvă şi pe orfan, nedreptăţesc pe străin şi nu se tem de Mine, zice Domnul

11 oştirilor". (Maleahi 3:5). Iuda se referă la aceeaşi scenă când zice: "Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate faptele nelegiuite". (Iuda 14, 15). Această venire şi venirea Domnului în Templul Său sunt evenimente separate şi distincte.

Intrarea lui Hristos ca Mare Preot în Locul prea Sfânt pentru curăţirea Sanctuarului, menţionată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui Îmbătrânit de zile, aşa cum este prezentată în Daniel 7:13 şi venirea

12 Domnului în Templul Său, prezisă de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiaşi eveniment; acest eveniment este de asemenea reprezentat prin venirea mirelui la ospăţul de nuntă descris de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25.

În vara şi toamna anului 1844, a fost proclamată solia: "Iată, Mirele vine!" Cele două clase reprezentate prin fecioarele înţelepte şi cele nechibzuite se găseau atunci în biserică ţ?o clasă care aştepta cu bucurie venirea Domnului şi care se pregătise cu stăruinţă să-L întâmpine; altă clasă care, influenţată de teamă şi acţionând din impuls, se mulţumise cu teoria adevărului, dar căreia îi lipsea harul lui Dumnezeu. În parabolă, când a venit mirele, "cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă". Venirea mirelui, menţionată aici, are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăţiei Sale. Cetatea sfântă, Noul Ierusalim, care este capitala şi simbolul Împărăţiei, este numită "mireasa, soţia Mielului". Îngerul a spus lui Ioan: "Vino să-ţi arăt mireasa, soţia Mielului! Íi m-a dus în Duhul, zice profetul, şi mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se

13 cobora din cer de la Dumnezeu". (Apoc. 21:9,10). De aici, rezultă clar că mireasa reprezintă Cetatea sfântă şi fecioarele care ies să întâmpine Mirele sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa se spune că aleşii lui Dumnezeu sunt oaspeţi la ospăţul de nuntă. (Apoc. 19:9). Dacă sunt oaspeţi, nu pot fi şi mireasa. Hristos, aşa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile din ceruri "stăpânirea, slava şi împărăţia"; El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăţiei Sale "gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei". (Dan. 7:14; Apoc. 21:2). După ce va primi Împărăţia, va veni în slava Sa, ca Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor, pentru răscumpărarea poporului Său, care va "sta la masă cu Abraam, Isaac şi Iacob", în Împărăţia Sa (Matei 8:11; Luca 22:30), pentru a participa la ospăţul nunţii Mielului.

Proclamarea, "Iată, Mirele vine", din vara anului 1844, a făcut ca multe mii de oameni să aştepte venirea imediată a Domnului. Mirele a venit la timpul stabilit, dar nu pe pământ cum aşteptau oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri, la nuntă, să-Íi primească Împărăţia. "Cele ce erau gata, au intrat cu El în odaia de nuntă şi s-a încuiat

14 uşa". Ei nu puteau să fie prezenţi în persoană la nuntă, deoarece ea are loc în ceruri, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmaşii lui Hristos trebuie să aştepte "pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă". (Luca 12:36). Ei trebuie să înţeleagă lucrarea Lui şi să-L urmeze, prin credinţă, când merge înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta se spune că ei merg la nuntă.

În parabolă au intrat la nuntă cele care aveau împreună cu candelele şi ulei în vase. Aceia care, pe lângă cunoaşterea adevărului din Scripturi, au avut Duhul şi harul lui Dumnezeu şi care, în noaptea încercării lor aspre, au aşteptat cu răbdare, cercetând Biblia pentru a primi o lumină mai clară ţ?aceia au înţeles adevărul despre

15 Sanctuarul din ceruri, despre schimbarea slujbei Mântuitorului şi L-au urmat, prin credinţă, în lucrarea Sa din Sanctuarul de sus. Toţi care acceptă aceleaşi adevăruri, prin mărturia Scripturilor, urmând pe Hristos, prin credinţă, când merge înaintea lui Dumnezeu să îndeplinească ultima lucrare de mijlocire, la încheierea căreia Îşi

va primi Împărăția ţ?toţi aceştia sunt înfăţişaţi intrând la nuntă.
În parabola din Matei 22 este folosit acelaşi simbol al nunţii, iar judecata de cercetare este prezentată clar, ca
având loc înainte de nuntă. Împăratul intră să vadă oaspeţii înainte de nuntă, să cerceteze dacă toţi sunt îmbrăcaţi
cu haina de nuntă, haina fără pată a caracterului, spălată şi albită în sângele Mielului. (Matei 22:11; Apoc. 7:14).
16 Acela care este găsit fără haină de nuntă este aruncat afară, dar toţi care sunt găsiţi, la examinare, îmbrăcaţi cu
haina de nuntă, sunt primiţi de Dumnezeu şi consideraţi vrednici să aibă parte de Împărăția Sa şi să stea pe tronul
Său. Această lucrare de examinare a caracterului, prin care se stabileşte cine este pregătit pentru Împărăția lui
Dumnezeu şi cu care se încheie lucrarea în Sanctuarul de sus, este judecata de cercetare.
Când lucrarea de cercetare se va sfârşi, când cazurile acelora care au mărturisit de-a lungul timpului că sunt
urmaşi ai lui Hristos vor fi fost examinate şi hotărâte, atunci şi nu mai înainte, se va încheia harul şi se va închide
17 uşa îndurării. Astfel prin această declaraţie scurtă, "cele ce erau gata, au intrat cu El în odaia de nuntă şi s-a
încuiat uşa", suntem conduşi până la lucrarea finală a Mântuitorului, până la timpul când marele plan pentru
mântuirea omului va fi îndeplinit.
În serviciul sanctuarului pământesc care, după cum am văzut, era o preînchipuire a serviciului din Sanctuarul
ceresc, când marele preot intra în Locul prea Sfânt, în Ziua Ispăşirii, serviciul din prima încăpere înceta.
Dumnezeu poruncise: "Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispăşirea în Sfântul Locaş,
până va ieşi din el". (Lev. 16:17). Tot la fel, când Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor să îndeplinească lucrarea
18 finală de ispăşire, El a încetat serviciul din prima încăpere. Dar când s-a sfârşit serviciul din prima încăpere, a
început serviciul în a doua încăpere. Când în serviciul simbolic, marele preot părăsea Sfânta în Ziua Ispăşirii, el
intra înaintea lui Dumnezeu pentru a prezenta sângele jertfei pentru păcat în favoarea întregului Israel, care se
pocăise în mod sincer de păcate. Tot astfel şi Hristos a încheiat doar o parte a lucrării Sale ca Mijlocitor al nostru,
pentru a începe o altă etapă a lucrării şi El încă mijloceşte cu sângele Său înaintea Tatălui în favoarea păcătoşilor.
Acest subiect nu fusese înţeles de adventişti în anul 1844. După trecerea timpului când Mântuitorul fusese
aşteptat, ei tot mai credeau că venirea Sa era aproape. Ei susţineau că ajunseseră la o criză serioasă şi că lucrarea
lui Hristos ca Mijlocitor al omului înaintea lui Dumnezeu încetase. Ei înţelegeau că Biblia învaţă că timpul de har
al omului se va încheia cu puţin înainte de venirea Domnului pe norii cerului. Acest lucru părea clar din acele
texte biblice care arătau spre un timp când oamenii vor căuta, vor bate şi vor striga la uşa îndurării, dar ea nu va
19 mai fi deschisă. Ei se întrebau dacă data la care aşteptaseră venirea lui Hristos n-ar fi putut, mai degrabă, să
marcheze începutul acestei perioade, care trebuia să preceadă imediat revenirea Sa. Avertizarea privind
apropierea judecăţii fiind dată, ei considerau că lucrarea pentru lume fusese îndeplinită şi nu mai simţeau povara
sufletească pentru mântuirea păcătoşilor, în timp ce batjocurile îndrăzneţe şi hulitoare ale celor nelegiuiţi li se
păreau o altă dovadă că Duhul lui Dumnezeu fusese retras de la aceia care respinseseră îndurarea Sa. Toate
acestea le-a întărit credinţa că harul fusese închis sau, aşa cum se exprimau ei atunci, "uşa harului se închisese".
20 Din examinarea subiectului Sanctuarului au primit o lumină mai clară.
Acum au înţeles că fuseseră corecţi când au crezut că sfârşitul celor 2300 de zile în anul 1844 marca o criză
importantă. Dar în timp ce era adevărat, că acea uşă a speranţei şi îndurării, prin care oamenii găsiseră intrare la
21 Dumnezeu timp de optsprezece secole, s-a închis, o altă uşă a fost deschisă şi iertarea păcatelor era oferită
oamenilor prin mijlocirea lui Hristos în Locul prea Sfânt. O parte a lucrării Sale se încheiase numai pentru a face
loc alteia. Încă exista "o uşă deschisă" către Sanctuarul ceresc, unde Hristos slujea în favoarea păcătosului.
Acum au înţeles cum se aplicau acele cuvinte ale lui Hristos din Apocalipsa, adresate bisericii din acel timp: "Iată
22 ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ţine cheia lui David, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide, Cel ce
închide şi nimeni nu va deschide: "Ítiu faptele tale: iată ţi-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate
închide". (Apoc. 3:7,8).
Numai cei care urmează pe Isus, prin credinţă, în marea lucrare de ispăşire primesc binefacerile mijlocirii Sale în
favoarea lor, pe când cei care resping lumina care scoate în evidenţă această lucrare de mijlocire, nu beneficiază
de ea. Iudeii care au respins lumina dată la prima venire a lui Hristos şi au refuzat să creadă în El ca Mântuitor al
lumii, n-au putut să primească iertarea prin mijlocirea Lui. Când Isus, la înălţarea Sa, a intrat cu propriul Său
23 sânge în Sanctuarul ceresc pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvântările mijlocirii Sale, iudeii au fost
lăsaţi în întuneric total, să continue jertfele şi darurile lor inutile. Serviciul simbolurilor şi umbrelor încetase. Uşa
prin care oamenii găsiseră până atunci intrare la Dumnezeu nu mai era deschisă. Iudeii refuzaseră să-L caute în
singurul mod prin care putea să fie găsit, prin serviciul din Sanctuarul ceresc. De aceea nu mai aveau nici o
părtăşie cu Dumnezeu. Pentru ei uşa era închisă. Nu aveau nici o cunoştinţă despre Hristos ca adevărata jertfă şi
singurul Mijlocitor înaintea lui Dumnezeu; de aceea ei n-au putut să primească binefacerile mijlocirii Sale.
Starea iudeilor necredincioşi ilustrează starea de nepăsare şi necredinţă a pretinşilor creştini, care ignorează în
24 mod voit lucrarea Marelui nostru Preot milos. În serviciul simbolic, când marele preot intra în Locul prea Sfânt,
întregului Israel i se cerea să se adune în jurul sanctuarului şi în modul cel mai solemn să-şi umilească sufletele

înaintea lui Dumnezeu ca să primească iertarea păcatelor şi să nu fie nimiciţi din adunare. Cu cât mai important este să înţelegem lucrarea Marelui nostru Preot şi să ştim ce se cere de la noi în această adevărată Zi a Ispăşirii.
Oamenii nu pot să respingă avertizările pe care Dumnezeu le trimite, în îndurarea Sa şi să rămână nepedepsiţi. În zilele lui Noe a fost trimisă oamenilor o solie din cer şi salvarea lor a depins de felul în care au tratat acea solie.
25 Pentru că au respins avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la acel neam păcătos care a pierit în apele potopului.
În timpul lui Abraam, harul a încetat să mai pledeze pentru locuitorii vinovaţi ai Sodomei şi toţi, afară de Lot cu
26 soţia şi cele două fiice, au fost mistuiţi de focul trimis din cer. La fel şi în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu a declarat iudeilor necredincioşi din generaţia aceea: "Iată că vi se lasă casa pustie". (Matei 23:38).
Privind către zilele sfârşitului, aceeaşi Putere Infinită declară despre cei care "n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi": "Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru
27 ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi". (2 Tes. 2:10-12). Când oamenii resping învăţăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Îşi retrage Duhul de la ei şi-i lasă în amăgirile pe care le iubesc.
Hristos încă mijloceşte în favoarea omului şi va da lumină celor care o caută. Deşi adventiştii nu au înţeles la
28 început acest lucru, el a devenit clar după aceea, pe măsură ce Scripturile care defineau adevărata lor poziţie, au început să devină clare înţelegerii lor.
După trecerea timpului stabilit în anul 1844, a urmat o perioadă de grea încercare pentru aceia care încă păstrau credinţa adventă. Singurul mijloc care i-a ajutat să înţeleagă adevărata lor poziţie, a fost lumina care le îndrepta minţile către Sanctuarul de sus. Unii au renunţat la credinţa în calcularea perioadelor profetice folosită în trecut şi
29 au atribuit agenţilor omeneşti sau satanici puternica influenţă a Duhului Sfânt care însoţise mişcarea adventă. Alţii susţineau cu tărie că Domnul îi condusese în experienţa lor trecută; şi în timp ce aşteptau, vegheau şi se rugau pentru a cunoaşte voia lui Dumnezeu, au înţeles că Marele lor Preot începuse altă fază a serviciului Său şi urmându-L, prin credinţă, au fost conduşi să înţeleagă şi lucrarea finală a bisericii.
30 Ei aveau o înţelegere mai clară a primei şi a celei de a doua solii îngereşti şi erau pregătiţi să primească şi să dea lumii solemna avertizare a îngerului al treilea din Apocalipsa 14.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 25

Legea lui Dumnezeu de neschimbat

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis şi s-a văzut chivotul legământului Său în Templul Său." (Apoc. 11: 19). Chivotul legământului lui Dumnezeu se află în Sfânta Sfintelor, a doua încăpere a Sanctuarului. În serviciul sanctuarului pământesc, care slujea ca o preînchipuire şi "o umbră a lucrurilor cereşti", această încăpere era deschisă numai în marea Zi a Ispăşirii pentru curăţirea sanctuarului. De aceea declaraţia că Templul lui Dumnezeu a fost deschis în ceruri şi că chivotul legământului a fost văzut, se referă la deschiderea Locului prea
1 Sfânt din Sanctuarul ceresc în anul 1844, când Hristos a intrat acolo pentru a aduce la îndeplinire lucrarea de încheiere a ispăşirii. Aceia care prin credinţă au urmat pe Marele lor Preot, când Íi-a început lucrarea în Locul prea Sfânt, au văzut chivotul legământului Său. Când au studiat subiectul sanctuarului, au înţeles schimbarea care a avut loc în lucrarea Mântuitorului şi au văzut că El mijlocea acum înaintea chivotului lui Dumnezeu, pledând cu sângele Său în favoarea păcătoşilor.

Chivotul din sanctuarul de pe pământ conţinea cele două table de piatră pe care erau gravate preceptele Legii lui Dumnezeu. Chivotul era doar un loc de păstrare pentru tablele Legii, însă prezenţa acestor precepte divine îi
2 dădea valoare şi sfinţenie. Când Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, s-a văzut chivotul legământului Său. În Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, Legea divină este păstrată cu sfinţenie - acea Lege care a fost enunţată de Însuşi Dumnezeu în mijlocul tunetelor de pe Sinai şi scrisă cu propriul Său deget pe tablele de piatră. Preceptele înscrise pe tablele de piatră şi redate de Moise în Pentateuh au fost o copie fără greş a marelui original al Legii lui Dumnezeu din Sanctuarul ceresc. Aceia care au ajuns la înţelegerea acestui punct important au fost conduşi astfel să vadă caracterul sfânt, neschimbător al Legii divine. Ei au înţeles ca niciodată mai înainte puterea cuvintelor Mântuitorului: "Câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din
3 Lege". (Matei 5: 18). Legea lui Dumnezeu fiind o descoperire a voinţei Sale, o copie a caracterului Său, trebuie să dăinuiască veşnic, "ca un martor credincios în ceruri". Nici o poruncă n-a fost anulată; nici o iotă sau frântură de literă n-au fost schimbate. Psalmistul zice: "Cuvântul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri". "Toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veşnicie". (Ps. 119: 89; 111: 7, 8).

Chiar în centrul Decalogului se găseşte porunca a patra, aşa cum a fost proclamată prima dată: "Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul
4 tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o". (Exod 20: 8-11).

Duhul lui Dumnezeu a impresionat inimile acelor cercetători ai Cuvântului Său. Ei au ajuns la convingerea că din neştiinţă călcaseră acest precept, nesocotind ziua de odihnă a Creatorului. Au început să cerceteze temeiurile pentru care era păzită prima zi a săptămânii în locul zilei pe care o sfinţise Dumnezeu. Ei n-au găsit nici o dovadă
5 în Scripturi că porunca a patra a fost desfiinţată sau că Sabatul a fost schimbat; binecuvântarea care a sfinţit la început ziua a şaptea n-a fost niciodată îndepărtată. Ei căutaseră cu sinceritate să cunoască şi să facă voia lui Dumnezeu; acum însă când s-au văzut călcători ai Legii Sale, mâhnirea le-a umplut inimile şi şi-au manifestat credincioşia faţă de Dumnezeu prin sfinţirea Sabatului Său.

S-au depus eforturi multe şi serioase pentru distrugerea credinţei lor. Toţi au reuşit însă să înţeleagă că dacă sanctuarul pământesc era o preînchipuire sau o copie a celui ceresc, Legea păstrată în chivotul de pe pământ era o reproducere exactă a Legii din chivotul din ceruri; şi că acceptarea adevărului despre Sanctuarul ceresc implica şi recunoaşterea cerinţelor Legii lui Dumnezeu şi obligativitatea Sabatului poruncii a patra. Acesta era motivul ascuns al opoziţiei înverşunate şi hotărâte faţă de armonioasa învăţătură a Scripturilor care descoperea lucrarea lui
6 Hristos în Sanctuarul ceresc. Oamenii căutau să închidă uşa pe care Dumnezeu o deschisese şi să deschidă uşa pe care El o închisese. Dar "Cel ce deschide şi nimeni nu va închide, Cel ce închide şi nimeni nu va deschide", declarase: "Iată ţi-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide". (Apoc. 3: 7, 8). Hristos deschisese uşa, adică lucrarea în Locul prea Sfânt, lumina strălucea prin uşa aceea deschisă a Sanctuarului ceresc şi porunca a patra a fost văzută inclusă în Legea care este păstrată acolo; ceea ce instituise Dumnezeu, nici un om nu putea să desfiinţeze.

Cei care acceptaseră lumina cu privire la mijlocirea lui Hristos şi la perpetuitatea Legii lui Dumnezeu, au găsit că acestea erau adevărurile prezentate în Apocalipsa 14. Soliile din capitolul acesta constituie întreita avertizare (vezi apendicele) care trebuie să pregătească pe locuitorii pământului pentru a doua venire a Domnului. Proclamarea: "A venit ceasul judecăţii Lui", atrage atenţia către lucrarea de încheiere a serviciului lui Hristos pentru mântuirea oamenilor. Ea vesteşte un adevăr care trebuie proclamat până când lucrarea de mijlocire a Mântuitorului va înceta şi El va reveni pe pământ pentru a lua la Sine pe poporul Său. Lucrarea de judecată, care a început în anul 1844, trebuie să continue până când se vor hotărî cazurile tuturor oamenilor, atât ale celor vii, cât şi ale celor morţi; în consecinţă se va extinde până la încheierea harului. Pentru ca oamenii să fie pregătiţi să stea la judecată, solia le
7 porunceşte să se teamă de Dumnezeu, să-I dea slavă şi să se închine "Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor". Rezultatul primirii acestor solii este arătat prin cuvintele: "Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus". Pentru ca oamenii să fie pregătiţi pentru judecată, este necesar ca ei să respecte Legea lui Dumnezeu. Această Lege este standardul după care va fi măsurat caracterul la judecată. Apostolul Pavel declară: "Toţi cei ce au păcătuit având Lege, vor fi judecaţi după Lege. ...în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor". El spune că "cei ce împlinesc legea... vor fi socotiţi neprihăniţi". (Rom. 2: 12-16). Credinţa este esenţială pentru păzirea Legii lui Dumnezeu; căci "fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui". Iar "tot ce nu vine din încredinţare, este păcat". (Evr. 11: 6; Rom. 14: 23).

Prin întâia solie îngerească, oamenii sunt chemaţi "să se teamă de Dumnezeu şi să-I dea slavă", să se închine Creatorului cerului şi al pământului. În acest scop, ei trebuie să asculte de Legea Sa. Înţeleptul spune: "Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om". (Ecles. 12: 13). Fără ascultare de poruncile
8 Sale nici o închinare nu poate să fie plăcută lui Dumnezeu. "Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui." "Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă." (1 Ioan 5: 3; Prov. 28: 9).

Datoria de a ne închina lui Dumnezeu se bazează pe faptul că El este Creatorul şi că Lui Îi datorează existenţa toate celelalte fiinţe. Oriunde este prezentat, în Biblie, dreptul Său la respect şi închinare mai presus de zeii păgânilor, este invocată dovada puterii Sale creatoare. "Căci toţi dumnezeii popoarelor sunt nişte idoli, dar Domnul a făcut cerurile." (Ps. 96: 5). "Cu cine Mă veţi asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?" zice Cel Sfânt. "Ridicaţi-vă ochii în sus şi priviţi! Cine a făcut aceste lucruri?" "Căci aşa vorbeşte Domnul, Făcătorul cerurilor,
9 singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit... "Eu sunt Domnul şi nu este altul!" (Is. 40: 25, 26; 45: 18). Psalmistul zice: "Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem". (Ps. 100: 3). "Veniţi să ne închinăm şi să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!" (Ps. 95: 6). Fiinţele sfinte care se închină lui Dumnezeu în ceruri arată motivul pentru care Îi datorează închinarea: "Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile". (Apoc. 4: 11).

În Apocalipsa 14 oamenii sunt somaţi să se închine Creatorului; profeţia prezintă o clasă de oameni care, ca urmare a întreitei solii, păzeşte poruncile lui Dumnezeu. Una din aceste porunci atrage atenţia direct asupra lui Dumnezeu, Creatorul. Porunca a patra declară: "Ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului Tău... Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea, şi tot ce este în ele, iar în ziua a
10 şaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o". (Exod 20: 10, 11). Pe lângă aceasta, cu privire la Sabat, Domnul declară că este "un semn... ca să ştiţi că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru". (Ezech. 20: 20). Iar motivul dat este: "Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile şi pământul, iar în ziua a şaptea S-a odihnit şi a răsuflat". (Exod. 31: 17).

"Importanţa Sabatului ca monument comemorativ al creaţiunii, constă în faptul că el aminteşte mereu adevăratul
11 motiv pentru care închinarea I se cuvine lui Dumnezeu" - pentru că El este Creatorul, iar noi suntem creaturile Sale. "Din acest motiv Sabatul constituie însăşi temelia închinării la Dumnezeu, căci el ne învaţă acest mare

adevăr în modul cel mai impresionant şi nici o altă instituţie nu face lucrul acesta. Adevăratul motiv al închinării la Dumnezeu, nu numai în ziua a şaptea, ci al închinării în general, se găseşte în deosebirea dintre Creator şi creaturile Sale. Acest mare fapt nu poate să fie înlăturat niciodată şi nu trebuie uitat niciodată". (J. N. Andrews, History of the Sabbath, ch. 27). Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden cu scopul de a păstra totdeauna acest adevăr în faţa oamenilor; atât timp cât faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care ne închinăm Lui, Sabatul va continua să fie semn şi memorial al acestui adevăr. Dacă Sabatul ar fi fost păzit în mod universal, gândurile şi afecţiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării şi închinării şi n-ar fi existat niciodată vreun idolatru, ateu sau necredincios. Păzirea Sabatului este un semn al credincioşiei faţă de adevăratul Dumnezeu, care "a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor". Rezultă că solia care porunceşte oamenilor să se închine lui Dumnezeu şi să păzească poruncile Lui, le cere în mod deosebit să păzească porunca a patra.

În contrast cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au credinţa lui Isus, îngerul al treilea atrage atenţia către o altă clasă de oameni, împotriva rătăcirilor cărora este dată o avertizare solemnă şi înfricoşătoare: "Dacă se
12 închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu". (Apoc. 14: 9, 10). Pentru înţelegerea acestei solii este necesară o interpretare corectă a simbolurilor folosite. Ce reprezintă fiara, chipul ei şi semnul ei?

Seria profetică în care se găsesc aceste simboluri începe cu Apocalipsa 12, cu balaurul care căuta să-L distrugă pe Hristos la naşterea Sa. Este arătat că balaurul este Satana (Apoc. 12: 9); el l-a îndemnat pe Irod să-L ucidă pe
13 Mântuitorul. Dar unealta principală a Satanei, prin care a făcut război cu Hristos şi cu poporul Său în primele secole ale erei creştine, a fost imperiul roman, în care păgânismul era religia predominantă. Astfel, în timp ce balaurul reprezintă în primul rând pe Satana, în al doilea rând este un simbol al Romei păgâne.

În capitolul 13 (vers. 1-10) este descrisă o altă fiară, "ca un leopard", căreia balaurul i-a dat "puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpânire mare". Acest simbol, aşa cum au crezut majoritatea protestanţilor, reprezintă papalitatea, care a moştenit puterea, tronul şi autoritatea deţinute odinioară de imperiul roman antic. Despre fiara care semăna cu un leopard se spune: "I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari şi hule... Ea şi-a deschis gura şi a
14 început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Íi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam." Această profeţie, care este aproape identică cu descrierea cornului mic din Daniel 7, se referă incontestabil la papalitate.

"I s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni". Profetul spune: "Unul din capetele ei părea rănit de moarte". Íi adaugă: "Cine duce pe alţii în robie, va merge şi el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabie". Cele patruzeci şi două de luni reprezintă aceeaşi perioadă ca "o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme", trei
15 ani şi jumătate sau 1260 de zile, din Daniel 7 - timpul în care puterea papală urma să persecute pe poporul lui Dumnezeu. Această perioadă, după cum s-a arătat în capitolele precedente, a început cu supremaţia papală, în anul 538 d. Hr. şi s-a încheiat în anul 1798. În anul acesta papa a fost luat prizonier de armata franceză, puterea papală a primit rana de moarte şi astfel s-a împlinit prezicerea: "Cine duce pe alţii în robie, va merge şi el în robie."

În acest punct este introdus un alt simbol. Profetul spune: "Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel". (Apoc. 13: 11). Atât înfăţişarea acestei fiare, cât şi modul în care s-a ridicat arată că naţiunea pe care o reprezintă nu se aseamănă cu cele reprezentate de simbolurile precedente. Marile împărăţii care au stăpânit lumea au fost prezentate profetului Daniel ca nişte fiare de pradă, ridicându-se
16 când "cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare". (Dan. 7: 2). În Apocalipsa cap. 17 un înger a explicat că apele reprezintă "noroade, gloate, neamuri şi limbi". (Apoc. 17: 15). Vânturile sunt un simbol al luptei. Cele patru vânturi ale cerului suflând pe marea cea mare, reprezintă scenele teribile de cuceriri şi revoluţii prin care împărăţiile au ajuns la putere.

Dar fiara cu coarne ca de miel a fost văzută "ridicându-se din pământ". În loc să nimicească alte puteri pentru a se consolida pe ea însăşi, naţiunea reprezentată astfel, trebuia să se ridice într-un teritoriu neocupat mai înainte şi să
17 se dezvolte treptat şi paşnic. Nu putea deci să se ridice dintre naţiunile înghesuite şi mereu în luptă din Lumea Veche - acea mare tulburată de "noroade, gloate, neamuri şi limbi". Trebuie căutată, prin urmare, în continentul apusean.

Care naţiune din Lumea Nouă se ridica la putere în anul 1798, având perspectiva puterii şi măreţiei şi atrăgând atenţia lumii? Interpretarea simbolului nu admite nici un dubiu. O singură naţiune şi numai una, împlineşte toate amănuntele acestei profeţii; ea indică indiscutabil spre Statele Unite ale Americii. Ideile sau aproape exact
18 cuvintele profetului, au fost folosite deseori de oratori şi istorici, fără ca ei să-şi dea seama, pentru a descrie ridicarea şi dezvoltarea acestei naţiuni. Fiara a fost văzută "ridicându-se din pământ"; potrivit traducătorilor, cuvântul "ridicându-se", folosit aici, literal înseamnă: "a creşte, a răsări ca o plantă". Aşa cum am văzut, naţiunea trebuia să se ridice într-un teritoriu neocupat mai înainte. Un scriitor renumit, descriind ridicarea Statelor Unite,

vorbeşte despre "taina apariţiei acestei naţiuni într-un pământ neocupat" şi adaugă: "Ne-am dezvoltat ca o sămânţă tăcută, devenind un imperiu". (G. A. Townsend, The New World Compared With the Old, pag. 462). O revistă europeană din anul 1850 vorbea despre Statele Unite ca despre un imperiu minunat care "se ridică" şi "adaugă zilnic la puterea şi măreţia lui în tăcerea pământului". (The Dublin Nation). Edward Everett, într-un discurs despre părinţii peregrini fondatori ai acestei naţiuni, spune: "Au căutat ei un loc retras, inofensiv datorită obscurităţii lui şi sigur datorită depărtării lui, unde mica biserică din Leyden să se poată bucura de libertate de conştiinţă? Iată regiuni întinse peste care, în cuceriri paşnice,... ei au purtat stindardul crucii!" (Discurs ţinut la Plymouth, Massachusetts, 22 decembrie 1824, pag. 11).

"Avea două coarne ca ale unui miel." Coarnele ca ale unui miel indică tinereţe, nevinovăţie şi blândeţe, reprezentând în mod corespunzător caracterul Statelor Unite când au fost prezentate profetului ca "ridicându-se" în anul 1798. Printre exilaţii creştini, care s-au refugiat primii în America şi au căutat adăpost de persecuţia regilor şi de intoleranţa preoţilor, au fost mulţi care s-au hotărât să întemeieze o formă de guvernământ pe temelia largă a libertăţilor civile şi religioase. Vederile lor şi-au găsit expresie în Declaraţia de Independenţă, care susţine marele adevăr că "toţi oamenii sunt creaţi egali" şi înzestraţi cu dreptul inalienabil la "viaţă, libertate şi căutarea fericirii".

19 Constituţia garantează oamenilor dreptul la autoguvernare, prevăzând că reprezentanţii aleşi prin votul poporului trebuie să elaboreze şi să aplice legile. Libertatea credinţei religioase a fost de asemenea acordată, fiecărui om fiindu-i îngăduit să se închine lui Dumnezeu potrivit cu îndemnurile conştiinţei lui. Spiritul republican şi cel protestant au devenit principiile fundamentale ale naţiunii. Aceste principii sunt secretul puterii şi prosperităţii ei. Cei persecutaţi şi asupriţi din întreaga creştinătate s-au îndreptat către această ţară cu interes şi speranţă. Milioane de oameni au debarcat pe ţărmurile ei şi Statele Unite a ajuns printre cele mai puternice naţiuni ale pământului.

Dar fiara cu coarne ca ale unui miel "vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; şi

20 făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată... Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia". (Apoc. 13: 11-14).

Coarnele ca ale unui miel şi glasul de balaur, din punct de vedere simbolic indică o contradicţie flagrantă între declaraţiile şi practicile naţiunii reprezentate în felul acesta. "Vorbirea" unei naţiuni reprezintă acţiunile puterilor ei legislative şi juridice. Prin astfel de acţiuni vor fi contrazise acele principii liberale şi paşnice pe care ea le pusese odinioară la temelia guvernării ei. Prezicerea că va vorbi "ca un balaur" şi va exercita "toată puterea fiarei

21 dintâi", arată clar că ea va dezvolta spiritul de intoleranţă şi persecuţie care a fost manifestat de naţiunile reprezentate prin balaur şi prin fiara care semăna cu un leopard. Declaraţia că fiara cu două coarne "făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi" arată că autoritatea acestei naţiuni va fi exercitată pentru impunerea unei tradiţii care va constitui un act de închinare la papalitate.

O astfel de acţiune va fi direct contrară principiilor de guvernare ale acestei naţiuni, geniului instituţiilor ei libere, afirmaţiilor directe şi solemne din Declaraţia de Independenţă şi din Constituţie. Întemeietorii naţiunii au căutat, cu înţelepciune, să se protejeze de folosirea de către biserică a puterii civile, care duce inevitabil la intoleranţă şi persecuţie. Constituţia prevede: "Congresul nu va face nici o lege privind instituirea vreunei religii sau

22 interzicerea exercitării ei libere" şi "să nu fie pusă nici o condiţie privind religia drept calificare pentru vreo funcţie de răspundere publică din Statele Unite". Impunerea unei legi religioase de către autoritatea civilă poate să fie făcută numai prin violarea flagrantă a acestor garanţii ale libertăţii naţiunii. Tocmai inconsecvenţa unei asemenea acţiuni este redată de simbolul profetic. Fiara cu coarne ca ale unui miel - inspirând curăţie, blândeţe şi nevinovăţie - vorbeşte ca un balaur.

23 "Ea a zis locuitorilor pământului să facă un chip fiarei." Aici este clar prezentată o formă de guvernământ în care puterea legislativă aparţine poporului, cea mai izbitoare dovadă că Statele Unite este naţiunea indicată de profeţie.

Dar ce este "chipul fiarei" şi cum urmează să fie făcut? Chipul este făcut de fiara cu două coarne şi este un chip

24 dedicat fiarei dintâi. Mai este numit şi chipul fiarei. Pentru a afla ce este chipul fiarei şi cum urmează să fie făcut, trebuie să studiem caracteristicile fiarei însăşi, ale papalităţii.

Când biserica primară a decăzut, depărtându-se de simplitatea Evangheliei şi acceptând rituri şi obiceiuri păgâne, ea a pierdut Spiritul şi puterea lui Dumnezeu; pentru a stăpâni conştiinţele oamenilor a căutat sprijinul puterii

25 civile. Astfel a rezultat papalitatea, o biserică exercitând stăpânire asupra puterii statului şi folosind-o pentru a-şi promova propriile ei scopuri, îndeosebi pentru pedepsirea "ereziei". Pentru ca Statele Unite să facă un chip fiarei, trebuie ca puterea religioasă să stăpânească în aşa măsură guvernul civil, încât autoritatea statului să fie folosită de biserică pentru a-şi îndeplini propriile ei scopuri.

Ori de câte ori biserica a obţinut puterea civilă, a folosit-o ca să pedepsească pe cei care nu erau de acord cu doctrinele ei. Bisericile protestante, care au călcat pe urmele Romei, încheind alianţe cu puterile lumeşti, au

26 manifestat o dorinţă asemănătoare de a restrânge libertatea de conştiinţă. Un astfel de exemplu este dat de persecutarea îndelungată a neconformiştilor de către Biserica Angliei. În secolele al XVI-lea şi al XVII-lea, mii de pastori neconformişti au fost constrânşi să-şi părăsească bisericile şi mulţi, atât pastori, cât şi laici, au fost supuşi

la amenzi, închisoare, tortură şi martiraj.
Biserica primară a căutat ajutorul guvernului civil din cauza apostaziei şi aceasta a pregătit calea pentru
27 dezvoltarea papalităţii - a fiarei. Pavel a spus: "Va veni lepădarea de credinţă şi se va descoperi omul fărădelegii". (2 Tes. 2: 3). Tot astfel apostazia din biserică va pregăti calea pentru chipul fiarei.
Biblia declară că înainte de venirea Domnului va exista o stare de declin religios asemănător cu acela din primele secole. "Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea". (2 Tim.
28 3: 1-5). "Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor". (1 Tim. 4: 1). Satana va lucra "cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii". Îi toţi care "n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi", vor fi lăsaţi să primească "o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună". (2 Tes. 2: 9-11). Când se va ajunge la această stare de nelegiuire, vor urma aceleaşi consecinţe ca şi în primele secole.
Marea diversitate doctrinală din bisericile protestante este privită de mulţi ca o dovadă hotărâtoare că niciodată nu se va putea face vreun efort pentru a se asigura uniformitatea cu forţa. Dar, în bisericile de credinţă protestantă, de
29 ani de zile este în creştere un sentiment puternic în favoarea unei uniri bazate pe punctele comune de doctrină. Pentru a asigura o astfel de unire, trebuie neapărat să se renunţe la discutarea subiectelor asupra cărora nu sunt toţi de acord - oricât de importante ar fi din punct de vedere biblic.
Charles Beecher, într-o predică din anul 1846, a afirmat că pastorii "denominaţiunilor evanghelice protestante nu numai că s-au format sub presiunea grozavă a unei frici de natură pur omenească, ci ei trăiesc, se mişcă şi respiră într-o stare de lucruri total coruptă, apelând tot timpul la elementele de jos ale firii lor pentru a aduce la tăcere adevărul şi a-şi pleca genunchiul în faţa forţei apostaziei. Nu s-au întâmplat lucrurile astfel cu Roma? Nu trăim
30 noi viaţa ei din nou? Îi ce vedem chiar în faţa noastră? Un alt conciliu general! Un congres mondial! O alianţă evanghelică şi un crez universal!" (Predică privind "Biblia, un crez suficient", ţinută la Fort Wayne, Indiana, 22 febr. 1846). Când se va ajunge la aceasta, va fi numai un pas până la recurgerea la forţă pentru asigurarea uniformităţii totale.
Când bisericile principale din Statele Unite se vor uni asupra punctelor de doctrină comune şi vor influenţa statul
31 să impună decretele lor şi să susţină instituţiile lor, atunci America protestantă va face un chip al ierarhiei romane şi rezultatul inevitabil va fi aplicarea de pedepse civile celor care nu se vor conforma.
Fiara cu două coarne va face (va porunci) "ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, liberi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei". (Apoc. 13: 16, 17). Avertizarea îngerului al treilea este: "Dacă se închină cineva fiarei şi chipului ei şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui
32 Dumnezeu." "Fiara" menţionată în această solie, a cărei închinare este impusă de fiara cu două coarne, este prima, adică fiara care semăna cu un leopard din Apocalipsa 13 - papalitatea. "Chipul fiarei" reprezintă acea formă a Protestantismului apostaziat, care se va dezvolta când bisericile protestante vor căuta ajutorul puterii civile pentru impunerea dogmelor lor. Rămâne să mai fie definit "semnul fiarei".
După avertizarea împotriva închinării la fiară şi la chipul ei, profeţia declară: "Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus". Deoarece aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu sunt puşi
33 astfel în contrast cu cei care se închină fiarei şi chipului ei şi primesc semnul ei, urmează că păzirea Legii lui Dumnezeu pe de o parte şi călcarea ei pe de altă parte, va constitui deosebirea dintre închinătorii lui Dumnezeu şi închinătorii fiarei.
Caracteristica specifică a fiarei şi, prin urmare, a chipului ei, este călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Despre cornul cel mic, care simbolizează papalitatea, Daniel spune: "El... se va încumeta să schimbe vremile şi legea". (Dan. 7: 25). Pavel numea aceeaşi putere "omul fărădelegii", care urma să se înalţe pe sine mai presus de
34 Dumnezeu. O profeţie este completată de cealaltă. Numai prin schimbarea Legii lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalţe mai presus de Dumnezeu; oricine va respecta, cu bună ştiinţă, legea astfel schimbată, va da cinste supremă acelei puteri prin care s-a făcut schimbarea. Un asemenea act de ascultare de legile papale va fi un semn de supunere faţă de papa, în locul supunerii faţă de Dumnezeu.
Papalitatea a încercat să schimbe Legea lui Dumnezeu. Porunca a doua, care interzice închinarea la chipuri, a fost eliminată din Lege, iar porunca a patra a fost astfel schimbată, încât să autorizeze păzirea zilei întâia a săptămânii ca Sabat, în locul zilei a şaptea. Papistaşii susţin, ca motiv pentru omiterea poruncii a doua, că ea nu este necesară,
35 fiind inclusă în prima poruncă şi că ei redau Legea exact în felul în care Dumnezeu a intenţionat să fie înţeleasă. Aceasta nu poate fi schimbarea prezisă de profet. Profeţia vorbeşte despre o schimbare intenţionată, deliberată: "El... se va încumeta să schimbe vremile şi Legea". Schimbarea poruncii a patra împlineşte exact profeţia. Pentru

această schimbare, singura autoritate invocată este aceea a bisericii. Aici puterea papală se ridică pe față mai presus de Dumnezeu.
În timp ce închinătorii lui Dumnezeu se vor distinge îndeosebi prin păzirea poruncii a patra, - pentru că aceasta este semnul puterii Sale creatoare şi dovada dreptului Său la respectul şi închinarea omului, - închinătorii fiarei se vor caracteriza prin eforturile de a desființa monumentul comemorativ al Creatorului pentru a înălța instituția Romei. Tocmai pentru susținerea duminicii şi-a ridicat papalitatea primele ei pretenții arogante (vezi apendicele);
36 primul ei apel la puterea statului a fost de asemenea pentru impunerea păzirii duminicii ca "ziua Domnului". Dar Biblia arată că ziua a şaptea este ziua Domnului, nu ziua întâia. Hristos a spus: "Fiul omului este Domn chiar şi al Sabatului". Porunca a patra declară: "Ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului". Iar prin profetul Isaia, Domnul o numeşte "ziua Mea cea sfântă". (Marcu 2: 28; Is. 58: 13).
Susținerea, atât de des menționată, că Hristos a schimbat Sabatul, este combătută de propriile Lui cuvinte. În predica de pe munte Domnul a spus: "Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură
37 de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Aşa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci şi va învăța pe oameni aşa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi şi va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor". (Matei 5: 17-19).
Este un fapt general recunoscut de protestanți că Scripturile nu oferă nici un temei pentru schimbarea Sabatului. Acest lucru este clar afirmat în publicațiile editate de American Tract Society şi de American Sunday School
38 Union. Una din aceste lucrări recunoaşte "tăcerea totală a Noului Testament în ce priveşte o poruncă evidentă pentru păzirea duminicii, prima zi a săptămânii, ca Sabat sau a unor reguli precise pentru păzirea ei". (George Elliot, The Abiding Sabbath, pag. 184).
Un altul spune: "Până la moartea lui Hristos, nu s-a făcut nici o schimbare privind ziua de odihnă;" şi, "în măsura
39 în care rapoartele arată, ei (apostolii) n-au... dat nici o poruncă explicită care să impună părăsirea Sabatului zilei a şaptea şi păzirea lui în prima zi a săptămânii". (A. E. Waffle, The Lord's Day, pag. 186-188).
Romano-catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de biserica lor şi susțin că protestanții, prin păzirea duminicii, recunosc autoritatea Bisericii Catolice. În "Catehismul Catolic al Religiei Creştine", ca răspuns la întrebarea privind ziua care trebuie ținută, în ascultare de porunca a patra, se face această declarație: "În
40 perioada legii vechi trebuia sfințită sâmbăta; dar biserica, instruită de Isus Hristos şi îndrumată de Duhul lui Dumnezeu, a înlocuit sâmbăta cu duminica; aşa că acum noi sfințim ziua întâia şi nu a şaptea. Duminica înseamnă şi este în prezent ziua Domnului".
Ca semn al autorității Bisericii Catolice, scriitorii papistaşi citează: "însuşi actul schimbării zilei de Sabat în duminică, pe care protestanții îl acceptă;... deoarece prin păzirea duminicii ei recunosc puterea bisericii de a
41 rândui sărbători şi de a le impune sub pedeapsa păcatului". (Henry Tuberville, An Abridgment of the Christian Doctrine, pag. 58). Ce este, atunci, schimbarea Sabatului, decât semnul sau dovada autorității Bisericii Romane, - "semnul fiarei" ?
Biserica Romano-Catolică nu a renunțat la pretenția ei de supremație; când lumea şi bisericile protestante acceptă un sabat creat de ea, în timp ce resping Sabatul biblic, de fapt, acceptă această pretenție. Protestanții pot să invoce autoritatea tradiției şi a Sfinților Părinți în favoarea acestei schimbări; dar procedând astfel ei ignoră însuşi
42 principiul care-i desparte de Roma - anume, "Biblia şi numai Biblia, este religia protestanților". Papistaşii îşi dau seama că protestanții se înşeală pe ei înşişi când închid ochii, cu bună ştiință, asupra faptelor în cauză. Pe măsură ce mişcarea pentru impunerea duminicii câştigă simpatie, ei se bucură, fiind siguri că aceasta va aduce, în cele din urmă, întreaga lume protestantă sub steagul Romei.
Romaniştii declară că "păzirea duminicii de către protestanți este un omagiu pe care ei îl aduc, în ciuda propriilor lor declarații, autorității Bisericii (Catolice)." (Mgr. Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today, pag. 213). Impunerea păzirii duminicii de către bisericile protestante este o impunere a închinării la papalitate - la
43 fiară. Aceia care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabatul fals în locul celui adevărat, aduc prin aceasta închinare acelei puteri prin care a fost poruncit. Prin însuşi actul impunerii unei rânduieli religioase de către puterea civilă, bisericile vor face un chip fiarei; aşa dar, impunerea păzirii duminicii în Statele Unite va fi o impunere a închinării la fiară şi la chipul ei.
Creştinii din generațiile trecute au păzit duminica, presupunând că astfel păzesc Sabatul biblic; există şi astăzi creştini adevărați în toate bisericile, inclusiv în cea Romano-Catolică, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rânduit de Dumnezeu. Dumnezeu acceptă sinceritatea intenției lor şi integritatea lor față de El. Dar când
44 păzirea duminicii va fi impusă prin lege şi lumea va fi edificată asupra obligativității păzirii adevăratului Sabat, atunci oricine va călca porunca lui Dumnezeu pentru a asculta de un precept, care nu are o autoritate mai înaltă decât aceea a Romei, prin aceasta va onora papalitatea mai presus de Dumnezeu. El aduce omagiu Romei şi puterii care impune instituția rânduită de Roma. El se închină fiarei şi chipului ei. Când oamenii resping instituția

despre care Dumnezeu a declarat că este semnul autorității Sale şi onorează în locul ei semnul supremației ales de Roma, ei acceptă, prin aceasta, semnul supunerii față de Roma - "semnul fiarei". Cei care continuă să calce porunca, nu vor primi "semnul fiarei" până când problema nu va fi expusă clar înaintea oamenilor şi ei vor fi determinați să aleagă între poruncile lui Dumnezeu şi poruncile oamenilor.

Cea mai înfricoşătoare amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în a treia solie îngerească. Teribil trebuie să fie păcatul care atrage mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă. Oamenii nu trebuie să fie lăsați în întuneric cu privire la această problemă importantă; avertizarea împotriva acestui păcat trebuie dată lumii înainte de venirea judecăților lui Dumnezeu, pentru ca toți oamenii să ştie de ce vor veni acele pedepse şi să aibă
45 posibilitatea să scape de ele. Profeția declară că solia primului înger va fi proclamată "oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi şi oricărui popor". Avertizarea îngerului al treilea, care face parte din aceeaşi întreită solie, trebuie de asemenea vestită lumii întregi. În profeție această solie este prezentată ca fiind vestită cu glas tare, de un înger zburând prin mijlocul cerului; ea va atrage atenția lumii.

Toată creştinătatea se va împărți în două clase mari asupra acestei probleme controversate - cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credința lui Isus şi cei care se închină fiarei şi chipului ei şi primesc semnul ei. Deşi biserica şi statul îşi vor uni puterea pentru a constrânge pe "toți, mici şi mari, bogați şi săraci, liberi şi robi"
46 (Apoc. 13: 16), ca să primească "semnul fiarei", totuşi poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Profetul de pe Patmos priveşte pe "biruitorii fiarei, ai icoanei ei şi ai numărului numelui ei", stând "pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână", cântând cântarea lui Moise şi a Mielului. (Apoc. 15: 2, 3).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 26

O lucrare de reformă

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Lucrarea de reformă a Sabatului, care trebuie îndeplinită în zilele de pe urmă, este prezisă în profeția lui Isaia: "Aşa vorbeşte Domnul: "Păziți ce este drept şi faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină şi neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta şi de fiul omului care rămâne
1 statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească şi stăpânindu-şi mâna ca să nu facă nici un rău!... Îi pe străinii, care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui şi pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească şi vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt şi-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune". (Isaia 56:1, 2, 6, 7).

Aceste cuvinte se aplică în era creştină, după cum este arătat în context: "Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: "Voi mai strânge şi alte popoare la cei strânşi acum din el". (vers. 8). Aici este
2 prezisă adunarea neamurilor de Evanghelie. Asupra acelora care vor onora atunci Sabatul este pronunțată o binecuvântare. Astfel obligativitatea păzirii poruncii a patra se extinde dincolo de răstignirea, învierea şi înălțarea lui Hristos, până la timpul când slujitorii Săi vor predica tuturor națiunilor vestea cea bună.

Domnul porunceşte prin acelaşi profet: "Înveleşte această mărturie, sigilează Legea între ucenicii Mei". (Is. 8:16, tr. eng.) Sigiliul Legii lui Dumnezeu se găseşte în porunca a patra. Din toate cele Zece Porunci numai aceasta menționează numele şi titlul Legiuitorului. Porunca declară că El este Creatorul cerului şi al pământului şi astfel arată dreptul Său la respect şi închinare mai presus de toți ceilalți dumnezei. În afară de această poruncă, în
3 Decalog nu se mai află nimic care să arate prin a cui autoritate a fost dată Legea. Când Sabatul a fost schimbat de puterea papală, sigiliul a fost scos din Lege. Ucenicii lui Isus sunt chemați să-l restabilească prin înălțarea Sabatului poruncii a patra la poziția lui legitimă ca monument comemorativ al Creatorului şi ca semn al autorității Sale.

"La Lege şi la mărturie." Când doctrine şi teorii contradictorii abundă, Legea lui Dumnezeu este singura regulă
4 infailibilă prin care trebuie puse la probă toate părerile, doctrinele şi teoriile. Profetul zice: "Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta". (vers. 20).

Pe lângă aceasta este dată porunca: "Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!" Nu lumea păcătoasă, ci aceia pe care Domnul îi numeşte "poporul Meu", trebuie să fie mustrați pentru nelegiuirile lor. El declară mai departe: "În toate zilele Mă
5 întreabă şi vor să afle căile Mele, ca un neam, care ar fi înfăptuit neprihănirea şi n-ar fi părăsit Legea Dumnezeului său". (Is. 58:1, 2). Aici este menționată o clasă de oameni care se consideră drepți şi care în aparență manifestă un mare interes pentru slujirea lui Dumnezeu; dar mustrarea solemnă şi categorică a Cercetătorului inimilor dovedeşte că ei calcă în picioare poruncile divine.

Profetul se referă la porunca părăsită astfel: "Ai tăi vor zidi iarăşi pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit "Dregător de spărturi", "Cel ce drege drumurile şi face țara cu putință de
6 locuit". Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințeşti pe Domnul, slăvindu-L, şi dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale şi nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul". (vers.

12-14). Această profeție se aplică de asemenea la timpul nostru. Spărtura a fost făcută în Legea lui Dumnezeu când Sabatul a fost schimbat de puterea romană. Dar a venit timpul ca această instituție divină să fie restabilită. Spărtura trebuie reparată şi temelia străbună trebuie ridicată din nou.

Sfințit prin odihna şi binecuvântarea Creatorului, Sabatul a fost ținut în Edenul sfânt de Adam, în nevinovăția sa; de Adam cel căzut, dar pocăit, când a fost alungat din locuința lui fericită. A fost ținut de toți patriarhii de la Abel
7 până la neprihănitul Noe, la Abraam şi la Iacob. Când poporul ales era în robia Egiptului, mulți, în mijlocul idolatriei care predomina, au pierdut cunoaşterea Legii lui Dumnezeu; dar când Domnul a eliberat pe Israel, El a proclamat Legea Sa într-o măreție înfricoşătoare mulțimii adunate, ca să-I cunoască voia, să se teamă şi să asculte de El pe vecie.

Cunoaşterea Legii lui Dumnezeu a fost păstrată din ziua aceea până în prezent, iar Sabatul poruncii a patra a fost respectat. Deşi "omul fărădelegii" a reuşit să calce în picioare ziua sfântă a lui Dumnezeu totuşi, chiar şi în
8 perioada supremației lui, au existat suflete credincioase care, ascunse în locuri tainice, au onorat Sabatul. Din timpul Reformațiunii au existat unii oameni, în fiecare generație, care l-au păzit. Deşi deseori în mijlocul batjocurii şi persecuției, totuşi a fost păstrată o mărturie permanentă despre perpetuitatea Legii lui Dumnezeu şi despre obligația sfântă de a păzi Sabatul Creațiunii.

Aceste adevăruri, aşa cum sunt prezentate în Apocalipsa 14 în legătură cu "Evanghelia veşnică", vor caracteriza biserica lui Hristos în timpul venirii Sale. Ca rezultat al întreitei solii îngereşti se face declarația: "Aici este
9 răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credința lui Isus". Aceasta este ultima solie care va fi vestită înainte de venirea Domnului. Imediat după proclamarea ei, profetul vede pe Fiul omului venind în slavă pentru a recolta secerişul pământului.

Cei care au primit lumina despre Sanctuar şi despre imutabilitatea Legii lui Dumnezeu, s-au umplut de bucurie şi uimire când au văzut frumusețea şi armonia sistemului de adevăruri care s-a deschis înțelegerii lor. Ei doreau ca
10 lumina, care li se părea atât de prețioasă, să fie împărtăşită tuturor creştinilor şi credeau că va fi primită cu bucurie. Dar adevărurile, care aveau să-i pună în dezacord cu lumea, n-au fost primite de mulți care se pretindeau urmaşi ai lui Hristos. Ascultarea de porunca a patra cerea un sacrificiu de la care majoritatea s-a dat înapoi.

Când le era prezentată obligativitatea păzirii Sabatului, mulți răspundeau cu raționamente omeneşti. Ei spuneau: "Noi am păzit totdeauna duminica, părinții noştri au păzit-o şi mulți oameni buni şi evlavioşi au murit fericiți, păzind-o. Dacă ei au fost corecți, procedând aşa, şi noi suntem. Păzirea acestui nou Sabat ne va pune în dezacord cu lumea şi nu vom mai avea nici o influență asupra ei. Ce poate spera să realizeze o mică grupă care păzeşte ziua a şaptea, împotriva lumii întregi care păzeşte duminica?" Iudeii se străduiseră să justifice lepădarea lui Hristos
11 prin argumente asemănătoare. Părinții lor fuseseră primiți de Dumnezeu prin aducerea jertfelor şi de ce n-ar putea şi copiii lor să găsească mântuirea urmând aceeaşi cale? Tot astfel şi în zilele lui Luther, papistaşii motivau că mulți creştini adevărați au murit în credința catolică şi, prin urmare, acea religie era suficientă pentru mântuire. Asemenea raționamente se vor dovedi o adevărată piedică în calea oricărei înaintări în credința sau practica religioasă.

Mulți susțineau că păzirea duminicii fusese o doctrină stabilită şi o practică foarte răspândită a bisericii timp de multe secole. Împotriva acestui argument s-a arătat că Sabatul şi păzirea lui, erau mult mai vechi şi mai răspândite, tot atât de vechi ca şi lumea şi purtau aprobarea atât a îngerilor, cât şi a lui Dumnezeu. Când au fost
12 puse temeliile pământului, când stelele dimineții cântau şi când toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie, atunci a fost pusă temelia Sabatului. (Iov 38:6,7; Gen. 2:1-3). Această instituție cere în mod justificat respectul nostru; ea n-a fost rânduită de vreo autoritate omenească şi nu se bazează pe tradiții omeneşti; a fost întemeiată de Cel Vechi de zile şi poruncită de Cuvântul Său veşnic.

Când atenția oamenilor a fost atrasă asupra subiectului reformei Sabatului, preoții şi pastorii populari răstălmăceau Cuvântul lui Dumnezeu, dând astfel de interpretări mărturiei lui, încât să liniştească cât mai bine mințile cercetătoare. Cei care nu au cercetat personal Scripturile, s-au mulțumit să accepte concluziile care erau în armonie cu dorințele lor. Mulți s-au străduit să nimicească adevărul prin discuții, prin sofisme, prin tradițiile
13 Sfinților Părinți şi prin autoritatea bisericii. Apărătorii lui au fost conduşi la Biblie pentru a apăra valabilitatea poruncii a patra. Oameni umili, înzestrați numai cu Cuvântul adevărului, au rezistat atacurilor oamenilor învățați, care au constatat cu surpriză şi mânie că sofismele lor elocvente erau fără putere împotriva judecății simple şi directe a oamenilor care erau mai pricepuți în Scripturi decât în subtilități academice.

În lipsa dovezilor biblice, în favoarea lor, mulți insistau cu o perseverență neobosită, uitând că acelaşi raționament fusese folosit împotriva lui Hristos şi a apostolilor Săi: "Pentru ce mai marii noştri nu înțeleg această problemă a
14 Sabatului? Doar puțini cred ca voi. Nu se poate ca voi să aveți dreptate şi toți bărbații învățați din lume să fie greşiți".

Pentru a combate asemenea argumente era necesar numai să citeze învățăturile Scripturii şi istoria procedeelor lui
15 Dumnezeu cu poporul Său din toate timpurile. Dumnezeu lucrează prin cei care aud şi ascultă de glasul Său, prin

cei care vor spune, dacă va fi nevoie, adevăruri care nu plac, prin cei care nu se tem să mustre păcatele larg răspândite. Motivul pentru care El nu alege prea des oameni învățați și cu poziții înalte ca să conducă mișcări de reformă, este că ei se încred în crezurile lor, în teoriile și în sistemele lor teologice și nu simt nevoie să fie învățați de Dumnezeu. Numai cei care au o legătură personală cu Izvorul înțelepciunii pot să înțeleagă sau să explice Scripturile. Oameni mai puțin învățați în școli sunt adesea chemați să vestească adevărul, nu pentru că sunt neînvățați, ci pentru că nu se încred în ei înșiși și pot să fie învățați de Dumnezeu. Ei învață în școala lui Hristos, iar umilința și ascultarea îi fac mari. Încredințându-le cunoașterea adevărului Său, Dumnezeu le acordă o cinste, în comparație cu care onoarea pământească și mărirea omenească sunt fără valoare.

Majoritatea adventiștilor au respins adevărurile despre Sanctuar și Legea lui Dumnezeu și mulți au renunțat chiar și la credința lor în mișcarea adventă și au adoptat concepții false și contradictorii despre profețiile care se aplicau acelei lucrări. Unii au căzut în greșeala de a fixa, în mod repetat, date pentru venirea lui Hristos. Lumina care
16 strălucea acum asupra subiectului Sanctuarului ar fi trebuit să le arate că nici o perioadă profetică nu se întinde până la a doua venire, că timpul exact al venirii Sale nu este prezis. Respingând însă lumina, ei au continuat să fixeze dată după dată pentru venirea Domnului și tot de atâtea ori au fost dezamăgiți.

Când biserica din Tesalonic a primit concepții greșite despre venirea lui Hristos, apostolul Pavel a sfătuit-o să-și verifice cu atenție speranțele și așteptările în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. El le-a prezentat profețiile care descopereau evenimentele ce urmau să aibă loc înainte ca Hristos să vină și le-a arătat că nu aveau nici un temei să-L aștepte în zilele lor. "Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel" (2 Tes. 2:3), sunt cuvintele lui de avertizare. Dacă ar fi nutrit speranțe care nu erau întemeiate pe Scripturi, ar fi fost conduși la acțiuni greșite; dezamăgirea i-ar
17 fi expus batjocurii necredincioșilor și ar fi fost în primejdia de a cădea în descurajare și de a fi ispitiți să se îndoiască de adevărurile esențiale pentru mântuirea lor. Avertizarea apostolului către tesaloniceni conține o lecție importantă pentru aceia care trăiesc în zilele de pe urmă. Mulți adventiști considerau că dacă nu-și fixau credința de o anumită dată pentru venirea Domnului, nu puteau să fie zeloși și stăruitori în lucrarea de pregătire. Însă cum speranțele lor erau aprinse mereu numai pentru a fi zădărnicite, credința lor a primit o asemenea lovitură, încât a fost aproape imposibil să mai fie impresionați de marile adevăruri ale profeției.

Predicarea unei date anumite pentru judecată, în proclamarea primei solii, a fost rânduită de Dumnezeu. Calcularea perioadelor profetice pe care s-a bazat acea solie, stabilind sfârșitul celor 2300 de zile în toamna anului 1844, nu putea să fie contestată. Eforturile repetate pentru a găsi date noi pentru începutul și sfârșitul perioadelor profetice, precum și raționamentele eronate necesare pentru a susține aceste poziții, nu numai că au îndepărtat mințile lor de la adevărul prezent, dar au aruncat dispreț asupra tuturor eforturilor de a explica profețiile. Cu cât
18 sunt fixate mai des date pentru a doua venire și cu cât sunt predicate mai mult, cu atât sunt servite mai bine scopurile Satanei. După ce trece timpul fixat, el provoacă batjocura și disprețul asupra apărătorilor lui și astfel aruncă ocara asupra marii mișcări advente din anii 1843 și 1844. Aceia care stăruiesc în această greșeală vor stabili, în cele din urmă, o dată prea îndepărtată în viitor pentru venirea lui Hristos. Astfel vor fi făcuți să stea într-o siguranță falsă și mulți nu se vor trezi din amăgire decât când va fi prea târziu.

Istoria vechiului Israel este o ilustrare izbitoare a experienței prin care a trecut poporul advent. Dumnezeu a condus pe poporul Său în mișcarea adventă exact la fel cum a condus pe copiii lui Israel la ieșirea din Egipt. În timpul marii dezamăgiri, credința lor a fost încercată așa cum a fost a evreilor la Marea Roșie. Dacă ei și-ar fi pus încrederea în mâna călăuzitoare care a fost cu ei în experiența din trecut, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu.
19 Dacă toți care au lucrat uniți în lucrarea din anul 1844, ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Locuitorii pământului ar fi fost avertizați cu ani de zile mai înainte, lucrarea de încheiere ar fi fost terminată și Hristos ar fi venit pentru răscumpărarea poporului Său.

N-a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rătăcească patruzeci de ani în pustie; El dorea să-i ducă direct în țara Canaanului și să-i statornicească acolo ca popor sfânt și fericit. Dar "n-au putut să intre din pricina necredinței lor". (Evrei 3:19). Ei au pierit în pustie din cauza neascultării și apostaziei și alții au fost ridicați să intre în țara făgăduită. De asemenea, n-a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie amânată atât de mult și ca
20 poporul Său să rămână atât de mulți ani în această lume a păcatului și durerii. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu. Pentru că au refuzat să facă lucrarea pe care El le-o rânduise, alții au fost ridicați să proclame solia. Isus Íi-a amânat venirea din îndurare față de lume, pentru ca păcătoșii să aibă ocazia să audă avertizarea și să găsească în El adăpost înainte de a se revărsa mânia lui Dumnezeu.

Acum, ca și în secolele trecute, prezentarea unui adevăr care mustră păcatele și erorile timpului trezește împotrivire. "Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele." (Ioan
21 3:20). Când oamenii constată că nu pot să-și susțină poziția cu ajutorul Scripturilor, mulți se decid să o susțină cu orice risc și atacă cu spirit răutăcios motivele și caracterul acelora care stau în apărarea adevărului nepopular. Același procedeu a fost folosit în toate timpurile. Ilie a fost acuzat că nenorocește pe Israel, Ieremia că este

trădător, Pavel că profanează templul. Din acel timp până astăzi, cei care au vrut să rămână credincioşi adevărului, au fost acuzaţi ca răzvrătiţi, eretici sau schismatici. Mulţimile, care sunt prea necredincioase pentru a primi cuvântul sigur al profeţiei, vor accepta cu o credulitate fără rezerve acuzaţia împotriva acelora care îndrăznesc să mustre păcatele la modă. Acest spirit se va extinde din ce în ce mai mult. Biblia învaţă clar că va veni un timp când legile statului vor fi într-un asemenea dezacord cu Legea lui Dumnezeu, încât oricine va asculta de toate preceptele divine va trebui să îndure batjocuri şi pedepse ca un răufăcător.

Care este datoria solului adevărului în această situaţie? Va ajunge el la concluzia că adevărul nu trebuie să fie prezentat deoarece, adesea, singurul lui efect este să-i determine pe oameni să evite sau să se opună cerinţelor lui? Nu, el nu are o mai mare justificare să se abţină de la mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu pentru că provoacă
22 împotrivire decât au avut primii reformatori. Mărturisirea de credinţă făcută de sfinţi şi de martiri a fost scrisă pentru folosul generaţiilor următoare. Acele exemple vii de sfinţenie şi integritate statornică ne-au fost transmise pentru a inspira curaj acelora care sunt chemaţi în prezent să stea ca martori pentru Dumnezeu. Ei au primit harul şi adevărul, nu numai pentru ei înşişi, ci pentru ca prin ei cunoaşterea de Dumnezeu să lumineze pământul. A dat Dumnezeu lumină slujitorilor Săi în această generaţie? Atunci ei trebuie să lase lumina să lumineze în lume.

În vechime Domnul a spus unui profet care vorbea în numele Său: "Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte,
23 pentru că nu vrea să M-asculte". Totuşi a adăugat: "Să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta". (Ezech. 3:7; 2:7). Slujitorului lui Dumnezeu de astăzi îi este dată porunca: "Înalţă-ţi glasul ca o trâmbiţă şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacob păcatele ei".

Pe măsura ocaziilor oferite, oricine primeşte lumina adevărului se află sub aceeaşi solemnă şi înfricoşată răspundere ca şi profetul lui Israel, căruia Cuvântul Domnului i-a spus: "Acum, fiul omului, te-am pus străjer
24 peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculţi Cuvântul care iese din gura Mea şi să-i înştiinţezi din parte Mea. Când zic celui rău: "Răule, vei muri negreşit!", şi tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui şi el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îţi vei mântui sufletul." (Ezech., 33:7-9).

Marele obstacol atât pentru acceptarea, cât şi pentru răspândirea adevărului este faptul că el implică neplăceri şi batjocură. Acesta este singurul argument împotriva adevărului pe care apărătorii lui nu-l pot nega. Dar aceasta
25 nu-i împiedică pe adevăraţii urmaşi ai lui Hristos. Ei nu aşteaptă ca adevărul să devină popular. Fiind convinşi de datoria lor, ei primesc de bună voie crucea, considerând, ca şi apostolul Pavel, că "întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă" şi, ca şi Moise din vechime, socotind "ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului". (2 Cor. 4:17; Evrei 11:26).

Oricare le-ar fi mărturisirea, aceia care slujesc lumii în inima lor lucrează din motive omeneşti şi nu din principiu
26 în problemele religioase. Noi trebuie să alegem ce este drept pentru că este drept şi să lăsăm consecinţele pe seama lui Dumnezeu. Lumea datorează marile ei reforme oamenilor de principiu, de credinţă şi de curaj. Lucrarea de reformă pentru timpul de astăzi trebuie dusă mai departe prin astfel de oameni.

Aşa zice Domnul: "Ascultaţi-Mă, voi care cunoaşteţi neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme
27 de ocara oamenilor şi nu tremura de ocările lor. Căci îi va mânca molia ca pe o haină şi-i va roade viermele cum roade lâna; dar neprihănirea Mea va dăinui în veci şi mântuirea Mea se va întinde din veac în veac." (Is. 51:7,8).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 27

Redeşteptări moderne

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Pretutindeni unde Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat cu credincioşie, au urmat rezultate care au atestat originea lui divină. Duhul lui Dumnezeu a însoţit solia slujitorilor Săi şi Cuvântul a lucrat cu putere. Conştiinţa păcătoşilor a fost trezită. "Lumina care luminează pe orice om venind în lume", a iluminat încăperile tainice ale sufletului lor şi lucrurile ascunse ale întunericului au fost aduse la lumină. O convingere adâncă a pus stăpânire pe minţile şi inimile lor. Ei au fost convinşi în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata viitoare. Au înţeles
1 dreptatea lui Iehova şi au simţit groaza de a se înfăţişa în vinovăţia şi necurăţia lor în faţa Cercetătorului inimilor. Ei au strigat cu durere: "Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" Când le-a fost descoperită crucea de pe Golgota, cu infinitul ei sacrificiu pentru păcatele oamenilor, au înţeles că nimic altceva nu putea să fie îndestulător pentru ispăşirea nelegiuirilor lor, decât meritele lui Hristos; numai acestea puteau să împace pe om cu Dumnezeu. Ei au primit cu credinţă şi umilinţă pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Prin sângele lui Hristos au primit iertarea păcatelor din trecut.

Aceşti oameni au adus roade vrednice de pocăinţă. Ei au crezut, au fost botezaţi şi apoi s-au ridicat să umble într-o viaţă nouă, făpturi noi în Hristos Isus; nu ca să mai trăiască după poftele de mai înainte, ci ca prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu să calce pe urmele Sale, să reflecte caracterul Său şi să se curăţească după cum El Însuşi este curat. Lucrurile pe care odinioară le urau acum le iubeau, iar lucrurile pe care altădată le iubeau acum le urau.
2 Cei mândri şi încrezuţi în sine au devenit blânzi şi smeriţi cu inima. Cei uşuratici şi înfumuraţi au devenit serioşi şi modeşti. Cei batjocoritori au devenit respectuoşi, beţivii au devenit abstinenţi şi desfrânaţii au devenit curaţi. Modele deşarte ale lumii au fost părăsite. Creştinii căutau nu "podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci... omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu". (1 Petru 3:3, 4).

Redeşteptările au adus o adâncă cercetare a inimii şi umilinţă. Ele s-au caracterizat prin apeluri solemne, serioase către păcătoşi, prin compătimire plină de iubire pentru cei răscumpăraţi prin sângele lui Hristos. Bărbaţi şi femei se rugau şi stăruiau la Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor. Roadele unor asemenea redeşteptări se vedeau în
3 sufletele, care nu se dădeau înapoi de la lepădare de sine şi sacrificiu, ci se bucurau că erau socotite vrednice să sufere ocară şi încercări pentru Hristos. Oamenii vedeau o transformare în vieţile acelora care mărturiseau numele lui Isus. Societatea a beneficiat de influenţa lor. Ei adunau cu Hristos şi semănau în Duhul pentru a culege viaţa veşnică.

Despre ei putea să se spună: "Întristarea voastră v-a adus la pocăinţă". "Când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăinţă care duce la mântuire şi de care cineva nu se căieşte niciodată; pe când întristarea
4 lumii aduce moartea. Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Íi ce cuvinte de dezvinovăţire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorinţă aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi aţi arătat că sunteţi curaţi în privinţa aceasta." (2 Cor. 7: 9-11).

Acesta este rezultatul lucrării Duhului lui Dumnezeu. O pocăinţă nu este adevărată decât dacă produce reformă.
5 Dacă dă zălogul înapoi, dacă restituie ceea ce a furat, dacă îşi mărturiseşte păcatele şi iubeşte pe Dumnezeu şi pe semenii lui, păcătosul poate să fie sigur că a găsit pacea cu Dumnezeu. Acestea erau rezultatele redeşteptărilor

religioase din trecut. Judecate după roadele lor, se vedea că erau binecuvântate de Dumnezeu pentru salvarea şi înălţarea oamenilor.

Dar multe redeşteptări din timpurile moderne prezintă un contrast vizibil faţă de acele manifestări ale harului divin care însoţeau mai înainte eforturile slujitorilor lui Dumnezeu. Este adevărat că este trezit un mare interes,
6 mulţi mărturisesc că sunt pocăiţi şi numărul membrilor bisericii creşte; totuşi rezultatele nu sunt de aşa natură încât să garanteze că a avut loc şi o creştere corespunzătoare a unei adevărate vieţi spirituale. Lumina care străluceşte un timp, se stinge curând, lăsând în urmă un întuneric mai des decât înainte.

Redeşteptările populare sunt deseori produse prin apeluri la imaginaţie, prin trezirea emoţiilor, prin satisfacerea curiozităţii faţă de ceea ce este nou şi senzaţional. Convertiţii astfel câştigaţi au o mică dorinţă să asculte de
7 adevărul biblic şi puţin interes pentru mărturiile profeţilor şi apostolilor. Dacă serviciul religios nu are ceva cu caracter senzaţional, nu prezintă nici o atracţie pentru ei. O solie care apelează numai la raţiune nu trezeşte nici un răspuns. Avertizările clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care se referă direct la interesele lor veşnice, nu sunt luate în consideraţie.

Pentru fiecare suflet cu adevărat convertit, legătura cu Dumnezeu şi cu lucrurile veşnice va constitui marea temă a vieţii. Dar unde este spiritul consacrării faţă de Dumnezeu în bisericile populare de astăzi? Convertiţii nu renunţă la mândria şi iubirea lor pentru lume. Ei nu sunt mai dispuşi să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să urmeze pe
8 blândul şi umilul Isus, decât înainte de convertire. Religia a ajuns de batjocura necredincioşilor şi scepticilor, pentru că atât de mulţi care-i poartă numele nu cunosc principiile ei. Puterea evlaviei aproape a dispărut din multe biserici. Petreceri, teatru bisericesc, bazare, case luxoase şi etalarea persoanei au îndepărtat gândurile oamenilor de la Dumnezeu. Pământuri, avuţii şi preocupări lumeşti absorb mintea, iar lucrurilor de interes veşnic li se dă doar o atenţie trecătoare.

Cu tot declinul general al credinţei şi evlaviei, în aceste biserici sunt şi urmaşi adevăraţi ai lui Hristos. Înainte de revărsarea finală a judecăţilor lui Dumnezeu asupra pământului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu se va manifesta o asemenea redeşteptare a adevăratei evlavii cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Duhul şi puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi. În acel timp mulţi se vor despărţi de acele biserici în care iubirea pentru lumea aceasta a luat locul iubirii pentru Dumnezeu şi Cuvântul Său. Mulţi, atât pastori, cât şi laici,
9 vor accepta cu bucurie marile adevăruri pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie proclamate în acel timp pentru a pregăti un popor pentru a doua venire a Domnului. Vrăjmaşul sufletelor doreşte să împiedice această lucrare şi înainte ca să vină timpul pentru o asemenea mişcare, el va încerca să o împiedice introducând o contrafacere. În acele biserici pe care va reuşi să le aducă sub puterea lui amăgitoare, va face să pară că s-a revărsat o binecuvântare deosebită de la Dumnezeu; se va manifesta, ceea ce va fi considerat, un mare interes religios. Mulţimile vor jubila că Dumnezeu lucrează în mod minunat pentru ele când, de fapt, aceasta este lucrarea altui spirit. Sub o mască religioasă, Satana va căuta să-şi extindă influenţa asupra lumii creştine.

În multe din redeşteptările care au avut loc în ultima jumătate de secol, au fost la lucru, într-o măsură mai mare sau mai mică, aceleaşi influenţe care se vor manifesta în mişcările mai ample din viitor. Ele se caracterizează prin excitare emoţională şi amestecare a adevărului cu rătăcirea care va fi bine adaptată pentru a induce în eroare. Cu toate acestea nimeni nu trebuie să fie amăgit. În lumina Cuvântului lui Dumnezeu nu este greu de stabilit natura
10 acestor mişcări. Oriunde oamenii neglijează mărturia Bibliei, întorcând spatele acelor adevăruri clare şi cercetătoare de suflet care cer lepădare de sine şi renunţare la lume, putem fi siguri că binecuvântarea lui Dumnezeu nu este revărsată. După regula pe care Însuşi Hristos a dat-o: "Îi veţi cunoaşte după roadele lor" (Matei 7: 16), este evident că aceste mişcări nu sunt lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Dumnezeu S-a descoperit pe Sine Însuşi oamenilor în adevărurile Cuvântului Său; pentru toţi care le acceptă, ele sunt un scut împotriva amăgirilor Satanei. Neglijarea acestor adevăruri a deschis uşa relelor care se răspândesc în prezent atât de mult în lumea religioasă. Natura şi importanţa Legii lui Dumnezeu au fost pierdute din vedere
11 într-o mare măsură. O concepţie greşită despre caracterul, perpetuitatea şi obligativitatea Legii divine a condus la erori în legătură cu pocăinţa şi sfinţirea şi a avut ca rezultat coborârea standardului de pietate în biserică. Aici se află secretul lipsei Duhului şi puterii lui Dumnezeu în redeşteptările contemporane.

În diferite denominaţiuni există bărbaţi renumiţi pentru credincioşia lor, care recunosc şi deplâng acest fapt. Profesorul Edwards A. Park, menţionând pericolele din lumea religioasă contemporană, spune cu competenţă: "Neglijarea de a stărui asupra Legii divine de la amvon este o sursă de primejdie. În zilele de odinioară, amvonul era un ecou al glasului conştiinţei... Cei mai iluştri predicatori ai noştri dădeau o măreţie uimitoare predicilor lor,
12 urmând exemplul Domnului şi dând prioritate Legii, preceptelor ei şi ameninţărilor ei. Ei repetau cele două mari principii şi anume, că Legea este o transcriere a desăvârşirii divine şi că omul care nu iubeşte Legea, nu iubeşte nici Evanghelia; deoarece Legea, ca şi Evanghelia, este o oglindă care reflectă adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Această primejdie conduce la alta, anume aceea de a subestima răutatea păcatului, întinderea lui şi vinovăţia lui. Gravitatea neascultării este proporţională cu dreptatea poruncii..."

"Asociată cu primejdiile deja amintite, este primejdia subestimării dreptății lui Dumnezeu. Tendința amvoanelor moderne este să separe dreptatea divină de iubirea divină, să considere iubirea divină mai degrabă un sentiment decât să o înalțe ca principiu. Noua gândire teologică separă ceea ce Dumnezeu a unit. Este Legea divină bună sau rea? Evident, este bună! Atunci dreptatea lui Dumnezeu este bună, căci ea reprezintă hotărârea de a aplica Legea.
13 De la deprinderea de a subestima Legea şi dreptatea divină, de a subaprecia extinderea şi gravitatea neascultării omeneşti, oamenii alunecă uşor în obiceiul de a subestima harul care a prevăzut ispăşirea pentru păcat." Astfel Evanghelia îşi pierde valoarea şi importanța în mințile oamenilor şi curând sunt dispuşi, de fapt, să lepede chiar şi Biblia.

Mulți predicatori susțin că Hristos, prin moartea Sa, a desființat Legea şi prin urmare, oamenii sunt absolviți de
14 cerințele ei. Sunt unii care o înfățişează ca pe un jug apăsător şi în contrast cu robia Legii ei prezintă libertatea de a te bucura de Evanghelie.

Dar nu aşa au privit profeții şi apostolii sfânta Lege a lui Dumnezeu. David spunea: "Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale". (Ps. 119: 45). Apostolul Iacob, care a scris după moartea lui Hristos, se referă la Decalog ca
15 fiind "Legea împărătească" şi "Legea desăvârşită, care este Legea slobozeniei". (Iacob 2: 8; 1: 25). Apostolul Ioan, la o jumătate de secol după răstignire, pronunță o binecuvântare asupra acelora care "păzesc poruncile, ca să aibă drept la pomul vieții şi să intre pe porți în cetate". (Apoc. 22: 14, eng.).

Susținerea că Hristos, prin moartea Sa, a desființat Legea Tatălui Său este fără temei. Dacă ar fi fost posibil ca Legea să fie schimbată sau desființată, atunci Hristos n-ar fi trebuit să moară pentru a izbăvi pe om de pedeapsa păcatului. Moartea lui Hristos, departe de a desființa Legea, dovedeşte că ea este de neschimbat. Fiul lui
16 Dumnezeu a venit "să vestească o lege mare şi minunată". (Is. 42: 21). El a spus: "Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii... câtă vreme nu va trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege". (Matei 5: 17, 18). Iar despre Sine, El declară: "Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Îi Legea Ta este în fundul inimii mele." (Ps. 40: 8).

Legea lui Dumnezeu prin însăşi natura ei este neschimbătoare. Ea este descoperirea voinței şi caracterului Autorului ei. Dumnezeu este iubire şi Legea Sa este iubire. Cele două mari principii ale ei sunt dragostea față de Dumnezeu şi dragostea față de om. "Dragostea deci este împlinirea Legii." (Rom. 13: 10). Caracterul lui
17 Dumnezeu este neprihănire şi adevăr; tot aşa este şi natura Legii Sale. Psalmistul spune: "Legea Ta este adevărul"; "toate poruncile Tale sunt drepte!" (Ps. 119: 142, 172). Iar apostolul Pavel declară: "Legea, negreşit, este sfântă şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună". (Rom. 7: 12). O asemenea Lege, fiind expresia gândirii şi voinței lui Dumnezeu, trebuie să dăinuiască tot atât cât şi Autorul ei.

Lucrarea de pocăință şi sfințire împacă pe oameni cu Dumnezeu, aducându-i în armonie cu principiile Legii Sale. La început omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în armonie desăvârşită cu natura lui Dumnezeu şi cu Legea Sa; principiile dreptății erau înscrise în inima sa. Dar păcatul l-a înstrăinat de Făcătorul său. El n-a mai reflectat chipul divin. Inima lui era în conflict cu principiile Legii lui Dumnezeu. "Fiindcă umblarea după
18 lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu şi nici nu poate să se supună." (Rom. 8: 7). Însă "atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că dat pe singurul Lui Fiu", pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele lui Hristos, el poate fi readus în armonie cu Făcătorul său. Inima lui trebuie reînnoită prin har divin; el trebuie să aibă o viață nouă de sus. Această schimbare este naşterea din nou, fără care, spunea Isus, nimeni "nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu".

Primul pas în împăcarea cu Dumnezeu este convingerea de păcat. "Păcatul este călcarea Legii". "Prin Lege vine cunoştința deplină a păcatului." (1 Ioan 3: 4; Rom. 3: 20). Pentru a-şi vedea vinovăția, păcătosul trebuie să-şi
19 verifice caracterul în raport cu marele standard al dreptății lui Dumnezeu. Legea este o oglindă care reflectă desăvârşirea unui caracter neprihănit şi-l ajută pe păcătos să vadă defectele din caracterul său.

Legea îi descoperă omului păcatele, dar nu-i oferă nici un remediu. În timp ce făgăduieşte viață celui ascultător, ea declară că moartea este partea călcătorului ei. Numai Evanghelia lui Hristos poate să-l elibereze pe om de
20 condamnarea şi pervertirea adusă de păcat. El trebuie să dovedească pocăință față de Dumnezeu, a cărui Lege a călcat-o şi credință în Hristos, jertfa lui de ispăşire. Astfel obține "iertarea păcatelor din trecut" şi devine părtaş al naturii divine. El devine copil al lui Dumnezeu, primind duhul înfierii, prin care strigă: "Ava, adică Tată".

Este el acum liber să calce Legea lui Dumnezeu? Pavel spune: "Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea." "Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" Îi Ioan declară: "Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Îi poruncile Lui nu sunt
21 grele." (Rom. 3: 31; 6: 2; 1 Ioan 5: 3). Prin naşterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu pentru că este adusă în acord cu Legea Sa. Când această foarte mare schimbare a avut loc în păcătos, el a trecut de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la călcarea Legii şi răzvrătire la ascultare şi credincioşie. Viața veche de înstrăinare de Dumnezeu a luat sfârşit; viața nouă de împăcare, de credință şi iubire a început. Atunci "porunca Legii" va fi "împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului".

(Rom. 8: 4). Iar vorbirea sufletului va fi: "Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea". (Ps. 119: 97).
"Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul." (Ps. 19: 7). Fără Lege oamenii nu au o concepţie corectă despre curăţia şi sfinţenia lui Dumnezeu sau despre vinovăţia şi necurăţia lor. Ei n-au o adevărată convingere despre păcat şi nu simt nevoia de pocăinţă. Nevăzându-şi starea pierdută de călcători ai Legii lui Dumnezeu, ei
22 nu-şi dau seama de nevoia lor de sângele ispăşitor al lui Hristos. Ei acceptă speranţa mântuirii fără să facă o schimbare radicală a inimii sau o reformare a vieţii. Astfel de convertiri superficiale abundă şi mulţimi de oameni, care niciodată nu s-au unit cu Hristos, se ataşează bisericii.
În mişcările religioase contemporane un loc important îl au teoriile eronate despre sfinţire, care îşi au sursa de asemenea în neglijarea sau respingerea Legii divine. Aceste teorii sunt false ca doctrină şi primejdioase prin
23 consecinţele lor practice; faptul că ele sunt atât de general acceptate, arată cât de esenţial este ca oamenii să aibă o înţelegere clară a învăţăturilor Scripturii cu privire la acest subiect.
Adevărata sfinţire este o doctrină biblică. Apostolul Pavel, în Epistola către biserica din Tesalonic, declară: "Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră"; apoi se roagă: "Dumnezeul păcii să vă sfinţească El Însuşi pe deplin". (1 Tes. 4: 3; 5: 23). Biblia învaţă clar ce este sfinţirea şi cum poate să fie obţinută. Mântuitorul S-a rugat pentru ucenicii Săi: "Sfinţeşte-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul". (Ioan 17: 17). Iar Pavel învaţă că toţi credincioşii trebuie să fie "sfinţiţi prin Duhul Sfânt". (Rom. 15: 16). Care este lucrarea Duhului Sfânt? Isus a spus ucenicilor Săi: "Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul." (Ioan 16:
24 13). Psalmistul spune: "Legea Ta este adevărul". Marile principii ale dreptăţii cuprinse în Legea Sa sunt descoperite oamenilor prin Cuvântul lui Dumnezeu şi Duhul Său. Deoarece Legea lui Dumnezeu este "sfântă, dreaptă şi bună", o transcriere a desăvârşirii divine, rezultă că un caracter format prin ascultare de această Lege va fi sfânt. Hristos este exemplul desăvârşit al unui asemenea caracter. El zice: "Am păzit poruncile Tatălui Meu". "Totdeauna fac ce-I este plăcut." (Ioan 15: 10; 8: 29). Urmaşii lui Hristos trebuie să devină asemenea Lui, adică prin harul lui Dumnezeu să-şi formeze caractere în armonie cu principiile sfintei Sale Legi. Aceasta este sfinţirea biblică.
Această lucrare poate să fie adusă la îndeplinire numai prin credinţa în Hristos, prin puterea Duhului lui Dumnezeu care locuieşte în inimă. Pavel îndeamnă pe credincioşi: "Duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi
25 înfăptuirea". (Filip. 2:12, 13). Creştinul simte îndemnurile păcatului, dar duce o luptă continuă împotriva lui. Aici este nevoie de ajutorul lui Hristos. Slăbiciunea omenească se uneşte cu puterea divină şi credinţa exclamă: "Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!" (1 Cor. 15: 57).
Scripturile arată clar că lucrarea de sfinţire este progresivă. Când, prin pocăinţă, păcătosul găseşte pacea cu Dumnezeu, prin sângele ispăşirii, viaţa creştină abia a început. Acum el trebuie să înainteze spre desăvârşire, să crească până "la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos". Apostolul Pavel spune: "Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui
26 Dumnezeu, în Hristos Isus". (Filip. 3:13, 14). Petru ne prezintă treptele prin care se poate ajunge la sfinţirea biblică: "De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni... Căci, dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată". (2 Petru 1:5-10).
Aceia care experimentează sfinţirea biblică vor manifesta un spirit de umilinţă. Ei au văzut, ca şi Moise,
27 maiestatea înfricoşată a sfinţeniei şi văd propria lor nevrednicie în contrast cu puritatea şi înalta desăvârşire a Celui Infinit.
Profetul Daniel a fost un exemplu de sfinţire adevărată. Lunga lui viaţă a fost plină de o slujire nobilă pentru Domnul său. El a fost un om "prea iubit" (Dan. 10: 11) de Cer. Totuşi în loc să pretindă că este curat şi sfânt, acest profet onorat s-a identificat cu păcătoşii din Israel când a mijlocit înaintea lui Dumnezeu în favoarea
28 poporului lui: "Nu pentru neprihănirea noastră Îţi aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari.... Noi am păcătuit, am săvârşit nelegiuire". Apoi declară: "Vorbeam, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu". Când Fiul lui Dumnezeu i s-a arătat mai târziu să-l înveţe, Daniel zice: "Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, faţa mi s-a sluţit şi am pierdut orice vlagă". (Daniel 9:18, 15, 20; 10:8).
Când Iov a auzit glasul Domnului din mijlocul furtunii, a exclamat: "Mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă". (Iov 42: 6). Când Isaia a văzut slava Domnului şi a auzit pe heruvimi strigând: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor!", a strigat: "Vai de mine! Sunt pierdut". (Is. 6:3, 5). Pavel, după ce a fost răpit în al treilea cer şi
29 a auzit lucruri pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească, vorbeşte despre sine ca fiind "cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii". (2 Cor. 12: 2-4; Efes. 3: 8). Ioan, ucenicul iubit, care se rezema pe pieptul lui Isus, când a văzut slava Lui, a căzut ca mort la picioarele Sale. (Apoc. 1: 17).
30 La aceia care umblă în umbra crucii Calvarului, nu poate să existe nici înălţare de sine, nici pretenţie înfumurată

că sunt liberi de păcat. Ei îşi dau seama că păcatul lor a provocat agonia care a zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu şi acest gând îi duce la umilire de sine. Cei care trăiesc cel mai aproape de Isus îşi dau seama cel mai clar de slăbiciunea şi păcătoşenia firii omeneşti şi că singura lor speranţă este în meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat.

Sfinţirea promovată în prezent în lumea religioasă este caracterizată de un spirit de înălţare de sine şi desconsiderare a Legii lui Dumnezeu, ceea ce arată că este străină de religia Bibliei. Apărătorii ei învaţă că sfinţirea este o lucrare instantanee, prin care obţin sfinţenia desăvârşită, numai prin credinţă. "Crede, numai, spun
31 ei, şi binecuvântarea îţi aparţine". Se consideră că nu mai este necesar nici un alt efort din partea primitorului. În acelaşi timp ei neagă autoritatea Legii lui Dumnezeu, susţinând că sunt scutiţi de obligaţia de a păzi poruncile. Dar este oare posibil ca oamenii să fie sfinţi, în armonie cu voia şi caracterul lui Dumnezeu, fără să fie în armonie cu principiile care sunt expresia naturii şi voinţei Sale şi care arată ce-I este plăcut?

Dorinţa după o religie uşoară, care nu cere luptă, nici lepădare de sine, nici despărţire de nebuniile lumii, a făcut din doctrina credinţei şi credinţei numai, o doctrină populară; dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Apostolul Iacob spune: "Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa
32 aceasta să-l mântuiască?... Vrei dar să înţelegi, om nesocotit, că credinţa fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui şi prin fapte, credinţa a ajuns desăvârşită... Vedeţi dar că omul este socotit neprihănit prin fapte şi nu numai prin credinţă." (Iac. 2: 14-24).

Mărturia Cuvântului lui Dumnezeu este împotriva acestei doctrine ademenitoare a credinţei fără fapte. A pretinde
33 favoarea Cerului, fără a împlini condiţiile pe baza cărora se oferă harul, nu este credinţă, ci încumetare; pentru că adevărata credinţă îşi are temelia în făgăduinţele şi prevederile Scripturilor.

Nimeni să nu se amăgească cu credinţa că poate să devină sfânt, în timp ce calcă în mod premeditat una din cerinţele lui Dumnezeu. Comiterea unui păcat cunoscut aduce la tăcere vocea mărturisitoare a Duhului şi desparte sufletul de Dumnezeu. "Păcatul este călcarea Legii." Îi "oricine păcătuieşte (calcă Legea), nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut". (1 Ioan 3: 6). Deşi Ioan, în epistolele sale, insistă foarte mult asupra dragostei, totuşi nu ezită să descopere adevăratul caracter al acelei clase de oameni care pretind că sunt sfinţiţi în timp ce trăiesc în călcarea Legii lui Dumnezeu. "Cine zice: "Îl cunosc" şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în
34 el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârşită." (1 Ioan 2: 4, 5). Prin aceasta se verifică mărturia oricărui om. Nu putem să considerăm sfânt pe nici un om înainte de a-l compara cu singurul standard de sfinţenie, din cer şi de pe pământ, al lui Dumnezeu. Când oamenii nu înţeleg însemnătatea Legii morale, când diminuează şi tratează cu uşurinţă preceptele lui Dumnezeu, când calcă una din cele mai mici din aceste porunci şi învaţă pe oameni aşa, n-au aprobarea Cerului şi putem să ne dăm seama că pretenţiile lor n-au nici un temei.

Pretenţia de a fi fără păcat, este în ea însăşi dovada că cel care face această declaraţie este departe de a fi sfânt. Un om se poate considera sfânt numai când nu are o adevărată concepţie despre infinita curăţie şi sfinţenie a lui Dumnezeu şi despre ceea ce trebuie să devină pentru a fi în armonie cu caracterul Său; şi numai când nu are o
35 concepţie adevărată despre curăţia şi frumuseţea neasemuită a lui Isus şi despre răutatea şi grozăvia păcatului. Un om apare cu atât mai drept în propriii lui ochi, cu cât distanţa dintre el şi Hristos este mai mare şi cu cât concepţiile lui despre caracterul divin şi cerinţele lui Dumnezeu sunt mai eronate.

Sfinţirea pe care o prezintă Scripturile cuprinde întreaga fiinţă - duh, suflet şi corp. Pavel se ruga pentru tesaloniceni ca duhul lor, sufletul lor şi trupul lor "să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos". (1 Tes. 5: 23). De asemenea el scria credincioşilor: "Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu". (Rom. 12: 1). În timpul vechiului Israel, orice dar adus ca jertfă lui Dumnezeu era examinat cu atenţie. Dacă se descoperea vreun defect la animalul prezentat, el era refuzat, deoarece Dumnezeu poruncise ca jertfa să fie "fără cusur". Tot astfel creştinii
36 sunt îndemnaţi să aducă trupurile lor "ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu". În acest scop, toate puterile lor trebuie să fie păstrate în cea mai bună stare posibilă. Orice obicei care slăbeşte puterea fizică sau mintală face pe om inapt pentru slujirea Creatorului Său. Va fi Dumnezeu mulţumit cu mai puţin decât tot ce putem să oferim mai bun? Hristos a spus: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta". Cei care iubesc pe Dumnezeu cu toată inima, vor dori să-I ofere cel mai bun serviciu al vieţii lor şi vor căuta continuu să aducă toate puterile fiinţei lor în armonie cu legile care vor favoriza capacitatea lor de a face voia Sa. Ei nu vor slăbi şi nici nu vor mânji darul pe care îl aduc Tatălui lor ceresc prin îngăduirea apetitului sau patimilor.

Petru spune: "Să vă feriţi de poftele firii pământeşti care se războiesc cu sufletul". (1 Petru 2:11). Satisfacerea
37 oricărei plăceri păcătoase tinde să amorţească facultăţile şi să paralizeze percepţiile mintale şi spirituale, iar Cuvântul sau Duhul lui Dumnezeu nu mai pot să facă decât o slabă impresie asupra inimii. Pavel scria corintenilor: "Să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, şi să ne ducem sfinţirea până la capăt, în

frica de Dumnezeu". (2 Cor. 7:1). Printre roadele Duhului - "dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândețea", - el enumeră şi "înfrânarea poftelor". (Gal. 5:22, 23).
În ciuda acestor declarații inspirate, cât de mulți pretinşi creştini îşi slăbesc puterile în goana după câştig sau închinarea la modă; cât de mulți îşi înjosesc bărbăția dată de Dumnezeu prin lăcomie, prin beție, prin plăceri neîngăduite. Biserica, în loc să mustre, prea adesea încurajează răul apelând la apetit, la dorința de câştig sau
38 iubirea de plăceri pentru a-şi umple tezaurul, pe care iubirea pentru Hristos este prea slabă pentru a-l alimenta. Dacă Isus ar intra în bisericile de astăzi şi ar vedea petrecerile şi traficul nesfânt făcut în numele religiei, n-ar alunga El pe aceşti profanatori aşa cum a alungat pe schimbătorii de bani din Templu?
Apostolul Iacob declară că înțelepciunea care vine de sus este mai "întâi curată". Dacă ar fi întâlnit pe cei care iau numele scump al lui Isus pe buzele lor mânjite de tutun, pe cei a căror respirație şi ființă sunt contaminate de mirosul lui respingător şi care poluează aerul şi obligă pe toți cei din jurul lor să-i inhaleze otrava - dacă apostolul
39 ar fi venit în legătură cu o practică atât de opusă curăției Evangheliei, n-ar fi condamnat-o ca fiind "pământească, firească, drăcească?" Sclavii tutunului, care pretind binecuvântarea sfințirii depline, vorbesc despre speranța lor de a ajunge în ceruri; dar Cuvântul lui Dumnezeu declară clar că "nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune". (Apoc. 21:27).
"Nu ştiți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Íi că voi nu sunteți ai voştri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu." (1 Cor. 6: 19, 20). Acela al cărui corp este templul Duhului Sfânt nu va fi înrobit de un obicei vătămător. Puterile lui aparțin lui Hristos care l-a cumpărat cu prețul sângelui Său. Tot ce are el este al Domnului. Cum ar putea să fie nevinovat acela care risipeşte acest capital încredințat lui?
40 Pretinşii creştini cheltuiesc anual sume imense în îngăduințe vătămătoare şi inutile, în timp ce sufletele pier din lipsa Cuvântului vieții. Dumnezeu este jefuit de zecimi şi daruri, în timp ce ei consumă pe altarul poftei ruinătoare mai mult decât dau pentru ajutorarea săracilor sau pentru susținerea Evangheliei. Dacă toți care mărturisesc că sunt urmaşi ai lui Hristos ar fi, în adevăr, sfințiți, atunci mijloacele lor, în loc să fie cheltuite în îngăduințe nenecesare şi chiar dăunătoare, ar fi aduse în tezaurul Domnului, iar creştinii ar fi exemple de cumpătare, lepădare de sine şi sacrificiu de sine. Atunci ei ar fi lumina lumii.
Lumea este dedată îngăduinței de sine. "Pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieții" stăpânesc mulțimi de oameni. Urmaşii lui Hristos însă au o chemare mai sfântă. "Ieşiți din mijlocul lor şi despărțiți-vă de ei, zice
41 Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat." În lumina Cuvântului lui Dumnezeu suntem îndreptățiți să declarăm că sfințirea nu este adevărată dacă nu produce o renunțare totală la tendințele păcătoase şi la plăcerile lumii. Pentru cei care împlinesc condițiile: "Ieşiți din mijlocul lor şi despărțiți-vă de ei,... nu vă atingeți de ce este necurat", făgăduința lui Dumnezeu este: "Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată şi voi Îmi veți fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic". (2 Cor. 6:17, 18). Privilegiul şi datoria fiecărui creştin este să aibă o experiență bogată şi abundentă în lucrurile lui Dumnezeu. Isus a zis: "Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții". (Ioan 8:12). "Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a
42 cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei." (Prov. 4: 18). Fiecare pas al credinței şi ascultării aduce sufletul într-o legătură mai strânsă cu Lumina lumii, în care "nu este întuneric". Razele strălucitoare ale Soarelui Dreptății strălucesc asupra slujitorilor lui Dumnezeu şi ei reflectă razele Sale. După cum planetele ne spun că există o lumină mai mare pe cer din a cărei slavă îşi primesc strălucirea, tot aşa creştinii trebuie să arate că există un Dumnezeu pe tronul universului al cărui caracter este vrednic de laudă şi de imitat. Darurile Duhului Său, curăția şi sfințenia caracterului Său, vor fi manifestate în martorii Săi.
În Epistola către Coloseni, Pavel menționează binecuvântările bogate dăruite copiilor lui Dumnezeu. El spune: "Noi nu încetăm să ne rugăm pentru voi şi să cerem să vă umpleți de cunoştința voii Lui, în orice fel de
43 înțelepciune şi pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru; aducând roade în tot felul de fapte bune şi crescând în cunoştința lui Dumnezeu; întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare şi îndelungă răbdare, cu bucurie". (Colos. 1:9-11).
El scrie apoi, despre dorința sa ca frații din Efes să ajungă să înțeleagă înălțimea privilegiului de a fi creştin. El descoperă înaintea lor, în cel mai cuprinzător limbaj, puterea minunată şi cunoştința pe care ar putea să le aibă ca fii şi fiice ale Celui Prea Înalt. Era privilegiul lor să fie "întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru,...
44 pentru ca, având rădăcina şi temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălțimea; şi să cunoaşteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştință". Rugăciunea apostolului atinge apogeul când se roagă ca "să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu". (Efes. 3:16-19).
Aici sunt descoperite înălțimile realizărilor pe care putem să le atingem, prin credința în făgăduințele Tatălui
45 nostru ceresc când împlinim cerințele Sale. Prin meritele lui Hristos avem intrare la tronul Puterii infinite. "El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate

lucrurile?" (Rom. 8: 32). Tatăl a dat Fiului Său Duhul fără măsură; noi de asemenea putem să ne împărtăşim de plinătatea Lui. Isus spune: "Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (Luca 11: 13). "Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face". "Cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină." (Ioan 14: 14; 16: 24).

46 Deşi viaţa creştinului este caracterizată prin umilinţă totuşi nu trebuie să fie marcată de tristeţe şi desconsiderare de sine. Este privilegiul fiecăruia să trăiască astfel încât Dumnezeu să-l aprobe şi să-l binecuvânteze. Tatăl nostru ceresc nu doreşte să fim niciodată sub condamnare şi întuneric. A merge cu capul plecat şi cu inima preocupată de propria stare nu este o dovadă de adevărată smerenie. Putem să mergem la Isus, să fim curăţiţi, apoi să stăm înaintea Legii fără ruşine şi remuşcări. "Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului." (Rom. 8: 1).

47 Fiii căzuţi ai lui Adam devin, prin Isus, "fii ai lui Dumnezeu". "Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească fraţi." (Evrei 2: 11). Viaţa creştinului trebuie să fie o viaţă de credinţă, de biruinţă şi de bucurie în Dumnezeu. "Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea; şi ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră." (1 Ioan 5:4). Bine s-a exprimat Neemia, slujitorul Domnului: "Bucuria Domnului va fi tăria voastră". (Neem. 8:10). Pavel de asemenea spune: "Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă!" "Bucuraţi-vă întotdeauna. Rugaţi-vă neîncetat. Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi." (Filip. 4: 4; 1 Tes. 5: 16-18).

48 Acestea sunt roadele pocăinţei şi sfinţirii biblice; dar aceste roade sunt atât de rar văzute pentru că marile principii ale dreptăţii, stabilite în Legea lui Dumnezeu, sunt privite cu atât de mare indiferenţă de lumea creştină. De aceea se manifestă atât de puţin acea lucrare profundă şi dăinuitoare a Duhului lui Dumnezeu care a caracterizat redeşteptările de odinioară.

49 Noi suntem schimbaţi prin privire. Când preceptele sfinte, prin care Dumnezeu a descoperit oamenilor desăvârşirea şi sfinţenia caracterului Său, sunt neglijate şi minţile oamenilor sunt atrase către învăţături şi teorii omeneşti, nu este de mirare că rezultatul este declinul adevăratei evlavii în biserică. Domnul spune: "M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, care nu ţin apă". (Ier. 2:13).

50 "Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi... Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă rodul la vremea lui şi ale cărui frunze nu se veştejesc: tot ce începe, duce la bun sfârşit." (Ps. 1:1-3). Numai când Legea lui Dumnezeu va fi restabilită în poziţia ei de drept, se va produce o redeşteptare a credinţei şi evlaviei de la început în mijlocul pretinsului Său popor. "Aşa vorbeşte Domnul: "Staţi în drumuri, uitaţi-vă şi întrebaţi care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblaţi pe ea şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!" (Ier. 6:16).

Tragedia Veacurilor : Capitolul 28

În fața raportului vieții

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"Mă uitam la aceste lucruri, spune profetul Daniel, până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Íi un Îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada şi părul capului Lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de
1 domnie era ca nişte flăcări de foc şi roatele lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata şi s-au deschis cărțile." (Dan. 7:9,10).

Astfel a fost prezentată profetului în viziune ziua cea mare şi solemnă, în care caracterele şi viețile oamenilor vor fi trecute prin fața Judecătorului a tot pământul şi când fiecare om va fi răsplătit "după faptele lui". Cel Îmbătrânit de zile este Dumnezeu Tatăl. Psalmistul spune: "Înainte ca să se fi născut munții şi înainte ca să se fi făcut
2 pământul şi lumea, din veşnicie în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu!" (Ps. 90:2). El, care este izvorul oricărei existențe şi sursa oricărei legi, prezidează judecata. Îngerii sfinți ca slujitori şi martori, în număr de "zece mii de ori zece mii şi mii de mii", participă la acest mare tribunal.

"Íi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum." (Dan. 7:13, 14).

Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile, în ceruri,
3 pentru a primi stăpânirea, slava şi împărăția care-I vor fi date la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire şi nu a doua Sa venire pe pământ, a fost prezisă de profeție că va avea loc la sfârşitul celor 2300 de zile în anul 1844. Marele nostru Preot a intrat în Sfânta Sfintelor, însoțit de îngeri cereşti şi S-a înfățişat înaintea lui Dumnezeu pentru a Se angaja în ultima fază a lucrării Sale în favoarea omului - pentru a efectua lucrarea judecății de cercetare şi a face ispăşire pentru toți care se vor dovedi că au dreptul la binefacerile ei.

În serviciul simbolic, numai cei care veneau înaintea lui Dumnezeu cu mărturisire şi pocăință şi ale căror păcate fuseseră transferate asupra sanctuarului prin sângele jertfei pentru păcat, beneficiau de serviciul Zilei de Ispăşire.
Tot astfel, în marea zi a ispăşirii finale şi a judecății de cercetare, sunt luate în considerație numai cazurile acelora
4 care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu. Judecata nelegiuiților este o lucrare distinctă şi separată şi are loc mai târziu. "Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Íi dacă începe cu noi, care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?" (1 Petru 4:17).

Cărțile de rapoarte din ceruri, în care sunt trecute numele şi faptele oamenilor, vor determina hotărârile care se vor lua la judecată. Profetul Daniel spune: "S-a ținut judecata şi s-au deschis cărțile". Apostolul Ioan, descriind
5 aceeaşi scenă, adaugă: "Íi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Íi morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea". (Apoc. 20:12).

Cartea vieții cuprinde numele tuturor acelora care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu. Isus îndemna pe ucenicii Săi: "Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri". (Luca 10:20). Pavel vorbeşte despre colaboratorii lui credincioşi, "ale căror nume sunt scrise în cartea vieții". (Filip. 4:3). Daniel privind către "un
6 timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile", declară că poporul lui Dumnezeu va fi mântuit, "şi anume oricine va fi găsit scris în carte". Iar Ioan spune că în cetatea lui Dumnezeu vor intra numai aceia ale căror nume sunt scrise "în cartea vieții Mielului". (Dan. 12:1; Apoc. 21:27).

"O carte de aducere aminte" este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt înregistrate faptele bune ale celor "ce se tem de Domnul şi cinstesc numele Lui". (Mal. 3:16). Cuvintele lor de credință, faptele lor de iubire sunt înregistrate în ceruri. La aceasta se referă Neemia când spune: "Adu-Ei aminte de mine, Dumnezeule şi nu uita
7 faptele mele evlavioase făcute pentru Casa Dumnezeului meu". (Neemia 13:14). În cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu este imortalizată orice faptă de dreptate. Acolo se consemnează cu credincioşie orice ispită căreia i s-a rezistat, orice păcat biruit, orice cuvânt de milă duioasă exprimat. Acolo se înregistrează orice faptă de sacrificiu, orice suferință şi necaz îndurate pentru Hristos. Psalmistul spune: "Tu numeri paşii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Ps. 56:8).

Există de asemenea un raport al păcatelor oamenilor. "Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău." (Ecles. 12:14). "Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit." Mântuitorul spune: "Căci din
8 cuvintele tale vei fi scos fără vină şi din cuvintele tale vei fi osândit." (Matei 12:36,37). Planurile şi motivele ascunse apar în acest registru fără greşeli; căci Dumnezeu "va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric şi va descoperi gândurile inimilor". (1 Cor. 4:5). "Iată sunt scrise înainte Mea,... nelegiuirile voastre şi nelegiuirile părinților voştri, zice Domnul." (Is. 65:6,7 - tr. eng.).

Lucrarea fiecărui om trece prin fața lui Dumnezeu şi este înregistrată la credincioşie sau necredincioşie. În dreptul fiecărui nume din cărțile cerului sunt trecute cu o exactitate teribilă orice cuvânt rău, orice faptă egoistă, orice
9 datorie neîndeplinită, orice păcat ascuns şi orice prefăcătorie iscusită. Neglijarea avertizărilor sau mustrărilor trimise de Cer, momentele irosite, ocaziile nefolosite, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu rezultatele ei îndepărtate, toate sunt înregistrate de îngerul raportor.

Legea lui Dumnezeu este standardul după care vor fi verificate caracterele şi viețile oamenilor la judecată. Înțeleptul zice: "Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci
10 Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată". (Ecles. 12:13, 14). Apostolul Iacob îndemna pe frații săi: "Să vorbiți şi să lucrați ca nişte oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei". (Iacob 2:12).

Aceia care la judecată sunt "găsiți vrednici", vor avea parte de învierea drepților. Isus a spus: "Cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor şi de învierea dintre cei morți,... vor fi ca îngerii; şi vor fi fiii lui Dumnezeu,
11 fiind fii ai învierii". (Luca 20:35, 36). El declară din nou că: "Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață". (Ioan 5:29). Drepții morți nu vor fi înviați decât după judecata care-i va găsi vrednici să "învieze pentru viață". Aşa dar, ei nu vor fi prezenți în persoană la tribunal când rapoartele lor sunt examinate şi cazurile lor hotărâte.

Isus Se va înfățişa ca avocat să pledeze în favoarea lor înaintea lui Dumnezeu. "Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit." (1 Ioan 2:1). "Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de
12 închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu." "De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei." (Evrei 9:24; 7:25).

Când cărțile de rapoarte sunt deschise la judecată, viețile tuturor acelora care au crezut în Isus trec pe dinaintea lui Dumnezeu. Avocatul nostru prezintă cazurile fiecărei generații succesive, începând cu primii oameni care au trăit pe pământ şi sfârşind cu cei în viață. Fiecare nume este amintit, fiecare caz este cercetat îndeaproape. Unele nume sunt acceptate, altele sunt respinse. Numele acelor oameni care au păcate rămase în cărțile de rapoarte, de care nu
13 s-au pocăit şi deci nu sunt iertate, sunt şterse din cartea vieții, iar raportul faptelor lor bune este şters din cartea de amintire a lui Dumnezeu. Domnul a zis lui Moise: "Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi şterge din cartea Mea". (Exod 32:33). Iar profetul Ezechiel spune: "Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui şi săvârşeşte nelegiuirea,... toată neprihănirea lui va fi uitată". (Ezechiel 18:24).

În dreptul numelui tuturor acelora care s-au pocăit cu adevărat de păcat şi au revendicat, prin credință, sângele lui Hristos ca jertfă ispăşitoare, s-a scris iertare în cărțile din ceruri; pentru că au devenit părtaşi ai neprihănirii lui Hristos şi caracterele lor au fost găsite în armonie cu Legea lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi şterse, iar ei vor fi socotiți vrednici de viața veşnică. Domnul declară prin profetul Isaia: "Eu, Eu îți şterg fărădelegile, pentru Mine,
14 şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale". (Isaia 43:25). Isus a spus: "Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieții şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui". "De aceea, pe orişicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri." (Apoc. 3:5; Mat. 10:32,33).

Cel mai profund interes manifestat de oameni față de hotărârile tribunalelor pământeşti este doar o slabă reprezentare a interesului arătat în curțile cereşti, când numele scrise în cartea vieții vin la cercetare înaintea
15 Judecătorului a tot pământul. Mijlocitorul divin pledează ca toți cei care au biruit prin credința în sângele Său să fie iertați de nelegiuirile lor, să fie readuşi în căminul din Eden şi să fie încoronați împreună moştenitori cu El la "vechea stăpânire". (Mica 4:8). Satana a crezut că prin amăgirea şi ispitirea neamului omenesc va zădărnici planul

divin urmărit prin crearea omului; dar acum Hristos cere ca acest plan să fie îndeplinit ca şi cum omul n-ar fi căzut niciodată. El cere pentru poporul Său nu numai iertare şi îndreptățire deplină şi desăvârşită, ci şi părtăşie la slava Sa şi un loc pe tronul Său.

În timp ce Isus mijloceşte pentru supuşii harului Său, Satana îi acuză înaintea lui Dumnezeu că sunt călcători ai Legii. Marele amăgitor a căutat să-i ducă la scepticism, să-i facă să piardă încrederea în Dumnezeu, să se despartă
16 de dragostea Sa şi să calce Legea Sa. Acum el arată către raportul vieții lor, către defectele lor de caracter şi neasemănarea lor cu Hristos care au dezonorat pe Răscumpărătorul lor, către toate păcatele pe care el i-a ispitit să le săvârşească; din cauza tuturor acestora el îi pretinde ca supuşi ai lui.

Isus nu le scuză păcatele, ci arată către pocăința şi credința lor şi cerând iertare pentru ei, Îşi înalță mâinile rănite înaintea Tatălui şi a sfinților îngeri, zicând: "Îi cunosc pe nume, I-am săpat pe palmele Mele". "Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită." (Ps. 51:17). Iar
17 acuzatorului poporului Său îi spune: "Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?" (Zah. 3:2). Hristos va îmbrăca pe credincioşii Săi cu propria Sa neprihănire, pentru a prezenta înaintea Tatălui o "Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta". (Efes. 5:27). Numele lor sunt scrise în cartea vieții şi despre ei stă scris: "Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici". (Apoc. 3:4).

Astfel se va împlini pe deplin făgăduința noului legământ: "Le voi ierta nelegiuirea şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor". "În zilele acelea, în vremea aceea, -- zice Domnul -- se va căuta nelegiuirea lui Israel şi nu va mai
18 fi, şi păcatul lui Iuda şi nu se va mai găsi." (Ier. 31:34; 50:20). "În vremea aceea odrasla Domnului va fi plină de măreție şi slavă, şi rodul țării va fi plin de strălucire şi frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Íi cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi "sfânt", oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim." (Is. 4:2,3).

Lucrarea judecății de cercetare şi de ştergere a păcatelor trebuie îndeplinită înainte de a doua venire a Domnului. Deoarece morții trebuie judecați după cele scrise în cărți, este imposibil ca păcatele oamenilor să fie şterse înainte
19 de judecata la care sunt cercetate cazurile lor. Apostolul Petru declară clar că păcatele credincioşilor vor fi şterse când vor veni "de la Domnul vremile de înviorare" şi va fi trimis Isus Hristos. (Fapte 3:19,20). Când se va încheia judecata de cercetare, Hristos va veni şi răsplata Sa va fi cu El ca să dea fiecăruia după faptele sale.

În serviciul simbolic, după ce făcea ispăşirea pentru Israel, marele preot ieşea şi binecuvânta adunarea. Tot astfel, la încheierea lucrării Sale de mijlocire, Hristos Se va arăta, "nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea" (Evrei 9:28), pentru a binecuvânta cu viață veşnică pe poporul Său care-L aşteaptă. După cum preotul îndepărta păcatele din sanctuar şi le mărturisea pe capul țapului de trimis, la fel şi Hristos va aşeza toate aceste păcate
20 asupra lui Satana, inițiatorul şi instigatorul la păcat. Ţapul care purta păcatele lui Israel era trimis într-un ținut pustiu (Lev. 16:22); în acelaşi fel Satana, care poartă vina tuturor păcatelor pe care a provocat pe poporul lui Dumnezeu să le facă, va fi izolat timp de o mie de ani pe pământ, care în acel timp va fi pustiu, fără locuitori şi în final va suferi pedeapsa deplină în focul care va nimici pe toți nelegiuiții. Astfel marele plan de răscumpărare va fi în mod desăvârşit împlinit prin eradicarea finală a păcatului şi eliberarea tuturor acelora care au fost dispuşi să renunțe la fărădelege.

La timpul rânduit pentru judecată -- sfârşitul celor 2300 de zile, în anul 1844 -- a început lucrarea de cercetare şi ştergere a păcatelor. Toți care au luat vreodată asupra lor numele lui Hristos trebuie să treacă prin această
21 examinare minuțioasă. Atât cei vii, cât şi cei morți vor fi judecați "după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărți".

Păcatele de care păcătosul nu s-a pocăit şi pe care nu le-a părăsit, nu vor fi iertate şi şterse din cărțile de rapoarte, ci vor rămâne ca mărturie împotriva lui în ziua lui Dumnezeu. Poate el a comis fapte rele la lumina zilei sau în întunericul nopții; dar ele erau cunoscute şi descoperite înaintea Aceluia cu care avem de-a face. Îngerii lui Dumnezeu au fost martori la fiecare păcat şi l-au înregistrat în acele rapoarte infailibile. Păcatul poate fi tăinuit,
22 tăgăduit, ascuns de tată, de mamă, de soție, de copii şi de prieteni; nimeni nu are nici cea mai mică bănuială despre răul comis, afară de făptaşul vinovat; dar el este descoperit în fața ființelor cereşti. Întunericul celei mai întunecoase nopți, tăinuirea cea mai meşteşugită nu sunt în stare să ascundă nici măcar un gând de cunoştința Celui Veşnic. Dumnezeu are o evidență exactă despre orice tranzacție nedreaptă şi orice procedeu incorect. El nu este indus în eroare de aparența de evlavie. El nu face greşeli în aprecierea caracterului. Oamenii pot să fie înşelați de cei cu inima coruptă, dar Dumnezeu vede dincolo de toate prefăcătoriile şi citeşte viața interioară.

Cât de solemn este gândul acesta! Zi după zi, trecând în veşnicie, duce povara ei de rapoarte pentru cărțile din ceruri. Cuvintele odată spuse, faptele odată făcute, nu mai pot fi retrase niciodată. Îngerii au înregistrat atât binele,
23 cât şi răul. Cel mai mare cuceritor de pe pământ nu poate să retragă nici măcar raportul unei singure zile. Faptele noastre, cuvintele noastre, chiar şi cele mai ascunse motive, toate îşi au greutatea lor pentru hotărârea destinului nostru, spre fericire sau nenorocire. Deşi pot fi uitate de noi, ele îşi vor da mărturia pentru îndreptățirea sau condamnarea noastră.

După cum trăsăturile feței sunt reproduse cu exactitate pe placa fotografică, tot astfel caracterul este zugrăvit cu fidelitate în cărțile de sus. Totuși cât de puțină atenție se acordă acelui raport care va fi cercetat de ființele cerești.
24 Dacă s-ar putea da la o parte vălul care desparte lumea văzută de cea nevăzută și fiii oamenilor ar vedea îngerul care înregistrează orice cuvânt și faptă cu care vor trebui să se întâlnească la judecată, câte cuvinte care se rostesc zilnic ar rămâne nerostite, câte fapte ar rămâne nefăcute!
La judecată va fi cercetat felul în care a fost întrebuințat fiecare talant. Cum am folosit noi capitalul împrumutat de Cer? Va primi Domnul, la venirea Sa, ce-I aparține cu dobândă? Am întrebuințat noi capacitățile încredințate nouă, ale mâinilor, ale inimii și ale creierului spre slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lumii? Cum am folosit timpul, condeiul, vocea, banii, influența? Ce am făcut pentru Hristos în persoana săracului, nenorocitului,
25 orfanului sau văduvei? Dumnezeu ne-a făcut depozitarii Cuvântului Său sfânt; ce am făcut cu lumina și cu adevărul date nouă pentru a face pe oameni înțelepți spre mântuire? Numai mărturisirea credinței în Hristos nu are nici o valoare; doar iubirea dovedită prin fapte este autentică. Așa dar, iubirea dă valoare oricărei fapte în fața Cerului. Ori ce este făcut din iubire, indiferent cât de mic ar părea în aprecierea oamenilor, este primit și răsplătit de Dumnezeu.
În cărțile din ceruri este descoperit egoismul ascuns al oamenilor. Acolo sunt scrise datoriile neîmplinite față de semenii lor, neglijarea cerințelor Mântuitorului. Acolo se va vedea cât de des au fost date Satanei timpul, mintea și puterea care aparțineau lui Hristos. Trist este raportul pe care îl duc îngerii în ceruri. Ființe inteligente, care
26 pretind că urmează pe Hristos, sunt preocupate cu câștigarea de bunuri pământești sau cu delectarea în plăceri lumești. Bani, timp și energie sunt sacrificate pentru etalare și îngăduință de sine; puține momente sunt însă devotate rugăciunii, cercetării Scripturilor, umilirii sufletului și mărturisirii păcatelor.
Satana inventează nenumărate planuri pentru a ne ocupa mințile, pentru ca ele să nu stăruiască asupra lucrării pe care ar trebui să o cunoaștem foarte bine. Arhiamăgitorul urăște marile adevăruri care prezintă o jertfă ispășitoare
27 și un Mijlocitor Atotputernic. El știe că succesul lui depinde de abaterea minților oamenilor de la Isus și de la adevărul Său.
Cei care vor să beneficieze de mijlocirea Mântuitorului nu trebuie să permită ca ceva să-i împiedice de la lucrarea de desăvârșire a sfințeniei în temere de Dumnezeu. Orele prețioase, în loc să fie dedicate plăcerii, etalării sau căutării de câștig, ar trebui devotate studiului serios și cu rugăciune al Cuvântului adevărului. Subiectul despre Sanctuar și judecata de cercetare, trebuie să fie clar înțeles de poporul lui Dumnezeu. Toți au nevoie de o cunoaștere personală a poziției și lucrării Marelui lor Preot. Altfel, le va fi imposibil să exercite credința care este
28 absolut necesară în acest timp sau să ocupe locul rânduit de Dumnezeu pentru ei. Fiecare om are un suflet pe care îl poate mântui sau îl poate pierde. Fiecare are un caz care așteaptă rezolvarea înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să se întâlnească cu marele Judecător față în față. Cât de important este deci ca fiecare om să cugete deseori la scena solemnă când va începe judecata și se vor deschide cărțile, când, odată cu Daniel, fiecare mântuit va primi partea lui de moștenire la sfârșitul timpului.
Toți care au primit lumină asupra acestor subiecte trebuie să dea mărturie despre marile adevăruri pe care Dumnezeu li le-a încredințat. Sanctuarul din ceruri este centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor. Aceasta privește orice suflet care trăiește pe pământ. Sanctuarul dezvăluie cercetării noastre Planul de Răscumpărare,
29 conducându-ne până la sfârșitul timpului și descoperindu-ne deznodământul triumfător al luptei dintre neprihănire și păcat. Este de cea mai mare importanță ca toți să cerceteze profund aceste subiecte și să fie în stare să dea un răspuns oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei.
Mijlocirea lui Hristos din Sanctuarul de sus, în favoarea omului, este tot atât de importantă pentru Planul de Mântuire ca și moartea Sa pe cruce. El a început această lucrare la moartea Sa și după înviere S-a înălțat să o termine în ceruri. Trebuie să intrăm, prin credință, dincolo de perdea, "unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător". (Evrei 6:20). Acolo se reflectă lumina de la crucea de pe Calvar. Acolo obținem o înțelegere
30 mai clară a tainelor răscumpărării. Mântuirea omului a fost realizată cu un preț infinit pentru cer; sacrificiul făcut satisface cele mai mari exigențe ale Legii lui Dumnezeu călcate de om. Isus a deschis calea către tronul Tatălui și prin mijlocirea Sa, pot să fie prezentate înaintea lui Dumnezeu dorințele sincere ale tuturor acelora care vin la El prin credință.
"Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare." (Prov. 28:13). Dacă cei care-și ascund și-și scuză greșelile ar vedea cum triumfă Satana asupra lor, cum batjocorește pe Hristos și pe sfinții îngeri pentru purtarea lor, s-ar grăbi să-și mărturisească păcatele și să le părăsească. Prin defectele de caracter, Satana lucrează să pună stăpânire pe întreaga minte și el știe că dacă aceste defecte sunt
31 cultivate, va avea succes. De aceea el caută în continuu să înșele pe urmașii lui Hristos cu sofismul lui fatal că este imposibil să fie biruitori. Dar Isus pledează în favoarea lor cu mâinile Sale rănite, cu trupul Său zdrobit; El declară tuturor urmașilor Săi: "Harul Meu îți este de ajuns". (2 Cor. 12:9). "Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul

Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." (Matei 11:29,30). Nimeni deci să nu considere că defectele sale sunt iremediabile. Dumnezeu va da credință şi har pentru a le învinge.

Acum trăim în marea Zi de Ispăşire. În serviciul simbolic, în timp ce marele preot făcea ispăşire pentru Israel, tuturor li se cerea să-şi întristeze sufletele prin pocăință de păcat şi umilire înaintea Domnului, ca să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu. În acelaşi fel, toți cei care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții, trebuie ca acum, în puținele zile de har care au mai rămas, să-şi întristeze sufletele înaintea lui Dumnezeu prin părere de rău pentru păcate şi adevărată pocăință. Trebuie să aibă loc o profundă şi sinceră cercetare a inimii. Spiritul
32 uşuratic şi frivol în care se complac atât de mulți pretinşi creştini trebuie îndepărtat. În fața tuturor acelora care vor să-şi supună tendințele rele care se războiesc pentru supremație, se află o luptă aprigă. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală. Noi nu suntem mântuiți în grup. Curăția şi devoțiunea unuia nu vor compensa lipsa acestor calități la altul. Deşi toate națiunile trebuie să vină la judecată înaintea lui Dumnezeu, totuşi El va examina cazul fiecărei persoane cu tot atâta minuțiozitate ca şi când n-ar mai exista altă ființă pe pământ. Toți trebuie să fie verificați şi găsiți fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta.

Scenele legate de încheierea lucrării de ispăşire sunt solemne. Interesele cuprinse în ea sunt copleşitoare. Judecata se desfăşoară în prezent în Sanctuarul de sus. Această lucrare se continuă de mulți ani. Curând -- nimeni nu ştie cât de curând -- ea va ajunge la cazurile celor vii. Viețile noastre trebuie cercetate în prezența înfricoşătoare a lui
33 Dumnezeu. În acest timp este datoria oricărui suflet ca, mai presus de orice, să ia seama la avertizarea lui Hristos: "Luați seama, vegheați şi rugați-vă; căci nu ştiți când va veni vremea aceea". (Marcu 13:33). "Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine." (Apoc. 3:3).

Când se va încheia lucrarea judecății de cercetare, destinul tuturor va fi fost hotărât pentru viață sau moarte. Timpul de har se va încheia cu puțin înainte de venirea Domnului pe norii cerului. Hristos, privind în viitor la acel timp, declară în cartea Apocalipsei: "Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se
34 întineze şi mai departe; cine este fără prihană, să trăiască şi mai departe fără prihană. Íi cine este sfânt, să se sfințească şi mai departe! Iată, Eu vin curând; şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta Lui". (Apoc. 22:11,12).

Cei drepți şi cei păcătoşi vor trăi încă pe pământ, în starea lor muritoare -- oamenii vor sădi şi vor clădi, vor mânca şi vor bea, neştiind că hotărârea finală şi irevocabilă a fost pronunțată în Sanctuarul de sus. Înainte de potop, după ce Noe a intrat în corabie, Dumnezeu a închis uşa după el, iar nelegiuiții au rămas afară; dar timp de
35 şapte zile, oamenii, neştiind că soarta lor a fost pecetluită, şi-au continuat viața lor nepăsătoare şi iubitoare de plăceri şi şi-au bătut joc de avertismentele privind judecata iminentă. "Tot aşa, spune Mântuitorul, va fi şi la venirea Fiului omului." (Matei 24:39). În mod tăcut şi neobservat, ca hoțul la miezul nopții, va veni ora hotărâtoare care va stabili destinul fiecărui om, retragerea finală a harului de la oamenii vinovați.

"Vegheați dar,... ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind." (Marcu 13:35,36). Este primejdioasă starea acelora care, obosind de veghere, se întorc la atracțiile lumii. În timp ce omul de afaceri este absorbit de
36 goana după câştig, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei îşi aranjează podoabele - poate chiar în ora aceea Judecătorul întregului pământ va pronunța sentința: "Ai fost cântărit în cumpănă şi ai fost găsit uşor". (Dan. 5:27).

Tragedia Veacurilor : Capitolul 29

Originea răului

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Pentru mulţi oameni originea păcatului şi motivul existenţei lui este o sursă de mare nedumerire. Ei văd lucrarea răului, cu urmările lui teribile de nenorociri şi pustiiri şi se întreabă cum pot exista toate acestea sub conducerea Aceluia care este infinit în înţelepciune, putere şi dragoste. Aceasta este o taină căreia nu-i găsesc nici o explicaţie. În nesiguranţa şi îndoiala lor sunt orbi faţă de adevărurile clar descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, esenţiale pentru mântuire. Sunt unii care, în căutările lor cu privire la existenţa păcatului, încearcă să cerceteze
1 ceea ce Dumnezeu nu a descoperit niciodată; ca urmare nu găsesc nici o soluţie pentru dificultăţile lor; unii ca aceştia, mânaţi de dispoziţia de a se îndoi şi de a căuta greşeli, fac din aceasta un pretext pentru respingerea cuvintelor Sfintelor Scripturi. Alţii însă nu ajung la o înţelegere satisfăcătoare a marii probleme a răului din cauză că tradiţia şi interpretarea greşită au întunecat învăţătura Bibliei cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la natura guvernării Sale şi la principiile procedării Sale cu păcatul.

Este imposibil să se explice originea păcatului, astfel încât să se găsească un motiv pentru existenţa lui. Totuşi se poate înţelege suficient, atât despre originea, cât şi despre soluţionarea finală a păcatului, pentru a se vedea clar dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu în toate procedeele Sale cu răul. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nici un fel răspunzător de apariţia păcatului; că n-a fost o retragere arbitrară a
2 harului divin, nici o lipsă în guvernarea divină care să fi dat ocazie la apariţia răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existenţă nu se poate găsi nici un motiv. El este misterios, inexplicabil; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză sau vreo cauză a existenţei lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiţie pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el este "călcarea Legii"; este acţiunea unui principiu în conflict cu marea Lege a iubirii care este temelia guvernării divine.

Înainte de apariţia păcatului, în întregul univers era pace şi bucurie. Totul era în armonie desăvârşită cu voinţa Creatorului. Iubirea faţă de Dumnezeu era supremă, iubirea faţă de aproapele era imparţială. Hristos, Cuvântul, Singurul născut din Dumnezeu, una cu Tatăl cel veşnic -- în natură, caracter şi scop -- era singura Fiinţă din tot
3 universul care putea pătrunde în sfaturile şi planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos a creat Tatăl toate fiinţele cereşti. "Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri... fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri" (Colos. 1:16); şi tot cerul dădea ascultare lui Hristos în aceeaşi măsură ca şi Tatălui.

Legea iubirii fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor fiinţelor create depindea de conformarea lor desăvârşită cu marile principii ale dreptăţii. Dumnezeu doreşte de la toate creaturile Sale o slujire din dragoste -- o
4 închinare care izvorăşte dintr-o apreciere inteligentă a caracterului Său. El nu găseşte plăcere într-o ascultare din constrângere şi acordă tuturor libertatea de voinţă ca să-I aducă o slujire de bună voie.

Dar a existat cineva care a ales să folosească greşit această libertate. Păcatul şi-a avut originea în acela care, după Hristos, fusese cel mai onorat de Dumnezeu şi deţinea cea mai înaltă putere şi slavă printre locuitorii cerului.
5 Înainte de cădere, Lucifer era primul dintre heruvimii ocrotitori, sfânt şi nepătat. "Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârşire, erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile

întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu şi umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuire în tine". (Ezech. 28:12-15).

Lucifer ar fi putut să rămână în grația lui Dumnezeu, iubit şi onorat de toate oştile îngereşti, exercitându-şi puterile nobile pentru a binecuvânta pe alții şi a slăvi pe Făcătorul său. Dar profetul spune: "Ei s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta". (vers. 17). Încetul cu încetul Lucifer a nutrit dorința de înălțare de sine. "Pentru că îți dai ifose ca şi când ai fi Dumnezeu." (vers. 6). "Tu ziceai în inima
6 ta:"... îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt." (Is. 14:13, 14). În loc să caute să facă pe Dumnezeu cel dintâi în iubirea şi devotamentul creaturilor Sale, Lucifer se străduia să câştige pentru el slujirea şi închinarea lor. Râvnind la onoarea pe care Tatăl infinit o revărsase asupra Fiului Său, acest prinț al îngerilor a aspirat la puterea pe care numai Hristos avea prerogativa s-o exercite.

Tot cerul se bucura să reflecte slava Creatorului şi să proclame lauda Lui. Atât timp cât Dumnezeu a fost astfel onorat, pretutindeni a fost pace şi bucurie. Dar acum armoniile cereşti au fost tulburate de o notă discordantă. Slujirea de sine şi înălțarea de sine, în contrast cu planul Creatorului, au trezit presimțiri rele în mințile în care slava lui Dumnezeu era mai presus de orice. Consiliile cereşti au stăruit de Lucifer. Fiul lui Dumnezeu i-a
7 prezentat măreția, bunătatea şi dreptatea Creatorului precum şi natura sfântă şi neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu Însuşi stabilise ordinea din ceruri; prin încălcarea ei, Lucifer dezonora pe Făcătorul său şi aducea ruină asupra lui însuşi. Dar avertizarea, dată cu dragoste şi îndurare infinită, n-a făcut decât să trezească un spirit de opoziție. Lucifer a îngăduit ca invidia față de Hristos să-l stăpânească şi a devenit mai hotărât.

Mândria pentru propria lui splendoare a alimentat dorința de supremație. Înaltele onoruri conferite lui Lucifer n-au fost considerate daruri de la Dumnezeu şi n-au dat naştere la nici o recunoştință față de Creator. El se mândrea cu strălucirea şi poziția lui înaltă şi aspira să fie egal cu Dumnezeu. Era iubit şi respectat de oştile cereşti. Îngerii erau încântați să împlinească poruncile lui şi era îmbrăcat cu înțelepciune şi slavă mai presus de toți
8 ceilalți. Totuşi Fiul lui Dumnezeu era Suveranul recunoscut al Cerului, una cu Tatăl în putere şi autoritate. Hristos participa la toate consfătuirile cu Dumnezeu, pe când lui Lucifer nu-i era îngăduit să pătrundă în planurile divine. "De ce," întreba acest înger puternic, "să aibă Hristos supremația? De ce este El astfel onorat mai mult decât Lucifer?"

Părăsindu-şi locul din prezența imediată a lui Dumnezeu, Lucifer a plecat să răspândească spiritul nemulțumirii printre îngeri. Lucrând cu o discreție misterioasă şi ascunzându-şi pentru un timp adevăratul scop, sub aparența respectului față de Dumnezeu, s-a străduit să trezească nemulțumire față de legile care guvernau ființele cereşti, sugerând că ele impuneau restricții nenecesare. El susținea că, întrucât prin natura lor erau sfinți, îngerii trebuie să
9 asculte de îndemnul propriei lor conştiințe. Căuta să trezească simpatie pentru el, spunându-le că Dumnezeu procedase nedrept cu el acordând onoarea supremă lui Hristos. El pretindea că aspirând la putere şi onoare mai mare, nu urmărea înălțarea de sine, ci căuta să asigure libertatea pentru toți locuitorii cerului şi că pe calea aceasta ei ar putea să atingă o stare de existență mai înaltă.

Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a suportat îndelung pe Lucifer. El nu a fost îndepărtat imediat din poziția lui înaltă când a nutrit prima dată spiritul de nemulțumire, nici chiar atunci când a început să-şi prezinte pretențiile false înaintea îngerilor loiali. El a fost menținut mult timp în ceruri. Mereu i s-a oferit iertare cu condiția pocăinței şi ascultării. S-au făcut eforturi pentru a-l convinge de greşeala lui, cum numai iubirea şi înțelepciunea infinită puteau să conceapă. Spiritul de nemulțumire nu fusese cunoscut niciodată mai înainte în ceruri. Nici chiar Lucifer n-a înțeles, la început, încotro se îndrepta; el nu înțelegea natura adevărată a simțămintelor lui. Dar când s-a
10 dovedit că nemulțumirea lui nu are motiv, Lucifer a fost convins că era greşit, că cerințele divine erau drepte şi că ar trebui să le recunoască ca atare înaintea cerului întreg. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, s-ar fi salvat pe sine şi pe mulți îngeri. În acel moment el nu renunțase complet la supunerea față de Dumnezeu. Deşi părăsise poziția de heruvim ocrotitor totuşi, dacă ar fi fost dispus să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând înțelepciunea Creatorului şi dacă s-ar fi mulțumit să ocupe locul rânduit lui în marele plan al lui Dumnezeu, ar fi fost restabilit în poziția sa. Dar mândria l-a împiedicat să se supună. El şi-a apărat cu insistență cauza, susținând că nu are nevoie de pocăință şi s-a angajat cu totul în marea controversă împotriva Făcătorului lui.

Toate puterile minții lui geniale au fost dedicate lucrării de amăgire, pentru a-şi asigura simpatia îngerilor care fuseseră sub comanda lui. Chiar faptul că Hristos îl avertizase şi sfătuise a fost răstălmăcit pentru a sluji planurilor lui trădătoare. Acelora care erau cel mai strâns legați de el, prin încredere iubitoare, Satana le spunea că a fost
11 judecat greşit, că poziția lui nu era respectată şi că libertatea avea să-i fie restrânsă. De la prezentarea eronată a cuvintelor lui Hristos a trecut la minciună şi falsitate, acuzând pe Fiul lui Dumnezeu de intenția de a-l umili înaintea locuitorilor cerului. El a căutat de asemenea să provoace un conflict fals între el şi îngerii loiali. Pe cei pe care n-a putut să-i convingă şi să-i aducă complet de partea lui, el i-a acuzat de indiferență față de interesele

fiinţelor cereşti. El a învinuit pe îngerii care au rămas ataşaţi lui Dumnezeu, tocmai de lucrarea pe care o făcea el. Pentru a-şi susţine acuzaţia, privind nedreptatea lui Dumnezeu faţă de el, a recurs la interpretarea tendenţioasă a cuvintelor şi faptelor Creatorului. Metoda lui era să creeze confuzie în minţile îngerilor prin argumente subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. A învăluit în mister tot ce era simplu şi printr-o pervertire măiastră a aruncat îndoială asupra celor mai clare declaraţii ale lui Iehova. Poziţia lui înaltă, într-o legătură atât de strânsă cu conducerea divină, a dat mai multă putere afirmaţiilor lui şi mulţi au fost convinşi să se unească cu el în răzvrătire împotriva autorităţii Cerului.

Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, a îngăduit Satanei să-şi continue lucrarea, până când spiritul de nemulţumire s-a transformat într-o revoltă activă. A fost necesar ca planurile lui să se desfăşoare complet, pentru ca natura şi tendinţa lor adevărată să poată fi văzute de toţi. Lucifer, uns ca heruvim, fusese foarte mult înălţat; el era mult iubit de fiinţele cereşti, iar influenţa lui asupra lor era puternică. Guvernarea lui Dumnezeu includea nu numai pe
12 locuitorii cerului, ci şi toate lumile pe care El le crease; Satana îşi închipuia că dacă ar putea atrage pe îngerii cerului de partea răzvrătirii, ar putea atrage şi celelalte lumi. El şi-a prezentat cu măiestrie punctul de vedere folosind raţionamente false şi înşelăciunea pentru a-şi atinge scopul. Puterea lui de amăgire era foarte mare şi deghizându-se sub o mască falsă, câştigase teren. Chiar îngerii loiali n-au putut să discearnă pe deplin caracterul lui, nici să înţeleagă unde avea să ducă lucrarea lui.

Satana fusese atât de mult onorat şi toate faptele lui erau atât de reuşit acoperite de mister, încât era greu să se descopere îngerilor adevărata natură a lucrării lui. Până când n-a ajuns la dezvoltarea deplină, păcatul n-a părut atât de rău precum era. Până atunci păcatul nu existase în universul lui Dumnezeu şi de aceea fiinţele sfinte nu aveau nici o ideie despre natura şi nocivitatea lui. Ele nu puteau să înţeleagă consecinţele teribile care ar rezulta din înlăturarea Legii divine. La început, Satana şi-a ascuns lucrarea sub o aparentă mărturisire de loialitate faţă de Dumnezeu. El pretindea că urmăreşte să promoveze onoarea lui Dumnezeu, stabilitatea guvernării Sale şi binele tuturor locuitorilor cerului. În timp ce strecura nemulţumirea în minţile îngerilor de sub conducerea lui, făcea cu măiestrie să apară că el caută să îndepărteze nemulţumirea. Când susţinea că trebuie făcute schimbări în ordinea şi
13 legile guvernării lui Dumnezeu, pretindea că ele erau necesare pentru a păstra armonia în ceruri.În procedarea Sa cu păcatul, Dumnezeu putea să folosească numai dreptatea şi adevărul. Satana putea să folosească ceea ce Dumnezeu nu putea - linguşirea şi amăgirea. El căuta să falsifice cuvintele lui Dumnezeu şi prezenta greşit planul Său de guvernare înaintea îngerilor, pretinzând că Dumnezeu nu a fost drept când a dat legi şi rânduieli locuitorilor cerului; că cerând supunere şi ascultare de la creaturile Sale, căuta numai înălţarea Lui Însuşi. De aceea trebuia demonstrat înaintea locuitorilor cerului, ca şi ai tuturor celorlalte lumi, că guvernarea lui Dumnezeu este dreaptă şi Legea Sa este desăvârşită. Satana făcea să pară că el caută să promoveze binele universului. Toţi trebuiau să înţeleagă adevăratul caracter al uzurpatorului şi scopul lui real. El trebuia să aibă timp pentru a se demasca prin lucrările lui nelegiuite.

Satana acuza Legea şi guvernarea lui Dumnezeu de discordia pe care el însuşi o provocase în ceruri. El declara că tot răul era urmarea conducerii divine şi pretindea că scopul lui era să îmbunătăţească rânduielile lui Iehova. De
14 aceea era necesar ca el să demonstreze natura pretenţiilor lui şi să arate efectul schimbărilor propuse în Legea divină. Propria lui lucrare trebuia să-l condamne. Satana pretinsese de la început că nu se răzvrătise. Întregul univers trebuia să vadă pe amăgitor demascat.

Chiar şi atunci când s-a luat hotărârea că el nu mai putea să rămână în cer, Înţelepciunea infinită n-a distrus pe Satana. Deoarece numai slujirea din iubire poate fi primită de Dumnezeu, loialitatea creaturilor Sale trebuie să se întemeieze pe convingerea lor despre dreptatea şi iubirea Sa. Locuitorii cerului şi ai celorlalte lumi, nefiind pregătiţi să înţeleagă natura sau consecinţele păcatului, n-ar fi putut vedea dreptatea şi îndurarea lui Dumnezeu în distrugerea lui Satana. Dacă ar fi fost adus imediat la inexistenţă, ei ar fi slujit pe Dumnezeu mai mult de teamă
15 decât din iubire. Influenţa amăgitorului n-ar fi fost cu totul distrusă, nici spiritul de revoltă n-ar fi fost complet eliminat. Răului trebuia să i se îngăduie să ajungă la maturitate. Pentru binele întregului univers, de-a lungul veşniciei, Satana trebuia să-şi dezvolte mai deplin principiile, pentru ca acuzaţiile lui împotriva guvernării divine să poată fi înţelese de toate fiinţele create, în adevărata lor lumină, pentru ca dreptatea şi îndurarea lui Dumnezeu, precum şi imutabilitatea Legii Sale, să poată fi pentru totdeauna mai presus de orice îndoială.

Răzvrătirea lui Satana urma să fie o lecţie pentru univers de-a lungul erelor viitoare, ca mărturie veşnică despre natura şi consecinţele teribile ale păcatului. Rezultatul conducerii lui Satana, efectele ei asupra oamenilor şi îngerilor, aveau să arate care sunt roadele înlăturării autorităţii divine. Acestea vor da mărturie că buna stare a
16 tuturor creaturilor pe care le-a făcut Dumnezeu depinde de existenţa guvernării Lui şi a Legii Sale. Astfel istoria acestui teribil experiment de răzvrătire urmează să fie o garanţie veşnică pentru toate fiinţele sfinte, care să le prevină de a mai fi amăgite cu privire la natura fărădelegii, să le ferească de a mai săvârşi păcat şi a suferi pedeapsa pentru el.

17 Marele uzurpator a continuat să se îndreptăţească până la încheierea luptei din ceruri. Când s-a adus la cunoştinţă

că el împreună cu toţi simpatizanţii lui trebuiau să fie expulzaţi din locuinţele fericirii, conducătorul răsculat şi-a mărturisit cu îndrăzneală dispreţul faţă de Legea Creatorului. El şi-a reafirmat pretenţia că îngerii nu trebuiau să fie controlaţi, că ei trebuiau lăsaţi să-şi urmeze propria lor voinţă, care urma să-i călăuzească întotdeauna corect. El a declarat că rânduielile divine sunt o restrângere a libertăţii lor şi că scopul lui este să obţină desfiinţarea Legii; că liberate de această restricţie, oştile cereşti vor putea să intre într-o stare de existenţă mai înaltă şi mai slăvită.

Satana şi oştirea lui, de comun acord, au aruncat vina rebeliunii lor asupra lui Hristos, declarând că dacă n-ar fi fost mustraţi, nu s-ar fi răsculat niciodată. Astfel, încăpăţânaţi şi sfidători în necredincioşia lor, căutând zadarnic
18 să răstoarne guvernarea lui Dumnezeu, totuşi pretinzându-se în mod blasfemator victime nevinovate ale puterii tiranice, arhirebelul şi toţi simpatizanţii lui au fost, în cele din urmă, expulzaţi din cer.

Acelaşi spirit care a insuflat rebeliunea din cer inspiră neîntrerupt rebeliunea de pe pământ. Satana a aplicat la oameni acelaşi procedeu pe care l-a folosit cu îngerii. Spiritul lui domneşte acum în fiii neascultării. Ca şi el, ei caută să desfiinţeze restricţiile Legii lui Dumnezeu şi făgăduiesc oamenilor libertatea prin călcarea preceptelor ei. Mustrarea păcatului trezeşte şi acum spiritul urii şi al împotrivirii. Când soliile de avertizare ale lui Dumnezeu
19 sunt prezentate conştiinţei, Satana îi face pe oameni să se îndreptăţească şi să caute aprobarea altora pentru calea lor păcătoasă. În loc să-şi îndrepte greşelile, ei instigă indignarea împotriva celui care mustră păcatul, ca şi când el ar fi singura cauză a răului. Din zilele dreptului Abel până în timpul nostru, acesta este spiritul care s-a manifestat faţă de aceia care au îndrăznit să condamne păcatul.

Satana a amăgit pe om la păcat prin aceeaşi prezentare falsă a caracterului lui Dumnezeu pe care o folosise în
20 ceruri, făcându-L să fie privit ca un Dumnezeu aspru şi tiranic. Reuşind să amăgească pe om, el a declarat că restricţiile nedrepte ale lui Dumnezeu au dus la căderea omului, în acelaşi fel cum duseseră la răzvrătirea lui.

Cel veşnic Îşi prezintă El Însuşi caracterul: "Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv,
21 încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care Îşi ţine dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat". (Exod 34:6, 7).

Prin expulzarea lui Satana din ceruri, Dumnezeu Íi-a arătat dreptatea şi a păstrat onoarea tronului Său. Dar când omul a păcătuit, cedând amăgirilor acestui spirit apostaziat, Dumnezeu Íi-a dovedit iubirea, dând pe singurul Său
22 Fiu să moară pentru neamul omenesc căzut. Caracterul lui Dumnezeu s-a descoperit prin lucrarea de răscumpărare. Puternicul argument al crucii demonstrează universului întreg că drumul păcatului pe care l-a ales Lucifer nu putea fi pus în nici un fel pe seama guvernării lui Dumnezeu.

În conflictul dintre Hristos şi Satana, în timpul lucrării pământeşti a Mântuitorului, caracterul marelui amăgitor a fost demascat. Nimic n-ar fi putut dezrădăcina mai cu succes pe Satana din simpatia îngerilor cereşti şi a întregului univers loial, aşa cum a făcut-o lupta lui necruţătoare împotriva Răscumpărătorului lumii. Blasfemia obraznică a pretenţiei ca Hristos să i se închine, îndrăzneala lui îngâmfată de a-L duce pe vârful muntelui şi pe
23 turnul templului, intenţia lui criminală când L-a îndemnat să se arunce de pe înălţimea ameţitoare, răutatea neobosită cu care-L urmărea din loc în loc, inspirând inimile preoţilor şi ale poporului să respingă iubirea Sa şi în cele din urmă să strige: "Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!" - toate acestea au provocat uimirea şi indignarea universului.

Satana a îndemnat lumea să lepede pe Hristos. Prinţul răului şi-a exercitat toată puterea şi viclenia să distrugă pe Isus, deoarece a văzut că îndurarea şi iubirea Mântuitorului, compătimirea şi bunătatea Lui miloasă prezentau lumii caracterul lui Dumnezeu. Satana a combătut toate declaraţiile Fiului lui Dumnezeu şi a folosit pe oameni ca unelte pentru a umple viaţa Mântuitorului de suferinţă şi tristeţe. Viclenia şi falsitatea prin care a căutat să
24 împiedice lucrarea lui Isus, ura manifestată prin copiii neascultării, acuzaţiile lui nemiloase împotriva Aceluia a cărui viaţă era de o bunătate neasemuită, toate acestea izvorau dintr-o dorinţă adâncă de răzbunare. Focurile înăbuşite ale invidiei şi răutăţii, urii şi răzbunării au izbucnit la Calvar împotriva Fiului lui Dumnezeu, în timp ce tot cerul privea asupra scenei într-o groază tăcută.

După ce marea jertfă a fost adusă, Hristos S-a înălţat la cer refuzând adorarea îngerilor până când a prezentat cererea: "Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu". (Ioan 17:24).
25 Apoi, de la tronul Tatălui, cu nespusă iubire şi putere, a venit răspunsul: "Toţi îngerii lui Dumnezeu să I se închine". (Evr. 1:6). Asupra lui Isus nu era nici o pată. Umilirea Lui fiind terminată, jertfa Lui fiind deplină, I S-a dat un nume care este mai presus de orice nume.

Vinovăţia Satanei era acum fără scuză. El îşi descoperise adevăratul caracter ca mincinos şi ucigaş. S-a văzut că exact acelaşi spirit cu care condusese pe fiii oamenilor aflaţi sub puterea lui, l-ar fi manifestat şi dacă i s-ar fi
26 permis să stăpânească peste locuitorii cerului. El pretinsese că prin călcarea Legii lui Dumnezeu se va ajunge la libertate şi înălţare, dar s-a văzut că a adus sclavie şi degradare.

Acuzaţiile mincinoase ale lui Satana împotriva caracterului şi guvernării divine au apărut acum în adevărata lor
27 lumină. El acuzase pe Dumnezeu că urmărea numai înălţarea de Sine când cerea supunere şi ascultare din partea

creaturilor Sale şi declarase că, în timp ce Creatorul pretindea lepădare de sine de la toţi ceilalţi, El nu practica lepădarea de Sine şi nu făcea nici un sacrificiu. Acum s-a văzut că pentru mântuirea neamului omenesc căzut şi păcătos, Conducătorul universului făcuse cel mai mare sacrificiu pe care-l putea face iubirea; căci "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine". (2 Cor. 5:19). S-a văzut de asemenea că, în timp ce Lucifer deschisese uşa pentru intrarea păcatului prin dorinţa lui de onoare şi supremaţie, Hristos, pentru a distruge păcatul, S-a umilit şi S-a făcut ascultător până la moarte.

Dumnezeu Îi-a manifestat oroarea faţă de principiile rebeliunii. Tot cerul a văzut dreptatea Sa descoperită, atât în condamnarea Satanei cât şi în răscumpărarea omului. Lucifer declarase că, dacă Legea lui Dumnezeu este de neschimbat şi pedeapsa ei nu putea să fie iertată, orice călcător al ei trebuia să fie pe veci exclus de la favoarea Creatorului. El a pretins că neamul omenesc păcătos se afla în afara posibilităţii de răscumpărare şi de aceea era
28 prada lui de drept. Dar moartea lui Hristos era un argument, în favoarea omului, care nu putea fi combătut. Pedeapsa Legii a căzut peste Acela care era egal cu Dumnezeu şi omul a devenit liber să primească îndreptăţirea lui Hristos şi printr-o viaţă de pocăinţă şi umilinţă să biruiască asupra puterii Satanei la fel cum a biruit Fiul lui Dumnezeu. Astfel Dumnezeu este drept şi în acelaşi timp îndreptăţeşte pe toţi cei care cred în Isus.

Hristos a venit pe pământ să sufere şi să moară nu numai pentru ca să aducă la îndeplinire răscumpărarea omului, ci ca "să vestească o Lege mare şi minunată". Nu numai pentru ca locuitorii acestui pământ să privească Legea aşa cum ar trebui privită, ci ca să se demonstreze tuturor lumilor din univers că Legea lui Dumnezeu este de neschimbat. Dacă cerinţele ei s-ar fi putut anula, atunci Fiul lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să-Îi dea viaţa ca ispăşire
29 pentru călcarea ei. Moartea lui Hristos dovedeşte că Legea este de neschimbat. Sacrificiul la care iubirea infinită a determinat pe Tatăl şi pe Fiul să-l facă, pentru ca păcătoşii să poată fi răscumpăraţi, demonstrează întregului univers - cum nimic altceva nu ar fi putut să demonstreze - că dreptatea şi îndurarea sunt temelia Legii şi guvernării lui Dumnezeu.

La executarea finală a judecăţii se va vedea că nu există nici un motiv pentru existenţa păcatului. Când Judecătorul a tot pământul va întreba pe Satana: "De ce te-ai răzvrătit împotriva Mea şi M-ai jefuit de supuşii
30 Împărăţiei Mele?", iniţiatorul păcatului nu va putea aduce nici o justificare. Orice gură va fi închisă şi toate oştile răzvrătirii vor fi fără cuvânt.

Crucea de pe Calvar, în timp ce declară că Legea este de neschimbat, face cunoscut universului că plata păcatului este moartea. Prin strigătul de pe cruce al Mântuitorului, "S-a sfârşit", a sunat clopotul de moarte al Satanei. Victoria în marea controversă, care se desfăşurase timp atât de îndelungat, s-a decis atunci şi a fost asigurată eradicarea finală a păcatului. Fiul lui Dumnezeu a trecut prin porţile mormântului, pentru ca "prin moarte, să
31 nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul". (Evr. 2:14). Dorinţa de înălţare de sine a lui Lucifer îl făcuse să spună: "Îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu... Voi fi ca Cel Prea Înalt". Dar Dumnezeu declară: "Te prefac în cenuşă pe pământ... şi nu vei mai fi niciodată". (Is. 14:13, 14; Ezech. 28:18, 19). "Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor şi nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură". (Mal. 4:1).

Întregul univers va înţelege natura şi urmările păcatului. Exterminarea lui completă, care la început ar fi provocat frică îngerilor şi ar fi adus dezonoare lui Dumnezeu, acum va îndreptăţi iubirea Sa şi-I va întări onoarea în faţa fiinţelor din univers care-şi găsesc plăcerea să facă voia Sa şi în a căror inimă este Legea Sa. Păcatul nu va mai
32 apărea niciodată. Cuvântul lui Dumnezeu spune: "Nenorocirea nu va veni de două ori". (Naum 1:9). Legea lui Dumnezeu, pe care Satana a condamnat-o ca pe un jug al sclaviei, va fi onorată ca Lege a libertăţii. O creaţiune trecută prin încercări şi verificată nu se va mai abate niciodată de la loialitatea faţă de Acela al cărui caracter a fost pe deplin demonstrat înaintea ei ca fiind iubire insondabilă şi înţelepciune infinită.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 30

Vrăjmăşia dintre om şi Satana

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânța ta şi sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, şi tu îi vei
1 zdrobi călcâiul." (Gen. 3: 15). Sentința divină pronunțată împotriva Satanei după căderea omului a fost de asemenea şi o profeție, care a cuprins toate secolele până la încheierea timpului şi a prevestit marele conflict în care vor fi angajate toate neamurile de oameni care vor trăi pe pământ.

2 Dumnezeu spune: "Vrăjmăşie voi pune". Această vrăjmăşie, nu este întreținută în mod natural în om. Când omul a călcat Legea divină, natura lui a devenit rea şi era în armonie şi nu în dezacord cu Satana.

3 În mod natural nu există nici o vrăjmăşie între omul păcătos şi inițiatorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel apostaziat nu are niciodată odihnă până când nu câştigă simpatie şi sprijin, atrăgând şi pe alții să-i urmeze exemplul. Din acest motiv, îngerii căzuți şi oamenii nelegiuiți se unesc într-o tovărăşie disperată. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana şi omul ar fi încheiat alianță împotriva cerului şi în loc să nutrească vrăjmăşie contra Satanei, întreaga familie omenească s-ar fi unit contra lui Dumnezeu.

4 Satana l-a ispitit pe om să păcătuiască în acelaş fel în care a făcut pe îngeri să se răzvrătească, pentru ca astfel să-şi asigure colaborarea lor în lupta contra cerului. Între el şi îngerii căzuți n-a existat nici o disensiune în ceea ce priveşte ura pe care o aveau față de Hristos; în timp ce în toate celelalte puncte erau în dezacord, ei erau strâns uniți în opoziția contra autorității Conducătorului universului. Dar când Satana a auzit declarația că va exista vrăjmăşie între el şi femeie, între sămânța lui şi sămânța ei, a înțeles că eforturile lui pentru a corupe firea omenească vor fi împiedicate; că prin anumite mijloace omul urma să fie făcut în stare să se opună puterii lui.

5 Vrăjmăşia Satanei împotriva neamului omenesc este aprinsă pentru că, prin Hristos, omul este obiectul iubirii şi îndurării lui Dumnezeu. El doreşte să zădărnicească planul divin pentru răscumpărarea omului, să arunce dezonoare asupra lui Dumnezeu prin degradarea şi coruperea lucrării mâinilor Sale; el vrea să producă întristare în ceruri, să umple pământul de nenorocire şi pustiire, apoi prezintă toate aceste rele ca rezultat al lucrării lui Dumnezeu prin crearea omului.

6 Numai harul sădit de Hristos în suflet creează în om vrăjmăşie contra Satanei. Fără acest har transformator şi această putere înnoitoare, omul ar rămâne sclavul Satanei, un slujitor totdeauna dispus să împlinească poruncile lui. Dar noul principiu sădit în suflet creează conflict acolo unde până atunci fusese pace. Puterea pe care o dă Hristos face pe om în stare să reziste tiranului şi uzurpatorului. Oricine manifestă oroare față de păcat, în loc să-L iubească, oricine se opune patimilor care l-au stăpânit şi le biruieşte, dă pe față lucrarea unui principiu în întregime de sus.

7 Antagonismul care există între spiritul lui Hristos şi spiritul Satanei s-a manifestat în modul cel mai izbitor în felul în care lumea L-a primit pe Isus. Iudeii au ajuns să-L lepede, nu atât de mult pentru că a venit fără bogăție lumească, pompă sau grandoare. Ei şi-au dat seama că El poseda o putere care va compensa cu mult lipsa acestor avantaje exterioare. Curăția şi sfințenia lui Hristos au provocat ura celor nelegiuiți împotriva Sa. Viața Lui de lepădare de sine şi evlavia Lui ireproşabilă erau o mustrare continuă pentru un popor mândru şi senzual.

8 Aceasta a provocat vrăjmăşia împotriva Fiului lui Dumnezeu. Satana şi îngerii răi s-au unit cu oamenii nelegiuiți.

Toate forțele apostaziei au conspirat contra Apărătorului adevărului.
Aceeaşi vrăjmăşie care a fost manifestată contra Maestrului, este manifestată şi împotriva urmaşilor lui Hristos.
9 Oricine vede caracterul respingător al păcatului şi se împotriveşte ispitei, cu putere de sus, va trezi cu siguranță mânia Satanei şi a supuşilor lui. Ura față de principiile curate ale adevărului, precum şi defăimarea şi persecutarea apărătorilor lui, vor exista atât timp cât vor exista păcat şi păcătoşi.
10 Urmaşii lui Hristos şi slujitorii Satanei nu pot trăi în armonie. Ocara crucii nu a încetat. "Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți." (2 Tim. 3: 12).
Agenții Satanei lucrează continuu sub conducerea lui pentru a-i întări autoritatea şi a-i clădi împărăția în opoziție cu guvernarea lui Dumnezeu. În acest scop ei caută să amăgească pe urmaşii lui Hristos şi să-i abată de la
11 ascultarea de El. Asemenea conducătorului lor, ei interpretează greşit şi denaturează Scripturile pentru a-şi atinge scopul. După cum Satana a încercat să arunce ocara asupra lui Dumnezeu, tot aşa şi agenții lui caută să calomnieze pe poporul lui Dumnezeu.
Spiritul care L-a omorât pe Hristos inspiră pe cei nelegiuiți să nimicească pe urmaşii Lui. Toate acestea au fost
12 prezise în acea primă profeție: "Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânța ta şi sămânța ei". Această vrăjmăşie va continua până la încheierea timpului.
Satana îşi concentrează toate forțele şi-şi aruncă toată puterea în luptă. De ce nu întâmpină o împotrivire mai mare?De ce soldații lui Hristos sunt atât de adormiți şi indiferenți?Pentru că adevărata lor legătură cu Hristos este atât de slabă; pentru că sunt atât de lipsiți de Duhul Său. Păcatul pentru ei nu este atât de respingător şi de oribil cum a fost pentru Domnul lor. Ei nu i se împotrivesc, aşa cum a făcut Hristos, cu rezistență hotărâtă şi categorică.
13 Ei nu-şi dau seama de răul nespus de mare şi de nocivitatea păcatului şi sunt orbiți atât față de caracterul cât şi de puterea prințului întunericului. Se dă pe față puțină vrăjmăşie contra Satanei şi a lucrărilor lui, pentru că există o ignoranță atât de mare cu privire la puterea şi răutatea lui, cât şi la marea întindere a luptei lui împotriva lui Hristos şi a bisericii Sale.
În această privință mulțimile sunt amăgite. Ele nu ştiu că vrăjmaşul lor este un general puternic care stăpâneşte mințile îngerilor răi şi că prin planuri bine gândite şi mişcări ingenioase el se războieşte împotriva lui Hristos pentru a împiedica mântuirea sufletelor. Printre pretinşii creştini şi chiar printre predicatorii Evangheliei, rareori
14 se aude vreo referire la Satana, cu excepția vreunei menționări ocazionale de la amvon. Ei trec cu vederea dovezile activității şi succesului lui continuu; ei neglijează multele avertismente privitoare la viclenia lui; ei par să ignoreze chiar şi existența lui.
În timp ce oamenii sunt în necunoştință de planurile lui, acest duşman vigilent este în orice clipă pe urmele lor. El pătrunde în toate problemele căminului, este prezent pe toate străzile oraşelor noastre, în biserici, în consiliile
15 naționale, în tribunale, încurcând, înşelând, seducând, ruinând pretutindeni sufletele şi trupurile bărbaților, femeilor şi copiilor, distrugând familii, semănând ură, rivalitate, luptă, răzvrătire, crimă. Iar lumea creştină pare să privească aceste lucruri ca şi când Dumnezeu le-ar fi rânduit şi trebuie să existe.
Satana caută continuu să biruiască pe poporul lui Dumnezeu doborând barierele care-l despart de lume. Israelul din vechime a fost ademenit la păcat când a intrat în legături neîngăduite cu păgânii. În acelaşi fel este dus în rătăcire şi Israelul modern, a cărui "minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă
16 strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu". (2 Cor. 4: 4). Toți cei care nu sunt urmaşi hotărâți ai lui Hristos, sunt slujitorii Satanei. În inima nerenăscută este iubire pentru păcat şi dispoziția de a-l nutri şi scuza, pe când în inima renăscută este ură față de păcat şi împotrivire hotărâtă față de el.
Când creştinii aleg societatea celor nelegiuiți şi necredincioşi, ei se expun ispitei. Satana se ascunde vederii lor şi pe neobservate trage vălul lui amăgitor peste ochii lor. Ei nu văd că o astfel de tovărăşie este plănuită să le facă
17 rău; şi în timp ce se aseamănă tot mai mult cu lumea în caracter, în vorbire şi în fapte, devin din ce în ce mai orbiți.
Conformarea cu obiceiurile lumeşti converteşte biserica spre lume; ea nu converteşte niciodată lumea la Hristos. Familiarizarea cu păcatul îl va face în mod inevitabil să pară mai puțin respingător. Cine alege să se asocieze cu
18 slujitorii lui Satana va înceta curând să se teamă de stăpânul lor. Când, aflându-ne pe calea datoriei, suntem aduşi în încercări, aşa cum a fost Daniel la curtea împăratului, putem să fim siguri că Dumnezeu ne va ocroti; dar dacă ne aşezăm în calea ispitei, mai curând sau mai târziu vom cădea.
Ispititorul lucrează adesea cu cel mai mare succes prin aceia care sunt cel mai puțin bănuiți că se află sub stăpânirea lui. Cei înzestrați cu talente şi educație sunt admirați şi onorați, ca şi când aceste calități ar compensa lipsa temerii de Dumnezeu sau ar da oamenilor dreptul la favoarea Sa. Talentul şi cultura, în ele însele, sunt daruri
19 de la Dumnezeu; dar când acestea sunt puse în locul evlaviei, când în loc să aducă sufletul mai aproape de Dumnezeu, îl îndepărtează de El, atunci ele devin un blestem şi o cursă. Predomină părerea că tot ce are aparența de politețe sau rafinament, trebuie într-un anumit sens, să aparțină lui Hristos. Niciodată n-a fost o greşeală mai mare ca aceasta.

Aceste calități trebuie să împodobească caracterul fiecărui creştin, căci ele vor exercita o influență puternică în favoarea adevăratei religii; dar trebuie să fie consacrate lui Dumnezeu, căci altfel sunt o putere spre rău. Mulți bărbați cu intelect cultivat şi maniere plăcute, care nu s-ar înjosi să comită o faptă considerată în mod obişnuit
20 imorală, sunt doar unelte lustruite în mâinile Satanei. Caracterul perfid şi înşelător al influenței şi exemplului acestora, face din ei nişte duşmani mult mai periculoşi pentru cauza lui Hristos decât cei care sunt ignoranți şi necultivați.

Solomon a primit înțelepciunea care a provocat uimirea şi admirația lumii, prin rugăciune stăruitoare şi dependență de Dumnezeu, dar când s-a îndepărtat de Sursa puterii şi a pornit încrezându-se în sine, a căzut pradă
21 ispitei. Atunci puterile minunate, revărsate asupra celui mai înțelept dintre regi, au făcut din el un mijloc mai cu efect al adversarului sufletelor.

În timp ce Satana caută continuu să orbească mințile creştinilor față de acest fapt, ei să nu uite niciodată că n-au "de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cereşti". (Efes. 6: 12). Avertizarea
22 inspirată străbate secolele până în timpul nostru: "Fiți treji şi vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită". (1 Petru 5: 8). "Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului." (Efes. 6: 11).

Din zilele lui Adam până în timpul nostru, marele nostru adversar şi-a exercitat puterea pentru a oprima şi distruge. În prezent el se pregăteşte pentru ultima lui campanie împotriva bisericii. Toți cei care caută să urmeze pe Isus vor ajunge în conflict cu acest vrăjmaş neîndurător. Cu cât creştinul imită mai îndeaproape Modelul divin,
23 cu atât mai sigur va deveni o țintă a atacurilor Satanei. Toți cei care sunt angajați în mod activ în lucrarea lui Dumnezeu, căutând să demaşte amăgirile celui rău şi să prezinte pe Hristos înaintea oamenilor, vor fi în stare să mărturisească ca şi Pavel, că au slujit Domnului cu toată umilința, în multe lacrimi şi ispite.

Satana a asaltat pe Hristos cu ispitele cele mai fioroase şi ingenioase, dar a fost respins în fiecare luptă. Acele
24 bătălii au fost duse în favoarea noastră; acele biruințe ne fac pe noi în stare să biruim.

Hristos va da putere tuturor acelora care o caută. Nici un om nu pote fi biruit de Satana fără consimțământul lui. Ispititorul nu are putere să stăpânească voința sau să constrângă sufletul să păcătuiască. El poate chinui, dar nu
25 poate contamina. El poate provoca agonie, dar nu poate mânji. Faptul că Hristos a biruit ar trebui să inspire pe urmaşii Lui cu curaj să lupte bărbăteşte în lupta împotriva păcatului şi Satanei.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 31

Lucrarea spiritelor rele

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Legătura dintre lumea văzută şi cea nevăzută, serviciul îngerilor lui Dumnezeu şi lucrarea spiritelor rele, sunt clar descoperite în Scripturi şi sunt întreţesute în mod inseparabil cu istoria omenirii. Există o tendiţă crescândă de a
1 nu crede în existenţa spiritelor rele, în timp ce îngerii sfinţi, care "îndeplinesc o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea", (Evr. 1: 14) sunt priviţi de mulţi ca spirite ale morţilor. Dar Scripturile nu numai că învaţă despre existenţa îngerilor buni şi răi, ci prezintă dovezi indiscutabile că aceştia nu sunt spirite imateriale ale morţilor. Îngerii au existat înainte de crearea omului, pentru că atunci când au fost puse temeliile pământului "stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie şi toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie". (Iov 38: 7). După
2 căderea omului, îngerii au fost trimişi să păzească pomul vieţii şi aceasta a avut loc înainte ca vreo fiinţă omenească să fi murit. Îngerii au o natură superioară oamenilor, căci psalmistul spune că omul a fost făcut "cu puţin mai pe jos decât îngerii". (Ps. 8: 5).

Scriptura ne informează despre numărul, puterea şi slava fiinţelor cereşti, despre legătura lor cu guvernarea lui Dumnezeu, precum şi despre legătura lor cu lucrarea de răscumpărare. "Domnul Íi-a aşezat scaunul de domnie în ceruri şi domnia Lui stăpâneşte peste tot." Iar profetul spune: "împrejurul scaunului de domnie... am auzit glasul multor îngeri". În sala tronului Împăratului împăraţilor, stau "îngerii Lui care sunt tari în putere", "robii Lui, care fac voia Lui", "care ascultă de glasul cuvântului Lui". (Ps. 103: 19-21; Apoc. 5: 11). De zece mii de ori zece mii şi mii de mii, erau solii cereşti pe care i-a văzut profetul Daniel. Apostolul Pavel a declarat că sunt "zeci de mii" de
3 îngeri. (Dan. 7: 10; Evr. 12: 22). Ca soli ai lui Dumnezeu, ei aleargă "ca fulgerul" (Ezech. 1: 14); atât de strălucitoare este slava lor şi atât de iute este zborul lor. Îngerul care s-a arătat la mormântul Mântuitorului, având înfăţişarea "ca fulgerul şi îmbrăcămintea albă ca zăpada", a făcut pe străjeri să tremure de frică şi "au rămas ca nişte morţi". (Mat. 28:3, 4). Când Sanherib, asirianul îngâmfat, a batjocorit şi a blestemat pe Dumnezeu şi a ameninţat pe Israel cu distrugerea, chiar "în noaptea aceea, a ieşit îngerul Domnului şi a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci şi cinci de mii de oameni". Au fost nimiciţi "toţi vitejii, domnitorii şi căpeteniile" din armata lui Sanherib. "Împăratul s-a întors ruşinat în ţara lui." (2 Împ. 19: 35; 2 Cron. 32: 21).

Îngerii sunt trimişi în misiuni de har la copiii lui Dumnezeu. La Abraam au fost trimişi cu făgăduinţa binecuvântării; la porţile Sodomei, pentru a salva pe neprihănitul Lot de nimicirea cu foc; la Ilie, când era gata să piară de oboseală şi foame în pustie; la Elisei, cu care şi cai de foc să înconjoare mica cetate care era asediată de duşmani; la Daniel, când căuta înţelepciune divină la curtea regelui păgân şi când era abandonat să devină prada
4 leilor; la Petru, când era condamnat la moarte în temniţa lui Irod; la prizonierii din Filipi; la Pavel şi tovarăşii lui în noaptea când era furtună pe mare; să deschidă mintea lui Corneliu pentru a primi Evanghelia; să trimită pe Petru cu solia mântuirii la străinul dintre Neamuri - astfel au slujit îngerii sfinţi în toate epocile poporului lui Dumnezeu.

Un înger păzitor este rânduit fiecărui urmaş al lui Hristos. Aceşti străjeri cereşti ocrotesc pe cel drept de puterea
5 celui rău. Acest lucru a fost recunoscut de Satana când a spus: "Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai

ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al Lui?" (Iov 1: 9,10). Mijlocul prin care Dumnezeu ocroteşte pe poporul Său este prezentat în cuvintele psalmistului: "Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă din primejdie". (Ps. 34: 7). Vorbind despre cei care cred în El, Mântuitorul a spus: "Feriţi-vă să nu defăimaţi nici măcar pe unul din aceşti micuţi; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu". (Matei 18: 10). Îngerii rânduiţi să slujească copiilor lui Dumnezeu au totdeauna intrare liberă în prezenţa Sa.

Astfel, poporul lui Dumnezeu, expus puterii amăgitoare şi răutăţii neadormite a prinţului întunericului şi în conflict cu toate puterile răului, este asigurat de paza neîncetată a îngerilor cereşti. Această asigurare nu este dată
6 fără să fie nevoie. Dacă Dumnezeu a dat copiilor Săi făgăduinţa harului şi ocrotirii, a făcut-o pentru că există agenţi puternici ai răului care trebuiesc înfruntaţi - agenţi numeroşi, hotărâţi şi neobosiţi, faţă de a căror răutate şi putere nimeni nu poate fi în siguranţă, dacă rămâne în necunoştinţă sau nepăsare.

Spiritele rele, create la început nevinovate, erau egale în natură, putere şi slavă cu fiinţele sfinte care sunt acum solii lui Dumnezeu. Dar căzute prin păcat, ele s-au aliat pentru a dezonora pe Dumnezeu şi a distruge pe oameni.
7 Unite cu Satana în răzvrătire şi aruncate din ceruri odată cu el, ele au colaborat cu el de-a lungul secolelor următoare în războiul împotriva autorităţii divine. În Scriptură ni se relatează despre confederaţia şi guvernământul lor, despre diferitele lor ranguri, despre inteligenţa şi ingeniozitatea lor şi despre planurile lor răutăcioase împotriva păcii şi fericirii oamenilor.

Istoria Vechiului Testament face menţiuni ocazionale despre existenţa şi lucrarea lor; dar spiritele rele şi-au manifestat puterea în modul cel mai izbitor în timpul când Hristos a fost pe pământ. Hristos venise să împlinească planul întocmit pentru răscumpărarea omului, dar Satana s-a hotărât să-şi revendice dreptul de a stăpâni lumea. El reuşise să instaureze idolatria în toate locurile de pe pământ, afară de ţara Palestinei. Hristos a venit să reverse
8 lumina cerească asupra oamenilor în singura ţară care nu se supusese pe deplin stăpânirii ispititorului. Aici îşi disputau supremaţia două puteri rivale. Isus Îşi întindea braţele iubirii, invitând la Sine pe toţi cei care voiau să găsească iertare şi pace în El. Oştile întunericului şi-au dat seama că nu aveau stăpânire nelimitată şi au înţeles că dacă misiunea lui Hristos va fi încununată de succes, domnia lor urma să se încheie curând. Satana turba de furie ca un leu înlănţuit şi îşi manifesta în mod sfidător puterea atât asupra corpurilor cât şi asupra sufletelor oamenilor.

Faptul că oamenii erau posedaţi de demoni este clar arătat în Noul Testament. Persoanele chinuite în felul acesta
9 nu sufereau numai de boli provocate de cauze naturale. Hristos înţelegea perfect situaţia cu care avea de a face şi recunoştea prezenţa directă şi lucrarea spiritelor rele.

Un exemplu izbitor despre numărul, puterea şi răutatea lor, cât şi despre puterea şi mila lui Hristos este dat în raportul Scripturii privind vindecarea demonizaţilor din Gadara. Acei nebuni nenorociţi, sfidând orice restricţie, zvârcolindu-se, spumegând, turbând de furie, umpleau văzduhul cu strigătele lor, îşi răneau propriile corpuri şi
10 prezentau un pericol pentru cei care s-ar fi apropiat de ei. Trupurile lor sângerânde şi desfigurate, precum şi minţile lor rătăcite prezentau un spectacol plăcut pentru prinţul întunericului. Unul dintre demonii care aveau stăpânire asupra suferinzilor a declarat: "Numele meu este legiune, pentru că suntem mulţi". (Marcu 5: 9). În armata romană, o legiune era formată din trei până la cinci mii de oameni. Oştile Satanei sunt de asemenea organizate pe formaţii şi formaţia căreia îi aparţineau aceşti demoni număra nu mai puţin decât o legiune.

La porunca lui Isus, spiritele rele au părăsit victimele, care supuse, inteligente şi blânde s-au aşezat liniştit la picioarele Mântuitorului. Demonilor le-a fost îngăduit să arunce o turmă de porci în mare; pentru locuitorii Gadarei pierderea acestora a cântărit mai mult decât binecuvântările pe care le revărsase Hristos şi Vindecătorul
11 divin a fost rugat să plece. Satana intenţionase să obţină acest rezultat. Aruncând vina pagubei lor asupra lui Isus, el a trezit temerile egoiste ale oamenilor şi i-a împiedicat să asculte cuvintele Sale. Satana îi acuză continuu pe creştini ca fiind cauza pagubelor, nenorocirilor şi suferinţelor, în loc să admită ca învinuirea să cadă asupra acelora care o merită - asupra lui şi agenţilor lui.

Dar planurile lui Hristos n-au fost zădărnicite. El a îngăduit ca spiritele rele să distrugă turma de porci ca o mustrare pentru acei iudei care creşteau aceste animale necurate pentru câştig. Dacă Hristos n-ar fi împiedicat pe demoni, ei ar fi aruncat în mare nu numai porcii, ci şi pe păzitorii şi pe proprietarii lor. Scăparea păzitorilor cât şi a proprietarilor se datora numai puterii Sale exercitate cu îndurare pentru eliberarea lor. Mai mult decât atât, acest
12 eveniment a fost îngăduit să aibă loc pentru ca ucenicii să poată fi martori ai puterii crude a Satanei, atât asupra oamenilor cât şi a animalelor. Mântuitorul dorea ca urmaşii Săi să cunoască pe vrăjmaşul cu care vor avea de luptat, pentru ca să nu fie amăgiţi şi biruiţi de planurile lui. Voia Sa de asemenea era ca oamenii din acea regiune să vadă puterea Sa de a zdrobi robia Satanei şi de a libera pe captivi. Deşi Isus a plecat, acei bărbaţi, eliberaţi în mod atât de minunat, au rămas să vestească îndurarea Binefăcătorului lor.

În Scripturi sunt redate şi alte cazuri de aceeaşi natură. Fiica femeii siro-feniciene era chinuită grozav de un demon, pe care Isus l-a dat afară prin Cuvântul Său. (Marcu 7: 26-30). "Atunci I-au adus un îndrăcit orb şi mut"
13 (Mat. 12: 22); un tânăr care avea un spirit mut care "de multe ori l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare" (Marcu 9: 17-27); demonizatul chinuit de un duh de demon necurat (Luca 4: 33-36) care a tulburat

liniştea Sabatului în sinagoga din Capernaum - toţi aceştia au fost vindecaţi de milostivul nostru Mântuitor. Aproape în fiecare caz, Hristos S-a adresat demonului ca unei fiinţe inteligente, poruncindu-i să iasă din victimă şi să nu o mai chinuiască. Închinătorii din Capernaum văzând marea Sa putere, "au fost cuprinşi de spaimă şi ziceau unii către alţii: "Ce înseamnă lucrul acesta? El porunceşte cu stăpânire şi cu putere duhurilor necurate şi ele ies afară!" (Luca 4: 36).

Cei posedaţi de demoni sunt de obicei înfăţişaţi ca aflându-se într-o stare de mare suferinţă; cu toate acestea au fost şi excepţii de la această regulă. Pentru a obţine puteri supranaturale, unii au primit cu bucurie influenţa
14 satanică. Aceştia desigur nu aveau lupte cu demonii. Din această categorie erau cei care aveau duhul ghicirii, - Simon magul, Elima vrăjitorul şi tânăra sclavă care mergea după Pavel şi Sila la Filipi.

Nimeni nu se găseşte într-o primejdie mai mare din partea influenţei spiritelor rele decât aceia care, în ciuda mărturiei directe şi ample a Scripturilor, neagă existenţa şi lucrarea diavolului şi a îngerilor lui. Cât timp suntem în necunoştinţă de vicleniile lor, ei au un avantaj aproape de neconceput; mulţi ascultă de sugestiile lor în timp ce
15 cred că urmează îndemnurile propriei lor înţelepciuni. De aceea, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, când Satana va lucra cu cea mai mare putere pentru a amăgi şi a distruge, el răspândeşte pretutindeni credinţa că el nu există. Tactica lui este de a se ascunde pe sine şi modul lui de lucru.

De nimic nu se teme atât de mult marele amăgitor decât de faptul că îi vom cunoaşte planurile. Pentru a-şi ascunde mai bine caracterul şi scopurile lui adevărate, a făcut să fie reprezentat astfel încât să nu trezească decât
16 batjocură sau dispreţ. Satana se bucură că este zugrăvit ca o fiinţă caraghioasă sau respingătoare, monstruoasă, jumătate animal şi jumătate om. Îi place să-şi audă numele folosit în glumă şi batjocură de cei care se cred inteligenţi şi bine informaţi.

Tocmai pentru că s-a deghizat cu o iscusinţă desăvârşită, se pune atât de des întrebarea: "Există o asemenea fiinţă, în realitate?" O dovadă a succesului lui este faptul că teoriile care falsifică cele mai clare mărturii ale Scripturilor
17 sunt atât de mult acceptate în lumea religioasă. Pentru că Satana poate să stăpânească foarte uşor minţile acelora care sunt inconştienţi de influenţa lui, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă atât de multe exemple despre lucrarea lui vătămătoare, descoperindu-ne forţele lui secrete şi punându-ne astfel în gardă contra atacurilor lui.

Puterea şi răutatea Satanei şi a oştirii lui ne-ar putea alarma în mod justificat, dacă n-am găsi adăpost şi eliberare în puterea cu mult mai mare a Răscumpărătorului nostru. Noi închidem cu grijă casele cu zăvoare şi lacăte, pentru a ne apăra proprietatea şi viaţa de oameni răi, dar rareori ne gândim la îngerii răi care caută continuu intrare la noi şi împotriva atacurilor cărora, în propria noastră putere, nu avem nici un mijloc de apărare. Dacă le îngăduim, ei
18 ne pot tulbura mintea, pot îmbolnăvi şi chinui trupurile noastre, ne pot distruge averile şi vieţile. Singura lor plăcere este în nenorocire şi distrugere. Înfricoşătoare este starea acelora care se împotrivesc cerinţelor divine şi cedează ispitelor Satanei, până când Dumnezeu îi lasă sub stăpânirea spiritelor rele. Dar cei care urmează pe Hristos sunt totdeauna în siguranţă sub grija Lui ocrotitoare. Îngeri care excelează în putere sunt trimişi din cer să-i păzească. Cel rău nu poate să pătrundă prin garda pe care a pus-o Dumnezeu în jurul poporului Său.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 32

Cursele Satanei

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Marea luptă dintre Hristos şi Satana, care a fost dusă aproape şase mii de ani, se va încheia curând; cel rău îşi intensifică eforturile ca să zădărnicească lucrarea lui Hristos în favoarea omului şi să prindă suflete în cursele lui.
1 Scopul urmărit de Satana este să ţină pe oameni în întuneric şi în nepocăinţă până când lucrarea de mijlocire a Mântuitorului se va încheia şi nu va mai exista jertfă pentru păcat.

Când nu se depune nici un efort deosebit pentru a rezista puterii lui, când predomină nepăsarea în biserică şi în lume, Satana nu este îngrijorat, căci nu este în primejdie să piardă pe cei pe care-i duce robi după voia lui. Dar
2 când atenţia este atrasă la lucrurile veşnice, iar sufletele întreabă: "Ce să fac ca să fiu mântuit?", el este prezent căutând să opună puterea lui puterii lui Hristos şi să contracareze influenţa Duhului Sfânt.

Scripturile raportează că într-o împrejurare când îngerii lui Dumnezeu au venit înaintea Lui, a venit şi Satana în mijlocul lor (Iov 1:6), nu să se închine înaintea Împăratului veşnic, ci să-şi promoveze planurile lui răutăcioase împotriva celor neprihăniţi. El vine cu acelaşi scop când oamenii se adună să se închine lui Dumnezeu. Deşi nevăzut, el lucrează cu toată stăruinţa pentru a stăpâni minţile închinătorilor. Asemenea unui general iscusit, el îşi
3 face planurile mai dinainte. Când vede pe solul lui Dumnezeu cercetând Scripturile, el ia notă de subiectul care va fi prezentat oamenilor. Apoi îşi foloseşte toată viclenia şi iscusinţa pentru a conduce împrejurările, astfel încât solia să nu ajungă la aceia pe care-i amăgeşte chiar în punctul acela. Cel care are cea mai mare nevoie de acea avertizare va fi reţinut de o afacere care cere prezenţa lui sau va fi împiedicat prin alte mijloace să asculte cuvintele care pentru el s-ar dovedi o mireasmă de viaţă spre viaţă.

Pe de altă parte, Satana vede că slujitorii Domnului sunt împovăraţi din cauza întunericului spiritual care-i învăluie pe oameni. El aude rugăciunile lor serioase pentru har şi putere divină, ca să rupă vraja indiferenţei,
4 neglijenţei şi indolenţei. Atunci îşi exercită vicleşugurile cu un zel sporit. El ispiteşte pe oameni la îngăduirea apetitului sau la alte forme de satisfacere de sine şi astfel le amorţeşte simţurile, ca să nu audă tocmai acele lucruri de care au cea mai mare nevoie.

Satana ştie bine că toţi aceia pe care îi poate face să neglijeze rugăciunea şi cercetarea Scripturilor, vor fi învinşi de atacurile lui. De aceea inventează orice mijloc posibil pentru a le absorbi mintea. Totdeauna a existat o clasă de oameni care mărturisesc că sunt evlavioşi, dar care, în loc să înainteze în cunoaşterea adevărului, îşi fac religie din căutarea de greşeli de caracter sau erori de credinţă la aceia care nu se potrivesc cu ei. Aceştia sunt mâna dreaptă a
5 lui Satana. Acuzatorii fraţilor nu sunt puţini şi sunt totdeauna activi când Dumnezeu este la lucru şi când slujitorii Lui Îi aduc o închinare adevărată. Ei pun în lumină falsă cuvintele şi faptele acelora care iubesc şi ascultă adevărul. Ei înfăţişează pe cei mai serioşi, zeloşi şi plini de abnegaţie slujitori ai lui Hristos fie ca amăgiţi, fie ca amăgitori. Lucrarea lor este să reprezinte greşit motivele oricărei fapte sincere şi nobile, să răspândească insinuări şi să trezească îndoială în minţile celor fără experienţă. Ei vor căuta să facă, pe orice cale posibilă, ca tot ce este

curat şi drept să fie privit ca dezgustător şi înşelător.
Dar nimeni nu trebuie să fie amăgit cu privire la ei. Se poate vedea cu uşurinţă ai cui copii sunt, al cui exemplu îl
6 urmează şi lucrarea cui o fac. "Îi veţi cunoaşte după roadele lor". (Mat. 7:16). Calea lor se aseamănă cu a Satanei, calomniatorul veninos, "pârâşul fraţilor noştri". (Apoc. 12:10).
Marele amăgitor are mulţi agenţi gata să prezinte tot felul de rătăciri pentru a prinde suflete în cursă - rătăciri pregătite pentru a se potrivi diferitelor gusturi şi aptitudini ale acelora pe care vrea să-i ducă la ruină. Planul lui este să aducă în biserică elemente nesincere, nerenăscute, care să încurajeze îndoiala şi necredinţa şi să împiedice
7 pe cei care doresc să vadă lucrarea lui Dumnezeu înaintând şi să înainteze şi ei cu ea. Mulţi, care nu au o credinţă adevărată în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, acceptă unele principii ale adevărului şi trec drept creştini şi astfel li se dă posibilitatea să introducă rătăcirile lor ca doctrine ale Scripturii.
Susţinerea că nu are nici o importanţă ce cred oamenii este una dintre amăgirile cele mai cu succes ale Satanei. El ştie că adevărul, primit în iubire, sfinţeşte sufletul primitorului; de aceea el caută fără încetare să-l înlocuiască cu teorii false, fabule sau cu o altă evanghelie. De la început slujitorii lui Dumnezeu au luptat împotriva învăţătorilor
8 falşi, nu numai pentru că erau oameni plini de vicii, ci pentru că aduceau rătăciri fatale pentru suflet. Ilie, Ieremia, Pavel s-au opus categoric şi fără frică acelora care abăteau pe oameni de la Cuvântul lui Dumnezeu. Acele vederi liberale, care consideră fără importanţă a avea o credinţă religioasă corectă, nu au fost acceptate de aceşti apărători sfinţi ai adevărului.
Interpretările confuze şi fanteziste ale Scripturii, precum şi multele teorii contradictorii cu privire la credinţa religioasă, care se găsesc în lumea creştină, sunt lucrarea marelui nostru adversar ca să aducă confuzie în minţile oamenilor, astfel încât să nu deosebească adevărul. Discordia şi dezbinarea care există între bisericile creştine se
9 datoresc în mare măsură obiceiului răspândit de a denatura Scripturile pentru a susţine o teorie preferată. În loc să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu atenţie şi cu inimă umilită, pentru a obţine cunoaşterea voinţei Sale, mulţi caută numai să descopere ceva ciudat sau original.
Pentru a susţine doctrine eronate sau practici necreştine, unii iau din Scriptură pasaje izolate de context, citând poate numai jumătate dintr-un verset, pentru a dovedi punctul lor de vedere, în timp ce restul versetului ar putea să arate că înţelesul este cu totul opus. Ei se ascund, cu viclenia şarpelui în spatele unor declaraţii fără legătură
10 între ele, astfel interpretate încât să se potrivească dorinţelor lor fireşti. Astfel, mulţi denaturează în mod intenţionat Cuvântul lui Dumnezeu. Alţii, care au o imaginaţie activă, iau numerele şi simbolurile din Sfintele Scripturi, le interpretează pentru a se potrivi fanteziei lor şi neţinând seama de mărturia Scripturii, care este propriul ei interpret, apoi prezintă aceste ciudăţenii ca învăţături ale Bibliei.
Oricând studiul Scripturii este început fără spirit de rugăciune, umil şi dispus să primească învăţătură, atât pasajele cele mai simple şi clare, cât şi cele mai dificile vor fi greşit interpretate. Conducătorii papali aleg acele părţi din Scriptură, care slujesc cel mai bine scopurilor lor, le interpretează cum le convine lor şi apoi le prezintă
11 oamenilor, în timp ce lor le interzic privilegiul de a studia Biblia şi de a înţelege personal adevărurile ei sfinte. Biblia trebuie dată oamenilor întreagă, exact aşa cum este scrisă. Ar fi mai bine pentru ei să nu aibă cunoştinţe din Biblie deloc, decât să primească învăţăturile Scripturilor atât de fals interpretate.
Biblia a fost rânduită să fie o călăuză pentru toţi care doresc să cunoască voia Făcătorului lor. Dumnezeu a dat oamenilor cuvântul sigur al profeţiei; îngerii şi Însuşi Hristos au venit să facă cunoscut lui Daniel şi lui Ioan lucrurile care trebuiau să se întâmple în curând. Problemele importante care privesc mântuirea noastră n-au fost lăsate învăluite de mister. Ele n-au fost descoperite într-un fel care să nedumerească şi să rătăcească pe căutătorul
12 sincer al adevărului. Domnul a spus prin profetul Habacuc: "Scrie proorocia şi sap-o pe table ca să se poată citi uşor". (Hab. 2:2). Cuvântul lui Dumnezeu este clar pentru toţi cei care îl studiază cu rugăciune din inimă. Orice suflet cu adevărat sincer va veni la lumina adevărului. "Lumina este semănată pentru cel neprihănit". (Ps. 97:11). Nici o biserică nu poate înainta în sfinţenie, dacă membrii ei nu caută cu seriozitate adevărul ca pe o comoară ascunsă.
Prin lozinca, "Liberare de prejudecăţi!", oamenii sunt orbiţi faţă de intenţiile adversarului lor, în timp ce el lucrează continuu, cu fermitate la împlinirea scopului lui. Când reuşeşte să înlocuiască Biblia cu speculaţii
13 omeneşti, Legea lui Dumnezeu este dată deoparte, iar bisericile ajung sub robia păcatului, deşi pretind că sunt libere.
Pentru mulţi cercetările ştiinţifice au devenit un blestem. Dumnezeu a îngăduit ca un potop de lumină să se reverse asupra lumii prin descoperirile ştiinţei şi artei; dar chiar cele mai luminate minţi, dacă nu sunt călăuzite de
14 Cuvântul lui Dumnezeu în cercetările lor, se rătăcesc în încercările de a descoperi relaţiile dintre ştiinţă şi revelaţie.
Cunoaşterea omenească, atât a lucrurilor materiale cât şi a celor spirituale, este incompletă şi nedesăvârşită; de
15 aceea mulţi nu sunt în stare să pună de acord concepţiile lor ştiinţifice cu declaraţiile Scripturii. Mulţi acceptă simple teorii şi speculaţii ca fapte ştiinţifice şi consideră că trebuie să verifice Cuvântul lui Dumnezeu prin

învățăturile "științei pe nedrept numite astfel". (1 Tim. 6:20). Creatorul şi lucrările Sale sunt mai presus de înțelegerea lor şi pentru că nu le pot explica prin legile naturale, istoria biblică este considerată ca nedemnă de încredere. Aceia care se îndoiesc de autenticitatea rapoartelor Vechiului şi Noului Testament, prea adesea fac un pas mai departe şi se îndoiesc de existența lui Dumnezeu şi atribuie naturii putere infinită. Părăsindu-şi ancora, sunt lăsați să se lovească de stâncile necredinței.

Mulți se rătăcesc astfel de la credință şi sunt amăgiți de diavolul. Oamenii au încercat să fie mai înțelepți decât Creatorul lor; filozofia omenească a încercat să cerceteze şi să explice taine care nu vor fi descoperite niciodată.

16 Dacă oamenii ar cerceta şi ar înțelege ceea ce Dumnezeu a făcut cunoscut despre Sine şi planurile Sale, ar câştiga o asemenea viziune despre slava, maiestatea şi puterea lui Iehova, încât şi-ar da seama de propria lor nimicnicie şi ar fi mulțumiți cu ceea ce le-a fost descoperit lor şi copiilor lor.

Capodopera amăgirilor Satanei este să țină mințile oamenilor ocupate cu cercetarea şi emiterea de ipoteze despre lucrurile pe care Dumnezeu nu le-a descoperit şi pe care El nu intenționează ca noi să le înțelegem. În felul acesta şi-a pierdut Lucifer locul din ceruri. El a ajuns nemulțumit deoarece nu i-au fost dezvăluite toate tainele planurilor

17 lui Dumnezeu, dar a ignorat complet ceea ce-i fusese descoperit cu privire la propria lui lucrare în poziția înaltă încredințată lui. Trezind aceeaşi nemulțumire şi în îngerii de sub conducerea lui, el a pricinuit căderea lor. Acum el caută să umple mințile oamenilor cu acelaşi spirit şi să-i facă şi pe ei să disprețuiască poruncile directe ale lui Dumnezeu.

Aceia care nu sunt dispuşi să primească adevărurile clare şi tăioase ale Bibliei, caută necontenit povestiri plăcute care să le liniştească conştiința. Cu cât doctrinele prezentate sunt mai puțin spirituale şi cer mai puțină umilință şi lepădare de sine, cu atât mai favorabil sunt primite. Aceste persoane îşi degradează puterile intelectuale pentru a sluji dorințelor lor fireşti. Fiind prea înțelepți, după părerea lor, pentru a cerceta Scripturile cu inima umilită şi cu rugăciune stăruitoare pentru călăuzire divină, ei nu au nici un scut împotriva amăgirii. Satana este gata să satisfacă dorința inimii şi aşează amăgirile lui în locul adevărului. Astfel a câştigat papalitatea putere asupra minților oamenilor; respingând adevărul, deoarece el implică o cruce, protestații merg pe aceeaşi cale. Toți cei care

18 neglijează Cuvântul lui Dumnezeu, căutând o cale convenabilă şi orientându-se să nu fie în contradicție cu lumea, vor fi lăsați să primească erezii condamnabile ca adevăr religios. Toate formele de rătăcire imaginabile vor fi acceptate de aceia care resping în mod deliberat adevărul. Cel care priveşte cu oroare o formă de amăgire, va primi cu uşurință o alta. Apostolul Pavel, vorbind despre aceia care "n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți", declară: "Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți". (2 Tes. 2:10-12). Având o astfel de avertizare, datoria noastră este să fim atenți la doctrinele pe care le primim.

Printre mijloacele cele mai eficiente ale marelui amăgitor sunt învățăturile înşelătoare şi minunile mincinoase ale spiritismului. Travestit în înger de lumină, el îşi întinde cursele acolo unde se bănuieşte cel mai puțin. Dacă

19 oamenii ar studia Cartea lui Dumnezeu cu rugăciune serioasă pentru a o înțelege, n-ar fi lăsați în întuneric să primească doctrine false. Dar pentru că ei resping adevărul, cad pradă amăgirii.

Altă eroare primejdioasă este doctrina care neagă divinitatea lui Hristos, susținând că El n-a existat înainte de venirea în această lume. Această teorie este primită favorabil de un număr mare de credincioşi care mărturisesc a crede în Biblie, deşi ea contrazice în mod direct cele mai clare declarații ale Mântuitorului nostru privind legătura Sa cu Tatăl, caracterul Său divin şi preexistența Sa. Această doctrină nu poate fi susținută decât prin cea mai nejustificată falsificare a Scripturilor. Ea nu numai că diminuează concepția omului despre lucrarea de

20 răscumpărare, dar şi subminează credința în Biblie, ca descoperire de la Dumnezeu. Aceasta o face şi mai primejdioasă şi totodată mai greu de combătut. Dacă oamenii resping mărturia Scripturilor inspirate privind divinitatea Domnului Hristos, este zadarnic să discutăm această problemă cu ei, întrucât nici un argument, oricât de clar, nu-i va convinge. "Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovniceşte". (1 Cor. 2:14). Oricine susține această rătăcire nu poate să aibă o adevărată concepție despre caracterul şi misiunea lui Hristos sau despre marele plan al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului.

21 O altă rătăcire subtilă şi dăunătoare este credința care se răspândeşte cu repeziciune, că Satana nu există ca ființă personală; că numele lui este folosit în Scriptură numai pentru a reprezenta gândurile şi dorințele rele ale omului. Învățătura atât de des repetată de la amvoanele populare, că a doua venire a lui Hristos înseamnă venirea Sa la fiecare în parte la moarte, este un mijloc de a abate mințile oamenilor de la venirea Sa personală pe norii cerului.

22 Satana spune de ani de zile: "Iată-L în odăițe ascunse" (Mat. 24:23-26); şi multe suflete au fost pierdute prin acceptarea acestei amăgiri.

Înțelepciunea lumii învață că rugăciunea nu este esențială. Oamenii de ştiință pretind că nu poate exista un

23 răspuns real la rugăciune; că aceasta ar fi o încălcare a legilor naturii, o minune şi că minuni nu există. Universul, spun ei, este guvernat de legi fixe şi Dumnezeu Însuşi nu face nimic împotriva acestor legi. Astfel ei reprezintă pe

Dumnezeu ca fiind supus propriilor Sale legi - ca şi când acţiunea legilor divine ar putea să anuleze libertatea de acţiune a lui Dumnezeu. O astfel de învăţătură este contrară mărturiei Scripturilor. N-au fost făcute minuni de către Hristos şi apostolii Lui? Acelaşi Mântuitor milostiv trăieşte şi astăzi şi este tot atât de binevoitor să asculte rugăciunea credinţei ca şi atunci când a umblat vizibil printre oameni. Naturalul cooperează cu supranaturalul. Este o parte din planul lui Dumnezeu să ne dea, ca răspuns la rugăciunea credinţei, ceea ce nu ne-ar fi dat dacă nu am fi cerut.

Nenumărate sunt doctrinele eronate şi ideile stranii care sunt răspândite în bisericile creştine. Este imposibil să evaluăm consecinţele rele ale îndepărtării uneia dintre pietrele de hotar stabilite de Cuvântul lui Dumnezeu. Puţini
24 din cei care se aventurează să facă acest lucru se opresc după respingerea unui singur adevăr. Majoritatea continuă să îndepărteze principiile adevărului unul după altul, până devin în realitate necredincioşi.

Erorile teologiei populare au dus multe suflete, care altfel ar fi crezut în Scripturi, la scepticism. Este imposibil ca
25 cineva să accepte doctrine care lezează simţul lui de dreptate, de milă şi de bunătate; dar întrucât acestea îi sunt prezentate ca învăţături ale Bibliei, el refuză să accepte Scripturile drept Cuvânt al lui Dumnezeu.

Acesta este scopul pe care îl urmăreşte Satana. Nimic nu doreşte el mai mult decât să distrugă încrederea în Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Satana stă în fruntea marii armate de îndoielnici şi lucrează din răsputeri pentru a înşela sufletele să intre în rândurile lui. Este la modă să te îndoieşti. Există o mare categorie de oameni care privesc Cuvântul lui Dumnezeu cu neîncredere pentru acelaşi motiv pentru care a fost privit şi Autorul lui - pentru că el mustră şi condamnă păcatul. Aceia care nu vor să asculte de cerinţele lui, se străduiesc să-i distrugă autoritatea. Ei citesc Biblia, sau ascultă la învăţăturile ei, aşa cum sunt prezentate de la amvoanele sfinte, numai pentru a găsi greşeli în Scriptură sau în predică. Nu puţini ajung necredincioşi, pentru a se justifica sau a se scuza pentru neglijarea datoriei. Alţii adoptă principii sceptice din mândrie şi nepăsare. Prea iubitori de comoditate
26 pentru a se distinge prin îndeplinirea unui lucru vrednic de cinste, care cere efort şi lepădare de sine, ei urmăresc să-şi asigure renumele că au o înţelepciune superioară prin criticarea Bibliei. Există multe lucruri pe care mintea mărginită, neluminată de înţelepciunea divină, nu le poate înţelege; din această cauză ei găsesc ocazia să critice. Sunt mulţi care par să considere că este o virtute să stea de partea necredinţei, scepticismului şi neloialităţii. Dar, sub aparenţa sincerităţii, se va descoperi că aceste persoane sunt motivate de încredere în sine şi mândrie. Mulţi se delectează să găsească în Scripturi ceva care să creeze confuzie în minţile altora. Unii, la început, critică şi apără poziţia greşită numai de dragul contrazicerii. Ei nu-şi dau seama că în felul acesta se încurcă în cursa păsărarului. După ce şi-au exprimat pe faţă necredinţa, simt că trebuie să-şi menţină poziţia. Astfel se unesc cu cei nelegiuiţi şi îşi închid porţile Paradisului.

Dumnezeu a dat în Cuvântul Său suficiente dovezi despre caracterul divin al Scripturii. Marile adevăruri referitoare la răscumpărarea noastră sunt prezentate clar. Cu ajutorul Duhului sfânt, care este făgăduit tuturor
27 acelora care le caută cu sinceritate, orice om poate să înţeleagă aceste adevăruri pentru sine. Dumnezeu a dăruit oamenilor o temelie tare pe care să-şi sprijine credinţa.

Totuşi minţile mărginite ale oamenilor nu sunt capabile să cuprindă pe deplin planurile şi scopurile Celui Infinit. Niciodată nu vom putea descoperi pe Dumnezeu prin cercetare. Nu trebuie să încercăm să ridicăm cu încumetare cortina în spatele căreia El Îşi ascunde maiestatea Sa. Apostolul exclamă: "Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui". (Rom. 11:33). Din procedeele Sale cu noi şi din motivele de care este însufleţit
28 putem să înţelegem atât, încât să discernem iubirea şi îndurarea Sa fără margini, unite cu puterea Sa infinită. Tatăl nostru din ceruri rânduieşte totul cu înţelepciune şi dreptate, iar noi nu trebuie să fim nemulţumiţi şi neîncrezători, ci să ne plecăm în supunere şi venerare. El ne va descoperi atât de mult din planurile Sale cât este spre binele nostru să cunoaştem, iar dincolo de aceasta trebuie să ne încredem în mâna Sa atotputernică şi în inima Sa plină de iubire.

Deşi Dumnezeu ne-a dat dovezi suficiente pentru credinţă, El nu va îndepărta niciodată toate pretextele pentru necredinţă. Toţi cei care caută cârlige de care să-şi agaţe îndoielile, le vor găsi. Iar cei care refuză să accepte şi să
29 asculte Cuvântul lui Dumnezeu până când sunt îndepărtate toate obiecţiunile şi toate motivele de îndoială, nu vor veni niciodată la lumină.

Neâncrederea în Dumnezeu este produsul firesc al inimii nerenăscute, care este în stare de vrăjmăşie cu El. Credinţa este inspirată de Duhul Sfânt şi va înflori numai când este cultivată. Nici un om nu poate deveni tare în
30 credinţă fără un efort hotărât. Necredinţa se întăreşte când este încurajată; dacă oamenii, în loc să stăruiască asupra dovezilor pe care Dumnezeu le-a dat pentru a le susţine credinţa, îşi permit să se îndoiască şi să caute nod în papură, vor constata că îndoielile lor devin mai puternice.

Cei care se îndoiesc de făgăduinţele lui Dumnezeu şi nu au încredere în asigurarea harului Său, Îl dezonorează; influenţa lor, în loc să atragă pe alţii la Hristos, tinde să-i îndepărteze de El. Ei sunt nişte pomi neroditori care îşi
31 întind ramurile întunecate pretutindeni, îndepărtând lumina soarelui de la alte plante şi făcându-le să se veştejească şi să moară sub umbra lor rece. Lucrarea vieţii acestor oameni se va dovedi o mărturie neîncetată

împotriva lor. Ei seamănă semințele îndoielii şi scepticismului, care vor produce o recoltă sigură.
Pentru cei care doresc în mod sincer să fie liberați de îndoieli există numai o cale. În loc să se îndoiască şi să caute greşeli în ceea ce nu înțeleg, să ia aminte la lumina care străluceşte deja asupra lor şi vor primi mai multă lumină.
32 Să îndeplinească toate datoriile pe care le-au înțeles şi vor fi în stare să le înțeleagă şi să le îndeplinească şi pe acelea de care se îndoiesc acum.
Satana poate să prezinte o contrafacere atât de asemănătoare cu adevărul, încât să amăgească pe cei care voiesc să fie amăgiți, care doresc să evite lepădarea de sine şi sacrificiul cerute de adevăr; dar lui îi este imposibil să țină sub puterea lui un suflet care doreşte cu sinceritate, cu orice preț, să cunoască adevărul. Hristos este adevărul şi
33 "Lumina care luminează pe orice om venind în lume". (Ioan 1:9). Duhul adevărului a fost trimis să călăuzească pe oameni în tot adevărul. Însuşi Fiul lui Dumnezeu, cu autoritatea Sa, a îndemnat: "Căutați şi veți găsi". "Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu." (Mat. 7:7; Ioan 7:17).
Urmaşii lui Hristos cunosc puțin despre comploturile pe care Satana şi oştile lui le urzesc împotriva lor. Dar Acela care stă în ceruri, va dirija toate aceste uneltiri pentru îndeplinirea scopurilor Sale nepătrunse. Domnul îngăduie ca
34 poporul Său să fie supus încercării de foc a ispitei, nu pentru că are plăcere de întristarea şi suferința lui, ci pentru că acest procedeu este esențial pentru biruința lui finală. El n-ar putea, potrivit cu slava Sa, să-i ocrotească de ispită; căci însuşi scopul încercării este să-i pregătească să reziste tuturor ademenirilor răului.
Nici nelegiuiții, nici demonii nu pot să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să înlăture prezența Sa de la copiii Săi, dacă ei îşi vor mărturisi şi părăsi păcatele cu inimi supuse şi pocăite şi vor cere în credință împlinirea
35 făgăduintelor Sale. Oricărei ispite, oricărei influențe potrivnice, fie pe față sau ascunsă, i se poate rezista cu succes, "nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor". (Zah. 4:6).
"Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor... Íi cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?" (1 Petru 3:12, 13). Când Balaam, ademenit de făgăduința unei recompense bogate, a folosit descântece împotriva lui Israel şi prin jertfele aduse Domnului a căutat să invoce blestemul asupra poporului Său, Duhul lui Dumnezeu l-a împiedicat să rostească răul pe care-l dorea şi l-a constrâns să exclame: "Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul?... O, de aş muri de moartea celor neprihăniți şi sfârşitul meu să fie ca al lor!" După ce au fost aduse alte jertfe, profetul nelegiuit a declarat: "Iată că am primit poruncă să binecuvintez. Da, El a binecuvântat şi
36 eu nu pot întoarce. El nu vede nici o fărădelege în Iacob, nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui este cu el, El este împăratul lui, veselia lui.... Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacob, nici vrăjitoria împotriva lui Israel; acum se poate spune despre Iacob şi Israel: "Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!" Totuşi, altarele au fost ridicate pentru a treia oară şi Balaam a făcut o nouă încercare să blesteme. Dar de pe buzele îndărătnice ale profetului, Spiritul lui Dumnezeu a proclamat prosperitatea aleşilor Săi şi a mustrat nesăbuința şi răutatea duşmanilor lor: "Binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta şi blestemat să fie oricine te va blestema". (Num. 23:8, 10, 20, 21, 23; 24:9).
În timpul acela, copiii lui Israel erau credincioşi lui Dumnezeu; şi atât timp cât ei continuau să asculte de Legea Sa, nici o putere de pe pământ sau din iad nu-i putea birui. Dar blestemul, care nu i-a fost îngăduit lui Balaam să-l
37 pronunțe împotriva copiilor lui Dumnezeu, a reuşit să-l aducă în cele din urmă asupra lor, ademenindu-i la păcat. Atunci când au călcat poruncile lui Dumnezeu, ei s-au despărțit de El şi au fost lăsați să simtă puterea nimicitorului.
Satana este pe deplin conştient că cel mai slab suflet, care rămâne în Hristos, este mai mult decât un adversar pentru oştile întunericului şi că, dacă el s-ar descoperi pe față, ar întâmpina o împotrivire categorică. De aceea el
38 caută să ademenească pe soldații crucii să iasă din fortificația lor puternică, în timp ce el stă la pândă cu forțele sale gata să distrugă pe toți cei care se aventurează pe terenul lui. Noi putem fi în siguranță numai având încredere umilă în Dumnezeu şi ascultând de toate poruncile Lui.
Nici un om nu este sigur nici măcar o zi sau o oră fără rugăciune. Trebuie să rugăm pe Domnul îndeosebi pentru înțelepciune, ca să înțelegem Cuvântul Său. Aici sunt descoperite vicleşugurile ispititorului precum şi mijloacele prin care ne putem împotrivi lui cu succes. Satana este expert în citarea Scripturii, dând propria lui interpretare
39 pasajelor prin care speră să ne facă să ne poticnim. Trebuie să studiem Biblia cu inimă umilită şi să nu pierdem niciodată din vedere dependența noastră de Dumnezeu. În timp ce trebuie să ne păzim permanent de uneltirile Satanei, să ne rugăm continuu cu credință: "Íi nu ne duce în ispită".

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 33

Prima mare amăgire

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Satana a depus eforturi să amăgească neamul omenesc de la primele începuturi ale istoriei omului. El, care a instigat răzvrătirea din ceruri, a dorit să-i facă pe locuitorii pământului să se unească cu el în războiul împotriva guvernării lui Dumnezeu. Adam şi Eva fuseseră pe deplin fericiţi în ascultare de Legea lui Dumnezeu şi faptul
1 acesta era o mărturie permanentă împotriva pretenţiei pe care Satana o ridicase în ceruri, că Legea lui Dumnezeu era despotică şi contrară binelui creaturilor Sale. Mai mult de atât, invidia Satanei a fost provocată când privea la căminul minunat pregătit pentru perechea fără păcat. El s-a hotărât să-i ducă la cădere, astfel ca, despărţindu-i de Dumnezeu şi aducându-i sub puterea sa, să câştige stăpânire asupra pământului şi aici să-şi întemeieze împărăţia în opoziţie cu Cel Prea Înalt.

Dacă Satana şi-ar fi dezvăluit adevăratul lui caracter, ar fi fost respins imediat, deoarece Adam şi Eva fuseseră avertizaţi împotriva acestui vrăjmaş primejdios; dar el a lucrat în întuneric, ascunzându-şi planul, ca să-şi poată îndeplini mai cu succes scopul. Folosind ca mediu şarpele, pe atunci o fiinţă cu înfăţişare fermecătoare, el s-a
2 adresat Evei: "Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: "Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădinăţ" (Gen. 3:1). Dacă Eva s-ar fi abţinut să intre în discuţie cu ispititorul, ea ar fi fost în siguranţă; dar s-a aventurat să parlamenteze cu el şi a căzut victimă vicleniilor lui. În acelaşi fel sunt încă mulţi biruiţi. Ei se îndoiesc şi pun în discuţie cerinţele lui Dumnezeu şi în loc să asculte de poruncile divine, acceptă teorii omeneşti, care sunt doar o deghizare a planurilor lui Satana.

"Femeia a răspuns şarpelui: "Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: "Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi".
3 Atunci şarpele a zis femeii: "Hotărât, că nu veţi muri; dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul". (Gen. 3:2-5).

El i-a spus că ei vor fi ca Dumnezeu, posedând o înţelepciune mai mare decât înainte şi ajungând la un nivel mai
4 înalt de existenţă. Eva a cedat ispitei; prin influenţa ei, Adam a fost dus în păcat. Ei au crezut cuvintele şarpelui, că Dumnezeu nu avea intenţia să procedeze cum spusese; ei n-au avut încredere în Creatorul lor şi şi-au închipuit că El le îngrădea libertatea, că ei ar obţine o mai mare înţelepciune şi o stare mai înaltă prin călcarea Legii Sale.

Dar cum a înţeles Adam, după păcătuire, semnificaţia cuvintelor: "În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit"?A înţeles el că însemnau, aşa cum îi făcuse Satana să creadă, că vor fi conduşi la o stare mai înaltă de
5 existenţă?Atunci, în adevăr, prin păcătuire ar fi obţinut un mare avantaj, iar Satana s-ar fi dovedit un binefăcător al neamului omenesc. Dar Adam a descoperit că nu acesta era sensul sentinţei divine. Dumnezeu a declarat că

omul se va întoarce în pământul din care a fost luat, ca pedeapsă pentru păcat: "căci țărână eşti şi în țărână te vei întoarce". (vers. 19). Cuvintele lui Satana, "vi se vor deschide ochii", s-au dovedit a fi adevărate numai în sensul că, după ce Adam şi Eva n-au ascultat de Dumnezeu, li s-au deschis ochii să-şi vadă nesăbuința; ei au cunoscut răul şi au gustat din rodul amar al păcatului.

6 În mijlocul Edenului, creştea pomul vieții al cărui fruct avea puterea să perpetueze viața. Dacă Adam ar fi rămas ascultător de Dumnezeu, el ar fi continuat să se bucure de intrare liberă la acest pom şi ar fi trăit veşnic. Dar când a păcătuit, i s-a interzis să mai mănânce din pomul vieții şi a devenit muritor. Sentința divină, "țărână eşti şi în țărână te vei întoarce", indică stingerea completă a vieții.

7 Nemurirea, făgăduită omului cu condiția ascultării, a fost pierdută prin păcătuire. Adam nu putea transmite urmaşilor lui ceea ce nu avea; şi n-ar fi fost nici o speranță pentru neamul omenesc căzut, dacă Dumnezeu, prin jertfa Fiului Său, nu i-ar fi oferit nemurirea. În timp ce "moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit", Hristos "a adus la lumină viața şi nemurirea, prin Evanghelie". (Rom. 5:12; 2 Tim. 1:10). Nemurirea poate fi obținută numai prin Hristos. Isus a spus: "Cine crede în Fiul, are viața veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața." (Ioan 3:36). Orice om poate să intre în posesia acestei binecuvântări prețioase, dacă împlineşte condițiile. Toți, care "prin stăruința în bine, caută slava, cinstea şi nemurirea", vor primi "viața veşnică". (Rom. 2:7).

8 Singurul care a făgăduit lui Adam viața prin neascultare, a fost marele amăgitor. Declarația şarpelui către Eva în Eden - "Hotărât, că nu veți muri", ?a fost prima predică despre nemurirea sufletului. Totuşi declarația aceasta, care se bazează numai pe autoritatea Satanei, răsună de la amvoanele creştinătății şi este primită de majoritatea omenirii tot atât de uşor cum a fost primită de primii noştri părinți. Sentința divină, "Sufletul care păcătuieşte, acela va muri" (Ezech. 18:20), este făcută să însemne: Sufletul care păcătuieşte nu va muri, ci va trăi veşnic. Nu putem să nu ne uimim de orbirea ciudată care face pe oameni atât de creduli față de cuvintele Satanei şi atât de necredincioşi față de cuvintele lui Dumnezeu.

9 Dacă omul, după cădere, ar fi avut intrare liberă la pomul vieții, ar fi trăit veşnic şi astfel păcatul ar fi fost nemuritor. Dar nişte heruvimi cu o sabie învăpăiată au păzit "drumul care ducea la pomul vieții" (Gen.

10 3:24) şi nimănui din familia lui Adam nu i-a mai fost îngăduit să treacă de acea barieră şi să mănânce din fructul dătător de viață. De aceea nu există păcătos nemuritor.

11 După cădere, Satana a poruncit îngerilor săi să facă un efort deosebit pentru a înrădăcina credința în nemurirea naturală a omului; convingând pe oameni să primească această rătăcire, urmau să-i conducă la concluzia că păcătosul va trăi în chinuri veşnice. Apoi, prințul întunericului, lucrând prin agenții lui, prezintă pe Dumnezeu ca pe un tiran răzbunător, declarând că El aruncă în iad pe toți cei care nu-i sunt pe plac şi-i face să simtă veşnic mânia Lui; şi că în timp ce suferă chinuri de nedescris şi se zvârcolesc în flăcările veşnice, Creatorul priveşte cu satisfacție asupra lor.

12 În felul acesta arhiamăgitorul pune atributele lui pe seama Creatorului şi Binefăcătorului omenirii. Cruzimea este de la Satana. Dumnezeu este iubire; tot ce a creat a fost curat, sfânt şi plăcut, până când a fost introdus păcatul de primul mare răzvrătit. Satana însuşi este vrăjmaşul care ispiteşte pe om să păcătuiască şi apoi îl distruge, dacă poate; iar când este sigur de victimă, este încântat de ruina pe care a produs-o. Dacă i s-ar îngădui, el ar prinde tot neamul omenesc în năvodul lui. Dacă n-ar fi intervenția puterii divine, nici un fiu sau fiică a lui Adam n-ar scăpa. Satana caută să biruiască pe oameni astăzi, aşa cum a biruit pe primii noştri părinți, slăbindu-le încrederea în Creatorul lor şi făcându-i să se îndoiască de înțelepciunea guvernării Sale şi de dreptatea legilor Sale. Pentru a-şi justifica propria lor răutate şi răzvrătire, Satana şi trimişii lui reprezintă pe Dumnezeu ca fiind mai rău ca ei.

13 Marele amăgitor se străduieşte să atribuie înfiorătoarea lui cruzime de caracter Tatălui nostru ceresc, pentru ca el să apară foarte mult nedreptățit prin expulzarea din cer, pentru că n-a vrut să se supună unui cârmuitor atât de nedrept. El prezintă înaintea lumii libertatea de care s-ar putea bucura sub domnia lui blândă, în contrast cu sclavia impusă de decretele severe ale lui Iehova. Astfel reuşeşte să amăgească şi să îndepărteze sufletele de la credincioşia față de Dumnezeu.

14 Cât de incompatibilă cu orice sentiment de iubire şi îndurare şi chiar cu simțul nostru de dreptate, este doctrina potrivit căreia morții nelegiuiți sunt chinuiți în foc şi pucioasă, într-un iad care arde veşnic; că pentru păcatele unei vieți pământeşti scurte, trebuie să fie torturați atât cât va trăi Dumnezeu. Totuşi această doctrină a fost mult predicată şi este inclusă în multe din crezurile Creştinismului. Un erudit doctor în teologie a spus: "Priveliştea chinurilor iadului va mări fericirea sfinților pe vecie. Când vor vedea pe alții cu aceeaşi natură şi născuți în aceleaşi împrejurări, aruncați într-o asemenea suferință, iar ei tratați atât de diferit, vor realiza cât de fericiți sunt". Altul a folosit aceste cuvinte: "În timp ce hotărârea de condamnare se execută în veci asupra vaselor mâniei, fumul chinului lor se ridică veşnic înaintea vaselor îndurării care, în loc să împărtăşească soarta acestor ființe nenorocite, vor spune: "Amin, Aleluia! Lăudați pe Domnul!" Unde se găseşte o astfel de învățătură pe paginile Cuvântului lui Dumnezeu?Vor fi lipsiți cei răscumpărați în ceruri de orice sentiment de milă şi compasiune, chiar

şi de sentimentul omeniei obişnuite?Vor fi acestea înlocuite cu indiferenţa stoicului sau cruzimea sălbaticului?Nu, nicidecum; aceasta nu este învăţătura Cărţii lui Dumnezeu. Aceia care prezintă concepţiile exprimate în citatele de mai sus, ar putea să fie oameni învăţaţi şi chiar de bună credinţă, dar sunt amăgiţi de sofismele lui Satana. El îi face să interpreteze greşit unele expresii categorice ale Scripturii, dând limbajului un colorit de amărăciune şi răutate, care-i aparţine lui, nu Creatorului nostru. "Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă, de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreţi să muriţiţ" (Ezech. 33:11).

Ce ar câştiga Dumnezeu dacă am admite că El Se delectează privind la chinuri fără sfârşit, că El este încântat de gemetele, ţipetele şi blestemele creaturilor chinuite pe care El le ţine în flăcările iadului?Pot oare aceste sunete înspăimântătoare să constituie o muzică pentru auzul Iubirii infinite?Se susţine că pedepsirea nelegiuiţilor cu
15 chinul veşnic ar arăta ura lui Dumnezeu pentru păcat, răul care ruinează pacea şi ordinea universului. Ce blasfemie teribilă! Ca şi când ura lui Dumnezeu faţă de păcat este motivul ca el să fie perpetuat. Deoarece, potrivit învăţăturilor acestor teologi, chinul veşnic fără speranţă de îndurare înfurie victimele nenorocite şi pentru că ele îşi revarsă mânia în blesteme şi hulă, îşi măresc continuu povara de vinovăţie. Slava lui Dumnezeu nu este mărită perpetuând astfel creşterea continuă a păcatului de-a lungul veşniciei.

Este mai presus de capacitatea minţii omeneşti să evalueze răul care a fost produs de erezia chinului veşnic. Religia Bibliei, plină de iubire, bunătate şi abundând de milă, este întunecată de superstiţie şi îmbrăcată în teroare.
16 Când luăm în consideraţie în ce culori false a zugrăvit Satana caracterul lui Dumnezeu, să ne mai mirăm că îndurătorul nostru Creator este de temut, de groază şi chiar urât de oameni?Concepţiile înspăimântătoare despre Dumnezeu care au fost răspândite în toată lumea prin învăţăturile de la amvoane, au dat naştere la mii, ba chiar milioane de sceptici şi necredincioşi.

Teoria chinurilor veşnice este una din doctrinele false care constituie vinul desfrânării Babilonului, din care dă să bea tuturor naţiunilor.(Apoc. 14:8; 17:2). Este, în adevăr, o taină că slujitorii lui Hristos au acceptat această erezie şi au predicat-o de la amvoanele sfinte. Ei au primit-o de la Roma, tot aşa cum au primit şi sabatul fals. Este
17 adevărat că a fost predicată de oameni mari şi buni; dar ei nu au avut lumină asupra acestui subiect aşa cum avem noi. Ei au fost răspunzători numai pentru lumina care a strălucit în timpul lor; noi suntem răspunzători pentru aceea care străluceşte în zilele noastre. Dacă ne întoarcem de la mărturia Cuvântului lui Dumnezeu şi acceptăm doctrine false pentru motivul că le-au predicat părinţii noştri, cădem sub condamnarea pronunţată asupra Babilonului; noi bem din vinul desfrânării lui.

O mare clasă de oameni pe care doctrina chinului veşnic îi revoltă, sunt conduşi către o rătăcire opusă. Ei văd că Scripturile prezintă pe Dumnezeu ca pe o fiinţă iubitoare şi compătimitoare şi nu cred că El predă creaturile Sale
18 focului unui iad care arde veşnic. Susţinând că sufletul este înzestrat cu nemurire naturală, nu văd altă alternativă, decât să concludă că toată omenirea va fi, în cele din urmă, mântuită.

Mulţi privesc ameninţările Bibliei ca fiind destinate numai să îngrozească pe oameni să asculte, dar nu ca să fie împlinite literal. Astfel păcătosul poate să trăiască în plăceri egoiste, desconsiderând cerinţele lui Dumnezeu şi
19 totuşi să spere să fie, în cele din urmă, primit în harul Său. O astfel de doctrină, care se bizue pe îndurarea lui Dumnezeu, dar care ignorează dreptatea Sa, este plăcută inimii fireşti şi încurajează pe cei nelegiuiţi în nelegiuirea lor.

Pentru a vedea cum cei care cred într-o mântuire universală răstălmăcesc Scripturile pentru a-şi susţine dogmele lor distrugătoare de suflete, este suficient doar să cităm propriile lor declaraţii. La înmormântarea unui tânăr
20 necredincios, care fusese omorât într-un accident, un predicator universalist a ales ca text declaraţia din Scriptură cu privire la David: "căci se mângâiase de moartea lui Amnon". (2 Sam. 13:39).

"Sunt întrebat deseori, a spus vorbitorul, care va fi soarta acelora care părăsesc lumea în stare de păcat, mor, poate în stare de ebrietate, mor cu veşmintele nespălate de petele roşii ale crimei sau mor aşa cum a murit acest tânăr,
21 fără să fi făcut vreo mărturisire de credinţă sau să fi trăit o viaţă religioasă. Suntem mulţumiţi cu ceea ce ne spun Scripturile; răspunsul lor va rezolva această problemă înfricoşătoare.

Amnon era peste măsură de păcătos; nu se pocăise, se îmbătase şi a fost ucis pe când era beat. David era profet al lui Dumnezeu; el trebuie să fi ştiut dacă soarta lui Amnon avea să fie rea sau bună în lumea viitoare. Care a fost
22 exprimarea inimii lui?"Împăratul David a încetat să mai urmărească pe Absalom, căci se mângâiase de moartea lui Amnon." (vers. 39).

"Íi ce concluzie se poate deduce din acest text?Nu este aşa că suferinţele veşnice nu erau o parte din credinţa lui religioasă?Aşa înţelegem noi; aici descoperim un argument triumfător în sprijinul unei ipoteze mai plăcute, mai luminoase, mai bune privind curăţia şi pacea universală de la urmă. David a fost mângâiat văzând că fiul lui era
23 mort. Íi de ce?Pentru că prin ochiul profeţiei el a putut să privească înainte, la un viitor glorios, să vadă că fiul lui, scăpat de toate ispitele, eliberat de robie şi curăţit de corupţia păcatului, după ce a fost făcut îndeajuns de sfânt şi iluminat, a fost primit în adunarea spiritelor înălţate, şi fericite. Singura lui mângâiere a fost că fiind mutat din

starea actuală de păcat şi suferință, iubitul lui fiu se dusese acolo unde adierile cele mai sublime ale Duhului Sfânt vor fi revărsate peste sufletul lui întunecat, acolo unde mintea lui va fi deschisă înțelepciunii cerului şi binecuvântărilor iubirii eterne şi astfel era pregătit cu o natură sfințită să se bucure de odihna şi de societatea moştenirii cereşti.

"În aceste gânduri, am dori să se înțeleagă că noi credem că mântuirea oferită de cer nu depinde de nimic din ceea ce putem noi să facem în această viață; nici de schimbarea în prezent a inimii, nici de credința prezentă, nici de mărturisirea prezentă a religiei." În felul acesta pretinsul slujitor al lui Hristos repetă neadevărul rostit de şarpe în
24 Eden: "Hotărât, că nu veți muri!" "În ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veți fi ca Dumnezeu." El declară că cel mai ticălos dintre păcătoşi- criminalul, hoțul şi desfrânatul - după moarte vor fi pregătiți să intre în fericirea veşnică.

De unde trage acest falsificator al Scripturilor concluziile sale?Dintr-o singură propoziție care exprimă supunerea lui David față de hotărârea Providenței. "David a încetat să mai urmărească pe Absalom, căci se mângâiase de
25 moartea lui Amnon". Durerea sfâşietoare fiind alinată cu trecerea timpului, gândurile lui s-au întors de la fiul mort la cel viu, care fugise de frica pedepsei meritate pentru crima lui.

Aceasta este dovada că Amnon cel bețiv, care săvârşise incestul, a fost dus imediat după moarte în locuințele fericirii spre a fi curățit şi pregătit pentru societatea îngerilor fără păcat! În adevăr, o poveste plăcută, bine aranjată pentru a satisface inima firească! Aceasta este însăşi doctrina Satanei şi îşi face lucrarea cu succes. Să mai fim surprinşi că nelegiuirea abundă, cu o asemenea învățătură?Metoda folosită de acest învățător fals ilustrează ceea ce fac mulți alții. Câteva cuvinte ale Scripturii sunt scoase din context, care în multe cazuri ar dovedi că înțelesul
26 lor este exact opus interpretării date; şi asemenea pasaje scoase din context sunt denaturate şi folosite ca dovezi pentru susținerea doctrinelor care n-au nici un temei în Cuvântul lui Dumnezeu. Argumentul citat ca dovadă că Amnon cel bețiv se află în ceruri este doar o deducție contrazisă direct de declarația clară şi categorică a Scripturilor care spun că nici un bețiv nu va moşteni Împărăția lui Dumnezeu. (1 Cor. 6:10). Astfel îndoielnicii, necredincioşii şi scepticii schimbă adevărul în minciună. Mulțimi au fost amăgite de sofismele lor şi adormite în leagănul siguranței fireşti.

Dacă ar fi adevărat că sufletele tuturor oamenilor merg direct în cer în momentul morții, atunci am dori mai degrabă moartea decât viața. Mulți au fost determinați de această credință să-şi pună capăt vieții. Când sunt
27 copleşiți de necazuri, încurcături şi dezamăgiri, li se pare mai uşor să-şi curme firul delicat al vieții şi să se înalțe în fericirea lumii veşnice.

Dumnezeu a dat în Cuvântul Său dovezi clare că va pedepsi pe călcătorii Legii Sale. Aceia care se măgulesc cu gândul că El este prea îndurător pentru a aplica dreptatea asupra păcătosului, să privească la crucea de pe Calvar. Moartea Fiului nevinovat al lui Dumnezeu dovedeşte că "plata păcatului este moartea", că orice călcare a Legii lui Dumnezeu trebuie să-şi primească dreapta răsplată. Hristos, Cel fără păcat, a devenit păcat pentru om. El a
28 suportat vina călcării Legii şi ascunderea feței Tatălui Său, până când inima I-a fost frântă şi viața zdrobită. Tot acest sacrificiu a fost făcut pentru ca păcătoşii să poată fi răscumpărați. Omul nu putea fi liberat de pedeapsa păcatului pe nici o altă cale. Orice suflet care refuză să devină părtaş al ispăşirii obținute cu un pre?atât de mare, trebuie să suporte în propria lui persoană vinovăția şi pedeapsa pentru călcarea Legii.

Să examinăm, în continuare, ce învață Biblia cu privire la cei neevlavioşi şi nepocăiți, pe care universaliştii îi
29 aşează în cer împreună cu îngerii sfinți şi fericiți.

"Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții." (Apoc. 21:6). Această făgăduință este numai pentru cei care însetează. Numai acelora care simt nevoie după apa vieții şi o caută cu prețul pierderii
30 tuturor celorlalte lucruri, le va fi asigurată. "Cel ce va birui, va moşteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeu lui şi el va fi fiul Meu." (vers. 7). Aici sunt arătate de asemenea condițiile. Pentru a moşteni aceste lucruri trebuie să ne împotrivim păcatului şi să-l biruim.

Domnul declară prin profetul Isaia: "Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine... Vai de cel rău! Lui îi va merge rău, căci va culege rodul faptelor lui". (Is. 3:10, 11). "Totuşi, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul, spune înțeleptul, şi stăruieşte multă vreme în el, eu ştiu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu şi au frică de
31 El. Dar cel rău, nu este fericit." (Ecles. 8:12, 13). Iar Pavel mărturiseşte că păcătosul îşi adună "o comoară de mânie pentru ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui". "Necaz şi strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul." (Romani 2:5, 6, 9).

"Nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moştenire în Împărăția lui Hristos şi a lui Dumnezeu." (Efes. 5:5). "Urmăriți pacea cu toți şi sfințirea, fără care nimeni nu va
32 vedea pe Domnul." (Evr. 12:14). "Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, şi să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli, şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună." (Apoc. 22:14, 15).

33 Dumnezeu a făcut oamenilor cunoscut caracterul Său şi metoda Sa de a trata păcatul. "Domnul, Dumnezeu este

un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care Îşi ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat." (Exod 34:6, 7). "Domnul... nimiceşte pe toți cei răi." (Ps. 145:20). "Dar cei răzvrătiți sunt nimiciți cu toții, sămânța celor răi este prăpădită." (Ps. 37:38). Puterea şi autoritatea guvernării divine vor fi folosite pentru a pune capăt răzvrătirii; totuşi, pedepsele dreptății divine, vor fi în armonie desăvârşită cu caracterul lui Dumnezeu care este milos, îndelung răbdător şi plin de bunătate.

Dumnezeu nu constrânge voința sau judecata nimănui. El nu găseşte plăcere într-o ascultare de rob. El doreşte ca
34 făpturile mâinilor Sale să-L iubească pentru că este demn de iubit. El doreşte ca ele să-L asculte pentru că au o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății şi bunătății Sale. Íi toți cei care au o concepție corectă despre aceste calități Îl vor iubi pentru că sunt atraşi către El din admirație pentru atributele Sale.

Principiile bunătății, îndurării şi iubirii, predicate şi exemplificate de Mântuitorul nostru, sunt o expresie a voinței
35 şi caracterului lui Dumnezeu. Hristos a declarat că n-a predicat nimic altceva decât ceea ce a primit de la Tatăl Său. Principiile guvernării divine sunt în armonie desăvârşită cu porunca Mântuitorului: "Iubiți pe vrăjmaşii voştri".

Dumnezeu aduce la îndeplinire dreptatea asupra celor nelegiuiți pentru binele universului şi chiar pentru binele acelora asupra cărora vin judecățile Sale. El i-ar face fericiți dacă ar putea face aceasta în conformitate cu legile guvernării Sale şi dreptatea caracterului Său. El îi înconjoară cu dovezile iubirii Sale, le dăruieşte cunoaşterea Legii Sale şi-i urmăreşte cu darurile îndurării Sale, dar ei disprețuiesc iubirea Sa, desființează Legea Sa şi leapădă
36 harul Său. În timp ce primesc continuu darurile Sale, ei dezonorează pe Dătător; ei urăsc pe Dumnezeu deoarece ştiu că El are oroare de păcatele lor. Domnul suportă îndelung răutatea lor, dar, în cele din urmă, va veni ora decisivă, când le va fi hotărâtă soarta. Îi va obliga El pe aceşti răzvrătiți să stea de partea Sa?Îi va constrânge El să facă voia Sa?Aceia care au ales pe Satana drept conducător şi au fost stăpâniți de puterea lui, nu sunt pregătiți să intre în prezența lui Dumnezeu.

Mândria, amăgirea, desfrâul, cruzimea s-au fixat în caracterul lor. Pot ei să intre în ceruri şi să locuiască veşnic cu aceia pe care i-au disprețuit şi urât pe pământ?Adevărul nu va fi niciodată plăcut mincinosului; blândețea nu va mulțumi încrederea de sine şi mândria; curăția nu este pe placul celui corupt; iubirea dezinteresată nu pare atrăgătoare celui egoist. Ce izvor de bucurie poate oferi cerul acelora care sunt cu totul absorbiți de interese pământeşti şi egoiste?Ar putea aceia ale căror vieți au fost petrecute în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu să fie strămutați deodată în ceruri şi să vadă starea de desăvârşire înaltă şi sfântă care există acolo, - orice suflet plin de iubire, orice față strălucind de bucurie, o muzică încântătoare în sunete melodioase ridicându-se spre onoarea lui Dumnezeu şi a Mielului şi torente neîntrerupte de lumină revărsându-se asupra răscumpărților de la fața Aceluia
37 care şade pe tron, -ar putea aceia ale căror inimi sunt pline de ură față de Dumnezeu, față de adevăr şi de sfințenie, să se unească cu mulțimile cereşti şi să participe la cântările lor de laudă?Ar putea ei să suporte slava lui Dumnezeu şi a Mielului?Nu, nicidecum; le-au fost oferiți ani de har, pentru ca să-şi formeze caractere pentru cer; dar ei nu şi-au educat niciodată mintea să iubească curăția; n-au învățat niciodată limbajul cerului, iar acum este prea târziu. O viață de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i-a făcut inapți pentru cer. Curăția, sfințenia şi pacea lui ar fi o tortură pentru ei; slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ar dori să fugă din acel loc sfânt. Ar prefera nimicirea, ca să poată fi ascunşi de fața Aceluia care a murit ca să-i răscumpere. Soarta celor nelegiuiți este hotărâtă prin propria lor alegere. Excluderea lor din ceruri este urmarea voinței lor şi este dreaptă şi plină de îndurare din partea lui Dumnezeu.

Asemenea apelor potopului, focul zilei celei mari face cunoscut verdictul lui Dumnezeu că nelegiuiții sunt
38 irecuperabili. Ei nu sunt dispuşi să se supună autorității divine. Voința lor a fost exercitată în răzvrătire; iar când viața se sfârşeşte, este prea târziu să-şi schimbe cursul gândurilor în direcție opusă, prea târziu pentru a se mai întoarce de la nelegiuire la ascultare, de la ură la iubire.

Cruțând viața lui Cain ucigaşul, Dumnezeu a dat lumii un exemplu privind consecința îngăduirii păcătosului să trăiască pentru a continua o viață de nelegiuire neînfrânată. Prin influența învățăturii şi exemplului lui Cain,
39 mulțimea urmaşilor lui a fost condusă la păcat, până când, "răutatea omului era mare pe pământ şi toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău... Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie". (Gen 6:5, 11).

Din îndurare față de lume, Dumnezeu a nimicit pe locuitorii ei nelegiuiți din timpul lui Noe. Din îndurare a
40 distrus pe locuitorii corupți ai Sodomei. Prin puterea amăgitoare a Satanei, cei ce săvârşesc fărădelegea câştigă simpatie şi admirație şi astfel conduc continuu şi pe alții la răzvrătire. Aşa a fost în zilele lui Cain şi Noe, precum şi în timpul lui Abraam şi Lot; la fel stau lucrurile şi în timpul nostru.

41 Din îndurare pentru univers, Dumnezeu va distruge, în cele din urmă, pe cei care au respins harul Său.

"Fiindcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veşnică în Isus Hristos,
42 Domnul nostru." (Rom. 6:23). În timp ce viața este moştenirea celor drepți, moartea este partea celor nelegiuiți.

Moise a spus lui Israel: "Iată, îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul". (Deut. 30:15). Moartea la care se referă aceste texte, nu este aceea pronunţată asupra lui Adam, deoarece toată omenirea suferă pedeapsa pentru fărădelegea lui. Aceasta este "moartea a doua", care este pusă în contrast cu viaţa veşnică.

Ca urmare a păcatului lui Adam, moartea a trecut asupra întregului neam omenesc. Toţi, fără deosebire, merg în
43 mormânt. Dar prin prevederile Planului de Mântuire toţi vor fi scoşi din mormintele lor. "Va fi o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi." "Îi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos." (Fapte 24:15; 1 Cor. 15:22).

Totuşi se va face o deosebire între cele două categorii care vor fi înviate. "Toţi cei din morminte vor auzi glasul
44 Lui şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată." (Ioan 5:28, 29). Aceia care au fost "socotiţi vrednici" de învierea pentru viaţă sunt "fericiţi şi sfinţi". "Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere."

Dar aceia care n-au obţinut iertare prin pocăinţă şi credinţă, trebuie să primească pedeapsa nelegiuirii - "plata
45 păcatului". Ei vor suferi o pedeapsă care va fi diferită ca durată şi intensitate, "după faptele lor", dar care în cele din urmă se va termina cu moartea a doua.

Deoarece este imposibil pentru Dumnezeu, potrivit cu dreptatea şi îndurarea Sa, să mântuiască pe păcătos în păcatele lui, El îl privează de existenţa pe care a pierdut-o datorită nelegiuirilor lui şi de care el însuşi s-a dovedit
46 nevrednic. Un scriitor inspirat spune: "Încă puţină vreme şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi". Iar un altul declară: "Îi vor fi ca şi când n-ar fi fost niciodată". (Ps. 37:10; Obadia 16). Acoperiţi de infamie ei se vor cufunda într-o uitare fără speranţă şi veşnică.

Astfel se va pune capăt păcatului, cu tot blestemul şi ruina care au rezultat din el. Psalmistul spune: "Tu pedepseşti neamurile, nimiceşti pe cel rău, le ştergi numele pentru totdeauna şi pe vecie. S-au dus vrăjmaşii! N-au rămas din ei decât nişte dărâmături veşnice!" (Ps. 9:5, 6). Ioan, în Apocalips, privind în viitor spre existenţa
47 veşnică a celor mântuiţi, aude un imn de laudă universal netulburat de nici o notă discordantă. Toate fiinţele din cer şi de pe pământ au fost auzite dând slavă lui Dumnezeu (Apoc. 5:13). Acolo nu vor exista suflete pierdute care să hulească pe Dumnezeu în timp ce se zvârcolesc în chinuri veşnice, nici fiinţe nenorocite în iad, ale căror ţipete de durere să se amestece cu cântările celor mântuiţi.

Pe eroarea fundamentală a nemuririi naturale a sufletului se bazează doctrina stării conştiente în moarte - o doctrină care, ca şi cea a chinurilor veşnice, este contrară învăţăturilor Scripturilor, raţiunii şi simţămintelor noastre de omenie. Potrivit credinţei populare, răscumpăraţii din ceruri au cunoştinţă de tot ce se petrece pe pământ, îndeosebi în vieţile prietenilor pe care i-au părăsit. Dar cum ar putea să fie un izvor de fericire pentru
48 morţi, să cunoască necazurile celor vii, să fie martori la păcatele săvârşite de cei iubiţi ai lor şi să-i vadă suferind toate întristările, dezamăgirile şi necazurile vieţii?De câtă fericire cerească s-ar bucura aceia care plutesc deasupra prietenilor lor de pe pământ?Cât de cu totul revoltătoare este credinţa că îndată ce suflarea părăseşte trupul, sufletul celui nepocăit este încredinţat flăcărilor iadului! Până la ce adâncimi de suferinţă trebuie să fie cufundaţi aceia, care-şi văd prietenii mergând în mormânt nepregătiţi, ca să intre într-o veşnicie de suferinţă şi păcat! Mulţi au fost duşi la nebunie de acest gând chinuitor.

Ce spun Scripturile despre aceste lucruri?David declară că omul nu este conştient după moarte: "Suflarea lor trece, se întorc în pământ şi în aceeaşi zi le pier şi planurile lor". (Ps. 146:4). Solomon prezintă aceeaşi mărturie:
49 "Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic... Îi dragostea lor, şi ura lor, şi pizma lor, de mult au şi pierit, şi niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare... Căci, în locuinţa morţilor, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici ştiinţă, nici înţelepciune!" (Ecles. 9:5, 6, 10).

Când, ca răspuns la rugăciune, viaţa lui Ezechia a fost prelungită cu 15 ani, împăratul recunoscător a adus lui Dumnezeu un imn de laudă pentru marea Sa îndurare. În această cântare el spune motivul pentru care se bucură: "Căci nu locuinţa morţilor Te laudă, nu moartea Te măreşte şi cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în
50 credincioşia Ta; ci cel viu, da, cel viu Te laudă ca mine astăzi". (Is. 38:18, 19). Teologia populară prezintă pe morţii neprihăniţi în ceruri, împărtăşindu-se de fericire şi lăudând pe Dumnezeu cu limbi nemuritoare; dar Ezechia n-a văzut o asemenea perspectivă glorioasă în moarte. Prin cuvintele lui, el este de acord cu mărturia psalmistului: "Căci cel ce moare nu-şi mai aduce aminte de Tine; şi cine Te va lăuda în locuinţa morţilorţ" "Nu morţii laudă pe Domnul şi nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii." (Ps. 6:5; 115:17).

Petru, în ziua Cincizecimii, a declarat că patriarhul David "a murit şi a fost îngropat; şi mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi... Căci David nu s-a suit în ceruri". (Fapte 2:29, 34). Faptul că David rămâne în
51 mormânt până la înviere, dovedeşte că cei neprihăniţi nu merg în ceruri la moarte. Numai prin înviere şi în virtutea faptului că Isus a înviat, va putea David în cele din urmă să stea la dreapta lui Dumnezeu.

Pavel a spus: "Căci, dacă nu înviază morţii, nici Hristos n-a înviat. Îi dacă n-a înviat Hristos, credinţa voastră este
52 zadarnică, voi sunteţi încă în păcatele voastre şi prin urmare şi cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduţi". (1 Cor. 15:16-18). Dacă de patru mii de ani, drepţii, la moartea lor, au mers direct în ceruri, cum a putut spune Pavel că

dacă nu este înviere "cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduţiţ" N-ar mai fi necesară nici o înviere.
Martirul Tyndale, referindu-se la starea celor morţi, a declarat: "Mărturisesc deschis că nu sunt convins că ei sunt
53 deja în slava deplină în care este Hristos şi îngerii aleşi ai lui Dumnezeu. Acesta nu este un punct al credinţei mele; căci dacă ar fi, atunci predicarea învierii trupului ar fi un lucru zadarnic". - (William Tyndale, Preface to New Testament, ed. 1534. Reprinted in British Reformers, ?Tindal, Frith, Barnes, pg. 349).
Nu se poate nega faptul că speranţa trecerii la fericirea veşnică imediat după moarte a condus la neglijarea generală a doctrinei biblice a învierii. Această tendinţă a fost remarcată de Dr. Adam Clarke, care a spus: "Doctrina învierii pare să fi fost considerată de importanţă mult mai mare printre creştinii bisericii primare decât
54 este în prezent! De ce?Apostolii au insistat continuu asupra ei şi au îndemnat prin ea pe urmaşii lui Hristos la stăruinţă, ascultare şi bucurie. Urmaşii lor de astăzi rareori o mai menţionează! Aşa au predicat apostolii şi aşa au crezut creştinii bisericii primare; aşa predicăm noi şi aşa cred ascultătorii noştri. Nu există în Evanghelie o doctrină asupra căreia să se pună un accent mai mare; şi nu este o doctrină în sistemul actual de predicare care să fie tratată cu mai multă neglijenţă! (Commentary, remarks on 1 Cor. 15, par. 3).
55 Aceasta a continuat până când adevărul slăvit al învierii a ajuns aproape cu totul necunoscut şi pierdut din vedere de lumea creştină.
Astfel, un scriitor religios de frunte, comentând cuvintele lui Pavel din 1 Tes. 4: 13-18 spune: "Din motive
56 practice de consolare, doctrina fericitei nemuriri a drepţilor, ţine pentru noi locul oricărei doctrine îndoielnice privind a doua venire a Domnului. Domnul vine pentru noi la moartea noastră. Pentru aceasta trebuie să aşteptăm şi să veghem. Morţii sunt deja intraţi în slavă. Ei nu mai aşteaptă trâmbiţa pentru judecata şi fericirea lor".
Când Isus era gata să părăseacă pe ucenici, nu le-a spus că vor veni curând la El. "Mă duc să vă pregătesc un loc, a spus El, şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine". (Ioan 14:2, 3).
57 Mai mult, Pavel ne spune că: "Însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorâ din cer şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul". Íi adaugă: "Mângâiaţi-vă dar unii pe alţii cu aceste cuvinte".
(1 Tes. 4:16-18). Ce contrast izbitor între aceste cuvinte de mângâiere şi acelea ale pastorului universalist citat
58 mai înainte! Acesta consola pe prietenii întristaţi cu asigurarea că, oricât de păcătos ar fi fost cel mort, când şi-a dat sfârşitul, el avea să fie primit printre îngeri.
59 Pavel, în schimb, îndreaptă pe fraţii lui către venirea viitoare a Domnului, când cătuşele mormântului vor fi sfărâmate şi "cei morţi în Hristos" vor fi înviaţi pentru viaţă veşnică.
Înainte ca morţii să intre în locuinţele pregătite pentru cei drepţi, cazurile lor trebuie cercetate, iar caracterele şi faptele lor trebuie examinate înaintea lui Dumnezeu. Toţi trebuie judecaţi după lucrurile scrise în cărţi şi răsplătiţi
60 după faptele lor. Această judecată nu are loc la moarte. Observaţi cuvintele lui Pavel: "Dumnezeu... a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morţi". (Fapte 17:31). Aici apostolul declară în mod clar că a fost hotărât un anumit timp, în viitor, pentru judecarea lumii.
Iuda se referă la aceeaşi perioadă: "El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanţuri veşnice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuinţa" El citează mai departe cuvintele lui
61 Enoh: "Iată a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor". (Iuda 6, 14, 15). Ioan spune că a "văzut pe morţi, mici şi mari, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise... Íi morţii au fost judecaţi... după cele ce erau scrise în cărţile acelea". (Apoc. 20:12).
Dacă morţii se bucură deja de fericirea cerului sau se zvârcolesc în flăcările iadului, ce nevoie mai este de o judecată viitoare?Învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu asupra acestor puncte importante nu sunt nici neclare, nici contradictorii; ele pot fi înţelese de minţile obişnuite. Dar care minte sinceră poate vedea înţelepciune sau dreptate în teoria acceptată în prezent?Vor primi cei drepţi, după cercetarea cazurilor lor la judecată, invitaţia: "Bine, rob bun şi credincios... intră în bucuria stăpânului tău", când ei deja vor fi locuit în prezenţa Sa, poate, secole de-a rândul?Vor fi nelegiuiţii chemaţi din locul torturii să primească sentinţa din partea Judecătorului a tot pământul: "Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic"?(Matei 25:21, 41). Ce gravă batjocură! Ce ruşinoasă
62 acuzare a înţelepciunii şi dreptăţii lui Dumnezeu! Teoria nemuririi sufletului a fost una din acele doctrine false pe care Roma, împrumutând-o de la păgâni, a inclus-o în religia creştină. Martin Luther a pus-o în aceeaşi categorie cu "fabulele monstruoase, care formează o parte din gunoiul de decrete al Romei". (E. Petavel, The Problem of Immortality, pg. 255). Comentând cuvintele lui Solomon din Eclesiastul, că morţii nu ştiu nimic, reformatorul spune: "Un alt loc care dovedeşte că morţii... nu ştiu nimic. El spune că acolo nu este nici lucrare, nici chibzuială, nici ştiinţă, nici înţelepciune. Solomon consideră că morţii dorm şi nu ştiu absolut nimic. Morţii zac acolo, nenumărând nici zilele, nici anii, iar când vor fi înviaţi, li se va părea că au dormit abia un minut". (Martin Luther, Exposition of Solomon's Booke Called Ecclesiastes, pg. 152).

63 Nicăieri în Sfintele Scripturi nu se găseşte afirmația că cei drepți îşi primesc răsplata sau că cei nelegiuiți îşi primesc pedeapsa în momentul morții. De la patriarhi şi profeți nu ne-a rămas o astfel de asigurare.
Hristos şi apostolii n-au făcut nici o aluzie la aceasta. Biblia învață clar că morții nu merg imediat în cer. Ei sunt înfățişați ca dormind până la înviere. (1 Tes. 4:14; Iov 14:10-12). Chiar în ziua când funia de argint se rupe şi vasul de aur se sfarmă (Ecles. 12:6), gândurile omului pier. Aceia care coboară în mormânt sunt în țara tăcerii. Ei nu mai ştiu nimic din ceea ce se face sub soare. (Iov 14:21). Binecuvântată odihnă pentru drepții obosiți! Fie timpul lung sau scurt, pentru ei nu este decât o clipă. Ei dorm şi sunt treziți de trâmbița lui Dumnezeu la o
64 nemurire glorioasă. "Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuşi putrezirii.... Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: "Moartea a fost înghițită de biruință". (1 Cor. 15:52-54). Când sunt treziți din somnul lor adânc, ei încep să gândească exact din locul de unde au încetat. Ultima senzație a fost chinul morții; ultimul gând a fost că treceau sub puterea mormântului. Când se vor ridica din mormânt, primul lor gând fericit va fi exprimat prin strigătul triumfal: "Unde îți este biruința, moarte?Unde îți este boldul, moarteţ" (vers. 55).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 34

Este posibil ca morții să vorbească?(Spiritismul) Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Lucrarea îngerilor sfinți, aşa cum este prezentată în Scripturi, este un adevăr deosebit de prețios şi mângâietor pentru toți urmaşii lui Hristos. Învățătura Bibliei asupra acestui subiect a fost întunecată şi falsificată de erorile teologiei populare. Doctrina nemuririi naturale a sufletului, împrumutată la început din filozofia păgână şi
1 încorporată în credința creştină în timpul întunericului marii apostazii, a înlocuit adevărul atât de clar prezentat în Scriptură, că "morții nu ştiu nimic". Mulțimile au ajuns să creadă că spiritele morților sunt "duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea". Íi aceasta în ciuda mărturiei Scripturii despre existența îngerilor cereşti şi despre legătura lor cu istoria omului, înainte de moartea vreunei ființe omeneşti.
Doctrina privind starea conştientă a omului în moarte şi îndeosebi credința că spiritele morților se întorc să slujească celor vii, a pregătit calea pentru spiritismul modern. Dacă morții sunt primiți în prezența lui Dumnezeu şi a îngerilor sfinți şi sunt privilegiați cu cunoştințe, depăşind cu mult pe cele avute înainte de a muri, de ce să nu se întoarcă pe pământ pentru a ilumina şi îndruma pe cei vii?Dacă, aşa cum învață teologii populari, spiritele
2 morților plutesc în jurul prietenilor lor de pe pământ, de ce nu le-ar fi îngăduit să comunice cu ei, să-i avertizeze împotriva răului sau să-i mângâie în necaz?Cum pot aceia, care cred în starea conştientă a omului în moarte, să respingă ceea ce le vine ca o lumină divină transmisă de spiritele glorificate?Prin acest mijloc considerat sfânt, Satana lucrează pentru împlinirea planurilor lui. Îngerii căzuți care împlinesc poruncile lui, apar ca soli din lumea spiritelor. În timp ce susține că aduce pe cei vii în legătură cu cei morți, prințul răului îşi exercită influența lui amăgitoare asupra minților lor.
Satana are putere să aducă înaintea oamenilor apariții ale prietenilor lor plecați dintre cei vii. Contrafacerea este
3 desăvârşită; înfățişarea familiară, cuvintele, tonul sunt reproduse cu o precizie uimitoare. Mulți sunt mângâiați cu asigurarea că cei iubiți ai lor se bucură de fericirea cerului şi fără să bănuiască pericolul, îşi pleacă urechea la "duhurile amăgitoare şi la învățăturile demonilor".
După ce oamenii sunt făcuți să creadă că morții vin, în adevăr, să comunice cu ei, Satana face să apară acei morți care au intrat în mormânt nepregătiți. Ei pretind că sunt fericiți în cer şi să ocupă acolo poziții înalte; astfel este
4 răpândită rătăcirea că nu se face nici o deosebire între cei drepți şi cei păcătoşi. Pretinşii vizitatori din lumea spiritelor rostesc uneori preveniri şi avertizări care se dovedesc a fi corecte. Apoi, când încrederea este câştigată, ei prezintă doctrine care subminează direct credința în Scripturi. Sub aparența unui interes profund pentru buna stare a prietenilor lor de pe pământ, ei insinuează cele mai primejdioase rătăciri. Faptul că afirmă unele adevăruri

şi că uneori sunt în stare să prezică evenimente viitoare, dă declaraţiilor lor o aparenţă de autenticitate; iar învăţăturile lor false sunt acceptate de mulţimi, tot aşa de uşor şi crezute tot aşa de deplin, ca şi când ar fi cele mai sfinte adevăruri ale Bibliei. Legea lui Dumnezeu este dată la o parte, Duhul harului este disprețuit, sângele legământului este considerat nesfânt. Spiritele neagă divinitatea lui Hristos şi aşează pe Însuşi Creatorul pe aceeaşi treaptă cu ele. Astfel, sub o nouă mască, marele răzvrătit continuă războiul început în ceruri contra lui Dumnezeu şi desfăşurat timp de aproape şase mii de ani pe pământ.

Mulți se străduiesc să explice manifestările spiritiste, atribuindu-le în întregime fraudei şi prestidigitației mediului. În timp ce este adevărat că rezultatele scamatoriei au fost considerate adesea manifestări spiritiste autentice, au existat totuşi şi manifestări evidente ale unei puteri supranaturale. Ciocăniturile misterioase, cu care a început spiritismul modern, n-au fost rezultatul prestidigitației sau iscusinței omeneşti, ci lucrarea directă a
5 îngerilor răi, care astfel au introdus una din amăgirile cele mai eficace pentru distrugerea sufletelor. Mulți vor fi prinşi în cursă prin credința că spiritismul este doar o înşelătorie omenească; când vor fi aduşi față în față cu manifestări pe care ei nu le pot privi decât ca supranaturale, vor fi amăgiți şi vor fi făcuți să le accepte ca fiind lucrarea puterii celei mari a lui Dumnezeu.

6 Aceste persoane trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile făcute de Satana şi de agenții lui. Vrăjitorii lui Faraon au fost în stare să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu cu ajutorul Satanei.

Pavel mărturiseşte că înainte de a doua venire a lui Hristos, vor avea loc manifestări similare ale puterii satanice. Venirea Domnului va fi precedată de manifestarea puterii Satanei prin "tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi de toate amăgirile nelegiuirii". (2 Tes. 2:9, 10). Apostolul Ioan, descriind puterea făcătoare de minuni care va fi manifestată în zilele sfârşitului, declară: "Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se
7 pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Îi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă". (Apoc. 13:13, 14). Aici nu sunt prezise doar înşelătorii. Oamenii sunt amăgiți de minunile pe care agenții Satanei au putere să le facă şi nu pe care pretind că le fac. Prințul întunericului, care şi-a dedicat atât de mult timp facultățile minții lui geniale lucrării de amăgire, îşi adaptează cu măiestrie ispitele pentru oamenii din toate clasele şi de toate condițiile.

Persoanelor culte şi cu gusturi alese el le prezintă spiritismul în aspectele lui cele mai distinse şi intelectuale şi astfel reuşeşte să atragă pe mulți în cursa sa. Înțelepciunea pe care o dă spiritismul este aceea descrisă de apostolul Iacob, care "nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească". (Iacob 3:15). Acest lucru însă este ascuns de marele amăgitor, atunci când tăinuirea va servi cel mai bine scopul lui. El, care a putut să apară îmbrăcat în strălucirea serafimilor cereşti în fața lui Hristos în pustia ispitei, vine la oameni în modul cel mai atrăgător, ca
8 înger de lumină. El apelează la rațiune prin prezentarea unor teme înalte; delectează imaginația cu scene răpitoare; câştigă sentimentele prin prezentări elocvente ale iubirii şi binefacerii. Stimulează imaginația să se avânte spre sfere înalte făcând pe oameni să se mândrească atât de mult cu propria lor înțelepciune, încât în inima lor să disprețuiască pe Cel Veşnic. Ființa aceasta formidabilă, care a putut să ducă pe Răscumpărătorul lumii pe un munte foarte înalt şi să facă să-I treacă pe dinainte toate împărățiile pământului cu slava lor, va prezenta oamenilor ispitele lui într-un mod care va perverti simțurile tuturor acelora care nu sunt ocrotiți de puterea divină.

Satana înşeală pe oameni astăzi, aşa cum a înşelat pe Eva în Eden, prin linguşire, prin aprinderea dorinței de a dobândi cunoştințe neîngăduite, prin stimularea ambiției de înălțare de sine. Cultivarea acestor rele i-a provocat
9 căderea şi prin ele urmăreşte să aducă ruina oamenilor. "Veți fi ca Dumnezeu, declară el, cunoscând binele şi răul". (Gen 3:5).

Spiritismul învață "că omul este o ființă a progresului; că destinul lui, chiar de la naştere, este să progreseze, până în veşnicie, către Dumnezeu". Din nou: "Fiecare inteligență se va judeca pe ea însăşi şi nu pe alta." "Judecata va fi
10 dreaptă, pentru că este judecată proprie... Tronul este înăuntrul tău." Când s-a trezit "conştiința spirituală" în el, un învățător spiritist a spus: "Toți semenii mei erau semizei necăzuți". Altul declară: "Orice ființă dreaptă şi desăvârşită este Hristos".

Astfel, în locul dreptății şi desăvârşirii Dumnezeului nemărginit, adevăratul obiect al adorării; în locul dreptății desăvârşite a Legii Sale, adevăratul standard pe care omul trebuie să-l atingă, Satana a pus natura păcătoasă şi
11 greşită a omului ca singurul obiect al adorării, unica regulă de judecată sau măsură a caracterului. Acesta este progres, dar nu în sus, ci în jos.

Este o lege a naturii intelectuale şi spirituale că prin privire suntem schimbați. Mintea se adaptează treptat la subiectele cu care îi este îngăduit să se ocupe. Ea devine asemenea cu ceea ce este obişnuită să iubească şi să
12 respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai sus de idealul lui de curăție, bunătate sau adevăr. Dacă eul este idealul lui cel mai înalt, niciodată nu va ajunge mai sus de el. Mai degrabă se va scufunda din ce în ce mai mult. Numai harul lui Dumnezeu are putere să înalțe pe om. Lăsat singur, calea lui duce inevitabil în jos.

13 Celor îngăduitori de sine, iubitori de plăceri sau senzuali, spiritismul li se prezintă sub o mască mai puțin subtilă decât celor rafinați şi intelectuali; în formele lui grosolane, ei găsesc ceea ce este în armonie cu pornirile lor.

Satana studiază orice indiciu de slăbiciune al firii omeneşti, notează păcatele pe care fiecare om este înclinat să le comită, apoi are grijă ca ocaziile pentru satisfacerea tendinţei spre rău să nu lipsească. El ispiteşte pe oameni să abuzeze de ceea ce este îngăduit, făcându-i ca prin necumpătare să slăbească puterile fizice, mintale şi morale. El a distrus şi distruge mii de oameni prin îngăduirea patimilor, brutalizând astfel toată firea omului. Íi pentru a-şi completa lucrarea, declară prin intermediul spiritelor că "adevărata cunoaştere îl plasează pe om mai presus de orice lege", că "tot ce există, este bun"; că "Dumnezeu nu condamnă"; şi că "toate păcatele săvârşite sunt nevinovate". Când oamenii sunt făcuţi astfel să creadă că dorinţa este legea cea mai înaltă, că libertatea înseamnă desfrâu şi că omul este răspunzător numai faţă de sine, cine se mai miră că stricăciunea şi depravarea abundă pretutindeni?Mulţimile primesc în grabă învăţăturile care le dă libertatea să asculte de îndemnurile inimii fireşti. Frânele stăpânirii de sine sunt lăsate pe seama poftei, puterile minţii şi ale sufletului sunt supuse înclinaţiilor animalice, iar Satana jubilând atrage în cursa lui mii de oameni care pretind că sunt urmaşii lui Hristos.

Nimeni însă nu trebuie să fie amăgit de pretenţiile mincinoase ale spiritismului. Dumnezeu a dat oamenilor suficientă lumină pentru a-i face în stare să descopere cursa. Aşa cum s-a arătat deja, teoria care formează însăşi
14 temelia spiritismului este în conflict cu cele mai clare declaraţii ale Scripturii. Biblia declară că morţii nu ştiu nimic, că gândurile lor au pierit; ei nu au parte de nimic din ceea ce se face sub soare; ei nu ştiu nimic despre bucuriile şi necazurile acelora care le-au fost cei mai dragi pe pământ.

Mai mult decât atât, Dumnezeu a interzis categoric toate pretinsele comunicări cu spiritele morţilor. Pe timpul poporului evreu, exista o categorie de oameni care pretindeau, ca şi spiritişii de astăzi, că ei au legături cu morţii.
15 Dar "duhurile morţilor", cum erau numiţi aceşti vizitatori din alte lumi, sunt identificate de Biblie ca "duhuri de draci". (Compară Numeri 25:1-3; Ps. 106:28; 1 Cor. 10:20; Apoc. 16:14).

16 Comunicarea cu spiritele morţilor a fost considerată o urâciune înaintea Domnului şi a fost solemn interzisă sub pedeapsa cu moartea. (Lev.
17 19:31; 20:27). Astăzi, chiar numele de vrăjitorie este disprețuit.

Pretenţia că oamenii au legături cu spiritele rele este privită ca o poveste din Evul Mediu. Dar spiritismul, care îşi
18 numără convertiţii cu sutele de mii, ba chiar cu milioanele, care a pătruns în cercurile ştiinţifice, care a invadat bisericile şi a fost primit favorabil în forurile legislative şi chiar la curţile regilor ?această amăgire gigantică este numai o reînviere, sub o mască nouă, a vrăjitoriei condamnate şi interzise în vechime.

Dacă n-ar exista o altă dovadă cu privire la caracterul adevărat al spiritismului, pentru creştin ar trebui să fie suficient faptul că spiritele nu fac nici o deosebire între neprihănire şi păcat, între cei mai nobili şi mai curaţi apostoli ai lui Hristos şi cei mai corupţi slujitori ai Satanei. Prezentând pe cei mai josnici oameni ca fiind în ceruri şi deţinând poziţii înalte acolo, Satana spune lumii: "Nu contează cât de păcătoşi sunteţi; nu contează dacă credeţi
19 sau nu credeţi în Biblie şi în Dumnezeu. Trăiţi cum vă place; cerul este căminul vostru". Învăţătorii spiritişti, de fapt, declară: "Oricine face rău este bun şi Domnul are plăcere de el!" Sau: "Unde este Dumnezeul dreptăţiiţ" (Maleahi 2:17). Cuvântul Domnului spune: "Vai de cei ce numesc răul bine şi binele rău, care spun că întunericul este lumină şi lumina întuneric!" (Is. 5:20).

Apostolii, aşa cum sunt reprezentaţi de aceste spirite mincinoase, sunt făcuţi să contrazică ceea ce au scris sub inspiraţia Duhului Sfânt când au fost pe pământ. Ei neagă originea divină a Bibliei şi astfel îndepărtează temelia speranţei creştinului şi sting lumina care descoperă calea către ceruri. Satana face ca lumea să creadă că Biblia este doar o ficţiune sau cel mult o carte potrivită pentru copilăria neamului omenesc, dar că acum trebuie privită ca lipsită de însemnătate sau să fie dată la o parte, fiind depăşită. În locul Cuvântului lui Dumnezeu, el oferă manifestările spiritiste. Acesta este un mijloc în întregime sub controlul lui; pe această cale el poate să facă lumea
20 să creadă ce vrea el. Biblia, cartea care îl va judeca pe el şi pe urmaşii lui, el o pune în umbră, exact acolo unde doreşte; pe Mântuitorul lumii el Îl prezintă ca nimic mai mult decât un om obişnuit. După cum străjerii romani, care au păzit mormântul lui Isus, au răspândit raportul fals pe care preoţii şi bătrânii l-au pus în gura lor, pentru a nega învierea Sa, tot aşa cei care cred în manifestările spiritiste încearcă să facă să pară că nu este nimic miraculos în particularităţile vieţii Mântuitorului nostru. După ce caută să pună astfel pe Isus în umbră, atrag atenţia asupra propriilor lor minuni, declarând că acestea depăşesc cu mult lucrările lui Hristos.

Este adevărat că acum spiritismul îşi schimbă forma şi acoperindu-şi unele din trăsăturile mai condamnabile, îşi
21 însuşeşte o mască creştină. Dar adevăratul lui caracter a fost prezntat timp de mulţi ani înaintea publicului prin declaraţiile făcute la amvon şi în presă. Aceste învăţături nu pot fi negate sau ascunse.

Chiar în forma lui actuală, departe de a fi mai vrednic de tolerat decât înainte. El este, în realitate, mai primejdios, pentru că amăgirea este mai subtilă. Dacă înainte combătea pe Hristos şi Biblia, acum mărturiseşte că le acceptă
22 pe amândouă. Dar Biblia este interpretată într-un mod care place inimii nerenăscute, în timp ce adevărurile ei solemne şi vitale sunt făcute fără valoare. Se stăruieşte asupra iubirii ca fiind atributul principal al lui Dumnezeu, dar este coborâtă la un sentimentalism ieftin, care nu face deosebire între bine şi rău.

23 Dreptatea lui Dumnezeu, condamnarea păcatului, cerinţele Legii Sale sfinte, toate sunt trecute cu vederea.

Oamenii sunt învățați să privească Decalogul ca pe o literă moartă. Fabule plăcute, fascinante captivează simțurile și conduc pe oameni să respingă Biblia ca temelie a credinței lor. Hristos este tăgăduit tot atât de mult ca și înainte; Satana a orbit atât de mult ochii oamenilor, încât amăgirea nu este sesizată.

Puțini oameni au o concepție corectă despre puterea amăgitoare a spiritismului și despre pericolul de a intra sub influența lui. Mulți intră în legătură cu el numai pentru a-și satisface curiozitatea. De fapt, ei nu cred în spiritism și ar fi îngroziți la gândul de a se supune controlului spiritelor. Dar ei se aventurează pe un teren interzis și marele
24 distrugător își exercită puterea asupra lor împotriva voinței lor. Este de ajuns să fie convinși numai o dată să-și supună mințile conducerii lui, apoi îi ține în sclavie. În propria lor putere este imposibil să se smulgă din vraja fascinantă și ademenitoare. Nimic altceva nu poate să elibereze aceste suflete prinse în cursă decât puterea lui Dumnezeu, acordată ca răspuns la rugăciunea serioasă a credinței.

Toți cei care își îngăduie trăsături de caracter păcătoase sau care nutresc de bunăvoie un păcat cunoscut, invită ispitele Satanei. Ei se despart de Dumnezeu și de grija ocrotitoare a îngerilor Lui; când cel rău își prezintă
25 amăgirile, ei sunt fără apărare și cad ca o pradă ușoară. Aceia care se așează astfel sub puterea lui nu-și dau seama unde va sfârși drumul lor. După ce reușește să-i înfrângă, îi va folosi ca agenți pentru a duce și pe alții la ruină.

Profetul Isaia spune: "Dacă vi se zice însă: "Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc", răspundeți: "Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său?Va întreba el pe cei morți
26 pentru cei vii?La lege și la mărturie!" Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta". (Is.
8:19, 20). Dacă oamenii ar fi fost dispuși să primească adevărul, atât de clar prezentat în Scripturi, cu privire la natura omului și starea lui în moarte, ar fi văzut în pretențiile și manifestările spiritismului lucrarea Satanei cu minuni, semne și puteri mincinoase. Dar mulțimile, în loc să renunțe la libertatea atât de plăcută inimii firești și să
27 părăsească păcatele pe care le iubesc, își închid ochii față de lumină și merg înainte, fără să țină seama de avertizări, în timp ce Satana își țese cursele în jurul lor, iar ele devin prada lui. "Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți", de aceea "Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună". (2 Tes. 2:10, 11).

Cei ce se opun învățăturilor spiritismului, atacă nu numai pe oameni, ci pe Satana și îngerii lui. Ei intră în luptă împotriva căpeteniilor, domniilor și duhurilor răutății din locurile cerești. Satana nu va ceda nici o palmă de teren, decât dacă este respins de puterea solilor cerești. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în stare să-l înfrunte, ca și
28 Mântuitorul nostru, cu cuvintele: "Stă scris". Satana poate cita Scriptura acum ca și în zilele lui Hristos și îi va falsifica învățăturile pentru a-și susține amăgirile. Cei care vor rezista în acest timp de primejdie trebuie să cunoască personal mărturia Scripturilor.

29 Mulți vor fi confruntați de spiritele demonilor care vor personifica rude dragi sau prieteni care vor enunța cele mai primejdioase erezii.

Aceşti vizitatori vor face apel la cele mai gingaşe sentimente ale noastre şi vor face minuni pentru a-şi susține
30 afirmațiile. Trebuie să fim pregătiți să ne împotrivim lor cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și că cei care apar astfel sunt spirite de demoni.

31 "Ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului", se află chiar in fața noastră. (Apoc. 3:10).

Toți aceia a căror credință nu este ferm întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, vor fi amăgiți și învinși. Satana "lucrează cu toată amăgirea nelegiuirii" pentru a pune stăpânire pe fiii oamenilor, iar amăgirile lui se vor înmulți continuu. El își atinge scopul numai când oamenii cedează de bunăvoie ispitelor sale. Aceia care caută cu
32 seriozitate cunoașterea adevărului și se străduiesc să-și curățească sufletele prin ascultare, făcând astfel tot ce pot pentru a se pregăti de luptă, vor găsi în Dumnezeul adevărului o apărare sigură. "Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu" (vers. 10), este făgăduința Mântuitorului. El va trimite mai degrabă pe toți îngerii din cer să păzească pe poporul Său, decât să lase un singur suflet, care se încrede în El, să fie biruit de Satana.

Profetul Isaia scoate în evidență amăgirea teribilă care va veni peste cei nelegiuiți, făcându-i să se considere în siguranță față de judecățile lui Dumnezeu. "Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!" (Is. 28:15). În categoria descrisă aici sunt cuprinși aceia care, în nepocăința lor încăpățânată,
33 se mângâie cu asigurarea că nu va fi nici o pedeapsă pentru păcătos; că toată omenirea, indiferent cât de coruptă ar fi, va fi înălțată la cer, ca să ajungă ca îngerii lui Dumnezeu. Dar și mai îndrăzneți sunt aceia care fac un legământ cu moartea și o înțelegere cu locuința morților, care renunță la adevărurile pe care le-a prevăzut Cerul ca apărare pentru cei neprihăniți în ziua necazului și primesc, în schimb, adăpostul minciunilor oferite de Satana -- pretențiile amăgitoare ale spiritismului.

34 Orbirea oamenilor din această generație este de nedescris. Mii resping Cuvântul lui Dumnezeu ca nefiind demn de crezut, însă primesc amăgirile Satanei cu deplină încredere. Scepticii și batjocoritorii condamnă bigotismul

acelora care se luptă pentru credința profeților și apostolilor și se amuză ridiculizând declarațiile solemne ale Scripturilor cu privire la Hristos, la Planul de Mântuire și la pedeapsa care va veni peste cei care resping adevărul. Ei simulează o milă adâncă pentru mințile înguste, slabe și superstițioase care recunosc prerogativele lui Dumnezeu și ascultă de cerințele Legii Sale. Ei manifestă atâta siguranță ca și când, în adevăr, au făcut legământ cu moartea și o înțelegere cu locuința morților - ca și când au ridicat un obstacol de netrecut, de nepătruns între ei și răzbunarea lui Dumnezeu.

35 Nimic nu le poate trezi temerile. S-au predat ispititorului atât de deplin, s-au unit atât de strâns cu el și atât de complet s-au îmbibat cu spiritul lui, încât nu au putere și nici înclinație să scape din cursa lui. Satana s-a pregătit îndelung pentru efortul final de a amăgi lumea.

36 Temelia acestei lucrări a fost pusă odată cu asigurarea dată Evei în Eden: "Hotărât, că nu veți muri... în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul".

37 (Gen. 3:4, 5). Puțin câte puțin el a pregătit calea pentru capodopera amăgirii lui prin dezvoltarea spiritismului. El nu a ajuns încă la împlinirea completă a planurilor lui, dar va ajunge în zilele din urmă.

38 Profetul spune: "Am văzut... trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite şi care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic." (Apoc. 16:13,14). Cu excepția acelora care sunt păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său, întreaga lume va fi târâtă în rândurile acestei amăgiri. Oamenii dorm adânc într-o siguranță fatală, pentru a fi treziți numai de revărsarea mâniei lui Dumnezeu.

39 Domnul Dumnezeu spune: "Voi face din neprihănire o lege şi din dreptate o cumpănă; şi grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului şi apele vor îneca adăpostul minciunii. Aşa că legământul vostru cu moartea va fi nimicit şi învoiala voastră cu locuința morților nu va dăinui. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea". (Is. 28:17, 18).

Tragedia Veacurilor : Capitolul 35

Libertatea de conştiinţă ameninţată.

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Romanismul este privit în prezent de protestanţi mult mai favorabil decât în anii de mai înainte. În acele ţări unde Catolicismul nu deţine poziţia dominantă şi unde papistaşii iau o atitudine conciliatoare pentru a câştiga influenţă, se manifestă o indiferenţă crescândă faţă de doctrinele care separă bisericile reformate de biserica papală; câştigă teren părerea că, în fond, nu ne deosebim atât de mult în punctele principale, aşa cum s-a presupus şi că o concesie mică din partea noastră ne va duce la o înţelegere mai bună cu Roma. A fost un timp când protestanţii puneau mare pre?pe libertatea de conştiinţă care fusese plătită atât de scump. Ei îşi învăţau copiii să aibă oroare
1 de papalitate şi considerau că a căuta să fie în armonie cu Roma ar însemna necredincioşie faţă de Dumnezeu. Dar cât de cu totul diferit sunt exprimate sentimentele acum! Apărătorii papalităţii declară că biserica a fost calomniată şi lumea protestantă este înclinată să accepte această declaraţie. Mulţi susţin că este nedrept să judecăm biserica de astăzi după ororile şi absurdităţile care au caracterizat domnia ei în secolele de ignoranţă şi întuneric. Ei scuză cruzimea ei înfiorătoare ca fiind rezultatul barbariei acelor timpuri şi pretind că influenţa civilizaţiei moderne i-a schimbat sentimentele.

Au uitat aceste persoane pretenţia de infailibilitate susţinută timp de opt sute de ani de această putere arogantă?Departe de a fi renunţat la această pretenţie, ea a fost susţinută în secolul al XIX-lea mai categoric decât oricând mai înainte. Din moment ce Roma susţine că "biserica n-a greşit niciodată şi nici nu va greşi vreodată,
2 potrivit Scripturilor" (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century 11, part 2, chapter 2, section 9, note 17), cum poate să renunţe ea la principiile care au călăuzit-o în secolele trecute?Biserica papală nu va renunţa niciodată la pretenţia de infailibilitate.

Ea susţine că tot ce a făcut prin persecutarea acelora care i-au respins dogmele, a fost drept; nu ar repeta ea
3 aceleaşi fapte, dacă i s-ar prezenta ocazia?Să fie înlăturate restricţiile impuse acum de guvernele civile, să-i fie restabilită Romei puterea de mai înainte şi va avea loc neîntârziat o reînnoire a tiraniei şi persecuţiei ei.

Un scriitor bine cunoscut vorbeşte astfel despre atitudinea ierarhiei papale cu privire la libertatea de conştiinţă şi primejdiile care ameninţă îndeosebi Statele Unite datorită succesului politicii ei: "Sunt mulţi care atribuie
4 bigotismului sau naivităţii teama de Catolicism în Statele Unite. Aceştia nu văd nimic ostil în caracterul şi atitudinea Romanismului faţă de instituţiile noastre libere şi nu văd nici un pericol în creşterea lui. Să comparăm mai întâi unele din principiile fundamentale ale guvernării noastre cu acelea ale Bisericii Catolice.

"Constituţia Statelor Unite garantează libertatea de conştiinţă. Nimic nu este mai scump şi mai fundamental. Papa
5 Pius IX, în scrisoarea enciclică din 15 august 1854, a spus: "Doctrinele sau fanteziile absurde şi eronate, pentru apărarea libertăţii de conştiinţă, sunt ereziile cele mai primejdioase ?o plagă, care dintre toate celelalte, este cea

mai de temut într-un stat". Acelaşi papă, în scrisoarea enciclică din 8 decembrie 1864, anatemiza pe "aceia care revendică libertatea de conştiinţă şi a închinării religioase", ca şi pe "toţi care susţin că bisericii nu-i este îngăduit să folosească forţa".

"Tonul paşnic al Romei în Statele Unite nu înseamnă o schimbare a inimii. Ea este îngăduitoare acolo unde nu are putere. Episcopul O'Connor afirmă: "Libertatea religioasă este tolerată până când contrariul poate fi pus în aplicare fără vreun pericol pentru lumea catolică".... Arhiepiscopul din St. Louis a spus odată: "Erezia şi necredinţa sunt crime; şi în ţări creştine ca Italia şi Spania, de exemplu, unde toţi oamenii sunt catolici şi unde
6 religia catolică este o parte esenţială a legii ţării, ele sunt pedepsite ca şi celelalte crime..." "Orice cardinal, arhiepiscop şi episcop din Biserica Catolică, depune un jurământ de credinţă faţă de papa, în care se întâlnesc următoarele cuvinte: "Voi persecuta pe ereticii, schismaticii şi rebelii faţă de numitul nostru domn (papa) sau faţă de urmaşii lui mai sus amintiţi şi mă voi opune lor din toate puterile mele". (Josiah Strong, Our Country, ch. 5, par. 2-4). Este adevărat că există creştini sinceri în Biserica Romano-Catolică.

Mii de credincioşi din această biserică slujesc pe Dumnezeu după cea mai bună lumină pe care o au.... Lor nu le
7 este permis accesul la Cuvântul Său şi de aceea nu cunosc adevărul.* Ei n-au înţeles niciodată contrastul dintre o slujire vie, din inimă şi o serie de simple forme şi ceremonii.

Dumnezeu priveşte cu gingăşie compătimitoare asupra acestor suflete educate într-o credinţă amăgitoare şi
8 nesatisfăcătoare. El va face ca raze de lumină să pătrundă prin întunericul des care le înconjoară. El le va descoperi adevărul aşa cum este în Isus şi mulţi chiar vor lua poziţie împreună cu poporul Său.

9 Romanismul ca sistem nu este în prezent mai în armonie cu Evanghelia lui Hristos decât în oricare altă perioadă anterioară din istoria lui.

Bisericile protestante sunt în mare întuneric, de aceea ele nu înţeleg semnele timpului. Biserica Romană ţinteşte departe cu planurile şi metodele ei de lucru. Ea foloseşte orice mijloc pentru a-şi extinde influenţa şi a-şi mări puterea în pregătirea pentru o luptă crudă şi hotărâtă pentru ca să recâştige stăpânirea lumii, să restabilească
10 persecuţia şi să distrugă tot ce a făcut Protestantismul. Catolicismul câştigă teren pretutindeni. Observaţi numărul crescând de biserici şi capele catolice din ţările protestante. Priviţi la popularitatea colegiilor şi seminariilor catolice din America, sprijinite atât de mult de protestanţi. Urmăriţi creşterea ritualismului în Anglia şi convertirile frecvente la Catolicism. Aceste lucruri ar trebui să trezească îngrijorarea tuturor care preţuiesc principiile curate ale Evangheliei.

Protestanţii s-au asociat cu papalitatea şi au sprijinit-o; au făcut compromisuri şi concesii de care înşişi papistaşii
11 sunt surprinşi când le văd şi nu reuşesc să le înţeleagă. Oamenii îşi închid ochii faţă de adevăratul caracter al Romanismului şi faţă de pericolele de temut care rezultă din supremaţia lui. Oamenii trebuie treziţi pentru a se opune înaintării celui mai periculos duşman al libertăţilor civile şi religioase.

Mulţi protestanţi presupun că religia catolică nu este atrăgătoare şi că serviciul ei de închinare este un şir de ceremonii plictisitoare şi fără sens. Aici greşesc. În timp ce Romanismul este întemeiat pe amăgire, el nu este o
12 înşelătorie grosolană şi stângace. Slujba religioasă a Bisericii Romane este ceremonia cea mai impresionantă. Desfăşurarea fastuoasă şi ritualurile ei solemne fascinează simţurile oamenilor şi aduc la tăcere glasul raţiunii şi al conştiinţei. Ochiul este încântat.

Biserici măreţe, procesiuni impunătoare, altare de aur, racle împodobite cu pietre scumpe, picturi alese şi sculpturi
13 minunate fac apel la iubirea de frumos. Urechea de asemenea este captivată. Muzica este neîntrecută. Notele ample şi profunde ale orgii, unindu-se cu melodia multor voci când răsună prin domurile impunătoare şi printre coloanele din marile catedrale, nu pot să nu impresioneze mintea cu veneraţie şi respect.

Splendoarea exterioară, pompa şi ceremonia, care nu fac decât să înşele năzuinţele sufletului bolnav de păcat sunt dovezi ale corupţiei interioare. Religia lui Hristos nu are nevoie de astfel de atracţii pentru a o recomanda. În
14 lumina care străluceşte de la cruce, adevăratul creştinism apare atât de curat şi atrăgător încât nici o împodobire exterioară nu-i poate mări valoarea lui reală. Ceea ce are pre?înaintea lui Dumnezeu este frumuseţea sfinţeniei, un duh blând şi liniştit.

Strălucirea stilului nu este neapărat un indiciu de gândire curată şi înaltă. Concepţii înalte despre artă, un gust
15 rafinat şi subtil se găsesc deseori la oameni fireşti şi senzuali. Ei sunt folosiţi adesea de Satana pentru a face pe oameni să uite nevoile sufletului, să piardă din vedere viitorul, viaţa veşnică, să-i îndepărteze de la Ajutorul lor nemărginit şi să-i facă să trăiască numai pentru lumea aceasta.

16 O religie de forme exterioare este atrăgătoare pentru inima nerenăscută.

Pompa şi ceremonia slujbei catolice au o putere seducătoare, fascinantă prin care mulţi sunt amăgiţi; ei ajung să considere Biserica Romano-Catolică însăşi poarta cerului. Numai aceia care şi-au aşezat ferm picioarele pe
17 temelia adevărului şi ale căror inimi sunt reînnoite de Duhul lui Dumnezeu sunt protejaţi împotriva influenţei ei. Mii de oameni care nu au o cunoaştere din experienţă a lui Hristos vor fi conduşi să accepte formele evlaviei lipsite de putere. O astfel de religie este exact ceea ce doresc mulţimile.

Pretenția bisericii că are dreptul să ierte păcatele, face pe romanişti să se simtă liberi să păcătuiască; rânduiala spovedaniei, fără care iertarea nu este acordată, tinde de asemenea să dea permisiunea oamenilor să păcătuiască. Acela care îngenunchiază înaintea unui om căzut şi îşi mărturiseşte gândurile ascunse şi închipuirile inimii, îşi înjoseşte demnitatea de om şi-şi degradează orice înclinație nobilă a sufletului.... Descoperind păcatele vieții lui înaintea unui preot, - un muritor greşit şi păcătos şi prea adesea corupt de vin şi imoralitate, - idealul omului despre caracter este coborât şi în consecință el rămâne mânjit. Concepția lui despre Dumnezeu este coborâtă la
18 asemănarea cu omenirea căzută, întrucât preotul este considerat reprezentant al lui Dumnezeu. Această mărturisire degradantă a omului față de om este izvorul tainic din care au ieşit multe din relele care mânjesc lumea şi o pregătesc pentru distrugerea finală. Totuşi, aceluia care se complace în îngăduință de sine îi este mai convenabil să se mărturisească unui semen muritor, decât să-şi deschidă sufletul înaintea lui Dumnezeu. Este mai acceptabil firii omeneşti să se supună canoanelor, decât să renunțe la păcat; este mai uşor să-şi mortifice trupul prin îmbrăcarea în sac, urzicarea şi purtarea de lanțuri chinuitoare, decât să-şi răstignească poftele fireşti. Inima firească este mai degrabă dispusă să poarte un jug greu, decât să se plece să ia jugul lui Hristos.

Există o asemănare izbitoare între biserica Romei şi biserica iudaică din timpul primei veniri a lui Hristos. În timp ce iudeii, în ascuns, călcau în picioare toate principiile Legii lui Dumnezeu, pe dinafară erau riguroşi în păzirea
19 preceptelor ei, încărcându-le cu cerințe riguroase şi tradiții, care făceau ca ascultarea să fie grea şi împovărătoare. Aşa cum iudeii pretindeau că respectă Legea, tot astfel romaniştii pretind că respectă crucea. Ei înalță simbolul suferințelor lui Hristos, în timp ce în viețile lor Îl leapădă pe Acela pe care îl reprezintă crucea.

Papistaşii aşează cruci pe biserici, pe altare şi pe îmbrăcăminte. Pretutindeni se vede semnul crucii. Pretutindeni
20 este onorată şi înălțată pe din afară. Dar învățăturile lui Hristos sunt îngropate sub o mulțime de tradiții fără rost, interpretări false şi cerințe riguroase.

Cuvintele Mântuitorului referitoare la iudeii bigoți se aplică în măsură mai mare conducătorilor Bisericii Romano-Catolice: "Ei leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu
21 degetul nu vor să le mişte". (Matei 23:4). Suflete conştiincioase sunt ținute în continuă groază, temându-se de mânia unui Dumnezeu ofensat, în timp ce mulți dintre demnitarii bisericii trăiesc în lux şi plăceri senzuale.

Închinarea la icoane şi relicve, invocarea sfinților şi înălțarea papei sunt mijloace ale Satanei pentru a atrage mințile oamenilor de la Dumnezeu şi de la Fiul Său. Pentru a-i distruge complet, el se străduieşte să le îndepărteze
22 atenția de la Singurul prin care pot găsi mântuirea. El îi va îndruma către orice alt lucru care ar putea să înlocuiască pe Acela care a zis: "Veniți la Mine, toți cei trudiți şi împovărați, şi Eu vă voi da odihnă". (Mat. 11:28).

Efortul permanent al Satanei este să prezinte greşit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului şi adevăratele probleme care sunt în joc în marea luptă. Sofismele lui minimalizează obligativitatea Legii divine şi dau oamenilor permisiunea să păcătuiască. În acelaşi timp îi face să nutrească concepții greşite despre Dumnezeu, astfel încât să-L privească mai degrabă cu teamă şi ură decât cu iubire. Cruzimea proprie caracterului lui o
23 atribuie Creatorului; aceasta este inclusă în sistemele religiei şi exprimată în modurile de închinare. Astfel mințile oamenilor sunt orbite şi Satana şi-i câştigă ca agenți în lupta împotriva lui Dumnezeu. Prin concepții greşite despre atributele divine, popoarele păgâne au fost conduse să creadă că sunt necesare sacrificii omeneşti pentru a obține favoarea Divinității; şi astfel au fost comise cruzimi oribile sub diferitele forme de idolatrie.

Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului cu creştinismul şi, asemenea păgânismului, reprezentând greşit caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici nu mai puțin crude şi revoltătoare. În zilele supremației Romei existau instrumente de tortură pentru a constrânge pe oameni să adere la doctrinele ei. Pentru aceia care nu recunoşteau pretențiile ei era rezervat rugul. Au avut loc masacre de asemenea proporții, încât nu vor fi niciodată
24 cunoscute până când vor fi descoperite la judecată. Demnitarii bisericii au studiat, sub călăuzirea Satanei, stăpânul lor, cum să inventeze mijloace care să provoace cel mai mare chin posibil fără să pună capăt vieții victimei. În multe cazuri procedeele infernale erau repetate până la limita extremă a rezistenței omeneşti, până când natura renunța la luptă, iar victima saluta moartea ca pe o dulce eliberare.

Aceasta a fost soarta adversarilor Romei. Pentru adepții ei avea disciplina biciului, a înfometării, a privațiunilor fizice în toate formele imaginabile, care deprimau sufletul. Pentru a dobândi favoarea Cerului, penitenții călcau legile lui Dumnezeu prin călcarea legilor naturii. Erau învățați să rupă legăturile pe care Dumnezeu le-a rânduit
25 pentru a binecuvânta şi înveseli viața pământească a omului. Cimitirele cuprind milioane de victime care şi-au petrecut viețile în eforturi zadarnice să-şi supună afecțiunile lor naturale, să înăbuşe, ca fiind ofensatoare pentru Dumnezeu, orice gând şi sentiment de simpatie fața de semenii sau semenele lor.

Dacă dorim să înțelegem cruzimea neclintită a Satanei manifestată timp de sute de ani, nu printre aceia care n-au auzit niciodată despre Dumnezeu, ci chiar în inima şi pe toată întinderea creştinătății, trebuie numai să privim la
26 istoria Romanismului. Prin acest sistem gigantic de amăgire prințul răului îşi ajunge scopul de a aduce dezonoare lui Dumnezeu şi nenorocire omului. Iar când vedem cum reuşeşte să se deghizeze şi să-şi aducă la îndeplinire

lucrarea prin conducătorii bisericii, înțelegem mai bine de ce are o antipatie atât de mare fața de Biblie. Dacă această carte este citită, vor fi descoperite îndurarea şi iubirea lui Dumnezeu; se va vedea că El nu pune asupra oamenilor nici una din aceste poveri grele. Tot ce cere El este o inimă zdrobită şi pocăită, un duh umil şi ascultător.

Hristos nu dă prin viața Sa nici un exemplu ca bărbații şi femeile să se închidă în mânăstiri pentru a se pregăti pentru cer. El n-a învățat niciodată că dragostea şi simpatia trebuie înăbuşite. Inima Mântuitorului era plină de iubire. Cu cât omul se apropie mai mult de desăvârşirea morală, cu atât mai fine sunt sensibilitățile lui, cu atât mai acută este perceperea păcatului şi cu atât mai profundă simpatia pentru cei nenorociți. Papa pretinde că este vicarul lui Hristos; dar cum se poate compara caracterul lui cu acela al Mântuitorului nostru?A condamnat Hristos

27 vreodată pe oameni la închisoare sau la roată pentru că nu I-au adus omagii ca Rege al cerului?S-a auzit vocea Lui condamnând la moarte pe aceia care nu L-au primit?Când n-a fost primit de locuitorii unui sat din Samaria, apostolul Ioan s-a umplut de indignare şi a cerut: "Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut Ilieț" Isus a privit cu milă la uceniul Său şi i-a mustrat spiritul aspru zicând: "Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască." (Luca 9:54, 56). Cât de deosebit de spiritul manifestat de Hristos este acela al pretinsului Său vicar.

Biserica Romană prezintă acum lumii o față plăcută, acoperind cu scuze raportul cruzimilor ei oribile. Ea s-a îmbrăcat în veşminte asemănătoare cu ale lui Hristos, dar a rămas neschimbată. Toate principiile papalității, care au existat în secolele trecute, există şi astăzi. Doctrinele inventate în Evul Mediu sunt susținute şi astăzi. Nimeni să nu se amăgească. Papalitatea, pe care protestanții sunt acum atât de dispuşi să o onoreze, este aceeaşi care

28 stăpânea lumea în zilele Reformațiunii când bărbați ai lui Dumnezeu s-au ridicat, cu riscul vieții lor, pentru a-i demasca nelegiuirea. Ea are aceeaşi mândrie şi îndrăzneală arogantă cu care a stăpânit peste regi şi prinți şi prin care şi-a asumat prerogativele lui Dumnezeu. Spiritul ei nu este acum mai puțin crud şi despotic decât atunci când a zdrobit libertatea oamenilor şi a ucis pe sfinții Celui Prea Înalt.

Papalitatea este exact ceea ce a declarat profația că va fi şi anume, apostazia zilelor din urmă. (2 Tes. 2:3, 4). O trăsătură caracteristică a politicii ei este să-şi asume rolul care va împlini cel mai bine scopul ei; dar sub înfățişarea schimbătoare de cameleon, ea ascunde veninul neschimbat al şarpelui. "Promisiunea nu trebuie păstrată față de eretici, nici față de persoanele suspectate de erezie" (Lenfant, vol. I, pag. 516), declară ea. Poate

29 această putere, a cărei istorie a fost scrisă timp de o mie de ani cu sângele sfinților, să fie acum recunoscută ca o parte a bisericii lui Hristos?Declarația pusă în circulație în țările protestante, că Romano-Catolicismul se deosebeşte mult mai puțin acum de Protestantism decât odinioară, nu este lipsită de temei. O schimbare a avut loc; dar schimbarea nu este la papalitate. Catolicismul se aseamănă, în adevăr, mult cu Protestantismul contemporan, deoarece Protestantismul a degenerat în mare măsură față de zilele reformatorilor.

În timp ce bisericile protestante au căutat favoarea lumii, o iubire greşit înțeleasă le-a orbit ochii. Ele nu văd decât că este drept să creadă că tot ce este rău este bine şi ca rezultat inevitabil, în cele din urmă, vor crede că tot ce este

30 bine este rău. În loc să stea în apărarea credinței date sfinților odată pentru totdeauna, ele se scuză acum față de Roma pentru părerile lor lipsite de dragoste față de ea, cerând iertare pentru bigotismul lor.

Un mare număr de oameni, chiar dintre aceia care nu au nici o simpatie față de Romanism, nu-şi dau seama de pericolul care vine din puterea şi influența lui. Mulți susțin că întunericul intelectual şi moral, care predomina în Evul Mediu, a favorizat răspândirea dogmelor, superstițiilor şi oprimării, dar cultura avansată a timpurilor moderne, răspândirea generală a cunoaşterii şi toleranța crescută în materie de religie nu permit reapariția

31 intoleranței şi tiraniei. Chiar numai gândul că va exista o asemenea stare de lucruri în acest secol luminat, este ridiculizat. Este adevărat că asupra acestei generații străluceşte o lumină intelectuală, morală şi religioasă mai mare. Din paginile deschise ale Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu a fost revărsată lumină din cer asupra lumii. Dar trebuie să ne amintim că întunericul acelora care falsifică şi resping adevărul este cu atât mai mare, cu cât lumina revărsată asupra lor este mai mare.

Studiul cu rugăciune al Bibliei ar arăta protestanților adevăratul caracter al papalității şi i-ar face să o deteste şi să se ferească de ea; dar mulți sunt atât de înțelepți, după părerea lor, încât nu simt nevoia să caute cu umilință pe Dumnezeu pentru ca să fie conduşi la adevăr. Deşi se mândresc cu cultura lor, ei nu cunosc nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă un mijloc pentru a-şi linişti conştiința şi caută ceea ce este cel mai puțin

32 spiritual şi umilitor. Ceea ce doresc ei este o metodă de a uita pe Dumnezeu, dar care să treacă drept o metodă de a-şi aminti de El. Papalitatea este bine adaptată să îndeplinească nevoile tuturor acestora. Ea este pregătită pentru cele două clase de oameni, care cuprind aproape întreaga lume - aceia care vor să fie mântuiți prin meritele lor şi aceia care vor să fie mântuiți în păcatele lor. Acesta este secretul puterii ei.

S-a demonstrat că o perioadă de mare întuneric intelectual este favorabilă succesului papalității. Se va demonstra,

33 în continuare, că un timp de mare lumină intelectuală este deopotrivă favorabil succesului ei. În secolele trecute, când oamenii erau fără Cuvântul lui Dumnezeu şi fără cunoştința adevărului, erau legați la ochi şi mii au fost

prinşi în laţ, nevăzând cursa întinsă pentru picioarele lor. În această generaţie sunt de asemenea mulţi ai căror ochi sunt orbiţi de strălucirea speculaţiilor omeneşti, de "ştiinţa pe nedrept numită astfel"; ei nu observă cursa şi intră în ea tot aşa de uşor ca şi cum ar fi legaţi la ochi. Dumnezeu a intenţionat ca puterile intelectuale ale omului să fie considerate ca un dar de la Făcătorul lui şi să fie folosite în slujba adevărului şi dreptăţii; dar când se cultivă mândria şi ambiţia, iar oamenii înalţă propriile lor teorii mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci cultura poate să producă mai mult rău decât ignoranţa. Astfel ştiinţa falsă din zilele noastre, care subminează credinţa în Biblie, se va dovedi tot atât de eficace în pregătirea căii pentru acceptarea papalităţii, cu ceremoniile ei plăcute, cum s-a dovedit interzicerea cunoştinţei pentru deschiderea căii spre înălţarea ei în Evul Mediu.

În mişcările care se dezvoltă în prezent în Statele Unite de a asigura sprijinul statului pentru instituţiile şi datinele bisericii, protestanţii calcă pe urmele papistaşilor. Mai mult decât atât, ei deschid uşa ca papalitatea să recâştige în
34 America protestantă supremaţia pe care a pierdut-o în Lumea Veche. Îi ceea ce dă o semnificaţie mai mare acestei mişcări este faptul că principalul obiectiv preconizat este impunerea păzirii duminicii - practică ce-şi are originea la Roma şi pe care ea o pretinde ca semn al autorităţii ei.

Spiritul papalităţii - spiritul de conformare cu obiceiurile lumeşti, venerarea tradiţiilor omeneşti mai presus de
35 poruncile lui Dumnezeu - pătrunde în bisericile protestante şi le conduce să facă aceeaşi lucrare de înălţare a duminicii pe care a făcut-o papalitatea înaintea lor.

Dacă cititorul doreşte să înţeleagă ce mijloace vor fi folosite în lupta care se apropie cu grăbire, nu are decât să revadă raportul mijloacelor pe care le-a folosit Roma pentru acelaşi scop în secolele trecute. Dacă vrea să
36 cunoască modul cum papistaşii şi protestanţii uniţi vor proceda cu aceia care resping dogmele lor, să cerceteze spiritul pe care l-a manifestat Roma faţă de Sabat şi de apărătorii lui.

Edicte regale, concilii generale şi hotărâri ale bisericii susţinute de puterea civilă, au fost treptele prin care sărbătoarea păgână a ajuns la poziţia de cinste în lumea creştină. Prima măsură publică pentru impunerea păzirii
37 duminicii a fost legea emisă de împăratul Constantin (anul 321 d. Hr.; vezi apendicele). Acest edict cerea orăşenilor să se odihnească în "venerabila zi a soarelui", dar îngăduia ţăranilor să continue lucrările agricole. Deşi era, de fapt, un decret păgân, a fost impus de împărat după ce acceptase în mod formal Creştinismul.

Ordinul imperial dovedindu-se insuficient pentru înlocuirea autorităţii divine, Eusebiu, un episcop care căuta favoarea prinţilor şi care era un prieten apropiat şi un linguşitor al lui Constantin, a susţinut pretenţia că Hristos a schimbat Sabatul în duminică. Nu s-a adus nici o singură dovadă din Scripturi în favoarea noii doctrine. Însuşi Eusebiu, fără să vrea, recunoaşte falsitatea ei şi arată pe adevăraţii autori ai schimbării. "Toate lucrurile, spune el,
38 care trebuiau făcute în Sabat, noi le-am transferat în ziua Domnului". (Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, pag. 538). Însă argumentul în favoarea păzirii duminicii, cu toată lipsa lui de temeinicie, a servit la încurajarea oamenilor să calce în picioare Sabatul Domnului. Toţi cei care doreau să fie onoraţi de lume au acceptat sărbătoarea populară.

Când papalitatea s-a consolidat, lucrarea de înălţare a duminicii a continuat. Pentru un timp oamenii se ocupau cu lucrările agricole duminica şi nu veneau la biserică, însă ziua a şaptea era încă privită ca Sabat. Dar treptat s-a produs schimbarea. Preoţilor le-a fost interzis să judece orice diferend civil duminica. Curând după aceea, tuturor
39 persoanelor, de orice rang, li s-a poruncit să se abţină de la munca obişnuită sub pedeapsa amenzii pentru oamenii liberi şi a biciuirii în cazul sclavilor. Mai târziu, s-a decretat ca oamenii bogaţi să fie pedepsiţi cu pierderea a jumătate din avere; şi în cele din urmă, dacă sunt încăpăţânaţi, să fie făcuţi sclavi. Clasele de jos urmau să sufere exilare permanentă.

Au fost puse în circulaţie şi relatări miraculoase. Printre alte minuni s-a spus că un gospodar, care se pregătea să
40 are ogorul duminica, pe când îşi curăţa plugul cu un fier, fierul i s-a lipit de mână şi timp de doi ani l-a purtat cu el, "spre nespus de marea lui durere şi ruşine".

41 (Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord's Day pag. 174).

Mai târziu, papa a dat îndrumări ca preoţii de parohie să mustre pe călcătorii duminicii şi să-i îndemne să meargă la biserică şi să-şi spună rugăciunile, ca nu cumva să aducă vreo mare calamitate asupra lor şi asupra semenilor lor. Un conciliu eclesiastic a emis argumentul, folosit de atunci pe scară întinsă, chiar şi de protestanţi, că deoarece trăznetul lovise nişte oameni în timp ce lucrau duminica, aceasta trebuie să fie ziua de Sabat. "Este
42 evident, spuneau prelaţii, cât de mare a fost neplăcerea lui Dumnezeu faţă de cei care au călcat această zi". Apoi s-a făcut un apel ca preoţii şi slujitorii, regii şi prinţii şi toţi oamenii credincioşi "să depună toate eforturile şi toată grija pentru ca această zi să fie repusă în cinste şi pentru bunul nume al creştinătăţii, să fie păzită cu mai multă evlavie în viitor". (Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day, pag. 271).

Decretele conciliilor dovedindu-se insuficiente, s-a făcut apel la autorităţile civile să emită un edict care să
43 răspândească groaza în inimile oamenilor şi să-i constrângă să se abţină de la lucru duminica.

44 La un sinod ţinut la Roma, toate hotărârile anterioare au fost reafirmate cu putere şi solemnitate mai mare. Ele au

fost de asemenea incluse în legile bisericeşti şi impuse de autorităţile civile în aproape întreaga creştinătate. (Vezi Heylyn, History of the Sabbath, p. 2, ch. 5, sec. 7).
Totuşi lipsa autorităţii Scripturii pentru păzirea duminicii a dat ocazie la multe dificultăţi. Oamenii puneau la îndoială dreptul învăţătorilor lor de a anula declaraţia categorică a lui Iehova: "Ziua a şaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău", pentru a cinsti ziua soarelui. Pentru a suplini lipsa mărturiei biblice a fost necesar
45 să se apeleze la alte mijloace. Un apărător zelos al duminicii, care a vizitat bisericile din Anglia la sfârşitul secolului al XII-lea, a întâmpinat opoziţie din partea martorilor credincioşi ai adevărului; eforturile lui au fost atât de neroditoare, încât a părăsit ţara pentru un timp şi a căutat în toate părţile vreun mijloc pentru a-şi impune învăţăturile.
Când s-a întors, lipsa era suplinită, iar în activitatea lui ulterioară a avut mai mult succes. A adus cu el un sul, susţinând că este de la Însuşi Dumnezeu, care conţinea porunca necesară pentru păzirea duminicii şi ameninţări grozave pentru a înspăimânta pe cei neascultători. Acest document preţios - o contrafacere josnică ca şi instituţia
46 pe care o susţinea - se spunea că a căzut din cer şi că a fost găsit în Ierusalim pe altarul sfântului Simeon de pe Golgota. Dar, în realitate, sursa din care a provenit a fost palatul pontifical de la Roma. Fraudele şi falsificările folosite pentru creşterea puterii şi prosperităţii bisericii, au fost considerate legitime în toate timpurile de ierarhia papală.
Sulul interzicea lucrul de sâmbătă de la ceasul al nouălea, adică ora trei după amiază, până luni la răsăritul soarelui; şi se susţinea că autoritatea acestui sul era confirmată de mai multe minuni. Se spunea că persoane care au lucrat peste timpul rânduit au fost lovite de paralizie. Un morar care a încercat să-şi macine grâul, a văzut curgând un şuvoi de sânge în loc de făină şi roata morii stătea nemişcată, în ciuda curentului puternic de apă. O
47 femeie care şi-a pus aluatul în cuptor, l-a găsit necopt când l-a scos, deşi cuptorul era foarte fierbinte. O alta care pregătise aluatul pentru copt în ceasul al nouălea, dar care s-a hotărât să-l lase deoparte până luni, l-a găsit a doua zi făcut pâini şi copt de puterea divină. Un bărbat care a copt pâine sâmbătă după ceasul al nouălea, când a rupt-o a doua zi dimineaţă, a constatat că din ea curgea sânge. Prin asemenea născociri absurde şi superstiţioase s-au străduit apărătorii duminicii să-i întărească sfinţenia. (Vezi Roger de Hoveden, Annals, vol. 2, pag. 528-530).
În Scoţia, ca şi în Anglia, s-a obţinut un respect mai mare pentru duminică, adăugându-i o parte din vechiul Sabat.
48 Însă timpul cât se cerea să fie sfinţită era diferit. Un edict din partea regelui Scoţiei declara că "Sâmbăta de la ora douăsprezece la amiază ar trebui socotită sfântă" şi că nici un om să nu se angajeze în lucrări lumeşti din acel moment până luni dimineaţa. - (Morer, pag. 290, 291).
În ciuda tuturor eforturilor pentru a stabili sfinţenia duminicii, înşişi papistaşii au mărturisit în public autoritatea divină a Sabatului şi originea omenească a instituţiei prin care fusese înlocuit. În secolul al XVI-lea un conciliu
49 papal a declarat clar: "Toţi creştinii să-şi amintească că ziua a şaptea a fost sfinţită de Dumnezeu şi a fost primită şi păzită, nu numai de iudei, ci şi de toţi ceilalţi oameni, care pretind că se închină lui Dumnezeu; deşi noi creştinii am schimbat Sabatul lor în ziua Domnului". (idem pag. 281, 282). Cei care au schimbat Legea divină nu au fost inconştienţi de caracterul lucrării lor. Ei s-au aşezat în mod deliberat mai presus de Dumnezeu.
O ilustraţie izbitoare a politicii Romei faţă de cei care nu erau de acord cu ea a fost oferită de persecuţia
50 îndelungată şi sângeroasă a Valdenzilor, dintre care unii erau păzitori ai Sabatului. Alţii au suferit într-un mod asemănător pentru credincioşia lor faţă de porunca a patra. Istoria bisericilor din Etiopia este deosebit de semnificativă.
În mijlocul întunecimii Evului Mediu, creştinii din Africa Centrală, pierduţi din vedere şi uitaţi de lume, s-au
51 bucurat timp de multe secole de libertatea exercitării credinţei lor. Dar în cele din urmă Roma a aflat de existenţa lor şi împăratul Etiopiei a fost uşor ademenit să recunoască pe papa ca vicar al lui Hristos. Au urmat apoi alte concesii.
A fost emis un edict care interzicea păzirea Sabatului sub cele mai severe pedepse. (Vezi Michael Geddes, Church History of Ethiopia, pag. 311, 312). Dar tirania papală a devenit curând un jug atât de chinuitor, încât etiopienii
52 s-au hotărât să scape de el. După o luptă teribilă, romaniştii au fost alungaţi din teritoriile lor, iar vechea credinţă a fost restabilită. Bisericile s-au bucurat din nou de libertate şi n-au uitat niciodată lecţia pe care au învăţat-o privind amăgirea, fanatismul şi puterea despotică a Romei. Ele au fost mulţumite să rămână în ţara lor retrasă, necunoscute restului creştinătăţii.
Bisericile din Africa au păzit Sabatul aşa cum fusese păzit de biserica papală înainte de apostazia ei deplină. În timp ce ţineau ziua a şaptea în ascultare de porunca lui Dumnezeu, se abţineau de la lucru duminica în conformitate cu datina bisericii. După obţinerea puterii supreme, Roma a călcat în picioare Sabatul lui Dumnezeu
53 pentru a-l înălţa pe al ei; dar bisericile din Africa, ascunse timp de aproape o mie de ani, nu au luat parte la această apostazie. Când au fost aduse sub stăpânirea Romei, au fost constrânse să părăsească adevăratul Sabat şi să-l înalţe pe cel fals; dar îndată ce şi-au recâştigat independenţa au revenit la ascultarea de porunca a patra. (vezi apendicele).

Aceste rapoarte ale trecutului descoperă cu claritate ostilitatea Romei față de adevăratul Sabat și apărătorii lui,
54 precum și mijloacele pe care le folosește pentru a onora instituția pe care a creat-o ea. Cuvântul lui Dumnezeu ne
învață că aceste scene se vor repeta când romano-catolicii și protestanții se vor uni pentru înălțarea duminicii.
Profeția din Apocalips 13 declară că puterea reprezentată de fiara cu coarne ca de miel va face ca "pământul și
55 locuitorii lui" să se închine papalității - simbolizată prin fiara care "semăna cu un leopard". Fiara cu două coarne
de asemenea va spune "locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei"; mai mult, va porunci tuturor, "mici și
mari, bogați și săraci, slobozi și robi", să primească semnul fiarei. (Apoc. 13:11-16).
S-a arătat că Statele Unite reprezintă puterea simbolizată prin fiara cu coarne ca de miel și că această profeție se
va împlini când Statele Unite vor impune păzirea duminicii, pe care Roma o pretinde ca o recunoaștere specială a
supremației ei. Dar în acest omagiu față de papalitate, Statele Unite nu vor fi singure. Influența Romei, în țările
56 care odinioară i-au recunoscut stăpânirea, este departe de a fi nimicită. Profeția prezice o restaurare a puterii ei.
"Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Íi tot pământul se mira după
fiară". (vers. 3). Primirea rănii de moarte se referă la căderea papalității în anul 1798. După aceea, profetul spune:
"rana de moarte a fost vindecată. Íi tot pământul se mira după fiară".
57 Pavel afirmă clar că "omul păcatului" va dăinui până la a doua venire.
(2 Tes. 2:3-8). El va continua lucrarea de amăgire până la încheierea timpului. Ioan, referindu-se de asemenea la
papalitate, declară: "Íi toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la
58 întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat". (Apoc. 13:8). Atât în Lumea Veche cât și în cea
Nouă, papalitatea va primi închinare prin onoarea dată instituției duminicii, care se întemeiază numai pe
autoritatea Bisericii Romane.
De la mijlocul secolului al XIX-lea, cercetători ai profeției din Statele Unite, au prezentat această mărturie lumii.
În evenimentele care au loc în prezent se vede o înaintare rapidă către împlinirea acestei preziceri. Predicatorii
59 protestanți susțin aceeași pretenție că păzirea duminicii se bazează pe autoritate divină, dar și lor le lipsesc
dovezile din Scriptură ca și conducătorilor papali, care au născocit minuni pentru a ține locul unei porunci de la
Dumnezeu. Susținerea că judecățile lui Dumnezeu vin asupra oamenilor din cauza călcării sabatului duminical, se
va repeta; deja a început să fie susținută.
60 Mișcarea pentru impunerea păzirii duminicii câștigă teren cu repeziciune.
Uimitoare este Biserica Romană cu perspicacitatea și șiretenia ei. Ea întrevede ce va urma. Ea așteaptă momentul
potrivit, văzând că bisericile protestante îi aduc omagiu prin acceptarea sabatului fals și că se pregătesc să-l
impună prin aceleași mijloace pe care le-a folosit ea odinioară. Aceia care resping lumina adevărului vor cere
ajutor chiar acestei puteri, care se pretinde infailibilă, pentru a înălța instituția înființată de ea. Nu este greu de
presupus cu câtă grabă va veni ea în ajutorul protestanților pentru această lucrare. Cine știe mai bine decât
conducătorii papali cum să procedeze cu aceia care nu ascultă de biserică?Biserica Romano-Catolică, cu toate
61 ramificațiile ei din lumea întreagă, formează o organizație vastă, sub stăpânirea scaunului papal și este destinată
să slujească intereselor lui. Milioanele ei de credincioși, din toate țările de pe glob, sunt instruiți să se considere
obligați la supunere față de papa. Oricare le-ar fi naționalitatea sau forma de guvernământ, ei trebuie să privească
autoritatea bisericii mai presus de toate celelalte. Deși ei pot depune jurământul de credincioșie față de stat, totuși
în spatele acestuia stă votul de ascultare față de Roma, care îi dezleagă de oricare alt angajament ostil intereselor
ei.
Istoria dă mărturie despre eforturile ei ingenioase și persistente de a se strecura în afacerile națiunilor; și după ce
și-a consolidat poziția, își promovează propriile ei scopuri, chiar cu prețul ruinării conducătorilor și poporului. În
anul 1204, papa Inocențiu III a smuls de la Petru II, regele Aragonului, următorul jurământ extraordinar: "Eu,
Petru, regele aragonezilor, mărturisesc și promit să fiu totdeauna credincios și supus domnului meu, papa
Inocențiu, urmașilor lui catolici și Bisericii Romane și să păstrez cu credincioșie regatul în ascultare de el,
62 apărând credința catolică și persecutând ticăloșia eretică". (John Dowling, The History of Romanism, b. 5, ch. 6,
sec. 55). Aceasta este în armonie cu pretențiile privind puterea pontifului roman "că pentru el este legal să
detroneze pe împărați" și "că el poate dezlega pe supuși de loialitatea față de conducători nedrepți". (Mosheim, b.
3, cent. 11, pt. 2, ch. 2. sec. 9, nota 7. Vezi și apendicele). Să ne amintim că Roma se mândrește că nu se schimbă
niciodată. Principiile lui Grigore VII și ale lui Inocențiu III încă sunt principiile Bisericii Romano-Catolice. Dacă
ar avea putere, le-ar pune în practică acum cu tot atâta energie ca și în secolele trecute.
Protestanții nu știu ce fac când își propun să accepte ajutorul Romei în lucrarea de înălțare a duminicii. În timp ce
sunt concentrați asupra împlinirii scopului lor, Roma aspiră să-și restabilească puterea, să-și refacă supremația
63 pierdută. Să se stabilească în Statele Unite principiul că biserica poate să folosească sau să controleze puterea
statului; că rânduielile religioase pot fi impuse prin legi civile; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie
să stăpânească conștiința și triumful Romei va fi asigurat în această țară.
64 Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizarea despre acest pericol iminent; dacă nu este luată în considerație, lumea

protestantă va afla care sunt, în realitate, scopurile Romei, numai când va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea creşte în putere pe tăcute. Doctrinele ei îşi exercită influenţa în sălile legislative, în biserici şi în inimile oamenilor. Ea îşi înalţă edifiicile masive şi semeţe în ale căror ascunzişuri tainice se vor repeta persecuţiile de odinioară. În secret şi fără ca cineva să bănuiască, ea îşi întăreşte forţele, pentru a-şi promova propriile ei scopuri atunci când va veni timpul să dea lovitura.

Tot ce doreşte ea este o poziţie avantajoasă şi aceasta îi este dată deja. Curând vom vedea şi vom simţi care este
65 planul Bisericii Romane. Oricine va crede şi va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage asupra sa ocara şi persecuţia.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 36

Conflictul iminent

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

Chiar de la începutul marii lupte din ceruri, scopul Satanei a fost să desfiinţeze Legea lui Dumnezeu. Pentru a îndeplini acest obiectiv s-a răsculat împotriva Creatorului şi deşi a fost expulzat din cer, a continuat acelaşi război pe pământ. Scopul pe care l-a urmărit în mod constant a fost să amăgească pe oameni şi să-i determine să calce
1 Legea lui Dumnezeu. Fie că aceasta se realizează prin respingerea Legii în întregime, fie prin înlăturarea unuia din principiile ei, rezultatul va fi, în cele din urmă, acelaşi. Cine calcă "o singură poruncă" manifestă dispreţ faţă de toată Legea; influenţa şi exemplul lui sînt de partea neascultării; el "se face vinovat de toate". (Iac. 2:10).

Căut^nd să arunce dispreţ asupra poruncilor divine, Satana a falsificat doctrinele Bibliei şi astfel, în credinţa a mii de oameni care pretind a crede în Scripturi, au fost incluse rătăciri. Ultimul mare conflict între adevăr şi rătăcire
2 nu este decît bătălia finală a unei controverse îndelungate privind Legea lui Dumnezeu. În această bătălie intrăm acum - o bătălie între legile oamenilor şi preceptele lui Iehova, ^ntre religia Bibliei şi religia fabulelor şi tradiţiei. Forţele care se vor uni ^mpotriva adevărului şi dreptăţii în acest conflict sînt deja la lucru. Cuv^ntul sf^nt al lui Dumnezeu, care ne-a fost transmis cu preţul atîtor suferinţe şi s^nge, este prea puţin preţuit. Biblia este la îndemîna tuturor, dar puţini sînt cei care o acceptă cu adevărat drept călăuză a vieţii. Necredinţa predomină într-o proporţie alarmantă, nu numai în lume, ci şi în biserică. Mulţi au ajuns să nege doctrinele care constituie înşişi stîlpii credinţei creştine. Marile adevăruri ale creaţiunii, aşa cum s^nt prezentate de scriitorii inspiraţi, căderea omului, ispăşirea, perpetuitatea Legii lui Dumnezeu, sînt practic respinse, fie în întregime, fie parţial, de o mare
3 parte din lumea pretinsă creştină. Mii de oameni, care se mîndresc cu înţelepciunea şi independenţa lor, consideră ca o dovadă de slăbiciune să aibă încredere necondiţionată în Biblie; ei cred că este o dovadă de superioritate şi cultură să găsească greşeli ^n Scripturi, să spiritualizeze şi să denatureze cele mai importante adevăruri ale ei. Mulţi predicatori învaţă pe enoriaşii lor şi mulţi profesori şi învăţători instruiesc pe elevii lor că Legea lui Dumnezeu a fost schimbată sau desfiinţată; iar aceia care consideră încă valabile cerinţele ei şi că trebuie ascultate la literă, sînt socotiţi ca meritînd numai batjocură şi dispreţ.

Respingînd adevărul, oamenii resping pe Autorul lui. Călcînd în picioare Legea lui Dumnezeu, ei neagă autoritatea Legiuitorului. Este tot atît de uşor a face un idol din doctrine şi teorii false, cum este a modela un idol din lemn sau din piatră. Prezentînd în mod fals atributele lui Dumnezeu, Satana îi face pe oameni să înţeleagă greşit caracterul Lui. În viaţa multora este întronat idolul filozofiei în locul lui Iehova; în acelaşi timp viului
4 Dumnezeu, aşa cum este descoperit în Cuv^ntul Său, în Hristos şi în lucrările creaţiunii, I Se închină doar puţini. Mii de oameni zeifică natura, în timp ce neagă pe Dumnezeul naturii. Deşi într-o formă diferită, idolatria există în lumea creştină contemporană în mod tot atît de real, cum exista în vechiul Israel din timpul lui Ilie. Dumnezeul multora dintre pretinşii înţelepţi, filozofi, poeţi, politicieni, ziarişti - dumnezeul cercurilor rafinate mondene din multe colegii şi universităţi, chiar şi din unele instituţii teologice - este doar cu puţin mai bun decît Baal, zeul

soare al Feniciei.
Nici o eroare acceptată de lumea creştină nu loveşte cu mai multă îndrăzneală împotriva autorităţii Cerului, nici una nu este mai direct opusă dictatelor raţiunii, nici una nu este mai dăunătoare prin consecinţele ei, decît doctrina modernă care cîştigă teren rapid, că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie pentru oameni. Orice naţiune îşi are legile ei, care cer respect şi ascultare; nici o guvernare nu poate exista fără ele; dar se poate concepe despre
5 Creatorul cerurilor şi al pămîntului să nu aibă nici o lege care să guverneze fiinţele pe care le-a făcut El? Să presupunem că predicatori renumiţi ar învăţa în mod public că legile care guvernează ţara lor şi ocrotesc drepturile cetăţenilor ei n-ar fi obligatorii - că ele restrîng libertăţile oamenilor şi de aceea n-ar trebui să fie ascultate; cît timp ar fi toleraţi asemenea oameni la amvon? Dar este oare delictul de a desconsidera legile statelor şi naţiunilor mai grav decît a călca în picioare acele precepte divine care sînt temelia oricărei guvernări?
Ar fi mult mai uşor de conceput ca naţiunile să-şi abroge legile şi să îngăduie oamenilor să facă ce le place, decît ca Guvernatorul universului să-Îi anuleze Legea şi să lase lumea fără o regulă care să condamne pe cei vinovaţi şi să îndreptăţească pe cei ascultători. Dorim să cunoaştem consecinţele anulării Legii lui Dumnezeu? Experienţa a
6 fost făcută. Teribile au fost scenele care au avut loc în Franţa, cînd ateismul a devenit puterea conducătoare. Atunci s-a demonstrat lumii că a înlătura restricţiile pe care le-a impus Dumnezeu înseamnă a accepta conducerea celui mai crud dintre tirani. Cînd măsura dreptăţii lui Dumnezeu este îndepărtată, se deschide calea ca prinţul răului să-şi stabilească puterea pe pămînt.
Oriunde sînt respinse preceptele divine, păcatul încetează să pară vinovat şi neprihănirea să fie de dorit. Cei care refuză să se supună guvernării lui Dumnezeu sînt cu totul nepregătiţi să se conducă pe ei înşişi. Prin învăţăturile lor periculoase este sădit spiritul de neascultare în inimile copiilor şi tinerilor, care din fire nu suportă să fie
7 controlaţi; şi în consecinţă va fi o societate nelegiuită şi imorală. În timp ce-şi bat joc de credulitatea acelora care ascultă de cerinţele lui Dumnezeu, mulţimile acceptă cu grabă amăgirile Satanei. Ele dau frîu liber poftelor şi practică păcate care au atras judecăţi asupra păgînilor.
Aceia care învaţă pe oameni să privească cu uşurinţă poruncile lui Dumnezeu, seamănă neascultare pentru a culege neascultare. Să fie înlăturate în întregime restricţiile impuse de Legea divină şi legile omeneşti vor fi curînd ignorate. Deoarece Dumnezeu interzice practicile necinstite, lăcomia, minciuna şi înşelăciunea, oamenii sînt gata să calce în picioare principiile Sale, considerîndu-le o piedică în calea prosperităţii lor pămînteşti; dar consecinţele înlăturării acestor precepte sînt de aşa natură încît ei nu le pot anticipa. Dacă legea n-ar fi obligatorie,
8 de ce s-ar teme cineva să o calce? Proprietatea n-ar mai fi sigură. Oamenii ar dobîndi bunurile semenilor lor prin violenţă, iar cel mai puternic ar deveni cel mai bogat. Viaţa însăşi n-ar fi respectată. Legămîntul căsătoriei n-ar mai fi o fortăreaţă sfîntă pentru ocrotirea familiei. Cel care ar avea puterea, dacă ar dori, ar lua nevasta aproapelui lui cu forţa. Porunca a cincea ar fi dată la o parte împreună cu a patra. Copiii nu s-ar da înapoi să ia viaţa părinţilor lor, dacă făcînd aşa şi-ar putea împlini dorinţa inimilor lor pervertite. Lumea civilizată ar deveni o hoardă de hoţi şi asasini, iar pacea, liniştea şi fericirea ar fi alungate de pe pămînt.
Învăţătura că oamenii sînt scutiţi de ascultarea de cerinţele lui Dumnezeu a slăbit deja puterea obligaţiei morale şi a deschis stăvilarele unui potop de nelegiuiri asupra lumii. Fărădelegea, risipa şi corupţia se năpustesc peste noi ca un val copleşitor. Satana este la lucru în familie. Steagul lui flutură chiar şi în căminurile pretinse creştine. În ele există invidie, bănuieli rele, făţărnicie, înstrăinare, rivalitate, ceartă, trădare a datoriilor sfinte, îngăduirea patimilor. Întregul sistem de principii şi doctrine religioase, care ar trebui să constituie temelia şi structura vieţii sociale, pare să fie un edificiu care se clatină, gata să se prăbuşească. Criminalii cei mai ticăloşi, cînd sînt trimişi
9 la închisoare pentru infracţiuni, adese sînt făcuţi obiectul atenţiilor şi darurilor, ca şi cînd s-ar fi distins printr-un merit de invidiat. Se face mare publicitate în jurul persoanei şi crimelor lor. Presa publică amănunte revoltătoare ale viciului, iniţiind astfel şi pe alţii în practicarea înşelătoriei, hoţiei şi crimei; iar Satana jubilează pentru succesul planurilor lui diabolice. Pasiunea nebunească a viciului, luarea fără motiv a vieţii, creşterea teribilă a necumpătării şi nelegiuirii de orice fel şi în orice proporţie, ar trebui să trezească pe toţi care se tem de Dumnezeu, să se întrebe ce se poate face pentru a opri valul răului.
Curţile de justiţie sînt corupte. Conducătorii sînt mînaţi de dorinţa după cîştig şi iubirea de plăceri senzuale. Necumpătarea a întunecat facultăţile multora astfel încît Satana are stăpînire aproape deplină asupra lor. Juriştii
10 sînt corupţi, mituiţi, înşelaţi. Beţia şi petrecerile, patima, invidia şi necinstea sub toate formele, sînt prezente printre aceia care aplică legile. "Dreptatea stă deoparte; adevărul s-a poticnit în piaţa de obşte şi neprihănirea nu poate să se apropie." (Is. 59:14).
Nelegiuirea şi întunericul spiritual, care au domnit în timpul supremaţiei Romei, au fost urmarea inevitabilă a interzicerii Scripturilor; dar unde trebuie căutată cauza necredinţei larg răspîndite, a lepădării Legii lui Dumnezeu
11 şi a corupţiei care a urmat sub strălucirea deplină a luminii Evangheliei într-o epocă de libertate religioasă? Acum, pentru că Satana nu mai poate ţine lumea sub stăpînirea lui prin interzicerea Scripturilor, recurge la alte mijloace pentru a atinge acelaşi scop. Distrugerea credinţei în Biblie slujeşte scopului lui tot aşa de bine ca şi distrugerea

Bibliei însăşi. Prin introducerea învăţăturii că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie, el îi conduce pe oameni tot atît de eficace să o calce, ca şi cînd ar fi cu totul necunoscători ai preceptelor ei. Acum, ca şi în secolele trecute, el lucrează prin biserică pentru a-şi promova planurile. Organizaţiile religioase din timpul nostru au refuzat să asculte adevărurile nepopulare descoperite clar în Scripturi şi combătîndu-le, au adoptat interpretări şi au luat atitudini care au ^mprăştiat pe o scară largă seminţele scepticismului. Rămînînd credincioase erorii papale a nemuririi naturale a sufletului şi a stării conştiente a omului după moarte, ele au lepădat singura apărare împotriva amăgirilor spiritismului. Doctrina chinurilor veşnice a condus pe mulţi să nu creadă în Biblie. Cînd cerinţele poruncii a patra sînt prezentate înaintea oamenilor, ei constată că este poruncită păzirea Sabatului zilei a şaptea; ca singură cale de a se elibera de o datorie pe care nu sînt dispuşi să o îndeplinească, mulţi predicatori populari declară că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie. Astfel ei resping Legea şi odată cu ea şi Sabatul. Cînd lucrarea de reformă pentru păzirea Sabatului se va extinde, lepădarea Legii divine va deveni aproape universală, cu scopul de a evita cerinţele poruncii a patra. Învăţăturile conducătorilor religioşi au deschis uşa necredinţei, spiritismului şi neascultării de Legea sfîntă a lui Dumnezeu; asupra acestor conducători zace o înfricoşătoare răspundere pentru nelegiuirea care există în lumea creştină.

Totuşi chiar această clasă de oameni susţine că răspîndirea rapidă a corupţiei se datorează în mare măsură profanării aşa numitului "sabat creştin" şi că impunerea păzirii duminicii ar îmbunătăţi mult starea morală a societăţii. Acest argument este susţinut în special în America, unde doctrina adevăratului Sabat a fost cel mai mult predicată. Aici lucrarea de temperanţă, una dintre cele mai proeminente şi importante reforme morale, este adesea asociată cu mişcarea pentru păzirea duminicii şi apărătorii duminicii se prezintă ca lucrînd pentru a promova cele mai înalte interese ale societăţii; aceia care refuză să se unească cu ei sînt acuzaţi ca duşmani ai cumpătării şi
12 reformei. Dar faptul că o mişcare care susţine o eroare este unită cu o lucrare bună în ea însăşi, nu este un argument în favoarea erorii. Putem ascunde otrava, amestecînd-o cu o hrană sănătoasă, dar prin aceasta nu-i schimbăm natura. Dimpotrivă, devine şi mai periculoasă, întrucît este mult mai probabil să fie luată fără ca cineva să-şi dea seama. Una din stratagemele Satanei este să amestece suficient adevăr cu rătăcirea pentru a o face plauzibilă. Conducătorii mişcării duminicale pot să susţină reforme de care oamenii au nevoie, principii care sînt în armonie cu Biblia; totuşi, dacă împreună cu ele se urmăreşte şi un obiectiv contrar Legii lui Dumnezeu, slujitorii Lui nu se pot uni cu ei. Nimic nu-i poate justifica să dea la o parte poruncile lui Dumnezeu pentru a le înlocui cu preceptele oamenilor.

Satana va aduce pe oameni sub influenţa amăgirilor lui prin cele două mari rătăciri: nemurirea sufletului şi sfinţenia duminicii. În timp ce prima pune temelia spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma.
13 Protestanţii din Statele Unite vor fi primii care vor întinde mîinile peste prăpastie să prindă mîna spiritismului; ei vor trece de asemenea, peste abis pentru a da mîna cu puterea romană; sub influenţa acestei întreite alianţe, această ţară va merge pe urmele Romei, călcînd în picioare libertatea de conştiinţă.

Deoarece spiritismul imită îndeaproape pretinsul creştinism contemporan, el are putere mai mare să înşele şi să prindă în cursă. După gîndirea modernă, chiar şi Satana s-a convertit. El va apare sub forma unui înger de lumină.
14 Prin intermediul spiritismului se vor face lucrări miraculoase, bolnavi vor fi vindecaţi şi vor fi făcute multe minuni de necontestat. Pentru că spiritele vor pretinde că au credinţă în Biblie şi vor manifesta respect pentru instituţiile bisericii, lucrarea lor va fi acceptată ca o manifestare a puterii divine.

Linia de separare dintre pretinşii creştini şi necredincioşi abia se mai distinge în prezent. Membrii bisericii iubesc ce iubeşte lumea şi sînt gata să se asocieze cu ea, iar Satana este hotărît să-i unească într-un corp comun şi să-şi întărească astfel cauza, ducîndu-i pe toţi în rîndurile spiritismului. Papistaşii, care se laudă cu minuni, ca semn
15 cert al adevăratei biserici, vor fi amăgiţi cu uşurinţă de această putere făcătoare de minuni; protestanţii, care au lepădat scutul adevărului, vor fi de asemenea amăgiţi. Papistaşii, protestanţii şi cei lumeşti vor accepta deopotrivă o formă de evlavie lipsită de putere şi vor vedea în această unire o mare mişcare pentru convertirea lumii şi inaugurarea mult aşteptatului mileniu.

Prin spiritism, Satana apare ca binefăcător al omenirii, vindecînd bolile oamenilor şi pretinzînd că aduce un sistem nou şi mai înalt de credinţă religioasă; dar în acelaşi timp el lucrează ca nimicitor. Ispitele lui conduc mulţimile la ruină. Necumpătarea detronează raţiunea, apoi urmează îngăduinţa senzuală, lupte şi vărsări de sînge. Satana
16 găseşte plăcere în război, deoarece prin el trezeşte patimile cele mai rele ale sufletului, apoi îşi distruge victimele, cufundate în viciu şi sînge, pentru veşnicie. Scopul lui este să provoace naţiunile să se războiască una împotriva alteia, pentru că astfel poate să abată minţile oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a rezista în ziua lui Dumnezeu.

Satana lucrează de asemenea prin elementele naturii pentru a-şi strînge recolta de suflete nepregătite. El a studiat
17 secretele laboratoarelor naturii şi îşi foloseşte toată puterea pentru a dirija elementele naturii atît cît îi îngăduie Dumnezeu. Cînd i s-a îngăduit să-l chinuiască pe Iov, cît de repede au fost distruse turmele, cirezile, robii, casele, copiii, nenorocirile venind una după alta. Dumnezeu Îşi apără creaturile şi le protejează de puterea distrugătorului.

Lumea creştină a manifestat dispreţ faţă de Legea lui Iehova, dar Domnul va face exact ceea ce a spus că va face - Îşi va retrage binecuv^ntările de pe pămînt şi-Îi va îndepărta grija Sa ocrotitoare de la aceia care se răzvrătesc contra Legii Sale şi care învaţă şi obligă şi pe alţii să facă la fel. Satana are stăpînire peste toţi aceia pe care Dumnezeu nu-i păzeşte în mod deosebit. El va favoriza pe unii şi-i va face să prospere pentru a-şi promova propriile lui planuri şi în acelaşi timp va aduce necazuri asupra altora, făcînd pe oameni să creadă că Dumnezeu îi face să sufere.

În timp ce se va înfăţişa înaintea fiilor oamenilor ca mare medic, care poate să le vindece toate bolile, Satana va aduce boală şi dezastru, pînă acolo încît oraşe populate vor fi aduse în stare de ruină şi pustiire. El este la lucru chiar în prezent. În accidente şi calamităţi pe mare şi pe uscat, în marile conflagraţii, în uragane violente şi furtuni cu grindină groaznice, în inundaţii, cicloane, valuri uriaşe şi cutremure, Satana îşi exercită puterea în toate
18 locurile, în mii de forme. El distruge recolta gata coaptă şi urmarea este foametea şi suferinţa. El infectează aerul cu germeni ucigători şi mii de oameni pier din cauza epidemiilor. Aceste nenorociri vor deveni din ce în ce mai frecvente şi mai dezastruoase. Distrugerea va veni atît asupra oamenilor, cît şi a animalelor. "Ţara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sînt mîhniţi şi tînjesc; ţara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu ţineau poruncile şi rupeau legămîntul cel veşnic!" (Is. 24:4-5).

Marele amăgitor va convinge pe oameni că cei care slujesc lui Dumnezeu provoacă toate aceste rele. Chiar oamenii care au provocat dizgraţia cerului vor acuza de toate necazurile lor pe aceia a căror ascultare de Legea lui Dumnezeu este o mustrare continuă pentru călcătorii ei. Se va afirma că oamenii insultă pe Dumnezeu prin călcarea sabatului duminical că acest păcat a adus calamităţile care nu vor înceta pînă nu se va impune cu strictețe păzirea duminicii; şi că cei care susţin cerinţele poruncii a patra, distrugînd astfel respectul faţă de duminică,
19 cauzează necazuri oamenilor, împiedicînd reîntoarcerea lor în graţia divină şi la prosperitatea materială. Astfel acuzaţia adusă în vechime împotriva slujitorului lui Dumnezeu se va repeta din motive tot la fel de neîntemeiate: "Abia a zărit Ahab pe Ilie şi i-a zis: "Tu eşti acela care nenoroceşti pe Israel?" Ilie a răspuns: "Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu şi casa tatălui tău, fiindcă aţi părăsit poruncile Domnului şi te-ai dus după Baali". (1 Regi 18:17-18). Cînd mînia oamenilor va fi instigată prin acuzaţii false, ei se vor purta cu trimişii lui Dumnezeu la fel cum s-a purtat Israelul apostaziat cu Ilie.

Puterea făcătoare de minuni, manifestată prin spiritism, îşi va exercita influenţa împotriva acelora care aleg să asculte de Dumnezeu mai mult decît de oameni. Comunicările venite de la spirite vor susţine că Dumnezeu le-a trimis să convingă pe cei care nu acceptă duminica de greşeala lor, afirmînd că legile ţării trebuie ascultate ca şi
20 Legea lui Dumnezeu. Ele vor deplînge marea nelegiuire din lume şi vor susţine mărturia învăţătorilor religioşi că starea morală decăzută este cauzată de profanarea duminicii. Mare va fi indignarea stîrnită împotriva tuturor care refuză să accepte mărturia lor.

Procedeul Satanei cu poporul lui Dumnezeu, în acest conflict final, va fi acelaşi cu cel folosit la începutul marii controverse din ceruri. El pretindea că urmăreşte să promoveze stabilitatea guvernării divine, în timp ce, în ascuns, depunea toate eforturile pentru a provoca răsturnarea ei. El acuza pe îngerii loiali tocmai de lucrarea pe care el se străduia să o îndeplinească. Aceeaşi metodă de amăgire a marcat istoria bisericii romane. Ea a pretins că lucra ca reprezentant al Cerului, în timp ce căuta să se înalţe mai presus de Dumnezeu şi să-I schimbe Legea. Sub
21 dominaţia Romei, aceia care au suferit moartea pentru credincioşia lor faţă de Evanghelie au fost acuzaţi ca răufăcători; au fost denunţaţi ca aliaţi ai Satanei; s-au folosit toate mijloacele posibile pentru a-i acoperi de ruşine şi a-i face să apară în ochii oamenilor şi chiar în ochii lor proprii ca cei mai detestabili criminali. Tot aşa va fi şi acum. În timp ce Satana caută să distrugă pe aceia care respectă Legea lui Dumnezeu, el va face ca ei să fie acuzaţi de călcarea legii, ca oameni care dezonorează pe Dumnezeu şi aduc judecăţile Lui asupra lumii.

Dumnezeu nu constrînge niciodată voinţa sau conştiinţa; dar mijlocul la care recurge în mod constant Satana - pentru a cîştiga stăpînire asupra acelora pe care nu-i poate amăgi - este constrîngerea prin acte de cruzime. El se
22 străduieşte să stăpînească conştiinţa şi să-şi asigure închinarea prin frică şi constrîngere. Pentru a îndeplini acest scop, el lucrează atît prin autorităţile religioase, cît şi prin cele seculare, determinîndu-le să impună legi omeneşti care sfidează Legea lui Dumnezeu.

Aceia care respectă Sabatul biblic vor fi acuzaţi ca duşmani ai legii şi ordinii, ca unii care distrug restricţiile morale ale societăţii, provocînd anarhie şi corupţie şi atrăgînd judecăţile lui Dumnezeu asupra pămîntului. Scrupulele lor de conştiinţă vor fi considerate încăpăţînare, îndărătnicie şi dispreţ faţă de autoritate. Ei vor fi
23 acuzaţi de lipsă de loialitate faţă de guvern. Pastorii care neagă obligativitatea Legii divine vor prezenta de la amvoane datoria de a asculta de autorităţile civile, deoarece sînt rînduite de Dumnezeu. În camere legislative şi în tribunale, păzitorii poruncilor vor fi greşit interpretaţi şi condamnaţi. Cuvintelor lor li se va da un înţeles fals; motivelor lor li se va da cea mai rea interpretare.

Deoarece bisericile protestante resping argumentele biblice clare care apără Legea lui Dumnezeu, ele vor dori să
24 aducă la tăcere pe aceia a căror credinţă n-o pot înfrînge cu Biblia. Deşi îşi închid ochii faţă de acest fapt, ele

adoptă în prezent o direcție care va duce la persecutarea acelora care refuză în mod conştient să facă ceea ce face restul lumii creştine şi să recunoască pretențiile sabatului papal.
Demnitarii bisericii şi statului se vor uni pentru a corupe, convinge sau constrînge toate clasele de oameni să respecte duminica. Lipsa autorității divine pentru sfințirea duminicii va fi înlocuită cu legi opresive. Corupția politică distruge iubirea de dreptate şi respectul pentru adevăr; chiar şi în America, țara libertății, conducătorii şi
25 legiuitorii, pentru a-şi asigura favoarea publică, vor ceda cererii populare pentru o lege care să impună păzirea duminicii. Libertatea de conştiință, plătită cu un sacrificiu atît de mare, nu va mai fi respectată. În conflictul care va veni curînd, vom vedea împlinirea cuvintelor profetului: "Íi balaurul, mîniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi țin mărturia lui Isus Hristos". (Apoc. 12:17).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 37

Scripturile, apărarea noastră. Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"La Lege şi la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta." (Is. 8:20).
Poporul lui Dumnezeu este îndrumat către Scripturi ca apărare contra influenței învățătorilor falşi şi puterii amăgitoare a duhurilor întunericului. Satana foloseşte toate mijloacele posibile pentru a împiedica pe oameni să cunoască Biblia, deoarece declarațiile ei clare îi descoperă amăgirile. Ori de câte ori are loc o redeşteptare a
1 lucrării lui Dumnezeu, prințul răului se trezeşte la o activitate mai intensă; în prezent el depune toate eforturile pentru bătălia finală împotriva lui Hristos şi a urmaşilor Lui. Ultima mare amăgire se va desfăşura curând în fața noastră. Antihrist îşi va prezenta lucrările miraculoase înaintea ochilor noştri. Contrafacerea se va asemăna atât de mult cu adevărul, încât va fi imposibil să se facă deosebirea între ele decât numai cu ajutorul Sfintelor Scripturi. Orice afirmație şi orice minune trebuie verificate pe baza mărturiei Bibliei.
Cei care se străduiesc să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu vor întâmpina împotriviri şi batjocuri. Ei vor rezista numai prin Dumnezeu. Pentru a rezista încercării din fața lor, ei trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu, aşa cum este descoperită în Cuvântul Său; ei Îl pot cinsti numai dacă au o concepție corectă despre caracterul, guvernarea şi planurile Sale şi dacă lucrează în armonie cu ele. Numai aceia care şi-au fortificat mintea cu
2 adevărurile Bibliei, vor rezista în marele conflict final. La fiecare suflet va veni întrebarea cercetătoare: "Să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni?" Acum ora hotărâtoare este aproape. Sunt picioarele noastre fixate pe temelia Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu? Suntem pregătiți să stăm hotărâți pentru apărarea poruncilor lui Dumnezeu şi a credinței lui Isus?
Înainte de răstignirea Sa, Mântuitorul a explicat ucenicilor că urma să fie omorât şi că va învia din mormânt, iar îngerii au fost de față pentru a imprima cuvintele Lui în mințile şi inimile lor. Ucenicii însă aşteptau eliberarea pământească de sub jugul roman şi nu puteau să admită gândul că Acela în care se concentraseră toate speranțele lor să sufere o moarte umilitoare. Cuvintele de care aveau nevoie să-şi amintească le-au dispărut din minte şi când a venit timpul încercării, i-a găsit nepregătiți. Moartea lui Isus a distrus atât de complet speranțele lor, ca şi când
3 El nu i-ar fi avertizat niciodată. În profeții, viitorul ne este descoperit tot atât de clar, cum a fost descoperit ucenicilor prin cuvintele Mântuitorului. Evenimentele legate de încheierea timpului de har şi lucrarea de pregătire pentru timpul strâmtorării sunt prezentate clar. Mulțimile însă au tot atâta cunoştință despre aceste adevăruri importante ca şi când nu le-ar fi fost descoperite niciodată. Satana este atent să îndepărteze orice impresie care i-ar face pe oameni înțelepți spre mântuire şi timpul strâmtorării îi va găsi nepregătiți.
Când Dumnezeu trimite oamenilor avertizări atât de importante încât sunt reprezentate prin îngeri sfinți care le
4 proclamă zburând prin mijlocul cerului, El cere fiecărei persoane înzestrate cu rațiune să ia aminte la solie. Judecățile înfricoşătoare pronunțate împotriva închinătorilor fiarei şi chipului ei (Apoc. 14: 9-11), trebuie să

conducă pe toţi la un studiu stăruitor al profeţiilor, ca să înveţe ce înseamnă semnul fiarei şi cum să evite primirea lui. Mulţimile de oameni însă îşi întorc urechile de la ascultarea adevărului şi se îndreaptă spre istorisiri închipuite. Apostolul Pavel, privind către timpul sfârşitului, declara: "Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă". (2 Tim. 4:3). Acel timp a venit. Mulţimile nu doresc adevărul Bibliei, pentru că el vine în conflict cu dorinţele inimii păcătoase şi iubitoare de lume, iar Satana le oferă amăgirile pe care ele le iubesc.

Dar Dumnezeu va avea un popor pe pământ care va susţine Biblia şi numai Biblia, ca standard al tuturor doctrinelor şi bază a tuturor reformelor. Părerile oamenilor învăţaţi, deducţiile ştiinţei, crezurile sau hotărârile consiliilor eclesiastice, tot atât de numeroase şi contradictorii ca şi bisericile pe care le reprezintă, glasul
5 majorităţii -- nici una din acestea, nici toate la un loc, nu trebuie considerate ca dovadă pentru sau contra vreunui punct de credinţă religioasă. Înainte de a accepta orice doctrină sau precept, trebuie să cerem un clar: "Aşa zice Domnul" în sprijinul ei.

Satana se străduieşte continuu să atragă atenţia la om în locul lui Dumnezeu. El conduce pe oameni să privească
6 la episcopi, la pastori, la profesori de teologie, ca îndrumători ai lor, în loc să cerceteze Scripturile ca să afle care le este datoria. Apoi, stăpânind minţile acestor conducători, el poate influenţa mulţimile după voia lui.

Când Hristos a venit să vestească cuvintele vieţii, oamenii de rând Îl ascultau cu bucurie; mulţi, chiar dintre preoţi şi conducători, au crezut în El. Dar mai marii preoţilor şi conducătorii naţiunii s-au hotărât să condamne şi să respingă învăţăturile Lui. Deşi toate eforturile lor de a găsi acuzaţii contra Lui au fost zădărnicite, deşi au simţit influenţa puterii şi înţelepciunii divine care însoţeau cuvintele Sale, totuşi ei s-au zăvorât în prejudecăţi; au
7 respins cea mai clară dovadă a mesianităţii Sale, ca nu cumva să fie constrânşi să devină ucenicii Lui. Aceşti adversari ai lui Isus erau bărbaţii pe care oamenii fuseseră învăţaţi din copilărie să-i respecte, în faţa autorităţii cărora fuseseră obişnuiţi să se supună orbeşte. "Cum se face", întrebau ei, "că mai marii şi cărturarii noştri nu cred în Isus? Nu L-ar primi aceşti oameni evlavioşi, dacă ar fi El Hristosul?" Influenţa unor asemenea învăţători a determinat naţiunea iudaică să respingă pe Răscumpărătorul ei.

Spiritul care a influenţat pe acei preoţi şi conducători este încă manifestat de mulţi care fac paradă de mare evlavie. Ei refuză să cerceteze mărturia Scripturilor privind adevărurile deosebite pentru acest timp. Ei se laudă cu
8 numărul, bogăţia şi popularitatea lor şi privesc cu dispreţ pe apărătorii adevărului care sunt puţini, săraci, nepopulari şi au o credinţă care-i separă de lume.

Hristos a prevăzut că pretenţia nejustificată de autoritate pe care şi-au asumat-o cărturarii şi fariseii, nu va înceta odată cu împrăştierea iudeilor. El a avut o privire profetică asupra lucrării de înălţare a autorităţii omeneşti pentru
9 a stăpâni conştiinţa, ceea ce a constituit un blestem grozav pentru biserica din toate timpurile. Condamnarea teribilă a cărturarilor şi fariseilor, precum şi avertizările Sale către oameni, să nu urmeze pe aceşti conducători orbi, au rămas scrise în raportul inspirat ca un avertizment pentru generaţiile viitoare.

Biserica Romano-Catolică rezervă clerului dreptul de a interpreta Scripturile. Pe motivul că numai clericii sunt competenţi să explice Cuvântul lui Dumnezeu, el este reţinut de la oamenii obişnuiţi. Deşi Reformaţiunea a dat Scripturile tuturor oamenilor totuşi acelaşi principiu care a fost susţinut de Roma opreşte mulţimile din bisericile
10 protestante să cerceteze Biblia în mod personal. Oamenii sunt învăţaţi să accepte învăţăturile ei aşa cum sunt interpretate de biserică; există mii de oameni` care nu îndrăznesc să primească nimic, care este contrar crezului lor sau învăţăturii stabilite de biserica lor, oricât de clar ar fi descoperit în Scriptură.

Cu toate că Biblia este plină de avertizări împotriva învăţătorilor falşi, mulţi sunt gata să încredinţeze salvarea sufletelor lor clerului. Astăzi există mii de oameni care se pretind religioşi şi care nu pot prezenta nici un alt motiv pentru punctele de credinţă pe care le susţin, decât că aşa au fost învăţaţi de conducătorii lor religioşi. Ei trec pe lângă învăţăturile Mântuitorului aproape fără să le observe şi acordă o încredere oarbă cuvintelor pastorilor şi preoţilor. Dar sunt ei infailibili? Cum ne putem încredinţa sufletele călăuzirii lor, dacă nu ştim, din Cuvântul lui Dumnezeu, că ei sunt purtători de lumină? Lipsa de curaj moral de a se detaşa de calea bătătorită de lume,
11 conduce pe mulţi să meargă pe urmele învăţaţilor; prin împotrivirea lor de a cerceta personal Scriptura, ajung legaţi fără speranţă în lanţurile rătăcirii. Ei văd că adevărul pentru timpul acesta este clar prezentat în Biblie; ei simt puterea Duhului Sfânt care însoţeşte vestirea lui; totuşi îngăduie ca împotrivirea clerului să-i îndepărteze de lumină. Deşi raţiunea şi conştiinţa sunt convinse, aceste suflete amăgite nu îndrăznesc să gândească diferit de pastorul lor; astfel judecata lor personală şi interesele lor veşnice sunt jertfite necredinţei, mândriei şi prejudecăţii altuia.

Multe sunt căile prin care lucrează Satana ca să-şi lege captivii folosind influenţa omenească. El câştigă mulţimile prinzându-le cu funiile de mătase ale iubirii faţă de aceia care sunt vrăjmaşi ai crucii lui Hristos. Oricare ar fi
12 această legătură, părintească, filială, conjugală sau socială, rezultatul este acelaşi; adversarii adevărului îşi folosesc puterea pentru a stăpâni conştiinţa, iar sufletele ţinute sub stăpânirea lor nu au destul curaj sau independenţă să asculte de propriile lor convingeri despre datorie.

Adevărul şi slava lui Dumnezeu sunt inseparabile; este imposibil, ca având Biblia la îndemână, să onorăm pe Dumnezeu prin păreri rătăcite. Mulţi susţin că nu are importanţă ce crede cineva, dacă viaţa lui este corectă. Dar
13 viaţa este modelată de credinţă. Dacă lumina şi adevărul sunt la îndemâna noastră, iar noi neglijăm să folosim privilegiul de a le asculta şi vedea, în realitate le respingem; alegem mai degrabă întunericul decât lumina. "Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte." (Prov. 16:25). Neştiinţa nu este o scuză pentru rătăcire sau păcat, când există toate posibilităţile de a cunoaşte voia lui Dumnezeu. Un om călătoreşte şi ajunge la
14 o răscruce de unde pornesc mai multe drumuri şi unde se află o tablă indicatoare care arată unde duce fiecare drum. Dacă el nu ţine seama de indicatoare şi apucă pe un drum care i se pare lui bun, deşi s-ar putea ca el să fie foarte sincer totuşi, după toate probabilităţile, va descoperi că se află pe un drum greşit.
Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru ca să cunoaştem învăţăturile lui şi să ştim ce cere El de la noi. Când învăţătorul Legii a venit la Isus cu întrebarea: "Ce să fac ca să moştenesc viaţa veşnică?", Mântuitorul l-a trimis la Scripturi, spunând: "Ce este scris în Lege? Cum citeşti în ea?" Neştiinţa nu va scuza nici pe tânăr, nici pe bătrân şi nu-i va scuti de pedeapsa cuvenită pentru călcarea Legii lui Dumnezeu, deoarece au la îndemână o prezentare
15 exactă a acelei Legi, a principiilor şi cerinţelor ei. Nu este suficient să avem intenţii bune; nu este de ajuns ca cineva să facă ceea ce crede că este drept sau ceea ce pastorul îi spune că este drept. Este în joc mântuirea sufletului lui şi de aceea trebuie ca el însuşi să cerceteze Scripturile. Oricât de puternice ar fi convingerile sale, oricâtă încredere ar avea că pastorul ştie care este adevărul, acestea nu pot constitui pentru el un temei sigur. El are o hartă care-i arată toate semnele indicatoare în călătoria către cer şi nu trebuie să bâjbâie.
Cea dintâi şi cea mai înaltă datorie a oricărei fiinţe raţionale este să afle adevărul din Scripturi, apoi să umble în lumină şi să încurajeze şi pe alţii să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia în fiecare zi cu stăruinţă,
16 cântărind fiecare gând şi comparând verset cu verset. Trebuie, cu ajutor divin, să ne formăm convingeri personale, întrucât va trebui să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu.
Adevărurile cele mai clar descoperite în Biblie au fost învăluite în îndoială şi întuneric de către oameni învăţaţi, care având pretenţia de mare înţelepciune, susţin că Scripturile au un înţeles mistic, ascuns, spiritual, care nu este evident în limbajul folosit. Aceşti oameni sunt învăţători falşi. Unei asemenea categorii de oameni i-a spus Isus: "Nu pricepeţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu". (Marcu 12:24). Limbajul Bibliei trebuie să fie explicat
17 potrivit cu sensul lui literal, afară de cazul că este folosit un simbol sau o figură de stil. Hristos a dat făgăduinţa: "Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască învăţătura". (Ioan 7:17). Dacă oamenii ar lua Biblia aşa cum este scrisă, dacă n-ar fi învăţători falşi, care să-i rătăcească şi să le încurce minţile, s-ar fi îndeplinit o lucrare care ar fi produs bucurie îngerilor şi ar fi adus în staulul lui Hristos mii şi mii de oameni care acum pribegesc în rătăcire.
Trebuie să exercităm toate puterile minţii pentru studiul Scripturilor şi să punem la lucru gândirea ca să înţelegem, atât cât pot muritorii, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu; totuşi, nu trebuie să uităm că ascultarea şi supunerea de copil constituie adevăratul spirit al celui care vrea să înveţe. Dificultăţile din Scriptură nu pot fi niciodată rezolvate prin aceleaşi metode care sunt folosite pentru înţelegerea problemelor filozofice. În studiul
18 Bibliei nu trebuie să ne angajăm cu acea încredere în sine cu care atât de mulţi păşesc în domeniile ştiinţei, ci cu un spirit evlavios şi dependent de Dumnezeu şi cu o dorinţă sinceră de a cunoaşte voia Sa. Trebuie să venim cu un spirit umil şi dispus să înveţe pentru a dobândi cunoştinţă de la marele EU SÎNT. Altfel, îngerii răi ne vor orbi atât de mult minţile şi ne vor împietri atât de mult inimile, încât nu vom mai fi impresionaţi de adevăr.
Multe părţi din Scriptură pe care învăţaţii le consideră taine, sau peste care trec declarându-le neimportante, sunt pline de mângâiere şi învăţătură pentru acela care a fost învăţat în şcoala lui Hristos. Un motiv pentru care mulţi
19 teologi nu au o mai clară înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu este că ei închid ochii faţă de adevărurile pe care nu doresc să le practice. Înţelegerea adevărului biblic nu depinde atât de mult de capacitatea intelectuală a celui care studiază cât de sinceritatea scopului, de dorinţa serioasă după neprihănire.
Biblia nu trebuie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Duhul Sfânt ne poate face în stare să percepem importanţa acelor lucruri uşor de înţeles sau să ne ferească de denaturarea adevărurilor greu de înţeles. Îngerii cereşti au misiunea să ne pregătească inimile ca să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să fim încântaţi de frumuseţea lui, convinşi de avertizările lui, însufleţiţi şi întăriţi de făgăduinţele lui. Trebuie să facem ca cererea Psalmistului să fie şi a noastră: "Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!" (Ps. 119:18).
20 Ispitele par adesea irezistibile pentru că, prin neglijarea rugăciunii şi a studiului Bibliei, cel ispitit nu poate să-şi aducă aminte cu uşurinţă făgăduinţele lui Dumnezeu şi să înfrunte pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii sunt în jurul acelora care sunt dispuşi să fie învăţaţi în lucrurile divine; în timp de mare nevoie, ei le vor aduce aminte chiar acele adevăruri care le sunt necesare. Astfel, "când vrăjmaşul va năvăli ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă". (Is. 59:19).
Isus a făgăduit ucenicilor Săi: "Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu,
21 vă va învăţa toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu". (Ioan 14:26). Învăţăturile lui Hristos

trebuie să fi fost deja depozitate în minte pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ni le aducă aminte în timp de primejdie. "Strâng Cuvântul Tău în inima mea", spunea David, "ca să nu păcătuiesc împotriva Ta". (Ps. 119:11). Toţi cei care preţuiesc interesele lor veşnice trebuie să fie în gardă contra invaziei scepticismului. Vor fi atacaţi în special stâlpii adevărului. Este imposibil să stai departe de sarcasmele şi sofismele, de învăţăturile subtile şi otrăvitoare ale necredinţei moderne. Satana îşi adaptează ispitele pentru toate clasele de oameni. El asaltează pe cei inculţi cu glume sau batjocuri, în timp ce pe cei instruiţi îi înfruntă cu obiecţiuni ştiinţifice şi raţionamente filozofice, calculate anume să provoace neîncredere sau disprețuirea Scripturilor. Chiar şi tinerii fără experienţă
22 îşi permit să insinueze îndoieli privind principiile fundamentale ale Creştinismului. Această necredinţă tinerească, deşi superficială, îşi are influenţa ei. Mulţi sunt conduşi astfel să ridiculizeze credinţa părinţilor lor şi să batjocorească pe Duhul harului. (Evr. 10:29). Multe vieţi care promiteau să fie o onoare pentru Dumnezeu şi o binecuvântare pentru lume au fost ruinate de suflul vătămător al necredinţei. Toţi cei care se încred în hotărârile înfumurate ale raţiunii omeneşti şi îşi închipuie că pot să explice tainele divine şi să ajungă la adevăr fără ajutorul înţelepciunii lui Dumnezeu sunt prinşi în cursa Satanei.

Trăim în cea mai solemnă perioadă a istoriei acestei lumi. Destinul mulţimilor care populează pământul este gata să se hotărască. Binele nostru viitor şi mântuirea altor suflete depind de calea pe care o alegem acum. Avem nevoie să fim călăuziţi de Duhul adevărului. Orice urmaş al lui Hristos trebuie să întrebe cu seriozitate: "Doamne, ce vrei să fac?" Trebuie să ne umilim înaintea Domnului, cu post şi rugăciune şi să cugetăm mult la Cuvântul Său,
23 în deosebi la scenele judecăţii. Trebuie să căutăm să avem acum o experienţă vie şi profundă în lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nici o clipă de pierdut. Evenimente de importanţă vitală au loc în jurul nostru; ne găsim pe terenul fermecat al Satanei. Nu dormiţi, sentinele ale lui Dumnezeu; dacă deveniţi somnolenţi şi nepăsători, vrăjmaşul vă pândeşte de aproape şi este gata în orice moment să sară asupra voastră şi să vă facă prada lui.

Mulţi se înşeală cu privire la adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. Ei se felicită pentru faptele rele pe care nu le fac, dar uită să-şi amintească faptele bune şi nobile pe care Dumnezeu le cere de la ei, dar pe care au neglijat să le împlinească. Nu este suficient că ei sunt pomi în grădina lui Dumnezeu. Ei trebuie să răspundă aşteptărilor Sale aducând roade. El îi face răspunzători pentru că n-au făcut tot binele pe care l-ar fi putut face prin harul Său care
24 i-ar fi întărit. În cărţile din ceruri ei sunt trecuţi ca unii care ocupă pământul degeaba. Totuşi, nici cazul acestei clase de oameni nu este cu totul fără speranţă. Inima iubirii îndelung răbdătoare încă mijloceşte pe lângă aceia care au disprețuit îndurarea lui Dumnezeu şi au abuzat de harul Său. "De aceea zice: "Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina". Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă,... Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele." (Efes. 5:14-16).

Când va veni timpul încercării, atunci vor fi descoperiţi cei care au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu regula lor de viaţă. Vara nu se observă nici o deosebire între brazi şi ceilalţi copaci; dar când vine viscolul iernii, brazii rămân neschimbaţi, în timp ce ceilalţi copaci sunt despuiaţi de frunzele lor. Tot astfel, s-ar putea ca acum creştinul numai
25 cu numele să nu se deosebească de creştinul adevărat, dar vine timpul când deosebirea va fi clară. Să se ridice împotrivirea, să domnească din nou fanatismul şi intoleranţa, să se aprindă persecuţia şi atunci cei cu inima împărţită şi cei făţarnici se vor clătina şi vor renunţa la credinţă; dar creştinul adevărat va sta tare ca o stâncă, credinţa lui va fi mai puternică, speranţa lui mai strălucitoare decât în zilele de prosperitate.

26 Psalmistul spune: "Mă gândesc la învăţăturile Tale". "Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, deoarece urăsc orice cale a minciunii". (Ps. 119:99, 104).

"Ferice de omul care găseşte înţelepciunea." "Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-şi întinde rădăcinile
27 spre râu; nu se teme de căldură, când vine şi frunzişul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme şi nu încetează să aducă roadă." (Prov. 3:13; Ier. 17:8).

Tragedia Veacurilor : Capitolul 38

Ultima avertizare

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare şi a zis: "A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o
1 închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte;" "Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: "Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!" (Apoc. 18: 1,2,4).

Acest pasaj din Scriptură arată către un timp din viitor cÎnd solia căderii Babilonului, vestită de cel de al doilea înger din Apoc. 14:8, urmează să fie repetată, menţionându-se în plus stricăciunile care au intrat în diferitele organizaţii care constituie Babilonul, după ce acea solie a fost vestită prima dată în vara anului 1844. Aici este descrisă o stare îngrozitoare din lumea religioasă. Cu fiecare respingere a adevărului minţile oamenilor devin mai întunecate, inimile lor mai refractare, până când se stabilesc într-o împietrire necredincioasă. Sfidând
2 avertizmentele pe care le-a dat Dumnezeu, ei vor continua să calce în picioare unul din preceptele Decalogului, până când vor ajunge să persecute pe cei care-l consideră sfânt. Prin dispreţul cu care este tratat Cuvântul Său şi poporul Său, este dispreţuit Însuşi Hristos. Când învăţăturile spiritismului sunt acceptate de biserici, restricţia impusă inimii fireşti este înlăturată şi mărturisirea religiei va deveni o mantie care acopere cele mai josnice nelegiuiri. Credinţa în manifestările spiritiste deschide uşa spiritelor amăgitoare şi doctrinelor demonilor şi astfel influenţa îngerilor răi va fi simţită în biserici.

Despre Babilon, în momentul când este prezentat de această profeţie, se spune: "Păcatele ei s-au îngrămădit şi au ajuns până în cer; şi Dumnezeu Íi-a adus aminte de nelegiuirile ei". (Apoc. 18: 5). Babilonul a umplut măsura vinovăţiei şi distrugerea este gata să cadă peste el. Dar Dumnezeu mai are popor în Babilon şi înainte de căderea judecăţilor Sale, aceşti credincioşi trebuie să fie chemaţi afară din el, ca să nu fie părtaşi la păcatele lui şi să nu fie
3 loviţi cu urgiile lui. De aceea are loc mişcarea simbolizată printr-un înger coborând din cer, luminând pământul cu slava lui, strigând cu glas tare şi făcând cunoscute păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui se aude chemarea: "Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu". Această proclamare unită cu solia îngerului al treilea constituie avertizarea finală care va fi dată locuitorilor pământului.

Situaţia în care va fi adusă lumea va fi înspăimântătoare. Puterile pământului, unindu-se să lupte împotriva poruncilor lui Dumnezeu, vor decreta că: "toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi" (Apoc. 13:16) să se
4 conformeze datinei bisericii prin păzirea sabatului fals. Toţi cei care refuză să asculte vor primi pedepse civile şi în cele din urmă se va susţine că merită pedeapsa cu moartea. Pe de altă parte, Legea lui Dumnezeu care impune

păzirea zilei de odihnă a Creatorului, cere ascultare şi ameninţă cu mânia pe toţi cei care calcă preceptele ei. Odată problema prezentată în mod clar, oricine va călca Legea lui Dumnezeu pentru a asculta de legile omeneşti, primeşte semnul fiarei; el primeşte semnul de supunere faţă de puterea de care alege să asculte în locul lui
5 Dumnezeu. Avertizarea din ceruri este: "Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui". (Apoc. 14: 9-10).

Nimeni nu va suferi mânia lui Dumnezeu înainte ca adevărul să fi fost prezentat minţii şi conştiinţei lui şi să-l fi respins. Sunt mulţi care n-au avut niciodată ocazia să audă adevărurile speciale pentru timpul acesta.

6 Obligativitatea poruncii a patra nu le-a fost expusă niciodată în adevărata ei lumină. Acela care citeşte toate inimile şi judecă toate motivele, nu va lăsa ca nimeni care doreşte să cunoască adevărul, să fie amăgit cu privire la natura şi rezultatul controversei. Decretul nu va fi impus oamenilor orbeşte. Fiecare trebuie să aibă lumină suficientă pentru a lua o hotărâre în cunoştinţă de cauză.

Sabatul va constitui marele test al loialităţii, deoarece el este partea de adevăr îndeosebi combătută. Când încercarea finală va fi adusă asupra oamenilor, atunci va fi trasă linia de separare dintre cei care slujesc lui Dumnezeu şi cei care nu-I slujesc. În timp ce păzirea sabatului fals, în conformitate cu legea statului, contrar
7 poruncii a patra, va constitui o dovadă de supunere faţă de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea adevăratului Sabat, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de credincioşie faţă de Creator. În timp ce o clasă de oameni va primi semnul fiarei, prin acceptarea semnului de supunere faţă de puterile pământeşti, cealaltă clasă va primi sigiliul lui Dumnezeu, prin alegerea semnului de loialitate faţă de autoritatea divină.

Cei care au prezentat în trecut adevărurile soliei îngerului al treilea au fost priviţi adesea ca simpli alarmişti. Prezicerile lor că intoleranţa religioasă va domina în Statele Unite, că biserica şi statul se vor uni să persecute pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, au fost considerate neîntemeiate şi absurde. Se afirma cu convingere că
8 această ţară nu va putea deveni niciodată altceva decât ceea ce a fost - apărătoarea libertăţii religioase. Dar când problema impunerii păzirii duminicii este agitată din ce în ce mai mult, evenimentul atât de îndelung tăgăduit şi necrezut va fi văzut apropiindu-se şi atunci întreita solie va produce un efect pe care nu a putut să-l aibă mai înainte.

Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi în toate generaţiile să mustre păcatul, atât în lume cât şi în biserică. Oamenii însă doresc să li se spună lucruri plăcute şi de aceea adevărul curat şi nepoleit nu este acceptat. Mulţi reformatori, când şi-au început lucrarea, s-au hotărât să procedeze cu mare prudenţă când au atacat păcatele bisericii şi ale naţiunii. Ei sperau că prin exemplul unei vieţi creştine curate vor conduce pe oameni înapoi la doctrinele Bibliei.
9 Dar Duhul lui Dumnezeu a venit asupra lor, aşa cum a venit peste Ilie, determinându-l să mustre păcatele unui împărat nelegiuit şi ale unui popor apostaziat; ei nu s-au putut abţine să predice cuvintele clare ale Bibliei - învăţături pe care ei nu fuseseră dispuşi să le prezinte. Ei au fost constrânşi să vestească cu zel adevărul şi primejdia care ameninţa sufletele. Ei rosteau cuvintele pe care Domnul li le dăduse, fără teamă de consecinţe şi oamenii erau constrânşi să audă avertizarea.

În acelaşi fel va fi proclamată şi solia îngerului al treilea. Când va veni timpul să fie vestită cu mare putere, Domnul va lucra prin unelte umile, conducând minţile acelora care se consacră în serviciul Său. Lucrătorii vor fi calificaţi mai degrabă prin ungerea Duhului Său decât prin educaţia dată de instituţiile de învăţământ. Bărbaţi ai credinţei şi ai rugăciunii vor fi constrânşi să meargă cu zel sfânt şi să vestească cuvintele pe care li le va da Dumnezeu. Păcatele Babilonului vor fi dezvăluite. Rezultatele îngrozitoare ale impunerii datinilor bisericii de către autoritatea civilă, invazia spiritismului, progresul ascuns dar rapid al puterii papale, toate vor fi demascate.
10 Prin aceste avertizări solemne oamenii vor fi treziţi. Mii şi mii de oameni, care n-au auzit niciodată cuvinte ca acestea, vor asculta. Ei vor auzi cu uimire mărturia că Babilonul este biserica decăzută din cauza rătăcirilor şi păcatelor ei, pentru că a respins adevărul trimis din cer pentru ea. Când oamenii merg la predicatorii lor cu întrebarea răscolitoare: "Sunt aceste lucruri adevărate?", pastorii le prezintă fabule, proorocesc lucruri plăcute pentru a le potoli temerile şi pentru a le linişti conştiinţa trezită. Dar întrucât mulţi refuză să se mulţumească doar cu autoritatea oamenilor şi cer un clar "Aşa zice Domnul", predicatorii bisericilor populare, ca şi fariseii din vechime, plini de mânie că autoritatea lor este pusă la îndoială, vor denunţa solia ca fiind de la Satana şi vor instiga mulţimile iubitoare de păcat să insulte şi să persecute pe cei care o vestesc.

Pe măsură ce controversa se extinde în câmpuri noi şi minţile oamenilor sunt atrase către Legea lui Dumnezeu, călcată în picioare, Satana se agită. Puterea care însoţeşte solia nu va face decât să înfurie şi mai mult pe aceia care i se împotrivesc. Preoţii şi pastorii vor face eforturi aproape supraomeneşti să oprească lumina, ca nu cumva
11 să lumineze peste turma lor. Ei se vor strădui să înăbuşe discutarea acestor probleme vitale prin toate mijloacele de care vor dispune. Biserica va face apel la braţul tare al puterii civile şi, în această lucrare, papistaşii şi protestanţii se vor uni. Pe măsură ce mişcarea pentru impunerea păzirii duminicii devine mai îndrăzneaţă şi mai hotărâtă, se va recurge la lege împotriva păzitorilor poruncilor lui Dumnezeu. Ei vor fi ameninţaţi cu amenzi şi

întemnițare, iar unora le vor fi oferite poziții cu influență și alte recompense și avantaje, ca să-i ademenească să renunțe la credința lor. Dar răspunsul lor statornic va fi: "Arătați-ne din Cuvântul lui Dumnezeu greșeala noastră", același răspuns pe care l-a dat și Luther în împrejurări asemănătoare. Aceia care vor fi duși înaintea tribunalelor vor apăra cu putere adevărul și unii care îi vor auzi vor fi conduși să ia poziție pentru păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Astfel lumina va fi dusă înaintea multor mii de oameni care altfel n-ar afla nimic despre aceste adevăruri.

Ascultarea conștiincioasă de Cuvântul lui Dumnezeu va fi tratată ca răzvrătire. Orbiți de Satana, părinții se vor purta cu cruzime și severitate față de copiii lor credincioși; stăpânul sau stăpâna va oprima pe servul care păzește poruncile. Sentimentele se vor înstrăina; copiii vor fi desmoșteniți și alungați de acasă. Se vor împlini literal cuvintele lui Pavel: "Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți". (2 Tim. 3:12). Când
12 apărătorii adevărului refuză să onoreze sabatul duminical, unii dintre ei vor fi aruncați în închisori, unii vor fi exilați, alții vor fi tratați ca sclavi. Pentru înțelepciunea omenească toate acestea par acum imposibile; dar când Duhul restrictiv al lui Dumnezeu va fi retras de la oameni și ei vor fi sub stăpânirea Satanei care urăște principiile divine, vor avea loc manifestări neobișnuite. Inima omenească poate deveni foarte crudă, când temerea și iubirea de Dumnezeu sunt înlăturate.

Când furtuna se apropie, un număr mare de credincioși, care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr, își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile opoziției. Unindu-se cu lumea și împărtășindu-se din spiritul ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină; când vine încercarea, ei sunt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară. Bărbați de talent și cu aspect plăcut, care odinioară
13 s-au bucurat de adevăr, își folosesc acum puterile pentru a amăgi și a rătăci sufletele. Ei devin dușmanii cei mai înverșunați ai fraților lor de altă dată. Când păzitorii Sabatului sunt aduși înaintea tribunalelor, să răspundă pentru credința lor, acești apostaziați sunt agenții cei mai cu efect ai Satanei pentru a-i calomnia, a-i acuza și a instiga pe conducători împotriva lor prin mărturii false și insinuări.

În acest timp de persecuție, credința slujitorilor Domnului va fi pusă la probă. Ei au vestit avertizarea cu credincioșie, privind numai la Dumnezeu și la Cuvântul Său. Duhul lui Dumnezeu, care le-a mișcat inimile, i-a constrâns să vorbească. Însuflețiți de un zel sfânt și de un puternic impuls divin, au pornit să-și îndeplinească datoria, fără să calculeze cu sânge rece consecințele vestirii înaintea oamenilor a cuvântului pe care li-l dăduse Domnul. Ei n-au ținut seama de interesele pământești, nici n-au căutat să-și păstreze bunul nume sau viețile. Totuși când furtuna împotrivirii și defăimării izbucnește asupra lor, unii copleșiți de descurajare vor fi gata să
14 exclame: "Dacă am fi prevăzut urmările cuvintelor noastre, am fi tăcut". Ei sunt înconjurați de dificultăți. Satana îi asaltează cu ispite teribile. Lucrarea pe care și-au asumat-o pare mai presus de capacitatea lor de a o îndeplini. Ei sunt amenințați cu nimicirea. Entuziasmul care îi însuflețise a dispărut; totuși ei nu mai pot să dea înapoi. Atunci, simțind completa lor neputință, aleargă la Cel Atotputernic pentru putere. Ei își amintesc că solia pe care o rostiseră nu fusese a lor, ci a Aceluia care le poruncise să vestească avertizarea. Dumnezeu a pus adevărul în inimile lor, iar ei nu s-au putut abține să-l proclame.

Aceleași încercări au fost experimentate de oamenii lui Dumnezeu din secolele trecute. Wycliffe, Huss, Luther, Tyndale, Baxter, Wesley au susținut ca toate doctrinele să fie verificate cu Biblia și au declarat că vor renunța la orice învățătură pe care ea o dezaprobă. Persecuția s-a dezlănțuit împotriva acestor bărbați cu o furie neînduplecată; totuși ei n-au încetat să vestească adevărul. Fiecare din perioadele istoriei bisericii s-a caracterizat prin descoperirea unui adevăr deosebit, adaptat nevoilor poporului lui Dumnezeu din timpul acela. Fiecare adevăr
15 nou și-a croit drumul înfruntând ura și opoziția; aceia care au fost binecuvântați cu lumina lui au fost ispitiți și încercați. Domnul dă un adevăr deosebit pentru oamenii care se găsesc într-o împrejurare critică. Cine îndrăznește să refuze vestirea lui? El poruncește slujitorilor Săi să vestească lumii ultima invitație a harului. Ei nu pot să tacă decât cu riscul pierderii sufletelor lor. Ambasadorii lui Hristos nu se preocupă de consecințe. Ei trebuie să-și îndeplinească datoria și să lase urmările pe seama lui Dumnezeu.

Când controversa devine mai aprigă, slujitorii lui Dumnezeu ajung iarăși în nedumerire, căci li se pare că ei au adus criza. Dar conștiința și Cuvântul lui Dumnezeu îi asigură că drumul lor este bun; cu toate că încercările continuă, ei sunt întăriți să le suporte. Lupta devine mai strânsă și mai ascuțită, dar credința și curajul lor cresc
16 odată cu nevoia. Mărturia lor este: "Nu îndrăznim să schimbăm Cuvântul lui Dumnezeu și să scindăm Legea Sa sfântă, numind o parte esențială și cealaltă neesențială, pentru a câștiga favoarea lumii. Domnul, Căruia Îi slujim este în stare să ne scape. Hristos a biruit puterile pământului; să ne temem noi de o lume deja învinsă?"

Persecuția în diferitele ei forme este desfășurarea unui principiu care va exista atât timp cât va exista Satana și cât timp creștinismul va avea putere vitală. Nici un om nu poate să slujească lui Dumnezeu fără să atragă asupra lui
17 opoziția oștilor întunericului. Îngerii răi îl vor asalta, alarmați că influența lui le ia prada din mâni. Oamenii răi, mustrați de exemplul lui, se vor uni cu îngerii răi căutând să-l despartă de Dumnezeu prin ispite ademenitoare. Când acestea nu reușesc, atunci folosesc constrângerea pentru a-i forța conștiința.

Dar atât timp cât Isus rămâne Mijlocitorul omului în Sanctuarul de sus, influența înfrânătoare a Duhului Sfânt este simțită de conducători şi de popor. Duhul Sfânt controlează încă, într-o oarecare măsură legile țării. Dacă n-ar fi aceste legi, starea lumii ar fi mult mai rea decât este acum. În timp ce mulți din conducătorii noştri sunt agenți activi ai Satanei, Dumnezeu de asemenea are reprezentanții Săi printre bărbații de frunte ai națiunii. Vrăjmaşul inspiră pe slujitorii lui să propună măsuri care ar împiedica foarte mult lucrarea lui Dumnezeu; dar bărbați de stat,
18 care se tem de Domnul sunt influențați de îngerii sfinți să se opună unor astfel de propuneri cu argumente ce nu pot să fie combătute. Astfel câțiva bărbați vor ține în frâu puternicul curent al răului. Opoziția duşmanilor adevărului va fi frânată pentru ca solia îngerului al treilea să-şi poată face lucrarea. Când se va da avertizarea finală, ea va atrage atenția acestor conducători prin care Domnul lucrează acum şi unii dintre ei o vor primi şi vor sta împreună cu poporul lui Dumnezeu în timpul strâmtorării.

Îngerul care se uneşte la vestirea soliei îngerului al treilea va lumina tot pământul cu slava lui. Aici este prezisă o lucrare mondială cu o putere neobişnuită. Mişcarea Adventă din 1840-1844 a fost o manifestare glorioasă a
19 puterii lui Dumnezeu; prima solie îngerească a fost dusă la toate centrele misionare din lume şi în unele țări s-a manifestat un interes religios aşa de mare cum nu s-a mai văzut nicăieri de la Reformațiunea secolului al XVI-lea; dar aceasta urmează să fie depăşită de puternica mişcare din timpul ultimei avertizări a îngerului al treilea. Lucrarea se va asemăna cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum "ploaia timpurie" a fost dată prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul predicării Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța prețioasă, tot aşa "ploaia târzie" va fi dată la încheierea lucrării pentru coacerea recoltei. "Să cunoaştem, să căutăm să cunoaştem pe Domnul! Căci El Se iveşte ca zorile dimineții şi va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul." (Osea
20 6:3). "Îi voi, copii ai Sionului, bucurați-vă şi veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie şi târzie, ca odinioară." (Ioel 2:23). "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna Duhul Meu peste orice făptură". "Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit." (Fapte 2:17, 21).

Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care a marcat începutul ei. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii, la începutul predicării Evangheliei, urmează să se împlinească din nou prin revărsarea ploii târzii la încheierea ei. Acestea sunt "vremurile de
21 înviorare" către care privea apostolul Petru când spunea: "Pocăiți-vă dar, şi întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare şi să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos". (Fapte 3: 19, 20).

Slujitori ai lui Dumnezeu cu fețele luminate şi strălucind de sfântă consacrare, se vor grăbi din loc în loc să vestească solia din cer. Avertizarea va fi dată prin mii de voci pe tot pământul. Se vor face minuni, bolnavi vor fi
22 vindecați şi semne şi minuni vor însoți pe credincioşi. Satana de asemenea va lucra prin minuni mincinoase, făcând să coboare chiar foc din cer înaintea oamenilor. (Apoc. 13: 13). Astfel locuitorii pământului vor fi determinați să ia o poziție.

Solia va fi dusă nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă adusă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări şi va aduce roadă. Publicațiile distribuite de lucrătorii misionari şi-au exercitat influența, totuşi mulți ale căror minți au fost impresionate, au fost
23 împiedicați să înțeleagă pe deplin adevărul sau să-i dea ascultare. Acum razele de lumină pătrund pretutindeni, adevărul este văzut cu claritate, iar copiii sinceri ai lui Dumnezeu rup legăturile care i-au ținut. Legăturile de familie, relațiile cu biserica sunt fără putere să-i mai țină acum. Adevărul le este mai prețios decât orice. În ciuda forțelor unite împotriva adevărului, un mare număr va lua poziție de partea Domnului.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 39

Timpul strâmtorării

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme
1 de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte." (Daniel 12:1).

Când se încheie solia îngerului al treilea, harul nu mai mijloceşte pentru locuitorii vinovaţi ai pământului. Solii lui Dumnezeu şi-au îndeplinit lucrarea. Ei au primit "ploaia târzie", "înviorarea de la faţa Domnului" şi sunt pregătiţi pentru ceasul încercării din faţa lor. Îngerii se grăbesc în toate direcţiile în ceruri. Un înger întorcându-se de pe pământ anunţă că şi-a terminat lucrarea; încercarea finală a fost adusă asupra lumii şi toţi cei care s-au dovedit credincioşi faţă de preceptele divine au primit "sigiliul viului Dumnezeu". Atunci Isus Îşi încetează lucrarea de mijlocire în Sanctuarul de sus. El Îşi ridică mâinile şi spune cu voce puternică: "S-a sfârşit!" Toată oastea
2 îngerească îşi scoate coroanele când El face anunţul solemn: "Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat, să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană, să trăiască şi mai departe fără prihană. Íi cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe!" (Apoc. 22:11). Fiecare caz a fost hotărât pentru viaţă sau pentru moarte. Hristos a făcut ispăşire pentru credincioşii Săi şi le-a şters păcatele. Numărul supuşilor Săi s-a completat; "domnia, stăpânirea şi puterea tuturor împărăţiilor care sunt pretutindeni sub ceruri", sunt pregătite să fie date moştenitorilor mântuirii şi Isus va domni ca Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor.

Când El părăseşte Sanctuarul, întunericul acoperă pe locuitorii pământului. În acel timp înfricoşător cei drepţi trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu sfânt fără Mijlocitor. Restricţia care fusese pusă asupra nelegiuiţilor este îndepărtată şi Satana are stăpânire deplină peste cei care au rămas până la urmă nepocăiţi. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârşit. Lumea a respins harul Său, a disprețuit iubirea Sa şi a călcat în picioare Legea Sa.
3 Nelegiuiţii au trecut hotarul timpului lor de har; Duhul lui Dumnezeu, căruia I s-au împotrivit continuu, a fost în cele din urmă retras. Neprotejaţi de harul divin, ei nu au nici o apărare contra celui rău. Satana va arunca atunci pe locuitorii pământului în marea strâmtorare finală. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai ţină în frâu vânturile furioase ale patimii omeneşti, toate elementele de luptă se vor dezlănţui. Întreaga lume va fi antrenată într-o ruină mai teribilă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.

Un singur înger a nimicit pe toţi întâii născuţi ai egiptenilor şi a umplut ţara de jale. Când David a păcătuit
4 împotriva lui Dumnezeu prin numărarea poporului, un singur înger a făcut acea distrugere groazavă prin care i-a

fost pedepsit păcatul. Aceeaşi putere de distrugere exercitată de îngerii sfinţi când porunceşte Dumnezeu, va fi exercitată de îngerii răi când El le îngăduie. În prezent există forţe gata pregătite, care aşteaptă doar permisiunea divină să răspândească pustiirea pretutindeni.

Cei care onorează Legea lui Dumnezeu sunt acuzaţi că ei au atras aceste pedepse asupra lumii şi sunt consideraţi cauza calamităţilor înspăimântătoare ale naturii, a luptei şi a vărsării de sânge dintre oameni, care umplu pământul
5 de nenorocire. Puterea care a însoţit ultima avertizare înfurie pe nelegiuiţi; mânia lor se aprinde împotriva tuturor acelora care au primit solia şi Satana va instiga şi mai mult spiritul de ură şi de persecuţie.

Când prezenţa lui Dumnezeu a fost retrasă, în cele din urmă, de la naţiunea iudaică, preoţii şi poporul n-au ştiut nimic. Deşi erau sub stăpânirea Satanei şi erau mânaţi de patimile cele mai îngrozitoare şi dăunătoare, ei încă se considerau aleşii lui Dumnezeu. Slujba la Templu continua; jertfele erau aduse pe altarele lui profanate şi zilnic era invocată binecuvântarea divină asupra unui popor vinovat de sângele scumpului Fiu al lui Dumnezeu şi care
6 acum căuta să ucidă pe slujitorii şi pe apostolii Săi. Tot astfel locuitorii pământului nu vor şti când se va pronunţa hotărârea irevocabilă în Sanctuarul ceresc şi când soarta lumii va fi stabilită pentru totdeauna. Formele religiei vor fi continuate de un popor de la care a fost retras, în cele din urmă, Duhul lui Dumnezeu; zelul satanic cu care prinţul răului îi va inspira pentru împlinirea planurilor lui răutăcioase, va avea asemănarea zelului pentru Dumnezeu.

Pentru că Sabatul va deveni punctul special de controversă în întreaga creştinătate, iar autorităţile religioase şi civile se vor uni să impună păzirea duminicii, refuzul stăruitor al unei mici minorităţi de a se supune cerinţei generale va face din ea obiectul repulsiei universale. Se va susţine că puţinii oameni care se opun unei instituţii a bisericii şi unei legi a statului nu trebuie să mai fie toleraţi; că este mai bine ca ei să sufere, decât ca naţiuni întregi să fie aruncate în anarhie şi nelegiuire. Acelaşi argument a fost adus acum optsprezece secole împotriva lui
7 Hristos de către "mai marii poporului". "Oare nu vă gândiţi că este în folosul nostru", a spus vicleanul Caiafa, "să moară un singur om pentru norod şi să nu piară tot neamul?" (Ioan 11:50). Acest argument va părea convingător; în cele din urmă se va emite un decret împotriva acelora care sfinţesc Sabatul poruncii a patra, prin care se va stabili că ei merită pedeapsa cea mai severă şi care va da poporului libertatea, ca după un anumit timp, să-i omoare. Romanismul din Lumea Veche şi Protestantismul apostaziat din Lumea Nouă vor urma o cale asemănătoare contra celor care onorează toate preceptele divine.

Poporul lui Dumnezeu va fi atunci cufundat în acele scene de necaz şi suferinţă descrise de profet ca timpul strâmtorării lui Iacob. "Aşa vorbeşte Domnul: "Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace!... S-au
8 îngălbenit toate feţele. Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacob; dar Iacob va fi izbăvit din ea". (Ier. 30:5-7).

Noaptea de chin sufletesc a lui Iacob, când s-a luptat în rugăciune pentru a fi eliberat din mâna lui Esau (Gen. 32:24-30), reprezintă experienţa poporului lui Dumnezeu din timpul strâmtorării. Din cauza înşelăciunii folosite pentru a obţine binecuvântarea, pe care tatăl său intenţiona să o dea lui Esau, Iacob fugise ca să-şi scape viaţa, înspăimântat de ameninţările cu moartea din partea fratelui său. După ce a stat mulţi ani în exil, la porunca lui Dumnezeu, a pornit cu soţiile şi copiii, cu turmele şi cirezile, spre ţara lui natală. Ajungând la hotarele ţării, s-a umplut de spaimă la vestea apropierii lui Esau în fruntea unei cete de războinici, hotărât fără îndoială să se
9 răzbune. Ceata lui Iacob, neînarmată şi fără apărare, părea expusă să cadă victimă neputincioasă violenţei şi măcelului. La povara neliniştii şi temerii se adăuga greutatea zdrobitoare a remuşcării că propriul lui păcat îl adusese în această primejdie. Singura lui speranţă era în harul lui Dumnezeu; singura lui apărare trebuia să fie rugăciunea. Cu toate acestea, n-a lăsat nimic nefăcut din partea lui pentru a ispăşi răul făcut fratelui lui şi a îndepărta primejdia care-l ameninţa. Tot astfel şi urmaşii lui Hristos, când se apropie de timpul strâmtorării, depun toate eforturile pentru a se înfăţişa în adevărata lumină înaintea oamenilor, pentru a dezarma prejudecata şi pentru a îndepărta primejdia care ameninţă libertatea de conştiinţă.

Trimiţându-şi familia mai departe, ca să nu fie martoră suferinţei lui, Iacob a rămas singur pentru a stărui în rugăciune la Dumnezeu. El şi-a mărturisit păcatul şi a recunoscut îndurarea lui Dumnezeu faţă de el, în timp ce, cu umilinţă adâncă, a invocat legământul făcut de Dumnezeu cu părinţii lui şi făgăduinţele date lui în viziunea din noaptea de la Betel şi în ţara exilului său. Criza din viaţa lui sosise; totul era în joc. În întuneric şi singurătate el a continuat să se roage şi să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Deodată o mână i s-a aşezat pe umăr. Crezând că un vrăjmaş caută să-i ia viaţa, s-a luptat cu toată energia disperării cu agresorul lui. Când s-a crăpat de ziuă,
10 străinul şi-a dovedit puterea supraomenească; la atingerea lui, vigurosul bărbat a rămas ca paralizat şi a căzut neputincios şi plângând pe umărul misteriosului său adversar. Iacob ştia acum că se luptase cu Îngerul legământului. Deşi infirm şi suferind durerile cele mai vii, el nu a renunţat la scopul lui. Timp îndelungat suferise frământări, remuşcări şi necazuri pentru păcatul lui; acum trebuia să primească asigurarea că este iertat.

Vizitatorul divin părea gata să plece; dar Iacob s-a agăţat de El, implorând binecuvântarea. Îngerul a insistat: "Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile"; dar patriarhul a exclamat: "Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei

binecuvânta". Câtă încredere, câtă fermitate şi perseverenţă sunt manifestate aici! Dacă aceasta ar fi fost o cerere arogantă şi îngâmfată, Iacob ar fi fost nimicit imediat; dar el a primit asigurarea, care se dă celui care-şi mărturiseşte slăbiciunea şi nevrednicia şi se încrede în îndurarea unui Dumnezeu care-Îi ţine legământul.

El "s-a luptat cu îngerul şi a fost biruitor". (Osea 12:4). Prin umilinţă, pocăinţă şi predare de sine, acest muritor păcătos şi greşit a biruit pe Maiestatea cerului. El s-a prins cu putere tremurândă de făgăduinţele lui Dumnezeu şi inima Iubirii infinite n-a putut refuza cererea păcătosului. Ca dovadă a biruinţei lui şi ca încurajare pentru alţii ca
11 să-i urmeze exemplul, numele i-a fost schimbat din unul care-i amintea de păcatul său în altul care comemora biruinţa sa. Faptul că Iacob a biruit în lupta cu Dumnezeu era o asigurare că va birui şi în lupta cu oamenii. El nu s-a mai temut să întâmpine mânia fratelui său, pentru că Domnul era apărarea lui.

Satana acuzase pe Iacob în faţa îngerilor lui Dumnezeu, pretinzând că are dreptul să-l distrugă datorită păcatului lui; el îndemnase pe Esau să pornească împotriva lui; şi în timpul lungei nopţi de luptă a patriarhului, Satana s-a străduit să-l apese cu simţământul vinovăţiei pentru a-l descuraja şi a-i rupe legătura cu Dumnezeu. Iacob a ajuns
12 aproape de disperare, dar ştia că fără ajutor din cer urma să piară. El se pocăise sincer de păcatul lui şi a apelat la îndurarea lui Dumnezeu. El n-a putut fi abătut de la scopul lui, ci s-a ţinut cu tărie de înger şi a stăruit în cererea lui cu strigăte serioase, chinuitoare până când a biruit.

După cum Satana a influenţat pe Esau să meargă împotriva lui Iacob, tot aşa va provoca pe cei nelegiuiţi să nimicească pe poporul lui Dumnezeu în timpul strâmtorării. După cum a acuzat pe Iacob, tot la fel va acuza şi pe poporul lui Dumnezeu. El consideră lumea ca supusă a lui; dar mica grupă care păzeşte poruncile lui Dumnezeu se împotriveşte supremaţiei lui. Dacă ar putea să-i şteargă de pe pământ, biruinţa lui ar fi deplină. El vede că
13 îngeri sfinţi îi păzesc şi deduce că păcatele lor au fost iertate; dar nu ştie că situaţia lor a fost hotărâtă în Sanctuarul de sus. El cunoaşte exact păcatele pe care el i-a ispitit să le comită şi le înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în lumina cea mai exagerată, acuzându-i că merită, exact ca şi el, excluderea de la harul lui Dumnezeu. El declară că, potrivit dreptăţii, Domnul nu poate să le ierte păcatele lor şi în acelaşi timp să-i distrugă pe el şi îngerii lui. El îi pretinde ca pradă a lui şi cere să fie daţi în mâinile lui ca să-i distrugă.

În timp ce Satana acuză pe poporul lui Dumnezeu pentru păcatele lui, Domnul îi îngăduie să-l încerce până la extrem. Încrederea lor în Dumnezeu, credinţa şi statornicia lor, vor fi aspru încercate. Când îşi examinează trecutul, speranţele lor scad; deoarece în întreaga lor viaţă nu văd aproape nimic bun. Ei sunt pe deplin conştienţi
14 de slăbiciunea şi nevrednicia lor. Satana se străduieşte să-i îngrozească cu gândul că situaţia lor este fără speranţă, că petele mânjiturii lor nu vor fi şterse niciodată. El speră astfel să le distrugă credinţa, ca ei să cedeze ispitelor lui şi să se abată de la credincioşia lor faţă de Dumnezeu.

Deşi copiii lui Dumnezeu vor fi înconjuraţi de vrăjmaşi hotărâţi să-i distrugă, totuşi chinul de care suferă ei nu este groaza de persecuţie pentru adevăr; ei se tem că nu s-au pocăit de toate păcatele şi că datorită vreunui defect din caracterul lor nu se va împlini făgăduinţa Mântuitorului: "Te voi păzi... de ceasul încercării, care are să vină
15 peste lumea întreagă". (Apoc 3:10). Dacă ar avea asigurarea iertării, nu s-ar da înapoi de la tortură sau moarte; dar dacă s-ar dovedi nevrednici şi şi-ar pierde vieţile din cauza propriilor lor defecte de caracter, atunci Numele sfânt al lui Dumnezeu ar fi batjocorit.

Din toate părţile ei aud despre comploturi de trădare şi văd lucrarea activă a răzvrătirii; în inima lor se ridică o dorinţă intensă, o năzuinţă arzătoare a sufletului, ca această mare apostazie să înceteze, iar nelegiuirii celor răi să i se pună capăt. Dar în timp ce se roagă lui Dumnezeu să oprească lucrarea răzvrătirii, ei îşi reproşează cu durere că
16 nu au mai multă putere ca să se opună şi să respingă valul teribil al răului. Ei îşi dau seama că dacă ar fi folosit totdeauna toată capacitatea lor în serviciul lui Hristos, mergând înainte din tărie în tărie, oştile Satanei ar avea mai puţină putere să triumfe asupra lor.

Ei îşi întristează sufletele înaintea lui Dumnezeu, arătând către pocăinţa lor din trecut pentru multele lor păcate şi invocând în favoarea lor făgăduinţa Mântuitorului: "Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine". (Is. 27:5). Credinţa lor nu slăbeşte din cauză că rugăciunile lor nu sunt ascultate imediat. Deşi
17 suferă cea mai intensă nelinişte, groază şi întristare, ei nu încetează să se roage. Ei se prind de puterea lui Dumnezeu cum s-a prins şi Iacob de Înger; vorbirea sufletelor lor este: "Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta".

Dacă Iacob nu s-ar fi pocăit mai înainte de păcatul lui prin care a obţinut dreptul de întâi născut prin înşelăciune, Dumnezeu nu i-ar fi ascultat rugăciunea şi nu i-ar fi păstrat cu îndurare viaţa. Tot astfel, în timpul strâmtorării, dacă poporul lui Dumnezeu ar mai avea păcate nemărturisite care să le vină în minte în timp ce sunt torturaţi de
18 teamă şi chin, ar fi copleşiţi; disperarea le-ar nimici credinţa şi n-ar mai avea curaj să se roage la Dumnezeu pentru liberare. Deşi au un profund simţământ al nevredniciei lor, ei nu au păcate ascunse pe care să le descopere. Păcatele lor au mers înainte la judecată şi au fost şterse, iar ei nu şi le mai pot aminti.

Satana face pe mulţi să creadă că Dumnezeu va trece cu vederea necredincioşia lor în lucrurile mici ale vieţii; dar
19 în procedeul Său cu Iacob Domnul arată că El nu va aproba şi nu va tolera în nici un fel păcatul. Toţi cei care

încearcă să-şi scuze sau să-şi ascundă păcatele şi le lasă astfel să rămână în cărţile din cer, nemărturisite şi neiertate, vor fi biruiţi de Satana. Cu cât este mai înaltă mărturisirea lor şi cu cât mai onorabilă este poziţia pe care o deţin, cu atât mai de plâns este calea lor în faţa lui Dumnezeu şi cu atât mai sigur este triumful marelui lor adversar. Aceia care amână pregătirea pentru ziua lui Dumnezeu, nu o pot dobândi în timpul strâmtorării, nici după aceea. Cazul tuturor acestora este fără speranţă.

Creştinii numai cu numele, care ajung nepregătiţi până la acel ultim conflict înfricoşător, în disperarea lor îşi vor mărturisi păcatele în cuvinte pline de chin sufletesc cumplit, în timp ce nelegiuiţii vor jubila de nenorocirea lor.

20 Aceste mărturisiri au acelaşi caracter ca şi a lui Esau sau a lui Iuda. Cei care le fac deplâng urmările păcatului, dar nu vinovăţia lui. Ei nu simt o mâhnire adevărată, nici scârbă de păcat. Ei îşi recunosc păcatul de teama pedepsei; dar, ca şi Faraon din vechime, ei ar continua să sfideze cerul, dacă judecăţile ar fi îndepărtate.

Istoria lui Iacob este în acelaşi timp o asigurare că Dumnezeu nu va lepăda pe aceia care au fost amăgiţi, ispitiţi şi duşi în păcat, dar care s-au întors la El cu o pocăinţă adevărată. În timp ce Satana caută să distrugă pe aceşti oameni, Dumnezeu va trimite pe îngerii Săi să-i încurajeze şi să-i ocrotească în timp de primejdie. Asalturile Satanei sunt furioase şi hotărâte, amăgirile lui sunt teribile; dar ochiul Domnului este asupra poporului Său şi

21 urechea Lui ascultă strigătele lor. Suferinţa lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie, dar Maestrul topitor îi va scoate ca aur încercat în foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul celei mai aspre încercări a lor, este tot atât de tare şi gingaşă ca şi în zilele celei mai înfloritoare prosperităţi; dar este necesar ca ei să fie puşi în cuptorul de foc; ceea ce este pământesc în ei trebuie să fie mistuit, pentru ca chipul lui Hristos să poată fi reflectat pe deplin.

Timpul de suferinţă şi chin din faţa noastră va cere o credinţă care să suporte oboseala, amânarea şi foamea - o credinţă care nu va slăbi, deşi va fi aspru încercată. Timpul de har este acordat tuturor ca să se pregătească pentru timpul strâmtorării. Iacob a biruit pentru că a fost stăruitor şi hotărât. Biruinţa lui este o dovadă a puterii rugăciunii stăruitoare. Toţi cei care se vor prinde de făgăduinţele lui Dumnezeu, cum s-a prins el şi vor fi serioşi şi stăruitori cum a fost el, vor reuşi aşa cum a reuşit el. Aceia care nu sunt dispuşi să se lepede de sine, să se lupte în

22 rugăciune cu Dumnezeu, să implore mult şi stăruitor binecuvântarea Sa, nu o vor dobândi. A te lupta cu Dumnezeu - cât de puţini ştiu ce înseamnă aceasta! Cât de puţini şi-au îndreptat sufletele către Dumnezeu cu o dorinţă atât de intensă încât toate puterile să le fie încordate. Când valurile disperării, pe care nici o limbă nu o poate exprima, se revarsă peste cel care se roagă, cât de puţini se prind cu credinţă statornică de făgăduinţele lui Dumnezeu.

Aceia care nu exercită decât puţină credinţă acum, sunt în cea mai mare primejdie de a cădea sub puterea amăgirilor satanice şi a decretului de constrângere a conştiinţei. Chiar dacă vor rezista cercării, vor fi scufundaţi

23 într-o suferinţă şi chin mai adânci în timpul strâmtorării, pentru că nu şi-au format niciodată obiceiul să se încreadă în Dumnezeu. Lecţiile de credinţă pe care ei le-au neglijat vor fi siliţi să le înveţe sub teribila apăsare a descurajării.

Trebuie să facem acum cunoştinţă cu Dumnezeu punând la încercare făgăduinţele Sale. Îngerii înregistrează orice rugăciune serioasă şi sinceră. Trebuie mai degrabă să ne lipsim de satisfacţii egoiste decât să neglijăm comuniunea cu Dumnezeu. Cea mai adâncă sărăcie, cea mai mare lepădare de sine, cu aprobarea Sa, sunt mai

24 bune decât bogăţii, onoruri, confort şi mulţi prieteni, dar fără ea. Trebuie să ne luăm timp să ne rugăm. Dacă îngăduim ca minţile noastre să fie absorbite de interese lumeşti, Domnul poate să ne dea timp luându-ne idolii pe care ni i-am făcut din aur, case sau pământuri fertile.

Tinerii n-ar fi ademeniţi să păcătuiască, dacă ar refuza să meargă pe orice cale pe care nu pot cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă solii, care duc lumii ultima avertizare solemnă, s-ar ruga pentru binecuvântarea lui

25 Dumnezeu, nu într-un mod rece, apatic şi indiferent, ci cu ardoare şi credinţă, ca şi Iacob, ar găsi multe locuri despre care ar putea să spună: "Am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi totuşi am scăpat cu viaţă". (Gen. 32:30). Ei ar fi consideraţi de cer ca prinţi, având putere să biruiască în lupta cu Dumnezeu şi cu oamenii.

"Timpul de strâmtorare cum n-a mai fost niciodată", va veni curând asupra noastră; şi vom avea nevoie de o experienţă pe care acum n-o avem şi pe care mulţi sunt prea comozi să o dobândească. De obicei încercarea pare mai mare când o aştepţi, decât este în realitate; dar acest lucru nu este adevărat despre criza din faţa noastră.

26 Imaginaţia cea mai vie nu poate concepe mărimea acelei încercări grozave. În acel timp de încercare fiecare suflet va trebui să stea singur înaintea lui Dumnezeu. "Chiar dacă ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel şi Iov, pe viaţa Mea -- zice Domnul, Dumnezeu -- că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei şi-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor." (Ezech. 14:20).

Acum, în timp ce Marele nostru Preot face ispăşire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârşiţi în Hristos. Mântuitorul nostru n-a putut să fie făcut să cedeze puterii ispitei, nici măcar printr-un gând. Satana

27 găseşte în inimile omeneşti o poartă de intrare; este nutrită vreo dorinţă păcătoasă prin intermediul căreia ispitele lui îşi manifestă puterea. Hristos a declarat despre Sine: "Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în

Mine". (Ioan 14:30). Satana n-a putut să găsească nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea să câştige biruinţa. El păzise poruncile Tatălui Său şi în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată folosi în avantajul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiţi cei care vor rezista în timpul strâmtorării.
În viaţa aceasta trebuie să ne despărţim de păcat, prin credinţa în sângele ispăşitor al lui Hristos. Mântuitorul nostru scump ne invită să ne unim cu El, să unim slăbiciunea noastră cu tăria Lui, neştiinţa noastră cu înţelepciunea Lui, nevrednicia noastră cu meritele Lui. Providenţa lui Dumnezeu este şcoala în care trebuie să
28 învăţăm blândeţea şi smerenia lui Isus. Domnul ne pune mereu înainte, nu calea pe care am alege-o noi, care ni se pare mai uşoară şi mai plăcută, ci adevăratele ţinte ale vieţii. Depinde de noi să cooperăm cu mijloacele pe care le foloseşte Cerul în lucrarea de formare a caracterelor noastre după Modelul divin. Nimeni nu poate să neglijeze sau să amâne această lucrare, decât cu riscul de a-şi pune sufletul în cel mai înfricoşător pericol.
Apostolul Ioan a auzit în viziune o voce din cer exclamând: "Vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s-a
29 pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme". (Apoc. 12:12). Teribile sunt scenele care provoacă această exclamaţie din partea vocii cereşti. Mânia Satanei creşte pe măsură ce timpul i se scurtează, iar lucrarea lui amăgire şi de distrugere îşi va atinge apogeul în timpul strâmtorării.
Ca dovadă a puterii făcătoare de minuni a demonilor, scene înspăimântătoare cu caracter supranatural se vor arăta în curând în ceruri. Spirite de demoni vor merge la împăraţii pământului şi la întreaga lume ca să-i întărească în
30 amăgire şi să-i îndemne să se unească cu Satana în ultima lui bătălie contra guvernării Cerului. Prin aceste mijloace vor fi amăgiţi atât conducătorii cât şi supuşii. Se vor ridica oameni care vor pretinde că sunt Însuşi Hristos şi vor revendica titlul şi închinarea care aparţin Răscumpărătorului lumii. Ei vor face minuni uimitoare de vindecare şi vor pretinde că au descoperiri din cer care vor contrazice mărturia Scripturilor.
Ca punct culminant în marea dramă de amăgire, însuşi Satana va personifica pe Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că aşteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a speranţelor ei. Acum marele amăgitor va face să pară că Hristos a şi venit. În diferite părţi ale pământului, Satana se va prezenta între oameni ca o fiinţă maiestoasă, de o strălucire orbitoare, care se va asemăna cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalips (Apoc. 1:13-15). Slava care-l va înconjura nu va fi întrecută de nimic din ceea ce au văzut vreodată ochii muritori. În văzduh va răsuna strigătul de triumf: "A venit Hristos! A venit Hristos!" Oamenii se vor prosterna în adorare înaintea lui, în timp ce el îşi va ridica mâinile şi va rosti asupra lor o binecuvântare, aşa cum binecuvânta Hristos
31 pe ucenicii Săi când era pe pământ. Vocea lui va fi plăcută, liniştită şi melodioasă. Cu un ton blând şi compătimitor, el va prezenta unele din adevărurile cereşti, pline de har, pe care le rostea Mântuitorul; va vindeca pe bolnavi şi apoi, în rolul lui Hristos pe care şi l-a asumat, el va pretinde că a schimbat Sabatul în duminică şi că porunceşte tuturor să sfinţească ziua pe care el a binecuvântat-o. El va declara că cei care stăruiesc să sfinţească ziua a şaptea hulesc numele lui deoarece refuză să asculte de îngerii trimişi la ei cu lumină şi adevăr. Aceasta va fi amăgirea cea mai puternică, aproape irezistibilă. Ca şi samaritenii care au fost amăgiţi de Simon Magul, mulţimile, de la cel mai mic până la cel mai mare, vor da atenţie acestor vrăjitorii, zicând: "Aceasta este puterea cea mare a lui Dumnezeu". (Fapte 8:10).
Dar poporul lui Dumnezeu nu va fi indus în eroare. Învăţăturile acestui Hristos fals nu sunt în armonie cu
32 Scripturile. Binecuvântarea lui va fi rostită asupra închinătorilor fiarei şi ai chipului ei, chiar asupra acelei categorii de oameni peste care Biblia declară că se va revărsa mânia neamestecată a lui Dumnezeu.
În afară de aceasta, Satanei nu-i va fi îngăduit să contrafacă felul venirii lui Hristos. Mântuitorul a avertizat pe poporul Său împotriva amăgirii privind acest eveniment şi a prezis clar modul venirii Sale a doua oară. "Se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va
33 fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi... Deci, dacă vă vor zice: "Iată-L în pustie", să nu vă duceţi acolo! "Iată-L în odăiţe ascunse", să nu credeţi. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului." (Matei 24:24-27; Matei 25:31; Apoc. 1:7; 1 Tes. 4:16,17). Contrafacerea acestei veniri nu este posibilă. Ea va fi universal recunoscută şi văzută de toată lumea.
Numai cei care au fost cercetători stăruitori ai Scripturilor şi care au primit dragostea adevărului vor fi ocrotiţi de această puternică amăgire care va lua lumea captivă. Prin mărturia Bibliei, aceştia vor identifica pe amăgitorul deghizat. Timpul încercării va veni peste toţi. Adevăraţii creştini vor fi descoperiţi prin cernerea produsă de această ispită. Este poporul lui Dumnezeu acum atât de ferm întemeiat pe Cuvântul Său, încât să nu cedeze
34 dovezii date de simţurile lor? Se vor prinde ei, într-o asemenea criză, de Biblie şi numai de Biblie? Satana îi va împiedica, dacă va fi posibil, să dobândească pregătirea necesară pentru a rezista în ziua aceea. El va aranja lucrurile în aşa fel ca să-i împiedice, să-i încurce cu comori pământeşti, să-i facă să ducă poveri grele şi apăsătoare, astfel încât inimile lor să fie supraâncărcate cu grijile vieţii acesteia, iar ziua încercării să vină peste ei ca un hoţ.
Deoarece decretul dat de diferiţi conducători ai creştinătăţii împotriva păzitorilor poruncilor, le va retrage
35 protecţia statului şi-i va lăsa la dispoziţia acelora care le doresc nimicirea, copiii lui Dumnezeu vor fugi din oraşe

şi sate, se vor întovărăşi în grupe şi vor locui în cele mai pustii şi singuratice locuri. Mulţi îşi vor găsi refugiul în întăriturile munţilor. Ca şi creştinii din văile Piemontului, ei vor face din înălţimile pământului sanctuarele lor şi vor mulţumi lui Dumnezeu pentru "stâncile întărite". (Isaia 33:16). Mulţi însă, din toate naţiunile şi din toate clasele, de sus şi de jos, bogaţi şi săraci, negri şi albi, vor fi aruncaţi în robia cea mai nedreaptă şi mai crudă. Cei iubiţi ai lui Dumnezeu vor trece prin zile grele, legaţi în lanţuri, închişi după gratiile închisorilor, condamnaţi la moarte, unii în aparenţă lăsaţi să moară de foame în temniţe întunecoase şi dezgustătoare. Nici o ureche omenească nu este deschisă să audă gemetele lor; nici o mână omenească nu este dispusă să-i ajute.

Va uita Domnul pe poporul Său în acest ceas al încercării? A uitat El pe credinciosul Noe când judecăţile lui Dumnezeu s-au abătut peste lumea antediluviană? A uitat El pe Lot când a căzut foc din cer pentru a nimici
36 cetăţile din câmpie? A uitat El pe Iosif când era înconjurat de idolatrii din Egipt? A uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei îl ameninţa cu soarta profeţilor lui Baal? A uitat El pe Ieremia în groapa întunecoasă şi deprimantă din curtea temniţei? A uitat El pe cei trei demnitari în cuptorul de foc? Sau pe Daniel în groapa leilor? "Sionul zicea: "M-a părăsit Domnul şi m-a uitat Domnul!" Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, şi să
37 n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu nici un chip: iată că te-am săpat pe mâinile Mele". (Is. 49:14-16). "Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: "Cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui". (Zah. 2:8).

Deşi vrăjmaşii îi pot arunca în închisoare, totuşi zidurile temniţei nu pot să întrerupă comunicarea dintre sufletele lor şi Hristos. Acela care înţelege toate slăbiciunile lor, care cunoaşte toate încercările, este mai presus de toate
38 puterile pământeşti; îngeri vor veni la ei în celulele singuratice, aducându-le lumină şi pace din cer. Închisoarea va fi ca un palat; căci acolo locuiesc cei bogaţi în credinţă, iar zidurile întunecate vor fi luminate de lumină cerească, aşa cum s-a întâmplat când Pavel şi Sila se rugau şi cântau laude la miezul nopţii în temniţa din Filipi.

Judecăţile lui Dumnezeu vor veni peste cei care caută să oprime şi să distrugă pe poporul Său. Îndelunga Sa răbdare cu cei nelegiuiţi încurajează pe oameni să păcătuiască, dar pedeapsa lor nu este mai puţin sigură şi mai puţin înfricoşătoare, doar pentru că este îndelung amânată. "Căci Domnul Se va scula ca la muntele Peraţim şi Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Íi facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Íi împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit." (Is. 28:21). Pentru Dumnezeul nostru milostiv pedeapsa este un act ciudat. "Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului." (Ezech. 33:11). "Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu
39 plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie,... iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul, dar nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat." "Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; şi nu lasă nepedepsit pe cel rău." (Exod. 34:6, 7; Naum 1:3). El va reabilita autoritatea Legii Sale călcate în picioare prin fapte teribile îndeplinite cu dreptate. Severitatea pedepsei care aşteaptă pe călcătorii Legii poate fi înţeleasă după neplăcerea Domnului de a aduce la îndeplinire judecata. Naţiunea cu care El are îndelungă răbdare şi pe care nu o va lovi până când nu va fi umplut cupa nelegiuirii în rapoartele din cărţile lui Dumnezeu, va bea în cele din urmă cupa mâniei neamestecate cu har.

Când Hristos Îşi va înceta lucrarea de mijlocire în Sanctuar, atunci va fi vărsată mânia neamestecată cu milă cu care au fost ameninţaţi cei care se închină fiarei, icoanei ei şi primesc semnul ei. (Apoc. 14:9, 10). Plăgile cu care a fost lovit Egiptul, când Dumnezeu era pe punctul să elibereze pe Israel, au fost de aceeaşi natură cu judecăţile mai teribile şi mai întinse, care vor cădea asupra lumii chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Descriind acele calamităţi înspăimântătoare, profetul spune: "O rană rea şi dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau icoanei ei... Marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Íi a murit
40 orice făptură vie, chiar şi tot ce era în mare... Râurile şi izvoarele apelor... s-au făcut sânge". Oricât ar fi de teribile aceste suferinţe, dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin justificată. Îngerul lui Dumnezeu declară: "Drept eşti Tu, Doamne.... pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceştia au vărsat sângele sfinţilor şi al proorocilor, le-ai dat şi Tu să bea sânge. Íi sunt vrednici". (Apoc. 16:2-6). Condamnând pe poporul lui Dumnezeu la moarte, ei şi-au atras vinovăţia sângelui lor ca şi când ar fi fost vărsat de mâinile lor. În acelaşi fel a declarat Hristos vinovaţi pe iudeii din timpul Său de tot sângele sfinţilor care fusese vărsat din zilele lui Abel; căci ei erau stăpâniţi de acelaşi spirit şi căutau să facă aceeaşi lucrare ca şi ucigaşii proorocilor.

În plaga următoare, se dă putere soarelui "să dogorească pe oameni cu focul lui. Íi oamenii au fost dogorâţi de o arşiţă mare". (vers. 8, 9). Profeţii au descris starea pământului în acest timp înspăimântător astfel: "Pământul este întristat,... căci bucatele de pe câmp sunt pierdute... toţi pomii de pe câmp s-au uscat... şi s-a dus bucuria de la
41 copiii oamenilor!" "S-au uscat seminţele sub bulgări; grânarele stau goale... Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au păşune... căci au secat pâraiele şi a mâncat focul islazurile pustiei". "În ziua aceea, cântecele Templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu; pretutindeni vor arunca în tăcere o mulţime de trupuri moarte". (Ioel 1:17-20; Ioel 1:10-12; Amos 8:3).

42 Aceste plăgi nu sunt generale, altfel locuitorii pământului ar fi nimiciţi cu totul. Totuşi vor fi cele mai îngrozitoare calamităţi care au fost cunoscute vreodată de muritori. Toate judecăţile care au venit peste oameni până la

încheierea timpului de har fuseseră amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos protejase pe păcătos să primească măsura deplină pentru vinovăția lui; dar la judecata finală mânia este vărsată neamestecată cu milă.
În ziua aceea mulțimile vor dori adăpostul harului lui Dumnezeu pe care l-au disprețuit timp îndelungat. "Iată vin
43 zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame şi sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace şi încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, şi tot nu-l vor găsi." (Amos 8:11, 12).
Poporul lui Dumnezeu nu va fi scutit de suferință; dar când va fi persecutat şi strâmtorat, când va îndura privațiuni şi va suferi de foame, nu va fi lăsat să piară. Dumnezeul care a avut grijă de Ilie nu va trece pe lângă nici unul din copiii Săi care se sacrifică pe ei înşişi. Cel care numără perii capului lor va avea grijă de ei şi în timp de foamete
44 vor fi săturați. În timp ce nelegiuiții mor de foame şi de epidemii, îngerii vor ocroti pe cei drepți şi le vor împlini nevoile. Pentru "cel ce umblă în neprihănire" făgăduința este: "I se va da pâine şi apa nu-i va lipsi". "Cei nenorociți şi cei lipsiți caută apă şi nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi." (Is. 33:15, 16; 41:17).
"Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi şi câmpiile nu vor da
45 hrană, oile vor pieri din staule şi nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!" (Hab. 3:17, 18).
"Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul". "Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de
46 ciuma, care umblă în întuneric, nici de molima, care bântuie ziua nămiaza mare. O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: "Domnul este locul meu de adăpost!" şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău." (Ps. 121:5-7; Ps. 91:3-10).
Din punct de vedere omenesc va părea că poporul lui Dumnezeu trebuie să sigileze curând mărturia lui cu sânge, aşa cum au făcut martirii dinaintea lui. Ei înşişi încep să se teamă că Domnul i-a lăsat să cadă în mâna duşmanilor lor. Este un timp de agonie teribilă. Zi şi noapte ei strigă către Dumnezeu pentru eliberare. Nelegiuiții jubilează şi se aude strigătul batjocoritor: "Unde este acum credința voastră? De ce nu vă salvează Dumnezeu din mâinile
47 noastre, dacă sunteți, în adevăr, poporul Său?" Dar cei care aşteaptă îşi amintesc de Isus murind pe crucea de pe Calvar şi de mai marii preoților şi de conducători strigând în batjocură: "Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce şi vom crede în El!" (Matei 27:42). Toți se luptă cu Dumnezeu asemenea lui Iacob. Înfățişarea lor exprimă lupta lăuntrică. Paloarea se vede pe toate fețele. Totuşi ei nu încetează să se roage fierbinte.
Dacă oamenii ar putea să vadă cu ochi cereşti, ar observa grupuri de îngeri care excelează în putere stând în jurul acelora care au păzit cuvântul răbdării lui Hristos. Cu o dragoste plină de simpatie aceşti îngeri au fost martorii chinului lor şi le-au auzit rugăciunile. Ei aşteaptă cuvântul Comandantului lor ca să-i smulgă din primejdie. Dar trebuie să mai aştepte puțin. Poporul lui Dumnezeu trebuie să bea paharul şi să fie botezat cu botezul. Chiar
48 această amânare, atât de dureroasă pentru ei, este cel mai bun răspuns la cererile lor. În timp ce se străduiesc să aştepte cu încredere ca Domnul să lucreze, ei sunt făcuți să exercite credința, nădejdea şi răbdarea, pe care le-au exercitat prea puțin în timpul experienței lor religioase. Totuşi din cauza celor aleşi timpul strâmtorării va fi scurtat. "Îi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El?... Vă spun că le va face dreptate în curând." (Luca 18:7, 8). Sfârşitul va veni mai repede decât se aşteaptă oamenii. Grâul va fi adunat şi legat în snopi pentru grânarul lui Dumnezeu; neghina va fi legată în snopi pentru focul distrugerii.
Sentinelele cereşti, credincioase datoriei lor, îşi continuă veghea. Deşi un decret general a stabilit data când păzitorii poruncilor lui Dumnezeu vor fi ucişi, vrăjmaşii lor vor anticipa în unele cazuri decretul şi vor încerca să
49 le ia viața înainte de data stabilită. Dar nimeni nu va putea trece de gărzile puternice staționate în jurul fiecărui suflet credincios. Unii vor fi atacați în fuga lor din oraşe şi sate; dar săbiile ridicate împotriva lor se vor frânge şi vor cădea neputincioase ca paiele. Alții vor fi apărați de îngeri cu înfățişare de soldați.
Dumnezeu a lucrat în toate timpurile prin îngeri sfinți pentru ajutorarea şi eliberarea poporului Său. Ființe cereşti au luat parte activă în problemele oamenilor. Ele au apărut îmbrăcate în haine strălucitoare ca fulgerul; au venit ca oameni în haine de călători. Îngerii au apărut în chip omenesc înaintea oamenilor lui Dumnezeu. Ei s-au odihnit,
50 ca şi cum ar fi fost obosiți, sub stejari la amiază. Au acceptat găzduire în casele oamenilor. Au slujit de călăuze unor călători înnoptați pe drum. Au aprins cu mâinile lor focurile pe altare. Au deschis uşile închisorilor şi au eliberat pe slujitorii Domnului. Îmbrăcați cu armura cerului, au venit să îndepărteze piatra de pe mormântul Mântuitorului.
51 Îngeri cu înfățişare de oameni sunt adesea prezenți în adunările celor drepți; ei vizitează şi adunările celor

nelegiuiți, așa cum au fost la Sodoma, pentru a întocmi un raport despre faptele lor, pentru a stabili dacă au trecut hotarul răbdării lui Dumnezeu. Domnului Îi place îndurarea; din cauza câtorva care Îi slujesc cu adevărat, El oprește calamitățile și prelungește liniștea mulțimilor. Cei care păcătuiesc contra lui Dumnezeu nu-și dau seama că ei își datorează viața puținilor credincioși pe care le face plăcere să-i ridiculizeze și să-i apese.

Deși conducătorii lumii acesteia nu știu totuși adesea, în consfătuirile lor, îngerii au fost purtători de cuvânt. Ochi omenești i-au văzut; urechi omenești au ascultat apelurile lor; buze omenești s-au opus propunerilor lor și au ridiculizat sfaturile lor; mâini omenești i-au întâmpinat cu insulte și abuzuri. În sălile de consiliu și în tribunale
52 acești soli cerești au demonstrat o cunoaștere amănunțită a istoriei omenești; ei s-au dovedit mai capabili să apere cauza celor apăsați decât ar fi fost cei mai competenți și elocvenți apărători ai lor. Ei au dejucat planuri și au oprit rele care ar fi întârziat mult lucrarea lui Dumnezeu și ar fi provocat mari suferințe poporului Său. În ceasul primejdiei și al necazului, "Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie". (Ps. 34:7).

Poporul lui Dumnezeu așteaptă cu o dorință arzătoare semnele venirii Împăratului lui. Când străjerii sunt întrebați: "Cât mai este din noapte?", este dat răspunsul ferm: "Vine dimineața și este tot noapte". (Is. 21:11, 12). Lumina
53 licărește pe norii de deasupra vârfurilor munților. În curând se va descoperi slava Sa. Soarele îndreptățirii este gata să răsară. Atât dimineața cât și noaptea sunt aproape - începutul unei zile fără sfârșit pentru cei drepți și căderea unei nopți veșnice peste cei nelegiuiți.

Pe când cei ce se luptă își trimit cererile înaintea lui Dumnezeu, vălul care îi desparte de lumea nevăzută pare aproape tras la o parte. Cerurile strălucesc de zorii zilei veșnice și asemenea melodiei imnurilor îngerești, în urechi le răsună cuvintele: "Stați tari în credincioșia voastră. Vine ajutorul." Hristos, Biruitorul Atotputernic oferă
54 luptătorilor Săi obosiți o coroană de slavă nemuritoare; vocea Lui se aude prin porțile întredeschise: "Iată, Eu sunt cu voi. Nu vă temeți. Ítiu toate durerile voastre; am purtat suferințele voastre. Voi nu vă luptați contra unor dușmani fără experiență. Dar Eu am purtat bătălia în favoarea voastră și în numele Meu sunteți mai mult decât biruitori".

Scumpul nostru Mântuitor va trimite ajutor chiar atunci când avem nevoie de el. Calea spre ceruri este sfințită de urmele Sale. Orice spin care rănește picioarele noastre, le-a rănit și pe ale Sale. Orice cruce pe care suntem
55 chemați să o purtăm, El a purtat-o înaintea noastră. Domnul îngăduie să trecem prin conflicte pentru a ne pregăti sufletul pentru pace. Timpul strâmtorării va fi o încercare teribilă pentru poporul lui Dumnezeu; dar este și timpul când fiecare credincios adevărat să privească în sus și prin credință să vadă curcubeul făgăduinței înconjurându-l.

"Astfel cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi. Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor și de fiul omului, care trece ca iarba și să uiți pe Domnul, care te-a făcut? De
56 ce să tremuri necontenit toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, când umblă să te nimicească? Unde este mânia asupritorului? În curând cel încovoiat sub fiare va fi dezlegat; nu va muri în groapă și nu va duce lipsă de pâine. Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile și al cărui Nume este Domnul oștirilor. Eu pun cuvintele Mele în gura ta și te acopăr cu umbra mâinii Mele." (Is. 51:11-16).

"De aceea, nenorocitule, beat ce ești, dar nu de vin, ascultă: "Așa vorbește Domnul tău, Domnul, Dumnezeul tău, care apără pe poporul Lui: "Iată că îți iau din mână potirul amețelii, potirul mâniei Mele, ca să nu mai bei din el!
57 Íi îl voi pune în mâna asupritorilor tăi, care îți ziceau: "Îndoaie-te, ca să trecem peste tine!" Îți făceai atunci spinarea ca un pământ și ca o uliță pentru trecători." (Is. 51: 21-23).

Ochiul lui Dumnezeu privind de-a lungul veacurilor s-a oprit asupra crizei cu care va fi confruntat poporul Său, când puterile pământești se vor alinia să lupte contra lui. Ca și prizonierii exilați, ei se vor teme de moartea prin înfometare sau prin violență. Dar Cel Sfânt, care a despărțit Marea Roșie înaintea lui Israel, Își va manifesta puterea Sa cea mare și va pune capăt robiei lor. "Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește." (Mal. 3:17). Dacă sângele martorilor credincioși ai lui Hristos ar fi vărsat în timpul acesta, n-ar mai fi ca sângele
58 martirilor, o sămânță semănată care să aducă un seceriș pentru Dumnezeu. Credincioșia lor n-ar mai fi o mărturie pentru a convinge pe alții despre adevăr; căci inima împietrită a respins valurile îndurării până când ele nu se mai întorc. Dacă cei drepți ar fi lăsați acum să cadă pradă în mâna vrăjmașilor lor, aceasta ar însemna un triumf pentru prințul întunericului. Psalmistul zice: "Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui". (Ps. 27:5). Hristos a spus: "Du-te, poporul Meu, întră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului". (Is. 26:20, 21). Glorioasă va fi eliberarea acelora care au așteptat cu răbdare venirea Sa și ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

Tragedia Veacurilor : Capitolul 40

Poporul lui Dumnezeu salvat

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

1 Când protecția legilor omenești va fi retrasă de la aceia care respectă Legea lui Dumnezeu, în diferite țări se va produce o mişcare simultană pentru nimicirea lor. Când timpul stabilit de decret se apropie, oamenii vor complota să smulgă din rădăcini secta cea urâtă. Se va hotărâ ca lovitura decisivă, care să aducă la tăcere vocile dezaprobatoare şi mustrătoare, să fie dată într-o anumită noapte.

2 Copiii lui Dumnezeu - unii în celulele închisorilor, alții ascunşi în locuri singuratice, în păduri şi munți - se roagă încă pentru ocrotire divină, în timp ce în toate părțile, grupuri de oameni înarmați, îndemnați de cete de îngeri răi, se pregătesc pentru lucrarea de ucidere. Dumnezeul lui Israel va interveni pentru eliberarea aleşilor Săi acum, în ora strâmtorării extreme. Domnul spune: "Voi însă veți cânta ca în noaptea când se prăznuieşte sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge... ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel. Íi Domnul va face să răsune glasul Lui măreț, Îşi va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul unui foc mistuitor, în mijlocul înecului, furtunii şi pietrelor de grindină". (Is. 30:29, 30).

3 Mulțimile de oameni răi sunt gata să se arunce asupra prăzii cu strigăte de triumf, cu batjocuri şi blesteme, când, iată, asupra pământului cade un întuneric dens, mai adânc decât întunericul nopții. Apoi, strălucind de slavă de la tronul lui Dumnezeu, se arată pe cer un curcubeu care pare că înconjoară fiecare grupă care se roagă. Mulțimile înfuriate sunt oprite deodată. Strigătele lor batjocoritoare amuțesc. Obiectele urii lor criminale sunt uitate. Ei privesc simbolul legământului lui Dumnezeu cu presimțiri îngrozitoare şi doresc să fie ocrotiți de strălucirea lui orbitoare.

4 Poporul lui Dumnezeu aude o voce clară şi melodioasă, spunând: "Priviți în sus" şi ridicându-şi ochii către ceruri, văd curcubeul făgăduinței. Norii negri şi amenințători care acopereau firmamentul se despart şi asemenea lui Ítefan, ei privesc țintă spre cer şi văd slava lui Dumnezeu şi pe Fiul omului stând pe tronul Său. Pe chipul Său divin ei văd semnele umilinței Sale, iar de pe buzele Sale aud cererea prezentată înaintea Tatălui şi a sfinților îngeri: "Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia, pe care Mi i-ai dat Tu". (Ioan 17:24). Din nou se aude o voce melodioasă şi triumfătoare spunând: "Iată-i, vin! Iată-i, vin! Sfinți, nevinovați, curați. Ei au păzit cuvântul răbdării Mele; ei vor umbla printre îngeri"; iar buzele palide şi tremurânde ale acelora care au ținut tare la credința lor, scot un strigăt de biruință.

5 Dumnezeu Îşi va manifesta puterea pentru eliberarea poporului Său la miezul nopții. Soarele va apare strălucind

în toată puterea lui. Semne şi minuni urmează într-o succesiune rapidă. Nelegiuiţii privesc această scenă cu groază şi uimire, în timp ce neprihăniţii privesc cu bucurie solemnă semnele eliberării lor. Totul în natură pare ieşit din făgaşul normal. Râurile încetează să curgă. Nori întunecoşi şi grei se ridică şi se lovesc unul de altul. În mijlocul cerului mâniat se află un spaţiu senin de o slavă de nedescris, de unde se aude vocea lui Dumnezeu, ca sunetul multor ape, zicând: "S-a isprăvit!" (Apoc. 16:17).

Acea voce zguduie cerurile şi pământul. Urmează un mare cutremur de pământ, "aşa de tare, cum de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur aşa de mare". (Vers. 17, 18). Firmamentul pare că se deschide şi se închide. Slava de la tronul lui Dumnezeu pare că străluceşte prin el. Munţii se clatină ca o trestie bătută de vânt şi stânci colţuroase sunt împrăştiate pretutindeni. Se aude un vuiet ca al unei furtuni care se apropie. Marea este biciuită cu furie. Urletul uraganului se aude ca vocile demonilor aflaţi într-o misiune de distrugere. Pământul întreg se ridică
6 şi se coboară ca valurile mării. La suprafaţa lui se produc crăpături mari. Pământul pare că cedează din temelii. Lanţuri de munţi se scufundă. Insule populate dispar. Porturile mării, care au devenit asemenea Sodomei din cauza nelegiuirii, sunt înghiţite de apele furioase. "Dumnezeu Îi-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui." Pietre mari de grindină, fiecare cântărind "aproape un talant", îşi fac lucrarea de distrugere. (vers. 19, 21). Oraşele cele mai semeţe ale pământului sunt doborâte. Palate maiestoase, în care mai marii lumii şi-au risipit bogăţiile pentru a se slăvi pe ei înşişi, se prăbuşesc înaintea ochilor lor. Zidurile închisorilor se prăbuşesc şi copiii lui Dumnezeu, care au fost ţinuţi în captivitate pentru credinţa lor, sunt eliberaţi. Mormintele se deschid şi "mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţă veşnică şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică". (Dan. 12:2). Toţi cei care au murit în credinţa soliei îngerului al treilea ies din
7 morminte slăviţi ca să audă legământul de pace al lui Dumnezeu cu cei care au păzit Legea Sa. "Îi cei ce L-au străpuns" (Apoc. 1:7), cei care au batjocorit şi au ridiculizat agonia morţii lui Hristos, precum şi cei mai violenţi adversari ai adevărului şi ai poporului Său, sunt înviaţi să-L vadă în slava Sa şi să vadă onoarea dată celor credincioşi şi ascultători.

Nori groşi acoperă încă cerul; totuşi, soarele pătrunde din când în când, părând ca un ochi răzbunător al lui Iehova. Fulgere înspăimântătoare ţâşnesc din cer învăluind pământul într-o pânză de flăcări. Deasupra bubuitului îngrozitor al tunetului, voci misterioase şi înspăimântătoare pronunţă soarta celor nelegiuiţi. Cuvintele rostite nu
8 sunt înţelese de toţi, dar sunt clar înţelese de învăţătorii falşi. Aceia care cu puţin timp mai înainte erau atât de îndrăzneţi, atât de lăudăroşi şi sfidători, atât de triumfători în cruzime faţă de poporul care păzeşte poruncile lui Dumnezeu, sunt acum copleşiţi de consternare şi tremură de frică. Vaietele lor se aud mai presus de zgomotul elementelor naturii. Demonii recunosc divinitatea lui Hristos şi tremură înaintea puterii Sale, în timp ce oamenii imploră îndurare şi se târăsc într-o groază disperată.

Profeţii din vechime, când au privit în viziuni sfinte ziua lui Dumnezeu, au spus: "Gemeţi, căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic!" (Is. 13:6). "Intră în stânci, şi ascunde-te în ţărână, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui. Omul va trebui să-şi plece în jos privirea semeaţă şi îngâmfarea lui va fi smerită; numai Domnul va fi înălţat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului oştirilor împotriva oricărui om
9 mândru şi trufaş, împotriva oricui se înalţă, ca să fie plecat. În ziua aceea, oamenii îşi vor arunca idolii de argint şi idolii de aur pe care şi-i făcuseră, ca să se închine la ei, îi vor arunca la şobolani şi la lilieci; şi vor intra în găurile stâncilor, şi în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, când Se va scula să îngrozească pământul." (Is. 2:10-12, 20, 21).

Printr-o deschizătură în nori, luminează o stea a cărei strălucire este de patru ori mai mare din cauza contrastului cu întunericul. Ea inspiră speranţă şi bucurie celor credincioşi, dar asprime şi groază călcătorilor Legii lui Dumnezeu. Aceia care au jertfit totul pentru Hristos sunt acum în siguranţă, ocrotiţi ca în cortul Domnului. Ei au fost încercaţi şi înaintea lumii şi a dispreţuitorilor adevărului şi şi-au dovedit credincioşia faţă de Acela care a
10 murit pentru ei. O schimbare minunată s-a produs cu aceia care au ţinut cu tărie la integritatea lor chiar şi în faţa morţii. Ei au fost deodată eliberaţi de tirania întunecată şi groaznică a oamenilor transformaţi în demoni. Feţele lor, până nu de mult palide, îngrijorate şi trase, strălucesc acum de uimire, credinţă şi iubire. Vocile lor se înalţă într-un cântec de triumf: "Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipseşte niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, şi s-ar clătina munţii în inima mărilor. Chiar dacă ar urla şi ar spumega valurile mării, şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munţii". (Ps. 46:1-3).

Când aceste cuvinte de încredere sfântă se înalţă către Dumnezeu, norii se retrag şi se vede cerul înstelat, nespus de glorios în contrast cu firmamentul întunecat şi mânios de ambele părţi. Slava cetăţii cereşti se revarsă prin porţile întredeschise. Apoi apare pe cer o mână ţinând două table de piatră închise ca o carte. Profetul spune:
11 "Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel ce judecă". (Ps. 50:6). Acea Lege sfântă, dreptatea lui Dumnezeu, care a fost proclamată de pe Sinai, din mijlocul tunetelor şi al focului, ca regulă de viţuire, este descoperită acum oamenilor ca regulă de judecată. Mâna deschide tablele şi acolo se văd preceptele Decalogului scrise ca şi cu o pană de foc. Cuvintele sunt atât de clare, încât toţi pot să le citească. Memoria este

trezită, întunericul superstiției și al ereziei este îndepărtat din toate mințile și cele Zece Cuvinte ale lui Dumnezeu, scurte, cuprinzătoare și autoritare sunt expuse privirii tuturor locuitorilor pământului.
Este imposibil de descris groaza și disperarea acelora care au călcat în picioare cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Domnul le-a dat Legea Sa; ei ar fi putut să-și compare caracterele cu ea și să-și descopere defectele, cât încă era ocazia pentru pocăință și schimbare; însă pentru a obține aprobarea lumii, au dat la o parte preceptele ei și au
12 învățat și pe alții să o calce. Ei au căutat să constrângă pe poporul lui Dumnezeu să profaneze Sabatul Său. Acum sunt condamnați de acea Lege pe care au disprețuit-o. Cu o claritate înspăimântătoare înțeleg că sunt fără scuză. Ei au ales cui să-i slujească și cui să i se închine. "Îi veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește." (Mal. 3:18).
Vrăjmașii Legii lui Dumnezeu, de la preoți și pastori și până la cel mai neînsemnat dintre ei, au o nouă concepție despre adevăr și datorie. Ei văd prea târziu că Sabatul poruncii a patra este sigiliul viului Dumnezeu. Văd prea târziu adevărata natură a sabatului lor fals și temelia de nisip pe care au clădit. Ei descoperă că au luptat împotriva lui Dumnezeu. Învățători ai religiei au dus suflete la pierzare, pretinzând că le călăuzesc la porțile Paradisului.
13 Abia în ziua socotelilor finale se va şti cât de mare este răspunderea bărbaților din slujbele sfinte și cât de teribile sunt consecințele necredincioșiei lor. Numai în veșnicie vom putea să apreciem corect ce înseamnă pierderea unui singur suflet. Înspăimântătoare va fi soarta aceluia căruia Dumnezeu îi va spune: "Depărtează-te de Mine, rob rău!"
Vocea lui Dumnezeu se aude din cer, anunțând ziua și ceasul venirii lui Isus și proclamând legământul veșnic cu poporul Său. Cuvintele Sale se rostogolesc pe pământ ca bubuiturile unor tunete puternice. Israelul lui Dumnezeu
14 ascultă cu ochii pironiți în sus. Fețele le sunt luminate de slava Sa și strălucesc ca fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Nelegiuiții nu pot să-i privească. Când se pronunță binecuvântarea asupra acelora care au onorat pe Dumnezeu, sfințind Sabatul Său, se aude un strigăt puternic de biruință.
Curând se arată la răsărit un mic nor negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care înconjoară pe Mântuitorul și care de la distanță pare învăluit în întuneric. Copiii lui Dumnezeu știu că acesta este semnul Fiului omului. În tăcere solemnă îl privesc cum se apropie de pământ, devenind din ce în ce mai luminos și mai glorios, până când ajunge un nor mare, alb, a cărui bază este de o slavă asemănătoare cu a unui foc mistuitor, iar deasupra lui se află curcubeul legământului. Isus vine ca un Biruitor puternic. Acum nu mai vine ca "Om al durerii", să bea cupa amară a rușinii și suferinței; El vine, biruitor în cer și pe pământ, să judece pe vii și morți. "Cel credincios" și "Cel adevărat"... judecă și Se luptă cu dreptate... Oștile din cer Îl vor urma". (Apoc. 19:11, 14). O mulțime vastă,
15 nenumărată de îngeri sfinți, intonând imnuri în melodii cerești, Îl însoțesc în drumul Său. Firmamentul pare plin de chipuri strălucitoare - "de zece mii de ori zece mii și mii de mii". Nici o pană omenească nu poate să descrie acea scenă; nici o minte muritoare nu poate să conceapă splendoarea ei. "Măreția Lui acoperă cerurile, și slava Lui umple pământul. Strălucirea Lui este ca lumina soarelui." (Hab. 3:3, 4). Când norul viu se apropie mai mult, orice ochi privește pe Prințul vieții. Nici o coroană de spini nu mai rănește acel cap sfânt, ci o diademă de slavă se odihnește pe fruntea Sa sfântă. Strălucirea feței Sale întrece lumina orbitoare a soarelui la amiază: "Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: "Împăratul împăraților și Domnul domnilor". (Apoc. 19:16).
Înaintea prezenței Sale "au îngălbenit toate fețele"; peste cei care au respins îndurarea lui Dumnezeu cade groaza disperării veșnice. "Inima îi e mâhnită, îi tremură genunchii... și toate fețele au îngălbenit." (Ier. 30:6; Naum
16 2:10). Cei drepți strigă tremurând: "Cine poate sta în picioare?" Cântarea îngerilor încetează și urmează un timp de tăcere înfricoșătoare. Apoi vocea lui Isus se aude zicând: "Harul Meu vă este de ajuns". Fețele drepților se luminează și bucuria le umple inimile. Îngerii iau un ton mai înalt și cântă din nou în timp ce se apropie mai mult de pământ.
Împăratul împăraților coboară pe nor, învăluit în flăcări de foc. Cerurile se strâng ca un sul, pământul tremură înaintea Lui și toți munții și insulele se mută din locurile lor. "Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui
17 merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său." (Ps. 50:3, 4).
"Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Îi ziceau munților și stâncilor: "Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de
18 Fața Celui ce şade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" (Apoc. 6:15-17).
Glumele batjocoritoare au încetat. Buzele mincinoase sunt reduse la tăcere. Zăngănitul armelor, tumultul bătăliei, "învălmășeala luptei și orice haină de război tăvălită în sânge" (Is. 9:5), au încetat. Acum nu se mai aude nimic
19 decât vocea rugăciunii, hohote de plâns și bocete. De pe buzele care până nu de mult batjocoreau, izbucnește strigătul: "A venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?" Nelegiuiții se roagă ca mai degrabă să fie îngropați sub stâncile munților, decât să vadă fața Aceluia pe care L-au disprețuit și lepădat.
20 Ei cunosc acea voce care pătrunde urechea celor morți. De câte ori tonurile ei duioase și rugătoare i-au chemat la

pocăință. De câte ori n-au auzit-o în implorările mişcătoare ale unui prieten, ale unui frate sau ale Mântuitorului Însuşi. Nici o altă voce nu poate fi mai condamnatoare şi mai acuzatoare pentru cei care au respins harul Său ca acea voce care a stăruit atât de îndelung: "Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți?" (Ezech. 33:11). O, dacă ar fi vocea unui străin! Isus spune: "Fiindcă Eu chem şi voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mâna şi nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele, şi nu vă plac mustrările Mele". (Prov. 1:24, 25). Acea voce trezeşte amintiri pe care ei ar fi bucuroşi să le şteargă - avertismente disprețuite, invitații refuzate, privilegii desconsiderate.

Acolo sunt aceia care şi-au bătut joc de Hristos în umilința Sa. Cu o putere înfiorătoare le revin în minte cuvintele Suferindului, când, somat sub jurământ de marele preot, a declarat solemn: "Vă spun că de acum încolo veți vedea
21 pe Fiul omului şezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, şi venind pe norii cerului". (Matei 26:64). Acum Îl văd în slava Lui şi trebuie să-L vadă şi stând la dreapta puterii.

Aceia care au ridiculizat susținerea Sa că este Fiul lui Dumnezeu, acum amuțesc. Acolo este Irod cel arogant care a disprețuit titlul Său regesc şi a poruncit soldaților batjocoritori să-L încoroneze ca împărat. Acolo sunt chiar oamenii care, cu mâini nelegiuite, I-au pus pe umeri mantia de purpură, pe fruntea Sa sfântă coroana de spini, în
22 mâna Sa, care nu se împotrivea, imitația unui sceptru şi se închinau înaintea Lui într-o batjocură blasfematoare. Oamenii care L-au lovit şi L-au scuipat pe Prințul vieții, se întorc acum de la privirea Sa pătrunzătoare şi caută să fugă de mărirea copleşitoare a prezenței Sale. Aceia care I-au bătut cuiele în mâini şi în picioare, soldatul care I-a străpuns coasta, privesc aceste semne cu groază şi remuşcare.

Preoții şi conducătorii îşi amintesc cu o claritate înspăimântătoare evenimentele de pe Calvar. Îşi aduc aminte, cu o groază cutremurătoare, cum au exclamat, clătinându-şi capetele, cu o bucurie satanică: "Pe alții i-a mântuit, iar
23 pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, şi vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubeşte". (Mat. 27:42, 43).

Îşi amintesc cu claritate parabola Mântuitorului despre vierii care au refuzat să dea stăpânului lor rodul viei, care au bătut şi omorât pe robii lui şi i-au ucis fiul. Îşi amintesc de asemenea sentința pe care ei înşişi au pronunțat-o: Stăpânul viei "pe ticăloşii aceia ticălos îi va pierde". În păcatul şi pedepsirea acelor oameni necredincioşi, preoții şi bătrânii văd propria lor purtare şi propriul lor sfârşit binemeritat. Acum ei scot un strigăt de agonie de moarte.
24 Vaietul înspăimântător şi disperat: "El este Fiul lui Dumnezeu! El este adevăratul Mesia!", care se înalță, este mai puternic decât strigătul: "Răstigneşte-L, răstigneşte-L!", care a răsunat pe străzile Ierusalimului. Ei caută să fugă din prezența Împăratului împăraților. Zadarnic încearcă să se ascundă în peşterile adânci ale pământului, deschise de furia elementelor naturii.

În viața tuturor acelora care resping adevărul sunt momente când conştiința se trezeşte, când memoria redă amintirea chinuitoare a unei vieți de fățărnicie şi sufletul este hărțuit de regrete zadarnice. Dar ce sunt acestea comparate cu remuşcarea din ziua "când vă va apuca groaza ca o furtună şi când vă va învălui nenorocirea ca un
25 vârtej"! (Prov. 1:27). Cei care au vrut să distrugă pe Hristos şi pe poporul Său credincios sunt acum martorii slavei care se odihneşte asupra lor. În mijlocul spaimei, ei aud vocile sfinților exclamând în tonuri fericite: "Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui". (Is. 25:9).

În mijlocul clătinării pământului, a strălucirii fulgerelor şi a bubuitului tunetelor, se aude vocea Fiului lui Dumnezeu care cheamă la viață pe sfinții adormiți. El priveşte asupra mormintelor celor drepți, apoi ridicând mâinile către cer, strigă: "Treziți-vă, treziți-vă, treziți-vă, voi care dormiți în țărână şi sculați-vă!" În lungul şi în
26 latul pământului, morții vor auzi acea voce şi cei ce o vor auzi vor trăi. Pământul întreg va răsuna de paşii acelei armate excesiv de mari din fiecare națiune, seminție, limbă şi popor. Ei vin din închisoarea morții, îmbrăcați cu slavă nemuritoare, strigând: "Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?" (1 Cor. 15:55). Drepții care sunt în viață şi sfinții înviați îşi unesc vocile într-un strigăt prelung şi fericit de biruință.

Toți ies din mormintele lor cu aceeaşi statură cu care au intrat în ele. Adam, care se găseşte în mulțimea celor înviați, este de o înălțime impunătoare şi o ținută maiestoasă, având statura numai cu puțin mai mică decât a Fiului lui Dumnezeu. El prezintă un contrast remarcabil față de oamenii din generațiile de mai târziu. În această privință se vede marea degenerare a neamului omenesc. Toți însă înviază cu prospețimea şi vigoarea tinereții veşnice. La început, omul a fost creat după asemănarea lui Dumnezeu, nu numai în caracter, ci şi ca aspect şi trăsături. Păcatul a desfigurat şi aproape a şters chipul divin, dar Hristos a venit să refacă ceea ce a fost pierdut. El
27 va schimba corpurile noastre degenerate şi le va face asemenea corpului Său slăvit. Corpul muritor, supus putrezirii, lipsit de frumusețe, odinioară mânjit de păcat, devine desăvârşit, frumos şi nemuritor. Toate defectele şi diformitățile sunt lăsate în mormânt. Având din nou dreptul la pomul vieții din Edenul de mult pierdut, răscumpărații "vor creşte" (Mal. 4:2, engleză) până la statura deplină a neamului omenesc în slava lui de la început. Ultimele urme ale blestemului păcatului vor fi îndepărtate şi cei credincioşi ai lui Hristos se vor prezenta "în frumusețea Domnului Dumnezeului nostru", la minte, suflet şi corp, reflectând chipul desăvârşit al Domnului lor. O, minunată răscumpărare! Mult discutată, mult nădăjduită, aşteptată cu anticipare nerăbdătoare, dar niciodată

pe deplin înțeleasă.
Drepții care sunt în viață sunt schimbați "într-o clipă, într-o clipeală de ochi." La glasul lui Dumnezeu ei au fost slăviți; acum sunt făcuți nemuritori și împreună cu sfinții înviați sunt răpiți să întâlnească pe Domnul lor în
28 văzduh. Îngerii "adună pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă". Copilașii sunt duși de îngerii sfinți în brațele mamelor lor. Prieteni, mult timp despărțiți prin moarte, sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și cu cântări de bucurie se înalță împreună spre Cetatea lui Dumnezeu.
De fiecare parte a carului de nori sunt aripi și sub el sunt roți vii; în timp ce carul se ânalță, roțile strigă: "Sfânt", iar aripile, în timp ce se mișcă, strigă: "Sfânt" și suita de îngeri strigă: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul,
29 Dumnezeul Atotputernic". Cei răscumpărați strigă: "Aleluia!", în timp ce carul triumfal înaintează către Noul Ierusalim.
Înainte de a intra în Cetatea lui Dumnezeu, Mântuitorul acordă urmașilor Săi emblemele biruinței și îi investește cu însemnele demnității lor regești. Rândurile strălucitoare sunt aliniate într-un careu larg în jurul Regelui lor, a cărui statură se înalță cu maiestate mult deasupra sfinților și îngerilor și a cărui față radiază asupra lor plină de iubire binevoitoare. Privirile tuturor din mulțimea imensă a celor răscumpărați sunt ațintite asupra Lui, toți ochii privesc slava Aceluia a Cărui "față a fost atât de schimonosită și a cărui înfățișare s-a deosebit atât de mult de a fiilor oamenilor". Isus pune, cu propria Sa mână, coroanele slavei pe capetele biruitorilor. Pentru fiecare este o
30 coroană, purtând numele său cel nou (Apoc. 2:17) și inscripția "Sfințenie Domnului". În mâna fiecăruia este așezată ramura de palmier a biruitorului și o harpă strălucitoare. Apoi, când îngerii conducători dau tonul, toate mâinile ating coardele harpelor cu măiestrie, producând o muzică dulce în acorduri melodioase și bogate. O fericire de nedescris cuprinde toate inimile și toate vocile se înalță în laudă plină de recunoștință: "A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!" (Apoc. 1:5, 6).
În fața mulțimii răscumpărate este Cetatea Sfântă. Isus deschide larg porțile de mărgăritar și națiunile care au păzit adevărul intră în Cetate. Acolo văd Paradisul lui Dumnezeu, căminul lui Adam în nevinovăția lui. Apoi ei
31 aud acea voce, mai bogată decât orice muzică auzită vreodată de o ureche muritoare, spunând: "Lupta voastră s-a sfârșit". "Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii."
Acum se împlinește rugăciunea Mântuitorului pentru ucenicii Săi: "Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu". Hristos prezintă Tatălui pe cei răscumpărați prin sângele Său, "fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale" (Iuda 24), declarând: "Iată, Eu și copiii pe care Mi i-a dat
32 Domnul". "Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat." O, minuni ale iubirii răscumpărătoare! Fericită acea oră când Tatăl Cel nemărginit, privind pe cei răscumpărați, va vedea chipul Său, discordia păcatului înlăturată, ruina păcatului îndepărtată și neamul omenesc din nou în armonie cu divinitatea.
Isus invită pe credincioșii Săi cu o dragoste de nespus la bucuria Domnului lor. Bucuria Mântuitorului este să vadă în Împărăția slavei, sufletele care au fost salvate prin agonia și umilirea Sa. Cei răscumpărați vor fi părtași ai bucuriei Sale, când vor vedea printre cei fericiți pe aceia care au fost câștigați pentru Hristos prin rugăciunile,
33 eforturile și sacrificiul lor iubitor. Când se vor aduna în jurul marelui tron alb, o bucurie de nespus va umple inimile lor, văzând pe aceia pe care ei i-au câștigat pentru Hristos și văzând că aceștia au câștigat pe alții, iar aceștia la rândul lor pe alții, toți aduși la limanul odihnei, să-și depună coroanele la picioarele lui Isus și să-L laude în erele nesfârșite ale veșniciei.
Când celor răscumpărați li se urează bun venit în Cetatea lui Dumnezeu, în văzduh răsună un strigăt triumfător de adorare. Cei doi Adami sunt gata să se întâlnească. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise să primească pe tatăl neamului omenesc - ființa pe care El a creat-o, care a păcătuit împotriva Făcătorului său și pentru păcatul
34 căruia sunt purtate semnele răstignirii în corpul Mântuitorului. Când Adam zărește urmele cuielor crude, nu cade pe pieptul Domnului său, ci în umilință se aruncă la picioarele Sale strigând: "Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat!" Mântuitorul îl ridică cu gingășie și-l îndeamnă să privească iarăși la căminul din Eden, din care a fost atât de mult timp exilat.
După ce a fost alungat din Eden, viața lui Adam pe pământ a fost plină de tristețe. Fiecare frunză care se veștejea, fiecare animal care era jertfit, fiecare vătămare pe fața plăcută a naturii, fiecare pată pe curăția omului, erau noi amintiri ale păcatului său. Grozavă era agonia remușcării când vedea nelegiuirea abundând, iar ca răspuns la
35 avertizările lui, i se imputa că el era cauza păcatului. El a purtat cu umilință răbdătoare, aproape o mie de ani, pedeapsa neascultării. El s-a pocăit cu sinceritate de păcatul său, s-a încrezut în meritele Mântuitorului făgăduit și a murit în nădejdea învierii. Fiul lui Dumnezeu a răscumpărat greșeala și căderea omului; iar acum prin lucrarea de ispășire, Adam este repus în stăpânirea lui de la început.
Transportat de bucurie, el vede pomii care odinioară erau desfătarea lui - chiar pomii aceia ale căror roade le
36 culesese în zilele nevinovăției și bucuriei lui. El vede viețele pe care propriile lui mâini le-au cultivat și florile pe

care îi plăcea odinioară să le îngrijească. Mintea lui prinde realitatea scenei; înțelege că acesta este în adevăr Edenul restabilit, mai plăcut acum decât atunci când a fost alungat din el. Mântuitorul îl conduce la pomul vieții, rupe fructul minunat şi-l îndeamnă să mănânce. El priveşte în jur şi vede o mulțime de oameni răscumpărați din familia lui, stând în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci îşi aruncă coroana strălucitoare la picioarele lui Isus şi căzând pe pieptul Său, îmbrățişează pe Răscumpărătorul lui. Atinge harpa de aur şi bolțile cerului răsună de cântarea triumfătoare: "Vrednic, vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat şi trăieşte iarăşi!" Familia lui Adam preia melodia şi îşi aruncă coroanele la picioarele Mântuitorului, plecându-se înaintea Sa în adorare.

La această reunire sunt martori îngerii care au plâns la căderea lui Adam şi s-au bucurat când Isus S-a înălțat la
37 cer după înviere, deschizând mormântul pentru toți cei care vor crede în numele Său. Acum văd lucrarea de răscumpărare încheiată şi îşi unesc vocile în cântarea de laudă.

Pe marea de cristal dinaintea tronului, acea mare de sticlă, strălucind atât de mult de slava lui Dumnezeu, încât pare amestecată cu foc, sunt adunați "biruitorii fiarei, ai icoanei ei, ai semnului ei şi ai numărului numelui ei". Împreună cu Mielul pe muntele Sionului, "cu alăutele lui Dumnezeu în mână" stau cei 144.000 care au fost răscumpărați dintre oameni; şi se aude ca vuietul unor ape mari şi ca bubuitul unui tunet puternic, "glasul... ca al celor ce cântă cu alăuta". Ei cântă "o cântare nouă", înaintea tronului, o cântare pe care nici un om nu poate s-o cânte afară de cei 144.000. Este cântarea lui Moise şi a Mielului - cântarea eliberării. Nimeni, afară de cei 144.000, nu poate învăța acea cântare; căci este cântarea experienței lor - o experiență pe care n-a avut-o nici o altă generație. "Ei... urmează pe Miel oriunde merge El." Fiind înălțați de pe pământ, dintre cei vii, sunt considerați "cel dintâi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel". (Apoc. 15:2, 3; 14:1-5). "Aceştia vin din necazul cel
38 mare"; au trecut prin timpul de strâmtorare cum n-a mai fost de cÎnd sunt națiunile pe pământ; ei au rezistat groazei din timpul strâmtorării lui Iacob; ei au stat fără Mijlocitor în timpul ultimei revărsări a judecăților lui Dumnezeu. Dar au fost eliberați, căci "şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului". "În gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină" înaintea lui Dumnezeu. "Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, Îşi va întinde peste ei cortul Lui." Ei au văzut pământul devastat de foamete şi epidemii, soarele având puterea să dogorească pe oameni cu o arşiță mare şi ei înşişi au suportat necazuri, foame şi sete. Dar "nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorâ nici soarele, nici vreo altă arşiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor". (Apoc. 7:14-17).

În toate timpurile aleşii Mântuitorului au fost educați şi disciplinați în şcoala încercării. Ei au umblat pe cărările înguste ale pământului; au fost curățiți în cuptorul suferinței. Pentru numele lui Isus au suportat împotrivire, ură şi calomnie. Ei L-au urmat prin greul luptelor; au îndurat lepădare de sine şi au trecut prin dezamăgiri amare. Ei au cunoscut, din propria lor experiență dureroasă, grozăvia păcatului, puterea lui, vinovăția şi nenorocirea lui; de
39 aceea, îl privesc cu scârbă. Înțelegerea sacrificiului infinit făcut pentru tratarea păcatului îi umileşte în ochii lor proprii şi le umple inimile de recunoştință şi laudă, pe care cei care n-au căzut niciodată nu le pot aprecia. Ei iubesc mult pentru că li s-a iertat mult. Deoarece au fost părtaşi ai suferințelor lui Hristos sunt vrednici să fie părtaşi împreună cu El la slava Sa.

Moştenitorii lui Dumnezeu au venit din mansarde, din cocioabe, din temnițe, de pe eşafoduri, din munți, din pustiuri, din peşterile pământului, din grotele mării. Pe pământ au fost "lipsiți de toate, prigoniți, munciți". Milioane au coborât în mormânt acoperiți de ruşine, pentru că au refuzat cu statornicie să accepte pretențiile amăgitoare ale lui Satana. Au fost condamnați de tribunalele omeneşti ca cei mai josnici criminali. Dar acum "Dumnezeu este Cel ce judecă". (Ps. 50:6). Acum sentințele omeneşti sunt răsturnate. "Domnul Dumnezeu... îndepărtează... ocara poporului Său." (Is. 25:8). "Ei vor fi numiți "Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului." El a hotărât să dea "celor întristați din Sion,... o cunună împărătească în loc de cenuşă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit". (Is. 62:12; 61:3). Ei nu mai sunt slabi, întristați,
40 risipiți şi oprimați. De acum înainte vor fi totdeauna cu Domnul. Ei stau înaintea tronului îmbrăcați cu haine mai prețioase decât au purtat vreodată cei mai onorați oameni de pe pământ. Sunt încoronați cu diademe mai strălucitoare decât cele care au fost puse vreodată pe fruntea monarhilor pământeşti. Zilele de durere şi de plâns s-au sfârşit pentru totdeauna. Împăratul slavei a şters lacrimile de pe toate fețele; orice motiv de întristare a fost îndepărtat. Fluturând ramurile de palmieri, ei izbucnesc într-un cântec de laudă clar, plăcut şi armonios; toate vocile preiau melodia până când imnul de triumf răsună prin bolțile cerului: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie şi a Mielului!" şi toți locuitorii cerului răspund în adorare: "Amin". "A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea şi tăria, în vecii vecilor!" (Apoc. 7:10, 12).

În această viață abia începem să înțelegem minunata temă a răscumpărării. Cu înțelegerea noastră mărginită
41 putem să medităm cu adâncă seriozitate la ruşinea şi slava, viața şi moartea, dreptatea şi îndurarea care se

întâlnesc la cruce; totuşi, nici cu cea mai mare încordare a puterilor noastre mintale, nu vom reuşi să înţelegem deplina ei însemnătate. Lungimea şi lăţimea, adâncimea şi înălţimea iubirii răscumpărătoare sunt înţelese doar în mod limitat. Planul Răscumpărării nu va fi pe deplin înţeles, nici chiar când cei răscumpăraţi vor vedea aşa cum sunt văzuţi şi vor cunoaşte aşa cum sunt cunoscuţi; de-a lungul veşniciei noi adevăruri vor fi mereu dezvăluite minţilor uimite şi încântate. Deşi întristările, durerile şi ispitele pământului s-au sfârşit şi cauza lor a fost îndepărtată, poporul lui Dumnezeu va avea totdeauna o cunoaştere clară, inteligentă a ceea ce a costat mântuirea lui.

Crucea lui Hristos va fi ştiinţa şi cântecul mântuiţilor în toată veşnicia. În Hristos Cel slăvit ei vor vedea pe Hristos Cel răstignit. Nu va fi uitat niciodată faptul că El, a cărui putere a creat şi susţinut lumile nenumărate prin vastele domenii ale spaţiului, iubitul Fiul al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, El, pe care heruvimii şi serafimii strălucitori se bucurau să-L adore, S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută; că El a suferit vina şi ruşinea păcatului şi ascunderea feţei Tatălui Său, până când suferinţele unei lumi pierdute I-au sfâşiat inima şi I-au
42 zdrobit viaţa pe crucea de pe Calvar. Faptul că Făcătorul tuturor lumilor, Arbitrul tuturor destinelor a trebuit să părăsească slava şi să Se umilească din dragoste pentru om va provoca totdeauna uimirea şi adorarea universului. Când naţiunile celor mântuiţi privesc pe Răscumpărătorul lor şi văd slava veşnică a Tatălui strălucind pe faţa Sa; când privesc tronul Său care este din veşnicie în veşnicie şi ştiu că Împărăţia Sa nu va avea sfârşit, izbucnesc în cântarea entuziastă: "Vrednic, vrednic, este Mielul care a fost junghiat şi ne-a răscumpărat prin propriul Său sânge preţios pentru Dumnezeu!"

Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care izvorăşte de la Calvar, atributele lui Dumnezeu, care ne umpluseră de teamă şi de groază, apar frumoase şi atrăgătoare. Îndurarea, bunătatea şi iubirea părintească sunt
43 văzute se împletesc cu sfinţenia, dreptatea şi puterea. În timp ce privim maiestatea tronului Său înălţat şi onorat, vedem caracterul Său în manifestările lui pline de îndurare şi înţelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea acelui nume scump, "Tatăl nostru".

Se va vedea că Acela care este infinit în înţelepciune nu putea să întocmească nici un plan pentru salvarea noastră fără jertfirea Fiului Său. Răsplata pentru jertfa Sa este bucuria de a vedea pământul locuit cu fiinţe răscumpărate,
44 sfinte, fericite şi nemuritoare. Bucuria celor răscumpăraţi este rezultatul luptei Mântuitorului cu puterile întunericului şi aceasta va adăuga la slava lui Dumnezeu în toată veşnicia. Atât de mare este valoarea unui suflet, încât Tatăl este mulţumit cu preţul plătit; Hristos Însuşi, privind roadele marelui Său sacrificiu, este satisfăcut.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 41

Pustiirea pământului

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

"Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit şi au ajuns până la cer; şi Dumnezeu Íi-a adus aminte de nelegiuirile ei... Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea! Pe cât s-a slăvit pe sine însăşi şi s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin şi tânguire! Pentru că zice în inima ei: "Íed ca împărătească, nu sunt văduvă şi nu voi şti ce este
1 tânguirea!" Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea şi foametea. Íi va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare. Íi împărații pământului, care au curvit şi s-au desmierdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge şi o vor boci... şi vor zice: "Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!" (Apoc. 18: 5-10).

"Negustorii pământului," care "s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei", "vor sta departe de ea, de frica chinului ei.
2 Vor plânge, se vor tângui şi vor zice: "Vai! Vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură şi cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare! Atâtea bogății într-un ceas s-au prăpădit!" (Apoc. 18:11, 3, 15-17).

3 Acestea sunt judecățile care cad asupra Babilonului în ziua revărsării mâniei lui Dumnezeu. El a umplut măsura nelegiuirii; i-a venit timpul; este copt pentru nimicire.

Când vocea lui Dumnezeu pune capăt robiei poporului Său, se produce o trezire teribilă a acelora care au pierdut totul în marea luptă a vieții. Cât a fost timp de har ei au fost orbiți de amăgirile Satanei şi şi-au îndreptățit purtarea lor păcătoasă. Cei bogați s-au îngâmfat cu superioritatea lor față de cei mai puțin favorizați decât ei; dar ei au obținut bogățiile prin călcarea Legii lui Dumnezeu. Ei au neglijat să hrănească pe cei flămânzi, să îmbrace pe cei goi, să facă dreptate şi să iubească mila. Ei au căutat să se înalțe pe ei înşişi şi să obțină omagiul semenilor lor.
4 Acum sunt privați de tot ceea ce îi făcea mari şi au rămas săraci şi fără apărare. Ei privesc cu groază la distrugerea idolilor pe care i-au preferat mai mult decât pe Făcătorul lor. Íi-au vândut sufletele pentru bogății şi plăceri pământeşti şi nu au căutat să se îmbogățească față de Dumnezeu. Consecința este că viețile lor sunt pierdute; plăcerile lor sunt transformate acum în amărăciune şi comorile lor în putreziciune. Câştigul unei vieți întregi este spulberat într-o clipă. Cei bogați jelesc distrugerea caselor lor mari şi risipirea aurului şi argintului lor. Dar plângerile lor sunt aduse la tăcere de teama că ei înşişi trebuie să piară împreună cu idolii lor.

5 Nelegiuiții sunt copleşiți de regrete, nu din cauza neglijării vinovate a lui Dumnezeu şi a semenilor lor, ci pentru că Dumnezeu a biruit. Ei se tânguiesc de acest rezultat, dar nu se pocăiesc de nelegiuirea lor. Dacă ar putea, n-ar

lăsa nici un mijloc nefolosit pentru a birui.
Lumea vede că chiar grupa de oameni pe care a batjocorit-o, a disprețuit-o și a dorit să o nimicească, trece
6 nevătămată prin epidemii, furtună și cutremur. Acela care este un foc mistuitor pentru călcătorii Legii Sale, este un adăpost sigur pentru poporul Său.
Preotul și pastorul care au sacrificat adevărul pentru a câștiga favoarea oamenilor își dau acum seama de caracterul și influența învățăturilor lor. Este evident că ochiul atotștiutor i-a urmărit când erau la amvon, când
7 mergeau pe stradă, când se amestecau printre oameni în diferitele situații din viață. Orice sentiment, orice rând scris, orice cuvânt rostit, orice faptă care i-a determinat pe oameni să stea liniștiți la adăpostul minciunii, au fost semințe semănate; acum ei văd recolta în sufletele nenorocite și pierdute din jurul lor.
Domnul zice: "Leagă în chip uşuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: "Pace! Pace!" Íi totuşi pace nu este".
8 "Pentru că întristați prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu l-am întristat și pentru că întăriți mâinile celui rău ca să-l împiedicați să se lase de calea lui cea rea, făgăduindu-i viața." (Ier. 8:11; Ezech. 13:22).
"Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma păşunii Mele!... iată vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor
9 voastre." "Gemeți, păstori și strigați! Tăvăliți-vă în cenuşă, povățuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre... Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povățuitorii turmelor! (Ier. 23:1-2; Ier. 25:34-35).
Păstorii și poporul înțeleg că n-au întreținut o adevărată legătură cu Dumnezeu. Ei văd că s-au răsculat împotriva Autorului oricărei legi drepte și adevărate. Lepădarea preceptelor divine a dat naştere la mii de izvoare de răutate, discordie, ură, nelegiuire până când pământul a devenit un vast câmp de luptă, o cloacă de corupție. Aceasta este
10 priveliștea pe care o văd acum aceia care au respins adevărul și au ales să trăiască în rătăcire. Nici o limbă nu poate exprima dorința arzătoare pe care o simt cei neascultători și necredincioşi pentru ceea ce au pierdut pentru totdeauna - viața veşnică. Bărbați, la care lumea s-a închinat pentru talentele și elocvența lor, văd acum aceste lucruri în adevărata lor lumină. Ei își dau seama ce au pierdut prin călcarea Legii și căzând la picioarele acelora a căror credincioşie au disprețuit-o și ridiculizat-o, mărturisesc că Dumnezeu i-a iubit.
Oamenii văd că au fost înşelați. Ei se învinuiesc unii pe alții că au ajuns la distrugere; dar toți se unesc să copleşească cu cele mai înverşunate condamnări pe pastorii și preoții lor. Pastorii necredincioşi au profetizat lucruri plăcute; ei au făcut pe ascultătorii lor să ignore Legea lui Dumnezeu și să persecute pe cei care o sfințeau.
Acum, în disperarea lor, aceşti învățători mărturisesc înaintea lumii lucrarea lor de amăgire. Mulțimile sunt
11 înfuriate. "Suntem pierduți!, strigă ei, și voi sunteți cauza pieirii noastre"; ei se întorc împotriva păstorilor falşi. Chiar aceia care odinioară erau admiratorii lor cei mai mari vor rosti împotriva lor cele mai îngrozitoare blesteme. Chiar mâinile care odinioară îi încoronaseră cu lauri se vor ridica să-i distrugă. Săbiile care erau destinate să ucidă pe poporul lui Dumnezeu sunt acum folosite pentru a distruge pe adversarii lui. Pretutindeni este luptă și vărsare de sânge.
"Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul Se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi și dă pe cei răi pradă săbiei." (Ier. 25:31). Marea luptă s-a desfăşurat timp de şase mii de ani; Fiul lui Dumnezeu și solii cereşti s-au luptat cu puterea celui rău pentru a avertiza, a lumina și a salva pe fiii
12 oamenilor. Acum toți s-au hotărât; nelegiuiții s-au unit pe deplin cu Satana în război contra lui Dumnezeu. A venit timpul ca Dumnezeu să restabilească autoritatea Legii Sale călcate în picioare. Acum lupta nu este numai cu Satana, ci și cu oamenii. "Domnul se luptă cu popoarele"; "El va da săbiei pe cei nelegiuiți."
Semnul eliberării a fost pus asupra acelora "care suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor care se săvârşesc". Acum iese îngerul morții, reprezentat în viziunea lui Ezechiel prin bărbați cu arme de nimicire, cărora le este dată porunca: "Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici
13 unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu locaşul Meu cel sfânt!" Profetul spune: "Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului". (Ezech. 9:1-6). Lucrarea de nimicire începe cu aceia care au pretins că sunt păzitorii spirituali ai poporului. Străjerii falşi sunt primii care cad. Nu există nimeni care să aibă milă sau să cruțe. Bărbați, femei, fete și copii pier împreună.
"Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile." (Is. 26:21). "Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmăşeală în ei; unul va
14 apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora." (Zah. 14:12-13). În lupta furioasă a patimilor lor violente și prin revărsarea teribilă a mâniei neamestecate a lui Dumnezeu, locuitorii nelegiuiți ai pământului sunt nimiciți - preoți, conducători și popor, bogat și sărac, de sus și de jos. "Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați." (Ier. 25:33).
La venirea Domnului Hristos nelegiuiții sunt exterminați de pe fața întregului pământ - consumați de suflarea
15 gurii Sale și nimiciți de strălucirea slavei Sale. Hristos duce pe poporul Său în cetatea lui Dumnezeu și pământul

rămâne gol, nelocuit. "Iată, Domnul deşartă ţara şi o pustieşte, îi răstoarnă faţa şi risipeşte locuitorii." "Ţara este pustiită de tot şi prădată; căci Domnul a hotărât aşa... ei călcau legile, nu ţineau poruncile, şi rupeau legământul cel veşnic! De aceea mănâncă blestemul ţara, şi suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiţi locuitorii ţării." (Is. 24:1, 3, 5-6).

Pământul întreg pare ca un pustiu jalnic. Ruinele oraşelor şi satelor distruse de cutremur, copacii dezrădăcinaţi,
16 stâncile colţuroase aruncate de mare sau smulse din pământ sunt răspândite pe suprafaţa lui, în timp ce gropi uriaşe marchează locul de unde au fost smulşi munţii din temeliile lor.

Acum are loc evenimentul prefigurat în ultimul serviciu solemn al Zilei de ispăşire. Când serviciul din Sfânta sfintelor se încheia şi păcatele lui Israel erau îndepărtate din sanctuar în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, atunci era adus înaintea Domnului ţapul cel viu; marele preot mărturisea asupra lui, în faţa adunării, "toate nelegiuirile copiilor lui Israel şi toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul ţapului".
17 (Lev. 16:21). În acelaşi fel, când lucrarea de ispăşire din Sanctuarul ceresc se va încheia, în prezenţa lui Dumnezeu, a îngerilor cereşti şi a mulţimii celor răscumpăraţi, păcatele copiilor lui Dumnezeu vor fi puse asupra Satanei; el va fi declarat vinovat de toate relele pe care i-a provocat să le săvârşească. După cum ţapul era trimis departe într-un ţinut nelocuit, tot astfel şi Satana va fi exilat pe pământul devastat, o pustietate nelocuită şi dezolantă.

Profetul prezice exilarea Satanei şi starea de haos şi pustiire la care va fi adus pământul şi declară că această stare va dăinui timp de o mie de ani. După prezentarea scenelor celei de a doua veniri a Domnului şi a distrugerii celor nelegiuiţi, profeţia continuă: "Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ţinea în mână cheia Adâncului şi
18 un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme". (Apoc. 20:1-3).

Cuvântul "Adânc" reprezintă pământul într-o stare de confuzie şi întunecime, după cum reiese din alte texte biblice. Cu privire la starea pământului "la început", raportul Bibliei spune că "era pustiu şi gol; şi întunericul era peste faţa adâncului".(Cuvîntul ebraic tradus aici prin "adînc" este redat în Septuaginta (traducere greacă a Vechiului Testament) prin acelaşi cuvînt folosit în Apoc. 20:1-3.) (Gen. 1:2). Profeţia ne arată că pământul va fi
19 readus, cel puţin parţial, în aceeaşi stare. Privind înainte către ziua cea mare a lui Dumnezeu, profetul Ieremia declară: "Mă uit la pământ, şi iată că este pustiu şi gol; mă uit la ceruri şi lumina lor a pierit! Mă uit la munţi, şi iată că sunt zguduiţi; şi toate dealurile se clatină! Mă uit, şi iată că nu este nici un om; şi toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, şi iată, locul roditor este un pustiu; şi toate cetăţile sale sunt nimicite". (Ier. 4:23-26).

Aici urmează să fie locuinţa Satanei şi a îngerilor răi timp de o mie de ani. Limitat la pământ, el nu va avea acces la alte lumi, pentru a ispiti şi a tulbura pe aceia care n-au căzut niciodată. În acest sens este el legat; nu mai este
20 nimeni asupra căruia să-şi exercite puterea. Este oprit cu totul de la lucrarea de amăgire şi ruină care a fost singura lui desfătare atât de multe secole.

Profetul Isaia privind în viitor la vremea distrugerii Satanei, exclamă: "Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: "Mă voi sui în cer, îmi vori ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu... voi fi ca Cel Prea Înalt". Dar ai fost
21 aruncat în locuinţa morţilor, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită ţintă miraţi la tine, te privesc cu luare aminte şi zic: "Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, şi zguduia împărăţiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetăţile şi nu dădea drumul prinşilor săi de război?" (Is. 14:12-17).

Timp de şase mii de ani lucrarea de răzvrătire a Satanei a făcut "pământul să se cutremure". El "prefăcea lumea în pustie, nimicea cetăţile şi nu dădea drumul prinşilor săi de război". Timp de şase mii de ani temniţa lui a primit pe
22 poporul lui Dumnezeu şi l-ar fi ţinut captiv pentru totdeauna; dar Hristos i-a sfărâmat lanţurile şi a eliberat pe întemniţaţi.

Chiar şi nelegiuiţii sunt acum în afara puterii Satanei, iar el, numai cu îngerii răi, rămâne să-şi dea seama de efectele blestemului pe care l-a adus păcatul. "Toţi împăraţii neamurilor, da, toţi, se odihnesc cu cinste, fiecare în
23 mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită... Tu nu eşti unit cu ei în mormânt, căci ţi-ai nimicit ţara şi ţi-ai prăpădit poporul." (Is. 14:18-20).

Timp de o mie de ani, Satana va pribegi încoace şi încolo pe pământul pustiit pentru a vedea rezultatele răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu. În acest timp suferinţele lui vor fi mari. După cădere, viaţa lui de activitate neîncetată nu i-a dat timp să reflecteze; dar acum este lipsit de putere şi lăsat să se gândească la rolul pe care l-a
24 jucat de când s-a răzvrătit prima dată împotriva guvernării divine, să privească înainte cu cutremur şi groază spre viitorul înspăimântător, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut, şi să fie pedepsit pentru păcatele pe care a provocat pe alţii să le comită.

Captivitatea Satanei va aduce poporului lui Dumnezeu bucurie şi veselie. Profetul spune: "Iar când îţi va da
25 Domnul odihnă după ostenelile şi frământările tale, şi după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta

cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului (reprezentând aici pe Satana) şi vei zice: "Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat, Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor. Cel ce, în urgia lui, lovea popoarele, cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea neamurile, este prigonit fără cruţare". (Is. 14:3-6).
În timpul celor o mie de ani între prima şi a doua înviere, are loc judecata nelegiuiţilor. Apostolul Pavel arată că această judecată este un eveniment care urmează după a doua venire. "De aceea să nu judecaţi nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric şi va descoperi gândurile inimilor." (1 Cor. 4:5). Daniel declară că atunci când a venit Cel Îmbătrânit de zile "judecata a fost dată sfinţilor Celui Prea Înalt". (Dan. 7:22). În timpul acesta cei neprihăniţi domnesc ca regi şi preoţi pentru Dumnezeu. Ioan în
26 Apocalips spune: "Íi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele, li s-a dat judecata". "Ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani." (Apoc. 20:4, 6). Acesta este timpul în care, după cum a prezis apostolul Pavel, "sfinţii vor judeca lumea". (1 Cor. 6:2). Ei judecă împreună cu Hristos pe cei nelegiuiţi, comparând faptele lor cu cartea Legii, Biblia, hotărând fiecare caz după faptele făcute în trup. Mărimea pedepsei pe care cei nelegiuiţi trebuie să o sufere este măsurată după faptele lor şi este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morţii.
Satana şi îngerii lui sunt de asemenea judecaţi de Hristos şi de poporul Său. Pavel spune: "Nu ştiţi că noi vom
27 judeca pe îngeri?" (1 Cor. 6:3) De asemenea, Iuda declară că: "El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanţuri veşnice, în întuneric, pe îngerii care nu şi-au păstrat vrednicia, ci şi-au părăsit locuinţa". (Iuda 6).
La încheierea celor o mie de ani va avea loc a doua înviere. Atunci cei nelegiuiţi vor învia din morţi şi se vor prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru executarea "judecăţii scrise". Astfel după ce descrie învierea celor drepţi,
28 profetul spune: "Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani". (Apoc. 20:5). La rândul lui, Isaia declară cu privire la cei nelegiuiţi: "Aceştia vor fi strânşi ca prinşi de război şi puşi într-o temniţă, vor fi închişi în gherle şi, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiţi". (Is. 24:22).

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 42

Sfârşitul luptei

Inapoi la Cuprins Urmatorul Capitol

La încheierea celor o mie de ani, Hristos Se întoarce din nou pe pământ. El este însoţit de mulţimea celor
1 răscumpăraţi şi urmat de o suită de îngeri. În timp ce coboară într-o maiestate înfricoşătoare, El porunceşte morţilor nelegiuiţi să învieze pentru a-şi primi pedeapsa.
2 Din morminte iese o gloată mare, fără număr ca nisipul mării. Ce contrast faţă de cei care au înviat la prima înviere! Cei drepţi erau îmbrăcaţi cu tinereţe şi frumuseţe nemuritoare. Cei nelegiuiţi poartă urmele bolii şi morţii.
3 Toţi ochii din vasta mulţime privesc slava Fiului lui Dumnezeu. Oştile nelegiuiţilor exclamă într-un glas: "Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!" Nu iubirea pentru Isus le inspiră această exclamţie. Puterea adevărului sileşte buzele lor îndărătnice să rostească aceste cuvinte. Nelegiuiţii ies din morminte cu aceeaşi duşmănie faţă de Isus şi cu acelaşi spirit de rebeliune cu care au intrat. Ei nu mai au un alt timp de har în
4 care să-şi corecteze defectele din viaţa trecută. Nimic nu s-ar mai câştiga prin aceasta. O viaţă întreagă de nelegiuire nu le-a îmblânzit inimile. Dacă li s-ar acorda încă odată timp de har, ar fi folosit ca şi prima dată, pentru a se sustrage de la cerinţele lui Dumnezeu şi a instiga la răzvrătire împotriva Lui.
Hristos coboară pe muntele Măslinilor, de unde S-a înălţat după înviere şi unde îngerii au repetat făgăduinţa revenirii Sale. Profetul spune: "Atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu şi toţi sfinţii împreună cu El! Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se
5 va despica la mijloc şi se va face o vale foarte mare. Íi Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, şi Numele Lui va fi singurul Nume". (Zah. 14:5, 4, 9). După ce Noul Ierusalim se va coborâ din ceruri, în splendoarea lui orbitoare, se va aşeza pe locul curăţit şi pregătit să-l primească, apoi Hristos va intra în Cetatea Sfântă împreună cu poporul Său şi cu îngerii.
6 Acum Satana se pregăteşte pentru ultima mare bătălie pentru supremaţie.
Cât timp a fost lipsit de putere şi oprit de la lucrarea lui de amăgire, prinţul răului s-a simţit nenorocit şi
7 demoralizat; dar când morţii nelegiuiţi înviază şi el vede acele mulţimi uriaşe de partea lui, speranţele îi reînvie şi se hotărăşte să nu renunţe la marea luptă. El va aduce toate armatele celor pierduţi sub steagul lui şi prin ei va căuta să-şi aducă la îndeplinire planurile. Cei nelegiuiţi sunt prizonierii Satanei. Respingând pe Hristos, ei au

acceptat stăpânirea conducătorului răzvrătit. Ei sunt gata să primească sugestiile lui şi să împlinească ordinele lui. Dar, consecvent vicleniei lui de la început, el nu admite că este Satana, ci pretinde că este prinţul care este proprietarul de drept al lumii şi a cărui moştenire i-a fost smulsă ilegal. El se prezintă supuşilor lui amăgiţi ca mântuitor, asigurându-i că puterea lui i-a scos din morminte şi că este pe punctul de a-i scăpa de cea mai crudă tiranie. Întrucât Hristos nu este prezent, Satana face minuni pentru a-şi susţine pretenţiile. El face pe cel slab tare şi inspiră tuturor spiritul şi energia lui. Le propune să-i conducă împotriva taberei sfinţilor şi să ia în stăpânire Cetatea lui Dumnezeu.

8 Cu bucurie diabolică arată spre milioanele nenumărate de oameni care au fost înviaţi din morţi şi declară că, în calitate de conducător al lor, este în stare să cucerească cetatea şi să-şi recâştige tronul şi împărăţia.

9 În acea gloată uriaşă se află mulţi din neamul de oameni cu viaţă lungă, care a existat înainte de potop; bărbaţi de statură înaltă şi cu inteligenţă vastă, care supunându-se stăpânirii îngerilor căzuţi şi-au dedicat toată priceperea şi cunoştinţele pentru înălţarea de sine; bărbaţi ale căror lucrări minunate de artă au făcut lumea să idolatrizeze geniul lor, dar ale căror cruzimi şi invenţii rele prin care au poluat pământul şi au şters chipul lui Dumnezeu, L-au determinat să-i nimicească de pe faţa pământului. Acolo sunt regi şi generali care au cucerit naţiuni, viteji care n-au pierdut nici o bătălie, războinici mândri şi ambiţioşi, a căror apropiere făcea împărăţiile să tremure.

10 Prin moarte, ei n-au suferit nici o schimbare. Când ies din morminte, îşi reiau cursul gândurilor exact de acolo de unde s-a întrerupt. Ei sunt mânaţi de aceeaşi dorinţă de cucerire care-i stăpânea când au murit.

11 Satana se consultă cu îngerii lui şi apoi cu aceşti regi, cuceritori şi oameni puternici. Ei privesc puterea şi numărul celor care sunt de partea lor şi declară că armata din cetate este mică în comparaţie cu a lor şi că poate fi învinsă. Ei fac planuri să pună stăpânire pe bogăţiile şi slava Noului Ierusalim. Toţi încep imediat să se pregătească de luptă. Meşteri iscusiţi făuresc echipament de război.

12 Conducători militari, renumiţi pentru succesele lor, organizează mulţimile de războinici pe companii şi divizii. În cele din urmă se dă ordinul de înaintare şi uriaşa armată se pune în mişcare - o armată cum n-a fost niciodată adunată de cuceritorii pământeşti, pe care forţele combinate ale tuturor timpurilor, de când a început războiul pe pământ, nu ar putea să o egaleze. Satana, cel mai puternic dintre războinici, conduce avangarda şi îngerii lui îşi unesc forţele pentru această bătălie finală. Regi şi războinici vin după el, iar mulţimile îi urmează în unităţi mari, fiecare sub comandantul rânduit. Rândurile strânse înaintează cu precizie militară pe suprafaţa crăpată şi neregulată a pământului, către Cetatea lui Dumnezeu. La porunca lui Isus, porţile Noului Ierusalim sunt închise iar armatele Satanei înconjoară cetatea şi se pregătesc de atac.

13 Hristos apare acum din nou în faţa vrăjmaşilor Săi. Cu mult deasupra cetăţii, pe un piedestal de aur strălucitor, se află un tron măre?şi înalt. Pe acest tron stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jurul Lui sunt supuşii împărăţiei Sale. Nici o limbă nu poate să descrie, nici o pană nu poate să zugrăvească puterea şi maiestatea lui Hristos. Slava veşnicului Tată învăluieşte pe Fiul Său. Slava prezenţei Sale umple Cetatea lui Dumnezeu şi se revarsă dincolo de porţi, inundând tot pământul cu strălucirea ei.

14 Cel mai aproape de tron stau aceia care odinioară au fost zeloşi pentru cauza lui Satana, dar care, ca nişte tăciuni scoşi din foc, au urmat pe Mântuitorul lor cu un devotament profund şi puternic. Următorii sunt cei care şi-au desăvârşit caracterele creştine în mijlocul falsităţii şi necredinţei, aceia care au respectat Legea lui Dumnezeu când lumea creştină o declara fără valoare, apoi milioanele de oameni din toate veacurile, care au fost martirizaţi pentru credinţa lor. Dincolo de aceştia este "o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă... înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini". (Apoc. 7:9). Lupta lor s-a sfârşit, biruinţa este câştigată. Ei au sfârşit alergarea, au câştigat premiul. Ramura de finic din mâinile lor este simbolul biruinţei şi haina albă reprezintă dreptatea fără pată a lui Hristos, care acum este a lor.

15 Cei răscumpăraţi înalţă o cântare de laudă care răsună prin bolţile cerului: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie şi a Mielului!" (vers. 10). Îngerii şi serafimii îşi unesc vocile în adorare. Când răscumpăraţii văd puterea şi răutatea Satanei, înţeleg ca niciodată mai înainte, că nici o altă putere, afară de aceea a lui Hristos, nu i-ar fi putut face biruitori. În toată mulţimea aceea strălucitoare nu se găseşte nimeni care să-şi atribuie lui însuşi mântuirea, care să pretindă că ar fi biruit prin propria lui putere şi bunătate. Nu se spune nimic despre ceea ce au făcut sau au suferit, ci refrenul fiecărei cântări, tema fiecărui imn este: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru... şi a Mielului!" Încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu are loc în prezenţa tuturor locuitorilor pământului şi ai cerului. Acum, învestit cu maiestate şi putere supremă, Împăratul împăraţilor pronunţă condamnarea asupra celor care s-au răzvrătit contra guvernării Sale şi aduce la îndeplinire judecata asupra acelora care au călcat Legea Sa şi au oprimat pe poporul Său. Profetul lui Dumnezeu spune: "Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Íi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Íi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Íi morţii au fost judecaţi după faptele

lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea". (Apoc. 20:11, 12).
În momentul când cărțile cu rapoartele vieții sunt deschise și ochii lui Isus privesc asupra nelegiuiților, ei devin conștienți de fiecare păcat pe care l-au săvârșit vreodată. Ei văd exact locul unde picioarele lor s-au abătut de pe calea curăției și sfințeniei și cât de departe i-au dus mândria și răzvrătirea în călcarea Legii lui Dumnezeu. Ispitele
16 seducătoare pe care le-au încurajat prin îngăduirea păcatului, binecuvântările rău folosite, solii lui Dumnezeu disprețuiți, avertizările respinse, valurile îndurării respinse de inimile îndărătnice și nepocăite - toate acestea apar ca și când ar fi scrise cu litere de foc.
Deasupra tronului se arată crucea; asemenea unei privelişti panoramice apar scenele ispitirii şi căderii lui Adam şi etapele succesive din marele Plan al Răscumpărării. Naşterea umilă a Mântuitorului, primii Săi ani trăiți în simplitate și ascultare, botezul Său în Iordan, postul și ispitirea din pustie, lucrarea Sa publică, descoperind oamenilor cele mai prețioase binecuvântări ale cerului; zilele pline de fapte de iubire și îndurare, nopțile de rugăciune și veghere în singurătatea munților, uneltirile invidiei, urii și răutății cu care au fost răsplătite
17 binefacerile Sale; agonia înspăimântătoare și misterioasă din Ghetsemani sub greutatea zdrobitoare a păcatelor lumii întregi, trădarea Lui în mâinile gloatei ucigașe, evenimentele înfricoșătoare din noaptea aceea de groază - Prizonierul care nu a opus rezistență, părăsit de cei mai iubiți ucenici ai Săi, târât cu brutalitate pe străzile Ierusalimului; Fiul lui Dumnezeu expus în mod triumfător în fața lui Ana, judecat în palatul marelui preot, în sala de judecată a lui Pilat, înaintea lui Irod cel crud și laș, batjocorit, insultat, torturat și condamnat la moarte - toate acestea sunt prezentate în culori vii.
Acum în fața mulțimii impresionate sunt înfățișate scenele finale - Suferindul răbdător mergând pe calea către Calvar, Prințul cerului atârnând pe cruce, preoții îngâmfați și gloata batjocoritoare care râdea de agonia morții
18 Lui; întunericul supranatural, cutremurul de pământ, stâncile despicate, mormintele deschise, marcând momentul când Răscumpărătorul lumii Îi-a dat viața.
Spectacolul îngrozitor apare exact aşa cum a fost. Satana, îngerii lui şi supuşii lui nu au putere să-şi întoarcă privirile de la tabloul propriei lor lucrări. Fiecare participant îşi aminteşte rolul pe care l-a îndeplinit. Irod, care a ucis copiii nevinovați din Betleem, ca să poată nimici pe Împăratul lui Israel; Irodiada cea josnică pe al cărei suflet zace vina sângelui lui Ioan Botezătorul; Pilat cel slab şi oportunist, soldații batjocoritori, preoții, conducătorii și gloata înfuriată care strigau: "Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noştri!" - toți văd enormitatea vinei lor. Ei caută în zadar să se ascundă de maiestatea divină a feței Sale, care întrece strălucirea soarelui, în timp ce răscumpărații îşi aruncă coroanele la picioarele Mântuitorului, exclamând: "El a murit pentru
19 mine!" În mijlocul celor răscumpărați sunt apostolii lui Hristos, eroicul Pavel, înflăcăratul Petru, Ioan cel iubitor şi iubit, frații lor credincioşi şi împreună cu ei mulțimea vastă de martiri; în acelaşi timp, în afara zidurilor, împreună cu ticăloşii şi scârboşii sunt cei care i-au prigonit, întemnițat şi ucis. Acolo este Nero, acel monstru de cruzime şi viciu, care priveşte bucuria şi înălțarea acelora pe care odinioară i-a torturat şi în a căror suferință extremă şi-a găsit o desfătare satanică. Acolo este mama lui, pentru a fi martoră la rezultatul propriei ei lucrări; pentru a vedea cum trăsătura rea de caracter transmisă fiului ei, patimile încurajate şi dezvoltate prin influența şi exemplul ei, au adus ca rod crime care au făcut lumea să se cutremure.
Acolo sunt preoții şi prelații papistaşi care au pretins că sunt ambasadorii lui Hristos, dar care au folosit scaunul de tortură, temnița şi rugul pentru a stăpâni conştiințele poporului Său. Acolo sunt pontifii îngâmfați care s-au înălțat mai presus de Dumnezeu şi s-au încumetat să schimbe Legea Celui Prea Înalt. Acei pretinşi părinți ai bisericii au de dat înaintea lui Dumnezeu o socoteală de care ar fi bucuroşi să fie scutiți. Ei înțeleg prea târziu că
20 Cel Atotştiutor este gelos pentru Legea Sa şi că nu socoteşte cu nici un chip pe cel vinovat drept nevinovat. Ei înțeleg acum că Hristos Se identifică cu interesele poporului Său care suferă; ei înțeleg acum semnificația cuvintelor Sale: "Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut". (Matei 25:40).
Mulțimea celor nelegiuiți stă la bara de judecată a lui Dumnezeu sub acuzația de înaltă trădare față de
21 guvernământul Cerului. Ei nu au pe nimeni care să le pledeze cauza; sunt fără scuză; asupra lor se pronunță sentința morții veşnice.
Acum este clar pentru toți că plata păcatului nu înseamnă independență nobilă şi viață veşnică, ci sclavie, ruină şi moarte. Cei nelegiuiți văd ce au pierdut prin viața lor de răzvrătire. Ei au disprețuit nespus de marea şi veşnica greutate de slavă când li s-a oferit; dar cât de vrednică de dorit li se pare acum. "Toate aceste lucruri, strigă
22 sufletul pierdut, le-aş fi putut avea, dar am ales să stau departe de ele. O, ce orbire ciudată! Am schimbat pacea, fericirea şi onoarea pentru ticăloşie, ruşine şi disperare". Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă. Prin viața lor au declarat: "Nu vrem ca acest Om (Isus) să domnească peste noi".
Cei nelegiuiți au privit ca fermecați încoronarea Fiului lui Dumnezeu şi acum văd în mâinile Sale tablele Legii
23 divine, poruncile pe care le-au disprețuit şi le-au călcat. Sunt martori la izbucnirea de uimire, fericire şi adorare a celor mântuiți; când unda melodiei ajunge la mulțimile din afara Cetății, toți exclamă într-un glas: "Mari şi

minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!" (Apoc. 15:3); căzând cu faţa la pământ, ei se închină Prinţului vieţii.

Satana pare paralizat când priveşte slava şi maiestatea lui Hristos. El, care odinioară fusese un heruvim acoperitor, îşi aminteşte de unde a căzut. Un heruvim strălucitor, "fiu al zorilor"; cât de schimbat, cât de decăzut! Acum este
24 exclus pentru totdeauna din sfatul în care odinioară era onorat. El vede pe altcineva stând acum lângă Tatăl, acoperindu-I slava. A văzut coroana pusă pe capul lui Hristos de un înger cu o statură impunătoare şi o înfăţişare maiestoasă şi ştie că poziţia înaltă a acestui înger ar fi putut să fie a lui.

Îşi aduce aminte de căminul nevinovăţiei şi curăţiei lui, de pacea şi mulţumirea pe care le-a avut până când şi-a permis să murmure împotriva lui Dumnezeu şi să invidieze pe Hristos. Acuzaţiile, răscoala şi amăgirile lui pentru a câştiga simpatia şi sprijinul îngerilor, perseverenţa lui încăpăţânată de a nu face nici un efort de întoarcere, când Dumnzeu i-ar fi oferit iertarea - toate acestea îi vin cu claritate în minte. Îşi revede lucrarea printre oameni şi rezultatele ei - vrăjmăşia omului faţă de seamănul lui, teribilele distrugeri de vieţi, ridicarea şi căderea
25 împărăţiilor, răsturnarea tronurilor, lunga succesiune a tulburărilor, conflictelor şi revoluţiilor. Îşi aminteşte de eforturile lui permanente de a se opune lucrării lui Hristos şi de a afunda pe om din ce în ce mai jos. El vede că uneltirile lui infernale n-au putut să distrugă pe aceia care şi-au pus încrederea în Isus. Când Satana îşi priveşte împărăţia, rodul trudei lui, vede numai eşec şi ruină. A făcut mulţimile să creadă că Cetatea lui Dumnezeu va fi o pradă uşoară, dar el ştie că aceasta este o minciună. În desfăşurarea marii lupte a fost mereu învins şi constrâns să cedeze. El cunoaşte prea bine puterea şi maiestatea Celui veşnic.

Ţinta marelui răzvrătit a fost totdeauna să se justifice pe el însuşi şi să demonstreze că guvernarea divină este răspunzătoare de răzvrătirea lui. În scopul acesta a folosit toată puterea uriaşei lui inteligenţe. A lucrat în mod premeditat, sistematic şi cu succes uimitor, conducând mulţimi vaste să accepte versiunea lui despre marea luptă care s-a desfăşurat timp atât de îndelungat. Timp de mii de ani, acest şef al conspiraţiei a aşezat minciuna în locul
26 adevărului. Dar acum a venit timpul când rebeliunea să fie definitiv înfrântă, iar faptele şi caracterul Satanei să fie dezvăluite. Prin ultimul lui mare efort de a detrona pe Hristos, de a distruge pe poporul Său şi de a pune stăpânire pe Cetatea lui Dumnezeu, arhiamăgitorul este demascat complet. Cei care s-au unit cu el văd eşecul total al cauzei lui. Urmaşii lui Hristos şi îngerii loiali văd adevărata dimensiune a uneltirilor lui contra guvernării lui Dumnezeu. El devine obiectul repulsiei universale.

27 Satana vede că propria lui răzvrătire l-a făcut necorespunzător pentru cer. El şi-a exersat facultăţile pentru a se război contra lui Dumnezeu; curăţia, pacea şi armonia cerului ar fi pentru el o tortură supremă.

Acuzaţiile lui împotriva îndurării şi dreptăţii lui Dumnezeu sunt acum aduse la tăcere. Învinuirea pe care el s-a
28 străduit să o arunce asupra lui Iehova, rămâne în întregime asupra lui. Acum Satana se închină şi mărturiseşte justeţea sentinţei pronunţate asupra lui.

"Cine nu se va teme, Doamne şi cine nu va slăvi Numele Tău?Căci numai Tu eşti Sfânt şi toate Neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale au fost arătate!" (Apoc. 15:4). Toate întrebările cu privire la adevăr şi rătăcire din cursul îndelungatei controverse au fost acum clarificate. Consecinţele rebeliunii, efectele înlăturării poruncilor divine au fost expuse în faţa tuturor inteligenţelor create. Rezultatele stăpânirii
29 Satanei, în contrast cu guvernarea lui Dumnezeu, au fost prezentate întregului univers. Pe Satana l-au condamnat propriile lui fapte. Înţelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea şi bunătatea Lui sunt pe deplin reabilitate. Se vede că toate procedeele Sale în marea luptă au fost dirijate spre binele veşnic al poporului Său şi spre binele tuturor lumilor pe care le-a creat El.

"Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Íi credincioşii Tăi Te vor binecuvânta." (Ps. 145:10). Istoria păcatului va sta în toată veşnicia ca mărturie că fericirea tuturor fiinţelor create de Dumnezeu depinde de existenţa Legii Sale. Având clarificate toate faptele marii lupte, întregul univers, atât cei loiali cât şi cei răzvrătiţi, declară în unanimitate: "Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!" Înaintea universului a fost clar prezentat marele sacrificiu făcut de Tatăl şi Fiul în favoarea omului. A sosit ceasul ca Hristos să ocupe poziţia care I se cuvine şi să fie înălţat mai presus de orice domnie, orice stăpânire şi orice nume care se poate da. Pentru bucuria care-I era pusă înainte - să poată aduce mulţi fii la slavă - a suferit El crucea şi a disprețuit ruşinea. Pe cât
30 de neconceput de mari au fost durerea şi ruşinea, cu mult mai mari sunt bucuria şi slava. El priveşte asupra celor răscumpăraţi, înnoiţi după propriul Său chip, toate inimile purtând întipărirea desăvârşită a divinului, toate feţele reflectând asemănarea cu Împăratul lor. El vede în ei rodul muncii sufletului Său şi este mulţumit. Apoi, cu o voce care ajunge la mulţimile adunate ale celor drepţi şi celor nelegiuiţi, El declară: "Iată răsplata pentru sângele Meu! Pentru aceştia am suferit, pentru ei am murit, ca să locuiască în prezenţa Mea în veşnicie". De la cei îmbrăcaţi în haine albe din jurul tronului se înalţă imnul de laudă: "Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" (Apoc. 5:12).

31 Cu toate că Satana a fost constrâns să recunoască dreptatea lui Dumnezeu şi să se plece înaintea supremaţiei lui Hristos, caracterul lui rămâne neschimbat. Spiritul de răzvrătire izbucneşte iarăşi ca un torent puternic. Plin de

furie, el se hotărăşte să nu abandoneze marea luptă. A sosit timpul pentru ultima bătălie disperată împotriva Împăratului Cerului. Se repede în mijlocul supuşilor lui şi încearcă să-i inspire cu propria lui furie şi să-i instige imediat la luptă. Dar din milioanele nenumărate pe care le-a amăgit la rebeliune nu este nici unul care să-i recunoască acum supremația. Puterea lui a luat sfârşit. Nelegiuiții sunt plini de aceeaşi ură față de Dumnezeu de care este inspirat şi Satana; ei înțeleg că situația lor este deznădăjduită, că nu pot triumfa asupra lui Iehova. Furia lor se aprinde împotriva Satanei şi a acelora care au fost agenții lui pentru amăgire şi cu furie de demoni se întorc împotriva lor.

Domnul spune: "Pentru că îți dai ifose ca şi când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta nişte străini, pe
32 cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare şi-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă".

"Te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare... De aceea, te arunc la pământ, te dau
33 privelişte împăraților... şi te prefac în cenuşă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc... eşti nimicit, şi nu vei mai fi niciodată!" (Ezech. 28:6-8, 16-19).

"Căci orice încălțăminte purtată în învălmăşeala luptei şi orice haină de război tăvălită în sânge, vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse de foc." "Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile şi plin de urgie pe toată oştirea lor; El le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte de tot." "Peste cei răi plouă cărbuni, foc şi pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte." (Is. 9:5; 34:2; Ps. 11:6). Foc se coboară de la Dumnezeu din cer. Pământul se
34 crapă. Armele ascunse în adâncurile lui sunt scoase afară. Flăcări nimicitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar şi stâncile ard. A venit ziua care arde ca un cuptor. Elementele naturii se topesc de mare căldură şi pământul cu tot ce este pe el arde. (Mal. 4:1; 2 Petru 3:10). Suprafața pământului pare o masă topită - un lac de foc uriaş, clocotind. Este timpul judecății şi al nimicirii nelegiuiților - "este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire şi răzbunare pentru Sion". (Is. 34:8).

Nelegiuiții îşi primesc răsplata pe pământ. (Prov. 11:31). "Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufaşi şi toți cei răi, vor fi ca miriştea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oştirilor." (Mal. 4:1). Unii sunt distruşi într-o clipă, în timp ce alții suferă multe zile. Toți sunt pedepsiți "după faptele lor". Păcatele celor drepți fiind transferate asupra Satanei, el trebuie să sufere nu numai pentru propria lui rebeliune, ci pentru toate păcatele
35 pe care a provocat pe poporul lui Dumnezeu să le săvârşească. Pedeapsa lui este cu mult mai mare decât a acelora pe care i-a amăgit. După ce toți cei care au căzut prin amăgirile lui au pierit, el încă mai trăieşte şi continuă să sufere. Nelegiuiții sunt în cele din urmă nimiciți, atât rădăcină cât şi ramură - Satana fiind rădăcina, iar urmaşii lui ramurile. Pedeapsa deplină a Legii a fost aplicată; cerințele dreptății au fost satisfăcute, iar cerul şi pământul privind, vestesc dreptatea lui Iehova.

36 Lucrarea producătoare de ruină a Satanei s-a sfârşit pentru totdeauna.

Timp de şase mii de ani şi-a făcut voia, umplând pământul de nenorocire şi producând mâhnire în tot universul.
37 Întreaga creațiune a suspinat şi a suferit în dureri. Acum făpturile lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna liberate de prezența şi de ispitirile lui. "Tot pământul se bucură acum de odihnă şi pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie." (Is. 14:7).

Un strigăt de laudă şi de biruință se înalță în tot universul loial. "Îi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul
38 unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: "Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească." (Apoc. 19:6).

În timp ce pământul este învăluit de focul distrugerii, cei drepți locuiesc în siguranță în Sfânta Cetate. A doua
39 moarte nu are nici o putere asupra acelora care au avut parte de prima înviere. În timp ce Dumnezeu pentru cei nelegiuiți este un foc mistuitor, pentru poporul Său este un soare şi un scut. (Apoc. 20:6; Ps. 84:11).

"Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră." (Apoc. 21:1).
40 Focul care nimiceşte pe nelegiuiți curățeşte pământul. Orice urmă a blestemului este îndepărtată. Nici un iad arzând veşnic nu va păstra înaintea celor răscumpărați consecințele îngrozitoare ale păcatului.

Rămâne doar o singură amintire: Răscumpărătorul nostru va purta pentru totdeauna semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile şi picioarele Sale, vor rămâne singurele urme ale lucrării crude pe care a
41 făcut-o păcatul. Privind pe Hristos în slava Sa, profetul spune: "Din mâna Lui pornesc raze, şi acolo este ascunsă tăria Lui".

(Hab. 3:4). În mâinile pironite şi coasta străpunsă din care a curs sângele purpuriu, care a împăcat pe om cu Dumnezeu - acolo este slava Mântuitorului nostru, acolo "este ascunsă tăria Lui". Pentru că El a avut putere să
42 mântuiască prin jertfa răscumpărătoare, de aceea are putere să execute dreptatea asupra acelora care au disprețuit îndurarea lui Dumnezeu. Semnele umilinței Sale constituie distincția Sa cea mai înaltă; rănile de pe Calvar vor proclama lauda Sa şi vor vesti puterea Sa de-a lungul veşniciei.

"Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni şi la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția
43 fiicei Ierusalimului!" (Mica 4:8). A venit timpul către care au privit cu dor oamenii sfinți din momentul când sabia

învăpăiată a exclus prima pereche din Eden, timpul pentru "răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu". (Efes. 1:14).

Pământul, dat iniţial omului să fie împărăţia sa, a fost predat în mâinile Satanei şi deţinut timp atât de îndelungat de acest duşman puternic, adus înapoi prin marele Plan de Răscumpărare. Tot ce a fost pierdut prin păcat, a fost
44 recâştigat. "Căci aşa vorbeşte Domnul,... care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit." (Is. 45:18). Scopul iniţial al lui Dumnezeu, prin crearea pământului, este împlinit când este făcut locuinţa veşnică a celor răscumpăraţi. "Cei neprihăniţi vor stăpâni ţara şi vor locui în ea pe vecie." (Ps. 37:29).

Teama de a nu face moştenirea viitoare să pară prea materială a făcut pe mulţi să spiritualizeze chiar adevărurile, care pe noi ne fac să o privim ca pe viitorul nostru cămin. Hristos a asigurat pe ucenicii Săi că S-a dus să le pregătească locaşuri în casa Tatălui. Cei care acceptă învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi cu totul
45 necunoscători despre căminul ceresc. Căci, "Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc". (1 Cor. 2:9).

Limbajul omenesc este neînstare să descrie răsplata celor drepţi. Va fi cunoscută numai de aceia care o vor vedea. Nici o minte mărginită nu poate cuprinde slava Paradisului lui Dumnezeu.

Moştenirea celor mântuiţi este numită în Biblie "o patrie". (Evrei 11:14-16). Acolo Păstorul ceresc Îşi conduce turma la izvoarele apelor vieţii. Pomul vieţii îşi dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului folosesc pentru
46 vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi ca şi cristalul şi pe malul lor, pomi unduind îşi aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumpăraţii Domnului.

Acolo câmpiile întinse se continuă cu dealuri frumoase, iar munţii lui Dumnezeu îşi înalţă vârfurile semeţe. Pe
47 acele câmpii paşnice, lângă acele izvoare de apă vie, poporul lui Dumnezeu, care a fost atât de mult timp străin şi călător, va găsi un cămin.

"Poporul Meu va locui în locuinţa păcii, în case fără grijă şi în adăposturi liniştite." "Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în ţara ta, nici de pustiire şi prăpăd în ţinutul tău, ci vei numi zidurile tale "Mântuire" şi
48 porţile tale "Laudă". "Vor zidi case şi le vor locui; vor sădi vii, şi le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul,... şi aleşii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor." (Is. 32:18; 60:18; 65:21-22).

Acolo, "pustia şi ţara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli şi va înflori ca trandafirul". "În locul spinului se va înălţa chiparosul, în locul mărăcinilor va creşte mirtul". "Atunci lupul va locui împreună cu mielul şi
49 pardosul se va culca împreună cu iedul;... şi le va mâna un copilaş... Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt", zice Domnul. (Is. 35:1; 55:13; 11:6, 9).

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerului. Nu vor mai fi lacrimi, nici cortegii funebre, nici semne de doliu.
50 "Îi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut." "Nici un locuitor nu zice: "Sunt bolnav!" Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui." (Apoc. 21:4; Is. 33:24).

Acolo este Noul Ierusalim, metropola noului pământ slăvit, "o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău". "Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie
51 ca cristalul... Neamurile vor umbla în lumina ei şi împăraţii pământului îşi vor aduce slava şi cinstea lor în ea." Domnul zice: "Eu Însumi mă voi veseli asupra Ierusalimului şi Mă voi bucura de poporul Meu". "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor." (Is. 62:3; Apoc. 21:11, 24; Is. 65:19; Apoc. 21:3).

În cetatea lui Dumnezeu "nu va mai fi noapte". Nimeni nu va avea nevoie şi nu va dori odihnă. Acolo nu va fi nici o oboseală de a face voia lui Dumnezeu şi de a lăuda Numele Său. Vom simţi mereu prospeţimea dimineţii care
52 nu se va sfârşi niciodată. "Nu vor mai avea trebuinţă nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina." (Apoc. 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o radiaţie a cărei strălucire nu supără, deşi depăşeşte nespus de mult strălucirea soarelui la amiază. Slava lui Dumnezeu şi a Mielului va inunda Cetatea Sfântă cu o lumină continuă. Cei răscumpăraţi vor umbla în strălucirea unei zile perpetue.

"În cetate n-am văzut nici un Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca şi Mielul, sunt Templul ei." (Apoc. 21:22). Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să păstreze o comuniune deschisă cu Tatăl şi cu Fiul.
53 "Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos." (1 Cor. 13:12). Noi vedem chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă, în lucrările naturii şi în procedeele Sale cu oamenii, dar atunci Îl vom vedea faţă în faţă, fără să fim separaţi de un văl întunecos. Vom sta în prezenţa Sa şi vom privi slava feţei Sale.

Acolo cei răscumpăraţi vor cunoaşte aşa cum sunt cunoscuţi. Dragostea şi simpatia pe care Însuşi Dumnezeu le-a sădit în suflet îşi vor găsi acolo manifestarea cea mai sinceră şi cea mai plăcută. Comuniunea curată cu fiinţele
54 sfinte, viaţa socială armonioasă cu îngerii cereşti şi cu credincioşii din toate timpurile care şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc laolaltă întreaga "familie din cer şi de pe pământ"

(Efes. 3:15) - acestea constituie fericirea celor răscumpărați.
Acolo, minți nemuritoare vor contempla minunile puterii creatoare şi tainele iubirii răscumpărătoare cu o
55 încântare inepuizabilă. Acolo nu va fi nici un vrăjmaş crud şi amăgitor care să ispitească pe oameni să uite pe Dumnezeu. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate mărită.
56 Acumularea de cunoştințe nu va obosi mintea şi nu va epuiza energia.
Acolo vor fi realizate cele mai mărețe proiecte, vor fi atinse cele mai îndrăznețe aspirații, vor fi îndeplinite cele
57 mai înalte ambiții; şi încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, noi ținte care să stimuleze puterile minții, sufletului şi corpului.
Toate comorile universului vor fi accesibile pentru studiul răscumpărașilor lui Dumnezeu. Liberați de natura muritoare, ei zboară neobosit către lumi îndepărtate - lumi care au fost mişcate de tristețe la vederea scenelor nenorocirii omeneşti şi au intonat cântări de bucurie ori de câte ori un suflet se pocăia. Copiii lui Dumnezeu de pe
58 pământ împărtăşesc cu o încântare de nedescris bucuria şi înțelepciunea ființelor necăzute. Ei sunt părtaşi la comorile de cunoştință şi înțelepciune câştigate secole de-a rândul din contemplarea lucrării mâinilor lui Dumnezeu. Ei admiră slava creațiunii cu o vedere neîntunecată - sori, stele şi sisteme gravitând în ordinea stabilită în jurul tronului lui Dumnezeu. Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cel mai mic până la cel mai mare şi în toate se manifestă bogățiile puterii Sale.
Anii veşniciei, în desfăşurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate şi mai glorioase despre Dumnezeu şi despre Hristos. Cu cât cunoştința va creşte, cu atât vor creşte iubirea, adorarea şi fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaşte mai mult pe Dumnezeu, cu atât admirația lor față de caracterul Său va fi mai mare. Pe măsură ce Isus dezvăluie în
59 fața lor comorile răscumpărării şi izbânzile uimitoare din marea luptă cu Satana, inimile celor răscumpărați sunt mişcate de o devoțiune mai arzătoare şi ating harpele de aur cu o bucurie mai entuziastă; de zece mii de ori zece mii şi mii de mii de voci se unesc pentru a înălța coruri mărețe de laudă.
"Îi pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit
60 zicând: "A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!" (Apoc. 5:13).
Marea luptă s-a sfârşit. Păcatul şi păcătoşii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie şi bucurie străbate prin vasta creațiune. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina şi fericirea
61 prin toate domeniile spațiului nemărginit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai vaste, toate lucrurile, însuflețite şi neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită şi cu bucurie desăvârşită, declară că Dumnezeu este iubire.

Scrierile E.G.White - Internet spre Cer

Inapoi la Cuprins

La inceputul capitolului

Tragedia Veacurilor : Capitolul 43

Apendice

Inapoi la Cuprins

1 Note generale

Titlurile - Într-un pasaj care este inclus în Legea Canonică Romano-Catolică, sau Corpus Juris Canonici, Papa Inocențiu III declară că pontiful roman este "vicerege pe pămînt, nu doar al unui om, ci chiar al lui Dumnezeu"; şi într-o notă marginală, lucrul acesta este explicat deoarece el este viceregele lui Hristos, care este, "Dumnezeu adevărat şi om adevărat", (vezi Decretales Domini Gregorii Papae IX (Decretaliile Domnului Papa Grigore IX), cartea 1, de translatione Episcoporum, (cu privire la mutarea Episcopiilor), titlul 7, ch. 3; Corpus Juris Canonici

2 (ed. 2-a Leipzig ed., 1881), col. 99; (Paris, 1612), tom. 2, Decretalii, col. 205. Documentele care au constituit Decretaliile, au fost adunate de Gratian, care preda la Universitatea din Bologna în jurul anului 1140. Lucrarea lui a fost edicată şi reeditată de Papa Grigore IX într-o ediție apărută în anul 1234. Alte documente au apărut în anii următori din timp în timp incluzînd Extravagantes, adăugată spre încheierea secolului XV-lea. Toate acestea, împreună cu Decretum, al lui Gratian, au fost publicate sub titlul de Corpus Juris Canonici în 1582. Papa Pius X a autorizat codificarea în legile canonice în anul 1904, iar codul care a rezultat a intrat în vigoare în anul 1918. Pentru titlul "Domnul Dumnezeu Papa", vezi nota explicativă cu privire la Extravagantes ale Papei Ioan XXII, titlul 14, cap. 4, Declaramus. Într-o ediție Antwerp a lucrării Extravagantes, datată 1584, cuvintele "Dominum

3 Deum nostrum Papam" ("Domnul, Dumnezeul nostru Papa") se întîlnesc în col. 153. În ediția din Paris, cu data de 1612, ele se întîlnesc în col. 140. În cîteva ediții publicate după anul 1612 cuvîntul "Deum" ("Dumnezeu") a fost omis.

Infailibilitate - Cu privire la doctrina infailibilității aşa cum a fost stabilită la Conciliul Vatican din anul 1870-1871, vezi Philip Schaff, The Creeds of Christendom, vol. 2, Dogmatic Decrees of the Vatican Council, pp. 234-271, unde sînt date atît textul latin cît şi englez. Pentru discuție vezi concepția romano-catolică, The Catholic Encyclopedia, vol. 7, art. "Infallibility" de Patrick J. Toner, p. 790; James Cardinal Gibbons, The Faith of Our

4 Fathers (Baltimore: John Murphy Company, ed. 110, 1917), ch. 7, 11. Pentru opoziția romano-catolică față de doctrina infailibilității papale vezi Johann Joseph Ignaz von Döllinger (pseudonim "Janus") The Pope and the Council (New York: Charles Scribner's Sons, 1869); şi W. J. Sparrow Simpson, Roman Catholic Opposition to Papal Infallibility (London: John Murray, 1909). Pentru concepția necatolică, vezi George Salmon, Infallibility of

the Church (London: John Murray, rev. ed., 1914).
Închinarea la icoane - "Închinarea la icoane... a fost una din acele corupții ale creștinătății care și-a făcut loc în biserică pe ascuns și aproape pe neobservate. Această corupție nu s-a dezvoltat dintr-o dată ca alte erezii, căci în cazul acela ar fi întîmpinat o mustrare și o interdicție hotărîtă; ci făcîndu-se încetul cu încetul sub o aparență
5 plăcută, treptat s-a introdus o practică după alta în legătură cu ea, încît biserica s-a afundat în practicarea idolatriei, nu numai fără nici o împotrivire eficientă, dar aproape fără nici un protest hotărît; și cînd în cele din urmă s-a făcut încercarea de a o dezrădăcina, s-a constatat că răul era prea adînc înfipt pentru a accepta îndepărtarea... Trebuie mers pe urmele ei pînă la tendința idolatră a inimii omenești și pînă la înclinarea lui de a sluji creaturii în locul Creatorului...
"Chipurile și picturile au fost introduse la început în biserici nu pentru a li se aduce închinare, ci mai degrabă în locul cărților pentru a da învățătură acelora care nu puteau să citească, sau pentru a produce evlavie în mintea altora. Cît de mult a răspuns scopului acestuia este discutabil; dar, chiar fiind de acord că aceasta a fost intenția pentru o vreme, în scurt timp a încetat de a mai fi așa, și s-a constatat că tablourile și chipurile aduse în biserică în
6 loc să lumineze au întunecat mai degrabă mințile celor neștiutori - au înjosit mai degrabă decît să înalțe evlavia închinătorului. Astfel că, cu toate că s-a urmărit să îndrepte mințile oamenilor către Dumnezeu, ele au sfîrșit prin a le întoarce de la El, la închinarea față de lucrurile creiate." - J. Mendham, The Seventh General Council, the Second of Nicaea, Introduction, p. iii-vi.
Pentru un raport al lucrărilor și hotărîrilor celui de al doilea Conciliu de la Niceea, anul 787 d.H., întrunit pentru a pune temelia închinării la icoane, vezi Baronius, Ecclesiastical Annals, vol. 9, p. 391-407 (Antwerp, 1612); J. Mendham, The Seventh General Council, the Second of Nicaea; Ed. Stillingfleet, Defense of the Discourse
7 Concerning the Idolatry Practiced in the Church of Rome (London, 1686); A Select Library of Nicene and Post-Nicene Fathers, seria a II-a, vol. 14, p. 521-587 (New York, 1900); Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church, From the Original Documents, b. 18, ch. 1, sec. 332, 333; ch. 2, sec. 345-352 (T. and T. Clark ed., 1896), vol. 5 p. 260-304, 342-372).
Legea duminicală a lui Constantin - Legea dată de împăratul Constantin la 7 martie 321 d.H. cu privire la ziua de odihnă sună astfel: "Toți judecătorii, orășenii și meseriașii trebuie să se odihnească în venerabila zi a soarelui. Locuitorii satelor însă pot să se ocupe liber de cultivarea cîmpului, pentru că deseori se întîmplă că nici o altă zi
8 nu este mai potrivită pentru semănarea grîului în brazde sau pentru plantarea viței de vie. În felul acesta cîștigul dat de providența cerească nu trebuie să se piardă din cauza aceasta." Joseph Cullen Ayer, A Source Book for Ancient Church History (New York: Charles Scribner's Sons,1913), div. 2, per. 1, ch. 1, sec. 59, p. 284, 285. Originalul latin se găsește în Codex Justiniani (Codul lui Justinian), cart. 3, titl. 12, legea 3. Legea este redată în latină și în traducerea engleză în History of the Christian Church de Philip Schaff, vol. 3, perioada 3, ch. 7, sec. 75, p. 380, nota marginală nr. 1; și în Bampton Lectures, Sunday de James A. Hessey, lectura 3, par. 1, ed. 3,
9 tipărită de Murray în 1866, p. 58. Vezi tratarea la care ne-am referit mai sus; în Albert Newman, A Manual of Church History (Philadelphia: The American Baptist Publication Society, ed. 1933), rev. ed. vol. 1, p. 305-307; și în LeRoy E. Froom, The Prophetic Faith of our Fathers (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Assn., 1950), vol. 1, p. 376-381.
Datele profetice - Un principiu important în interpretarea profetică legată de timpul profetic este principiul zi-an, unde o zi de timp profetic este socotită un an calendaristic de timp istoric. Înainte ca Israeliții să intre în țara Canaanului, ei au trimis douăsprezece iscoade ca să cerceteze țara. Iscoadele au cutreierat 40 de zile, și la întoarcerea lor Evreii, înspăimîntați de raportul lor, au refuzat să se urce și să ocupe Țara Făgăduinței. Urmarea a fost că Domnul a rostit asupra lor o sentință: "După cum în patruzeci de zile a-ți iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi; și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mîna de la voi." (Numeri 14:34). O metodă similară pentru calcularea timpului viitor este arătată prin profetul
10 Ezechiel. Patruzeci de ani de pedeapsă pentru fărădelegi aștepta regatul lui Iuda. Domnul a spus prin profet: "După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă, și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patruzeci de zile; îți pun cîte o zi pentru fiecare an." (Ezech. 4:6). Acest principiu zi-an are o aplicație însemnată în interpretarea timpului din profația celor "două mii trei sute de seri și dimineți" (Dan. 8: 14) și a perioadei de 1260 de zile, arătată în diferite alte locuri sub denumirea de "o vreme, două vremi și o jumătate de vreme" (Dan. 7:25), "patruzeci și două de luni" (Apoc. 11:2; 13:5), "o mie două sute șase zeci de zile" (Apoc. 11:3; 12:6) și "trei zile și jumătate" (Apoc. 11:9).
Scrieri falsificate - Printre documentele care în prezent sînt socotite ca fiind falsificate, Donația lui Constantin și Decretele Pseudo-Isidoriene sînt de importanță capitală. "Donația lui Constantin" este denumirea tradițională dată,
11 din vremea Evului Mediu, unui document care s-a presupus a fi fost adresat de Constantin cel Mare către Papa Silvestru I, care s-a găsit pentru prima oară într-un manuscris din Paris (Codex lat. 2777), probabil la începutul secolului al IX-lea. Din secolul XI a fost folosit ca un argument puternic în favoarea pretențiilor papale și ca

urmare din secolul XII a fost obiectul unei controverse viguroase. În acelaşi timp, dînd posibilitatea de a privi papalitatea ca fiind o intermediară între Imperiul Roman original şi cel medieval şi astfel să formeze baza teoretică a continuităţii pentru primirea legii Romane în Evul Mediu, aceasta n-a avut o influenţă mică asupra istoriei seculare." - The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, vol. 3 art. "Donation of Constantine," p. 484, 485.

Teoria istorică dezvoltată în "Donaţie" este larg discutată în lucrarea lui Henry E. Cardinal Mannig, The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ, London, 1862. Argumentele în favoarea "Donaţiei' au fost de tip scolastic, iar posibilitatea falsificării n-a fost menţionată pînă la apariţia criticei istorice din secolul al XV-lea. Nicholas de Cusa a fost printre primii care a ajuns la concluzia că Constantin n-a făcut niciodată o astfel de donaţie. Lorenza
12 Valla în Italia a făcut o demonstraţie strălucită a falsităţii ei în anul 1450. Vezi Christopher B. Coleman, Treatise of Lorenzo Valla on the Donation of Constantine (New York, 1927). Totuşi, timp de încă un secol, credinţa în autenticitatea "Donaţiei" şi a Falselor Decretalii a fost ţinută aprinsă. De exemplu, Martin Luther la început a acceptat decretaliile, dar peste puţină vreme a spus lui Eck: "Mă împotrivesc acestor decretalii;" iar lui Spalatin: "El (papa) în aceste decretalii denaturează şi răstigneşte pe Hristos, adică, adevărul."

Este bine stabilit că "Donaţia" este : (1) un fals, (2) lucrarea unui om sau a unei perioade, (3) plăsmuitorul a folosit documente mai vechi, (4) falsul şi-a avut originea în jurul anilor 752 şi 778. În ceeace priveşte pe catolici, ei au părăsit apărarea autenticităţii documentului odată cu Baronius, Ecclesiastical Annals, în 1592. A se consulta pentru cel mai bun text, K. Zeumer, în Festgabe fur Rudolf von Gneist (Berlin, 1888). Tradus în Treatise al lui
13 Coleman, la care ne-am referit mai sus, şi în Ernest F. Henderson, Select Historical Documents of the Middle Ages (New York, 1892), p. 319; Briefwechsel (Weimar ed.), p. 141, 161. Vezi şi The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge (1950), vol. 3, p. 484; F. Gregorovius, Rome in the Middle Ages, vol. 2, p. 329; şi Johann Joseph Ignaz von Döllinger, Fables Respecting the Popes of the Middle Ages (London, 1871).

"Scrierile false" la care se referă textul cuprind şi Decretaliile Pseudo-Isidoriene, împreună cu alte falsuri. Decretaliile Pseudo-Isidoriene sînt cu certitudine scrisori fictive atribuite primilor papi de la Clement (100 d.H.)
14 pînă la Grigore cel Mare (600 d.H.), încorporate într-o colecţie a secolului al IX-lea presupunîndu-se ca fiind făcute de "Isidore Mercator." Numele de "Decretaliile Pseudo-Isidoriene" a fost în uz de la apariţia criticismului din secolul al XV-lea.

Pseudo-Isidore a luat ca bază a falsurilor lui colecţia de canoane în vigoare denumite Hispana Gallica Augustodunensis, reducînd în felul acesta primejdia de a fi descoperite, din moment ce colecţiile de canoane erau alcătuite în general prin adăugarea de material nou la cel vechi. În felul acesta falsurile lui au ieşit mai puţin în evidenţă atunci cînd au fost introduse în materialul autentic. Falsitatea fabricaţiilor Pseudo-Isidoriene este admisă
15 astăzi în mod încontestabil, fiind dovedită cu dovezi interne, prin cercetarea izvoarelor, a metodelor folosite şi prin faptul că acest material n-a fost cunoscut înainte de anul 852. Istoricii sînt de acord că anii 850 sau 851 constituie data cea mai probabilă pentru încheierea acestei colecţii, deoarece documentul este citat pentru prima oară în Admonitio în culegerea (capitular) lui Quiercy, in 857.

Autorul acestor falsuri este necunoscut. S-ar putea ca să fi emanat de la o nouă partidă agresivă a bisericii care s-a format în secolul al IX-lea la Rheims, Franţa. S-a căzut de acord că episcopul Hincmar de Rheims a folosit aceste
16 Decretalii în destituirea lui Rothad de Soissons, care a adus Decretaliile la Roma în anul 864 şi le-a predat Papei Nicolaie I.

Printre aceia care au pus la îndoială autenticitatea lor a fost Nicholas de Cusa (1401-1464), Charles Dumoulin
17 (1500-1566) şi George Cassender (1513-1564). Dovada irecuzabilă a falsităţii lor a fost comunicată de David Blondel, 1628.

O ediţie mai veche este dată în Migne Patrolgia Latina, CXXX. Pentru cel mai vechi şi mai bun manuscris, vezi P. Hinschius, Decretales Pseudo-Isidorianiae at capitula Angilramni (Leipzig, 1863). A se consulta The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge (1950), vol 9, p. 343-345. Vezi de asemenea şi H. H.
18 Milman, Latin Christianity (9 volume), vol. 3; Johann Joseph Ignaz von Döllinger, The Pope and the Council (1869); şi Kenneth Scott Latourette, A History of the Expansion of Christianity (1939), vol. 3; The Catholic Encyclopedia, vol. 5, art. "False Decretals", şi Fournier, "Etudes sur les Fausses Decretals", în Revue d'Historique Ecclesiastique (Louvain) vol. 7 (1906), şi vol 8 (1907).

Dictatul lui Hildebrand (Grigore VII) - Pentru traducerea latină originală a se vedea Baronius, Annales Ecclesiastici, ann. 1076, vol. 17, p. 405, 406 a editurii din Paris 1869; şi Monumenta Germaniae Historica
19 Selecta, vol. 3, p. 17. Pentru traducerea engleză vezi Frederic A. Ogg, Source Book of Medieval History (New York: American Book Co., 1907), ch. 16, sec. 45, p. 262-264; şi Oliver J. Thatcher şi Edgar H. McNeal, Source Book for Medieval History (New York: Charles Scribner's Sons, 1905), sec. 3, fişa 65, p. 136-139.

Pentru discutarea temeiului Dictatului vezi James Bryce, The Holy Roman Empire, rev. ed. ch. 10; şi James W.
20 Thompson şi Edgar N. Johnson, An Introduction to Medieval Europe, 300-1500 p. 377-380.

Purgatoriul - Dr. Joseph Faa Di Bruno defineşte purgatoriul astfel: "Purgatoriul este o stare de suferinţă după viaţa aceasta, unde acele suflete sînt reţinute pentru un timp, suflete care despărţindu-se de această viaţă după ce
21 păcatele lor de moarte au fost iertate de vinovăţia şi suferinţa veşnică ce li se cuvenea; dar care mai au de suferit şi o pedeapsă temporară pentru păcatele lor, ca şi acele suflete care părăsesc lumea făcîndu-se vinovate de păcate ce pot fi iertate." - Catholic Belief (1884 ed.; imprimatur Archbishop of New York), p. 196.

Vezi şi K. R. Hagenbach, Compendium of the History of Doctrines (T. and T. Clark ed.) vol. 1, p. 234-237, 405,
22 408; vol. 2, p. 135-150, 308, 309; Charles Elliott, Delineation of Roman Catholicism, b. 2, ch. 12; The Catholic Encyclopedia, vol. 12, art. "Purgatory."

Indulgenţele - Pentru o istorie amănunţită a doctrinei indulgenţelor, a se vedea, Mandell Creighton, A History of the Papacy From the Great Schism to the Sack of Rome (London: Longmans, Green and Co., 1911), vol. 5, p. 56-64, 71; W. H. Kent, "Indulgences," The Catholic Encyclopedia, vol. 7, p. 783-789; H. C. Lea, A History of Auricular Confession and Indulgences in the Latin Church (Philadelphia: Lea Brothers and Co., 1896); Thomas
23 M. Lindsay, A History of the Reformation (New York: Charles Scriber's Sons, 1917), vol. 1, p. 216-227; Albert Henry Newman, A Manual of Church History (Philadelphia: The American Baptist Publication Society, 1953), vol. 2 p. 53, 54, 62; Leopold Ranke, History of the Reformation in Germany (2d London ed., 1845), tradusă de Sarah Austin, vol. 1, p. 331, 335-337, 343-346); Preserved Smith, The Age of the Reformation (New York: Henry Hold and Company, 1920), p. 23-25, 66.

Cu privire la operele cu caracter practic ale învăţăturii despre indulgenţe în perioada Reformaţiunii, vezi o lucrare de Dr. C. Lea, intitulată "Indulgences in Spain", publicată în Papers of the American Society of Church History, vol. 1, p. 129-171. Despre valoarea acestei informaţii suplimentare Dr. Lea spune în paragraful din introducere:
24 "Netulburată de controversa care a izbucnit între Luther, Dr. Eck şi Silvester Prierias, Spania a continuat liniştită să urmeze căile vechi şi bătătorite, şi ne oferă documente oficiale incontestabile care ne ajută să examinăm problema în lumina cea curată a istoriei".

Liturghia - Pentru învăţătura cu privire la liturghie, aşa cum s-a stabilit la conciliul din Trent, vezi The Canons and Decrees of the Council of Trent în Philip Schaff, Creeds of Christendom, vol. 2, p. 126-139, unde sînt date
25 atît textul latin cît şi cel englez. Vezi şi H. G. Schroder, Canons and Decrees of the Council of Trent (St. Louis, Mossouri: B. Herder, 1941).

Pentru discuţiile despre liturghie vezi The Catholic Encyclopedia, vol. 5, art. "Eucharist," de Joseph Pohle, p. 572; Nikolaus Gihr, Holy Sacrifice of the Mass, Dogmatically, Liturgically, Ascetically Explained, 12th ed. (St. Louis, Missouri; B. Herder, 1937); Josef Andreas Jungmann, The Mass of the Roman Rite, Its Origins and Development,
26 tradusă din Germană de Francis A. Brunner (New York: Benziger Bros., 1951). Pentru concepţia non-catolică, vezi John Calvin, Institutes of the Christian Religion, b. 4, chs. 17, 18; şi Edward Bouverie Pusey, The Doctrine of the Real Presence (Oxford, England: John H. Parker, 1855).

Sabatul printre Valdenzi - Sînt scriitori care au susţinut că Valdenzii au făcut o practică generală din păzirea Sabatului zilei a şaptea. Această concepţie a izvorît din surse care în originalul latin descriu pe Valdenzi ca pe unii
27 care păzeau dies dominicalis, sau ziua Domnului (duminica), dar care printr-o practică ce-şi are originea în Reformaţiune, cuvîntul "Duminică" a fost tradus "Sabat".

Dar există o dovadă istorică pentru o păzire a Sabatului zilei a şaptea printre Valdenzi. Un raport al Inchiziţiei în faţa căreia au fost aduşi unii Valdenzi din Moravia în mijlocul secolului al XV-lea, declară că pintre Valdenzi "nu
28 puţini, desigur, sărbătoresc Sabatul împreună cu Iudeii". -Johann Joseph Ignaz von Döllinger, Beitrage zur Sektengeschichte des Mittelalters (Rapoarte asupra istoriei sectelor din Evul Mediu), München 1890, ed. a 2-a p. 661. Nu poate fi nici o îndoială desigur că această sursă indică păzirea Sabatului zilei a şaptea.

Traducerile valdenze ale Bibliei - Cu privire la descoperirile recente ale manuscriselor valdenze, vezi M. Esposito, "Sur quelques manuscrits de l'ancienne litterature des Vaudois du Piemont," in Revue d'Historique
29 Ecclesiastique (Louvain, 1951), p. 130; F. Jostes, "Die Waldenserbibeln," în Historisches Jahrbuch, 1894; D. Lortsch, Historie de la Bible en France (Paris, 1910), ch. 10.

O scriere clasică făcută de unul dintre "bărboşii" valdenzi este Jean Léger, Historie Générale des Eglises
30 Evangéliques des Vallées de Piémont (Leyden, 1669), care a fost scrisă în vremea marilor persecuţii şi conţine informaţii de mîna întîia cu desene.

Pentru studiul textelor valdenze, vezi A. deStefano, Civilta Medioevale (1944); şi Riformatori ed eretici nel
31 medioeve (Palermo, 1938); J. D. Bounous, The Waldensian Patois of Pramol (Nashville, 1936); and A. Dondaine, Archivum Fratrum Praedicatorum (1946).

Pentru istoria Valdenzilor, unele dintre lucrările cele mai recente şi mai demne de încredere sînt: E. Comba, History of the Waldenses in Italy (vezi ediţia italiană publicată la Torre Pellice, 1934); E. Gebhart, Mystics and
32 Heretics (Boston, 1927); G. Gonnet, Il Valdismo Medioevale, Prolegomeni (Torre Pellice, 1935); şi Jalla, Histoire des Vaudois et leurs colonies (Torre Pellice, 1935).

Edictul împotriva Valdenzilor - O parte considerabilă a textului bulei papale emisă de Inocenţiu VIII în 1487
33 împotriva Valdenzilor (originalul căreia se găseşte în Biblioteca Universităţii din Cambridge), este redat într-o traducere engleză în John Dowling's History or Romanism (1871) b. 6, ch. 5, sec. 62.
Wycliffe - Istoricul descoperă că numele lui Wycliffe are diferite forme de ortografie. Pentru o cercetare completă
34 a acestora, vezi J. Dahmus, The Prosecution of John Wyclyf (New Haven: Yale University Press, 1952), p. 7.
Infailibilitatea - Pentru textul original al bulelor papale emise împotriva lui Wycliffe, împreună cu traducerea
35 engleză, vezi J. Dahmus, The prosecution of John Wyclyf (New Haven: Yale University Press, 1952), p. 35-49; şi John Foxe, Acts and Monuments of the Church (London: Pratt Townsend, 1870), vol. 3, p. 4-13.
Pentru un sumar al acestor bule trimise arhiepiscopului de Canterbury, Regelui Edward şi cancelarului Universităţii din Oxford, vezi Merle d'Aubigné, The History of the Reformation in the Sixteenth Century (London: Blackie and Son, 1885); vol. 4, div. 7, p. 93; August Neander, General History of the Christian Church
36 (Boston: Crocker and Brester, 1862), vol. 5, p. 146, 147; George Sargeant, History of the Christian Church (Dallas: Frederick Publishing House, 1948), p. 323; Gotthard V. Lechler, John Wycliffe and His English Precursors (London: The Religius Tract Society, 1878), p. 162-164; Philip Schaff, History of the Christian Church (New York: Charles Scribner's Sons, 1915), vol. 5, pt. 2, p. 317.
Conciliul din Constanţa - O sursă primară cu privire la Consiliul de la Constanţa este Richendal Ulrich, Das Concilium so zu Constanz gehalten ist worden (Augsburg, 1483, Incun.) Un studiu interesant recent al acestui text, întemeiat pe "Aulendorf Codex," se găseşte în Spencer Collection din Biblioteca publică din New York,
37 editată de Karl Küp, Ulrich von Richental's Chronicle of the Council of Constance (New York, 1936). Vezi şi H. Finke (ed.), Acta Concilii Constanciensis (1896), vol. I; Hefele, Conciliengeschichte (9 vols.), vol. 6, 7; L. Mirbt, Quellen zur Geschichte des Papsttums (1934); Milman, Latin Christianity, vol. 7, p. 426-524; Pastor, The History of the Popes (34 vols.), vol. 1, p. 194.
Publicaţii mai recente despre Consiliu sînt K. Zähringer, Das Kardinal Kollegium auf dem Konstanzer Konzil (Münster, 1935); Th. F. Grogau, The Conciliar Theory as It Manifested Itself at the Council of Constance
38 (Washington, 1949); Fred A. Kremple, Cultural Aspects of the Council of Constance and Basel (Ann Arbor, 1955); John Patrick McGowan, d'Ailly and the Council of Constance (Washington: Catholic University, 1936).
Pentru Jan Hus, vezi John Hus, Letters, 1904; E. J. Kitts, Pope John XXIII, and Master John Hus (London, 1910);
39 D. S. Schaff, John Hus (1915); Schwarze, John Hus (1915); şi Matthew Spinka, John Hus and the Czech Reform (1941).
Iesuiţii - Pentru o declaraţie cu privire la originea, principiile şi ţelurile "Societăţii lui Isus", aşa cum au fost subliniate de membrii acestui ordin, vezi o lucrare cu titlul Concerning Jesuits, editată de Rev. John Gerard, S.J., şi publicată la Londra în anul 1902, de Catholic Truth Society. În această lucrare se spune: "Resortul întregii
40 organizaţii a societăţi este un spirit de totală ascultare, "Fiecare, scrie Sf. Ignaţiu, să fie convins că toţi aceia care trăiesc în ascultare ar trebui să se lase mişcaţi şi călăuziţi de Providenţa divină prin superiorii lor, ca şi cum ar fi un trup mort, care se lasă purtat oriunde şi tratat oricum, sau ca toiagul unui bătrîn de care se slujeşte şi care-l ţine în mînă cum vrea".
"Această supunere absolută este înnobilată de motivul ei, şi trebuie să fie, continuă întemeietorul... promptă, cu bucurie şi stăruitoare;... cel ascultător religios împlineşte cu bucurie ceea ce i-au încredinţat superiorii lui pentru
41 binele general, asigurat că prin aceasta el corespunde în adevăr cu voinţa divină". -Contesa R. de Courson în Concerning Jesuits, pag. 6.
Vezi şi L. E. Dupin, A Compendious History of the Church, cent. 16, ch. 33 (London, 1713, vol. 4, p. 132-135); Mosheim, Ecclesiastical History, cent. 16, sec. 3, pt. 1, ch. 1 par. 10 (inclusiv notiţe); The Encyclopedia Britannica (9th ed.), art. "Jesuits"; C. Paroissen, The Principles of the Jesuits, Developed in a Collection of
42 Extracts From Their Own Authors (London, 1860 - an earlier edition appeared in 1839); W. C. Cartwright, The Jesuits, Their Constitution and Teaching (London, 1876); E. L. Taunton, The History of the Jesuits in England, 1580-1773 (London, 1901).
Vezi şi H. Boejmer, The Jesuits (traducere din germană, Philadelphia, Castle Press, 1928); E. Goetheim, Ignatius
43 Loyola and the Gegen-reformation (Halle, 1895); T. Campbell, The Jesuits, 1534-1921 (New York, 1922); E. L. Taunton, The History of the Jesuits in England, 1580-1773 (London, 1901).
Inchiziţia - Pentru punctul de vedere Romano-Catolic, vezi The Catholic Encyclopedia, vol. 8, art. "Inquisition"
44 de Joseph Blözer, p. 26; şi E. Vacandard, The Inquisition: A Critical and Historical Study of the Coercive Power of the Church (New York: Longmans, Green and Company, 1908).
Pentru concepţia Anglo-Catolică vezi Hoffman Nickerson, The Inquisition: A Political and Military Study of Its Establishment. Pentru concepţia non-Catolică vezi Philip Van Limborch, History of the Inquisiton; Henry Charles
45 Lea, A History of the Inquisition of the Middle Ages, 3 vols.; A History of the Inquisition of Spain, 4 vols., şi The Inquisition in the Spanish Dependencies; şi H. S. Turberville. Medieval Heresy and the Inquisition (London: C.

Lockwood şi Son, 1920 - o concepție intermediară).

Cauzele Revoluției Franceze - Cu privire la consecințele larg cuprinzătoare ale lăpădării Bibliei şi a religiei Bibliei de către poporul Franței, vezi H. von Sybel, History of the French Revolution, b. 5, ch. 1, par. 3-7; Henry
46 Thomas Buckle, History of Civilization in England, chs. 8, 12, 14 (New York, 1895, vol. I, p. 364-366, 369-371, 437, 540, 541, 550); Blackwood's Magazine, vol. 34, nr. 215 (November, 1833), p. 739; J. G. Lorimer, An Historical Sketch of the Protestant Church in France, ch. 8, par. 6, 7.

Eforturi de a suprima şi de a distruge Biblia - Conciliul din Toulouse care s-a întrunit cam pe vremea cruciadei împotriva Albigenzilor a stabilit: "Noi interzicem posedarea de către laici a copiilor Vechiului şi Noului Testament... Le interzicem cu strictețe să aibă cărțile de mai sus în dialectul local." "Lorzii districtelor să caute cu
47 grijă pe eretici în locuințe, în colibe şi în păduri şi chiar adăposturile lor subterane să fie distruse". -Concil. Tolosanum, Pope Gregory IX, Anno, chr. 1229. Canons 14 şi 2. Acest Conciliu s-a ținut pe vremea cruciadei împotriva Albigenzilor.

"Această molimă (Biblia) a luat o aşa întindere încît unii oameni şi-au rînduit preoți dintre ei, şi chiar unii evanghelişti care au denaturat şi au distrus adevărul evangheliei şi au făcut evanghelii noi pentru scopurile lor...
48 (ei şiu că) predicarea şi explicarea Bibliei este cu totul interzisă membrilor laici". -Acts of Inquisition, Philip van Limborch, History of the Inquisition, ch. 8.

Conciliul din Tarragona, 1234, a hotărît ca: "Nimeni să nu aibă cărțile Vechiului şi Noului Testament în limba romanică şi dacă le are, trebuie să le predea episcopului local în termen de 8 zile după promulgarea acestui decret,
49 pentru a fi arse, altfel, fie că este cleric sau laic, va fi suspectat pînă va fi liber de orice bănuială". -D. Lortsch, Histoire de la Bible en France, 1910, p. 14.

La Consiliul din Constanța în anul 1415, Wycliffe a fost condamnat post-mortem de Arundel, arhiepiscopul de
50 Canterbury, ca fiind "un ticălos otrăvit de erezia condamnabilă care a inventat o nouă traducere a Bibliei în limba lui maternă".

Opoziția bisericii romano-catolice față de Biblie a continuat de-a lungul veacurilor şi a crescut în mod deosebit pe vremea înființării Societății Biblice. La 8 decembrie 1866, Papa Pius IX în enciclica sa, Quanta cura, a emis o
51 listă de 8 rătăciri sub zece titluri diferite. Sub titlul IV, găsim enumerate: "Socialism, comunism, societăți clandestine, societăți Biblice... Ciume de acest fel trebuie distruse prin toate mijloacele posibile".

Domnia teroarei - Pentru o introducere scurt şi demnă de încredere în istoria Revoluției Franceze, vezi L.
52 Gershoy, The French Revolution (1932); G. Lefebvre, The Coming of the French Revolution (Princeton, 1947); şi H. von Sybel, History of the French Revolution (1869), 4 vols.

Moniteur Officiel era ziarul guvernamental pe vremea revoluției şi este o sursă primară, conținînd un raport autentic cu privire la hotărîrile Adunărilor, textele complete ale documentelor, etc. A fost retipărit. Vezi şi A.
53 Aulard, Christianity and the French Revolution (London, 1927), în care raportul este continuat pînă în anul 1802-un studiu excelent; W. H. Jervis, The Gallican Church and the Revolution (London, 1882), o lucrare sub îngrijirea unui anglican dar care dă pe față preferință pentru catolicism.

Cu privire la relația între biserică şi stat în Franța în timpul Revoluției Franceze, vezi Henry H. Walsh, The
54 Concordate of 1801; A Study of Nationalism in Relation to Church and State (New York, 1933); Charles Ledre, L'Eglise de France sous la Revolution (Paris, 1949).

Unele studii contemporane cu privire la însemnătatea religioasă a Revoluției aparțin următorilor: G. Chais de Sourcesol, Le Livre des Manifestes (Avignon, 1800), în care autorul a ^ncercat să acrediteze cauzele izbucnirii, precum şi însemnătatea ei religioasă, etc.; James Bicheno, The Signs of the Times (London, 1794); James
55 Winthrop, A Systematic Arrangement of Several Scripture Prophecies Relating to Antichrist; With Their Application to the Course of History (Boston, 1795); şi Lathrop, The Prophecy of Daniel Relating to the Time of the End (Springfield, Massachusetts, 1811).

Pentru starea bisericii în timpul Revoluției vezi W. M. Sloan, The French Revolution and Religious Reform
56 (1901); P. F. La Gorce, Histoire Religieuse de la Revolution (Paris, 1909).

Pentru legăturile cu papalitatea vezi G. Bourgin, La France et Rome de 1788-1797 (Paris, 1808), întemeiată pe
57 colecțiile secrete ale Vaticanului; A. Latreille, L'Eglise Catholique et la Revolution (Paris, 1950), cu referințe interesante despre Pius VI şi criza religioasă, 1775-1799.

58 Cu privire la protestanți in timpul Revoluției, vezi Pressensé (ed.), The Reign of Terror (Cincinnati, 1869).

Masele şi clasele privilegiate - Cu privire la condițiile sociale care predominau în Franța înainte de perioada
59 Revoluției, vezi H. von Holst, Lowell Lectures on the French Revolution, lecture 1; şi Taine, Ancien Régime, şi A. Young, Travels in France.

60 Răzbunarea - Pentru alte amănunte cu privire la caracterul răzbunător al Revoluției Franceze, vezi Thos. H. Gill, The Papal Drama, b. 10; Edmond de Pressensé, The Church and the French Revolution, b. 3, ch. 1.

61 Atrocitățile domniei teroarei - Vezi M. A. Thiers, History of the French Revolution, vol. 3, p. 42-44, 62-74, 106

(New York, 1890, tradusă de F. Shoberl); F. A. Mignet, History of the French Revolution, ch. 9, par. 1 (Bohn, 1894); A. Alison, History of Europe, 1789-1815, vol. 1, ch. 14 (New York, 1872, vol. 1, p. 293-312).
Răspîndirea Scripturilor - În anul 1804, după spusele lui Mr. William Canton de la Societatea Biblică pentru Britania şi Străinătate, "toate Bibliile existente în lume sub formă de manuscrise, sau tipărite, cuprinzînd toate
62 traducerile din toate ţările, se ridicau la peste patru milioane... Diferitele limbi în care au fost scrise aceste patru milioane, includ unele limbi dispărute cum este cea Moeso-Gothică a lui Ulfilas şi cea Anglo-Saxonă a lui Bede, se apreciază ca ridicîndu-se la cincizeci" -What is the Bible Society? rev. ed. 1904, p. 23.
Societatea biblică Americană a raportat o distribuire, între anii 1816 şi 1955, de 481.149.365 de Biblii, Testamente şi părţi din Testamente. La acestea se pot adăuga peste 600.000.000 de Biblii sau părţi din Scriptură
63 distribuite de Societatea Biblică pentru Britania şi Străinătate. Numai în anul 1955 Societatea Biblică Americană a distribuit în total 23.819.733 de Biblii, Testamente şi părţi din Testamente în toată lumea.
64 Scripturi, în întregime sau în parte, se tipăreau în decembrie 1955, în 1.280 de limbi şi mereu se adaugă limbi noi.
Misiunile externe - Activitatea misionară în prima biserică creştină nu s-a reprodus în tocmai pînă în vremurile moderne. În jurul anului 1000 ea aproape murise, şi a fost urmată de campaniile militare ale Cruciadelor. Epoca Reformaţiunii a fost martoră la o slabă lucrare misionară cu excepţia aceleia pe care o făceau Iezuiţii la început. Mişcarea pietistă a produs cîţiva misionari. Lucrarea Bisericii Morave din sec. XVIII a fost remarcabilă şi Englezii au mai format unele societăţi misionare pentru lucrarea în America de Nord colonizată atunci. Dar marea reînviorare a activităţii misionare externe a început în jurul anului 1800, la "vremea sfîrşitului". Dan. 12: 4. În
65 anul 1792 s-a întemeiat Societatea Misionară Baptistă care a trimis pe Carey în India. În anul 1795 a fost organizată Societatea Misionară din Londra şi în anul 1799 o altă societate care în anul 1812 a devenit Societatea Misionară bisericească. La scurt timp după aceea a fost întemeiată Societatea Misionară Wesleyană. În Statele Unite s-a format în anul 1812, Comitetul American pentru Misiunea Externă, iar Adoniram Judson a fost trimis în acelaşi an la Calcutta. El s-a stabilit ^n anul următor în Burma. În anul 1814 a luat fiinţă Uniunea Misionară Baptistă Americană. Comitetul Presbiterian al Misiunilor Externe a luat fiinţă în anul 1837.
"În anul 1800 d.H.,... majoritatea covîrşitoare a creştinilor erau descendenţi ai acelora care fuseseră cîştigaţi înainte de anul 1500 d.H.... Acum, în secolul al XIX-lea, s-a produs o mare expansiune a Creştinismului. Pentru început nu s-a pătruns în prea multe continente sau ţări mai însemnate ca în cele trei secole anterioare. Acest lucru ar fi fost imposibil pentru că în toate ţările mari de pe pămînt în afară de Australia şi aproape printre toate
66 popoarele mai numeroase din toate părţile cu o civilizaţie înaintată, Creştinismul fusese introdus înainte de anul 1800. Ceea ce a avut loc acum a fost cîştigarea de teritorii noi în regiunile şi printre popoarele la care se ajunsese deja o expansiune fără precedent atît în ţinuturile noi cît şi a celor vechi; şi pătrunderea Creştinismului în marea majoritate a acestor ţări, insule, popoare şi triburi care fuseseră cîştigate anterior.
"În secolul al XIX-lea, răspîndirea Creştinismului s-a datorat în primul rînd unei mari reînvieri a vieţii religioase care îşi avea originea în imboldul creştin... Niciodată într-o asemenea durată de timp creştinismul nu a dat naştere la atîtea mişcări noi. Niciodată nu avusese un efect atît de mare asupra poporarelor Europei apusene. Din această
67 vigoare abundentă a izvorît activitatea misionară care în timpul secolului al XIX-lea a crescut atît de mult puterea numerică şi influenţa creştinătăţii". -Kenneth Scott Latourette, A History of the Expansion of Christianity, vol. IV, The Great Century A. D. 1800 - A. D. 1914 (New York: Harper & Brothers, 1941), p. 2-4.
Datele Profetice - După calculul iudaic luna a cincea (Ab) din al şaptelea an al domniei lui Artaxerxe, a fost de la 23 iulie pînă la 21 august anul 457 î.H. După sosirea lui Ezra la Ierusalim în toamna acestui an, a intrat în vigoare decretul împăratului. Pentru siguranţa datei de 457 î.H. ca fiind anul al şaptelea al lui Artaxerxe, vezi S. H. Horn
68 and K. H. Wood, The Chronology of Ezra 7, (Washington, D. C.; Review and Herald Publishing Assn, 1953); E. G. Kraeling, The Brooklyn Museum Aramaic Papyri. (New Haven or London, 1953), p. 191-193; The Seventh-day Adventist Bible Commentary (Washington, D. C.; Review and Herald Publishing Assn., 1954), vol. 3, p. 97-110.
Căderea Imperiului Otoman - Impactul Turcilor Musulmani asupra Europei după căderea Constantinopolului în anul 1453 a fost atît de dur precum fusese cuceririle catastrofale ale Musulmanilor Sarazini timp de un secol şi jumătate după moartea lui Mohammed, asupra Imperiului Roman de răsărit. În perioada reformaţiunii, Turcia
69 constituie o ameninţare continuă la porţile răsăritene ale creştinătăţii europene; scrierile reformatorilor sînt pline de condamnare a puterii otomane. Atît scriitorii creştini, de la data de cînd au fost preocupaţi de rolul Turciei în evenimentele viitoare ale lumii, cît şi comentatorii profeţiei au văzut puterea turcească şi declinul ei prevăzut în Scriptură.
Pentru ultimul capitol sub expresia: "ceasul, luna ziua şi anul" profetic, făcînd parte din trîmbiţa a şasea, Josiah Litch a făcut o aplicaţie a timpului profetic, odată cu încercarea independenţei Turciei în luna august 1840.
70 Concepţia lui Litch se poate găsi în întregime în lucrarea lui The Probability of the Second Coming of Christ About A.D. 1843 (publicată în iunie, 1838); An Address to the Clergy (publicată în primăvara anului 1840; a

doua ediție, cu date istorice în sprijinul preciziei calculelor anterioare cu privire la perioada profetică ce se întinde pînă la căderea imperiului otoman, a fost publicată în anul 1841); şi un articol în Signs of the Times and Expositor of Prophesy, Aug. 1, 1840. Vezi deasemenea şi articolul din Signs of the Times and Expositor of Prophecy, Feb. 1, 1841; şi J. N. Loughborough, The Great Advent Movement (1905 ed.), p. 129-132. Cartea lui Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, rev. ed. of 1944, discută calculul profetit al acestei profeții la pag. 506-517.

71 Pentru istoria de început a Imperiului Otoman şi declinul puterii turceşti, vezi şi William Miller, The Ottoman Empire and Its Successors, 1801-1927 (Cambridge, England: University Press, 1936); George G. S. L. Eversley, The Turkish Empire From 1288 la 1914 (London: T. Fisher Unwin. Ltd. 2d ed., 1923); Joseph von Hammer-Purgstall, Geshichte des Osmannischen Reiches (Pesth: C. A. Hartleben, 2d ed., 1834-36), 4 vols.; Herbert A. Gibbons, Foundation of the Ottoman Empire, 1300-1403 (Oxford: University Press. 1916); Arnold J. Toynbee and Kenneth B. Kirkwood, Turkey (London, 1926).

72 Reținerea Bibliei de la popor - Cu privire la atitudinea bisericii Romano-Catolice față de răspîndirea Bibliei în traducerile poporului printre laici vezi The Catholic Encyclopedia, art. "Bible"; şi G. P. Fisher, The Reformation, ch. 15, par. 16 (1873 ed. p. 530-532); J. Cardinal Gibbons, The Faith of Our Fathers, ch. 8 (49th ed., 1897) p. 98-117; John Dowling, History of Romanism, b. 7, cap. 2, sec. 14; and b. 9, ch. 3, sec. 24-27 (1871 ed. p. 491-496, 621-625); L. F. Bungener, History of the Council of Trent, p. 101-110 (a 2-a ed. Edinburgh, 1853) tradusă de D. D. Scott); G. H. Putnam, Books and Their Makers During the Middle Ages, vol. 1, part. 2, ch. 2, par. 49,54-56.

73 Vezi şi William Muir, The Arrest Reformation (Morgan and Scott, 1912), p. 37-43; Harold Grimm, The Reformation Era (Macmillan, 1954), p. 285. Index of Prohibited Books (Vatican Polyglot Press, 1930), p. IX, X; Timothy Hurley, A Commentary on the Present Index Legislation (New York: Benziger Brothers, 1908) mp. 71; traducerea din The Great Encyclical Letters of Leo XIII (New York: Benziger Brothers, 1903), p. 413.

74 Haine pentru înălțare - Povestea că adventiştii şi-au făcut haine cu care să se înalțe pentru "a întîmpina pe Domnul în văzduh" a fost născocită de aceia care au dorit să aducă batjocoră asupra predicării advente. Ea a fost vehiculată atît de stăruitor încît mulți au crezut-o, dar o cercetare atentă i-a dovedit netemeinicia. Timp de mai mulți ani s-a oferit o recompensă substanțială pentru acela care ar fi adus o dovadă că aşa ceva a avut loc vreodată, dar n-a fost produsă niciodată. Nici unul dintre cei care au iubit venirea Mîntuitorului n-au fost atît de necunoscători a învățăturilor Scripturii încît să presupună că hainele pe care le puteau confecționa ar fi fost trebuincioase pentru ocazia aceea. Singura haină de care sfinții vor avea nevoie pentru a întîmpina pe Domnul este îndreptățirea lui Hristos. Vezi Is. 61:10; Apoc. 19:8.

75 Pentru o convingătoare respingere a legendei hainelor de înălțare, vezi Francis D. Nichol, Midnight Cry (Washington, D.C.; Review and Herald Publishing Assn., 1944) ch. 25-27. Vezi şi LeRoy Edwin Froom, Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D.C.; Review and Herald Publishing Assn., 1954) vol. 4, p. 822-826.

76 Cronologia profetică - Dr. George Bush, profesor de ebraică şi literatură orientală la Universitatea din New York, într-o scrisoare adresată lui William Miller şi publicată în Advent Herald and Signs of the Times Reporter, Boston, March 6 şi 13, 1844, a făcut o declarație importantă cu privire la acceptarea calculului său cu privire la timpurile profetice. Dr. Bush scria:

"Niciodată nu vi se va reproşa, după părerea mea, nici dv. şi nici prietenilor dv. că ați devotat prea mult timp şi atenție studiului cronologiei profetice, şi că ați lucrat mult la determinarea datelor începutului şi încheierii acestor mari perioade. Dacă aceste perioade sînt date în adevăr de către Duhul Sfînt în cărțile profetice, au fost date fără îndoială cu scopul să fie studiate, şi probabil, în cele din urmă, să fie înțelese pe deplin; şi nici un om care încearcă să facă lucrul acesta nu trebuie acuzat de nebunie plină de încumetare... Luînd o zi ca temei profetic pentru un an, cred că sînteți susținut atît de exegeza sănătoasă ca şi de numele mari ale lui Mede, Sir Isaac Newton, episcopul Newton, Kerby, Scott, Keith, cît şi de o oaste întreagă de alții care au ajuns de multă vreme în principiu la aceleaşi concluzii asupra acestei probleme. Toți sînt de acord că perioadele principale menționate de Daniel şi de Ioan, se încheie aproximativ în acest veac al lumii şi ar fi o logică ciudată aceea care ar încerca să vă convingă de erezie susținînd în fond aceleaşi concepții care se înalță atît de proeminent în notițele acestor profeți eminenți. Rezultatele dv. în acest domeniu de cercetare nu mă şochează atît de mult încît să afecteze vreun interes important cu privire la adevăr şi datorie. Greşeala dv., pe cît înțeleg, se găseşte în alte direcții decît în cronologia dv. Ați greşit cu totul în ceea ce priveşte natura evenimentelor care trebuie să aibă loc atunci cînd se încheie aceste perioade...." Vezi Le Roy Edwin Froom, Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D.D.; Review and Herald Publishing Assn., 1950) vol. 1, ch. 1, 2.

77 O solie întreită - Apoc. 14:6, 7 prezice vestirea primei solii îngereşti. Apoi profetul continuă: "Apoi a urmat un alt înger zicînd: 'A căzut, a căzut Babilonul'... Íi a urmat al treilea înger." Cuvîntul redat aici "a urmat" însemnează "a merge împreună", "a veni după altul", "a merge cu el", vezi Henry George Little and Robert Scott, Greek English

Lexicon (Oxford: Clarendon Press, 1940), vol. 1, p. 52. El mai însemnează "a însoți". Vezi George Abbott-Smith, A Manual Greek Lexicon of the New Testament (Edinburg: T. and T. Clark, 1950), p. 17. Este acelaşi cuvînt folosit în Marcu 5:24. "Isus a mers cu el; şi mult popor Îl urma şi se înghesuia în jurul Lui". El mai este folosit şi de cei 144.000 de răscumpărați. Apoc. 14:4 unde spune: "Aceştia urmează pe Miel oriunde merge El". În ambele locuri se vede că ideia intenționată să fie transmisă este aceea de "mergere împreună", "în tovărăşie cu cineva". Aşa găsim în 1 Cor. 10:4 unde citim despre copiii lui Israel că "au băut din aceeaşi Stîncă duhovnicească ce venea după ei", cuvîntul "venea", este traducerea aceluiaşi cuvînt grec, iar marginalele redau "a mers cu ei". Din acestea înțelegem că ideia din Apoc. 14: 8, 9 nu este aceea că al doilea şi al treilea înger au venit după primul, la un timp anumit, ci că au venit cu el. Cele trei solii nu sînt decît o solie întreită. Ele sînt trei numai în ordinea ridicării lor. Dar după ce s-au ridicat merg împreună şi sînt inseparabile.

Supremația episcopilor Romei - Pentru împrejurările deosebite referitoare la pretentia de supremație din partea epistopilor din Roma, vezi Robert Francis Cardinal Bellarmine, Power of the Popes in Temporal Affairs (există o traducere engleză în Biblioteca Congresului din Washington D.C.); Henry Edward Cardinal Manning, The Temporal Power of the Vicar of Jesus Christ (London: Burns and Lambert, 2d ed., 1862); and James Cardinal Gibbons, Faith of Our Fathers (Baltimore: John Murphy Co., 110th ed., 1917) ch. 5, 9, 10, 12. Pentru autorii protestanți, vezi Trevor Gervase Jalland, The Church and the Papacy (London: Society for Promoting Christian
79 Knowledge, 1944, a Bampton Lecture); and Richard Frederick Littledale, Petrine Claims (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 1899). Pentru izvoarele din primele secole în favoarea teoriei Petrine, vezi James T. Shotwell şi Louise Rupes Loomis, The See of Peter (New York: Columbia University Press, 1927). Pentru aşa zisa "Donația a lui Constantin" vezi Christopher B. Coleman,The Treatise of Lorenzo Valla on the Donation of Constantine (New York, 1914), care dă textul integral latin şi traducerea împreună cu critica completă a documetelor şi a tezelor lui.

Biserica din Etiopia şi Sabatul - Pînă în anii din urmă, Biserica Coptă din Etiopia a păzit Sabatul zilei a şaptea. Etiopenii au păzit şi duminica, prima zi a săptămînii de-a lungul istoriei lor ca popor creştin. Aceste zile erau consacrate cu slujbe deosebite în biserici. Păzirea Sabatului zilei a şaptea a încetat în realitate în Etiopia de astăzi. Pentru rapoarte ale martorilor oculari privitor la zilele religioase în Etiopia vezi Pero Gomes de Teixeira, The Discovery of Abyssinia by the Portuguese în 1520 (tradus în Engleză la Londra: British Museum, 1938), p. 79; Father Francisco Alverez, Narrative of the Portuguese Embassy to Abyssinia During the years 1520-1527, in arhivele Societății Hakluyt (London, 1881), vol. 64 p. 22-49; Michael Russell, Nubia and Abyssinia (quoting
80 Father Lobo, Catholic missionary in Ethiopia in 1622) (New York: Harper & Brothers, 1837), p. 226-229; S. Giacomo Baratti, Late Travels Into the Remote Countries of Abyssinia (London: Benjamin Billingsley, 1670), p. 134-137; Job Ludolphus, A New History for Ethiopia (London: S. Mith, 1682), p. 234-357; Samuel Gobat, Journal of Three Years' Residence in Abyssinia (New York: ed. din 1850), p. 55-58, 83-98. Pentru alte lucrări cu privire la această întrebare vezi Peter Heylyn, History of the Sabbath, 2d ed., 1636, vol. 2, p. 198-200; Arthur P. Stanley, Lectures on the History of the Eastern Church (New York: Charles Scribner's Sons, 1882), lecture 1, par. 1; C. F. Rey, Romance of the Portuguese in Abyssinia (London: F. H. and G. Witherley, 1929), p. 59, 253-297.